

Khơng Ch
 18 18
 tình gác
 yên vớ
 hồn mơn
 vô mĩng

Vịnh An

Khi Tron
 toi toi
 tay tron
 ta diệp
 văn chơng
 chơng hơng

Vĩnh An

[Giới thiệu](#)

[Cảm nhận](#)

[Dẫn truyện](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương kết](#)

Giới thiệu

Câu chuyện xảy ra vào thời điểm Võ Tắc Thiên vừa đăng cơ. Võ Tắc Thiên phế truất con ruột của mình, ngồi lên ngôi bảo tọa, nắm quyền tối cao. Lúc này con cháu Lý thị phải đối mặt với một tương lai mịt mờ. Nếu Võ Tắc Thiên giết họ sẽ thành cốt nhục tương tàn, nhưng không giết thì lại trở thành mầm mống tai họa, giống như sợi gân gà chặn ngang cuống họng. Con cháu Lý thị làm thế nào để tìm ra con đường sinh tồn trong bước đường cùng?

Lý Thành Khí là Thái tử đã bị phế, văn thao võ lược, tài hoa hơn người. Trong đêm tận mắt chứng kiến cảnh xuân giữa Võ Tắc Thiên và nam sủng của bà, Lý Thành Khí đã gặp quý nữ Võ gia Võ Vĩnh An, hơn nữa còn ra tay tương cứu, giúp nàng thoát khỏi họa sát thân.

Vĩnh An từ năm mười ba tuổi cho đến lúc hai mươi ba tuổi, tình yêu của nàng với Lý Thành Khí được giữ gìn sắt son trong suốt mười năm. Tình yêu ấy, cuối cùng, đã đợi được nắng ban mai...

Bao lần cách xa vời vợi, những tưởng kiếp này vô duyên, chẳng ngờ cuối cùng vẫn được ở bên chàng.

...

Ta vươn tay ôm lấy chàng, khẽ nói “... Thiếp chưa từng ngờ sẽ có ngày tự mình thay chàng từ ngôi thái tử. Thành Khí, thiếp xin lỗi, Thịnh thế vĩnh an của chàng, thiếp khó lòng hoàn thành.”

Chàng mỉm cười, nhìn thành Trường An dưới ánh nắng rực rỡ, “Nàng đã làm được rồi, làm được điều ta vẫn luôn mong muốn.”

Ta nhìn chàng thắc mắc. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt chàng không còn vẻ lạnh lùng quyết tuyệt nơi sa trường, mà thoáng tựa lần gặp đầu tiên năm ấy, trong suốt như nước, “Điều ta muốn chưa bao giờ thay đổi.”

Chàng khẽ cúi đầu, lẳng lặng nhìn ta, “Thịnh thế, Vĩnh An”

Cảm nhận

Lần thứ năm tôi đọc Vĩnh An, cảm xúc vẫn tựa như buổi ban đầu. Một khi biết tới cuốn sách này, bạn sẽ cảm thấy mọi chuyện xưa đều là mây trôi. Trong tất cả các tác phẩm của Nhị Bảo, tôi vẫn yêu Vĩnh An nhất. Nếu như bạn muốn tìm một người trong mộng hoàn mỹ, vậy đó hẳn là Lý Thành Khí. Nếu như bạn có thể xuyên không, vậy chắc chắn không thể bỏ qua thời Đường – ngắm nhìn phong lưu thiên hạ Lý Thành Khí, ngắm nhìn Thịnh thế vĩnh an của chàng. Đây là một cuốn tiểu thuyết về đề tài cung đấu vô cùng xuất sắc, nổi trội. Mong đến ngày có thể xem phim chuyển thể của Vĩnh An trên truyền hình, nhất định sẽ được ủng hộ!

(Độc giả Nam Thành)

Thịnh thế vĩnh an! Lý Thành Khí, Vĩnh An – đến cuối cùng, thời gian không phụ chân tình...Vương Hầu cũng tốt, Đế Vương có sao, miễn đời này khổ đau chấm dứt. Hận cũng được, oán cũng xong, lúc quay đầu, đều đã hóa thành một nắm cát vàng. Chỉ có Vĩnh An, nàng mãi mãi ở trong lòng ta.

(Độc giả Eazine)

Tác giả

Mặc Bảo Phi Bảo

Tên thường gọi khác, Bảo Nhị Gia, ...

Sinh ra tại Bắc Kinh và hiện đang sống ở Thượng Hải.

Chòm sao Thủy Bình.

Các tác phẩm của Mặc Bảo Phi Bảo luôn mang trong mình sự mới lạ và tình cảm ấm áp.

Một số tác phẩm tiêu biểu:

- Dễ dàng phóng hỏa
- Trọn đời trọn kiếp
- Mỹ nhân cốt

Cung đình máu đổ hận ngàn năm

Chi bằng xuất cung làm Nhượng Hoàng [1]

[1] Trích Du Huệ Lăng của Hà Lượng Cơ

Dẫn truyện

Câu chuyện xảy ra vào thời điểm Võ Tắc Thiên vừa đăng cơ. Võ Tắc Thiên phế truất con ruột của mình, ngồi lên bảo tọa, nắm quyền tối cao. Lúc này, con cháu Lý thị phải đối mặt với một tương lai tương đối mịt mờ. Nếu Võ Tắc Thiên giết họ, sẽ thành cốt nhục tương tàn, nhưng không giết thì họ lại trở thành mầm mống của tai họa, giống như sợi gân gà chặn ngang cuống họng. Con cháu Lý thị làm thế nào để tìm ra con đường sinh tồn trong bước đường cùng này? Đây chính là vấn đề mà họ phải cùng đối mặt.

Lý Thành Khí là Thái tử đã bị phế, chàng văn thao võ lược, tài hoa hơn người, là kì tài có một không hai. Nhưng cũng chính tài năng ấy đã khiến

tình cảnh của chàng càng trở nên nguy hiểm, cơ hội giữ được mạng sống rất mong manh. Trong đêm tận mắt chứng kiến cảnh xuân giữa Võ Tắc Thiên cùng nam sủng của bà, Lý Thành Khí đã gặp quý nữ Võ gia Võ Vĩnh An, hơn nữa còn ra tay tương cứu, giúp nàng không bị Võ Tắc Thiên phát hiện, từ đó tránh được họa sát thân.

Võ Vĩnh An và Lý Thành Khí có thể nói là nhất kiến chung tình[1], cả hai đều nhận ra tình cảm ấy. Liên hôn giữa Võ gia và Lý thị là điều đương nhiên, nhưng người đó tuyệt đối không phải Lý Thành Khí. Chàng quá kiệt xuất, quá tài giỏi, là người mà Võ Tắc Thiên nhất định phải áp chế. Bà có thể không bẻ gãy vây cánh của chàng, nhưng tuyệt đối sẽ không cho chàng một đôi cánh vững vàng.

[1] Vừa gặp đã yêu.

Khi sự việc mẫu thân của Lý Thành Khí và Lý Long Cơ mất tích cùng việc Lý Thành Khí bị vu tội mưu phản qua đi, hai người tự định hôn ước, muốn tới thỉnh cầu Võ hoàng ban hôn. Ai ngờ đâu đạo chỉ ban hôn giáng xuống, Võ Vĩnh An lại trở thành vợ của Lý Long Cơ.

Đôi uyên ương ấy, một người bị ép phải lấy người không muốn lấy, một người bị buộc gả cho người không muốn gả.

Sau khi được ban hôn, Lý Long Cơ biết rõ tình cảm sâu sắc giữa Vĩnh An với anh trai mình. Đạo chỉ ban hôn này là thứ cậu luôn ao ước, nhưng cậu cũng biết, nó không phải là sở nguyện của Vĩnh An. Lý Long Cơ tôn trọng Vĩnh An, bảo vệ Vĩnh An. Cậu mong rằng có thể thay thế được đại ca, cậu mong rằng Vĩnh An sẽ ở bên cạnh mình mãi mãi, cậu vì những lý do đó mà luôn cố gắng không ngừng. Đứng trước tấm chân tình sâu nặng của Lý Long Cơ, Võ Vĩnh An không thể không động lòng. Còn người mà Võ hoàng úy kị nhất - Lý Thành Khí, tuy rằng liên tiếp được ban hôn, thê thiếp thành đàn, nhưng mười năm vẫn chưa có con nối dõi.

Hai người yêu nhau, ngầm ước hẹn với nhau sẽ che chở cho Lý gia an toàn trước sự chèn ép của Võ hoàng cùng Võ thị. Trong một lần bị ám hại bất ngờ, Lý Thành Khí vì cứu Vĩnh An mà trọng thương, chuyện này đã chọc giận những gia đình quý tộc lớn có liên hôn với Hoàng thất Lý gia. Để dẹp yên chuyện này, Võ hoàng đã tước bỏ danh phận của Vĩnh An, triệu nàng hồi cung.

Vĩnh An từ năm mười ba tuổi cho đến lúc hai mươi ba tuổi, tình yêu của nàng với Lý Thành Khí được sắt son giữ gìn trong suốt mười năm ấy. Tình yêu ấy, đến lúc này, cuối cùng cũng đã đợi được ánh ban mai...

Mở đầu

Mặc dù đã sắp lập thu nhưng ve vẫn kêu inh ỏi, thời tiết trong cung nóng nực vô cùng.

Ta xoay qua xoay lại vẫn không sao yên giấc, đành lặng lẽ ra khỏi tấm cung, men theo hành lang quanh co của hồ Thái Dịch hóng gió, cứ như thế chẳng biết đã tới Thiệu Hoa Các từ bao giờ. Nhắc đến tên của những đình đài lầu các trong Đại Minh Cung mà thấy xót xa, gợi nhớ về Hoàng gia Lý thị vốn dĩ phong lưu. Mấy ngày nay mưa bụi giăng đầy, mưa lất phất rơi khiến hồ Thái Dịch luôn vắng vẻ bỗng tăng thêm vài phần hương sắc.

Trong đêm sương dày, ta lại đi trên cỏ nên giày đã ướt tự lúc nào. Thấy trong Thiệu Hoa Các vẫn sáng đèn bèn muốn qua đó xem thử. Vừa bước thêm được vài bước thì thấy một làn hương ủa tới.

“Hoàng thượng...”

Tim ta đập mạnh, giật mình lùi lại một bước. Đêm hôm khuya khoắt thế này, chẳng lẽ Hoàng thượng vẫn còn ở đây tiêu khiển ư? Nghe Uyển Nhi nói gần đây Hoàng thượng vui đầu vào chính sự, lẽ nào Người thấy mình ở

trong Bồng Lai Điện lâu quá rồi nên chuyển hết công văn ra hồ Thái Dịch để phê duyệt?

Tính hiếu kì trời dậy, ta khẽ bước tới bên cửa sổ xem thử.

Dưới ánh đèn mờ ảo, lớp lớp rèm sa che không hết khung cảnh bên trong. Hoàng thượng đang nằm trên giường, đôi mày khẽ nhíu lại, áo lụa mỏng trễ nải để lộ ra khoảng da thịt trắng ngần. Tuy đã luống tuổi nhưng khuôn mặt Hoàng thượng vẫn ửng hồng, trong đáy mắt vẫn không ngừng dâng lên những đợt sóng tình mãnh liệt. Gã đàn ông mặc áo gấm màu xanh ngồi bên cạnh Người khẽ luồn tay vào trong áo, đôi môi kề sát bên tai Người giống như đang thấp giọng thủ thủ điều gì... Nhịp theo ánh nến đong đưa, xuân tình từng đợt từng đợt dâng lên mê đắm.

Tiếng tim đập thành thịch bên tai, ta nắm chặt tay, đổ mồ hôi lạnh.

Nơi này không thể ở lâu.

Mắt thấy hai người họ trút bỏ hết xiêm y, ta hít vào một hơi, theo bản năng lùi lại phía sau một bước nhưng bất ngờ bước hụt vào khoảng không, nỗi đau như kim châm muối xát ngay lập tức dồn lên đỉnh đầu. Thân thể còn chưa kịp phản ứng gì, miệng đã kêu “a” lên một tiếng rồi đột ngột rơi vào một vòng tay, bị kẻ khác bịt kín miệng.

Chương 1

Nhập cung đã hai năm, nhờ có lễ nhậm chức Tế tướng của Dịch Nhân Kiệt đại nhân nên ta mới có cơ hội được ra ngoài lần đầu.

Đón lấy trái cây mà tỳ nữ Nghi Bình dâng lên, ta vén một góc rèm của xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài. Đoàn người tựa như cá lội dưới sông, ngựa xe đi lại như thoi đưa mắc cửi. Tuy xe ngựa đi không nhanh, nhưng từ xa

người ta đã vội vã tránh né. Nhìn cảnh đó, ta không nén nổi một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài không to không nhỏ ấy lại khiến hai người đang nghị sự trong xe phải bật cười nói này Hăng An Vương, vị đại tiểu thư nhà huynh sao lại cứ muốn học làm người lớn thế, một cô nương nhỏ như vậy mà suốt ngày thở dài, làm ta nghe cũng thấy phiền lòng.”

“Bệ hạ cũng nói, tiểu cô nương mười một tuổi này cả ngày hết thở ngắn lại đến than dài,” Võ Tam Tư vui vẻ nhìn ta nói, “Bảo nhỏ thì cũng không phải là nhỏ nữa rồi, từ nhỏ đã được đưa vào trong cung nuôi dưỡng, tính ra cũng chỉ vài năm nữa là phải xuất giá thôi.”

“Được Bệ hạ yêu mến, đương nhiên sẽ có được một mối lương duyên.” Võ Tam Tư khẽ chau mày nhìn ta, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ta vờ như chưa nghe thấy, dùng tay tách lấy một miếng điểm tâm, chậm rãi đưa lên miệng rồi từ từ ăn, không để ý gì nữa. Sống trong Đại Minh Cung tưởng có vẻ thái bình thịnh thế, nhưng thật ra luôn ẩn tàng những cơn sóng ngầm dữ dội, ai có thể không trưởng thành đây?

Lúc bấy giờ là năm thứ hai Võ hoàng đăng cơ, thiên hạ là của Võ gia.

Mẫu thân qua đời sớm nên ta ở trong nhà của dì, hai năm trước mới được đưa vào cung bầu bạn bên cạnh Võ hoàng. Cả ngày quanh đi quẩn lại chỉ có đọc sách, ngoài ra thì chẳng còn tài cán nào khác. Sách về lịch sử ta đã đọc qua khá nhiều, nhưng so với học vấn uyên bác của Uyển Nhi thì vẫn thua xa.

Gạt đi những suy nghĩ trong lòng, ta ngẩng đầu nhìn phụ vương mình đang lặng thinh mỉm cười.

Ông không lập được công tích gì lớn cho triều đình, cũng chẳng hề có dã tâm tranh quyền đoạt thế, so với hạng người như Võ Tam Tư, trông ông

hòa nhã hơn rất nhiều. Tuy từ nhỏ tới giờ ta chỉ gặp ông có vài lần, nhưng ta có thể hiểu được ông tuyệt đối không sống bình lặng như vẻ bề ngoài, và lại trong thời loạn thế, có mấy người bình lặng mà sống được tới ngày hôm nay?

Ví dụ như người ngồi trước mặt ông lúc này - Võ Tam Tư lật lọng, tráo trở.

Thị nữ ở bên cạnh cứ chốc chốc lại dùng khăn tay màu hồng phấn lau những vụn điểm tâm bị rơi xuống. Ta chỉ mãi nghĩ đến những tâm sự chồng chất, món điểm tâm chua ngọt cũng ăn miếng được miếng không, cảm thấy một mối dằng lên trong lòng.

Đêm qua tận mắt nhìn thấy cảnh xuân tình trong cung, lại là xem cùng với một người nữa, điều đó khiến ta cả đêm không yên giấc.

“Hằng An Vương việc gì phải quá đổi cẩn trọng như vậy? Uống cho ta và huynh cùng là huynh đệ Võ gia.” Ánh mắt Võ Tam Tư mang theo ý cười, “Hoàng thượng đăng cơ cũng đã được hai năm, tuy tạm thời sắc phong Lý Đán làm Thái tử, nhưng tự thâm tâm dường như vẫn rất do dự, nếu Võ gia chúng ta không đoàn kết, chỉ e về sau Bệ hạ càng phải lo âu nhiều hơn.”

Hoàng thượng mới đăng cơ được hai năm, giờ nói đến chuyện truyền ngôi kế vị sợ còn hơi sớm, nhưng đây cũng là chuyện mà ai ai cũng muốn tìm hiểu rõ ràng. Câu nói này khiến ta phải ngừng ăn, ngậm nửa miếng điểm tâm trong miệng liếc qua ông ta một cái. Ánh mắt ông ta sâu thẳm, ngay lập tức chú ý tới phản ứng của ta, nhưng chỉ buông tách trà xuống rồi lại tiếp tục nhìn phụ vương chăm chăm.

Kẻ này, quả thật không hề úy kị gì ta sao?

“Hoàng thượng là nhân vật kiệt xuất ngàn năm khó gặp, Thánh ý của Người đâu phải là thứ mà những kẻ bình thường có thể đoán ra.” Phụ vương cười, “Hôm nay là yến tiệc đãi khách mừng Địch Nhân Kiệt được

phong làm Tế tướng, các Hoàng tử Hoàng tôn đều tới dự, chúng ta nên thu mình một chút sẽ tốt hơn, dù sao họ mới chính là huyết mạch của Bệ hạ.”

Võ Tam Tư im lặng nhú mày, gương mặt anh tuần lại hiện lên một ý cười khó đoán.

Tế tướng Địch Nhân Kiệt vốn không ham chuyện chúc mừng phong phú, hiềm một nỗi hiện giờ ông đang là vị quan được Hoàng thượng vô cùng yêu mến, tất cả yến tiệc đều làm theo khuôn mẫu trong cung, thiết yến tại lâm viên của hoàng gia. Địch Nhân Kiệt năm lần bảy lượt khước từ, cuối cùng mới có thể rút về bày tiệc tại hoa viên nhà mình. Mặc dù là chỉ là yến tiệc quần thần, nhưng tất cả đều do đầu bếp và người trong cung tới chuẩn bị, vị Tế tướng Địch Nhân Kiệt này quả thật là may mắn tới mức không thể may mắn hơn được nữa.

Ta theo phụ vương xuống xe ngựa, cổng vào chằng đèn kết hoa, ngập tràn không khí vui mừng. Kiệu khiêng, ngựa xe nườm nượp không ngớt, bên tai không ngừng vọng tới những tiếng chúc tụng miên man, quả không kể xiết những phú quý vinh hoa của chủ nhân bữa tiệc này.

Ở ngoài cổng có ba bốn người đứng đón khách tới dự tiệc, thấy chúng ta bèn lập tức tiến lên đón tiếp. Điều này không phải vì sự xuất hiện của phụ vương ta, mà là vì kẻ được Võ hoàng yêu quý nhất - Lương Vương Võ Tam Tư.

“Lương Vương, Hạng An Vương.” Một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi trong số đó khom mình hành lễ, “Hoa viên này hôm nay mới mở cửa, các đoàn khách quý liên tiếp ra vào, giờ có Lương Vương tới, càng giống như được thơm lây phúc khí của ngài vậy.” Ông ta vừa nói vừa nghiêng người đi, lưng vẫn cong như cũ, cứ như là không thể thẳng lại được.

Võ Tam Tư cười gật đầu, “Nếu đã là Địch tướng thiết yến, sao không thấy tự mình ra đón khách?” Ông ta ra hiệu cho thị tùng dâng lễ vật lên, nhìn quanh thăm dò, “Chẳng lẽ là có khách quý tới nên quên mất mấy người chúng ta rồi?”

Khẩu khí lớn thật, ta lờm trộm ông ta một cái, Địch Nhân Kiệt giờ là Tế tướng, đón người chẳng qua là để biểu thị lễ độ, không đón cũng là việc đương nhiên, chẳng có gì to tát cả, chất vấn như vậy... đúng là còn muốn làm Hoàng tử hơn cả Hoàng tử.

Nụ cười của người đàn ông đó hơi cứng lại, ngần ngừ một lúc mới nói: “Thái tử vừa mới tới, tướng gia đang ở trong đó tiếp đón Thái tử.”

“Lý Đán?” Võ Tam Tư quay sang hỏi phụ vương và ta, nhưng dường như không cần chúng ta trả lời cái trí nhớ của ta này, Bệ hạ ban họ cho Lý Đán cũng đã được hai năm vậy mà ta vẫn chưa quen, bây giờ đã không còn Lý Đán nữa rồi,” ông ta cười lớn, cất bước tiến vào phía bên trong, “Nếu Thái tử điện hạ đang ở đây, tướng gia đương nhiên nên tiếp đón, không sao, không sao.”

Mấy câu nói mỉa mai của ông ta không làm cho phụ vương biến sắc, nhưng mấy kẻ hạ nhân dường như có chút lão đảo, chỉ gượng gạo cười theo rồi nhường đường cho mấy người chúng ta.

Lý Đán, chính là người hai năm trước đã thoái vị, thành toàn cho mẫu thân của mình. Thiên tử của một triều đại đăng cơ lên làm Hoàng đế, chưa được bao lâu lại bị ép quay về làm Thái tử, có thể nói rằng, những câu châm biếm mà Võ Tam Tư vừa nói đều là nỗi nhục nhã do một tay Hoàng thượng mang lại, người làm mẹ mà như vậy thật khiến cho người ta chỉ biết thở dài.

Nơi này tuy không thể sánh bằng Lâm Đức Điện, nhưng lại có nét gì đó thanh tao thoát tục.

Dọc đường đi treo vô số đèn lồng, rất nhiều hạ nhân khom lưng cúi chào rồi lui lại phía sau, họ ai nấy đều bưng theo những chiếc đĩa to nhỏ nhiều màu sắc. Mãi đến khi tới gần khu vườn nơi thiết yến, người dẫn đường kia mới giơ tay, nói vị Vương gia và Quận chúa, mời, yến tiệc có lẽ cũng bắt đầu rồi.”

Võ Tam Tư khẽ chau mày, bước lên một bước tiến vào trong hoa viên.

Lúc này Địch Nhân Kiệt đang được mọi người vây quanh, trông thấy ba người chúng ta tiến vào, liền sải bước đi tới, cười nói vị Vương gia tới trễ quá.” Ông vừa nói vừa đưa tay ra, nắm lấy tay của Võ Tam Tư, “Lương Vương và Hằng An Vương gặp nhau trên đường tới đây sao?”

Võ Tam Tư lắc đầu, tướng đoán sai rồi, hai người chúng ta không phải ngẫu nhiên gặp mà là vừa rồi cùng đi từ trong cung ra. Long thể Hoàng thượng có chút bất an, báo ta thay người kính Địch tướng ba ly.” Cuối câu nói ông ta cố ý kéo dài ra, mọi người đều yên lặng không nói gì.

Địch Nhân Kiệt nhìn ông ta cười, không để ý tới sự huênh hoang ấy, chỉ chấp tay hướng về phía Đại Minh Cung, “Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng, đêm nay thần nhất định không say không về.” Nói xong, vẻ mặt dịu lại, nhìn ta nói, “Tiểu Quận chúa ở bên cạnh Hoàng thượng hai năm, tính ra, từ sau khi nhập cung, đây có lẽ là lần đầu ra ngoài?”

“Nhắc tới mới thấy đúng là nhờ có phúc của Tể tướng,” ta vội cúi người hành lễ, cười nói, “Hoàng thượng từng nói, nha đầu Vĩnh An thường ngày không chịu học hành mà chỉ ham mê trò chơi đoán đố phạt rượu, vừa hay trò chơi này có thể góp vui cho yến tiệc hôm nay của tướng gia. ‘Đối tửu tương ca, nhân sinh kỉ hà?’ [1], Vĩnh An chúc con đường làm quan của tướng gia luôn rộng rãi bằng phẳng, trở thành Đỗ Khang giải ưu cho Võ hoàng, giúp Người tạo nên một Đại Chu phồn thịnh!”

[1] “Ca vui bên chén rượu đầy, đời người thấm thoát thán ngay được bao?” - trích Đoàn ca hành kỳ của Tào Tháo.

Nói về trò phạt rượu, quả thực ta chơi không giỏi, làm vậy cũng là vì có chút tư lợi. Ta nhìn không thuận mắt việc đường đường Tể tướng Địch Nhân Kiệt mà lại để một kẻ như Võ Tam Tư lấn áp, nên mới ra tay giúp ông ấy làm dịu lại tình thế lúc này.

Mọi người nghe xong lời đó của ta đều cười, dần quên đi câu nói vừa rồi của Võ Tam Tư.

Võ Tam Tư cũng cười theo, nhưng lại đưa mắt nhìn sang ta.

Địch Nhân Kiệt lại chấp tay vái về phía xa, cười nóiy bốn tướng phải đa tạ Hoàng thượng ban thưởng rồi.” Ánh mắt của ông dần trở nên ấm áp, quay sang nóng nghe qua tiểu Quận chúa rất yêu thích cổ ngữ và Hán nhạc, trong bài Đoàn Ca Hành vừa nãy, còn có một câu thơ tứ tuyệt thiên cổ được trích ra từ trong Kinh Thi, tiểu Quận chúa có biết là câu gì không?” Ông nói xong thì không hề tỏ vẻ sốt ruột, chỉ nhìn ta với ánh mắt trêu đùa.

Ta ngẫm nghĩ một lát, “Chính là câu ‘Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm’ [2] ?”

[2] “Xanh xanh tà áo, bồi hồi lòng ta.” - trích bài thơ Tử Khâm trong Kinh Thi, phần Trịnh Phong.

Câu thơ nổi tiếng như vậy có ai lại không biết? Nhưng ý của câu đó là để chỉ tình yêu đôi lứa vấn vít triền miên, không hề phù hợp với không khí của yến tiệc hôm nay... Ta quả thật không hiểu được dụng ý của ông ấy.

Trong lúc ta còn đang băn khoăn suy nghĩ, Địch Nhân Kiệt bỗng nhiên cười lớn, “Tiểu Quận chúa quả nhiên vô cùng thông tuệ.” Ông nhìn phụ vương ta, “Theo bốn tướng phỏng đoán, lần này ngoại trừ việc góp vui cho yến tiệc, Hoàng thượng còn muốn tiểu Quận chúa tới đây để gặp mặt các thiếu

niên anh tuấn kiệt xuất, rồi chọn cho Hằng An Vương một chàng rể hiền tài.”

Phụ vương cũng cười nói là Địch tướng hiểu được tâm ý của Hoàng thượng. Vậy bốn vương xin chờ tin lành từ Địch tướng.”

Ta buồn phiền nhìn Địch Nhân Kiệt, sao đột nhiên lại nhắm vào ta vậy? Ta còn chưa muốn tuổi thanh xuân phơi phới của mình bị lãng phí vào việc ôm con rồi tranh chấp ghen tuông chốn khuê phòng đâu.

Thấy họ cười đến vui vẻ, ta vội nói đến tướng gia chê cười rồi... Dụng ý của Hoàng thượng là muốn ta học tập bản lĩnh của tướng gia. Mấy ngày trước ta có nói với Hoàng thượng rằng hương vị Ngọc Lộ Đoàn trong cung không giống trước đây, Hoàng thượng bèn ghi nhớ, hôm nay khi ta xuất cung Người còn đặc biệt dặn dò ta phải học tập đạo xử thế của tướng gia, tuyệt đối không được ngạo nghễ, không được quá tính toán so đo, ai da...” Ta chớp mắt, nói chẳng qua chỉ thuận miệng than phiền một chút vậy mà Hoàng thượng liền đem tướng gia ra làm gương để giảng giải đạo lý cho ta nghe, danh hiệu ngạo nghễ đó là dành riêng cho Hoàng thượng rồi, nào ai dám tranh giành...”

Địch Nhân Kiệt cười lớn, “Miệng lưỡi rất lợi hại, vừa mới nhắc tới chuyện hôn nhân đại sự liền quay sang tâng bốc bốn tướng, nhất định là ở trong cung đã học hư theo Uyển Nhi tỷ tỷ rồi.”

Ta vội nói không dám, phụ vương chỉ cốc nhẹ vào trán ta rồi cùng Võ Tam Tư vào nhập tiệc. Sau khi đã an tọa, ta nửa hữu ý nửa vô tình liếc nhìn một lượt mấy bàn phía trên, Thái tử Lý Đán đang tinh tế thưởng trà, còn mấy người ngồi bên cạnh Thái tử có lẽ chính là các Hoàng tôn.

Người thiếu niên đang cúi đầu nói chuyện cùng Thái tử đúng lúc đó cũng quay sang.

Ta thoáng ngẩn người, một đôi mắt trong suốt xuyên qua tầng tầng lớp lớp khách khứa hỗn loạn, nhìn về phía ta. Người đó... chính là người tối qua đã bịt miệng ta.

Hóa ra, hắn chính là trưởng Hoàng tôn, con trưởng của Thái tử.

Trong khoảnh khắc đó, những tiếng chúc tụng ồn ào huyên náo xung quanh bỗng trở nên nhạt nhòa, không gian tĩnh lặng tới nỗi ta chỉ còn nghe thấy tiếng tim đang đập nhanh cùng hơi thở của chính mình. Nếu như không có hắn, tối qua chỉ e rằng ta đã lành ít dữ nhiều. Mà hắn...

Trong lúc xuất thần, tay áo bỗng bị ai đó giật nhẹ mấy cái, Nghi Bình đang dâng trà cho ta, tay nàng chỉ ra ngoài vườn, biểu thị ý muốn xin phép cáo lui. Ta vội thu lại tâm tình, khôi phục dáng vẻ lúc trước, gật đầu cười, nói nhõng sợ, muốn ăn gì thì cứ ăn nhiều một chút.” Nhập cung từ nhỏ, đây có lẽ là lần đầu nàng xuất cung, tính nàng lại hơi yếu đuối nhút nhát, ta lo nàng sẽ bị những kẻ miệng mồm lạnh lợi kia làm cho sợ hãi.

Nghi Bình cười hiền, nhẹ nhàng lui xuống.

Sau khi Định tướng chúc rượu, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Rượu quá tam tuần, không khí trở nên vô cùng náo nhiệt. Thơ ca dân gian của Đại Đường vô cùng phong phú, văn nhân mặc khách tới rất đông, yến tiệc lần này Tể tướng Định Nhân Kiệt không chỉ mời các vương tôn quý tộc, quan lại quyền quý mà còn mời tới một số đại văn hào.

Ta ăn một miếng bánh Long Phụng thủy tinh, thấy thiếu niên kia đã đứng dậy rời khỏi bàn tiệc, trong lòng thoáng lay động, bèn buông đũa, nói với phụ vương rằng trong người hơi ngọt ngạt, muốn ra ngoài đi dạo một lát. Phụ vương gật đầu, chỉ dặn dò vài câu rồi để ta rời đi.

Vừa mới bước qua Nghinh Thúy Môn, ta liền nhìn thấy dáng người cao dong của hắn đứng tại khúc cong của hành lang.

Khúc cong đó vừa vặn đối diện với hòn giả sơn, cảnh sắc đẹp vô cùng, còn người thiếu niên trước mắt ta lúc này, mặc áo xanh, đeo đai ngọc, đôi mắt thanh lạnh tựa ánh trăng, nét mặt bình thản nhưng vẫn toát lên khí phách hơn người, phong lưu ngang tàng, quả không hổ là trưởng Hoàng tôn.

Bước chân của ta hơi ngập ngừng, thấy hắc đang nhìn về phía mình, ta bỗng cảm thấy có chút căng thẳng.

Nhưng đây vốn dĩ cũng chỉ là tới để cảm ơn, không có chút tư tâm nào.

Ta bước nhanh qua phía đó, cúi người hành lễ An thỉnh an Vĩnh Bình Quận vương.” Tuy chỉ là suy đoán, nhưng vừa rồi hắc ngồi kế bên phụ vương của mình, dựa theo vị trí ngồi đó thì tới chín phần mười hắc chính là trưởng tử của Lý Đán, vị Thái tử đã bị phế Lý Thành Khí.

Trên mặt hắc hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, gật đầu nói: “chúa không cần đa lễ, luận thứ bậc hay phong hiệu, ta và Quận chúa đều có thể coi như ngang hàng nhau.”

Ta đứng dậy, nói là để cảm tạ Quận vương đêm qua đã ra tay tương cứu.”

Đêm qua tuy rằng bị bịt miệng, nhưng cuối cùng ta vẫn làm kinh động tới hai người trong phòng, Hoàng thượng lập tức giận dữ đứng dậy hỏi xem là kẻ nào. Lúc đó ta bị hắc ôm chặt trong lòng, vốn dĩ tưởng lần này chết chắc rồi, nhưng không ngờ rằng ngay sau đó cung nữ Nghi Đô đột nhiên đẩy cửa tiến vào quỳ sụp xuống, nói rằng vì không thấy Hoàng thượng đâu nên hoảng hốt đi tìm khắp nơi, bởi vậy nên mới kinh động tới thánh giá.

Khi Nghi Đô lui ra, ta mới hoảng hồn phát hiện ra sống lưng mình đã ướt đầm, chân tay mềm nhũn, run rẩy.

Nghi Đô là cung nữ được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, những chuyện trăng gió phong lưu này trước nay Hoàng thượng cũng không hề giấu nàng, bởi vậy nên Hoàng thượng cũng chỉ quở trách vài câu rồi cho qua. Sự tồn

tại của nam sủng là việc mà trong cung mọi người đều biết, nhưng dù sao Hoàng thượng cũng mới đăng cơ được hai năm bởi vậy ai cũng kiêng kỵ chuyện này. Nếu như hôm ấy thực sự bị phát hiện thì không ai dám chắc ta sẽ bị xử lý ra sao.

Sau khi từ hồ Thái Dịch trở về cung, ta nằm trên giường trần trọc cả đêm, không tài nào yên giấc.

Sự xuất hiện của Nghi Đô chắc chắn không phải là trùng hợp, nàng ấy hẳn là tai mắt do chàng thiếu niên này bố trí trong cung. Nhưng rốt cuộc phải là người có địa vị như thế nào mới có thể cài nội gián vào bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, lại còn có thể nhận được sự yêu thích của Người cho tới tận bây giờ? Nghi vấn này của ta hôm nay cuối cùng cũng đã có lời giải. Dựa vào thân phận tiền Thái tử của Vĩnh Bình Quận vương, làm chuyện như vậy cũng không phải là quá khó.

Lý Thành Khí mắt đậm ý cười không cứu muội, ta cũng chỉ là tự cứu mình thôi, Quận chúa không cần bận tâm như vậy.”

Chỉ một câu đó thôi khiến cho tất cả những lời cảm kích trong lòng ta tiêu tan không dấu vết.

Ta không biết nói gì hơn, bèn cười đáp lại dù Quận vương nói như thế nào thì muội cũng vẫn là người chịu ơn, sau này có cơ hội nhất định sẽ thuận nước giong thuyền.” Nói xong, cúi người hành lễ, đang lúc định quay người đi thì hần mở lời.

“Câu thơ vừa nãy Quận chúa đọc trong yến tiệc, bốn vương cũng đã đọc qua.” Hần dừng một lát mới dịu dàng đọc:

“Thanh thanh tử bội, du du ngã tư.

Túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai?

Khiêu hê thoát hê, tại thành khuyết hê.

Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hê.” [3]

[3] “Xanh xanh đai lưng, tương tư chẳng ngừng

Ta không tới được, nàng cũng dừng dừng?

Ngày nhớ đêm trông, bên tường cao sững.

Một ngày chẳng gặp, như chừng ba thu.”

- trích bài thơ Tử Khâm trong Kinh Thi, phần Trịnh Phong.

Dưới ánh trăng, ánh mắt hân trong suốt như nước, lẳng lẳng nhìn ta. Lòng ta khê rung động, không dám suy đoán những ẩn ý trong câu nói ấy, chỉ cười đáp thể nói Kinh Thi là tác phẩm một chữ đáng ngàn vàng, Vĩnh An từng nghe nói Quận vương tài hoa hơn người, e là từ nhỏ đã thuộc nằm lòng rồi, khi này Vĩnh An cũng chỉ là thừa dịp khoe khoang, tuyệt đối không dám cùng Quận vương luận bàn thơ phú.”

Lý Thành Khí cười nhìn ta, hồi lâu mới nói: “chúa còn từng nghe nói những gì về bốn vương?”

Đương nhiên là nghe qua rất nhiều, trước khi nhập cung đã từng nghe danh Thái tử điện hạ - một thân sáo ngọc vô cùng phong lưu, cũng từng âm thầm phác họa trong đầu hình ảnh chàng thiếu niên tinh thông âm luật, tài hoa hơn người này.

Chỉ tiếc rằng lúc ta vào cung bầu bạn với Võ Hoàng cũng là thời điểm mà hân bị phế truất, phải rời khỏi Đại Minh Cung. Phụ vương của hân vì muốn tránh hiềm nghi nên đưa hết các con của mình ra khỏi Đại Minh Cung, rời xa cái tâm điểm Hoàng vị kia. Đó cũng là một cách hay để tránh được những tai họa sau này.

Ta khẽ lắc đầu, muốn nói thêm vài câu thì thấy từ xa có người đi tới, thấy ta lại do dự không bước tiếp. Ta đương nhiên hiểu được sự lợi hại của mối quan hệ này, bèn vội nói Minh Cung có những quy tắc riêng, Vĩnh An không dám tùy tiện hỏi han về chuyện của các Hoàng tử Hoàng tôn, xin cáo lui.” Nói xong quay người rời đi, nghe thấy tiếng người phía sau tiến lên, bèn nhanh chân quay về yến tiệc.

Trường An có quy chế phường thị, mỗi ngày khi hết “Thời gian ban ngày” mà nha môn quy định, sẽ đánh trống để báo hiệu mọi người phải đóng cửa, thực hiện lệnh cấm túc, ngoại trừ ba ngày hội hoa đăng của Tết Nguyên Tiêu thì không ai dám vi phạm. Tuy hôm nay là yến tiệc của Địch Nhân Kiệt, không ai dám ràng buộc giờ giới nghiêm, nhưng với tính cách của Địch tướng thì tuyệt đối sẽ không có ngoại lệ, bởi vậy nên chưa đến giờ cấm, yến tiệc đã dần tan.

Khi xe ngựa tới trước cửa cung, cùng lúc từ phía xa truyền lại tiếng trống cấm túc ban đêm. vén rèm nhìn ra con phố không người và Đại Minh Cung đèn đuốc sáng ngời trước mắt, lần đầu tiên ta cảm thấy ở trong cung cũng có chỗ hay. Đó vĩnh viễn là nơi sinh ca mạn vũ, là nơi màn đêm vô tận mang trong mình những câu chuyện tình tự triền miên không hồi kết.

Đại Minh Cung có gì tốt? Ít nhất thì nữ tử trong đây không phải tranh đấu vì một người đàn ông ngồi trên bảo tọa chí cao vô thượng.

Sau khi Địch Nhân Kiệt nhậm chức Tế tướng, Uyển Nhi bận bịu lên trông thấy, Hoàng thượng đương nhiên càng bận hơn.

Mùa hạ đã đi qua, hoa Cúc Trung Thu trong Ngự Hoa Viên đang nở rộ. Hoàng thượng hôm nay không nghỉ chân ở Trầm Hương đình, ta liền vui vẻ chiếm hữu nơi này.

Sáng sớm nay, ta tiện tay tìm trên giá cuốn sách chép tay mà Uyển Nhi đưa cho, nhưng tìm đi tìm lại cũng không thấy cuốn sách đó của Lạc Tân

Vương. Trừ phi... ý nghĩ đó vừa xuất hiện trong đầu, toàn thân ta đã đổ mồ hôi lạnh.

Lạc Tân Vương từ lâu đã là cái tên bị cấm nhắc tới trong cung, nếu như không phải Uyển Nhi lén lút đưa cho, ta cũng không dám đi lấy cuốn sách cấm này. Vương triều Đại Đường của nhà Lý tuy đã không còn, nhưng bài hịch văn thảo phạt Võ gia của Lạc Tân Vương vẫn văng vẳng bên tai. Nếu như bị người trong cung phát hiện, Uyển Nhi chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận, ta chỉ còn đường lấy cái chết ra tạ tội.

Ta tìm đến một nhòai, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Ngồi xuống nghỉ ngơi, ta đột nhiên nhớ ra hôm đó Nghi Bình đã sắp xếp thu dọn ngăn tủ này. Mấy ngày nay nàng ấy lại bị ốm sốt, đang phải dưỡng bệnh, xem ra muốn hỏi rõ đành phải tới Dịch Đình một chuyến.

Cho lui cung nữ đang túc trực, ta một mình đi tới Dịch Đình. Tới nơi mới phát hiện Nghi Bình không có ở đó.

Giường đệm vẫn đang được trải ra, chén thuốc trên bàn vẫn còn nóng, cũng không biết là nàng ấy đã đi đâu. Hôm nay nếu không biết được cuốn sách chép tay của Lạc Tân Vương ở nơi nào, ta quả thực không thể yên lòng. Ta đi tìm nàng khắp trong cung, dọc đường gặp mấy người, họ đều nói không biết nàng đang ở đâu. Bỗng nhiên nhớ tới nàng và Nghi Đô trước giờ tình cảm vốn rất tốt, liền hỏi một người nơi ở của Nghi Đô rồi đi tìm.

Đến trước cửa phòng Nghi Đô, nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện. Ta định đưa tay ra gõ cửa thì phát hiện đó là giọng nói của nam nhân.

Chẳng lẽ ta có duyên bắt gặp những mối tình bí mật ở trong cung sao?

Ta đang do dự, đã thấy cửa phòng mở ra. Nghi Đô cũng hoàn toàn không bất ngờ, chỉ cúi người hành lễ, nói: "Chúa tể tìm nô tỳ?"

Ta lúng túng cười, đáp muốn tìm Nghi Bình, thấy chén thuốc trong phòng nàng vẫn còn nóng nhưng người lại chẳng thấy đâu. Nhớ ra người và nàng trước giờ giao tình vốn rất tốt, nên muốn tới hỏi người xem mấy ngày nay có biết nàng đang làm gì không? Thuốc tốt như vậy không uống mà lại chạy lung tung đi đâu mất rồi.”

“Nô tỳ cũng không biết Nghi Bình đi đâu.” Nghi Đô hé miệng cười, “Trong cung đều bảo rằng người nào được theo hầu Vĩnh An Quận chúa đều là những người có phúc. Hôm nay nô tỳ mới thấy điều này quả không sai.”

Nàng ta là tỳ nữ được Hoàng thượng sủng ái, cách nói chuyện cũng tùy tiện hơn so với những cung tỳ tầm thường, ta đành cười, nếu Nghi Bình đã không có ở đây, ta cũng chẳng còn lý do gì để ở lại. Đang định quay người rời đi thì nghe thấy tiếng nàng ta gọi khẽ.

Nghi Đô đứng nép sang một bên, nói hi Bình không có ở đây, nhưng trong phòng lại có người muốn gặp Quận chúa.”

Ta sững sốt trong chốc lát, ngại phải chối từ nên đành miễn cưỡng bước vào phòng.

Một nam nhân mặc trường bào màu lam nhạt đứng gần cửa sổ, khẽ lật cuốn sách trên tay. Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa rọi vào trong, bao quanh hình bóng nhạt nhòa của người ấy, khuôn mặt hắt ẩn hiện nét cười, như có như không.

Tuy nói rằng phong lưu tuổi trẻ đẹp tựa như tranh, nhưng khí phách tỏa ra từ cốt cách con người lại chẳng bút nào họa nổi.

Ta còn đang thảng thốt trong lòng, hắn đã nhẹ nghiêng đầu cười khiến ta thấy hơi chột dạ.

Ta vội khom mình hành lễ Bình Quận vương.”

Lý Thành Khí gật đầu ông ngờ bốn vương và Quận chúa lại có duyên như vậy, vừa rồi nhìn thấy Quận chúa ngoài cửa sổ nên ta mới mạo muội mời Quận chúa vào đây, mong Quận chúa đừng trách bốn vương quá mức đường đột.”

Nghi Đô cẩn thận khép cửa, đi tới cạnh bàn rót một tách trà nóng, lui lại phía sau hai bước rồi đứng sang một bên.

Ta đứng dậy, cười nói ông biết Quận vương cũng ở đây, là Vĩnh An đã làm phiền.” Vừa rồi lúc Nghi Đô mời ta vào phòng, trong đầu ta cũng thoáng xuất hiện ý nghĩ này, song lại cảm thấy nó có chút hoang đường, thật không ngờ đó đúng là hắc.

Lý Thành Khí đi về phía bàn ngồi xuống, yên lặng nhìn ta, ta cũng đành ngồi theo. Dù không biết vì sao hắc lại mời ta vào phòng, nhưng ít nhất thì quan hệ chủ tớ giữa hắc và Nghi Đô giờ không cần phải giấu giếm ta thêm nữa.

“Từ sau lễ nhậm chức Thừa tướng của Địch Nhân Kiệt, cũng phải tới một tháng rồi ta và Quận chúa không gặp mặt.” Lý Thành Khí đẩy nhẹ tách trà về phía ta, cười dịu dàng nhìn muội ăn mặc phong phanh quá, buổi sớm mùa thu sương còn rất dày, muội uống một ngụm trà nóng trước đi đã.”

Nghe hắc nói vậy, ta bỗng nhớ tới hôm nay khi ra ngoài ta chỉ mặc một bộ xiêm y mỏng, tay đã lạnh tới mức đông cứng. Ta cầm chén trà lên ủ trong tay, không tài nào đoán ra nổi những suy nghĩ trong đầu hắc, chỉ có thể cười theo, nói he Uyển Nhi tỷ tỷ nói, Hoàng thượng đang có ý định triệu các Hoàng tử Hoàng tôn trở về Chiêu Khánh Cung để cả gia đình có thể sum vầy bên Người. Vĩnh An chúc mừng Quận vương.”

Lý Thành Khí thản nhiên ừ một tiếng, ta chợt nhớ ra hắc là tiền Thái tử, câu nói vừa rồi quả thực có chút gượng gạo.

Phút lúng túng qua đi, hần cũng không nói gì thêm, ta chỉ có thể ngồi im theo hần. Trong lúc ta đang suy nghĩ xem nên lấy lý do gì để rời đi, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, tay không khỏi run lên, khiến nước trong tách trà bắn vào chân, nóng tới nhẩn mày.

Hần uống một ngụm trà, sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như không hề để tâm. Người bên ngoài dường như đã đợi được một lát lại gõ cửa khẽ gọi: “Đô?”

Là giọng của Uyển Nhi.

Ta quay sang nhìn Lý Thành Khí, thấy trong mắt hần cuối cùng cũng nổi lên chút gợn sóng. Đây là Dịch Đình, với thân phận của một Quận vương thì hần hoàn toàn không nên tới chỗ này, hơn nữa đây lại còn là phòng của thị nữ bên cạnh Hoàng thượng. Phòng của cung nữ không phân chia thành các gian, hoàn toàn không có chỗ để tránh mặt.

Lý Thành Khí dường như cũng nghĩ tới điều này, khẽ lắc đầu ý bảo Nghi Đô đừng lên tiếng.

Uyển Nhi ở ngoài cửa có lẽ đang rất sốt ruột, gõ cửa nói: “Hoàng thượng muốn lấy một thứ ngay lập tức, nhưng những kẻ túc trực bên cạnh Người hôm nay lại đều là người mới, tìm rất lâu rồi mà không thấy thứ đó. Nếu người không tới chỉ sợ họ sẽ đồng loạt bị trị tội. Người có trong đó hay không? Mau lên tiếng đi.”

Nghe khẩu khí của Uyển Nhi, nếu như không mở cửa nàng tuyệt đối sẽ không rời đi. Cửa lại khóa ở bên trong, trong phòng chắc chắn phải có người.

Lúc này muốn tránh đi cũng không thể được, Lý Thành Khí đặt tách trà xuống bàn, ra hiệu cho Nghi Đô mở cửa. Nghi Đô ngập ngừng hồi lâu, tựa như có chút do dự, suy cho cùng thì với thân phận của mình, nếu bị Uyển Nhi phát hiện ra nàng ta với Lý Thành Khí có liên quan, vậy người cầm

chắc cái chết là nàng chứ tuyệt đối không phải là cháu đích tôn của Hoàng thượng.

Nhưng ở trong tình cảnh này, chỉ có thể làm như thế.

Nghi Đô cắn chặt môi, bước tới phía cánh cửa. Trong đầu ta bỗng nảy ra một ý, cũng không kịp ngăn cản Nghi Đô, lập tức buông tách trà xuống, ngồi vào bên cạnh Lý Thành Khí, bàn tay nhẹ đặt lên trên mu bàn tay hắn. Tay Lý Thành Khí khẽ động, khoe miệng hiện lên ý cười, hắn không nhìn ta, nhưng dường như lại hiểu rõ tâm tư của ta lúc này.

Đại Minh Cung có vô số những chuyện trăng gió phong lưu, nếu như Uyển Nhi nhìn thấy ta và hắn... nhất định sẽ bỏ qua, không truy cứu nữa.

Ngón tay hắn có chút lạnh, từ từ lật bàn tay, nắm lấy tay ta. Chỉ một hành động nhỏ ấy đã khiến mười phần trấn tĩnh trong ta chợt tan đi bảy phần.

Lạch cạch một tiếng, khóa cửa được mở ra, còn chưa đợi Nghi Đô kéo cửa, đã có một đôi tay trắng như ngọc đẩy cửa vào, áo ngắn khoác ngoài màu hồng cánh sen, y phục đỏ tía ôm lấy thân hình hoạt bát của nàng, người còn chưa thấy đâu đã nghe tiếng hỏi hời hợt làm trò gì ở trong này vậy? Chẳng lẽ trong phòng đang giấu nam nhân...” Giọng nàng bỗng dừng tắt lịm, Uyển Nhi mở to đôi mắt dài đẹp tinh tế đứng im như phỗng nhìn chăm chăm vào chúng ta.

Vở kịch này đến đây xem như đã phát huy tác dụng, ta theo bản năng muốn rút tay về, lại bị hắn nhẹ nhàng nắm chặt, vành tai ta nóng dần lên.

Uyển Nhi thoáng ngẩn người rồi lập tức thu lại dáng vẻ vừa rồi, cúi người hành lễ lên vương.”

Tay Lý Thành Khí lúc này mới buông lỏng, khẽ nâng tách trà lên uống một ngụm. Sau khi đặt tách trà lên bàn, hắn mới từ từ cười nói ông cần đa lễ, sau

này bốn vương trở về Chiêu Khánh cung, còn cần Uyển Nhi người chiếu cố nhiều.”

Uyển Nhi âu lo, khẽ cười, “Quận vương quá lời rồi.” Nàng nhìn lướt qua Nghi Đô, giống như không hề trông thấy ta, “Hoàng thượng truyền gấp Nghi Đô, Uyển Nhi không quấy rầy sự yên tĩnh của Quận vương nữa. Nhưng Dịch Đình là nơi ở của cung nữ, Quận vương nếu muốn ngắm cảnh có thể tới Trầm Hương Đình thưởng ngoạn Cúc viên, hoặc tới cầu Cửu Khúc, nghe nói mấy ngày gần đây ở đó thả rất nhiều cá chép Nhật Bản, vô cùng quý giá.”

Lý Thành Khí gật đầu, “Lâu rồi không vào cung, dường như sắp quên mất cảnh sắc của Ngự Hoa Viên.”

“Ngự Hoa Viên chỉ là cảnh bình thường, Phù Dung Viên mới là nơi đáng để đi tới.” Uyển Nhi khẽ cười một tiếng, Nhi rất ngưỡng mộ Quận vương, có thể tùy ý ra vào cung. Nghe nói Phù Dung Viên có nhiều mỹ cảnh, lầu Tử Vân, đình Thái Hà, núi Bồng Lai đều là nơi tập trung nhiều nhân tài kiệt xuất, nhưng Uyển Nhi lại thấy có kẻ lén lút đồn rằng, những đình đài lầu các đó đều không bì kịp với Đình Trung, trên đài và trong lầu thường thấy có sự xuất hiện của Vĩnh Bình Quận vương.”

Lý Thành Khí chỉ cười không nói.

Uyển Nhi như có như không liếc qua ta, rồi cùng Nghi Đô lui xuống.

Hắn không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng ngồi cạnh ta. Ta mãi nhìn chăm chăm vào những đường hoa văn trên chiếc bàn đá, nhất thời không phát hiện ra rằng tim mình đang đập càng lúc càng nhanh, cũng không biết nên ra về hay ở lại. Cái nắm tay vừa nãy chẳng biết đã lấy dũng khí từ đâu, nếu đổi lại vào lúc này, có cho ta thêm một nghìn lá gan ta cũng không dám làm như vậy nữa.

Hắn bỗng đứng lên, giọng nhàn nhạt nói muốn đi dạo Ngự Hoa Viên một lát không?”

Ta vội vàng đứng dậy nhớ ra còn có chút việc gấp phải làm...” Xung quanh yên tĩnh một hồi, Lý Thành Khí lúc này mới dịu dàng nói vương tiễn muội về.”

Mặc dù giọng hắn rất nhẹ, nhưng lại hàm chứa sự cứng rắn không cho phép khước từ, ta bất đắc dĩ gật đầu, nhưng hắn bỗng dưng không nói không rằng, cũng chẳng hề nhúc nhích. Ta cũng chỉ có thể im lặng cùng hắn như vậy, trong lòng càng hỗn loạn hơn.

Rất lâu sau hắn mới mở lời, ý cười trong mắt đậm thêm mấy phần tạ muội.”

Ta vội quay đầu nhìn đi chỗ khác công yến tiệc của Dịch tướng hôm đó ta đã nói, một ngày nào đó sẽ thuận nước giong thuyền, Quận vương cứu ta trước, ta giờ chỉ trả ân mà thôi, chữ “tạ” ấy của Quận vương quả thật là nặng lời rồi.”

Hắn cười khan một tiếng, không đáp lại.

Lời mời của Vĩnh Bình Quận vương đâu có dễ từ chối. Phụ thân của hắn nhường ngôi cho Võ hoàng, từ ngôi vị Hoàng thượng lui xuống làm Thái tử, nhưng Lý Thành Khí vẫn là trưởng tử, thân phận của hắn so với những người cùng thế hệ vẫn cứ là tôn quý nhất.

Sau khi cùng nhau ra khỏi Dịch Đình, hắn chọn một con đường tương đối khuất nẻo để đi. Ta cũng đã đi tới rất nhiều nơi trong Đại Minh Cung, nhưng lại chưa bao giờ đi qua con đường này. Suy cho cùng thì hắn là Hoàng tôn từ nhỏ lớn lên ở trong cung, chung quy vẫn cứ thân thuộc với nơi này hơn nhiều so kẻ mới nhập cung được hai năm như ta.

“Khi này nghe muội nói tới Dịch Đình để tìm một cung nữ,” Lý Thành Khí băng quơ hỏi, “Có chuyện gấp gì sao?”

Ta nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng có gì phải giấu giếm mong phòng của ta bị thiếu mất một cuốn thơ chép tay, muốn tìm Nghi Bình hỏi xem có nhìn thấy nó hay không, nàng ấy theo hầu ta lâu nhất cho nên sẽ thạo việc này hơn so với những người đang túc trực kia.”

Lý Thành Khí sâu xa nhìn ta, “Nghe nói tiểu Quận chúa trước nay luôn ham thích đọc sách, quả thực không sai.”

“Cũng không hẳn vậy.” Ta lúng túng cười nói ượng vàng hạ cảm từng đọc không ít, nhưng nói về sách chính thống, chuẩn mực thì vẫn thua xa Uyển Nhi tỷ tỷ.”

Những cây liễu trên đường đi giờ chỉ còn lại những cành cây lơ thơ, có vài thái giám đang bắc thang lên để cắt sửa những cành cây xơ xác kia, dưới đất cứ chốc chốc lại có người chỉ trái chỉ phải, nhìn thấy Lý Thành Khí đều cúi mình hành lễ.

Lý Thành Khí gật đầu ý bảo họ cứ tiếp tục, “Quyển thơ gì mà lại đáng để Quận chúa ghi nhớ như vậy?”

Ta trầm mặc trong giây lát rồi nói cuốn thơ của Lạc Tân Vương, sợ đánh mất ở đâu đó lại bị người khác nhìn thấy, bởi vậy nên mới phải cương quyết đi tìm Nghi Bình hỏi cho rõ.”

Không biết vì sao, sau hai lần gặp hoạn nạn cùng nhau, sự dè chừng của ta với hần cũng vơi đi ít nhiều. Nói xong câu đó, ta mới phát giác bản thân mình đang có ý thăm dò hần, dò xét phản ứng của hần, hoặc là cái gì đó khác nữa.

Lý Thành Khí gần như không có phản ứng, chỉ thoáng trầm ngâm mất bồi chi thôi vị kiên, lục xích chi cô hà thác.” [4] Ta nghiêng đầu nhìn hần, sắc mặt hần vẫn bình thản, giống như vừa mới đọc một câu thơ bình thường. Đây là câu thơ trong bài hịch thảo phạt họ Võ, mặc dù từng được Hoàng thượng hết mực ngợi khen, nhưng nó vẫn là điều cấm kị nhất trong cung. Năm đó

khi Lạc Tân Vương theo Từ Kính Nghiệp khởi binh thảo phạt Võ hoàng, ta mới chưa đầy ba tuổi, lúc đó nghe thầy giáo trong nhà lén ngâm câu thơ này, ta vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của nó. Ông ấy sau này bị mẫu thân đuổi đi.

[4] “Một vốc đất mộ chưa khô hết, cô nhi rốt cuộc ở phương nào?”

Sau đó lớn hơn một chút, mới biết rằng câu thơ đó là câu thơ phản lại Võ gia, mà ta lại là người họ Võ.

“Khi Từ Kính Nghiệp khởi binh thất bại, Lạc Tân Vương cũng mất tích.” Khóe miệng Lý Thành Khí vẫn mang theo ý cười như trước, “Năm đó ta được lên làm Hoàng thái tử, Hoàng tổ mẫu từng đọc câu thơ này, còn ngợi khen rằng người này có tài làm Tế tướng, lúc đó ta còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của câu thơ.”

Hắn không nói tiếp nữa nhưng ta lại cảm thấy kinh hãi trong lòng, Hoàng thượng sớm đã có dã tâm xưng đế, trong lời nói ấy có bao nhiêu phần dò xét tâm ý của Lý Thành Khí? Mặc dù lúc này hắn vẫn bình yên vô sự, nhưng ta vẫn không nhìn được mà hoàng đế đã nói thế nào?”

Lý Thành Khí khẽ lắc đầu không nói gì cả, đối với Hoàng tổ mẫu, cần phải ‘Vô tri bất ngôn’[5] , nếu như không biết thì đương nhiên không thể nói gì.”

[5] Không biết không nói.

Ta thầm thở phào một hơi, mới nhận ra trong lúc nói chuyện, bước chân đã đi tới gần cửa phía Tây của Ngự Hoa Viên. Dưới ánh nắng ấm áp, trước cổng hoa cúc trải đầy, nở rộ, vàng rực một vùng, hết như tiên cảnh. Chỉ là, bên cạnh cổng có một bóng người quen thuộc đang đi qua đi lại, giống như đang đợi ai đó. Tới gần hơn một chút, ta mới nhận ra đó là Nghi Bình.

Đúng lúc ấy Nghi Bình cũng nhìn thấy ta, bèn vội vàng chạy lại, cúi chào Lý Thành Khí rồi nói với ta tối cùng cũng tìm được Quận chúa rồi.”

Ta ngạc nhiên hỏi chuyện gì sao?”

Nghi Bình đứng dậy, “Là thế này, có mấy vị Công chúa tới chỗ Quận chúa, bảo rằng có chuyện quan trọng muốn nói, mấy kẻ hầu hạ lúc đó không tìm thấy Quận chúa, không nghĩ được cách nào khác nên đành tới tìm nô tỳ.”

Mấy vị Công chúa? Ta càng nghe càng thấy lơ mơ người biết ta sẽ tới Ngự Hoa Viên?”

Lúc này tầm mắt Lý Thành Khí đã rời đi chỗ khác, không hề nhìn hai người chúng ta, Nghi Bình nhân cơ hội ấy đưa mắt ra hiệu với ta tan dã là không biết, nhưng trên đường tới đây nô tỳ gặp Uyển Nhi cô nương, Uyển Nhi cô nương nói có thể Quận chúa sẽ tới Ngự Hoa Viên.”

Cho dù là gặp Uyển Nhi thì cũng không thể biết được ta sẽ đi từ cửa phía Tây vào mới phải... Nhìn sắc mặt của nàng, ta cũng không tiện hỏi nhiều, bèn hành lễ cáo lui với Lý Thành Khí lúc trong cung có việc, ta không thể đi cùng Quận vương nữa.”

Lý Thành Khí gật đầu, ý bảo ta có thể rời đi. Ta vội vàng kéo Nghi Bình, đi được vài bước thì bị Lý Thành Khí gọi lại, quay đầu nhìn, ánh mắt hẩn như hàm chứa cả sắc thu nồng đậm chẳng thể nhạt pha trong cung, có những cuốn sách nên bớt đọc đi thì tốt hơn.”

Lời dặn dò đầy ẩn ý đó khiến ta cảm thấy ấm áp trong lòng, lại cúi đầu chào rồi quay người bước đi. Mặc dù không nhìn thấy Vĩnh Bình Quận vương ở phía sau, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hẩn đang dõi theo, bỗng dưng có chút không tự nhiên. Đến khi rời xa Ngự Hoa Viên, ta mới dừng bước, nghiêm túc nhìn Nghi Bình đi, nói thật cho ta biết, ai bảo người tới tìm ta? Sao người lại biết ta ở Ngự Hoa Viên?”

Nghi Bình khẽ “a” lên một tiếng, lí nhí đáp đối cùng vẫn bị Quận chúa đoán ra.”

Ta cười nhìn nàng thuật nói dối của người chỉ có thể giấu được người không thân thuộc mà thôi, người theo ta đã hai năm, chẳng lẽ ta lại không nhìn ra hay sao?”

Nghi Bình khẽ nhăn mặt, “Là Uyển Nhi cô nương tới gặp riêng nô tỳ, bảo nô tỳ nhất định phải tới cổng phía Tây của Ngự Hoa Viên đợi Quận chúa.” Ta khó hiểu nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục. Nghi Bình nghĩ ngợi một chút, nói liền Nhi cô nương còn nói, nếu như Quận chúa có thắc mắc gì, đợi đến tối nàng ấy sẽ tự mình tới giải thích.”

Ta tiện tay ngắt vài khóm hoa cúc trên đường đi, nghĩ kĩ một hồi. Uyển Nhi muốn bảo vệ ta, điều này chắc chắn không sai, chỉ là ta cùng Lý Thành Khí đi dạo Ngự Hoa Viên cũng không phải chuyện gì to tát, tại sao tỳ ấy phải căng thẳng như vậy? Ta nhìn nàng, cười nói nghĩa là trong cung của ta chẳng có Công chúa nào cả, đều là Uyển Nhi tỳ tỳ bảo người nói vậy đúng không?”

Buổi tối lúc thắp đèn, ta nhắc bút, cầm bảng chữ mẫu mà Uyển Nhi đưa cho để luyện chữ, đến tận lúc cổ tay mỏi nhừ mới phát hiện sau lưng có người. Quay đầu thấy nàng đang cười khúc khích nhìn ta, dưới ánh nến mờ hồ, dung nhan ấy quả là khiến người ta phải lóa mắt.

“Tỳ tỳ quả thật càng ngày càng xinh đẹp.” Ta buông bút, ngồi xuống ghế thở ra một hơi dài, “Giống y như Hoàng thượng, năm tháng cũng chẳng hằn in được chút dấu vết nào.”

Nghi Bình mang một chiếc ghế tới bên cạnh, hầu hạ Uyển Nhi ngồi xuống, dâng lên một tách trà nóng rồi mới cho tất cả các cung nữ lui ra, để trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta.

“Câu này muội nên nói trước mặt Hoàng thượng, Người nhất định sẽ lại khen ngợi muội.” Uyển Nhi nghiêng người ngồi trên ghế, “Mặc dù muội gọi ta là tỷ tỷ, nhưng tính ra ta hơn muội tới mười mấy tuổi, chung quy đã già rồi.” Nàng nói xong rồi tinh tế đánh giá ta, trong mắt dường như có thâm ý, nhưng chỉ nhìn mà không nói gì.

Ta bĩu môi, nói đang đợi tỷ tỷ giải thích đây.”

Uyển Nhi đứng dậy, đến bên cạnh cây nến, tay cầm chiếc kéo bằng đồng cắt bắc đèn, ngọn nến bỗng chốc sáng bừng lên, khế phiêu động theo làn gió ùa vào từ cửa sổ.

“Là ta đang đợi muội giải thích mới đúng.” Trong đôi mắt mảnh dài phản chiếu hình ảnh của ánh nến đang lay động, “Nói đi, sao muội lại quen biết với Vĩnh Bình Quận vương?”

Ta sớm đã đoán được tỷ ấy sẽ hỏi câu này, chỉ cười đáp ứng yển tiệc của Địch Nhân Kiệt.” Tối đó Uyển Nhi không tới dự, đương nhiên cũng sẽ không biết trong câu nói ấy có mấy phần không thật.

“Mới chỉ có một tháng...” Uyển Nhi ngắm nghía chiếc kéo cắt nến trong tay, “Muội liền cam tâm tình nguyện làm tri kỉ chong đèn cắt nến cho hản? Vĩnh An, Đại Minh Cung không có chỗ cho chân tình.”

“Cũng không hản vậy.” Ta thuận miệng nói, “Trưởng tôn Vô Cấu Văn Đức Hoàng hậu hai mươi tuổi thành hôn cùng Thái Tông Hoàng đế, hơn hai mươi năm sau vẫn là một thân vinh sủng giữa ba ngàn mỹ nữ, cho tới tận lúc qua đời, bà ấy vẫn là người mà đời này Thái Tông Hoàng đế thực lòng yêu thương.”

Uyển Nhi cười một tiếng chế nhạo ngàn vinh sủng dồn cả vào một thân? Vậy tại sao giai nhân trong cung vẫn có người thường xuyên được thị tẩm? Đó chính là tẩm si tình của những kẻ trong gia đình Đế vương. Nếu như

Thái Tông Hoàng đế nhất mực si tình, vậy tại sao Từ Hiền Phi vẫn được ân sủng, tại sao Hoàng thượng cũng được ân sủng?”

“Cao Tông Hoàng đế cũng có thâm tình sâu nặng với đương kim Hoàng thượng của chúng ta bây giờ.” Ta nghiêm túc nhìn nàng nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm thấy có đôi nét khôi hài, “Nếu không sẽ không có chuyện “Nhị Thánh” lâm triều năm đó.”

Uyển Nhi nhìn ta nóiiong đó có biết bao nhiêu điều khuất tất, chắc chắn muội cũng đã nghe nhiều kẻ lén nói qua. Huống hồ, có lẽ ban đầu đỉnh cao của sủng ái chính là tình yêu trong phút chốc, nhưng rốt cuộc sau tình yêu là gì, chỉ có bản thân Cao Tông Hoàng đế biết rõ.”

Ta cười, không nói gì thêm.

Vừa rồi cũng chỉ là nói bừa vài câu, trước giờ ta chẳng bao giờ cãi thẳng được tỷ ấy, việc gì phải tự chuốc khổ về mình. Hơn nữa chuyện này vốn dĩ có ẩn tình, tranh luận một chút coi như đánh lạc hướng, để nàng tưởng ta thật sự có tư vương trong lòng, lúc này ngừng đáp lại để nàng chiếm phần thắng, rồi nghe xem nàng có thể nói ra những chuyện thú vị gì.

Uyển Nhi đặt chiếc kéo xuống, đến ngồi bên cạnh taoan đừng nói tới việc người trong Hoàng gia có thật tâm thật ý hay không, chỉ nói tới thân phận và dòng họ của hai người thôi thì chuyện này đã cần phải vô cùng cẩn trọng rồi. Từ khi Hoàng thượng đăng cơ, địa vị của Võ gia lên tới đỉnh cao, nhưng sau Hoàng thượng thì sao? Hoàng tử Hoàng tôn của Người vẫn là họ Lý. Bởi vậy thiên hạ sau này mang họ gì không ai có thể đoán được, muội việc gì cứ phải dây dưa với người nhà họ Lý như thế?”

Uyển Nhi trước giờ vô cùng rộng lượng với ta, cũng thường nói những lời cấm kị này để nhắc nhở ta. Mặc dù trong lời nói có chút ý lôi kéo, nhưng ta vẫn có thể phân biệt tốt xấu, ví như những câu nói lúc này đều là sự thật rành rành, sao ta có thể không hiểu đây?

Ta ậm ờ một tiếng, chống cằm nhìn nàng thế nên hôm nay tỷ mới bảo Nghi Bình tới kéo muội đi?”

“Ta sợ muội bị ai đó nhìn thấy, lại xảy ra những phiền phức không đáng có.” Uyển Nhi khẽ hừ một tiếng lời vừa này là dùng để khuyên muội, nhưng lời ta nói bây giờ sẽ dùng để răn đe muội. Vi Đoàn Nhi và muội, muội nghĩ Hoàng thượng sẽ tin tưởng ai hơn?”

Ta chợt thấy hơi căng thẳng, “Nếu như là những chuyện vụn vặt bình thường, có thể Hoàng thượng sẽ tin muội. Nếu là chuyện gì có ảnh hưởng xấu tới Hoàng vị và Hoàng thượng, có lẽ sẽ tin nàng ta.” Ta nói xong, đưa tách trà trong tay lên uống một ngụm, không hiểu rõ dụng ý của Uyển Nhi.

Vi Đoàn Nhi hiện giờ đang là tâm phúc của Hoàng thượng, thậm chí có thể so sánh với Uyển Nhi, mặc dù không có tầm nhìn về chính sự như Uyển Nhi, nhưng trong hậu cung này cũng không thể xem thường vị trí của nàng ta. Nhưng ý của Uyển Nhi là gì? Ta không cảm thấy mình sẽ vì chuyện của Vĩnh Bình Quận vương mà đắc tội với người đó.

Uyển Nhi trầm ngâm trong chốc lát, nói Đoàn Nhi đã ngấm trúng Thái tử.”

Ta thiếu chút nữa bị sặc trà thật sao?”

Uyển Nhi cũng bưng chén trà lên, uống một ngụm nhỏong nhiên là thật.”

Vi Đoàn Nhi phải lòng phụ thân của Lý Thành Khí, chuyện này nghĩ đi nghĩ lại cũng vẫn cảm thấy cổ quái. Ta không kìm được cảm giác buồn cười, trước đây tất cả cung nữ của Võ hoàng đều tìm cách lấy lòng vị nam nhân chân chính duy nhất trong cung kia, nay sau khi Võ hoàng đã đăng cơ, các cung nữ lại dồn hết tâm tư mơ ước được gả cho chư vị Hoàng tử Hoàng tôn...

Ta thu lại mớ hỗn loạn trong đầu, “Cho dù nàng ta phải lòng Thái tử cũng đâu có liên quan gì tới muội?” Mặc dù người nàng ta nhìn trúng là phụ thân

của Lý Thành Khí, cùng lắm cũng chỉ cảm thấy kì lạ, còn có thể có điều gì phải úy kị nữa chứ?

Uyển Nhi than nhẹ một tiếng, im lặng hồi lâu.

Trong lòng ta trăm chuyển ngàn hồi, nghĩ mãi cũng không tìm ra chỗ nào không thỏa đáng, chỉ có thể uống cạn tách trà, yên lặng chờ Uyển Nhi chỉ dạy.

“Vấn đề là ở chỗ, nàng ta phải lòng Thái tử, Thái tử lại là người thông minh, tuyệt đối không dây dưa với nàng ta. Ta hiểu tính cách của Vi Đoàn Nhi, không đoạt được nàng ta sẽ tự tay hủy diệt. Bởi vậy ta đoán giờ nàng ta đang tìm cơ hội trừng trị Thái tử, nếu như để nàng ta biết chuyện của muội và Hoàng tôn, chưa biết chừng đó lại chính là cơ hội để hãm hại muội.” Uyển Nhi đặt tách trà xuống, “Một chữ tình mang theo trăm ngàn kiếp nạn, năm đó cũng chính vì ta không qua nổi cửa ải này nên mới không giúp gì được cho muội, trong thâm cung vô văn mưu tính, muội có khả năng tránh được chuyện gì thì hãy cố gắng tránh đi một chút.”

Lòng ta lạnh đi, vì sự quynh luyến của người con gái mà gặp phải tai họa, Thái tử điện hạ quả thật rất oan uổng.

Uyển Nhi đứng dậy, khoác lại dải lụa choàng thêu bằng tơ vàng, đột nhiên nhớ ra điều gì, thuận miệng hỏi một chuyện mà ta nghĩ mãi không ra, sao muội và Vĩnh Bình Quận vương lại gặp nhau ở trong phòng của Nghi Đô?”

Chương 2

Một câu nói, giống như cuốn một sợi dây hết sức tinh vi vào đầu nhọn của quả tim. Chỉ một chút bất cẩn sẽ lập tức mất mạng.

Ngón trỏ của ta vuốt nhẹ viền tách trà, suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, nàng đột nhiên cười một tiếng, “Được rồi, không làm khó muội nữa, Nghi Đô đã kể hết cho ta nghe rồi.” Nàng thở dài, cái thở dài ấy mang theo ý vị sâu xa.

Ta chỉ cười, cho dù Nghi Đô nói gì, chung quy cũng vẫn làm cho màn kịch kia trở nên viên mãn! Cũng có chuyện không tài nào nghĩ ra nổi.” Nàng khẽ nghiêng đầu nhìn ta, đợi ta hỏi. Ta dừng lại trong chốc lát rồi mới cười nói: “Nhi tỷ tỷ sao lại biết muội và Quận vương chắc chắn sẽ đi vào từ cửa Tây Ngự Hoa Viên?”

Ta muốn mượn câu hỏi này để chuyển chủ đề, khiến sự nghi ngờ trong lòng nàng vơi đi. Không ngờ vẻ mặt nàng đượm vẻ u buồn, ngừng lại trong giây lát rồi mới nói cũng từng cùng một người đi qua con đường đó, mà chàng lại vô cùng yêu mến Vĩnh Bình Quận vương lúc nhỏ, nên ta đoán có đến tám chín phần là Quận vương rất thân thuộc con đường này. Nếu hẳn muốn tránh những tai mắt trùng điệp trong Đại Minh Cung, thì đi con đường ấy là an toàn nhất.”

Lời nàng nói có chút mơ hồ không rõ, nhưng ta lại nghe ra “người đó” là một người có thân phận rất hiển hách.

Sau khi Uyển Nhi đi, Nghi Bình mới vào thu dọn bộ đồ uống trà, đồng thời cũng dọn gọn gàng cả những tự thiếp^[1] của ta, luôn khen bút pháp của ta càng ngày càng đẹp. Nghe nàng nói vậy, ta mới nhớ ra lý do sáng nay đi tìm nàng, vội hỏi: “Thơ chép tay mà Uyển Nhi đưa cho ta, người có động vào không?”

[1] Chữ mẫu (chữ được in hoặc sao chép lại lên giấy để luyện theo).

Nghi Bình nghi ngại, đặt đồng tự thiếp vào trong hòm rồi từ đáy hòm lấy ra một cuốn sách ngoài bìa không đề chữ, “Quận chúa hỏi cái này sao?” Ta nhận lấy, lật giở một hồi, thở ra một hơi, “May mà vẫn còn, ta còn tưởng

không giữ nổi cái mạng nhỏ này nữa. Cuốn sách này nếu bị kẻ có tâm địa xấu nhìn thấy chắc chắn sẽ trở thành đại họa.”

Nghi Bình hít ngược vào một hơi, nhìn ta thăm dòy nô tỳ lên đem đốt nó đi... ?”

Đốt đi? Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Lúc Uyên Nhi đưa nó cho ta, đã từng nói rằng cả Đại Minh Cung cũng chỉ còn có một cuốn này, đều là dựa vào kí ức từ thuở nhỏ để viết lại, nếu như đốt đi rồi... Ta nắm chặt cuốn sách trong tay, đang trong lúc do dự, đột nhiên nhớ lại ánh mắt kia cùng lời nhắc nhở của hân.

“Thôi.” Ta đưa cuốn sách cho Nghi Bình, “Đốt đi, cho dù có giấu kĩ đến đâu thì nó cũng vẫn là một mầm họa.”

Không thể tránh nổi những ám toán ngấm ngầm nơi Đại Minh Cung thì cũng phải cẩn thận tránh đi những mối họa hiển hiện rõ ràng.

Đêm thu lạnh lẽo, bỗng chốc vang lên vài tiếng sấm vang động.

Nghe thấy tiếng sấm, trong lòng ta cảm thấy bồn chồn không yên. Đang định giao cuốn sách cho Nghi Bình nhưng rồi lại thu tay lại, sợ đốt đồ vật ở ngoài cung chắc chắn sẽ bị người khác nhìn thấy, mang một cái lò sưởi vào đây, cứ nói là ta sợ lạnh.”

Nghi Bình hiểu ý gật đầu, đi ra ngoài sai người mang lò sưởi vào, sau đó cho tất cả các cung nữ khác lui xuống, tự tay xé cuốn sách ra, cẩn thận đốt từng trang một.

Ta nhìn ngọn lửa trong lò, sự tiếc nuối không ngừng dâng lên. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, ta sẽ đọc nó nhiều hơn một chút.

Nghi Bình đốt xong lại đi lấy chiếc kéo cắt bắc nển, cời ra những mảnh vụn còn chưa cháy hết, cứ như vậy cho đến khi tất cả cháy thành tro mới thôi.

Nàng đứng dậy, thoải mái duỗi lưng rồi cảm thán mà mỗi tối đều phải xông hương cho màn, nếu không có ai ngủ thấy cũng sẽ tới hỏi.” Ta chống cằm nhìn nàng, chỉ cảm thấy cả ngày hôm nay tinh thần đã bị giày vò, mệt mỏi tới cực hạn rồi không nói thì ta cũng quên, buồn ngủ quá. À phải rồi, hôm nay ta đến Dịch Đình tìm người, người không ngoan ngoãn ở phòng uống thuốc mà lại chạy đi đâu thế?”

“Quận chúa quên rồi sao?” Nghi Bình lấy ra lò xông hương đã chuẩn bị từ trước, đi một vòng trước tấm màn che giường ngủ, “Ngày mùng một và ngày rằm mỗi tháng, các vị Vương gia của Võ thị sẽ vào cung gặp mặt Thánh thượng. Hôm nay Lương Vương phái cung nữ tới gọi nô tỳ qua đó, dặn dò đôi câu.”

Võ Tam Tư? Luận về vai vế, ông ta là thúc phụ của ta, nhưng vì phụ thân không mấy mặn mà với thế lực của Võ gia nên cũng ít khi qua lại, cùng lắm là gặp mặt trong cung rồi hàn huyên vài câu. Cũng vì ta thường đi theo bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, tính ra thì hôm gặp nhau ở tiệc nhậm chức của Dịch Nhân Kiệt là lần nói chuyện nhiều nhất. Nhưng sao người này lại gọi riêng cung nữ của ta tới dặn dò?

Ta ừ một tiếng, hỏi nói những gì?”

“Thật ra nô tỳ cũng không hiểu rõ lắm,” Nghi Bình đặt lò hương lên chiếc ghế ở trong màn trướng, nhại lại giọng của Lương Vương vào triều yết kiến này Quận chúa nhất định phải đến sớm một chút, chắc chắn sẽ có kịch hay để xem.”

Ta ngây người, nổi bất an từ đáy lòng cứ thế tràn ran nói thêm gì nữa?”

Nghi Bình khẽ lắc đầu rồi, chỉ nói mỗi câu đó. Sau đó Uyển Nhi cô nương tới tìm nô tỳ.”

Ta ậm ừ, không hỏi thêm gì nữa.

Vì câu nói ấy, ta hoảng hốt suốt mấy ngày liền, Đại Minh Cung mấy hôm nay cũng bị che phủ bởi làn mưa u ám.

Hôm nay, ta ngủ sớm như thường ngày, nhưng mai là ngày các vị Vương gia vào gặp mặt Hoàng thượng nên cả đêm ta cứ suy nghĩ miên man. Cứ suy nghĩ như vậy, trời đã tờ mờ sáng tự lúc nào. Vén tấm màn phù dung, nến trong lò xông hương đã tắt, trong màn hương nồng vẫn vút không tan, khiến đầu ta mê muội.

Nghi Bình nghe thấy tiếng động, vội vàng vén tấm màn lên tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu. Đợi nàng thắt xong đai lụa lên y phục, ta mới tỉnh táo hơn một chút mưa này như thế mãi mãi không tạnh vậy, mấy ngày nay người đã ghé qua Nội Giáo Phường chưa?”

Nghi Bình lè lưỡi, “Mấy ngày nay Quận chúa không được khỏe, nô tỳ cũng kiếm cớ không đi nữa.”

Đúng là nha đầu lười biếng. Ta cười nhìn nàngng coi thường những học vấn của Nội Giáo Phường, năm đó Uyển Nhi cũng được đào tạo từ đó ra đấy. Huống hồ người nên tranh thủ khi còn nhỏ học một chút ca múa tạp kỹ, sau này lúc biểu diễn cho các Hoàng tử xem, nói không chừng lại một bước lên mây.”

“Quận chúa còn chưa tới mười hai tuổi, sao đã dạy dỗ nô tỳ rồi.” Lúc nói chuyện với ta, Nghi Bình cũng đã nhanh mồm nhanh miệng hơn một chút, “Uyển Nhi cô nương là hậu duệ của danh thần, nô tỳ đương nhiên không thể so sánh với cô ấy. Hơn nữa, từ lúc Hoàng thượng đăng cơ, các cung nữ cũng lười nhác hơn nhiều, suy cho cùng thì Hoàng thượng bây giờ cũng là nữ nhân, các vị Hoàng tử Hoàng tôn đại đa số cũng không ở trong cung nữa.”

Ta cốc đầu nàng một cái, thấp giọng nóiững câu này chỉ được nói với ta thôi, biết chưa?”

Nghi Bình gật gật đầu, lạnh lợi ấn ta ngồi xuống trước bàn trang điểm nay thiết yển cùng Hoàng thượng ở Lăng Khởi Điện, Quận chúa phải phần chấn lên.” Ta im lặng nhìn mình trong gươngang điểm đơn giản một chút là được rồi, hôm nay có rất nhiều công chúa tới, ta không muốn nổi trội hơn họ đâu.”

Nghi Bình làm y như lời ta dặn, chỉ lằm bằm tội hơn cũng tốt, nếu làm Hoàng thượng vui vẻ, nói không chừng sẽ được ban hôn.”

Ta không nói gì, đợi nàng gắp xong ấn kí hình trăng non vào giữa mi tâm mới thở hắt ra một hơi dài, “Bữa sáng phải ăn no, người đi dọn nhà bếp làm nhiều đồ ăn một chút, nhờ đâu bữa trưa ta không dám ăn gì thì cũng sẽ không phải chịu đói đến tối.”

Nghi Bình gật đầu, đi phân phó theo lời của ta.

Ta nâng y phục bước ra cửa, màn mưa dày đặc vùi lấp cả đất trời. Nước mưa chạy dọc theo mái hiên, chảy xuống tạo thành các dòng nước nhỏ, ta hít sâu một hơi, suy nghĩ về chuyện ngày mai, cảnh tượng náo nhiệt gì mà lại có thể khiến Lương Vương tự mình tới nhắc nhở, càng nghĩ lại càng thấy hoang mang.

Ta suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng đành bỏ qua. Không tới là được, hà tất phải nghĩ nhiều như vậy.

Đợi khi lấy lại tinh thần, ta mới phát hiện ra ở khúc cong của hành lang có một cung nữ lạ mặt, dường như có ý muốn lại tới đây.

Ta cho cung nữ đứng ngoài cửa lui xuống, vẫy tay về hướng cung nữ kia, quả nhiên nàng ấy chạy lại, đến trước mặt ta thì vội vã hành lễ, lấy từ trong áo ra một chiếc túi gấmmũ này là Vĩnh Bình Quận vương gửi cho Quận chúa.”

Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng ấy không nói gì thêm, chỉ một mực muốn đưa túi gấm cho ta. Ta cũng không làm khó nàng, nhận lấy chiếc túi. Không đợi ta mở lời, nàng lập tức khom người chào rồi đi mất.

Vào trong phòng, ta buông tấm rèm che xuống, ngồi lên giường mở chiếc túi ấy ra. Là một bức thư và một cuốn sách.

Nét chữ trong bức thư mang khí phách lắm liệt, tiêu sái thoát tục, quả thực chữ cũng như người. Hàng thư ở trước nay luôn tôn thờ Kê Khang chi đạo, cuốn Thích Tư Luận này trong cung cũng không có bản đầy đủ, ta chép riêng lại để muội xem thêm.”

Chỉ vài câu ngắn gọn, không có lạc khoản.

Cuốn Thích Tư Luận của Kê Khang ta cũng đã từng nghe nói qua, nhưng sách thời Ngụy Tấn đại đa số đều bị thất tán nên trước giờ chưa từng được xem bản hoàn chỉnh. Ta cầm cuốn sách lên, giở ra, hơi có chút hoảng hốt xen lẫn bất ngờ, lại lật tiếp vài trang mới thấy nét chữ trong sách giống hệt với trong bức thư... Lẽ nào đây là cuốn sách do hãn tự tay chép lại?

Ta cầm cuốn sách trên tay, có cảm giác giống như đang chạm vào ngón tay lạnh lẽo của hãn. Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ dần xa, chỉ còn lưu lại chút dư vị ướt mềm.

Yên lặng nhìn trang sách, một lát sau mới nhận ra chẳng vào đâu được chữ nào.

“Quận chúa?”

Nghi Bình đứng ngoài rèm, khẽ gọi một tiếng, ta vội vàng cất bức thư đi, chỉ để lại cuốn sách ở trên giường cảm thấy hơi mệt, muốn ngủ một lát.” Nói xong đưa tay ra kéo màn phù dung buông xuống.

“Một canh giờ sau nô tỳ sẽ quay lại.” Nghi Bình thấp giọng nói, “Yến tiệc ở Lăng Khởi Điện không thể đến trễ được.”

Ta đáp lại một tiếng, nằm ngậy người trên giường, đêm qua ngủ không sâu giấc, lúc này cơn buồn ngủ ập đến, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi ta tỉnh giấc thì đã gần đến giờ Tị, Nghi Bình đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, hầu hạ ta chỉnh trang lại một lượt, ngồi kiệu mềm đến phía bên ngoài Lăng Khởi Điện. Khi ta bước xuống, phía bên trong truyền ra từng tràng cười thanh thúy.

Tiếng cười ấy nghe rất quen, là Vĩnh Thái Quận chúa con gái Lữ Lăng Vương.

Đều là con ruột của Hoàng cô tổ mẫu, nhưng số phận của Lữ Lăng Vương còn kém may mắn hơn nhiều so với Thái tử, kể vị hai tháng thì bị giáng chức rồi đày ra khỏi kinh thành, chỉ có mình Vi thị ở bên cạnh, con cái đều bị giữ lại trong Đại Minh Cung. Còn lại hai vị Quận chúa được sinh hạ trên đường đi lưu đày, An Lạc Quận chúa ở lại bên Vi thị, Vĩnh Thái Quận chúa nhỏ tuổi hơn thì được đưa về cung.

Đối với một Quận chúa mới có bảy tuổi mà nói thì những rối ren trước đây hầu như không ảnh hưởng gì tới cô bé. Cảnh sắc tươi đẹp nơi Đại Minh Cung mới là nơi mà nàng lớn lên, nàng cũng không hề biết rằng, so với những chị em ruột chưa từng gặp mặt của mình, nàng may mắn hơn biết bao.

Ta vô duyên vô cớ cảm thán một hồi, chỉnh lại y phục, sau khi thái giám tuyên gọi, đứng yên một lát rồi mới bước vào trong điện.

Bên trong điện khói hương ngào ngạt, sau long tháp là hai mươi tám cung nữ cầm quạt bằng lông chim trĩ, những lô hương bằng vàng rỗng đốt long diên hương cùng huân hương được điều chế từ lá hoa lan, phía sau là mười

tám thái giám mặc áo đen, tay cầm phất trần đang đứng yên lặng đợi lệnh. Phía sau tấm bình phong vang lên tiếng đàn ca, nhè nhẹ dập dềnh.

Vì yến tiệc được chuẩn bị từ sớm nên hạ nhân đã dùng lò sưởi hong khô hết chỗ ẩm ướt trong cung, cả gian phòng tràn ngập ấm áp.

Vĩnh Thái đang cười vui vẻ chạy về chỗ ngồi. Hoàng thượng mặc một bộ xiêm y hồng kim, hết sức ung dung tựa người vào long tháp, đôi mắt phượng hạ xuống nghe Thái Bình Công chúa nói chuyện, đột nhiên cười rồi khẽ lắc đầu, ngẩng lên nhìn ta.

“Hoàng cô tổ mẫu.” Ta cúi người vái chào.

Hoàng thượng gật đầu cười, nóiu ngồi đi.”

Ta đáp lại một tiếng, khom người hành lễ với mấy vị Quận chúa, rồi ngồi xuống phía sau chiếc bàn gần cửa điện. Sau khi ngồi vào chỗ, ta mới để ý rằng hôm nay có thêm mấy chiếc bàn, nhưng vẫn đang để trống chưa có ai ngồi.

Khi các cung nữ đã bày hết đồ ăn lên bàn, Hoàng thượng dường như vẫn chưa vội động đũa, chỉ đảo mắt nhìn một lượt những người ngồi phía dưới, cười nóiái Bình nói không sai, chớp mắt đều đã trở thành những đại cô nương.” Thái Bình cười rồi nói tiếp lờiloài Vĩnh Thái ra thì tất cả đều đã đến tuổi ban hôn rồi.”

Dải lụa choàng quấn quanh tay và vòng eo của Người khê phiêu diêu theo điệu vũ Nghê Thường, cũng làm tâm tình của mọi người lay động theo.

Hoàng thượng đã mở lời thì nhất định là đã có chủ ý ban hôn, chỉ là không biết ai sẽ bị gả vào phủ của các đại thần trong triều đình kia. Các vị Quận chúa có mặt lúc đó đều thấp thỏm không yên, Uyển Nhi đứng sau long tháp của Hoàng thượng lại chẳng lộ ra biểu cảm gì.

Ta cúi đầu, dán mắt vào chiếc chén bằng ngọc, nhìn chiếc lá màu lục chìm dưới đáy chén, vô cùng thản nhiên.

Bàn về tuổi tác hay bàn về thân phận, lúc này cũng đều chưa đến lượt ta.

Trong lúc mọi người đang đoán già đoán non, thái giám trong cung đột nhiên tiến vào bẩm báoàng thượng, các vị Quận vương đang đợi ở phía ngoài cung.”

Hoàng thượng gật đầua yển không cần phải câu nệ những lễ tiết phiên hà ấy, cho truyền đi.”

Ngồi gần cửa điện, ta có thể nhìn thấy mấy thái giám đang gập ô, vài vị thiếu niên đứng ngoài cửa chỉnh trang lại áo bào. Lúc ta nhập cung là lúc Hoàng cô tổ mẫu đã đăng cơ, mấy vị Quận vương để tránh tai họa, hoặc là cáo bệnh rời cung tĩnh dưỡng, hoặc trực tiếp bị đuổi ra khỏi cung, bởi thế cho đến nay ta không quen mặt ai cả.

Người đứng đầu tiên chính là Lý Thành Khí, một tiểu thái giám đang cúi xuống giúp hăn lau sạch những giọt nước đọng trên giày, còn hăn đang nghiêng đầu nghe người phía sau thì thầm. Rồi giống như phát hiện ra điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn vào trong điện, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của ta, hăn mỉm cười phẩy tay cho thái giám lui xuống.

“Tỷ tỷ.” Vĩnh Thái vuốt tay ta, nhỏ giọng nói ca của muội có đẹp không?”

Ta bình tĩnh trở lại, cười lúng túng, “Sao muội lại chạy đến chỗ ta?” Cô bé chớp chớp mắtđó mùi huân hương nồng quá, ở chỗ của tỷ mùi nhạt hơn.” Ta kéo cô bé vào lòng, “Chỉ có muội mới dám chạy lung tung trước mặt Hoàng thượng mà không lo bị phạt thôi.”

Cô bé lè lưỡi, rồi quay đầu ra nhìn mấy vị ca ca đang tiến vào.

Lý Thành Khí cùng mấy vị Quận vương bước vào trong điện, cung kính hành đại lễ khấu đầu, dường như Hoàng thượng đang rất vui, cười bảo họ bình thân rồi vào chỗ ngồi. Ngoài Thái Bình đang chăm chú nhìn họ ra, những Công chúa còn lại đều đứng lên hành lễ, ta đang kéo Vĩnh Thái đứng lên thì cô bé rút tay ra, bóng áo hồng nhạt chạy ủa đến nhào vào lòng Lý Thành Khí ành Khí ca ca.”

Lý Thành Khí dịu dàng xoa đầu Vĩnh Thái, chàng thiếu niên phía sau trừng mắtnh Thái ời Vĩnh Thái, ta mới là ca ca ruột của muội mà.”

Vĩnh Thái “hứ” một tiếng, không để ý tới cậu ta.

Mọi người đều cười, bầu không khí đang căng thẳng cũng nhờ vậy mà giãn ra mấy phần.

Hoàng thượng lắc đầu, cười nóiái Bình, cảnh tượng này khiến Trầm nhớ đến con lúc nhỏ, cũng dính lấy Hoảng như vậy.” Thái Bình thoáng lộ vẻ u buồn, nhưng ngay sau đó lại hiện lên ánh cười long lanh nơi đáy mắt, “Lúc đó con cũng muốn dính lấy Hiền ca ca, nhưng tiếc là huynh ấy cứ lạnh lùng như băng, con chẳng dám nói quá ba câu với huynh ấy.”

Hoàng thượng lắc đầu cười, dặn dò cung nữ khai tiệc.

Mấy câu nói kia nghe giống như những câu nói trêu đùa trong gia đình hằng ngày, nhưng thực ra là đang nhắc tới hai vị Hoàng tử đã qua đời, cũng là người tôn quý đã từng được sắc phong làm Thái tử nhưng rồi lại lần lượt bị phế. Trước khi Hoàng thượng đăng cơ đã phế tổng cộng sáu vị Thái tử và hai vị Hoàng đế mới có thể đổi lại được sự khai quốc của triều đình Đại Chu ngày hôm nay. Đến giờ nghĩ kĩ lại, mặc dù đều là con cháu ruột thịt của Hoàng cô tổ mẫu, nhưng đó cũng chỉ là những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian sáu năm từ lúc ta từ ba tuổi tới khi chín tuổi mà thôi.

Từ Bi Hiếu Kính Hoàng đế Lý Hoảng, Bác Học Chương Hoài Thái tử Lý Hiền, đều mang theo những danh hiệu tôn quý vô thượng mà lìa xa cõi đời.

Còn lại Lữ Lăng Vương và Thái tử điện hạ bây giờ, đều là những con người sống cuộc đời bình lặng trong mắt của người đời. Những câu chuyện truyền tai nhau trong Đại Minh Cung có quá nhiều, những người đã chết thì trở thành truyền thuyết, những người còn sống thì trở thành con rối, chẳng ai có thể nói họ đúng hay sai.

Ta nhàn nhã gặp một miếng bánh Thất Phản, nghe mấy thiếu niên nói chuyện cùng Hoàng thượng mới biết người vừa tức giận ban nãy là trưởng tử của Lữ Lăng Vương, chẳng trách Vĩnh Thái và cậu ta giống nhau tới năm sáu phần.

Vĩnh Thái ngồi sát xuống bên cạnh Lý Thành Khí, giống như một miếng cao dán, khiến người ta dở khóc dở cười.

Yến tiệc được quá nửa, Thái Bình đột nhiên nhắc đến việc trong triều.

“Lai Tuấn Thần đã thẩm tra mấy ngày nay, sử dụng những nghiêm hình vô cùng tàn khốc, ngũ độc cũng đã dùng cả.” Bà ta vừa nói vừa lắc lư rượu, “Nhưng vẫn chưa lấy được chứng cứ mưu phản của Âu Dương Thông, hiện nay trong triều chúng quần thần liên tục dâng tấu chương xin rửa oan cho Âu Dương Thông, Mẫu hoàng định xử lý chuyện này thế nào?”

Hoàng thượng thoáng do dự, “Nếu đến ngày thứ mười hai vẫn không tìm được tội chứng thì thả đi.”

“Trong tay Lai Tuấn Thần trước giờ chưa từng có kẻ nào là oan uổng. Những nhục hình tàn khốc vẫn còn rất nhiều, tiện đây có thể kể vài cái tên hay. Dùng thanh xà đóng vào chân tay, xuyên thành một đường rồi hướng về một phía xoay tròn, cái đó là ‘Phượng hoàng sai cánh’.” Thái Bình cười châm biếm, cầm đĩa lên chỉ vào đĩa Bách Điều Triều Phụng, “Vừa hay giống với món này, nhưng phải có máu tươi chảy ròng ròng nữa.”

Lúc bà ta nói chuyện, Vĩnh Thái đang ăn món đó bèn lập tức nôn hết ra.

Thái Bình thấp giọng dặn dò cung nữ dâng cho Vĩnh Thái một tách trà, mở to đôi mắt phượng dài, nói ngay trước con sai người tới lấy cuốn La Chức Kinh do hần tự biên soạn về đề nghiên cứu, đồ dấm vào mũi, đốt lò để nấu người, những thứ tầm thường ấy thôi đã đủ khiến da đầu của con ngứa ran lên rồi, đừng nói tới những hình phạt như đóng đinh gỗ vào đầu, não nứt tủy chảy... ”

Đôi mắt phượng của Hoàng thượng toát lên vẻ nghiêm nghị thâm trầm, cắt lời bà taái Bình, trong lúc ăn đừng nói những chuyện như thế.”

Thái Bình chỉ cười, tiếp tục ăn món Bách Điều Triều Phụng.

Trong khi ta toàn thân đang nổi gai lạnh thì chợt nghe thấy tiếng ngọc đụng vào nhau, cung nữ dâng đồ ăn lên cho ta mặt mày trắng bệch, không giữ thăng được chiếc đĩa ngọc trên tay. Ta cảm thấy căng thẳng, vội đưa tay ra đỡ lấy chiếc đĩa ngọc trong tay nàng, để tránh sự chú ý của Hoàng thượngn này hơi ngấy, giúp ta thêm vào một ly Thần Tuyền Tiểu Đoàn vào đây.”

Hoàng thượng thị yến trước giờ đều dùng Ân Thi Ngọc Lộ, ta có ý muốn lấy thứ ở yến tiệc không có, chủ yếu là muốn nàng ấy được ra ngoài một lát, trấn định lại tinh thần. Nhưng những lời Thái Bình Công chúa cùng lắm cũng chỉ có chút hơi tàn bạo, sao nàng ấy lại sợ đến nông nổi này?

Tiểu cung nữ đó đứng ngậy ra một lát rồi vội nhìn ta cảm kích, khom mình lui xuống.

Cung nữ đó đi rồi, ta cũng không suy nghĩ kĩ thêm nữa, chỉ chăm chăm vào món Bách Điều Triều Phụng, trong lòng cảm thấy vạn phần khâm phục khẩu vị và sự dũng cảm của Thái Bình. Trước mặt Hoàng cô tổ mẫu, chỉ có Thái Bình và Uyển Nhi dám nói thẳng, mà Uyển Nhi thì trước giờ đều thuận theo Hoàng thượng, chỉ Thái Bình là luôn nghịch ý của Người.

Những đại thần quan lại bị Lai Tuấn Thần bắt nhiều vô số kể, thêm một Âu Dương Thông này cũng chỉ thêm một cái tên trong danh sách ghi tội mà

thời. Uyển Nhi từng nói, đây chẳng qua là một chiêu công kích vào tông thất Lý gia của Hoàng thượng trước khi Người đăng cơ, nhưng có điều Lai Tuấn Thần quả thực là thiên tài dị bẩm trong việc bức cung, trước giờ chưa từng thất thủ, mặc dù tiếng tăm tai ác lan truyền khắp nơi nhưng chưa ai nắm được thóp của hắn.

Hoàng thượng dường như không để ý đến lời nói của Thái Bình, quay sang phía Lý Thành Khí, “Thành Khí có cái nhìn thế nào đối với vụ án của Âu Dương Thông?” Người vừa nói vừa chỉ vào một món ăn, ý bảo Uyển Nhi ban cho Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí đứng dậy tạ ơn nhi cho rằng chuyện của Âu Dương Thông không chỉ là chuyện chính sự trong triều đình mà còn là chuyện của những học tử trong dân gian.” Hắn thấy Hoàng thượng cười gật đầu, sau đó mới nói tiếp, “Cha của Âu Dương Thông là Âu Dương Tuần đã từng nhờ nét chữ của mình mà nổi danh khắp thiên hạ, đến cả cao tổ cũng từng hết lời ngợi khen, trong số những văn nhân học tử thì ông là người có danh tiếng nhất. Âu Dương Thông nhận được chân truyền của phụ thân, danh tiếng thậm chí còn vượt cả cha mình, bởi vậy, vụ án này được giới văn nhân mặc khách bàn luận rất nhiều, dần dần tạo nên làn sóng bất bình.”

Hoàng thượng lại gật đầu nói những gì?”

“Có câu, nét chữ nét người,” Lý Thành Khí nói, “Họ đều cho rằng Âu Dương Thông không hề có lòng mưu phản. Tôn nhi nghĩ nên nhanh chóng kết thúc vụ án này, để chấm dứt những lời bàn luận ấy.”

“Cứ mặc cho đám văn nhân ấy nói đi. Nếu không có vụ án của Âu Dương Thông, họ cũng sẽ có chuyện khác để nói.” Hoàng thượng chăm chú nhìn hắn, khẽ mỉm cười, “Trẫm nghe nói ở Phù Dung Viên bên ngoài cung, con và Âu Dương Thông từng vô cùng thân thiết giống như tri âm tri kỉ?”

Ta kinh sợ trong lòng, tay nắm chặt lấy mép bàn. Phàm là có dính dáng tới kẻ mưu phản, Hoàng cô tổ mẫu trước giờ đều rất nghiêm khắc, khắt khe, mặc dù vừa rồi hẳn đã nói giảm đi, nhưng câu nói này thì...

Lý Thành Khí mặt không đổi sắc, gật đầu nói nhỏ tôn nhi rất thích chữ của Âu Dương Tuần, hôm đó ngẫu nhiên gặp hẳn ở lầu Tử Vân nên cảm thấy có chút thích thú, nhưng chỉ có duyên gặp nhau một lần mà thôi, không thể nói đến cái gì mà tri âm tri kỉ.”

Hoàng thượng cười hỏi con nhìn chữ của gã, có nghĩ rằng gã không có lòng mưu phản hay không?”

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều im bật, chỉ có tiếng nhạc trong trẻo vọng ra từ sau tấm bình phong vẫn miên man không dứt.

Lý Thành Khí trầm mặc trong giây lát, như đang đắn đo điều gì.

Đột nhiên Thái Bình ho lên vài tiếng, giống như bị sặc rượu.

Bà ta lấy khăn che miệng, cười rồi cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người. Gái cũng từng cùng gã bàn luận về đạo luyện chữ, nhưng nếu chỉ dựa vào nét chữ, ai có thể nói rõ được gã có phải là loạn thần tặc tử hay không? Vừa rồi Người cũng đã nói, văn nhân thích bàn luận xằng bậy về việc triều chính, vậy thì cứ để họ nói là được rồi.”

Hoàng thượng lắc đầu, cười nói Trẫm chưa từng nghe nói con thích luyện chữ?”

“Là tại con lười quá,” Thái Bình buông khăn xuống, “Lúc đầu trong cung cũng có rất nhiều người luyện theo mẫu chữ Bốc Thương và Trương Hàn.”

Uyển Nhi từ đầu đến giờ vẫn im lặng, đúng lúc này bỗng xoay người, nhận lấy tách trà từ tay cung nữ rồi đặt xuống trước mặt Hoàng thượng.

“Công chúa nói đúng.” Nàng cười nói, “Trong Đại Minh Cung này có rất nhiều người thích nét chữ của Âu Dương Tuần, đến cả Vĩnh An Quận chúa mới nhập cung hai năm cũng như vậy, cả ngày cứ đọc đi đọc lại tám phương pháp luyện chữ của Âu Dương Tuần.”

Hoàng thượng cười nhạt, ngược mắt nhìn ta.

“Cả ngày cứ đọc đi đọc lại?” Hoàng thượng dường như rất có hứng thú, “Nào, đọc cho Trẫm nghe thử một lần.”

Ta vội vàng đứng dậy, nhắm lại trong đầu một lượt rồi mới bắt đầu đọc trệch thạch trên đỉnh núi, như trắng non trên bầu trời, như đám mây ngàn dặm, như khô đảnh[2] vạn tuổi, như chiết ngã cây tùng cứng cáp, như đá trên vách núi rụng rơi, như chiếc nổ nặng ngàn cân...”

[2] Cây mây héo khô.

Ta còn chưa kịp đọc hết đã bị Hoàng thượng ngắt lời, kiểm sắc đoạn gãy sừng tê, như làn sóng tràn qua từng nét chữ.” Ý cười trong mắt Người ngày càng rõ, “Cái này là ai dạy con?”

Ta trả lời, ước khi vào cung, Vĩnh An từng theo tiên sinh ở nhà học hai năm, những thứ này đều là tiên sinh dạy cho.”

“Lúc còn nhỏ Trẫm cũng từng bị tiên sinh bắt học thuộc tám phương pháp luyện chữ này, không ngờ đến đời cháu gái của Trẫm rồi mà vẫn như vậy.” Hoàng thượng dường như đang nghĩ tới những chuyện lúc nhỏ, nét mặt cũng giãn ra đôi phần, nụ cười cũng mang theo vài tia ấm áp.

Năm mười bốn tuổi trước khi nhập cung, Hoàng thượng vẫn còn chưa biết đến những trận mưa gió máu tanh của nữ nhân tranh sủng chốn hậu cung. Ta thấy trên mặt Người hiện lên mấy phần buồn bã, không khỏi tưởng nhớ lại lúc mình còn chưa nhập cung, dù mẫu thân sớm đã qua đời, cũng không hay được gặp mặt phụ vương, nhưng lại chẳng cần phải để tâm đến những

ấn ý trong từng lời nói của người bên cạnh. Mỗi ngày điều làm ta ưu phiền chỉ là chưa học thuộc bài, bị tiên sinh trách mắng bắt chép phạt mà thôi.

“Nào, tới đây với Hoàng cô tổ mẫu.” Hoàng thượng vẫy tay gọi ta lại gần.

Ta vội bước qua, mọi người nhìn ta, mỗi người một vẻ mặt. Mấy Quận chúa Võ gia thì mười phần ngưỡng mộ, các vị Công chúa Lý thị, có người tỏ vẻ đố kị, cũng có người lại vô cùng thản nhiên. Thái Bình Công chúa cầm tách trà lên uống, như có như không nhìn Uyển Nhi, rồi lại liếc qua ta. Ta làm ra vẻ không thấy thần thái của những người xung quanh, chỉ khi đi qua Lý Thành Khí đang đứng khom người, trên mặt mới có chút biểu cảm.

Ta đến bên cạnh Hoàng thượng, Người nhẹ nắm lấy tay tan ngồi.”

Cung nữ bê lên một chiếc ghế thấp bằng gỗ đỏ, đợi ta ngồi xuống, Hoàng thượng mới cười nói: “từng nghe phụ vương con nói rằng người dạy con là Tà tiên sinh. Tà Lập Đình đã sống ở nhà họ Võ ta nhiều năm, đến cả trăm lúc nhỏ cũng đã từng được ông ấy dạy dỗ.”

Ta gật đầu, bất lực náo hủ nho, tính cách vô cùng ngang ngạnh, Vĩnh An cùng mấy tỷ muội khác đều từng bị ông ấy phạt. Tứ Thư, Ngũ Kinh đều bị ông ấy bắt chép phạt mới gắng gượng coi như đã thuộc.” Không ngờ lão tiên sinh đó cũng từng là sư phụ của Hoàng cô tổ mẫu.

Hoàng thượng thanh nhả cười một tiếng, cùng ta nói vài câu chuyện phiếm rồi mới nói với Lý Thành Khí: “đi.”

Lý Thành Khí khom người hành lễ, trở về chỗ ngồi.

“Thái Bình, Trẫm biết con vẫn oán giận.” Hoàng thượng khẽ thở dài, nói với Thái Bình đang im lặng nãy giờ: “tháng trước Trương Gia Phúc muốn lập Chu Quốc Công làm Hoàng thái tử, Âu Dương Thông từng cực lực phản đối, cho nên con cho rằng tội mưu phản của Âu Dương Thông là do Chu Quốc Công vu cáo hãm hại. Trẫm cũng là người họ Võ, con được gả

cho ai thì người đó cũng là người họ Võ, vốn dĩ không hề có sự phân biệt, hà tất phải để những chuyện trong triều đình làm tổn hại đến tình cảm.”

Ta nghe đến đây, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Sau khi Địch Nhân Kiệt nhậm chức Tế tướng, triều thần năm lần bảy lượt dâng sớ xin lập Thái tử, trưởng tộc Võ gia Võ Thừa Tự, cũng chính là Chu Quốc Công mà Bộ hạ vừa nói, là người được nhắc tới nhiều nhất trong các tấu sớ tiến cử đó. Bởi vậy nên Thái Bình Công chúa nhắc tới vụ án Âu Dương Thông, thật ra mục đích cuối cùng chính là gợi tới chuyện lập lại Thái tử.

“Năm đó, Phò mã vì tội mưu phản mà bị đánh chết, con gái cũng từng có nghi vấn như vậy.” Thái Bình chậm rãi bổ sung thêm một câu, “Thái Bình chỉ không đành lòng nhìn thêm bất kì một ai bị vu cho tội mưu phản rồi chết oan trong ngục.”

Mọi người vừa được thả lỏng một chút, giờ đã lập tức căng thẳng trở lại.

Ba năm trước, Phò mã Tiết Thiệu vì tội mưu phản mà bị đánh chết trong ngục, lúc ấy đứa con thứ hai của ông cũng chỉ vừa đầy một tháng thôi. Trong Đại Minh Cung có rất nhiều điều cấm kị, chuyện về Phò mã cũng là một trong số đó. Chẳng ai ngờ được chuyện này lại do Thái Bình Công chúa tự mình nhắc tới.

Hoàng thượng không nói gì, hoặc giả như không muốn tiếp lời.

“Nếu con có gì khúc mắc với Võ gia, con sẽ không hạ mình gả cho Võ Du Kị.” Thái Bình tiếp tục nói với ngôi vị Thái tử, Thái Bình cho rằng không nên tranh cãi quá nhiều. Lần này có một trăm người dâng biểu tấu đòi lập Võ Thừa Tự làm Thái tử, lần sau nhất định sẽ có hàng ngàn, hàng vạn người dâng biểu. Nhưng ngôi vị Thái tử là thứ mà mấy tấu chương hèn mọn có thể chi phối được sao? Người làm Thái tử trước tiên phải là Hoàng tử, mà Hoàng tử, cũng như tên gọi của nó, chính là con ruột của Hoàng đế.”

Những lời Thái Bình nói ra có đủ lễ tiết trong từng câu chữ, không hề có kẽ hở nào.

Chu Quốc Công Võ Thừa Tự cho dù có tôn quý bao nhiêu, cũng chỉ là cháu của Hoàng thượng, chứ không phải là con ruột.

Ta nghe hai mẹ con họ đấu khẩu, chỉ dám ngồi im không động đậy. Vô thức nhìn sang Vĩnh Thái, thấy cô bé đang cắn nửa miếng Ngọc Lộ Đoàn, cười hì hì nháy mắt với ta. Lý Thành Khí ngồi bên cạnh cô bé đang nhàn hạ cầm ly rượu, khuôn mặt dưới ánh nến phản chiếu sáng trong như ngọc, u nhã như lan.

Hoàng thượng lại khẽ thở dài không nói.

Vì cuộc nói chuyện này mà Hoàng thượng không nhắc tới việc ban hôn nữa, các Công chúa Quận chúa đang có mặt ở đó đều âm thầm thở phào một hơi.

Uyển Nhi nói không sai, Võ gia Lý thị giờ này đang trong giai đoạn gay gắt, mặc dù nàng ngày ngày đều ở bên cạnh Hoàng thượng nhưng cũng không thể đoán định được tâm tư của Người. Mà cũng chính bởi vì như vậy, Hoàng thượng sớm muộn cũng sẽ đem việc ban hôn ra làm quân cờ để đặt cược, liên hôn giữa hai nhà nhiều vô số kể, đến cả Thái Bình Công chúa yêu thương nhất cũng bị gả cho một kẻ vô danh tiểu tốt như Võ Du Kì, huống hồ là những người mang danh Công chúa nhưng phụ bối bị giam cầm, chẳng còn chỗ dựa kia.

Yến tiệc tàn, Hoàng thượng chỉ giữ Thái Bình lại để trò chuyện cùng Người.

Khi mọi người đã cáo lui, Người mới chợt nhớ ra chuyện gì, nói với Lý Thành Khím nay sao Long Cơ không tới?”

Lý Thành Khí trả lờii ngày trước đi Khúc Giang, không xe ngựa, cũng không mang theo người hầu hạ, giữa đường gặp mưa lớn, bị ướt hết, mấy ngày nay đều nằm trên giường dưỡng bệnh. Vì sợ tới sẽ lây bệnh cho Hoàng tổ mẫu và cô mẫu, hôm nay mới không dám lộ diện.”

Hoàng thượng gật đầu, ân cần hỏiông có gì đáng ngại chứ?”

Lý Thành Khí cười đápông có gì đáng ngại, đệ ấy bảo ngày mai sẽ vào cung tạ tội với Hoàng tổ mẫu.”

“Được, bảo nó rằng ngày mai Hoàng tổ mẫu đợi nó.” Người cười, rồi lại bổ sung thêm một câu, “Ngày mai là ngày chư vương Võ gia tấn kiến, bảo nó giờ Mùi vào cung, vừa hay có thể gặp mặt các vị Vương gia.”

Nghe thấy Võ gia tấn kiến, ta tập trung lắng nghe.

Lý Long Cơ là tam đệ của Lý Thành Khí, chẳng lẽ lời của thúc phụ có liên quan tới cậu ta? Nhưng ông ta sao có thể biết ngày mai Lý Long Cơ vào cung, tại sao ông ta lại nói trước cho ta biết? Ta càng nghĩ càng thấy mờ mịt, chẳng tìm được chút manh mối nào nữa.

Hoàng thượng lại nói rồi Uyển Nhi nói Chiêu Khánh cung đã sửa sang gần xong, nửa tháng sau các con về cung đi, như vậy thì Hoàng Tổ mẫu không phải đợi đến các dịp lễ tết mới được gặp các con nữa.”

Mấy vị Quận vương cúi đầu lĩnh chỉ. Lúc ta bước ra khỏi điện, mới phát hiện có vài dòng nước vẫn đang róc rách chảy trên pho tượng đá trước cửa, cơn mưa to dai dẳng cuối cùng cũng tạnh.

Trước cửa điện, các cung nữ đang lau rửa những bậc thềm bằng ngọc thạch, nhìn thấy chúng ta đều vội vàng lùi về phía sau hai bước, cúi người hành lễ. Nghi Bình đang đứng ở phía xa ngóng ta, ta đang chuẩn bị đi tiếp thì bị một đôi tay nhỏ giữ lại. Vĩnh Thái làm nũng ở bên cạnh tay ngày nay cứ mưa

mãi, muội ở trong cung buồn muốn chết, bây giờ mưa tạnh rồi, tỷ tỷ đưa muội đến hồ Thái Dịch đi dạo một chút đi.”

Ta cũng người trong giầy lát, không hiểu sao hôm nay cô bé lại có hứng thú như vậy, đường đi vẫn toàn nước đọng, hay là để ngày mai có được không?”

Vĩnh Thái hơi bĩu môi, hờn dỗi nói không được, muốn gặp lại Thành Khí ca ca thì phải chờ thêm nửa tháng nữa.”

Hóa ra cô bé muốn hẹn Vĩnh Bình Quận vương cùng đi.

Trong lòng ta không khỏi than thầm vài câu, thường ngày ta tốt với tiểu nha đầu này quá nên đến giờ cô bé mới ức hiếp ta thế này. Mỗi lần thị yến mọi người đều không dám ăn nhiều, ta hôm nay lại còn cả ngày chưa ăn gì, khi này mới ăn được hai bữa đã bị chuyện Thái tử làm cho tâm tưởng bất an, đang định về cung bảo Nghi Bình chuẩn bị chút gì đó ăn cho no bụng, cô bé lại muốn ta đưa đi hồ Thái Dịch sao?

Vĩnh Thái thấy ta do dự, nhân cơ hội đó dặn dò cung nữ của mình, “Cung nữ đó vội vàng cúi người lui xuống, chạy đến bên cạnh Nghi Bình nói nhỏ vài câu.

Nghi Bình nhìn về phía ta, ta bất lực gật đầu, ý bảo nàng cứ về cung trước đi.

Lúc này, Vĩnh Thái đã buông tay ta ra, bổ nhào về phía Lý Thành Khí vừa bước ra khỏi cửa điện, nũng nịu nói “Khí ca ca.” Lý Thành Khí cúi đầu nhìn cô bé, nói kheo còn chưa về.”

Vĩnh Thái chun mũi, nhìn ta một cái, “Vĩnh An tỷ tỷ muốn tới hồ Thái Dịch, Thành Khí ca ca có muốn đi cùng không?”

Lý Thành Khí nghe cô bé nói vậy, ngẩng đầu nhìn ta.

Ta thầm mắng mỏ trong lòng, không biết nên tiếp lời Vĩnh Thái như thế nào. Nói phải thì đó sẽ trở thành chủ ý của ta, nói không phải... nhìn vẻ mặt không gì thay đổi nổi của Vĩnh Thái, liền biết rằng hôm nay cô bé nhất định phải đi.

Vĩnh Thái liên tục nháy mắt ra hiệu với ta, không ngờ Lý Thành Khí đã gật đầu trước, nói với Lý Thành Nghĩa đang đứng phía sau Quận chúa đã có ý như vậy, vậy chúng ta tới hồ Thái Dịch thôi.”

Lý Thành Nghĩa cười gật đầu nghe theo sắp xếp của đại ca.” Người này nói xong, quay sang khẽ gật đầu với ta. Ta vội vàng đáp lễ tạ Vĩnh Bình Quận vương, Hoàn Dương Quận vương đã đi cùng.”

Hai người họ cáo từ mấy vị Quận vương đang đi cùng, đại ca của Vĩnh Thái nhíu mày nhìn cô bé, thở dài một tiếng rồi ra về cùng những người khác.

Trên trời, mây đen vẫn chưa tan hết, chỉ lờ mờ nhìn thấy vầng sáng của mặt trăng.

Cung nữ, thái giám đều đang đứng châu trực ở phía xa, bốn người chúng ta đi men theo hành lang bên cạnh hồ Thái Dịch. Hai huynh đệ họ cứ chốc chốc lại nhỏ giọng nói chuyện, nhìn nét mặt cũng biết tình cảm của họ rất tốt, Uyển Nhi thường nói mấy vị Hoàng tử của Thái tử đều có tình cảm anh em sâu nặng, bây giờ tận mắt chứng kiến, thấy quả không sai. Chẳng như mấy người con của Lữ Lăng Vương Lý Hiến, mặc dù ở rất gần nhau nhưng chẳng bao giờ thấy qua lại, nếu không phải vậy thì Vĩnh Thái cũng không suốt ngày chạy tới chỗ ta như thế.

Một lát sau, cung nữ ở phía xa thấy chúng ta đi cũng đã khá lâu, bèn tiến lên gợi ý, nói rằng phía trước là Phù Bích Đình, đã chuẩn bị sẵn trà và chút đồ điểm tâm ở đó. Lý Thành Khí nghe xong quay sang nhìn ta, nói bộ đã khá lâu rồi, tới đình ngồi một lát cũng được.”

Ta gật đầu, “Ta cũng hơi mệt rồi.”

Trong bụng chẳng có gì, lại đi bộ hơn nửa canh giờ, lúc này ta quả thật đói phát điên, đến cả nhắc chân đi cũng thấy khó.

Vĩnh Thái vẫn hùng hực khí thế, bất mãn nhìn tai đi có một chút mà mọi người đều đã mệt rồi?” Lý Thành Nghĩa véo má cô bé, cười lớn cũng cảm thấy chưa tận hứng, hay là ta và muội chèo thuyền ra Bồng Lai ở giữa hồ được không?” Vĩnh Thái vội vàng gật đầu, nhìn Lý Thành Khiên Khi ca cũng đi chứ?”

Lý Thành Khi thản nhiên đáp và Quận chúa đợi hai người ở Phù Bích Đình.”

Dù bình thường nhìn Vĩnh Thái rất ngây thơ, nhưng có bảy năm tôi luyện trong Đại Minh Cung, giờ cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của người khác.

Lý Thành Khi nói nhẹ nhàng như vậy nhưng cô bé lại nghe hiểu ý tứ trong đó, kéo tay Lý Thành Nghĩa rời đi.

Cung nữ dẫn đường là người bên cạnh Thái tử, hôm nay theo mấy vị Quận vương nhập cung, có lẽ đã được dặn dò từ trước nên sắp xếp mọi thứ đều vô cùng ổn thoả. Vĩnh Thái vừa nói muốn đi Hồ Thái Dịch thì đã có người chuẩn bị sẵn thuyền gỗ, hai tiểu thái giám đang đứng khêu đèn trước mũi thuyền, hầu hạ Vĩnh Thái và Lý Thành Nghĩa lên thuyền. Các cung nữ, thái giám sau đó đều biết ý lui ra, chỉ còn lại ta và Lý Thành Khi tiếp tục đi dạo.

Vẻ mặt hân ôn hòa, tao nhã nhưng không nói lời nào. Ta cũng đành vừa tản bộ vừa câu được câu chăng, ngắm nhìn hồ Thái Dịch sau trời tạnh mưa.

Sen đã tàn, chỉ còn sót lại những chiếc lá úa vàng chứa các giọt nước mưa li ti, thỉnh thoảng lại tụ thành một vũng nước nhỏ, lặng lẽ chảy xuống hồ.

Mỗi lần sau cơn mưa, nước trong hồ Thái Dịch lại chuyển từ màu xanh sang màu ngọc, đậm tới nỗi không nhìn thấy đáy.

Trong cung có hồ Thái Dịch, ngoài cung có bờ Khúc Giang, đây là cảnh sắc mà Uyển Nhi rất hay nhắc tới. Hai năm nay kể từ lúc ta nhập cung, vẫn chưa có cơ hội được ra ngoài để du ngoạn Khúc Giang, lúc này nhìn làn sóng biếc như liền với sắc trời của hồ Thái Dịch, chợt có đôi chút hiếu kì về bờ Khúc Giang kia. Hôm đó Uyển Nhi gặp hân, nhắc đến Phù Dung Viên bên ngoài cung, hôm nay Hoàng cô tổ mẫu cũng nói đến chuyện hân và Âu Dương Thông đã từng gặp gỡ kết giao tại đó, có lẽ, hân là khách quen của Phù Dung Viên bờ Khúc Giang.

Nghĩ đến đây, ta mở lời, phá vỡ sự im lặng của Giang trong mắt của Quận vương có chỗ nào khác so với hồ Thái Dịch?”

Lý Thành Khí trầm ngâm một lát, đáp Thái Dịch đẹp thì có đẹp nhưng không tràn đầy sinh khí giống như Khúc Giang. Người đi du ngoạn ở nơi này là người tôn quý nhất trong thiên hạ, trong mắt người ngoài cung thì đó được gọi là tiên cảnh. Nhưng bờ Khúc Giang từ khi được tiền triều sửa chữa tới nay, là nơi mà từ Hoàng tộc đến bách tính đều có thể tận hưởng dạo chơi, nó giống với nhân gian.”

Ta gật đầu, “Lúc nhỏ nghe sư phụ nói, phàm là tân khoa tiến sĩ đều sẽ tới hội yến tại Khúc Giang, Quận vương đã từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ấy chưa?”

Tạ tiên sinh không có chức tước gì trong chốn quan trường, cả đời dạy học ở Võ gia, ông rất hay đem những chuyện như thế này ra bình luận. Lúc nhỏ ta từng nghe qua, nhưng giờ không còn nhớ nữa, duy chỉ có “Khúc Giang lưu âm” , “Hạnh Lâm thám hoa” vô cùng phong lưu là nhớ rõ ràng.

Lý Thành Khí dường như đoán được rằng ta rất có hứng thú với chuyện này, khẽ cười gặp qua một vài lần. Tân khoa tiến sĩ được ban yến trước giờ

đều tổ chức tại bờ sông, bởi vậy nên sớm đã truyền lại những tập tục rất thú vị. Mỗi khi qua được quá nửa yến tiệc sẽ có một người đặt ly rượu trên khay rồi cho trôi theo dòng nước sông, trôi đến trước mặt ai thì người đó sẽ phải uống cạn một hơi, đó vốn dĩ chỉ là một trò chơi nhỏ của một hai người, cuối cùng lại trở thành “Khúc Giang lưu ẩm” vang danh thiên hạ,” trong mắt hần gợn lên sự tiếc nuối âm thầm, “Ta và Âu Dương Thông cũng là quen biết nhau ở buổi yến tiệc Khúc Giang, chẳng ngờ, nay cảnh còn người mất.”

Hần thở dài như có như không, ta cũng không hỏi thêm nữa.

Phù Bích Đình nằm ở phía đông của hồ Thái Dịch, ngồi trong đình có thể thấp thoáng thấy ánh đèn mập mờ của Thiệu Hoa Các.

Ta đói tới mức không chịu nổi nên chẳng khách khí nữa, ăn trước hai miếng điểm tâm, uống thêm một tách trà. Buổi thị yến hôm nay hần tới muộn, cũng ăn rất ít, nhưng lúc này dường như chẳng muốn ăn gì, chỉ gạt qua gạt lại vài cái rồi buông đũa.

Thấy hần như vậy, ta cũng không tiện ăn tiếp, buông đũa xuống, theo ánh mắt hần nhìn về phía Thiệu Hoa Các được sơn màu đen kìa. Lúc này nghĩ kỹ lại, hôm đó ta là vì tò mò mà tới, nhưng hần vì lý do gì mà cũng xuất hiện ở đó? Với thân phận của hần, chắc sẽ không đi nhìn trộm Hoàng thượng cùng nam sủng chứ...

Đang trong lúc thất thần, phía hồ truyền tới tiếng sáo vọng xa xăm, phiêu dạt trên mặt nước. Nước hồ lạnh nhưng tiếng sáo lại vô cùng ấm áp, rất có ý vị.

Ta chăm chú lắng nghe một chút, cười nói: “Đương Quận vương bị cô nhóc đó ép buộc, đành phải thôi sáo để ứng phó.” Mắt Lý Thành Khí mang theo ý cười, “Thành Nghĩa luôn tự nhận mình thôi sáo không hay, từ trước

tối nay chưa bao giờ thối sáo tấu khúc trước mặt người khác. Xem ra, hôm nay đệ ấy bị ép tối phát sợ nên mới như vậy.”

Ta nghe hần nói, trong đầu hiện lên cái trò giả làm nũng nịu nhưng kì thực là ép buộc uy hiếp người ta của Vĩnh Thái, không kìm được mà lắc đầu cười. Người thối sáo kia lúc này chắc chắn đang oán hận Quận vương lắm, năm đó, Quận vương chỉ nhờ một khúc “An Công Tử” mà vang danh thiên hạ, nếu như vừa rồi cùng đi với hai người họ, lúc này người thối sáo cũng không phải Hoàn Dương Quận vương.”

Nụ cười của Lý Thành Khí dần sâu hơn rất lâu rồi ta không thối sáo.”

Đến khi trở về cung, mây đen đã tan quá nửa, thấp thoáng ánh sáng nhỏ của những ngôi sao.

Nghi Bình hầu hạ ta rửa mặt chải đầu xong, oán giận nói Thái Quận chúa quả thật có hứng thú, ở Đại Minh Cung này bảy năm rồi mà vẫn chưa thưởng thức đủ cảnh sắc hồ Thái Dịch.” Ta nghiêng đầu nhìn nàng, “Mưa lớn vừa mới ngừng, nước trong hồ Thái Dịch xanh không thấy đáy, quả thực có ý vị hơn ngày thường rất nhiều.”

Ta ngồi trước bàn trang điểm, nhìn ở bên má trái có một chấm đỏ nhỏ, dùng tay ấn xuống còn thấy hơi đau, ta ngây ngốc nhìn Nghi Bình là cái gì?” Nghi Bình ghét sát mắt lại nhìn, nửa ngạc nhiên nửa nghi ngờ nói thế này cũng không giống bệnh sởi lắm... Nô tỳ sai người đi mời Thái y tới xem thử.” Nàng nói xong vội vàng buông chiếc lược ngọc xuống.

Ta thầm hoảng hốt trong lòng, vội đưa tay ra giữ nàng lại người nào trẻ một chút, người tự mình đi đi, chỉ nói rằng sau bữa tối ta đi dạo hồ Thái Dịch, bị trúng gió nên hơi đau đầu.”

Nghi Bình gật đầu, không biết đã hiểu rõ chưa, ra cửa dặn dò cung nữ đang đứng hầu trước cửa không được vào trong phòng rồi vội vàng chạy đi.

Ta hể cứ uống rượu là sẽ phát ban, từ nhỏ đã như vậy. Nhưng đêm nay ta chưa động đến chút rượu nào, sao có thể như vậy được? Ta nhìn kĩ thêm một lần nữa, lại thấy ớn lạnh, nhìn hơi giống đậu mùa. Con gái của dì bị nhiễm đậu mùa, chưa đến vài hôm đã mất, tuy dì may mắn không bị nhiễm bệnh nhưng vẫn bị đuổi khỏi nhà, sống một mình trong ngôi nhà cũ của phụ vương đến cuối đời.

Nghĩ đến đây, ta chợt giật mình, lòng bàn tay đầm mồ hôi, móng tay bấm vào tạo thành một dấu đỏ đậm.

Ta đứng bật dậy, rồi lại hoảng hốt ngồi xuống, mù mờ nắm chặt chiếc lược trong tay, chải từng chút từng chút một mái tóc đang rối, trong đầu cứ quay mòng mòng nhưng cũng chẳng biết là bản thân đang nghĩ gì.

“Quận chúa.” Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của một nam nhân, ta hoảng sợ đến mức đánh rơi chiếc lược, quay ngoắt đầu về phía sau xem thử.

Một nam nhân trẻ tuổi đeo theo một chiếc hộp gỗ, cúi người hành lễ, đứng phía sau là Nghi Bình đang thở không ra hơi. Ta hít sâu, đi vào phía sau tấm bình phong, nói vắn vỏi cho Thái y rồi, mau mời ngồi.” Vị Thái y trẻ tuổi đứng thẳng người trước tấm bình phong, Nghi Bình lấy cho người này một chiếc ghế đẩu, căng thẳng đứng ở bên cạnh anh ta.

“Tiểu nhân họ Thẩm.” Vị Thái y trẻ tuổi nói, “Quận chúa bị nhiễm lạnh sao? Ngoài đầu đầu ra còn chỗ nào không thoải mái nữa không?”

Ta thoáng trầm mặcên mặt ta nổi một nốt đỏ, người có thể xem được không?” Người này là Thái y trong cung, chắc chắn sẽ hiểu được ẩn ý của ta.

Y hơi do dự, trong lúc ta còn đang bồn chồn, y đột nhiên khẽ cười, “Có thể thì đương nhiên là có thể, chỉ có điều Quận chúa ngồi ở sau tấm bình phong, tiểu nhân quả thật rất khó để chẩn đoán bệnh.” Y cười tới mức

khiến ta ngây người, rồi đột nhiên thấy mình thật ngốc, vội đứng dậy bước ra cho y xem, “Ở đây có thể xem rõ ràng rồi chứ?”

Dưới ánh đèn, y nheo mắt, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt của ta. Ta trước nay chưa bị người ta nhìn thẳng vào mặt lâu và kĩ càng như thế bao giờ vậy mà chỉ có thể lúng túng đứng im, mồ hôi trong lòng bàn tay vừa mới khô, giờ đã lại ướt đầm.

“Quận chúa cứ liên tiếp đổ mồ hôi lạnh, có phải là có phỏng đoán gì không hay không?” Y lắc đầu cười là mụn mà thôi, tiểu nhân về nhà kê đơn thuốc, chưa tới mười ngày là có thể trị tận gốc, chỉ có điều trong mười ngày này không được trang điểm nữa.” Ta ngây người ra một lát, nhìn y cười như gió nhẹ mây bay, tuy rằng không biết mụn là cái gì, chỉ đại khái hiểu rằng không có gì đáng ngại, không kìm được mà thở ra một hơi ấm Thái y không cần bắt mạch sao?”

Y nói ông cần, đây chỉ là chứng bệnh thông thường hay gặp vào những ngày mùa thu thôi, Quận chúa không cần căng thẳng như vậy.” Y nói xong lại thấp giọng dặn dò vài câu, đại ý không được trang điểm, không được ăn đồ chua cay, Nghi Bình ghi nhớ kĩ càng, vô cùng cung kính tiễn y ra về.

Đội Nghi Bình quay trở vào, ta vẫn ngây người ở chỗ cũ, thầm tự mắng mình suy nghĩ quá nhiều.

“Quận chúa.” Nghi Bình khúc khích cười, “Mau nghỉ ngơi đi thôi, Thẩm Thái y còn nói thêm là ngủ sớm thì mới mau khỏi được.”

Ta ừ một tiếng, bảo nàng đốt huân hương rồi buông màn. Lúc nàng đang chuẩn bị thổi tắt nến, ta mới nói đọc sách một lát, người lui xuống đi.”

Nàng thắc mắc nhìn ta, lui ra khỏi màn, chỉ trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi vậy mà tâm tư của ta đã đổi thay hoàn toàn. Ta lại thở ra một hơi dài, nằm dài trên giường, bần thần nhìn những dây tua rua đơn sắc trên màn. Chỉ một cái mụn nhỏ đã dọa ta thành ra thế này, uống cho phụ vương còn

hay khen ta chín chắn, uống cho bản thân ta vẫn tưởng mình đã học cách lạnh nhạt, không quan tâm thiệt hơn trong chốn cung cấm này.

Ta buồn chán, lấy cuốn Thích Tư Luận từ dưới gối, lật bừa một trang rồi đọc thật kĩ càng. Mới đầu nhìn nét chữ của hân, thì cảm thấy có khí phách lắm liệt, giờ nhìn lại mới thấy có vài phần bóng dáng của Âu Dương Tuần, còn có thêm vài chút tự do tiêu sái của Ngụy Tấn, nét chữ ấy quyện trong màn huân hương vương vấn, mang phong vị rất riêng.

Lúc tỉnh dậy, ta mới phát hiện mình vẫn mặc nguyên y phục đi ngủ.

Nghi Bình ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội nói chuyện chúa tỉnh rồi.” Ta đáp lại một tiếngỜ là lúc nào?” Nàng nói ngày nay Quận chúa ham ngủ quá, giờ đã là giờ Ngọ rồi.” Ta ừ một tiếng, đứng dậy cất sách xuống dưới gối.

Lúc nàng vào phòng giúp ta thu dọn, ta mới phát hiện trên bàn đã đặt một bát thuốc vẫn còn nóng người biết giờ ta sẽ ngủ dậy?” Nghi Bình bất lực nhìn ta tỳ không biết, bởi vậy nên bát thuốc này đã được hâm nóng lại tới ba bốn lần rồi.” Ta chặc lưỡi, đưa tay cầm bát thuốc lên, uống một hơi, ừ, cũng không khó uống lắm.

“Quận chúa hôm nay có dự định gì không?” Nghi Bình thấy ta đặt bát thuốc xuống bàn, bèn kéo ta tới ngồi xuống trước bàn trang điểm được chải đầu không được trang điểm, mười ngày này tốt nhất Quận chúa hãy cáo bệnh, để tránh khi Hoàng thượng triệu tới lại kinh động thánh giá.” Ta bất lực nhìn vào trong gương, nói chẳng có chuyện gì đâu, trời lạnh rồi ta cũng lười đi lại.”

Nàng nhìn ta trong gương, như có chút do dự tỳ vẫn nhớ một chuyện.” Ta nhìn nàng, đang định hỏi chuyện gì thì đột nhiên nhớ tới lời của thúc phụ, hôm nay là ngày rằm, là ngày chư vương Võ gia vào tấn kiến!

Hôm qua ta vốn định quên chuyện này đi, nhưng mấy câu nói của Hoàng thượng và Vĩnh Bình Quận vương sau yến tiệc lại khiến ta dao động. Từng nghe nói Lý Long Cơ từ nhỏ đã mang trong mình ngạo khí, trước giờ đều không được lòng người của Võ gia, cậu ta mới chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi, nếu như gặp người như thúc phụ thì chắc chắn không có kết cục tốt đẹp. Mà mấy người họ huynh đệ tình thâm, nếu như quả thật Lý Long Cơ gặp khó dễ, hẳn biết được chuyện này, không rõ sẽ làm thế nào...

Ta vội đứng lên, quyết định đi xem sao, còn hơn ngồi một chỗ đoán già đoán non.

“Quận chúa muốn đi thật sao?” Nghi Bình hiểu ý ta, căn môi nóiuôn mặt này của Quận chúa...” Ta bồn chồn lo lắng nhìn vào trong gương, cũng chỉ là một chấm nhỏ màu phớt hồng thôi, không đến mức không dám nhìn ai tìm một bộ y phục đơn giản đến đây, ta không đi gặp Hoàng thượng, chỉ đến bên ngoài Tử Thần Điện xem thử thôi.”

Nàng vừa đáp lại thì ta đã đổi chủ ý, “Lấy một bộ đồ của cung nữ tới đây.” Nghi Bình kêu “a” một tiếnggận chúa nếu như bị người khác nhìn thấy...” Ta ra hiệu cho nàng nói nhỏ đi một chútng nữ xấu xí mới không khiến người ta để ý.” Trong cung có tới hàng ngàn người, sẽ không có nhiều người biết ta đâu, “Đưa thẻ bài của người cho ta đi.”

Nghi Bình giúp ta thay đồ rất nhanh, ta chợt thấy bất an trong lòng, không ngừng tự an ủi bản thân, chứ vương Võ thị tấn kiến, thúc phụ nhất định không có tâm trí nào để ý tới ta, ta chỉ cần tránh người của Võ gia là được rồi.

Bầu trời thu, xanh trong đến mức không có một gợn mây.

Ta nhìn mặt trời, hoảng hốt suốt dọc đường tới phía ngoài cách xa Tử Thần Điện, nhìn chư vương nói cười tiến vào. Thấy phía xa là Chu Quốc Công Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư đang thấp giọng trao đổi, thi thoảng lại cười lên

một tiếng, phụ vương chỉ cười đi bên cạnh, không nói câu nào. Trước khi nhập cung ta không ở cạnh phụ vương nên thấy có rất nhiều người lạ mặt, tuy không biết là ai nhưng đó chắc chắn là các Vương hầu Võ gia.

Lúc này xem ra không có gì bất thường, ta đứng yên lặng một lát rồi đi về phía Phụng Dương Môn. Muốn vào cung thì nhất định phải đi qua con đường đó, nếu Lý Long Cơ cùng chư vương Võ gia nhập cung tấn kiến thì chắc chắn cũng sẽ đi Phụng Dương Môn. Lúc này thúc phụ đã vào Tử Thần Điện, nỗi lo trong lòng đã vơi đi quá nửa nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm vì câu nói của ông ta.

Nếu như không phải liên quan đến Lý Long Cơ, vậy thì là chuyện gì?

Trong lúc đang suy nghĩ, bước chân ta đã tới gần Phụng Dương Môn.

Xe ngựa của chư vương đều đang đợi ở ngoài cung. Lúc này một cỗ xe ngựa đang từ từ tiến tới, bên cạnh xe ngựa là thị vệ hộ tống, tới trước Phụng Dương Môn, các thị vệ đều xuống ngựa, nhưng chiếc xe ngựa vẫn không hề có ý định dừng lại.

Thị vệ gác cửa vội chạy lên trước ngăn lại gan, xe ngựa của kẻ nào dám xông vào Phụng Dương Môn? !”

Một tên thái giám từ trên xe ngựa đi xuống, đưa thẻ bài ra nói Tri Quận vương phụng chỉ vào cung.”

Lý Long Cơ? Ta dừng bước, nấp sau cột đá chăm chú theo dõi.

Mấy thị vệ nghe thấy tên Lâm Tri Quận vương dường như đều do dự, đang muốn cho vào thì nghe thấy một tướng lĩnh hộ thành cao giọng nói từ phía xat luận là người nào cũng đều không được phép ngồi xe tiến vào Phụng Dương Môn.” Tướng lĩnh đó sai bước đi tới trước cổng, kiểm rút một nửa ra khỏi vỏ, “Thỉnh Quận vương xuống xe đi bộ.”

Lưỡi kiếm tỏa ra ánh sáng sắc lạnh khiến thị vệ hộ tống hơi bất ngờ, sau đó đều lập tức rút bảo kiếm bên hông ra, hô gan!” Trong chớp mắt họ đã vây quanh chiếc xe ngựa, mắt đầy sát khí nhìn vào tướng lĩnh kia, như thể chỉ đợi mệnh lệnh là lập tức rút kiếm xông lên.

Ta nhìn cảnh ấy, hít vào một ngụm khí lạnh, trong xe ngựa vẫn chưa có động tĩnh gì.

Tướng lĩnh thấy tình hình như vậy, đoán rằng người trong xe đã sợ hãi, cười lạnh nói nay là ngày chư vương Võ gia tấn kiến, đến cả Chu Quốc Công cũng phải xuống xe từ ngoài cổng để đi bộ vào, Lâm Tri Quận vương tại sao không thể hạ mình xuống xe?” Lời nói của gã mang theo sự châm biếm, còn nhắc đến Chu Quốc Công Võ Thừa Tự, ý tứ trong ấy rất rõ ràng, bây giờ đến cả kẻ có khả năng trở thành Thái tử nhất như Võ Thừa Tự còn phải xuống ngựa, một tiểu Quận vương không quyền không thế như Lý Long Cơ sao có thể là ngoại lệ?

Sắc mặt những thị vệ nhất thời xanh mét, kiếm trong tay chĩa thẳng vào tên tướng lĩnh hộ thành.

Đúng lúc này cửa xe ngựa mở ra, một thiếu niên tầm bảy tám tuổi từ trong xe ngựa bước ra, áo tím đai ngọc, trên đầu thắt một dải lụa đen tuyền, quả thực rất giống với những lời đồn về phong thái bất khuất ngang ngạnh của cậu ta. Cậu ta chỉ cười không nói, đứng trên xe ngựa, lạnh lùng nhìn tên tướng lĩnh hộ thành.

Tướng Lĩnh hộ thành hơi ngây người, thái giám bên cạnh xe đã lớn giọng quát gan, gặp Lâm Tri Quân vương mà không hành lễ!”

Tên tướng lĩnh dù không cam tâm nhưng vẫn phải quỳ gối, chắp tay nói tướng Võ Ý Tông khấu kiến Lâm Tri Quận vương.” Các thị vệ hộ thành phía sau thấy vậy cũng vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Lý Long Cơ liếc nhìn hăn rồi nói còn nhớ là phải quỳ xuống, chưa tới mức hồ đồ.” Tên tướng lĩnh đứng dậy, lạnh mặt nói phải mời Quận vương xuống xe đi bộ, đây là quy định trong Đại Minh Cung.”

“Câm miệng.” Lý Long Cơ sắc mặt trầm xuống, lớn giọng mắngiêu đình Lý gia ta, liên quan gì đến người?”

Câu nói ấy khí phách, vang vọng, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đến cả tên tướng lĩnh kia cũng phải ngây người, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện ra mình đã thất thố, lùi lại hai bước ôm kiếmmụng Dương Môn trước giờ không cho xe ngựa đi qua...”

Lý Long Cơ lại cắt ngangn vương hôm nay muốn phá bỏ quy định này, người định sẽ làm gì?”

Cậu ta nói từng câu từng câu đều vô cùng áp bức, ta nghe mà kinh sợ trong lòng, cứ nói tay đôi thế này thì chỉ một lát nữa sẽ truyền đến Tử Thần Điện, tới lúc đó các vị thúc phụ của ta lại thêm mắm thêm muối, Hoàng cô tổ mẫu nhất định sẽ trách phạt. Hôm nay cậu ta bị người ta dùng lời lẽ bôi nhọ, ức hiếp trước, nhưng trước mặt ngàn ấy người mà dám khiêu khích quy định của Đại Minh Cung...

Ở Phụng Dương Môn lúc này gươm đều đã tuốt ra khỏi vỏ, tên tướng lĩnh đó có lẽ cũng nghĩ giống ta, quay đầu gọi một thị vệ tới, ghé sát tai dặn dò gì đó. Lý Long Cơ vẫn không hề tỏ ra sợ hãi, đứng trên xe ngựa nhìn gã ta.

Lúc này nếu ta còn do dự thì sẽ không có cơ hội nữa.

Ta cắn răng, từ sau cột đá chạy ra, giả vờ vội vàng chạy được mười mấy bước, chưa đợi các thị vệ phản ứng liền quỳ phịch xuống dưới đất, dập đầu nói tỳ phụng chỉ tới dẫn đường cho Lâm Tri Quận vương!”

Tất cả mọi người đều không thể ngờ tới sự việc phát sinh bất ngờ này, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào ta, ta lại chỉ nhìn chăm chú xuống đất, nói

tiếpàng thượng khấu dụ, Lâm Tri Quận vương xuống ngựa theo nô tỳ tới Bồng Lai Điện diện thánh.”

Chỉ cần cậu ta xuống ngựa thôi thì sẽ có thể tránh được tai họa này, đợi đến khi nào không còn ai thì giải thích với cậu ta sau cũng được. Khi Hoàng thượng từ Tử Thần Điện về Bồng Lai Điện, cậu ta chỉ cần nói dối rằng mình tới muộn, Hoàng thượng chắc sẽ không trách phạt một đứa trẻ mới lớn... Vừa rồi ta cũng chỉ nghĩ được có chừng ấy, bây giờ cảm thấy nếu cứ quỳ thế này cũng sẽ để lộ nhiều sơ hở, ngộ nhỡ bị nhận ra thì sẽ là tội lớn.

Đang trong lúc buồn phiền hồi hận, không ngờ Lý Long Cơ lại tin ta, nói với những người bên cạnh người chờ ta ở ngoài Phụng Dương Môn.” Sau khi tất cả cúi người lùi lại phía sau, Lý Long Cơ mới nói với tang dậy đi.”

Ta hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu nhìn hắt xuống ngựa, mới có bảy tám tuổi thôi mà đã cao bằng ta rồi. Hắt cười thiện ý với tat và rồi.” Ta vội khom người tỳ không dám, mời Quận vương.”

Lý Long Cơ gật đầu, đang định bước đi thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của tên tướng lĩnh phía sau: “có thể bài hay không?”

Ta thầm kinh sợ trong lòng, câm lặng nhìn gã.

Quả thực là ta có thể bài của Nghi Bình, nhưng đó không phải là thẻ bài riêng của các cung nữ bên cạnh Hoàng thượng.

Đã giả truyền khấu dụ rồi thì lúc này không thể để bại lộ được.

Ta nhìn thẳng vào tên tướng lĩnh, trấn định nói: “quân có ý gì vậy? Chẳng lẽ người bên cạnh Hoàng thượng cũng cần đến tướng quân ngài quản thúc sao?”

Gã như chút do dự, ta lại cúi người hành lễ tỳ nghe lệnh của Thượng Quan cô nương ở trong cung, tướng quân nếu như cho rằng hôm nay nô tỳ có chỗ

nào không đúng, sau này có thể tìm Thượng Quan cô nương để nhờ nàng xử lý. Hôm nay nô tỳ mang theo Thánh dụ, thứ lỗi không thể ở lâu.”

Dù thế nào đi nữa, gã cũng là một tướng quân hộ thành, có thể tùy ý xử lý ta, tạm thời cứ đẩy hết sang cho Uyển Nhi đã, có lẽ gã cũng không dám đi đối chứng lại.

Gã nghe xong khẽ chớp mắt nhìn, đánh giá ta một lượt rồi đột nhiên nghiêng đầu nói nhỏ với người bên cạnh.

Chẳng lẽ gã quả thực chặn ta và Lý Long Cơ ở đây, phái người đi xác định thực hư trước? Ta thầm hít vào một hơi, bắt bản thân mình phải trấn định lại, chỉ cần buổi tấn kiến trong Tử Thần Điện còn chưa kết thúc thì ở đây sẽ không có ai nhận ra ta cả. Ở bên cạnh, Lý Long Cơ đã nhú chặt mày, vô cùng mất kiên nhẫn, đang định mắng nhiếc tên kia lần nữa thì đã bị ta kéo tay áo lại.

Cậu ta kinh ngạc nhìn ta, ta khẽ lắc đầu.

Bên ngoài Tử Thần Điện cũng có thị vệ canh gác, nếu như ở đây có xung đột họ chắc chắn sẽ nghi ngờ, lúc đó sự việc sẽ ngày càng khó giải quyết. Giờ chỉ có thể đánh cược lá gan của tên tướng lĩnh này. Gã ta cho dù có nghi ngờ nhưng tuyệt đối không thể nắm chắc mười phần, chỉ cần gã có một phần do dự thì vẫn có thể chuyển nó thành năm phần kiên đề.

Mặc dù ta đã nghĩ rất kỹ càng, nhưng trong lòng lại ngày càng hoang mang, đang định mở miệng thúc giục lần nữa thì phía xa có một bóng áo màu hồng sen chạy nhanh tới, cũng là một cung nữ trẻ tuổi, nàng cúi đầu chạy tới rồi vội vàng quỳ xuống nói tỳ khấu kiến Lâm Tri Quận vương.”

Lý Long Cơ nghi hoặc nhìn ta, nói với nàngngng dậy đi, có chuyện gì?”

Ta cũng đang thấy hoài nghi, cung nữ đó đã đứng dậy, ngẩng đầu nhìn ta, ta nhìn dung mạo nàng, trong lòng bỗng thấy vui sướng, đó là cung nữ trong

buổi thị yến hôm trước mà ta bảo ra ngoài pha trà. Nàng cũng nhìn ta, “Nô tỳ đến tùm tỹ tỹ.” Cách nàng nói chuyện rất lơ mờ, có lẽ từ xa nàng thấy ở đây có cãi vã nhưng lại không biết rõ là chuyện gì...

Ta đoán nàng có ý tới giúp mình, vội nói Thượng Quan cô nương lệnh cho muội tới sao?” Nàng cũng vội gật đầu ưng thế.” Ta thầm thở trút ra một hơi đang muốn đưa Lâm Tri Quận vương tới Bồng Lai Điện, tên tướng lĩnh này hình như lại lo có người giả truyền thánh chỉ, đe dọa đến sự an nguy của Lâm Tri Quận vương...” Nàng lập tức hiểu ý ta, nhanh chóng lấy ra thẻ bài từ trong người, đưa cho tên tướng quân kia rồi nóiúng tôi đều là cung nữ bên cạnh của Hoàng thượng, có thẻ bài này làm chứng.”

Tên tướng lĩnh nhìn kĩ, thấy đúng là thẻ bài đặc chế, lúc này không còn lý do gì để ngăn cản nữa, chỉ có thể khom người nhường đường.

Ta và tiểu cung nữ nhìn nhau, dẫn đường đi trước, từ Phụng Dương Môn tiến vào, tránh lối Tử Thần Điện, đi thẳng về hướng Bắc, đến lúc vào phía trong Đại Minh Cung mới thở phào nhẹ nhõm. Phía Tây Bắc của hồ Thái Dịch chính là Bồng Lai Điện, ta nhìn con đường phía ngoài, thấy không ai chú ý bèn ra hiệu cho tiểu cung nữ đứng canh chừng một bên, thấp giọng nói với Lý Long Cơ biết có thể nói riêng đôi câu với Lâm Tri Quận vương không?”

Lý Long Cơ ra hiệu cho tên thái giám trẻ đang đi theo bên cạnh lui ra, nhìn ta cười đợi câu này của người lâu lắm rồi.”

Trong đôi đồng tử đen nhánh ngập tràn ánh cười đắc ý.

Ta bất lực nhìn cậu ta, “Từ lúc nào mà Quận vương phát hiện ra ta nói dối?”

Cậu ta nghĩ một lát rồi đáp mà người kéo tay áo của bốn vương, bốn vương không cho rằng cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng tổ mẫu lại to gan đến như vậy.”

Ta nhìn cậu ta cười, tiếp tục hỏi Quận vương đã biết, tại sao không vạch trần ta?”

Cậu ta cũng bắt lực nhìn tauri ra tay giúp đỡ, bốn vương vạch trần người làm gì?”

Khuôn mặt có nét anh tuấn kiên cường nhưng vẫn chưa hết nét trẻ con kia mà đã mang danh hiệu Quận vương, khiến ta nhìn mà phì cười. Lý Long Cơ thấy ta nhìn mình cười, khó hiểu nhìn lại ta, ta vội thu lại nét cười, “Quận vương nói không sai, bất kể nô tỳ có là cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng hay không thì lần này nô tỳ cũng đã giúp Quận vương. Hôm nay là ngày chư vương Võ gia tấn kiến, Quận vương náo loạn Phụng Dương Môn như vậy nhất định sẽ tự rước phiền phức vào mình, bởi vậy nên nô tỳ mới bạo gan giả truyền Thánh dụ để ngăn Quận vương lại.”

Lý Long Cơ nhú mày nhìn ta, lắc đầu nói với đây đâu chỉ là bạo gan, quả thực là không thiết sống nữa.”

Ta gật đầu đáp vương nếu đã hiểu được điều này thì hãy nghe nô tỳ khuyên một câu.” Ta đưa tay chỉ vào tiểu cung nữ kia, “Cung nữ đó chính là cung nữ ở trong cung của Hoàng thượng, đợi lát nữa ta bảo nàng dẫn Quận vương tới Bồng Lai Điện. Hoàng thượng nếu có hỏi tới, Quận vương chỉ cần nói tới hơi muộn, lại có chút hiểu lầm với tướng lĩnh hộ thành ở Phụng Dương Môn nên không kịp vào Tử Thần Điện gặp chư vương Võ thị.”

Chuyện ở Phụng Dương Môn có muốn giấu cũng không được, chỉ bằng tự mình nói ra. Mấy vị thúc phụ của ta không ở Bồng Lai Điện, đương nhiên sẽ không có ai gây phiền phức cho cậu ta, ta đoán rằng Hoàng cô tổ mẫu nghe xong chắc sẽ không nói gì nữa. Cũng chỉ là đứa trẻ mới lớn, lại là Hoàng tôn, có chút xung đột với bọn tôi tớ cũng là điều dễ thông cảm.

Cậu ta trầm ngâm trong giây lát, gật gật đầu nói: "Nếu này ta hiểu. Tự ta nói ra chuyện này, Hoàng tổ mẫu cũng sẽ không sai người đi điều tra kỹ lưỡng, chuyện của cô nương hôm nay cũng sẽ không truyền đến tai người."

Quả là một người hiểu chuyện.

Ta nhớ lại chuyện lúc này, nhìn cậu ta cười rồi than thở: "Nếu là người hiểu chuyện thì vừa rồi không nên như vậy, nô tỳ cũng sẽ không phải bất chấp tội danh chém đầu xông tới giải vây."

Lý Long Cơ khẽ hừ một tiếng: "Nếu chuyện thì hiểu chuyện, đường đường là Hoàng tộc Lý gia sao có thể để một tên tướng gác thành ức hiếp sĩ nhục, huống hồ, gã lại dám đem Võ Thừa Tự ra so sánh với ta."

Ta thấy dằn dò như vậy cũng là đủ rồi, bèn nói: "Tây Bắc hồ Thái Dịch chính là Bồng Lai Điện, lúc này Hoàng thượng đang nghị sự cùng chư vương Võ thị, Quận vương có thể thưởng thức cảnh vật hồ Thái Dịch một lát, đợi gần đến giờ thì tới Bồng Lai Điện diện thánh, thứ lỗi nô tỳ không thể ở lâu thêm."

Hắn gật đầu, nhìn mặt nước mênh mông, lẩm nhẩm qua đại ca còn nhắc tới chuyện ban đêm đi dạo hồ Thái Dịch, hôm nay ta phải đi dạo một lượt con đường đó mới được." Ta nghe cậu ta nhắc đến "Đại ca", hiểu rằng đó chính là Lý Thành Khí. Đêm qua hắn và Hoàng Dương Quận vương xuất cung muộn, không ngờ sau khi về phủ vẫn kể chuyện này cho Lý Long Cơ nghe...

Tâm trạng ta bỗng chốc thay đổi thất thường, đứng yên cùng cậu ta một lát rồi mới nói: "Cung rất nhiều tai mắt, nô tỳ không lưu lại thêm nữa."

Cậu ta gọi ta lại, nghĩ ngợi rồi nói đi, ta có hỏi tên của người, người cũng sẽ lo ta lỡ miệng nói ra khiến mọi chuyện bại lộ, đa tạ hôm nay đã tương trợ."

Ta lắc đầu cười, khẽ dằn dò tiểu cung nữ vài câu rồi khom người cáo lui.

Hai ba ngày sau, trong cung không có ai âm thầm bàn tán chuyện này, có thể coi như không có gì nguy hiểm nữa.

Thẩm Thái y lại tới khám lại một lần nữa, thấy ta nghe theo lời dặn của mình thì cười dặn dò thêm vài câu rồi ngồi luôn tại đó kê cho ta một đơn thuốc. Không biết tại sao, nhưng ngay từ lần đầu gặp mặt, ta đã cảm thấy người này có gì đó rất kì lạ. Y không hề cố kị ta là Quận chúa, trong lời nói luôn có chút gì đó giấu cợt, Nghi Bình cũng từng than thở không biết có phải tên Thái y này hơi khác người không.

Ta có đôi chút không yên lòng, bèn bảo Nghi Bình lên đi tìm hiểu thân thế của y. Vị Thái y này họ Thẩm tên Thu, còn có thêm cả ca ca ruột của y đều đang ở Thượng Y Cục, tên là Thẩm Nam Liễu, hai anh em họ có địa vị vô cùng cao trong Thượng Y Cục, đại ca y đã từng được Hoàng thượng tán thưởng, còn y thì nổi tiếng vì từ nhỏ đã theo học Thần y Tôn Tư Mạc.

Nghe Nghi Bình tỉ mỉ nói xong, ta mới hiểu rõ toàn bộ.

Đêm đó dặn Nghi Bình tìm người nào đó trẻ tuổi, chẳng qua cũng chỉ là muốn tìm một người mà mình có thể trấn áp được, để tránh cho trong cung đồn đại những lời không hay. Lúc này ta mới biết đêm đó quả là chó ngáp phải ruồi, thế nào mà ta lại tìm được một người y thuật cao siêu, địa vị đáng kính trọng như vậy. Chẳng trách những lúc ta và y nói chuyện y đều không hề để ý đến thân phận của ta...

Lúc dùng bữa, ta quả thực không kìm nén được nên đã đem chuyện này kể cho Uyển Nhi nghe, nàng nghe xong lại che miệng cười trêu chọc ta còn đang bảo sao mấy ngày nay không thấy muội xuất cung, thì ra là bị lên mụn." Nàng kính phục cảm thán một câu cả Thái Bình Công chúa muốn mời tiểu Thẩm Thái y tới xem bệnh cũng phải xem tâm tình hôm đó của y thế nào, muội đúng là tốt số, có cái mụn nhỏ thôi cũng mời được đệ tử ruột của Thần y đích thân tới xem bệnh kê đơn."

Ta gấp thêm thức ăn cho nàng, buồn bực nói tỷ đừng chế giễu ta nữa, ca ca của hần, cũng chính là người tên Thấm Nam Liễu kia, quả thực đã từng được Hoàng thượng tán thưởng sao? Sao muội chưa từng gặp bao giờ?”

Hoàng thượng rất yêu thương các Công chúa Quận chúa trong cung, mỗi lần họ bị bệnh đều mời những Thái y lớn tuổi có kinh nghiệm của Thượng Y Cục tới xem bệnh. Nếu như hần thực sự từng được tán thưởng như vậy, năm ngoái lúc ta bị sốt cao, rất nhiều Thái y trung niên có tay nghề lâu năm tới hội chẩn, sao lại không gặp người này?

Uyển Nhi cực kì khó hiểu nhìn ta một hồi, thấy ta thực sự không hiểu gì, lúc lâu sau nàng mới than một hơi này ta vốn không định nói cho muội nghe, nhưng để muội biết cũng tốt, để tránh sau này đắc tội với hần ta.” Nàng liếc nhìn ra ngoài cửa, tiếp tục nói, “Thấm Nam Liễu là tân sủng của Hoàng thượng, hiện giờ ngay cả địa vị của Hòa thượng Tiết Hoài Nghĩa cũng không sánh kịp với hần nữa rồi.”

Tân sủng? Ta ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng khẽ gật đầu.

Hai năm nay ở trong cung, nhờ có sự chỉ điểm của Uyển Nhi, ta dần biết được người cao to thường mặc áo cà sa kia tên là Tiết Hoài Nghĩa, là nam sủng mà Hoàng thượng bí mật nuôi bên ngoài cung, nhưng chưa bao giờ ta nghe nàng nhắc tới Thái y Thấm Nam Liễu... Trong đầu ta đột nhiên hiện lên cảnh tượng hơn một tháng trước ở bên hồ Thái Dịch, chẳng lẽ nam nhân đó chính là Thấm Nam Liễu?

Nàng nói tiếp này cao tay hơn Tiết Hoài Nghĩa rất nhiều, Tiết Hoài Nghĩa tuy hống hách ngang ngược nhưng suy nghĩ rất nông cạn, mà người kia...” Nàng im lặng trong giây lát rồi nói tiếp cùng một thời điểm với ta, mà có thể từng bước thận trọng, đi tới địa vị của ngày hôm nay, ta vẫn luôn cảm thấy việc này có gì đó kì lạ.”

Ta chỉ nghe mà không đáp lời, gắp thêm một khối Tô Sơn để tới trước mặt nàng.

Uyển Nhi như bỗng nhớ ra chuyện gì, cười nhìn ta nói một vài chuyện liên quan tới người đó, muội có muốn nghe không?”

Ta khẽ ngừng tay, nhìn nụ cười hài hước của nàng, lập tức hiểu ra nàng đang nói tới chuyện gì, chỉ cười cười tỷ chẳng phải khuyên ta buông tay hay sao? Sao còn cố ý nhắc tới chuyện này nữa?” Uyển Nhi nói người trong mắt ta đều vẫn là những đứa trẻ, tình cảm bông bột của tuổi trẻ rất đơn thuần, cũng rất dễ quên. Nói cho muội nghe mấy chuyện bên cạnh Thái tử, biết đâu lại giúp muội tránh được những tai họa về sau.”

Trong lòng ta chợt cảm thấy ấm áp, nhìn Uyển Nhi rồi thành thật nói tạ tỷ tỷ trước nay luôn chăm sóc muội.” Uyển Nhi khẽ chau mày, lắc đầu cười đáp lẽ là do ta và muội có duyên, hoặc cũng có thể do muội họ Võ, tóm lại ta có ý nhắc nhở muội cũng là vì chính bản thân ta mà thôi, ta từ phủ Tế tướng vào Dịch Đình, rồi lại từ Dịch Đình tiến vào Bồng Lai Điện, đều chỉ dựa vào một câu nói của Hoàng thượng, nhưng sau Hoàng thượng thì sao? Mấy người đều có huyết mạch tình thân với Hoàng thượng, nếu như có thể nhớ tới những điều hôm nay ta đã làm, biết đâu sau này sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của ta.”

Quen biết gần ba năm, từ lúc ta còn là một cô bé chín tuổi cho đến ngày hôm nay, từng chút từng chút một nàng từng làm đều chỉ như nàng nói, đều chỉ vì bản thân mình sao? Nàng hôm nay đã thẳng thắn bộc bạch như vậy, khiến ta không biết tiếp lời thế nào, bèn lặng lẽ ăn hết nửa khối Tô Sơn rồi mới cười đáp tỷ hà tất phải đem chín phần thật nói lên thành mười phần như vậy?”

Uyển Nhi chống cằm nhìn ta, “Đem hết những lời xấu xí này nói ra trước thì muội sẽ nhớ những thứ tốt đẹp của ta,” Nàng cười rồi lắc đầu, “Được

rồi, tiếp tục nói chuyện. Hôm đó Lâm Tri Quận vương vào cung đã xảy ra một số chuyện, muội đã nghe nói chưa?”

Ta vờ như không biết, hỏi chuyện gì?”

Uyển Nhi cũng không mấy chú ý đến biểu hiện của ta, tiếp tục nói Tri Quận vương bị chặn lại ở Phụng Dương Môn, trong lúc đang lời qua tiếng lại bèn đứng trên xe ngựa quát mắng rằng “Triều đình Lý gia ta, liên quan gì đến người!”

Ta vội tiếp lời đó lúc Quận vương vào cung chẳng phải cũng chính là ngày các vị thúc phụ của muội vào cung tấn kiến hay sao?”

Nàng gật đầu, nín thở, ở Bồng Lai Điện Hoàng thượng đã nghe Lâm Tri Quận vương thỉnh tội nên mới bỏ qua chuyện này, nếu là trong lúc tấn kiến chắc chắn sẽ bị trách phạt không ít. Lúc này chính là lúc xung đột giữa Võ gia và Lý thị lên tới đỉnh điểm, đứng trước mặt chư vương, Hoàng thượng nhất định sẽ không bao che khuyết điểm đâu.”

Ta gật đầu phụ họa, nàng tiếp tục nói đó ta và Thái Bình Công chúa đều ở Bồng Lai Điện, thấy Lâm Tri Quận vương quỳ xuống thỉnh tội đều thấy giật mình, nhưng muội đoán xem sau khi nghe xong Hoàng thượng nói gì?”

Đây cũng chính là điều mà ta muốn biết nhất. Ta vội hỏi phải Hoàng thượng nổi trận lôi đình lên không?”

Uyển Nhi khoan thai cười, đáp ông tức giận một chút nào, trái lại lại vô cùng vui vẻ.”

Ta thật sự không hiểu chuyện này ra sao nữa, chỉ chăm chú nhìn Uyển Nhi chờ nàng nói tiếp. Nàng uống một ngụm trà, nói dù Người có răn dạy vài câu, nhưng ngay sau đó lại cười lớn rồi khen ngợi, nói Lâm Tri Quận vương tuổi nhỏ chí lớn, có phong thái của Hoàng tộc.” Sắc mặt của Uyển

Nhi cũng có đôi phần oán thán, chắc hẳn nàng cũng không thể ngờ rằng Hoàng thượng lại phản ứng như vậy.

Ta cũng hoàn toàn không ngờ được cái kết viên mãn ấy, nhớ lại cậu thiếu niên trẻ tuổi nhưng khí khái anh hùng đó, không nén nổi vui thay cho cậu tai như vậy, Hoàng cô tổ mẫu quả thực rất thương các tôn nhi.”

Uyển Nhi gật đầu, “Chuyện này chắc hẳn đã truyền tới tai mấy vị thúc phụ của muội, sự vui vẻ của Hoàng thượng có mấy phần thật mấy phần giả, chẳng ai đoán nổi, nhưng ít nhất có thể biết được địa vị của mấy vị tôn nhi trong lòng Người không hề thấp chút nào.”

Nàng nói xong, không tiếp tục nhắc đến vấn đề ấy nữa mà nói tới chuyện tới Phụng Tiên Tự ở Lạc Dương để dâng hương.

Ta vừa thuận miệng đáp lời, vừa cẩn thận suy xét những lời nói như có như không của nàng. Giờ chính là lúc Võ gia và Lý Thị tranh giành ngôi vị Thái tử, lần này thái độ của Hoàng cô tổ mẫu với Lý Long Cơ liệu có phải là một ám thị cho ngôi vị Thái tử?

“Vĩnh An.” Uyển Nhi lên tiếng gọi ta, “Lần này đi Lạc Dương, mấy vị Quận vương của Thái tử cũng sẽ đi cùng, muội nên tránh đi một chút.”

Chương 3

Bắt đầu từ năm Thiên Thụ thứ nhất, Lạc Dương được gọi là “Thần đô”.

Từ khi ta vào cung đến nay, một năm có đến hơn nửa thời gian Hoàng cô tổ mẫu đều ở Thái Sơ Cung xử lý chính vụ. Nghe Uyển Nhi nói, lần này sau khi tới Phụng Tiên Tự dâng hương xong, Hoàng thượng sẽ ở lại Thái Sơ Cung một thời gian dài, phận làm con cháu như ta đương nhiên cũng phải theo Người dời về Lạc Dương.

“Nghị Bình.” Ta ngồi trên xe ngựa, nhận lấy tách trà nàng dâng lên, “Từ năm sau ta phải ở Thái Sơ Cung rồi.”

Nghị Bình cười nhìn ta tỳ thường nghe Nghị Đô kể về Thái Sơ Cung, lần này cuối cùng cũng có cơ hội tới đó.”

Ta uống một ngụm trà nóng, quần chặt chiếc áo choàng vào người rồi cùng nàng nói về Lạc Dương.

Lúc nhỏ ta từng cùng phụ vương tới Lạc Dương một lần, lúc đó còn nhỏ nên chưa có ấn tượng nhiều, nhưng sau khi vào cung nghe Uyển Nhi nhiều lần nhắc tới, bỗng nhiên cũng có chút suy nghĩ về nơi đó. Hoàng thượng khi lên ngôi đã xây Thất miếu cho Võ gia, năm ngoái lại cho hơn mười vạn hộ dân dời tới thành Lạc Dương, tất cả dường như đang chuẩn bị cho việc dời đô.

Vương triều Lý thị đặt kinh đô tại Trường An, Hoàng cô tổ mẫu làm như vậy là muốn biến Lạc Dương thành kinh đô của vương triều Võ thị.

Thái Sơ Cung, Thái Sơ Cung, cũng là nơi khai lập của Đại Chu Võ thị, mang ý nghĩa là sự khởi đầu của vạn vật.

Đi qua giờ Ngọ, Nghị Đô tới truyền lời, nói Hoàng thượng ngồi xe lâu hơi mệt mỏi, muốn triệu các vị Quận vương Công chúa xuống xe bầu bạn, tới bên bờ sông Tề Thủy nghỉ ngơi một lát.

Ta lên tiếng đồng ý, chuẩn bị qua loa một chút rồi xuống xe ngựa. Nhìn bờ sông Tề Thủy phía xa xa, Hoàng cô tổ mẫu mặc một chiếc áo choàng thêu rồng vàng lấp lánh, đang nói cười cùng Uyển Nhi, bên cạnh là mấy vị Quận vương và Công chúa, các cung nữ thái giám đang cầm lò huân hương, cung nữ cầm quạt lông chim trĩ thì theo hầu ở một khoảng cách vừa phải, không gần không xa.

Lúc ta bước lên hành lễ, Hoàng cô tổ mẫu đang nói tới chuyện của Âu Dương Thông, chỉ gật đầu ý bảo ta đứng dậy, rồi tiếp tục nói với Uyển Nhiu Lai Tuấn Thần đã lấy được khẩu cung và chứng cứ, vậy thì ban chết cho Âu Dương Thông đi. Niệm tình phụ thân của gã là Âu Dương Tuấn từng được Thái Tông hết lời khen ngợi, nên chỉ giáng tội một người, không liên lụy đến cửu tộc nữa.” Uyển Nhi thừa vâng, rồi lại nói ra mấy lời khen ngợi.

Ta cố tình đi sau đoàn người, đang quần chặt lại áo choàng liền bị ai đó kéo nhẹ tay áo, vội nghiêng đầu nhìn, thì ra chính là người vừa nãy còn đi trên đầu - Lý Long Cơ.

Cậu ta nhìn ta chăm chăm, đôi mắt phượng đẹp rạng ngời nhất thời tràn đầy nghi hoặc, suy xét, nhưng ngay lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Ta chớp mắt nhìn cậu ta, “Vĩnh An khẩu kiến Lâm Tri Quận vương.”

Cậu ta khẽ nóiim đó người còn là một cung nữ xấu xí mặt lấm tẩm nốt đỏ, không trang điểm, hôm nay đã lại giống một Quận chúa rồi.”

Ta lườm cậu ta, hừ một tiếng.

Vị tiểu Quận vương này hôm nay mặc cấm bào màu tím, bên ngoài mặc một chiếc áo choàng màu đen tuyền, xinh đẹp như một thiếu nữ. Ta đột nhiên nhớ ra một câu chuyện mà phụ vương từng kể. Lúc Hoàng cô tổ mẫu dâng cơ, trong buổi lễ chúc mừng, cậu ta từng cải trang thành nữ nhi hát khúc “Trường Mệnh Nữ”, cái phong thái giống y như thật ấy đã khiến các văn võ bá quan có mặt tại đó phải ngỡ ngàng.

Nghĩ đến đây, không kìm được cười khẽ một tiếng rồi phản kích lại cậu tanh An cũng hay nghe các vị thúc phụ nhắc tới Lâm Tri Quận vương, hóa thân thành nữ nhi hát một khúc “Trường Mệnh Nữ”, mặc dù chỉ là một đứa trẻ nhưng đã xinh đẹp lấn át hết các mỹ nhân trong Đại Minh Cung.”

Mặt Lý Long Cơ đỏ bừng, chắc cậu ta không ngờ rằng ta lại nhắc tới chuyện này đường đường là một Quận vương, sao có thể để người nói giống như một nữ tử được?”

Ta ra hiệu cho cậu ta nói nhỏ đi một chút, tận vương suy nghĩ quá nhiều rồi, ý Vĩnh An muốn nói là Quận vương thiên tư thông minh, bắt chước giống y như thật, bữa thịnh yến đó, Quận vương chắc chắn là người nổi bật nhất rồi.”

Cậu ta liếc xéo ta, đột nhiên cười nói như người có thể tận mắt chứng kiến bữa thịnh yến đêm đó, e rằng bây giờ sẽ không đứng đây nói như vậy đâu.” Cậu ta khẽ ngẩng mặt, lấy tay chỉ ra phía trước nói, “Đại ca ta đêm đó một thân ngọc thụ lâm phong đứng thối sáo ngọc, đến nay vẫn được các học tử truyền tụng trong dân gian, không biết đã làm say đắm bao nhiêu giai nhân chốn khuê phòng rồi.”

Ta nghe cậu ta kể, bất giác nhìn về phía trước. Lý Thành Khí đang nói chuyện cùng Hoàng cô tổ mẫu, một thân cẩm bào màu ngọc bích, bên ngoài là áo choàng màu xanh nhạt, đứng bên cạnh long bào rực rỡ kia, càng toát lên bảy phần phong lưu, ba phần thanh nhã.

Hoàng thượng lắc đầu cười rồi nói mấy câu gì đó, khóe miệng hân thoáng hiện nét cười, gật đầu đáp lời.

Tim ta đập loạn nhịp nhìn hân, hình dung lại hình ảnh mà Lý Long Cơ vừa mới kể, nhất thời không thể dời mắt khỏi thân ảnh kia. Đúng lúc đó Hoàng thượng đột nhiên dừng lại, nhìn về phía ta, Uyển Nhi và Lý Thành Khí cũng ngược mắt nhìn ta, ánh mắt chạm nhau, ta mới phát hiện ra mình vừa thất lễ, vội quay đầu đi chỗ khác.

“Vĩnh An Quận chúa, Lâm Tri Quận vương.” Uyển Nhi lên nói, “Hoàng thượng lệnh cho hai vị đi lên phía trước.” Ta vội vàng cùng Lý Long Cơ

tiến lên phía trước hành lễ, đợi lúc bình thân, Hoàng thượng mới nói Cơ sinh ra ở Lạc Dương, chắc đã từng tới Quốc Tử Giám rồi?”

Lý Long Cơ cung kính đáp nhiều lần đi qua cổng nhưng vẫn chưa có cơ hội vào bên trong.”

Hoàng thượng gật đầu rồi nhìn ta. “Vĩnh An đã từng nghe về Quốc Tử Giám chưa?” Ta gật đầu đáp nhỏ Vĩnh An từng nghe Tà tiên sinh nhắc tới, mỗi năm tiến sĩ và những người xếp đầu bảng đều đến từ Trường An và Lạc Dương, nơi đó trước nay vẫn là thánh địa mà sĩ tử khắp nơi hướng tới.” Hoàng thượng cười rồi lắc đầu học theo cách nói của lão hủ nho ấy, con còn nghe được những gì nữa?”

Ta cúi đầu nghĩ kỹ lại một lượt, đáphe nói trong Quốc Tử Giám còn có người hành hương từ các nước khác tới.” Ta nhìn Uyển Nhi, “Uyển Nhi tỷ từng bảo, ở trong đó có thể gặp người của các nước như Tân La, Đại Thực... , họ học chữ của Đại Chu, cũng đọc sách của Đại Chu ta.”

Hoàng thượng gật đầu Uyển Nhi nói không sai.” Người nhìn Lý Thành Khí, nói tiếp, “Nếu có cơ hội, con đưa mấy đệ đệ và muội muội đi thăm Quốc Tử Giám của Lạc Dương. Kì thi đình năm ngoái có rất nhiều người đến từ Lạc Dương, mấy năm nay họ cũng có những thành tích đáng kể.”

Lý Thành Khí đáp lại một tiếng, Hoàng thượng lại tiếp tục nói đến kì thi đình năm ngoái.

Ta và Lý Long Cơ bị gọi lên phía trước, đương nhiên chỉ có thể đi sát theo bên cạnh, không dám nói linh tinh nữa.

Từ sau câu chuyện lúc nãy, Hoàng thượng cứ liên tục nói tới chuyện khoa cử năm ngoái của Lạc Dương, dường như rất có hứng thú. Hai người từ lục học nói tới thơ từ ca phú, từ chuyện thủ khoa của năm ngoái nói tới chuyện những người họ Võ đã thi đậu năm nay, Lý Thành Khí đáp lời rất kín kẽ, không có chút sơ hở, rất được lòng Hoàng thượng. Uyển Nhi chỉ đứng bên

cạnh nghe, chốc chốc lại thêm vào đôi câu, thi thoảng cũng trao đổi bằng ánh mắt với ta, trong mắt ngập ý khó đoán.

Ước chừng đi được một lát, mặc dù đã mặc áo choàng nhưng đôi tay ta vẫn lạnh đến mức ửng đỏ, có chút đau.

Ta không ngừng nhẹ chà xát hai tay, tâm trí để đâu đâu, cuối cùng cũng đợi được một câu nói của Hoàng thượng, vội vàng theo mọi người cáo lui, về xe ngựa. Nghi Bình thấy ta quay về, dâng lên một túi sưởi màu đồng đỏ, “Sức khỏe của Hoàng thượng tốt thật, trời lạnh thế này mà vẫn có thể đi dạo bên hồ, ta thấy các vị Quận chúa kia đều lạnh đến mức mặt trắng bệch rồi.”

Ta buồn phiền nhìn nàng theo tới phía sau, còn có thể cho tay vào trong áo để tránh rét, ta đi ngay bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, chỉ có thể giữ đúng quy tắc đứng hứng gió lạnh.” Ta lại than oán thêm vài câu nữa, cảm thấy bàn tay đang cầm túi sưởi đau nhói.

Đột nhiên, có người bên ngoài khẽ gõ cửa, Nghi Bình mở cửa bước ra, nói vài câu rồi lại đóng cửa xe ngựa lại. Trong tay nàng cầm một vật được bọc bằng vải lụa trắng, đưa cho ta nói một tiểu thái giám đưa tới, nói là cao đặc chế để thoa lên tay, có thể chống lạnh cho bàn tay.”

Ta đưa túi sưởi cho nàng, đón lấy món đồ rồi mở ra xem, là một chiếc hộp bạch kim vô cùng tinh xảo. Tim ta đập loạn nhịp, nhìn chiếc hộp một lát rồi mới mở ra, mùi hương thanh nhã của ngọc trúc lan ra, vấn vít bên cánh mũi.

Đột nhiên trong lòng ta ngập tràn những niềm vui không thể diễn thành lời, bất giác cười lên một tiếng. Nghi Bình thấy ta như vậy bèn sững người ra hỏi: “Hỏi chúa biết là ai tặng sao?” Ta đóng chiếc hộp lại, cười nhìn nàng: “Hỏi chúa không nói sao?” Nàng khó hiểu lắc đầu, “Nô tỳ hỏi liền hai câu, tiểu thái giám đó không chịu nói, chỉ vội vàng đi mất.”

Ta nghe nàng nói đến đây, càng cảm thấy mình đã đoán đúng. Hộp cao đưa tới đúng lúc thế này, người tặng lại không chịu để lộ thân phận, không là hủn thì còn là ai được nữa?

...

Lời dặn dò hôm đó của Hoàng thượng, không ngờ Lý Long Cơ lại nhớ rất rõ.

Hôm sau ta vừa mới ngủ dậy, đang súc miệng rửa mặt thì phía ngoài điện có một cung nữ vội vàng chạy vào hành lễ bẩm chúa, Lâm Tri Quận vương đã ở phía ngoài điện rồi.” Ta ngây người ra một lát, vội vàng rửa sạch mặt, đón lấy chiếc khăn tay Nghi Bình đưa tới, “Để ngài ấy vào đi.”

Dù gì thì lúc xấu nhất cũng bị cậu ta nhìn thấy rồi, cũng chẳng sợ bị chê cười nữa.

Lúc cậu ta bước vào, thấy ta còn chưa trang điểm, cũng bất ngờ đứng ngây ra một lát rồi mới bất lực nói Hoàng tử của bốn vương nếu cũng giống như Quận chúa đây thì sớm đã bị mẫu phi trách mắng rồi.”

Ta cũng bất lực nhìn cậu ta đáp lại không phải Quận vương vẫn còn là một đứa trẻ thì ta sớm đã tới chỗ Hoàng cô tố mẫu tố cáo rồi.” Cậu ta hiểu được hàm ý trong câu nói của ta, thu lại chút ý cười uời chẳng qua cũng chỉ lớn hơn bốn vương ba tuổi mà thôi”.

Ta chẳng buồn cãi nhau với cậu ta, hỏi thế này, có chuyện gì gấp sao?”

Cậu ta gật đầu đáp đã hẹn đại ca rồi, hôm nay sẽ tới Quốc Tử Giám.” Ta chăm chú nhìn cậu ta càng thượng chỉ thuận miệng nói một câu như vậy mà Quận vương lại coi là thật à?”

Cậu ta khẽ cười uời phải nhớ rằng quân vô hí ngôn, lời Thiên tử nói ra chính là khẩu dụ, viết ra chính là Thánh chỉ.”

Mới chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi mà lời nói đã có khí thế như vậy, trông cậu ta có phong thái của Thái tử hơn cả phụ vương mình.

Ta đành đáp lại một tiếng, đuổi cậu ta ra ngoài trước. Lúc ngồi xuống trước gương bỗng dừng lại thấy có vài phần căng thẳng. Mỗi lần gặp Vĩnh Bình Quận vương đều là ngoài dự liệu, chỉ duy nhất hôm nay được biết trước. Ta im lặng trong giây lát rồi bảo Nghi Bình chọn mấy đồ trang sức đơn giản tới, chọn tới chọn lui cũng chỉ chọn được một chiếc trâm ngọc kim tước, trang điểm qua rồi đứng dậy.

Lúc ra cửa, Nghi Bình khoác cho ta chiếc áo choàng màu đỏ có thêu chỉ vàng, vừa thắt đai lưng vừa hỏi chúa khi nào hồi cung? Nếu có người tới tìm, nô tỳ còn dễ bề nói chuyện.” Ta nghĩ một lát, “Chuyện này được Hoàng thượng cho phép. Người cứ nói thẳng như vậy là được.” Nàng gật gật đầu, đáp vâng.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên nhớ ra hộp cao kia, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà ta lại quay về bàn trang điểm. Mở nắp hộp, do dự trong giây lát rồi mới lấy trâm ngọc khêu ra một chút thoa lên tay, đầu ngón tay trơn mềm, mùi hương thanh nhã tỏa ra.

Lúc sắp tới cổng cung, sắc trời dần trở nên âm u.

Đêm qua, mấy cung nữ mới tới đứng ở đây bàn tán, nói theo như hằng năm, mấy ngày này chắc chắn ở Lạc Dương sẽ có tuyết rơi, giờ nhìn sắc trời thế này, chắc tối nay hoặc sáng sớm mai sẽ có một trận tuyết rơi xuống nơi này.

Trước cửa cung đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn, mười thị vệ mang đao đang đứng bên ngựa chờ đợi, hai người đứng đầu đám thị vệ chính là Lý Thành Khí và Lý Long Cơ. Ta hít sâu vào một hơi, bước nhanh tới trước mặt hai người họ hành lễ Bình Quận vương, Lâm Tri Quận vương.”

Lý Thành Khí gật đầu nóng dậy đi.”

Ta đứng lên, theo họ lên xe ngựa, bên trong xe vô cùng rộng rãi, than đỏ đang cháy rực, ấm trà trên bếp cũng đang bốc lên hơi nóng nghi ngút. Lý Thành Khí ra hiệu cho Lý Long Cơ ngồi bên cạnh mình, nhường cho ta chỗ ngồi bên cạnh lò than. Ta thuận miệng nói: “Vương quả là có nhã hứng, đi một đoạn đường ngắn thôi nhưng vẫn mang theo dụng cụ pha trà.”

Lý Long Cơ lắc đầu nói: “Ca lo người sợ lạnh nên đặc biệt sai người chuẩn bị đó.”

Lúc đó nước cũng vừa sôi, ta vội rót trà để giấu đi sự lúng túng của mình.

Khi đưa tách trà cho Lý Thành Khí, ngón tay khẽ chạm nhau, tay ta bất giác run lên, làm bắn một ít nước trà lên người hắn.

Lý Thành Khí bình tĩnh đón lấy tách trà, đặt lên bàn, “Đa tạ.”

Lúc đưa trà cho Lý Long Cơ, cậu ta đột nhiên hỏi: “Quận chúa đổi sang loại cao có mùi hương khác sao?” Ta nghĩ một lát mới hiểu Lý Long Cơ vừa nói gì, lúng túng cười nhìn cậu ta: “Nhớ của Quận vương tốt thật.” Cậu ta đáp: “Hương này rất đặc biệt, đương nhiên là sẽ nhận ra.” Ta cảm ơn qua loa một câu, bê tách trà lên uống một ngụm mà quên mất rằng nước vừa mới sôi, đầu lưỡi bị phỏng tới mức ngứa rát.

Lúc sắp xuống xe, Lý Long Cơ mới lấy chiếc áo choàng đen tuyền có mũ trùm đầu ở bên cạnh ra.

Cậu ta cười nói: “Người muốn giống trống kua chiêng đi vào để mọi người hành lễ kính bái thì cứ tiếp tục mặc chiếc áo choàng đỏ rực ấy đi. Nếu không thì đổi sang cái này, lấy mũ che mặt đi rồi thỏa thích đi cùng chúng ta.”

Ta đương nhiên hiểu ý của cậu ta. Quốc Tử Giám là nơi nam nhân ra vào, nếu như nói là theo ý chỉ của Hoàng thượng tới đây thăm thú thì sẽ bị mọi người vây quanh, khó mà thoải mái được. Hiểu như vậy rồi nên ta không

do dự gì nữa, nhanh chóng cởi chiếc áo choàng trên người ra, đổi lấy chiếc cật ta đang cầm trên tay, kéo mũ xuống che đi hơn nửa khuôn mặt.

May mà giờ đang vào mùa đông, nếu không quả thật muốn giấu cũng khó.

Vì chiếc áo choàng này rất to nên cũng không nhìn thấy phần trên của đôi giày, chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không có ai chú ý tới.

Vừa mới thay xong đồ thì xe ngựa cũng đi tới cổng Quốc Tử Giám, những tùy tùng thị vệ đi theo đưa lệnh bài ra rồi đứng canh giữ xe ngựa bên ngoài cổng.

Lý Thành Khí dẫn hai người chúng ta vào trong, dọc đường vừa đi vừa giải thích, Lý Long Cơ nghe rất chăm chú.

Lúc đi tới bên cạnh một cái đình, nghe thấy các học sĩ bên trong đang cao giọng bàn luận những chuyện xa vời, toàn là nói về chuyện Lạc Dương từ xa xưa đã là nơi trọng yếu hơn Trường An, về lý mà nói thì nên trở thành nơi trung tâm để ngự trị toàn thiên hạ. Lý Thành Khí dừng chân lắng nghe, đôi lúc cũng gật đầu tán thưởng, sắc mặt Lý Long Cơ lại dần trầm xuống, cuối cùng khí thế bừng bực, chỉ nghe qua đôi câu đã tiến lên tranh luận với những người kia.

Ta thấy cậu ta như vậy, không nén nổi có đôi chút lo lắng vương tuổi vẫn còn nhỏ, nếu nói ra điều gì không thỏa đáng, ngộ nhỡ truyền tới tai Hoàng thượng, vậy chẳng phải là phiền phức hay sao?” Lý Thành Khí lắc đầu, cười đáp nghe xem đệ ấy nói gì, nếu có chỗ nào không thỏa đáng chúng ta ngăn lại sau.”

Ta gật đầu, chăm chú lắng nghe cuộc tranh luận trong đình. Vì ba người chúng ta đều mặc những trang phục bình thường nên mấy học sĩ kia không hề nhận ra thân phận của Lý Long Cơ, thấy một cậu bé mới lớn đột nhiên lên tiếng, tất cả đều có chút sửng sốt nhưng lại vô cùng hứng thú nhìn cậu ta. Sau khi nghe cậu ta nói vài câu, mọi người bắt đầu chăm chú hơn, cuối

cùng từ chuyện chính trị quân sự tới vấn đề nông nghiệp thương nghiệp, không cái nào không đem ra bàn luận với cậu ta.

Lý Thành Khí từ đầu đến cuối chỉ đứng bên gốc cây nhìn cậu ta, đôi mắt thấp thoáng nét cười.

“Luận về địa thế, Lạc Dương phía bắc thông với U Yển, phía tây tiếp giáp Tần Lũng, phía đông chạy suốt đến Hải Đại, phía nam kéo dài đến Giang Hoài, quả thực có thể trở thành nơi trung tâm để ngự trị cả thiên hạ, luận về chính trị, Lạc Dương có thể khống chế được là nhờ ba con sông, có thể kiên cố được là nhờ bốn cửa ải.” Lý Long Cơ chấp tay từ xa, nóii thế nên Hoàng thượng mới coi trọng Lạc Dương như vậy, nhưng từ thời Tây Chu đến nay Trường An đã được chọn làm kinh đô, trải qua hơn hai mươi triều đại, nó sớm đã trở thành nơi mà lòng dân trong toàn thiên hạ hướng về, tuyệt đối không chỉ gói gọn trong cái định nghĩa lãnh thổ đất đai, chỉ có lấy Trường An làm trung tâm mới có thể thực sự trấn an lòng người trong thiên hạ, khiến bốn biển đồng lòng quy phục!”

Khí khái anh hùng của tuổi trẻ tràn trề, giống như cảnh vật bừng sáng sau chuỗi ngày âm u, khiến người ta cảm thấy mở mang tầm mắt.

Các học sĩ yên lặng nhìn cậu ta, hồi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Lúc này, những người vây quanh ngoài đình nghe tranh luận bỗng lặng lẽ dạt sang hai bên nhường đường, cung kính hành lễ. Một vị lão giả đi đến bên đình, nở nụ cười ưỡnng lời vị tiểu công tử này vừa nói quả thật rất giống với một người nhiều năm về trước từng nói, cũng là một thiếu niên ngang ngạnh như thế, cũng có những kiến giải độc đáo như vậy.”

Ta thấy mọi người hành lễ với ông ấy, đoán rằng đây hẳn là một vị tiên sinh đức cao vọng trọng.

Lý Long Cơ nâng tay áo lên, “Khiến tiên sinh chê cười, không biết người mà tiên sinh vừa nhắc tới là ai?” Cậu ta nề nếp hành lễ, rất giống một thiếu

niên còn đang đi học được tiên sinh yêu mến.

Vị lão tiên sinh đáp Vĩnh Bình Quận vương, năm đó ngài ấy cũng chỉ ở tầm tuổi của tiểu công tử, nói không nhiều nhưng mỗi câu đều sắc bén, khiến người ta kinh ngạc.” Ông ngừng một lát, hồi tưởng lại câu nói năm xưa, không nén được tiếng thở dài: “Trường trị cửu An. ”[1]”

[1] Thịnh trị lâu dài, muôn đời bình an.

Mọi người nghe thấy tên của Vĩnh Bình Quận vương đều nhỏ giọng bàn tán, ai nấy đều không giấu nổi vẻ cung kính thán phục.

Trong lòng ta cũng âm thầm nghĩ lại câu nói ngắn gọn kia, chỉ cắt nghĩa hai chữ thôi đã đủ thắng thế trong cuộc tranh luận này. Cũng như vừa rồi Lý Long Cơ đã nói, cái gọi là Quốc Đô sớm đã vượt qua ý nghĩa của một mảnh đất, một vùng trời, trong lòng của ngàn vạn lê dân bách tính, chỉ dựa vào bốn chữ “Trường trị cửu An” ấy thôi là đã quá đủ.

Lý Long Cơ bật cười, nháy mắt về phía chúng ta rồi mới làm ra vẻ đạo mạo: “Lâu đã nghe danh Vĩnh Bình Quận vương, quả nhiên ngôn từ sắc sảo, nói đâu trúng đấy, đúng là ngắn gọn hơn nhiều so với những lời dài dòng của ta khi nãy.”

Lão giả đáp: “Ông biết tiểu công tử có thể cùng ta đi dạo, nói chuyện phiếm một chút không?”

Tất cả mọi người lại được một phen xôn xao, tuy rằng ta không biết thân phận của vị lão học giả kia, nhưng thấy phản ứng của mọi người như vậy cũng cảm thấy vui thay cho Lý Long Cơ. Mới chỉ là một đứa trẻ tám tuổi mà đã tranh luận thắng các nho sĩ, trong lúc ẩn giấu thân phận cũng vẫn cứ nhận được sự tán dương của vị tiên sinh trong Quốc Tử Giám...

Lý Long Cơ cũng rất vui sướng, vội đáp: “Trò từ chối thì quả thật là bất kính.” Cậu ta nói với Lý Thành Khí, “Đại ca, hai người đi dạo trước đi, một

lát nữa ta sẽ tới sau.” Thấy Lý Thành Khí gật đầu, cậu ta lập tức chạy vào trong đình cung kính hành lễ như một học trò rồi đi cùng vị tiên sinh ấy.

Đợi sau khi mọi người giải tán hết, Lý Thành Khí mới nhìn ta nói Văn Các giờ này đã đóng cửa rồi, có muốn đi xem thử không?”

Ta gật đầu thường nghe mọi người nói Sùng Văn Các chứa tất cả sách trong thiên hạ, lúc này có cơ hội đương nhiên phải đi xem.”

Sùng Văn Các ẩn mình trong rừng tùng cổ kính, là một ngôi lầu gác riêng biệt, tĩnh mịch hơn rất nhiều so với các học đường. Vị lão tiên sinh giữ cửa nhìn thấy chúng ta, đang muốn ngăn lại, nhưng nhìn thấy ngọc bài của Lý Thành Khí thì vội vàng hành lễ rồi để chúng ta vào.

Trong lầu ngập tràn hương tùng trúc, vẫn chưa thắp đèn, hôm nay lại là một ngày âm u nên ánh sáng rọi vào cũng vô cùng yếu ớt.

Hắn dường như rất thân thuộc với nơi này, đưa ta lên lầu hai, đi qua ba bốn giá sách cổ rồi mới lấy xuống một cuộn sách từ trên giá sách đưa cho tay là bản dập cuốn Lan Đình Kí của Âu Dương Tuần, nếu như Quận chúa thích có thể đem về Thái Sơ Cung đọc.” Ta đón lấy cuộn sách, tháo nút thắt đỏ rồi mở ra, đúng là Lan Đình Kí, không nén nổi vui mừng trong lòng, “Đa tạ Quận vương.”

Hắn khẽ cười nhìn ta đây muội có thể tạm thời bỏ mũ xuống rồi.”

Ta vội đặt cuốn sách xuống, đưa tay tháo mũ, chiếc trâm ngọc bị mắc vào mũ, rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu thanh thúy rồi gãy làm đôi. Ta giật mình, đang tự mắng bản thân không cẩn thận thì hắn đã nhặt hai đoạn trâm ấy, yên lặng trong chốc lát rồi dịu dàng nói: “Tôi đã từng nghe điển cổ về trâm ngọc chưa?”

Ta lí nhí ậm ừ. Tây Hán Vũ Đế vô cùng yêu thương Lý phu nhân, liền rút chiếc trâm ngọc trên đầu nàng ra để gài ngựa, mái tóc đen nhánh của Lý

phu nhân buông xuống, càng lộ ra vẻ biếng nhác yêu kiều, nhờ thế mà Hán Vũ Đế càng sủng ái nàng hơn. Từ đó các nữ tử trong cung cũng lần lượt học theo, trâm ngọc cũng nhờ vậy mà lưu truyền cho tới tận bây giờ.

Thật giả trong điển cổ ấy không ai để tâm, nhưng chuyện các nữ tử trong cung mong chờ Thánh sủng là có thật.

Hắn không vội nói tiếp, trong đầu ta cứ nghĩ tới truyền thuyết hữu tình kia, càng nghĩ càng cảm thấy bối rối, đành phải buộc lại nút thắt cho cuộn sách vừa mới lấy xuống.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói tạ muội.”

Ta khó hiểu hỏi vặn vương đang cảm tạ gì vậy?”

Ánh mắt hắn ngập ý cười tạ muội hôm đó đã giúp Long Cơ tránh được tai họa.”

Lúc này ta mới hiểu được hắn đang nói gì, thấp giọng đápm đó muội tình cờ đi ngang qua, thấy tiểu Quận vương đang đứng tranh cãi ở đó nên mới có lòng muốn khuyên ngăn vài câu, chỉ một chuyện nhỏ nhặt, hành động theo cảm tính mà thôi.”

Hắn cúi đầu nhìn ta, “Mặc y phục của cung nữ, lại xuất hiện ở Phụng Dương Môn, nếu nói là hành động theo cảm tính thì có phần hơi khiên cưỡng.”

Ta thấy hắn đã đoán được, mặt hơi nóng lên, im lặng rất lâu đáp lạiả thực chuyện này có người cố ý ám thị cho muội, nếu không muội sẽ không biết rõ, cũng không đoán được thời gian và địa điểm của sự việc như vậy.”

Hắn lại yên lặng một lát, khẽ than thở biết, là cái bẫy do Lương Vương bày ra.”

Nghe hần nói vậy, ta mới hiểu hần sớm đã biết chuyện này, không nên nổi truy vấn đã biết, tại sao vẫn để chuyện ấy xảy ra?”

Hần lạnh lùng quay đầu nhìn ta, ta sớm đã biết, cũng đã có kế sách ứng phó với cái bẫy này. Nếu ông ta đã muốn làm như vậy thì mặc ông ta đi, muốn chúng ta rơi vào hiểm cảnh là ông ta, nhưng người thực sự có thể đưa ra quyết định vẫn chỉ có thể là Hoàng thượng.”

Lời hần nói rất khó hiểu, nhưng ý tứ trong câu nói lại vô cùng rõ ràng. Vận mệnh của họ nằm ở việc Hoàng thượng có chú ý tới, có muốn bảo vệ con cháu của mình hay không. Nếu Hoàng thượng vẫn không nỡ thì cho dù họ có phạm tội tày trời cũng chẳng vấn đề gì, còn nếu Hoàng thượng coi họ là cái gai trong mắt thì cho cho dù có là một lỗi nhỏ nhất cũng có thể dẫn tới đầu rơi máu chảy.

Mặc dù ta biết tình hình hiện nay của Hoàng tự Lý gia, nhưng hôm nay chính tai nghe hần nói những lời ấy, mới thực sự hiểu rõ cảm giác của cá nằm trên thớt.

Mà con dao lại chính là người bà, người mẹ ruột của mình, còn cái thớt, chính là chiếc long y kia.

“Ta mặc dù đã có kế sách ứng phó, nhưng không ngờ rằng hôm ấy muội lại xuất hiện.” Hần lạnh nhìn ta, “Lương Vương nói với muội chuyện này, chứng tỏ ông ta đã biết quan hệ giữa muội và ta.”

Ta lí nhí ừ một tiếng, tâm trạng bối rối vừa bị đè nén xuống, giờ lại bị câu nói của hần gọi dậy, thật ra ta và hần mới chỉ gặp nhau vài lần, cái gọi là quan hệ cũng chỉ là vở kịch diễn cho Uyển Nhi xem mà thôi...

Hần đưa nửa chiếc trâm, phần có chiếc cánh ngọc của kim tước cho ta, còn lại ta sẽ giữ, muội đã xả thân cứu Long Cơ một mạng, sau này nếu có chuyện gì có thể tương trợ, ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

Ta nhận lấy nửa chiếc trâm, không biết đáp lời thế nào.

Đang trong lúc tim đập loạn nhịp, bỗng thấy sâu bên trong lâu các vọng ra tiếng sách rơi, ta cứng người nhìn hẩn, hẩn ra hiệu bảo ta đừng lên tiếng. Đang định xoay người rời đi, nơi phát ra tiếng vang đã truyền lại tiếng bước chân, phía sau giá sách trong nháy mắt lộ ra khuôn mặt của một chàng thiếu niên, cậu ta quan sát ta một hồi rồi mới bật cười nói huynh!”

Lý Thành Khí gật đầu, “Đệ lại trốn ở đây đọc sách rồi.”

Thiếu niên đó bước ra từ sau giá sách, gãi đầu, ngáp một cái rồi nói: “Các nhiều sách như vậy, đương nhiên phải quên ăn quên ngủ mới có thể đọc hết được.” Đến khi còn cách chừng ba bốn bước, cậu ta mới dừng lại tỉ mỉ đánh giá ta, đôi mắt sáng rực.

Ta bị cậu ta nhìn đến ngượng ngùng, đang không biết phải làm thế nào thì cậu ta đột nhiên mở miệng nói này là chị dâu của đệ ư? Dám hẹn hò yêu đương ở trong Sùng Văn Các của Quốc Tử Giám, quả thực không tầm thường, không tầm thường, tại hạ Trương Cửu Linh, bái kiến tâu tấu.”

Cậu ta nói xong lập tức nâng tay áo, cung kính hành đại lễ.

Ta không ngờ cậu ta lại nói như vậy, ngây người nhìn cậu ta, mờ mịt nhận lấy một lễ ấy.

Lý Thành Khí chỉ lắc đầu nói với ta này là hậu nhân của Tây Hán Trương Lưu Hầu, Quốc Tử Giám vốn dĩ chỉ nhận đệ tử trên mười bốn tuổi, nhưng cậu ấy dựa vào một câu thơ mà đã phá vỡ luật lệ ấy.”

Cậu ta như cười như không nhìn ta, ta vội lảng tránh, đáp: “Đứng trong tấm màn trướng của doanh trại mà có thể quyết định thắng thua của trận chiến cách đó hàng vạn dặm, thật không ngờ ở nơi này lại có thể được gặp hậu nhân của Trương Lưu Hầu.” Tây Hán Trương Tử Phòng phò trợ Lưu Bang

thống nhất thiên hạ, tiếng thơm lưu lại muôn đời, phong thái và khí độ của thiếu niên này quả thực cũng khác hẳn người thường.

Trương Cửu Linh cười lúng túngn nào Lý huynh cũng nhắc tới lão tổ tông từ ngàn năm về trước ấy của đệ, hại đệ không dám nhìn mặt ai cả. Tẩu tẩu đừng vội khen đệ, thật ra đệ cũng không chắc câu thơ kia có thể thuyết phục được lão tiên sinh, chẳng qua cũng chỉ là vô tình đọc ra mà thôi.”

Cậu ta cứ một điều tẩu tẩu, hai điều tẩu tẩu, khiến ta cảm thấy vô cùng quẫn bách rồi trí, vội nóiương công tử có thể gọi trực tiếp tên của ta, ta...” Ta đang định nói ra thì lại cảm thấy không ổn, cậu ta gọi Lý Thành Khí là Lý huynh, lại không hề hành lễ, lẽ nào Lý Thành Khí không cho cậu ta biết thân phận thật của mình?

Lý Thành Khí dường như nhận ra sự do dự của ta, liền tiếp lời này là Vĩnh An Quận chúa.”

Trương Cửu Linh “a” một tiếngy vừa rồi chẳng phải đệ đã gọi nhầm sao?” Lý Thành Khí chỉ cười không đáp, cậu ta chột như tỉnh ngộ nhìn kĩ ta thêm một lần nữa rồi lại cung kính hành lễlên chúa, tại hạ đường đột rồi.”

Lúc này ta mới thăm thở phàouương công tử nếu còn hành lễ nữa thì vị tiên sinh giữ cửa sẽ lên đây đấy.”

Xem ra cậu ta sớm đã biết thân phận thật của Lý Thành Khí, nhưng lại chỉ gọi là Lý huynh chứ không phải Quận vương, có thể đoán được hai người họ hẳn là chỗ tri giao. Ta nhìn cậu ta vui vẻ đứng dậy, đột nhiên có thêm vài phần thiện cảm với cậu thiếu niên này, không thấp kém cũng chẳng thanh cao, bề ngoài tưởng như tùy tiện nhưng trong lòng lại tự có chừng mực, ngày sau chắc hẳn sẽ là một triều thần được trọng dụng.

Trương Cửu Linh gật đầu đápy đệ không câu nệ lễ nghĩa nữa,” cậu ta vừa nói vừa cầm cuốn sách đang giở sẵn lên, bước tới rồi nóiước lúc ngủ đang đọc tới đoạn này, trong lòng cảm thấy vô cùng xao động mà không người

chia sẻ, ai ngờ ông trời lại đưa Lý huynh tới đây, đúng lúc quá, đúng lúc quá.”

Cậu ta không để ý gì nữa, chỉ chuyên tâm bàn luận về cuốn sách kia cùng Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí ra hiệu bảo ta có thể tùy ý đi dạo xung quanh, rồi cùng Trương Cửu Linh tới chỗ cửa sổ sáng sủa, tiếp tục thấp giọng chuyện trò. Trương Cửu Linh quả đúng là một con một sách, nói đến đoạn tâm đắc thì giống như gặp được vật báu, vui mừng khôn xiết, còn Lý Thành Khí từ đầu đến cuối chỉ khẽ mỉm cười, thi thoảng lại nói thêm vài đôi câu nhưng từng lời đều tựa châu ngọc, rất đúng trọng tâm.

Ta tùy ý dạo quanh các giá sách, mắt nhìn các cuốn sách nhưng trong đầu chỉ toàn nghĩ tới cuộc nói chuyện khi nãy. Qua khe hở của giá sách, nhìn hai người đang đứng đối diện với cửa sổ, đến cả sắc trời âm u lúc này cũng chợt có vài phần ấm áp.

Tay ta vẫn đang nắm nửa chiếc trâm ngọc, hẩn thản nhiên giữ lại nửa đoạn trâm gãy kia, rốt cuộc là có ý gì?... Đang suy nghĩ thì bỗng thấy hai người họ ngừng nói chuyện, Lý Thành Khí đứng lặng yên nhìn rừng tùng bách phía bên ngoài, Trương Cửu Linh ngoái đầu lại nhìn ta, khẽ cười rồi nói câu gì đó. Khoảng cách quá xa nên ta không nghe được câu nói kia, chỉ thấy Lý Thành Khí nhìn mình, mỉm cười gật đầu.

Trên đường về, ta dò hỏi xem rốt cuộc đó là câu thơ gì mà có thể khiến lão tiên sinh của Quốc Tử Giám phá lệ.

Lý Thành Khí dịu dàng đáp bảo một hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết.” [2]

[2] “Cây cỏ cũng có lòng, chẳng cần người đẹp biết” - trích trong bài thơ Cảm ngộ.

Ta tỉ mỉ nghiền ngẫm câu thơ ấy, câu chữ giản đơn nhưng lại trực tiếp chạm vào lòng người. Ta bưng tách trà lên uống một ngụm, nóng tiếc chỉ có một câu, nếu như sau này có thể bổ sung thêm vào thành một bài thơ hoàn chỉnh, biết đâu có thể lưu truyền hậu thế.”

Hắn gật đầu, “Một câu hay có thể tiện tay viết ra, nhưng muốn có một bài thơ hay lại cần phải đo lường từng chữ, nếu như sau này đệ ấy có lòng thì sẽ bù đắp tiếc nuối này thôi.”

Lý Long Cơ nghe hai người chúng ta nói chuyện, nghiêng đầu hỏi người gặp được kì nhân sao?” Ta gật đầu, cười kì nhân.” Cậu ta nhìn ta một cái rồi lại hỏi ai?” Ta nhìn Lý Thành Khí, “Là bạn của Vĩnh Bình Quận vương.” Ta nghĩ một chút rồi bổ sung thêm, “Hậu nhân của Trương Lưu Hầu.”

Mắt cậu ta ánh lên sự hứng thú, “Nghe người nói là bạn của đại ca, ta liền đoán ngay người đó không hề tầm thường, quả đúng là như vậy.” Cậu ta nói xong, nghiêng đầu nhìn Lý Thành Khí ca quen người bạn ấy từ khi nào vậy, chẳng thấy kể cho đệ nghe gì cả.”

Lý Thành Khí cười nhìn cậu ta, đáp nhau tại Túy Tiên Lâu ở Trường An.” Khuôn mặt Lý Long Cơ biến hóa đủ loại màu sắc ca, Túy Tiên Lâu...” Cậu ta khó hiểu nhìn ta, không nói tiếp.

Ta cũng thắc mắc nhìn cậu ta rồi lại nhìn Lý Thành Khí. Túy Tiên Lâu, nghe cái tên ấy đã biết đó là nơi để hưởng lạc, biểu cảm của Lý Long Cơ lại như vậy, lẽ nào... Lý Thành Khí uống một ngụm trà, hứng thú nhìn ta một cái rồi mới nói với Lý Long Cơ rằng nơi trồng hoa cũng là nơi hội tụ những bậc hiền tài, từ xưa tới nay có rất nhiều văn nhân nho nhã đều thích có hồng nhan bầu bạn bên sách vở văn thơ. Hôm đó cậu ta tới đó là để trộm sách, còn ta tới đó là để tìm người, vừa khéo đụng phải nhau, cũng có thể coi như là có duyên.”

Hắn nói năng rất thẳng thắn, Lý Long Cơ nghe xong bỗng thấy ngượng ngùng, khẽ ho một tiếng rồi nói sai rồi, đại ca từ trước tới nay vẫn luôn giữ mình trong sạch...” Hắn nhẹ nhàng ngắt lời người này quả thực không tầm thường, sau này trong triều đình nhất định sẽ có chỗ cho cậu ta.” Lý Long Cơ gật đầu, đôi mắt đen nhánh bình thản như trước, chẳng giống một đứa trẻ chút nào.

Lý Thành Khí cầm cuốn sách lên lật ra xem, không nói gì thêm.

Ta bưng tách trà để ủ ấm cho bàn tay, ấm nước đang sôi đỏ trên lò, ta bỗng cảm thấy có chút bối rối trong lòng, không dám nhìn hắn nữa.

...

Vì hôm qua Hoàng cô tổ mẫu cảm thấy mệt nên tất cả mọi người đều được nhàn hạ đôi phần, buổi dạ yến được chuyển sang tối nay. Lúc chúng ta tới bên ngoài Trường Sinh Điện, đèn hoa đều đã được thắp lên, các cung nữ đang vội vã chuẩn bị, các vị chư vương tôn quý trong ngoài đều đã ngồi vào chỗ, cùng Hoàng thượng thưởng trà.

Ta cùng hai huynh đệ họ hành lễ, sau đó ngồi xuống chiếc bàn thấp ở phía sau. Quay người thấy Vĩnh Thái đang nháy mắt với mình, khẽ hỏi: “nay tỷ đi du ngoạn có vui không?” Ta cười nhìn cô bé rồi mà không nói thì ta cũng quên mất, sao hôm nay muội không đi cùng?” Vĩnh Thái bĩu môi nhìn ta, “Long Cơ ca ca có tới tìm muội, nhưng hôm qua lúc đi bên bờ sông muội bị cảm lạnh, đến giờ vẫn còn đau đầu đây này.”

Ta ừm một tiếng, nhìn kỹ khuôn mặt của cô bé, quả thực đỏ hồng lên vì sốt, bèn bảo sao còn tới thị yến? Bảo cung nữ tới nói một tiếng là được mà, cũng không phải là yến tiệc quan trọng.”

Vĩnh Thái đau buồn nhìn ta, thấp giọng đáp: “muội cũng muốn như thế, nhưng trước yến tiệc Hoàng cô tổ mẫu đã sai người đi khắp các cung đặc biệt dặn dò rằng bữa tiệc tối nay không thể vắng mặt.”

Ta ngây người ra một lát, không hiểu ý của câu nói này. Nhưng nhìn cô bé cũng mới chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành, chắc chắn cũng không biết là có chuyện gì nên không hỏi thêm, nhưng trong lòng vẫn cứ cảm thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Hôm nay mọi người đến rất đầy đủ, phía sau Hoàng thượng là Uyển Nhi và Vi Đoàn Nhi, phía bên phải là mấy vị thúc phụ của ta, bên trái là Thái tử cùng các Hoàng tôn, Thái Bình Công chúa lại không hề có ở đó. Khi ánh mắt ta lướt qua, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Uyển Nhi, ta dừng lại một chút, thấy nàng nhăn mày nhẹ lắc đầu với mình, trong lòng không nén được hồi hộp.

Chu Quốc Công Võ Thừa Tự vừa dứt lời, Hoàng thượng nhìn ông ta, rồi đột nhiên nói với Lý Long Cơ hôm nay tới Quốc Tử Giám có chuyện gì mới lạ không? Kể cho Hoàng tổ mẫu nghe xem.”

Lúc này Uyển Nhi đã cúi đầu xuống, còn Vi Đoàn Nhi vẫn lạnh lùng nhìn Lý Long Cơ, giống như đang muốn xem kịch hay. Ta nhìn cảnh ấy, đột nhiên nhớ ra lời Uyển Nhi từng nói, Vi Đoàn Nhi muốn gả cho Thái tử nhưng bị từ chối một cách khéo léo, nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù. Mà cái thóp này, lẽ nào chính là chuyện hôm nay đi chơi ở Quốc Tử Giám?

Lý Long Cơ cung kính đứng dậy đáp lời nay tôn nhi tới Quốc Tử Giám, vừa khéo gặp được học sĩ của Tông Văn Quán là Đỗ Thẩm Ngôn, sau đó lại cùng ngài ấy đi gặp Thôi Dung, trò chuyện cùng hai người họ hơn một canh giờ, lĩnh hội được nhiều điều vô cùng bổ ích.” Hoàng thượng gật đầu nói gian có ‘Thôi Lý Tô Đỗ’ con đã may mắn gặp được hai người, Thôi Dung từng là người hầu hạ đèn sách cho Tam Hoàng thúc Lữ Lăng Vương của con, văn chương hoa mỹ, Trẫm vẫn còn nhớ ông ta.”

Nghe câu nói này của Hoàng cô tổ mẫu ta mới nhớ lại, năm đó khi Lữ Lăng Vương Lý Hiến làm Thái tử đã từng rất dựa dẫm vào người này, những tấu chương của Đông Cung hầu hết đều là do người này viết, nhưng đó đã là

chuyện của quá khứ rồi. Nhìn sắc mặt của Hoàng thượng vẫn bình thản, chắc sẽ không vì người như vậy mà giận cá chém thớt chứ?

Lý Long Cơ hồi đápc nhỏ tôn nhi đã từng nghe tên tuổi của bốn người này, hôm nay cũng coi như là có duyên.”

Hoàng thượng gật đầu, “Người đọc sách tâm khí thường cao ngạo, con đã tiết lộ thân phận để gây sự chú ý của hai người họ sao?”

Lý Long Cơ lắc đầu, cười đápn nhi từ đầu đến cuối không hề nói ra thân phận của mình, chỉ là trong lúc thảo luận cùng các học sĩ đã nói ra vài lời khiến Đỗ Thẩm Ngôn chú ý tới.” Hoàng thượng cười nóiông hồ là tôn nhi của Trầm, tám tuổi đã có thể cùng các học tử trong Quốc Tử Giám thảo luận sách vở. Đã nói những gì nào?”

Ta khê giật mình, Lý Long Cơ cũng cứng người lại, lúc này mới phát hiện những lời nói ra hôm nay vô cùng không thỏa đáng.

Sau khi Hoàng thượng quyết định chọn Lạc Dương làm Thần đô mỗi việc Người làm đều là để nâng cao vị trí của Lạc Dương. Sau khi đăng cơ liền xây Thất miếu Võ thị ở Lạc Dương, di dời mười vạn hộ dân, lại đem việc khoa cử từ Trường An chuyển tới Lạc Dương, nâng cao vị trí của Quốc Tử Giám Lạc Dương. Giờ đây lại còn khuyến khích rộng rãi các học tử trình bày và phân tích những điểm mạnh của Lạc Dương, đúng lúc này Lý Long Cơ lại nói ra những lời ấy ở Quốc Tử Giám, Hoàng cô tổ mẫu sao có thể không biết?

Các vị thúc phụ dường như sớm đã biết chuyện này, đều nghiêng đầu lắng nghe, Lý Long Cơ mặt dần biến sắc. Ta trộm nhìn về phía Lý Thành Khí, thấy miệng hân vẫn lộ nét cười nhưng trong mắt không còn độ ấm.

Hoàng thượng lại hỏi thêm một lần nữa, Long Cơ sắc mặt trắng bệch, từ từ quỳ xuống, không đáp lời.

Cái quỳ ấy khiến mọi người cảm thấy rất kì lạ, Thái tử Lý Đán thu lại nụ cười, bi thương dần dâng lên trong mắt.

Hoàng thượng không hỏi cậu ta nữa, chậm chậm nhìn một lượt tất cả mọi người rồi ngưng tầm mắt lại trên người tanh An, hôm nay Long Cơ đã nói những gì? Con còn nhớ không?”

Ta hoảng sợ đứng dậy, suýt chút nữa làm lật chiếc bàn, bất động trong giây lát rồi mới tiến lên phía trước quỳ xuống. Nếu như ta không nói, có nghĩa là có ý thiên vị bao che, càng chứng minh được rằng hành động ấy của Lý Long Cơ là cố ý, nếu như ta nói ra, cũng có gì tốt đẹp hơn. Ta nắm chặt tay, vô cùng do dự, không nói ra được câu gì.

Trong điện bỗng chốc trở nên im lặng.

Hoàng thượng yên lặng trong giây lát rồi nói với An, con cứ nói đúng sự thật là được.” Ta cúi đầu, cắn chặt môi, trong đầu cứ lặp đi lặp lại từng câu chữ hùng hồn của Lý Long Cơ, giờ nghĩ lại mới thấy câu nào cũng đều sẽ khiến Thánh thượng phẫn nộ, câu nào cũng có thể gây ra họa lớn.

“Hoàng tử mẫu.”

Lý Thành Khí đột nhiên đứng dậy hành lễ, xen ngang nh An Quận chúa tuổi còn nhỏ, e rằng không nhớ rõ, có thể để tôn nhi tấu bẩm được không?” Tim ta đập mạnh nhưng không dám ngẩng đầu, chỉ nghe Hoàng thượng trầm mặc một chút rồi nói được, Thành Khí nói đi.”

Một đôi giày đen dừng lại trước mắt, Lý Thành Khí đứng bên ta, cất giọng đều đều nói rất nhiều, nhưng có một câu rất đặc sắc, thể hiện được kiến giải riêng. ‘Luận về địa thế, Lạc Dương phía bắc thông với U Yến, phía tây tiếp giáp Tần Lũng, phía đông chạy suốt đến Hải Đại, phía nam kéo dài đến Giang Hoài, quả thực có thể trở thành nơi trung tâm để ngự trị cả thiên hạ, luận về chính trị, Lạc Dương có thể khống chế được là nhờ ba con sông, có thể kiên cố được nhờ bốn cửa ải, bởi thế nên Hoàng thượng

mới coi trọng Lạc Dương như vậy, nhưng từ thời Tây Chu đến nay Trường An đã được chọn làm kinh đô, trải qua hơn hai mươi triều đại, nó sớm đã trở thành nơi mà lòng dân trong toàn thiên hạ hướng về, nó tuyệt đối không chỉ gói gọn trong cái định nghĩa lãnh thổ đất đai, chỉ có lấy Trường An làm trung tâm mới có thể thực sự trấn an lòng người trong thiên hạ, khiến bốn biển đồng lòng quy phục! ”

Ta nghe đến câu cuối cùng thì lòng bàn tay đã lạnh cứng, ngoại trừ ngữ khí và giọng điệu ra thì một chữ cũng không sai! Nếu đã có người bấm báo lên từ trước, nếu như hần có chút sai sót nào cũng sẽ phạm tội khi quân, bởi vậy nên hần bấm báo đúng sự thật, ngữ khí mặc dù ôn hòa nhưng từng câu từng chữ vẫn toát lên ngạo khí của Hoàng tộc Lý thị.

Hoàng thượng thoáng trầm mặc rồi mới đáp lại rất hay,” Người dừng một lát, hỏi, “Vĩnh An, có đúng như vậy không?”

Ta cắn chặt môi, ngẩng đầu lên đáp lời Hoàng cô tổ mẫu, một chữ không sai.”

Sắc mặt Hoàng thượng càng trở nên lạnh lùng, mọi người đều im bật, phụ vương ngay cả tách trà cũng không dám đặt xuống, chỉ có thể cầm chặt tách trà nhìn ta chăm chăm. Mọi người ai cũng biết câu nói ấy rất nghiêm trọng, nhưng không ai đoán được Hoàng thượng sẽ xử trí ra sao, bao gồm người đang quỳ là ta và Lý Long Cơ, cùng Lý Thành Khí đang đứng thẳng hiên ngang kia.

“Thành Khí.” Hoàng thượng nói, “Con cảm thấy câu nói ấy của đệ đệ con thế nào?”

Lý Thành Khí không vội đáp lời, chỉ khẽ nâng tay áo, quỳ xuống nín thở khầu thỉnh Hoàng tổ mẫu giáng tội.”

Hoàng thượng nói không phải do con nói, sao có thể giáng tội con?”

Lý Thành Khí đápng Cơ tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng nghe lời tôn nhi nói năm xưa bèn ghi nhớ trong lòng. Hôm nay vào Quốc Tử Giám nghe các học tử đang bàn luận những điều có phần hơi xa vời nên mới nổi lòng hiếu thắng, nói ra những lời đó, lời là do đệ đệ nói, nhưng tôn nhi mới là người lúc đầu dạy cho đệ đệ.”

Hoàng thượng nhìn sâu vào hãn, hỏiu nói năm đó như thế nào?”

Lý Thành Khí đápiêu năm trước tôn nhi đi dạo trong Quốc Tử Giám, từng nói rằng ‘Trường An, Trường trị cửu An của thiên hạ’, lúc đó chỉ là thuận miệng nói ra nhưng lại được rất nhiều học tử hòa theo, không nén được vui mừng mà quên hết tất cả. Hôm nay về lại chốn cũ, bèn đem chuyện đó kể lại cho đệ đệ và muội muội nghe, không ngờ lại khiến Long Cơ nổi lòng hiếu thắng, bởi vậy, nguồn gốc của câu nói ấy là từ tôn nhi chứ không phải là Long Cơ.”

Hoàng thượng tỉ mỉ quan sát hãn, “Trường An, Trường trị cửu An của thiên hạ, cũng là một câu nói hay.”

Ta nghe tới đây, lưng đã ướt đầm, trong điện hương khói ấm áp ngào ngạt nhưng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo mười phần so với bên ngoài gió rét.

“Mặc dù là lời hay, nhưng lại là coi thường Thánh ý của Hoàng tổ mẫu, thân là người của Hoàng thất đáng ra nên thận trọng từ lời nói tới việc làm, để làm tấm gương cho triều thần noi theo. Hoàng thất yên ổn mới chính là phúc của thiên hạ, vị trí Thần đô này tuyệt đối không dễ gì lay chuyển,” Thành Khí chậm chậm khấu đầuun Hoàng tổ mẫu giáng tội, để làm gương răn đe kẻ khác.”

Lý Long Cơ sắc mặt tái xanh, đang muốn đứng dậy thì bị nhị ca Lý Thành Nghĩa ở bên cạnh ấn xuống.

Hoàng thượng im lặng nhìn hẩn một hồi rồi mới nói: “Ừng lời nói thuận miệng từ nhiều năm về trước, Trẫm vốn không nên truy cứu, nhưng những ngày gần đây Trẫm đã hạ chiếu thư, tất cả các học tử trong thiên hạ phải bàn luận về những điểm mạnh của Lạc Dương, các con phận là Hoàng tôn mà hôm nay ở Quốc Tử Giám lại nói ra những lời như vậy, không thể không phạt.” Người đưa tách trà trong tay cho Uyển Nhi, thở dài một hơi: “mười hai canh giờ ngoài Trường Sinh Điện, tự kiểm điểm lại bản thân.”

Chương 4

Trong Trường Sinh Điện tiệc tối cao trào, ngoài Trường Sinh Điện một màn tuyết trắng.

Ta không nhìn thấy nổi phía bên dưới cầu thang ngọc thạch, chỉ thấy tuyết rơi ngày càng lớn, gió mạnh cứ không ngừng thổi, mặc dù ở bên trong điện nhưng tay cũng đã lạnh cóng. Lúc hẩn ra khỏi điện không khoác áo choàng vào, gió to tuyết lớn như vậy, quỳ trước Trường Sinh Điện, sao có thể chịu nổi?

Tiếng cười nói trong yến tiệc vẫn cứ náo nhiệt như trước đây, có lẽ mọi người đều giấu đi tâm sự của mình. Mấy vị thúc phụ vô cùng hả hê, liên tục bắt chuyện với Thái tử, cứ như là anh em ruột thịt. Vĩnh Thái bị Hoàng thượng gọi lên ngồi bên cạnh Người, thần sắc cũng vô cùng uể oải mệt mỏi, nhưng may là cô bé vẫn biết rằng mình cần phải lấy lòng Hoàng tổ mẫu. Lúc này bên cạnh ta không có ai, chỉ có một cung nữ cứ chốc chốc lại tiến lên đổi cho ta tách trà nóng hơn.

“Tuyết ở Lạc Dương rơi dày thật.” Uyển Nhi bưng ly rượu tới ngồi bên cạnh ta, “Ngày mai Hoàng thượng muốn tới Phụng Tiên Tự dâng hương, đêm nay sợ rằng có người cả đêm không ngủ, quét sạch tuyết đọng trên am thờ Phật rồi.”

Ta đáp lại một tiếng, không tiếp lời.

Nàng đưa tay ra giúp ta chỉnh lại đầu tóc, “Hình phạt này đã là nhẹ nhất rồi.” Ta ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng đáp lại như là phạt nặng thì sẽ như thế nào?” Uyển Nhi nghĩ ngợi một hồi rồi nói khềnh chết bằng trượng.” Tay ta khẽ run, nắm chặt lấy tay nàng, không nói nên lời, đích tôn của Hoàng thất sao lại rơi vào bước đường này?

Uyển Nhi khẽ nhếch mép không dọa muội đâu, ta quả thực đã chuẩn bị xong đâu đấy cho việc đó.”

Ta yên lặng nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.

Nàng thoáng trầm mặc, nói rất khềnh nhớ hôm đó ta kể cho muội nghe chuyện Lý Long Cơ đại náo trước cửa Phụng Dương Môn, Hoàng thượng vô cùng vui vẻ, lúc đó ta còn chưa rõ dụng ý của Hoàng thượng, hôm nay nghĩ kĩ lại cuối cùng cũng đã hiểu ra.”

Ta nghe nàng nói, cũng tự mình nghĩ lại, nhưng càng nghĩ càng thấy mờ mịt. Nhìn thái độ của Hoàng cô tổ mẫu với mấy người con ruột của mình, Lâm Tri Quận vương dám ngang nhiên khiêu khích cung quy, lại còn nói ra câu “Triều đình Lý gia ta”, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho, nhưng Người lại bỏ qua chuyện đó, quả thực rất kì lạ. Ta còn tưởng rằng Người đã có ý quyết định để cho con cháu Lý gia kế thừa ngai vàng, lẽ nào ta đã suy nghĩ quá đơn giản?

Uyển Nhi nhấp một ngụm rượu, nhìn vẻ mặt của ta, than thốt đứa trẻ tám tuổi có thể nói ra những lời như thế chứng tỏ điều gì? Đương nhiên là vì lấy phụ thân làm tấm gương noi theo, hay nói đúng hơn là phụ thân của cậu ta vẫn còn đang cố chấp nghĩ về Vương triều Lý gia.”

Ta nắm chặt tay, nghe nàng nói xong liền hiểu ra tất cả.

Bởi vậy nên chuyện hôm đó, nhìn thì tưởng là ân sủng nhưng thực ra sớm đã là tội chết. Giờ là triều đình Đại Chu, còn ai dám nhắc tới Vương triều Lý thị? Đặc biệt là vị Thái tử hữu danh vô thực kia, nghĩ tới điều đó đồng nghĩa với việc trong lòng có toan tính cướp đoạt lại thiên hạ, mưu đồ đổi triều thay họ.

Hôm đó không phải là không phạt, chỉ là người phải chịu phạt là phụ thân của cậu ta chứ không phải là Lâm Tri Quận vương.

“Bởi vậy Hoàng cô tổ mẫu muốn mượn hôm nay...” Ta bất giác buột miệng, bị ánh mắt của nàng ngăn lại. Nàng khẽ lắc đầu, “Không phải là không có khả năng, hơn nữa Thái Bình Công chúa không có ở đây, không có ai thật sự nói đỡ cho họ.”

Bởi vậy nên Lý Thành Khí mới đứng ra gánh vác hết, bởi vậy nên hắn mới nói đệ đệ còn nhỏ chỉ biết nghe theo lời dạy bảo của mình, ôm tất cả hình phạt về mình. Bởi vậy trong khoảnh khắc đó, hắn dường như đã nghĩ ra hết những điều này, hoặc là ngay từ lúc chuyện hôm ấy xảy ra hắn đã hiểu hết, sẽ có một ngày phải đứng ra nhận tội danh xúi giục đệ đệ về mình, chịu tội thay cha?

Ta mới chỉ nghĩ tới đây, bàn tay lại run rẩy, Uyển Nhi rót một chén rượu đưa cho ta, ý bảo ta uống.

“Muội nói xem trận tuyết này sẽ rơi đến bao giờ?” Uyển Nhi cất giọng thờ dãi, “Xem muội bị lạnh kìa, mau uống một ngụm đi.” Ta đáp lại một tiếng, cũng cảm thấy lạnh, trong lúc ngần ngơ bèn uống liền cả chén, dòng rượu nóng hồi cay xè chảy qua cổ họng, rất tới mức khiến mắt ta hoa lên, vượt một cái rồi mới nhìn thấy Uyển Nhi đang lắc đầu cười.

Uyển Nhi cốc nhẹ vào trán ta, “Thích người của Lý gia thì sao có thể đa sầu đa cảm thế này được chứ.”

Ta rầu rĩ đáp tại rượu cay quá.”

Nàng không nói chuyện này nữa, chuyển sang nói với ta vài chuyện về Phụng Tiên Tử. Ta bị chén rượu đó làm cho cay xè, nhưng cũng thấy lòng ấm áp hơn. Quả đúng như Uyển Nhi nói, đây là hình phạt nhẹ nhàng nhất, chỉ là... Hoàng cô tổ mẫu thực sự bỏ qua như vậy hay là còn đang tiếp tục thăm dò Thái tử Lý Đán?

Sắc mặt Thái tử vẫn rất bình thường, đang luận bàn về thơ từ cùng mấy vị thúc phụ của ta. Lý Long Cơ sa sầm mặt mũi, không ăn không uống, Vĩnh Thái tới nói chuyện với cậu ta, cậu ta cũng chẳng đoái hoài.

Ta lo âu nhìn cậu ta, thấp giọng nói còn là một đứa trẻ, không giấu nổi tâm sự trong lòng.” Uyển Nhi lắc đầu vậy cũng tốt, nếu thần sắc vẫn như thường mới thật là có vấn đề.”

Ta nhìn chăm chăm vào tách trà trong tay mình, đầu đau lên từng hồi, nhúu mày nhìn một lượt trận tuyết đang rơi ngày càng lớn, nói với Uyển Nhi về trước đây.” Uyển Nhi gật đầu đáp đi.” Ta lại nhìn Lý Long Cơ một lần nữa, đứng dậy đi tới trước mặt Hoàng thượng, nói buổi sáng đi gặp gió rồi lại uống rượu, thấy hơi đau đầu. Hoàng cô tổ mẫu hỏi han quan tâm vài câu rồi cho ta lui xuống.

Ta đi tới trước cửa điện, cung nữ giúp ta khoác áo choàng, sau khi buộc xong dây đai, khom người tiễn ta ra khỏi Trường Sinh Điện.

Thái Sơ Cung rộng lớn sớm đã trở nên nhạt nhòa, khuất sau một màn trắng xóa, xa gần đều là tuyết, tuyết trải dài vô tận. Ta từng đọc qua vô số câu thơ vịnh tuyết, nhưng lúc này đây không nhớ ra nổi một câu nào. Giữa đất trời, chỉ còn duy nhất một bóng lưng thẳng tắp quỳ trước Trường Sinh Điện, đôi mắt thanh tú xuyên qua tuyết trắng mịn mờ, nhìn ta, tĩnh lặng.

Trong Trường Sinh Điện ồn ào náo nhiệt, những cung nữ đang trực cũng đứng sau cánh cửa để tránh tuyết. Ta bước xuống thềm đá, chỉ có vài bước chân mà giày đã ướt đầm. Từ thềm đá xuống chỗ chàng quỳ chỉ có mười

mấy bước, ta quyết ý bước đi thêm hai bước, chàng đã nhẹ lắc đầu ý bảo ta dừng lại, lúc này, tim ta mới giật thót một cái, dừng chân.

Nếu ta bước tới, tuyệt nhiên sẽ không có ai phát hiện ra, huống hồ ban ngày chúng ta cùng tới Quốc Tử Giám, giờ chàng bị phạt quỳ, cho dù ta có qua đó thì cũng là hợp tình hợp lý. Ta nghĩ nhanh trong đầu rồi lại tiến thêm hai bước về phía trước, chợt thấy chàng đưa tay gạt nhẹ những bông tuyết rơi trên mặt, dịu dàng nhìn ta rồi lại lắc đầu.

Trong đôi mắt đen láy của chàng có ba phần kiên định, cũng có ba phần khuyển răn.

Ta yên lặng nhìn chàng, chàng cũng bất động nhìn ta. Trong phút chốc, những suy nghĩ bỗng bột vọt tan, chỉ thấy chua chát từ tận đáy lòng, quặn hòa với sự buốt nhói nơi cổ họng do hơi cay nồng của rượu. Ta hít vào thật sâu, kéo chặt áo choàng, xoay người bước nhanh xa khỏi Trường Sinh Điện, đi được vài chục bước thì loạng choạng suýt ngã vì đất trơn, nhưng tuyệt nhiên không dám quay đầu nhìn lại.

Khi về đến cung, Nghi Bình đã đợi rất lâu rồi, nàng bỏ áo choàng của ta xuống, rũ ra không biết bao nhiêu tuyết. Nàng không ngừng hỏi ta hôm nay đi chơi có vui không, có chuyện gì thú vị kể cho nàng nghe không, ta chỉ một mực im lặng không đáp lời, để mặc nàng sửa soạn thay y phục cho mình rồi ra hiệu cho nàng buông màn, nằm xuống giường im lặng, ngẩn ngơ.

Bên ngoài Nghi Bình dặn dò người thêm than, dặn dò giờ thức giấc ngày mai và đồ ăn buổi sáng, câu nào cũng đều rất khẽ, nhưng ta lại nghe rất rõ ràng. Vốn tưởng lúc này tâm tưởng sẽ vô cùng hỗn loạn nhưng không ngờ vẫn có thể phân tâm nghe cung nữ nói.

Sau khi tắt đèn, ta trần trọc cả đêm cũng không sao yên giấc. Nhiều lần định gọi Nghi Bình đi nghe ngóng nhưng cuối cùng lại thôi.

Vì ngày có tuyết rơi nên tới giờ thức dậy mà trời vẫn tối đen như mực, Nghi Bình bước từ ngoài vào bên trong màn, thắp đèn lên, quay đầu lại đang muốn nói gì đó nhưng chợt kêu lên một tiếng hốt hoảng chúa lại bị lên mụn rồi?” Ta ngậy người ra một lát, sờ lên mặt rồi mới chợt nhớ ra ly rượu tối qua, cười khổ nói này không phải là mụn, là dị ứng với rượu.”

Nàng bước tới quan sát kĩ một hồi, “Có cần mời Thái y tới khám không?”

Ta nghĩ một lát, nói đi, phải nhanh lên một chút.” Hôm nay phải đi Phụng Tiên Tự dâng hương, nên khám kĩ trước vẫn hơn, nếu như trên đường nó lan ra ngày càng nhiều thì không tốt chút nào.

Nàng đáp lại một tiếng, vội vàng rời đi, đến lúc nàng quay lại, sau lưng nàng lại là Thẩm Thu.

Chân mày y vẫn còn vương tuyết nhưng trên mặt lại đậm ý cười ấm áp, hành lễ tạ chúa quả là nhiều bệnh hoạn nhiều tai nạn.” Ta bất lực nhìn y, “Lần này là do uống rượu nên mới thành ra thế này, sao dám phiền Thẩm Thái y tự mình tới khám.” Y đứng dậy lắc đầu, đôi mắt sáng long lanh chúa sai rồi, dị ứng với rượu nguy hiểm hơn bị mụn rất nhiều, nếu nặng có thể mất mạng, tiểu nhân sao dám không tới.”

Nghi Bình dâng hai tách trà nóng lên, y không uống mà chỉ nhìn ta cườiinh này tiểu nhân cần phải xem bệnh trong không gian yên lặng, người ngoài không thể ở đây.” Trong lòng ta cảm thấy kẻ này thật lắm tật xấu, ra hiệu bảo Nghi Bình lui ra, “Đây là bệnh của ta từ nhỏ, Thẩm Thái y không cần căng thẳng như vậy.”

Y tự mình ngồi xuống, đợi Nghi Bình buông rèm xong mới nhẹ giọng bảo y là thay người khác tới xem bệnh nên cần phải kĩ càng một chút.”

Ta khó hiểu nhìn y, nhưng chỉ thấy y cười tươi rói, không giải đáp, dường như có chuyện muốn che giấu. Nhưng nói chuyện với y mấy lần, biết rõ kẻ

này hành sự không theo khuôn phép nên quyết định không hỏi tiếp nữa, bưng tách trà lên uống cho nhuận họng.

Sau một hồi y mới hắng giọng ra Quận chúa không để tâm nhiều tới người ấy, tiểu nhân cũng không tự làm mất mặt nữa, mau mau xem bệnh rồi chóng chóng cáo lui.” Y vừa nói, vừa ra hiệu bảo ta đưa tay phải cho y.

Ta vừa đưa tay ra thì chợt nghĩ ra một chuyện, nhìn y, hỏi: “Hồi nãy mà Thẩm Thái y nói là ai?”

Thẩm Thu khẽ nheo mắt, chăm chú chẩn mạch, không hề để ý đến ta. Ta thấy vậy càng cảm thấy người y nói đến có thể chính là Lý Thành Khí, trong lòng nóng như lửa đốt, đang muốn rút cổ tay thì y đột nhiên buông ra, nói: “Sao không sao, bệnh cũ lâu năm mà thôi. Tuy nhiên, mặc dù đây là bệnh mắc phải từ nhỏ nhưng Quận chúa không thể xem nhẹ, sau này bớt đụng vào rượu sẽ tốt hơn.”

Ta không để ý đến lời y nói, nhìn y chăm chăm.

Y lại hắng giọng rồi mới nói: “Người này Quận chúa nhớ đến là ai?”

Y nói như vậy, ta càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình, nghiêm túc nhìn y, “Vĩnh Bình Quận vương vẫn đang quỳ sao?” Y đã có thể thản nhiên nói như vậy, chắc chắn phải có giao tình sâu đậm với Lý Thành Khí, ta cũng không lo nghĩ được nhiều hơn, chỉ có thể trực tiếp hỏi điều mà mình đang quan tâm nhất.

“Đương nhiên là không.” Y lắc đầu, “Nếu như đang bị phạt quỳ trước Trường Sinh Điện, ai dám đi gặp ngài ấy? Hoàng thượng thấy ngài ấy quỳ cả đêm nên mềm lòng, sai người dìu ngài ấy tới Thượng Y Cục, vừa rồi ta đã chẩn mạch cho ngài ấy.” Nghe y nói chữ “dìu” kia, lòng ta đau nhói, vội hỏi: “Đáng ngại không?”

Y cười tíu mắt, “Tuổi còn trẻ, chỉ là quỳ một đêm dưới tuyết thôi, tỉnh dưỡng một thời gian là sẽ khỏi. Nhưng vừa rồi ta đang định kê đơn thuốc, cung nữ của cô đã vội vàng tới, còn chưa kịp khám kĩ.” Ta vội nói người còn không mau quay về?”

Y than thở dám quay về, Vĩnh Bình Quận vương dặn dò ta tới chẩn bệnh cho Quận chúa, ta không kê xong đơn thuốc sao dám quay về?”

Ta bị y làm cho nghẹn lời, không nói được gì nữa.

Đến tận lúc y nhắc bút lên, tim ta vẫn còn đập loạn nhịp, trần trở suy nghĩ rất lâu mới hỏi này ở Thượng Y Cục có ai không?” Y quả quyết đặt bút, từng chữ trong đơn thuốc tuôn ra như mây bay nước chảy, “Nghĩ kĩ lại, dường như cũng không tiện cho lắm.” Y nói xong, đặt bút xuống, cầm tờ giấy lên thổi thổi, lấy nghiên mực chẹn nó lên bàn.

Ta yên lặng một hồi, cũng cảm thấy bản thân dường đột, bèn đưa tay lấy một tờ giấy trắng, định viết gì đó nhưng đầu óc lại trống không.

Y thấy ta như vậy, không cáo từ mà cứ thế xoay người rời đi. Ta mở miệng gọi y lại, Thái y có thể giúp ta chuyển lời hay không?” Y quay đầu nhìn ta, cười đáp rồi quên mất không nói, Hoàng thượng có chỉ, hôm nay Vĩnh Bình Quận vương phải cùng thánh giá tới Phụng Tiên Tự. Quận chúa nếu có lời gì thì cứ tự mình nói cho thoải mái.”

Ta kinh ngạc nhìn ym nay?”

Quỳ suốt cả một đêm dài trên nền tuyết, hôm nay còn phải đi theo thánh giá tới Phụng Tiên Tự? Đây là lần đầu ta tới Lạc Dương lễ Phật dâng hương nhưng cũng biết Phụng Tiên Tự được xây dựng ở lưng chừng núi Long Môn, đường lên núi gồ ghề khúc khuỷu, tuy họ biết Hoàng thượng tới dâng hương nên đều đã có sự thu xếp, nhưng gặp những chỗ dốc dựng đứng thì cũng vẫn phải đi bộ, khó có thể dùng được kiệu mềm.

Y gật đầu, “Quận chúa nếu có lời gì thì đợi hơn một canh giờ nữa gặp rồi nói, tiểu nhân phải đi châm cứu cho Quận vương để bảo đảm cho ngày hôm nay được chu toàn, nếu không lần này bị giày vò như vậy, khó có thể chắc chắn sau này không để lại di chứng gì.” Ta vội gật đầu, không ngăn y lại nữa, y cũng không khách khí, vén rèm châu ra rồi rảo bước rất nhanh.

...

Đường trên núi đang có người giội nước nóng cho tan tuyết, cả đoàn người đều chờ ở chân núi đợi tuyết tan mới lên.

Võ Thừa Tự ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, khẽ cười rồi ca tụng rằng Long uy khiến ông trời cũng phải khiếp sợ, hôm nay Hoàng thượng lễ Phật, từ sáng sớm tuyết đã rơi ít hơn, giờ đến chân núi thì ngừng rơi hẳn. Thái tử cùng các con cũng đứng ở bên cạnh, ta nhìn Lý Thành Khí ở phía xa sau lưng Thái tử, sắc mặt vẫn bình thường như trước, thì thoảng lúc Hoàng cô tổ mẫu quay đầu lại hỏi chuyện cũng gật đầu đáp lời, bà cháu hòa thuận vui vẻ như cũ, chuyện tối qua sớm đã tan thành khói mây.

Một lát sau, mọi người đều lên núi. Phía trước có một cung nữ dẹp đường, vì đường lên núi quá hẹp nên ngoại trừ Hoàng thượng, tất cả những người còn lại đều không mang theo cung nữ và thái giám, toàn bộ hạ nhân đều ở lại dưới chân núi.

Ta kéo Vĩnh Thái đi xuống cuối đoàn để ngắm cảnh, nhường cho cô bé đi phía trong thận một chút.” Cô bé nháy mắt, nhìn ta nóim nay tỷ tỷ làm tỷ nữ của muội sao?” Ta véo mũi cô bé, cười đáp lại là Hoàng tôn, ta sao dám không bảo vệ cho muội?” Cô bé nghe thấy câu nói ấy thì chột tắt nụ cười, than dài một hơiàng tôn cái gì chứ, làm sai một chuyện thì còn chẳng bằng một hạ nhân.”

Ta thoảng lặng yên rồi nghiêm túc nóiu này không được nhắc lại câu ấy nữa.” Đứa bé này chắc chắn là do chứng kiến việc tối qua nên mới nghĩ

như vậy, nhưng đạo lí “Họa là từ miệng mà ra” , cô bé vẫn chưa hiểu rõ chút nào.

Vĩnh Thái đáp lại một tiếngm qua muội còn nghĩ, nếu như muội và tỷ tỷ đều họ Võ thì có thể sống tự tại hơn một chút. Lại còn có thể tận hưởng sự tôn quý và vinh quang ngút trời, cha mẹ cũng có thể sống khỏe mạnh, bình yên vui vẻ.” Ta nghe cô bé nói vậy, trong lòng không phân định nổi là cảm xúc gì, cũng không biết phải nói sao, chỉ có thể cười đápi đó chẳng phải đơn giản quá sao, sau này ta giúp muội gả cho một tiểu Quận vương họ Võ là được rồi.”

Vĩnh Thái nhặt một nắm tuyết còn vương trên vách núi, cười tí mắtmng cần tỷ tỷ tìm đâu, ca ca muội nói rồi, con gái của Lý gia có đến tám chín phần là phải gả cho Võ gia, con gái của Võ gia cũng vậy.” Cô bé vê tròn nắm tuyết, nhẹ ném lên người ta, cười nói, “Hoàng thượng yêu mến tỷ tỷ như vậy, nói không chừng sau này tỷ tỷ còn có thể được lựa chọn.”

Ta bị ném tới mức hơn nửa người dính tuyết, dờ khóc dờ cười nhìn cô bé, “Ca ca nào của muội nói như vậy?”

Vĩnh Thái đáp ca ruột của muội.”

Ta phải sạch tuyết trên người, thuận miệng nóiiêm khi thấy muội nhắc tới cậu ấy, ta còn tưởng muội coi Vĩnh Bình Quận vương là ca ca ruột của mình, trong mắt không còn ai khác nữa chứ.” Hiếm thấy cô bé nói tới ca ca ruột của mình, nghĩ kĩ lại mới nhớ ra hôm đó ở trong điện, chàng thiếu niên cứ luôn miệng kêu la mình mới là ca ca ruột của Vĩnh Thái. Sau đó mới biết người đó là Lý Trọng Nhuận, là trưởng tử của Lư Lăng Vương, là Thái tử từng được lập, và cũng từng bị phế.

“Tối qua huynh ấy nói trong lúc uống say.” Vĩnh Thái thần bí nói, “Huynh ấy còn nói, chưa biết chừng Hoàng tổ mẫu sinh hạ thêm vài người khác họ

nữa, sau này Hoàng thất sẽ có tới ba bốn họ, chắc chắn sẽ là chuyện kì lạ xưa nay chưa có bao giờ.”

Ta thoáng ngây người, nghĩ một hồi rồi chợt giật mình, ngay lập tức kéo cô bé lại, thấp giọng hỏi cậu ấy nói, ở bên cạnh ngoài muội ra còn có ai nữa?” Lời cậu ấy nói rõ ràng là chỉ nam sủng của Hoàng cô tổ mẫu, đây là điều đại kị trong cung mà lại có thể tùy tiện nói ra với một đứa bé bảy tám tuổi như vậy, nếu như bị người ngoài nghe thấy... Ta nghĩ đến đây, toàn thân lạnh run, không dám nghĩ sâu xa hơn nữa.

Vĩnh Thái giật thót người, vội đáp ông có.”

Ta im lặng một hồi, nắm chặt tay của cô bé, dạn dĩ, phải quên triệt để câu nói ấy đi, không được nói với bất kì ai, cậu ấy có nhắc lại muội cũng giả vờ như không nghe thấy! Sau này muội không được lén nói bất gì điều gì liên quan đến hai họ Võ Lý, còn cả chuyện của Hoàng tộc nữa, tất cả những điều liên quan đều không được phép nói nữa.” Vĩnh Thái tâm tư vốn rất đơn thuần, lại có một Hoàng huynh không biết giữ mồm giữ miệng, nếu như hôm nay không bắt cô bé ghi nhớ trong lòng sau này ắt sẽ là đại họa.

Vĩnh Thái ngây người nhìn ta, ta chăm chú nhìn cô bé rồi nhắc lại một lượt, cô bé mới gật đầu, mặc dù không hiểu lắm nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa.

Ta bị mấy câu nói của Vĩnh Thái làm cho rối tung lên, không còn tâm trạng ngắm cảnh, cô bé cũng bị ta giáo huấn đến sợ hãi, chỉ lặng lẽ đi theo ta, không nói thêm câu nào.

Một lúc lâu sau, tuyết lại bắt đầu rơi, gió cũng dần mạnh hơn. Những người phía trước đều bước chậm lại, ta đang nghĩ không biết có phải đợi tuyết ngừng rơi rồi mới đi tiếp hay không, trước mặt đã thấy có hai người bước tới, là Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa. Ta đang cảm thấy khó hiểu thì Lý Thành Nghĩa đã mở lời àn thượng phái người tới giúp hai muội đi, nhưng

đại ca sợ hạ nhân chân tay vụng về nên chúng ta đích thân tới làm sứ giả hộ hoa.”

Huynh ấy vừa nói vừa bước tới phía trước ta, kéo Vĩnh Thái người nọ nối tiếp người kia đi nhé.”

Ta gật đầu, nhường đường cho Lý Thành Khí, lúc chàng đi qua, ta vô ý liếc nhìn chàng. Chàng không nhìn lại, chỉ bước nhanh về phía sau ta.

Đi được một lát, Vĩnh Thái dường như vẫn nhớ tới lời răn dạy và quả mãng lúc nãy nên có ý muốn trốn tránh ta, nói với Lý Thành Nghĩa rằng ca ca, phía trước có một cái đình đúng không? Muội mệt rồi, đi mau thôi.” Cô bé vừa nói vừa bước nhanh đi, Lý Thành Nghĩa thấy cô bé như vậy chỉ bất lực cười rồi vội theo sát lên phía trước.

Hai người họ đi xa rồi, bước chân phía sau nghe càng rõ ràng hơn, ta nhìn chăm chăm vào lớp tuyết trên bậc thang, cố ý bước chậm lại. Mặc dù Thẩm Thu y thuật cao minh, nhưng cũng không thể nhờ vào mấy cây ngân châm mà loại bỏ hết được âm hàn di chứng của việc quỳ suốt đêm, đi chậm một chút, có lẽ chàng cũng sẽ bớt đau hơn.

Dây xích bên đường lên núi vẫn còn vương lại tuyết, nháy mắt đã lại phủ thêm một tầng dày, tuyết này đúng là đi nhanh, đến cũng vội.

Đột nhiên lưng chừng núi truyền tới âm thanh ồn ào huyên náo, có lẽ do tuyết quá lớn nên để các Quận vương và Công chúa nghỉ một lát, các cung nữ đem nước nóng tới làm tan tuyết, đợi tuyết tan, đường sạch sẽ rồi lại đi.

Ta thấy Vĩnh Thái và Lý Thành Nghĩa đã vào trong đình, đoán rằng đi thêm một lát nữa cũng có thể vào đình ngồi. Đang trong lúc do dự thì cổ tay bị ai đó nắm chặt, còn chưa kịp phản ứng đã bị người phía sau kéo vào vách đá. Tiếng huyên náo ở lưng chừng núi vẫn vọng lại nhưng ta không còn nghe rõ nữa, lưng dán chặt vào vách đá, chìm đắm trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của chàng.

Ở đây vách đá lõm vào, không nhìn thấy bên dưới, cũng không thấy người ở lưng chừng núi.

Chàng lặng yên nhìn ta một hồi, khẽ hỏi không?” Một lát sau ta mới phản ứng kịp, gật đầu. Chàng cười dịu dàng nghe nói sinh nhật của muội là ngày mồng tám tháng giêng?” Ta thấy chàng hỏi như vậy, đầu óc lại trống rỗng, ngây ra, một lúc sau mới “vâng” một tiếng. Nụ cười của chàng càng sâu hơn, tiếp tục hỏi sang năm là mười hai tuổi rồi?” Ta lại gật đầu, ngày càng hoang mang, nhìn chàng.

Chàng khẽ than một tiếng nhỏ một chút, nhưng Văn Đức Hoàng hậu lúc xuất giá cũng mới chỉ mười hai tuổi.” Ta nghe câu ấy mới dần đoán được ý tứ, bỗng chốc tim đập loạn nhịp, bên tai như có tiếng động rền vang. “Đợi đến sang năm, ta tìm cơ hội xin Hoàng tổ mẫu ban hôn.” Chàng buông lỏng tay, không nói thêm gì nữa.

Tâm mắt ta mê dại đi, nhìn chàng, hoảng loạn và ngọt ngào hòa quyện vào nhau, miệng muốn nói nhưng lời đến cổ họng liền nghẹn lại, không phát ra được tiếng nào. Lý Thành Khí lùi lại một bước, nói thôi.”

Chàng nói câu ấy, ta mới phát hiện ra phía xa đã có người chạy tới, vội chỉnh lại áo choàng, theo chàng tiếp tục lên núi. Mới đi được mười mấy bước có hai thái giám mang hũ đồng tới, trong đó có một người lớn tuổi hơn nhìn thấy chúng ta bèn vội vàng hành lễ nhân cứ tưởng phía sau không còn ai nữa, may mà đã cẩn thận tìm kiếm lại, xin mời Quận vương, con đường phía trước đã sạch sẽ cả rồi.”

Lý Thành Khí gật đầu đápm phía sau xem sao, tránh để sót.”

Hai thái giám “Dạ” một câu, vội lướt qua rồi men theo con đường chạy xuống phía dưới. Ta biết phía sau không còn ai, hiểu là chàng cố ý làm như vậy nên cũng không nói gì nữa, chỉ cúi đầu theo chàng đi vào trong đình. Đa số mọi người đều đã tới lưng chừng núi, chỉ có mấy người chúng ta tụt

lại phía sau, lúc này vì có Vĩnh Thái và Thành Nghĩa ở đây nên trong đình đã có sẵn bốn lò than để sưởi ấm.

“Tỷ tỷ.” Vĩnh Thái thấy ta đến liền lập tức chạy bổ nhào tới, “Muội còn tưởng hai người bị lăn xuống dưới núi rồi.” Cô bé nắm chặt tay ta, quả thật rất lo lắng. Quả đúng là tính khí trẻ con, lúc trước bị mắng nên không thèm để ý tới ta, mới có một lát mà đã quên mất.

“Tỷ tỷ.” Vĩnh Thái kéo tay ta, khẽ nói, “Muội vẫn không nhận được, đã nói một số điều.” Ta thất kinh nhìn cô bé, nhưng lại thấy nàng tí mắt nhìn ta cười lộ và Thành Nghĩa ca ca nói, nếu Quận chúa Võ gia đã được định sẵn là được gả cho ca ca của muội, vậy để huynh ấy lấy tỷ đi, dù sao cũng tốt hơn là gả cho người khác.” Ta ngạc nhiên nhìn nàng rồi lại nhìn Lý Thành Nghĩa, Lý Thành Nghĩa lập tức vội vàng nói rằng chúa đừng cho là thật, Vĩnh Thái chỉ nói đùa thôi.”

Ta thấy huynh ấy cuống tới mức giậm chân xuống đất, tự nhiên hiểu được huynh ấy đã bị Vĩnh Thái trêu chọc, cười đáp đương nhiên sẽ không coi là thật.”

Lý Thành Nghĩa thở dài một hơi như ta sợ muội ấy rồi, lần trước ép ta thối sáo, lần này lại ép ta lấy vợ, lần sau chắc không phải là bắt ta đi treo cổ chứ?” Huynh ấy nói xong, cũng bất lực nhìn Lý Thành Khí, “Sớm biết thế thì vừa nãy đã giao muội ấy cho đại ca rồi.”

Vĩnh Thái khẽ hừ một tiếng nghe muốn lấy, muội cũng chẳng đồng ý đâu, có thể sánh được với tỷ tỷ của muội, đương nhiên phải là Thành Khí ca ca - vị Hoàng tử phong lưu hào sảng, vịnh phú ngâm thơ, bản tên thối sáo không gì là không giỏi mới được.”

Câu nói ấy khiến sự bối rối vừa nãy được ta nén xuống giờ lại dậy lên, ta quay sang nhìn Lý Thành Khí, lại thấy chàng lắc đầu cười khẽ, cũng nhìn ta.

...

Năm Thiên Thụ thứ ba, các con của Thái tử quay trở lại Đại Minh Cung, bầu bạn bên cạnh Hoàng thượng.

Điều này thoạt nhìn tưởng là ân sủng, nhưng thực ra là nguy cơ ẩn tàng tứ phía. Thật ra lời nói đùa của Lý Trọng Nhuận cũng không phải là không đúng, mặc dù thời xưa có chuyện lạm quyền, có thể chân vạc Tam Quốc, Tiền Đường khai quốc cũng chia năm xẻ bảy, nhưng trước giờ chưa từng xuất hiện tình huống như hiện nayng thất hai họ. Lật lại một lượt cổ kim, có vương triều nào có thể có tình trạng như thế này, đương nhiên, cũng chỉ có một người phụ nữ là Hoàng cô tổ mẫu có thể ngồi lên long ỷ mà thôi.

Sau sinh thần, phụ vương mắc trọng bệnh, ta bèn mang theo Nghi Bình tạm thời quay về Vương phủ để ở bên cạnh ông.

“Vĩnh An,” phụ vương khoác áo choàng, ngồi sau án thư cất tiếng gọi ta. Ta đang cầm cuốn sách đứng ngây ra, bị tiếng gọi ấy làm giật thót mình, đang định đáp lời liền thấy phụ vương đứng dậy, cúi đầu nhìn cuốn sách của ta, cười nói lúc con về đến giờ chỉ lật xem mỗi cuốn Thích Tư Luận này, có thấy điều gì đặc biệt không?” Ta lè lưỡi ngượng ngùng đáp thuộc thì được, nhưng những thâm ý trong cuốn sách này con vẫn chưa hiểu hết.”

Phụ vương xoa đầu ta, “Đỗ Khang chỉ đạo, cốt ở tu thân dưỡng tính, lớn hơn một chút tự nhiên sẽ hiểu được.” Ông ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta, mân mê tách trà, “Hơi nguội rồi, bảo hạ nhân đổi tách mới đi.”

Ông còn chưa dứt lời, đã có người bưng chiếc khay bước qua bậc cửaat tiểu cô nương dừng suốt ngày chỉ biết đến trà, uống chút canh Vân hương ý mẽ đi.” Dương thị bước vào, trực tiếp đặt bát canh vào tay ta, dịu dàng nóiy rằng không bằng trong cung, nhưng là do dì tự tay hầm đấy.”

Ta gật gật, bưng lên uống một ngụm, ngay tức khắc thấy sự ấm áp lan ra tứ chi. Người thiếp phụ vương mới lấy về này tốt hơn nhiều so với những

người thiếp khác của ông, từ ngày ta về cũng mới chỉ gặp qua vài lần, nhưng lần nào cũng đều nói năng dịu dàng, chăm sóc chu đáo.

Dương thị chăm chú nhìn ta uống xong, mới thuận miệng nói thêm vài tháng nữa là con sẽ cùng Hoàng thượng tới Lạc Dương, tiếc là chúng ta đều ở Trường An, không có cách nào chăm lo cho con được.” Ta cười cười, đáp như di muốn thì có thể bảo phụ vương dời đi, thành Lạc Dương cũng rất náo nhiệt, di đến đó nhất định sẽ thấy thích.”

Dương thị cười nhìn phụ vương tan dĩ chẳng có ý gì, nhưng mấy ngày trước nghe nói Hoàng thượng hạ chỉ trồng rất nhiều hoa mẫu đơn ở Lạc Dương, quả thực khiến ta cảm thấy bồn chồn trong lòng, ta và Hoàng thượng là đồng hương, từ nhỏ đã quen nhìn hoa mẫu đơn, từ khi đến Trường An này lại rất ít được trông thấy.” Ta đáp lại một tiếng, bỗng có chút hiếu kì, nửa tháng nay ta không ở trong cung, sao đột nhiên Hoàng cô tổ mẫu lại có nhã hứng như vậy.

Bà nói thêm vài câu nữa rồi bưng khay rời đi, phụ vương thấy ta đắm chiêu suy nghĩ bèn giải thíchy hôm trước Chu Quốc Công đã bố trí rất nhiều loại hoa cỏ nổi danh, đều được vận chuyển từ phương Nam xa xôi ngàn dặm tới, đại đa số đều phải tới đầu hạ cuối thu mới nở hoa, cũng có thể coi như là tổn không ít tâm tư. Nhưng duy chỉ có mẫu đơn Tây Hà bị khô úa, Hoàng thượng lúc đó nổi trận lôi đình, cũng là một kiếp nạn trong cung.”

Tây Hà là quê hương thuở nhỏ của Hoàng cô tổ mẫu, hoa từ mọi nơi chỉ có mỗi hoa của vùng này bị khô úa, trong mắt mọi người chắc hẳn là điềm chẳng lành, cũng khó trách Hoàng thượng nổi giận như vậy. Nhưng vừa rồi di nói là Lạc Dương chỉ trồng mẫu đơn? Ta nhìn phụ vương, hỏi Hoàng cô tổ mẫu há chẳng phải sẽ giận lây sang thúc phụ sao?”

Phụ vương lắc đầu rồi bị trút giận sang là Thái tử chứ không phải Chu Quốc Công.” Ta giật mình, “Sao lại giận lây sang Thái tử?”. Phụ vương than thở thúc phụ con đưa hoa vào đến trong cung, có người kiểm tra xong

bền giao cho Thái tử trông coi, nhưng lúc Hoàng thượng thưởng hoa thì mẫu đơn đã khô héo rồi, đương nhiên sẽ trút giận sang người phụ trách trông hoa.”

“Sau đó thì sao?” Ta bất giác trở nên căng thẳng, tiếp tục hỏi, “Thái tử nói thế nào?”

Phụ vương dừng lại một lát, mang theo chút thâm ý nhìn ta rồi cười nói: “Thái tử không nói gì nhưng Vĩnh Bình Quận vương lại nói vài câu khiến Hoàng thượng chuyển giận thành vui, ngay lúc đó hạ chỉ vận chuyển hoa mẫu đơn từ Tây Hà tới Thần đô Lạc Dương, thiết kế vườn mẫu đơn để sau này Hoàng thất thưởng ngoạn.”

Ta nghe thấy tên của chàng, càng căng thẳng hơn. Vĩnh Bình Quận vương đã nói gì?”

“Mẫu đơn xuất thân từ quê hương của Đế vương, đương nhiên thông hiểu Thánh ý, đến Đại Minh Cung của Trường An mới khô héo là vì không cam tâm sinh trưởng ở kinh đô phụ, Hoàng tổ mẫu tốt nhất hãy hạ một đạo Thánh chỉ, mời mẫu đơn hoa tiên di dời tới Thần đô, chắc chắn hoa sẽ nở tràn Lạc Dương, trở thành giai thoại.” Phụ vương kể xong câu nói của hân, cười than rằng, “Lời ấy vừa nói xong, vừa đúng hợp với tâm tư Hoàng thượng dành cho Lạc Dương, đương nhiên sẽ chuyển giận thành vui.”

Lúc này ta mới yên tâm, nghĩ kỹ câu nói đó của chàng, bỗng dưng thêm vài phần tự hào.

Phụ vương thoáng trầm ngâm. Vĩnh Bình Quận vương từ nhỏ văn chương đã hơn người, lại biết cách giấu đi cái tài ấy của mình, nhưng bây giờ bị ép tới mức muốn giấu cũng không giấu được nữa rồi.” Ông đột nhiên chăm chú nhìn ta, “Lương Vương nói đệ ấy đã từng thăm dò, hình như con có ý với Vĩnh Bình Quận vương?”

Ta im lặng trong giây lát, đáy lòng nhen nhóm chút ngọt ngào, khẽ gật đầu uyên thúc phụ nói là có thật.” Không ngờ phụ vương lại hỏi thẳng như vậy, việc thăm dò của Lương Vương có lẽ chính là chuyện ở Phụng Dương Môn, nếu như ta không suy nghĩ kĩ càng mà đi trước sợ rằng sẽ ứng với phỏng đoán của ông ta. Nhưng... Nếu hôm đó chàng đã nhắc tới chuyện ban hôn thì còn gì phải giấu giếm phụ vương nữa chứ?

Phụ vương lại hỏi ta định như thế nào?”

Ta cúi đầu, ngón tay vẽ trên mặt bàn, khẽ đáp vương nói, đợi khi con tròn mười hai tuổi sẽ tìm thời điểm thích hợp để xin Hoàng thượng ban hôn.” Giờ đã qua sinh thần, mỗi ngày nhớ tới câu nói ấy ta đều cảm thấy có chút hồi hộp, không biết thời cơ thích hợp mà chàng nói là lúc nào, rồi Hoàng cô tổ mẫu sẽ nói ra sao, Người liệu có bằng lòng hay không?

Phụ vương nóiin sự của con, người làm cha như ta đây cũng không có quyền định đoạt, còn phải xem Hoàng thượng nói thế nào. Có điều con phải nhớ kĩ, ngày nào cậu ta còn chưa khấu thỉnh ban hôn, ngày đó con không được phép để lộ ra quan hệ giữa con và cậu ta, tình thế trong cung luôn có nhiều biến động, không ai có thể nhìn thấu được tâm tư của Hoàng thượng.” Ông khẽ ngừng lại, rồi lại nói, “Lương Vương suy cho cùng vẫn là thúc phụ của con, ông ta cũng sẽ nghĩ cho con vài phần.”

Ta đáp lại một tiếng. Việc thăm dò của thúc phụ có phải là vì ta hay không ta không biết, nhưng mấy người con của Thái tử, có người nào mà họ không để mắt tới từng ngày đâu? Ta hiểu điều phụ vương nói, giấu chuyện này là vì ta, cũng là để bảo vệ cho chàng, đặc biệt là trong lúc ngôi vị Thái tử vẫn đang hết sức nguy ngập như lúc này, càng không nên có thêm bất kì chuyện gì khiến chàng bị đẩy ra đầu ngọn gió nữa.

Ta lật bừa cuốn sách trên tay. Từng chữ từng chữ đều cứng cáp nghiêm cẩn nhưng thâm tàng bất lộ, giống như chàng ở trước Trường Sinh Điện hôm nào.

Lại qua thêm mấy ngày, hôm nay đã là Tết Nguyên Tiêu.

Nghi Bình bưng trà và điểm tâm ra ngoài, vừa đi vừa ngoái đầu lại, nhũn nhặn nói nay là Tết Nguyên Tiêu, Quận chúa đừng ở lì trong phòng đọc sách nữa...” Nàng còn chưa nói hết đã nghe thấy tiếng loảng xoảng, trà và bánh điểm tâm đều đổ hết lên y phục của người mới đến.

Ta nghe thấy âm thanh ấy vội quay lại nhìn, thấy Lý Thành Nghĩa đang vô cùng hậm hực nhìn áo choàng của mình lúc này đã bị nước trà làm ướt mất một nửa, lại còn dính thêm rất nhiều mẩu bột, vô cùng thảm hại. Mà người ở bên cạnh huynh ấy thì đứng hòa trong ánh mặt trời, ánh mắt mang theo nét cười rạng rỡ nhìn ta.

Ta bỗng đứng rồi như tơ vò, ngăn người ra một lát rồi mới tiến lên hai bước hành lễ Bình Quận vương, Hoàn Dương Quận vương.”

Lý Thành Khí gật đầu nóing dậy đi.”

Khi ta đứng dậy, Lý Thành Nghĩa cũng mở lờiuời cũng đứng dậy đi.” Tính cách Nghi Bình vốn rất mềm yếu, lúc này mặt đã đỏ bừng, đứng dậy xong thì ngậy ra một chỗ, không biết phải làm gì, thậm chí quên cả nhận lỗi. Ta vội nóiu đi tìm một chiếc khăn ướt sạch sẽ tới đây để Hoàn Dương Quận vương lau, bưng thêm chút trà nóng lên đây.” Nghi Bình nghe xong lập tức quay chạy đi, nhưng được bảy tám bước lại chạy ngược lại, bái Lý Thành Nghĩa một vái, nhặt chiếc khay lên rồi chạy mất.

Ta vội mời hai người họ vào phòng, đợi ngồi xuống rồi mới hỏii vị Quận vương sao lại tới đây?”

Lý Thành Nghĩa cúi đầu phúi phúi y phục, “Hoàng thượng thấy Hằng An Vương bệnh đã hơn nửa tháng nay nên lệnh cho hai chúng ta tới đây thăm hỏi.” Ta gật đầu, huynh ấy lại nói tiếpẽm có dịp Tết Nguyên Tiêu được xuất cung, dọc đường cũng được thưởng ngoạn không ít.” Ta lại gật đầu, cười

đáp lễ về sau mới chính là nguyên nhân chính khiến Quận vương muốn ra ngoài đúng không?”

Lý Thành Nghĩa nhăn mày hận chúa đoán sai rồi, nguyên nhân thứ ba đó là ta muốn trốn Vĩnh Thái.”

Câu nói ấy có ba phần thật bảy phần giả, nhưng ta lại không nén được mà cười thành tiếng, hơn một tháng nay, không biết Vĩnh Thái giày vò huynh ấy như thế nào mà lại khiến huynh ấy phải mượn cớ trốn ra ngoài cung. Lý Thành Khí từ đầu tới cuối không nói câu nào, sau khi ta cười mới lắc đầu nóiing Cơ nhiệm phong hàn nên không trốn được, lúc này đang ở trong cung cùng Vĩnh Thái.” Ta nhìn chàng nhưng rồi lại vội tránh đi, đáp quýt dầy có móng tay nhọn, với tính cách của Lâm Tri Quận vương, chưa biết chừng có thể hàng phục được cô bé.”

Lúc này, Nghi Bình đã dâng trà trên, dùng khăn ướt giúp Lý Thành Nghĩa lau áo choàng.

Ta đứng dậy, lấy trà đưa cho Lý Thành Khí, nóiian vương đã gặp phụ vương ta rồi sao?” Lý Thành Khí đón lấy tách trà, “Đã gặp rồi, Hằng An Vương nghe nói hai chúng ta muốn đi ngắm hoa đang liền bảo đưa muội đi cùng.”

Ta thừa một tiếng không có huynh đệ tỷ muội ruột gần kề, đang buồn vì không có ai đi cùng.”

Lý Thành Nghĩa ngẩng đầu, “Câu này nói sai rồi, ta và đại ca chẳng phải chính là ca ca của muội sao, sau này trong cung còn phải thường xuyên gặp nhau nữa mà.” Ta nghe huynh ấy nói vậy, vội bưng tách trà ra đưa cho huynh ấyng phải, mọi người về cung rồi, sau này càng náo nhiệt hơn.”

Chúng ta ngồi đối diện nói chuyện băng quơ, đợi đến khi trời gần tối mới đứng dậy đi ra ngoài.

Vì ngày thường có lệnh cấm đi lại ban đêm nên Tết Nguyên Tiêu càng náo nhiệt hơn muôn phần. Trên phố đông đúc nhộn nhịp, xiêm áo ngào ngạt hương thơm, phía xa xa, hàng ngàn chiếc đèn lồng treo cao đầu cành, đúng là “Hỏa thụ ngân hoa bất dạ thiên, lạc mai như tuyết giai nhân tiếu.” [1]

[1] “Cây lửa hoa bạc, trời không tối

Hoa rơi tựa tuyết, giai nhân cười.”

Ta và Nghi Bình trước nay chưa được ngắm hoa đăng ở bên ngoài cung, sớm đã vui quên đường về, Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa lại vô cùng cẩn thận, một người không ngừng bảo hộ cho chúng ta đi dạo, một người cố ý đi chậm lại để tránh cho chúng ta bị lạc nhau giữa dòng người. Mặc dù như vậy nhưng một lát sau chỉ còn lại ta và Lý Thành Khí, hai người kia không biết đã bị xô đẩy tới chỗ nào rồi.

Ta đang có chút sốt ruột, Lý Thành Khí đã đưa ta tới trước một sạp hàng. Sạp hàng này nằm ở đầu phố, vì bày bán toàn sách nên trong Tết Nguyên Tiêu này chẳng có ai chú ý tới, chàng ngồi xuống, vừa lật sách ra xem vừa nói chuyện với chủ sạp hàng, chủ sạp chọn một quyển đưa cho chàng, chàng bình thản đón lấy, giở ra chăm chú đọc.

Ta khó hiểu, nhìn kĩ cuốn “Kim Cương Kinh” trên tay chàng, không thấy gì đặc biệt, đang định thu hồi tầm mắt về để tìm người thì thấy chàng lật tới một trang kẹp một mẫu giấy, không phải là chữ trong sách mà là một chữ Khải rất nhỏ được viết tay vô cùng tỉ mỉ.

Chàng yên lặng nhìn mảnh giấy đó, lông mày dần nhíu lại, nhưng lại ngay lập tức lại giãn ra.

Ta đứng bên cạnh, nỗi lo lắng dâng lên ngày càng nhiều, bèn đi ra chỗ khác, vờ như đang chọn sách để che giấu. Chàng dường như phát hiện ra sự thay đổi của ta, hơi ngẩng đầu lên nhìn ta rồi lại cúi xuống, nhìn thêm một lát mới thu mẫu giấy ấy vào trong tay.

Chàng đứng dậy, dù khóe miệng có nhếch lên nhưng trong mắt không chút ý cười? “Tặng đèn cho nàng, được không?” Ta gật đầu, theo chàng đi tới mấy gian hàng, cứ hễ đi qua sạp sách trên đường, chàng nhất định sẽ ngồi xuống xem một lát.

Đi được hơn nửa con phố mới chọn một chiếc đèn hoa sen cho ta, chàng trả tiền, xách đèn lên đưa ta ra khỏi biển người, tiện tay đem mẫu giấy đốt thành tro, ngọn lửa tươi hồng trong tay chàng tàn lụi chỉ trong chớp mắt, ta bất giác giật thót mình một cái, buột miệng nói: “À, không sợ bị ai nhìn thấy sao?”

Chàng đặt đèn vào trong tay ta, “Không có vật chứng, cho dù có nhìn thấy cũng không có gì đáng ngại.”

Ta cầm đèn, trầm mặc đi theo chàng, lòng thấp thỏm lo âu. Chàng đã không nghi kị ta thì ta hỏi cũng đâu có sao? Nghĩ đến đây, ta dừng bước, khẽ hỏi: “Huynh này, có liên quan đến an nguy của chàng?” Mẫu giấy đó viết gì ta không hề quan tâm, nhưng có thể khiến chàng mạo hiểm tới lấy, sợ rằng là chuyện rất cấp bách.

Chàng yên lặng nhìn ta không đáp, một lát sau ánh mắt mới có vài tia ấm áp, khẽ lắc đầu: “Huynh này không liên quan đến ta, là Lai Tuấn Thần muốn vu cho Địch Nhân Kiệt tội mưu phản.”

Ta cả kinh, suýt chút nữa đánh rơi đèn xuống đất, may mà chàng đã nắm được bàn tay đang cầm đèn thật chặt một chút.” Ta đang định hỏi tiếp, chàng đã buông tay.

“Đại ca.”

Lý Thành Nghĩa cuối cùng cũng tìm tới, theo bên cạnh là Nghi Bình đang hoang mang lo sợ. Huynh ấy chen chúc giữa dòng người, đi tới chỗ chúng ta, cúi đầu nhìn cái đèn, tí mắt cười lúc nào mà đại ca đã có lòng muốn khiến người khác vui vẻ như vậy?”

Ta bị huynh ấy nói như vậy, lúng túng đến mức không biết phải làm sao, chỉ có thể trừng mắt lườm huynh ấy một cái.

Lý Thành Khí lắc đầu, nhìn huynh ấy, cười nói xuất cung Long Cơ đặc biệt dặn dò rằng phải tặng Vĩnh An Quận chúa một cái đèn.” Lý Thành Nghĩa “a” một tiếng, cười rạng rỡnh không nói đệ cũng quên mất là Long Cơ có dặn.”

...

Triều đình, trong cung, mọi thứ dường như đều rất thuận lợi suôn sẻ.

Câu nói hôm Tết Nguyên Tiêu cứ luẩn quẩn trong đầu ta, Địch Nhân Kiệt quyền cao chức trọng, Lai Tuấn Thần cho dù có bao nhiêu thủ đoạn cũng khó lòng lật đổ, huống hồ còn là dựa vào tội danh mưu phản? Nhưng, ta biết rõ những điều này không hề liên quan đến mình, mặc dù ta có kính phục sự thanh liêm trong sạch của Địch Nhân Kiệt đến thế nào thì cũng không thể làm gì được, tự bảo vệ cho mình còn khó, ta nào có thể làm được gì hơn?

Vài hôm trước có nguyệt thực, mấy vị thúc phụ của ta có ý định đẩy tai vạ ấy sang cho Thái tử, nhưng lại bị mấy câu nói của Địch Nhân Kiệt làm cho tiêu tan, Hoàng thượng đại xá thiên hạ. Đối Thiên Thụ thành Như Ý. Như Ý, Như Ý, nếu thực sự có thể như ý thì thật quá tốt.

Ta thấy nắng ở ngoài cửa đang rất to nên lười đi lại, chỉ ngồi ở cạnh bàn sách chơi chiếc đèn hoa sen đã tắt ngấm. Chơi chán lại nhắc bút luyện chữ, cứ thế cũng hết nửa ngày, cho đến tận khi Uyển Nhi lặng lẽ bước tới phía sau, mới đặt bút xuống quay lại nhìn nàng.

Nàng cười nhìn ta, đưa tay nhắc chén trà gần ngội ở trên bàn, nóiúc mừng muội, đã lớn thêm một tuổi.”

Ta đápà ý thánđ trôi qua nhanh thật, chớp mắt tỷ đã từ Lạc Dương trở về rồi.”

Sau khi dâng hương ở núi Long Môn, Uyển Nhi liền ở lại Lạc Dương, đợi bức tượng Đại Lư Xá ở đó hoàn thành xong mới quay về Trường An. Hôm qua ta nghe nói nàng đã vào cung, nghĩ nàng nhất định phải bàn vài chuyện chính sự cùng Hoàng thượng, không ngờ hôm nay đã tới đây uống trà rồi.

Nàng cầm tờ giấy viết đầy chữ ở trên bàn lên, tỉ mỉ xem rồi nói: “Nữ này giống chữ của hã tới bảy tám phần, hay là đổi bản dập khác để luyện đi.” Nàng nói không rõ ràng nhưng ta lại nghe ra sự cảnh cáo trong đó, im lặng gật đầu, đáp: “Thật ra chỉ thuận tay luyện mấy chữ, bất tri bất giác dùng cuốn sách ấy làm mẫu.

Nàng đặt tách trà xuống, “Ban đầu còn tưởng muội rất thận trọng, giờ xem ra, những gì mà hai năm qua học được trong cung đã mất đi bảy tám phần.” Ta vo viên tờ giấy kia, vứt sang một bên, lúng túng đáp: “Biết rồi, ngày mai muội sẽ đi tìm một bản dập khác luyện lại từ đầu.” Nàng gập ngón tay gõ gõ lên bàn, đột nhiên nói: “Tháng nay mặc dù hã ở trong cung nhưng không hề tùy ý đi lại, muội đã gặp hã chưa?”

Ta gật đầu: “Tháng sống ngoài cung có gặp qua một lần, sau khi về cung thì chưa gặp.”

Từ mùa đông lạnh lẽo cho tới mùa xuân ấm áp, mặc dù cùng ở trong Đại Minh Cung nhưng chưa từng gặp qua một lần. Ngoại trừ thi thoảng có nghe hạ nhân nhắc tới, quả giống như hai người chẳng liên quan gì tới nhau. Ta vốn muốn luyện chữ để tĩnh tâm, nhưng bị câu hỏi đó của Uyển Nhi làm cho lòng gợn sóng, nhắc chén trà nàng vừa uống thừa lên, tim đập loạn nhịp nhưng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Uyển Nhi khua khua tay trước mắt ta, khẽ nói: “Tôi không hiểu Hoàng cô tổ mẫu của muội, Người để những Hoàng tôn này lưu lại trong cung chẳng

qua là vì muốn cấm túc cấm ngôn mà thôi, chỉ có như vậy mới khiến người ta dần dần lãng quên Hoàng tộc Lý thị, chỉ nhớ đến Thiên tử họ Võ.” Nàng khẽ than một tiếng, trong mắt nhàn nhạt thê lương người họ Lý quá ưu tú thì sẽ chỉ khiến những cự thần nhìn thấy hi vọng, dễ dẫn đến họa sát thân.” Nàng nói xong cũng thất thần.

Ta nghĩ kĩ lời nàng nói, bỗng toàn thân lạnh toát, dần hiểu ra vài điều, cũng cảm thấy sợ hãi.

Một lát sau, Uyển Nhi mới lấy lại tinh thần, “Nhưng xem tình hình trong cung bốn tháng nay có thể thấy hẳn là một người thông minh. Vào trong Đại Minh Cung nhưng lại biết ẩn mình ở trong cung, né tránh người khác thì đương nhiên cũng sẽ không bị người ta bắt được lỗi lầm.

Ta gật đầu, cất giọng gọi Nghi Bình thêm trà, rồi lại cùng Uyển Nhi nói về mấy chuyện ở Phụng Tiên Tự.

Đợi Uyển Nhi đi rồi, ta mới nghĩ lại một lượt những gì nàng vừa nói, không tài nào yên lòng nổi, quyết định bảo Nghi Bình cùng ta đi dạo Ngự Hoa Viên.

Hôm nay sắc trời rất tốt, bầu trời xanh thẳm, trong veo, dọc đường đi hoa quỳnh nở rộ, cây lá tốt tươi. Hoa quỳnh này cũng là do Võ Thừa Tự chuyển từ Quảng Lăng về đây, nghe nói Tùy Dạng Đế của tiền triều cũng đã từng đem hoa quỳnh này đi trồng ở nơi khác, nhưng kết quả là cây lụi hoa tàn, giờ đây loại hoa quỳnh này sinh trưởng rất tốt trong Đại Minh Cung, Hoàng thượng cũng vì vậy mà vô cùng vui thích, không chỉ tán tụng một lần mà còn mời các vị danh thần tới cùng thưởng thức.

Ta cúi người, hương thơm nồng nàn ngay lập tức ủa vào mũi, đang định quay đầu lại dặn Nghi Bình ngắt mấy cánh hoa mang về chột nghe thấy phía sau có tiếng nói Quận chúa thưởng hoa mà cứ như đi ăn trộm vậy?”

Ta quay lại nhìn, hóa ra là mấy vị Quận vương vài tháng rồi chưa gặp, người vừa nói chuyện với ta chính là Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhìn ta, tiếp tục nóiu nàng thích thì cứ hái đi, Chu Quốc Công chuyển về cả một vườn thế này chắc sẽ không tính toán một hai bông đâu.” Mới nửa năm không gặp, cậu ta đã cao lên rất nhiều, ta đứng dậy mới thấy cậu ta đã cao bằng mình rồi.

Ta hành một lễ, đápý vị Quận vương cũng có nhã hứng tới đây thưởng hoa.” Nói xong mới ngẩng đầu nhìn người phía sau Lý Long Cơ, Lý Thành Khí chỉ khẽ mỉm cười, gật đầu, Lý Thành Nghĩa thì cười tít mắt nhìn ta, nói tiếpý nhờ Chu Quốc Công chuyển tới chỗ hoa quỳnh này, Hoàng tổ mẫu ban thưởng cho chúng ta tới đây thưởng ngoạn.”

Huynh ấy nói rất thoải mái, nhưng mùi vị bên trong, sao ta có thể không nghe ra?

Ta gượng cườiình hoa và thực được đều là tuyệt phẩm nhân gian, mấy vị Quận vương nếu đã có thời gian rảnh rồi thì hãy đi ngắm nghía cho thỏa thích.” Lý Long Cơ nhìn ta một cái, bước lên ngắt khóm hoa ở phía trước ta, “Chúng ta có rất nhiều thời gian rảnh.”

Lời nói của cậu ta còn lộ liễu hơn cả nhị ca của mình, ta thấy phía sau họ có rất nhiều thái giám, sợ lọt vào tai kẻ có dã tâm sẽ phiền phức bèn vội cười đápậ vương nếu có thời gian rảnh thì cùng ta đi chọn hoa, ta đang muốn mang về cung ngâm vào nước trà uống.” Lý Long Cơ khó hiểu nhìn ta, hỏiứ này cũng có thể ngâm trà?”

Ta gật đầu, cười nhẹng nhiên có thể, hoa quả cành lá của hoa quỳnh đều có thể đem đi làm thuốc, mát phổi giải độc, vừa đúng thích hợp uống trong mùa xuân.” Vì hai tháng nay Hoàng cô tổ mẫu luôn khen loại hoa này nên ta bèn đọc qua một ít sách, để tránh trong lúc nói chuyện với Người không biết nói như thế nào, không ngờ lúc này lại dùng tới.

Lý Long Cơ nghe xong, đôi mắt xinh đẹp khẽ híp lại nhìn ta, “Hôm nay khuôn mặt đã mịn màng rồi, không có mụn nữa, sao vẫn còn muốn thanh nhiệt giải độc?” Ta ngạc nhiên nhìn cậu ta, hỏio tiểu Quận vương lại biết về mụn?” Cách xa đã hơn nửa năm, vậy mà cậu ta vẫn nhớ được chuyện xảy ra trong lần đầu gặp mặt ấy.

Lý Long Cơ thuận miệng đáp thấy mặt nàng lúc mịn màng, lúc lại có vài nốt đỏ bèn buột miệng hỏi Thẩm Thu.” Ta nghe cậu ta nói vậy, nhất thời dờ khóc dở cười, bị mụn là chuyện của con gái, cậu ta hỏi kĩ như vậy làm gì. Nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cậu ta, ta cũng chỉ có thể thuận theo mà nói bừa vài câu đã khỏi rồi. Nhưng mùa xuân thời tiết hanh khô nên có chút nóng trong người, đương nhiên cần phải uống trà hoa quỳnh.”

Cậu ta ừ một tiếng, không hỏi thêm gì nữa rồi cùng ta đi chọn hoa quỳnh thật. Lý Thành Nghĩa không có việc gì làm, thấy Nghi Bình đang khoanh tay đứng một bên thì cười với nàng, Nghi Bình ngay lập tức đỏ bừng mặt, vội vàng chạy tới bên cạnh Lý Long Cơ để chọn hoa, ta thấy thế bèn cười thầm, trộm nhìn Lý Thành Khí một cái, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của chàng.

Đi được một hồi, Lý Long Cơ rất thích thú chọn hoa, còn cao hứng làm thơ cùng Lý Thành Nghĩa. Ta đang hứng thú xem thì nghe Lý Thành Khí ở bên cạnh nói vui vẻ như vậy, sao không đi cùng?” Ta bị chàng đoán trúng tâm sự, im lặng một hồi mới khẽ đápapan vương sao lại không đi?” Chàng cúi đầu nhìn ta, cười nhàn nhạt rồi nóió khăn lắm mới được gặp nhau, muốn nói chuyện với muội nhiều một chút.” Lòng ta chợt ấm áp, cười với chàng.

Hai người cứ đứng yên lặng như vậy một lúc, chàng mới thản nhiên nóiong triều lại có người dâng tấu xin lập Võ Thừa Tự làm Thái tử, Hoàng tổ mẫu mặc dù đã gạt đi nhưng sớm đã có phần dao động.” Lòng ta se lại, khẽ ừ một tiếng. Chàng nói tiếp vẫn luôn luôn tìm cơ hội, nhưng dường như tình hình đang ngày càng xấu đi.” Trong lòng ta hiểu rõ chàng đang nói tới chuyện ban hôn, thoáng im lặng rồi mới cất tiếng trả lờiộ hiểu.”

Những nữ tử tầm thường khác thì dễ nói, nhưng ta lại mang họ Võ, nếu chàng lấy ta đồng nghĩa với việc lôi kéo phụ vương của ta, hoặc là có ý biểu lộ sự thân cận với Hoàng cô tổ mẫu. Lúc này ngôi vị Thái tử đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, hành động ấy đối với Võ gia hay Hoàng thượng cũng đều có ý nghĩa vô cùng quan trọng, nó sớm đã không còn là một hôn ước đơn giản nữa.

Chàng lại cúi đầu nhìn ta, sự dịu dàng trong ánh mắt dâng lên, một lát sau mới thở dài muội hiểu được ta cũng bớt lo lắng đi nhiều.” Ta nhìn chàng, cười nói lảng gì chứ, sang năm cũng mới mười ba, Hoàng cô tổ mẫu cũng là mười ba tuổi mới nhập cung, vẫn còn sớm mà.” Ta nói xong câu ấy bỗng có chút ngượng ngùng, cúi đầu ngắm hoa, không dám nhìn chàng nữa.

Ai ngờ lại thấy chàng cười một tiếng,ôi không hối hận vì gả đi là được rồi.”

Ta chưa bao giờ nghe thấy tiếng chàng cười, bất giác ngậy người ra một lát, tim chợt đập nhanh, không dám đứng ở đó nữa, vội chạy vào vườn chọn hoa cùng Lý Long Cơ, đến khi chạy xa rồi mới quay đầu lại nhìn, chàng vẫn đứng cạnh biển hoa quỳnh như vậy, cười nhìn ta, ấm áp như nắng xuân ngọt ngào.

Buổi tối Nghi Bình dẫn theo mấy tiểu cung nữ chọn cánh hoa, cười nói rôm rả, dường như tâm tình rất tốt. Ta ngồi ở bên cạnh nhìn họ, trong đầu không ngừng vang lên những câu nói chiều nay, tới lúc có người chạy vào bẩm báo Thấm Thái y tới mới sức tỉnh.

Nghi Bình sớm đã quen với tính của Thấm Thái y, sau khi bưng trà cho y liền dẫn mấy cung nữ ra khỏi phòng.

Thấm Thu nhìn ta một hồi rồi mới nói mặt Quận chúa tốt như vậy, tiểu nhân không biết phải chẩn bệnh như thế nào.”

Ta khó hiểu nhìn y bệnh lúc nào?”

Y gõ gõ mặt bàn, bất lực nói câu nói của Quận vương, tiểu nhân chỉ còn cách tới đây. Nghe nói vì thời tiết khô hanh nên Quận chúa có chút nóng trong người.”

Lúc này ta mới hiểu, trong lòng chột ngổn ngang trăm mối, có chua chát có ngọt ngào, “Chỉ là thuận miệng nói thôi, nếu Thẩm Thái y có lòng thì giúp ta kê một đơn thuốc, để đỡ mất công đi chuyến này.”

Y dờ khóc dờ cười nhìn ta, “Vậy kê một đơn thuốc dưỡng dung nhan đi, để tránh sau này lúc gả cho người ta lại trở thành thiếu phụ luống tuổi.”

Ta sớm đã quen với kiểu nói châm chọc của y nên chỉ trừng mắt nhìn y một cái, nâng cằm tỏ ý bảo y tự đi lấy bút mài mực, rồi tiện tay với lấy cuốn sách ở bên cạnh lên đọc thật kĩ. Y cũng không hề để ý, nhắc tay lên mài mực rồi viết ra một đơn thuốc, viết xong, đặt bút xuống mới liếc qua cuốn sách của ta, “Căng thượng bất tòng hồ tâm, cố năng viết danh giáo nhi nhân tự nhiên; Tình bất hệ vu sở dục, cố năng thẩm quý tiện nhi thông vật tình’[2] , sách Quận vương tặng rất hay, chỉ tiếc là không phù hợp lắm với lứa tuổi của Quận chúa.”

[2] Một đoạn trích trong Kê Khang chi đạo.

Ta khó hiểu nhìn y, hỏi người biết nguồn gốc của cuốn sách này?”

Thẩm Thu gật đầu, cười than vãn của Quận vương, tiểu nhân sao có thể không nhận ra?”

Ta bị câu nói ấy của y làm cho lúng túng, y biết vậy nên chẹn nghiên mực lên đơn thuốc rồi cáo lui.

Y đi rồi, Nghi Bình vào phòng, đặt trà hoa quỳnh lên bàn, nhẹ nhàng nói quỳnh chọn xong rồi, Quận chúa có muốn tặng một ít cho các vị Quận vương không?”

Ta ngược mắt nhìn nàng, cười đáp phải Nghi Bình nhà ta muốn đích thân mang tới tặng cho Hoàn Dương Quận vương không?” Nàng nghe ta nói vậy đứng ngây ra, một lúc sau mới lí nhí nhận chúa...” Ta thấy nàng như vậy thì ôm sách cười một hồi rồi mới nói đi, nói là hoa lúc chiều hái, ta đành thuận nước giong thuyền vậy.”

Nghi Bình đỏ bừng mặt, đang định ra ngoài ta lại nói thêm một câu thêm một ít cho Uyển Nhi, cả Vi Đoàn Nhi nữa.” Nàng vâng lời, hoảng lý do gì để tặng ạ?” Ta cúi đầu nghĩ một lát, thuận miệng nói rằng cô tổ mẫu đổi niên hiệu từ Thiên Thụ thành Như Ý, lại đại xá thiên hạ, cứ chúc hai người họ cát tường như ý đi.”

Hi vọng niên hiệu ấy có thể khiến Đại Minh Cung thực sự cát tường như ý.

“Vĩnh An.” Hoàng thượng nâng tách trà, tinh tế cảm nhận hương hoa quỳnh, “Thúc phụ con vận chuyển hoa quỳnh từ ngàn dặm xa xôi về, con lại nghĩ ra loại trà hoa quỳnh tao nhã này, hai việc ấy bổ sung cho nhau rất hoàn hảo,” Người vừa nói vừa gạt đầu tỏ ý bảo ta ngồi, “Sao các cung khác con đều tặng, sao chỉ bỏ quên một mình Bồng Lai Điện?”

Ta đứng dậy, cười đápn dĩ chỉ định hái về cắm vào bình để ngắm, đúng lúc ấy lại gặp các vị Quận vương.” Ta liếc qua chỗ Lý Long Cơ, “Đây là đề nghị của Lâm Tri Quận vương, hái hoa quỳnh đem tặng cho các cung để ngâm trà, cũng coi như chút lễ nhỏ cho năm Như Ý. Chỉ có nơi này là rất khắt khe chuyện trà ấm, Vĩnh An sợ mang tới sẽ bị Hoàng cô tổ mẫu chê cười rồi bỏ đi.”

Hoàng cô tổ mẫu cười, uống một ngụm trà, nói rằng Y Cục cũng nói hoa quỳnh có tác dụng mát phổi giải độc, rất thích hợp uống vào mùa xuân.” Người nói xong, nhìn Lý Long Cơ tỏ ý khen ngợi, Lý Long Cơ vội đứng dậy nói rằng tổ mẫu thích là tốt rồi.”

Hoàng thượng gật đầu, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Địch Nhân Kiệt và Võ Thừa Tự ở bên cạnh.

Ta ngồi xuống, đón lấy ánh mắt của Lý Long Cơ, nháy mắt với cậu ta, lần này coi như là có lợi cho cậu ta rồi. Lý Long Cơ nhếch môi cười cúi đầu ngửi hương trà, uống một ngụm to, lập tức bị nóng tới mức cười nhe răng. Lý Thành Khí yên lặng ngồi một bên, nhìn thấy cảnh ấy cũng không kìm được phải lắc đầu cười, đúng lúc ấy bị Hoàng thượng gọi một tiếng.

Hoàng thượng ân cần nhìn chàng, tùy ý nói ành Khí, từ nhỏ con đã thích ăn cá, hôm nay yến tiệc không có tôm cá gì, có quen không?”

Lý Thành Khí lắc đầu, sắc mặt không đổi àng tổ mẫu đã có lệnh cấm giết hại súc vật và đánh bắt cá tôm. Con cháu Hoàng thất đương nhiên phải làm gương trước, từ tháng trước Thành Khí đã không ăn thịt cá nữa rồi.”

Hoàng thượng gật đầu, “Trẫm đã ăn chay nhiều năm, thường cảm thấy tinh thần của mình thông minh, trấn tĩnh như hồi hai ba mươi tuổi, các con vẫn còn nhỏ, sau này rồi sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của Hoàng tổ mẫu.” Lý Thành Khí vội đứng dậy vâng lời.

“Hoàng thượng,” Địch Nhân Kiệt đột nhiên cất lời, “Vì lệnh cấm này, thần có một chuyện không thể không bẩm.”

Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn ông, cười đáp lại.

“Giang Hoài hạn hán mất mùa, trăm họ bên sông không thể bắt tôm cá để ăn cho no, người chết đói rất nhiều,” Địch Nhân Kiệt nét mặt nghiêm nghị, “Thần bạo gan tấu xin Hoàng thượng nới lỏng lệnh cấm với vùng này, cho bách tính dựa vào việc đánh bắt để sống qua mùa đông.” Ông nói rất điềm tĩnh, nhưng sắc mặt Hoàng thượng lại tối dần đi, không đáp lời.

Hôm nay Hoàng thượng vốn dĩ chỉ tùy hứng vì hoa quỳnh mà thiết yến, hoàn toàn không nói tới việc chính sự. Ta bưng tách trà lên, chỉ thấy nóng

tay, không dám ngược nhìn sắc mặt của người phía trên. Hoàng thượng tín Phật lễ Phật nên mới đưa ra lệnh cấm này, mới tiến hành được hơn một tháng đã có nhiều điều tai hại như vậy nhưng cũng không ai dám nói không ai dám bầm, có lẽ Địch Nhân Kiệt cũng đã nhẫn nhịn bao ngày mới tìm được cơ hội này.

Nếu bình thường thì không sao, nhưng cứ nghĩ tới câu nói trong Tết Nguyên Tiêu hôm đó, lòng ta lại khẽ lạnh.

“Trẫm biết chuyện này.” Hoàng thượng đặt tách trà xuống, nói thầm đã lệnh cho các nơi vận chuyển lương thực tới, ít ngày nữa sẽ giải quyết được thiên tai ở Giang Hoài.” Uyển Nhi muốn tiến lên rót thêm trà nhưng bị Hoàng thượng khua tay ngăn lại.

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm trong giây lát rồi nói tiếp: “Hoài vốn dĩ là vùng đất rộng lớn trồng ra lương thực, nhưng nay gặp hạn hán, các vùng cũng vì thế mà lũ lụt dâng biểu báo rằng lương thực tồn trữ cho mùa đông không đủ. Lúc này việc kia tuy có thể dần giải quyết nạn đói, nhưng đến mùa đông thì không còn lương thực dư thừa để cung cấp nữa, bách tính sẽ khó sống qua mùa đông.”

Hoàng thượng lạnh nhạt nhìn ông, nói: “Lệnh cấm mới ban bố được hơn một tháng, sao có thể dễ dàng bãi bỏ?”

Địch Nhân Kiệt tái mặt, muốn nói tiếp, Võ Thừa Tự đã nhẹ ho một tiếng, cười nói: “Tướng, hôm nay là Quỳnh hoa trà yến, đừng để chuyện ở Giang Hoài làm mất vui, chuyện này để buổi thượng triều ngày mai lại nói tiếp đi.” Ở bên cạnh Võ Tam Tư cũng nháy mắt, phụ họa thế đúng thế, Hoàng thượng ngày nào cũng phải xử lý trăm công nghìn việc, khó khăn lắm mới có thể ngồi uống trà cùng đám chất nhi và tôn nhi chúng ta, đừng làm Người mất hứng.”

Địch Nhân Kiệt thấy thế cũng không nói gì nữa, chỉ thở dài một hơi, từ từ uống một ngụm trà.

Hoàng cô tổ mẫu tín Phật, vì thế mới hạ chỉ cấm sát sinh, nhưng lại hại lê dân đói bờ Giang Hoài chết đói, cũng là sát sinh. Địch Nhân Kiệt nói không sai, tấm lòng vì dân ấy cũng chân thành thấy rõ, chỉ tiếc rằng... Ta nhìn chăm chăm vào cánh hoa quỳnh trắng muốt trong chén, nghe mọi người phụ họa theo Hoàng thượng nói về Phật giáo, những câu nói tranh nghị vừa nảy dần bị làm nhạt đi nhưng vẫn cứ quanh quẩn ở trong điện, không tiêu tán.

Hoàng thượng vốn dĩ tràn đầy nhã hứng, nhưng cũng vì chuyện ấy mà sớm giải tán tiệc trà.

Ta nói với Uyển Nhi vài câu rồi cùng rời Bồng Lai Điện, đi xuống dưới bậc thang thì thấy Lý Thành Khí đang đứng một mình, vừa định cúi đầu tránh đi liền nghe chàng cất tiếng gọiinh An Quận chúa.”

Ta thoáng lạng người, nơi này có biết bao người trong cung qua lại, không hiểu chàng vì sao lại gọi ta. Ánh mắt chàng bình thản nhưng lại mang theo vài phần xác nhận, ta do dự một chút rồi bước tới hành lễan vương.”

Chàng cười nhạt, đáp tạ trà hoa quỳnh của Quận chúa.”

Ta vội trả lờian vương khách khí rồi, là do Lâm Tri Quận vương hái, Vĩnh An chẳng qua chỉ chọn lựa lại một chút rồi đem tặng cho mọi người thôi.”

Ngữ khí của chàng hơi hợt xa cách, ta cũng đáp lại rất khách khí nhưng trong lòng cứ cuồn quay, không hiểu mục đích chàng làm chuyện này là gì. Chàng lại nóian chúa vô cùng hiểu biết về hoa quỳnh, liệu có thể giảng giải đôi điều cho bốn vương hay không?”

Ta ổn định lại tinh thần, bắt đầu nói từ phần dược lí, vừa mới nói được vài câu thì thấy Địch Nhân Kiệt từ trong điện bước ra, thấy hai người chúng ta

thì nhắc tay áo nói chuyện vương, Quận chúa.”

Lý Thành Khí gật đầu chầu tướng.”

Địch Nhân Kiệt bước lên hai bước, đứng bên cạnh hai người chúng ta, cười nói vị sao vẫn chưa hồi cung?” Lý Thành Khí cười đáp vương thấy Quận chúa vô cùng am hiểu về hoa quỳnh, nhất thời hiếu kì nên giữ Quận chúa lại hỏi đôi câu.”

Địch Nhân Kiệt gật đầu nhìn ta, “Nhắc tới đây, bốn tướng cũng nhờ phúc của Quận chúa mới có được uống loại trà hoa quỳnh này.”

Ta vội cười nói không dám, Lý Thành Khí cũng cười dịu dàng rồi đột nhiên nói rất nhỏch tướng đã phát giác ra hành động bất thường của Lai Tuấn Thần?”

Nụ cười của Địch Nhân Kiệt cứng lại, liếc nhìn ta, lúc này Lý Thành Khí lại nhẹ giọng nói chuyện chúa chỉ giảng giải cho bốn vương về hoa quỳnh, Địch tướng có thể hoàn toàn yên tâm.” Địch Nhân Kiệt vô cùng ngạc nhiên, liếc nhìn ta, khẽ nói ngắn gọn dù có ngày bị dùng khốc hình ép cung, bốn tướng cũng không sợ.” Lý Thành Khí gật đầu đáp như bị dùng hình, lập tức nhận tội để tránh cái chết, giữ được mạng mới có thể chứng minh mình trong sạch.” Địch Nhân Kiệt cười đáp tạ Quận vương.”

Nụ cười của hai người vẫn như cũ, ai cũng không thể ngờ được cuộc đối thoại vừa rồi lại nói tới đại sự sống chết.

Ta nghe mấy câu ấy, lập tức hiểu được dụng ý của việc Lý Thành Khí gọi mình lại. Chàng bị cầm tù trong cung, đương nhiên lúc nào cũng có người ngầm theo dõi, cho dù là có gặp Địch Nhân Kiệt cũng không có cơ hội nói chuyện. Nếu không phải là chuyện này vô cùng cấp bách, chàng cũng sẽ không lấy ta ra làm bình phong, vờ như chỉ nói vài câu chuyện phiếm với Địch tướng... Ta trộm nhìn mấy thái giám và cung nữ ở cách đó không xa, lòng thấp thỏm không yên, sau lưng bất giác đã đổ đầy mồ hôi.

Lý Thành Khí cười nhìn tai Quận chúa tiếp tục nói.”

Ta khẽ gật đầu, lại nói thêm một tràng, cố ý làm ra vẻ mặt mày hớn hở, thì thoảng Lý Thành Khí và Địch Nhân Kiệt trao đổi với nhau vài câu, ta cũng cố gắng khiến bản thân tự nhiên nhưng vẫn không kìm nén được nổi hoang mang rối bời trong lòng, cuối cùng khi nói xong, còn bổ sung một câuạt ra những dước lí này đều lấy từ Thượng Y Cục, Quận vương nếu thấy hứng thú có thể mời Thái y tới giảng giải kĩ càng hơn.”

Lý Thành Khí gật đầu đáp tạ Quận chúa.” Chàng nghiêng đầu nói với Địch Nhân Kiệtch tướng, bốn vương cáo từ.” Địch Nhân Kiệt gật đầu đápậ vương bảo trọng.”

Lý Thành Khí gật đầu với hai người chúng ta, xoay người rời đi, mọi chuyện diễn ra hết sức tự nhiên, giống y như thật.

Ta đi cùng Địch Nhân Kiệt thêm một đoạn nữa, Địch Nhân Kiệt tràn đầy ý cười nhìn ta, nóiih mắt của Quận chúa thật tinh tường.” Ta ngây ra một lúc mới hiểu ý của ông, bỗng dưng nhớ tới câu nói đùa của ông trong yến tiệc nhậm chức Tế tướng, mặt chợt nóng lênnh An chỉ tiến đến đây thôi, cáo từ.” Ta nói xong, không đợi ông đáp lời đã vội chuyển sang đường khác rời đi.

Một mình dạo bước đến hồ Thái Dịch, lúc này ta mới bắt đầu thấy có chút sợ hãi. Chàng mặc dù chỉ tùy ý gọi ta lại nhưng cũng khó bảo đảm rằng sẽ không bị kẻ có dã tâm nhìn thấy rồi suy đoán lung tung, huống hồ lại còn tâm sự với Địch Nhân Kiệt một hồi. Nhưng cân nhắc kĩ thì cũng chỉ có lúc này là cơ hội tốt nhất, mượn Quỳnh hoa trà yến để thỉnh giáo ta, cho dù ai đó nói tới tai Hoàng cô tổ mẫu thì cũng sẽ không bị xuyên tạc đi nhiều.

...

Cho đến tận lúc lá phong chuyển sang màu đỏ, Địch Nhân Kiệt vẫn có chỗ đứng vững chắc trong triều đình như trước, ngược lại, thúc phụ Vô Thừa

Tự bị bãi chức Tế tướng.

Ta đã bất an lo sợ mấy tháng trời, nhờ có tin ấy mà nảy sinh một tia hi vọng. Khi thúc phụ đang trong thời kì đỉnh cao quyền lực thì bị bãi chức Tế tướng, có lẽ Hoàng thượng thật sự đã đặt tâm tư vào Lý gia, chỉ là một cái “có lẽ” ấy thôi mà đã khiến mùa thu của Đại Minh Cung được tô thêm biết bao sắc màu.

Ngày mừng chín tháng chín, trong Đại Minh Cung nơi nơi rộn rã tiếng cười, mọi người đều chuẩn bị cho Khúc Giang yến ẩm.

Vì mừng chín tháng chín của ba năm sau khi ta nhập cung, Hoàng cô tổ mẫu đều ở Thái Sơ Cung tại Lạc Dương, chỉ có năm nay ở lại Trường An, chiếu theo lệ cũ, đưa con cháu Hoàng thất và quần thần trong triều tới bên bờ Khúc Giang, lên Tử Vân Lô bày tiệc uống rượu.

Trên đường đi, ta và Uyển Nhi ghép thành một đôi, ngồi trong xe ngựa cũng cười tươi rói ước đây mỗi dịp tam tiết[3] đều có Khúc Giang yến ẩm, đặc biệt có Tết Trùng Cửu[4] là náo nhiệt nhất. Trong thành Trường An mọi người đều đổ xô ra đường, bên này bờ Khúc Giang là vườn thượng uyển, có Hoàng thượng cùng Hoàng thất và các đại thần, bên kia bờ là lê dân trăm họ, hai bờ nhìn nhau, vô số văn nhân và bách tính cùng nhau trải qua ngày lễ ấy, đó mới thực sự là thịnh thế phồn hoa.”

[3] Tết Đoan Ngọ, Tết Trung Thu, Tết Nguyên Đán.

[4] Ngày mừng 9 tháng 9.

Ta nghe nàng kể như vậy, trong lòng vô cùng xao động, ngồi cùng cũng có cơ hội được tới Khúc Giang.”

Uyển Nhi “a” một tiếng rồi lắc đầu nói quên mất, đây là lần đầu tiên muội tới Phù Dung Viên, lần này phải chơi cho thật đã. Tết Trùng Cửu không trói

buộc lễ nghi quân thần, mặc dù không được chơi vui vẻ suốt đêm như Tết Nguyên Tiêu nhưng vẫn cứ là không say không về.”

Ta nháy mắt, âu sầu đápợu hoa cúc muội không được uống nữa rồi, chỉ có thể ăn bánh ngọt Cửu Trùng để tự an ủi thôi.”

Đang nói chuyện vui vẻ, xe ngựa đã dừng lại.

Ta xuống xe ngựa đã thấy các vị Quận vương đứng ở một bên nói chuyện, trên khuôn mặt ai nấy đều mang vẻ thanh thản dễ chịu hiể hoi. Các xe ngựa phía xa, các vị đại thần cũng bước xuống không ngớt, anh tuấn trẻ tuổi cũng có, lão luyện thành thục cũng có, họ không ngừng chấp tay vái rồi chúc nhau như ý cát tường.

Trong lúc ngẩn ngơ, đôi mắt trong suốt, sáng rực ấy xuyên qua dòng người hỗn loạn, tĩnh lặng nhìn ta.

Ta cũng nhìn chàng, bỗng nhớ lại một năm trước, ta và chàng cũng chính vào lúc hoa cúc nở, đã quen nhau trong yến tiệc của Địch Nhân Kiệt. Đang trong lúc tim đập loạn nhịp thì ngự giá đã tới nơi, ta thu lại tầm mắt, cùng mọi người quỳ xuống nghênh giá, Hoàng cô tổ mẫu toàn thân vận long bào chói sáng, từ long xa[5] bước xuống, trên khuôn mặt có nét vui vẻ khác thường, cười nói nhin thân, cùng Trẫm lên lầu.”

[5] Xe dành riêng cho Vua.

Mọi người đứng dậy tạ ơn, Uyển Nhi vội vàng đi trước một bước.

Lúc yến tiệc bắt đầu, Hoàng thượng đột nhiên cao giọng nói ng nay Trẫm dậy bỗng cảm thấy như mình đang mọc răng mới, trùng hợp đúng vào dịp mừng chín tháng chín Tết Cửu Trùng, vậy nên hôm nay sẽ sửa niên hiệu thành Trường Thọ đi.” Mọi người vội chúc mừng, cùng quỳ xuống tung hô vạn tuế.

Chuyện ấy càng tăng thêm không khí vui mừng cho ngày hôm nay, rượu quá tam tuần, đã tới lúc quân thần ngâm thơ đối đáp, hòa thuận vui vẻ.

Ta nhìn Uyển Nhi say cười nói chuyện với mấy vị thúc phụ, liền theo lầu gác đi ra ngoài, men theo cầu thang đi xuống, tìm một nơi yên lặng, tựa vào lan can ngắm về đôi bờ Khúc Giang. Quả đúng như lời Uyển Nhi nói, nơi này người chen người, vô cùng náo nhiệt, nhìn xa chỉ thấy những đèn hoa rợp trời, rất nhiều người ngồi bên bờ sông nâng ly đối ẩm.

“Năm đầu Trường Thọ rồi.” Người đứng phía sau thầm thì, “Năm Như Ý đã qua rồi.” Ta không quay đầu lại, vẫn nhìn đôi bờ sông như trước, lúc này mọi người đang ca hát nhảy múa rất hăng say, ai ai cũng đều vui cười, sự phòng bị trong lòng cũng vơi đi không ít.

Người kia tiến thêm hai bước, tay đặt lên lan can, khẽ nắm lấy tay ta.

Chương 5

Người phía sau khẽ đóng cửa gỗ, rồi lại đóng cửa lầu các lại, yên lặng đứng canh giữ bên ngoài, cách hai lớp cửa, chỉ còn lại hai chúng ta.

Tay ta đã lạnh tới mức đông cứng, chàng cũng không khá hơn, nhưng vẫn nắm chặt tay ta, nói sợ lạnh rồi sao còn tới đây hóng gió?”

Ta ngược nhìn chàng, mắt động ý cười nhưng lại có chút ngượng ngùng, định rút tay về nhưng lại bị nắm chặt hơn, không nén nổi sốt ruột nói liền vung, nếu có người nhìn thấy e rằng không ổn.”

Chàng đáp ông lo, có Hà Phúc ở ngoài canh chừng.”

Trên lầu, mọi người chúc tụng nhau ngày càng nhiều.

Ta ngửi thấy mùi rượu hoa cúc trên người chàng, bèn cười nói ông ngờ Quận vương cũng có nhã hứng uống rượu.”

Chàng cúi đầu nhìn ta, dịu dàng đáp rằng tổ mẫu cũng đã uống hai ly, ta sao có thể thoát được, may mà tửu lượng không quá thấp.” Hiếm khi ta được nghe giọng điệu nói đùa của chàng, không nén được cười thành tiếng ông điệu của Quận vương khi nói chuyện chẳng thay đổi gì cả.” Khóe miệng chàng hiện lên nụ cười rất tinh tảo.” Sau câu đó, chàng không nói gì nữa.

Ta quay đầu nhìn Khúc Giang, vừa rồi có đèn hoa rợp trời, giờ lại thêm hương rượu thơm nhàn nhạt, hương vị của Tết Trùng Cửu cũng dần nồng nàn hơn. Bàn tay được chàng nắm đã dần ấm lên, cảm thấy giống như nó đang đổ chút mồ hôi bèn cúi đầu xuống nhìn, ngón tay của chàng sạch gọn thon dài, đến cả những khớp tay cũng vô cùng đẹp, chỉ nhìn như vậy thôi cũng có thể tưởng tượng ra được hình dáng của chàng khi chấp bút, thoĩ sáo.

Bờ Khúc Giang truyền tới tiếng reo hò rồi cứ thế lan ra, hình như đã có người tới truyền ý chỉ của Hoàng cô tổ mẫu.

Lúc này trên sông đang trôi bồng bênh những âm thanh vạn tuế, quỳ lạy Đế vương Thiên tử. Vì những tiếng tung hô ấy mà Tử Vân Lâu bỗng sôi nổi hẳn lên, ta và chàng đứng lặng, tận hưởng sự yên tĩnh giữa những huyền não ngoài kia.

Đột nhiên thấy bên ngoài có tiếng hỏi thấy Vĩnh An Quận chúa không?”

Tiểu thái giám giữ cửa Hà Phúc trả lời Chu Quốc Công, tiểu nhân cũng đang tìm Quận vương.” Người đó lại nói ư đã muốn tìm thì nhanh chân một chút, nán lại đây làm gì?”

Không ngờ là thúc phụ của ta, ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí, thấy mặc dù thần sắc chàng vẫn dửng dưng, nhưng trong mắt lại đang ngăm dậy sóng. Hà Phúc phía bên ngoài dường như cũng không biết phải trả lời thế

nào, ta ôm chặt tim mình, đang nghĩ xem mình có nên ra ngoài trước để giải vây hay không thì lại nghe thấy một âm thanh quen thuộc khác Phúc là do ta gọi tới, Chu Quốc Công nếu muốn phái y đi tìm người thì cứ việc sai bảo.”

Lý Thành Khí khẽ chau mày, ta cũng nghe ra người đang nói đó là Lý Thành Nghĩa.

Võ Thừa Tự lại nói người không phong lưu uống tuổi trẻ, xem ra bốn vương đã làm quấy rầy nhã hứng của tiểu Quận vương rồi.” Lý Thành Nghĩa cười lớn ông sao không sao, bốn vương sớm đã có ý muốn xin được lấy Vĩnh An Quận chúa, chỉ có điều Quận chúa không chịu gả, cứ muốn gả cung nữ thân cận của mình trước.” Võ Thừa Tự lại tùy ý nói thêm vài câu, nghe âm thanh dường như là đã đi xa rồi.

Lúc này ta mới hiểu, Lý Thành Nghĩa và Nghi Bình cũng đang ở một chỗ nào đó trên lầu này, nhưng không biết vì sao đột nhiên cậu ta lại xuất hiện giải vây cho chúng ta. Đợi khi bên ngoài không có tiếng động nữa, Lý Thành Khí mới ra hiệu bảo ta ở lại đây thêm một lát, còn chàng mở cửa, đi xuyên qua phòng các, đem theo Hà Phúc rời khỏi đây trước.

Đến khi trở về yến tiệc, Lý Thành Khí bèn bị mọi người vây quanh, các vị thúc phụ của ta cũng ở trong số đó. Hoàng cô tổ mẫu mỉm cười nhìn, thấp giọng nói điều gì đó cùng Thái Bình Công chúa, Thái Bình nhìn chăm chăm vào Lý Thành Khí rồi cũng cười gật đầu. Ta thấy như vậy, chỉ cảm thấy năm Trường Thọ dường như là một năm cát tường, từ lúc vào cung tới nay, đây là lần đầu tiên ta thấy Hoàng tộc Lý thị vui vẻ như vậy.

Tầm mắt quét qua phía bên cạnh Thái tử, Lý Thành Nghĩa đang tựa vào bàn, ánh mắt đầy thâm ý, nâng ly từ xa với ta.

...

Không ngờ rằng từ sau Tết Trùng Cửu, mưa và tuyết thay nhau rơi trong Đại Minh Cung, đi tới đâu cũng thấy ẩm ướt.

Vì thời tiết thay đổi thất thường nên Uyển Nhi bị nhiễm thương hàn, ta bèn thay nàng mài mực cho Hoàng thượng. Khi Uyển Nhi ở đây, đa số các chiếu thư đều qua tay nàng, còn lúc này, Hoàng cô tổ mẫu đành tự tay nhắc bút, chỉ có lúc mệt mới bảo ta tới đọc tấu chương. Vì Đoàn Nhi luôn vui vẻ hòa nhã với ta, suy cho cùng thì ta và nàng ta trước giờ cũng chưa từng có xích mích, đối với nàng ta, ta chẳng qua cũng chỉ là con gái của một Vương gia không đặc sủng, thường ngày nhận được nhiều sự sủng ái của Hoàng thượng hơn một chút mà thôi.

Thái tử thi thoảng cũng tới Bồng Lai Điện, nhưng đều chỉ nói cùng Hoàng thượng vài câu rồi lại cáo lui, mấy vị Quận vương lại ở lại lâu hơn, Hoàng cô tổ mẫu không biết là vô ý hay cố tình, thường nói vài chuyện chính sự cùng họ, cho dù là người nhỏ tuổi như Lý Long Cơ cũng trả lời một cách vô cùng thỏa đáng.

“Sang năm Thành Khí cũng mười bảy rồi.” Hoàng thượng gật đầu nhìn Lý Thành Khí ở bên cạnh, “Thái Tông Hoàng đế mười sáu tuổi đã kết hôn cùng Văn Đức Hoàng hậu, chẳng mấy chốc con cũng tới tuổi lấy vợ, đã nghĩ tới chuyện này chưa?”

Ta đang đón lấy tách trà Vi Đoàn Nhi đưa cho, khẽ giật thót mình, cánh tay cứng lại, đặt tách trà lên thư án. Không ngờ Lý Thành Khí lại yên lặng, không trả lời ngay.

Vi Đoàn Nhi thấy vậy vội cười, nói: “Nhi còn nhỏ nên da mặt mỏng, Hoàng thượng hỏi thẳng như vậy, bảo Quận vương phải trả lời thế nào?”

Hoàng thượng gật đầu cười ôn hòa: “Đoàn Nhi nói đúng.” Hoàng thượng cười rồi đột nhiên nghiêng đầu nhìn ta, “Vốn dĩ còn định hỏi Vĩnh An, xem ra

con gái lại càng không dám trả lời rồi. Các con nên học tập Thái Bình, nếu như có ý gì bèn nói riêng với Trầm.”

Ta vội cúi đầu, đáp rằng phải Hoàng cô tổ mẫu muốn nghe tấu chương sao? Vĩnh An đọc cho Người nghe.”

Hoàng thượng cười, không tiếp tục nói về chủ đề này nữa.

Ta lấy một tấu chương từ trên bàn, đọc từng quyển một, Hoàng cô tổ mẫu bưng tách trà chăm chú nghe, thi thoảng có gật đầu nhưng không nói gì, thường đợi tới lúc đọc xong mới cầm bút son lên phê duyệt rồi đặt sang một bên. Chỉ tới khi đọc tới tấu chương truy phong Khổng Tử làm Long Đạo Công, mới tạm dừng lại để nói cùng Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa đôi câu.

Lò sưởi ở trong điện đang cháy rực, làm tiêu tán hết sự ẩm ướt liên miên trong Đại Minh Cung, cả phòng ấm áp như lúc xuân về.

Ta nghe họ nói về Khổng Tử rồi lại nói về việc truy phong Chu Công, bất giác có chút lơ đãng, nhớ lại những lời vừa nãy của Hoàng cô tổ mẫu, tìm lại đập nhanh. Nếu như không phải vì Vi Đoàn Nhi đột nhiên cắt ngang, liệu chàng có khẩu thỉnh Hoàng cô tổ mẫu ban hôn không? Từ Tết Trùng Cửu tới nay đã được vài tháng, thúc phụ đã bị bãi chức Tế tướng, số lần các con của Thái tử được gọi tới cũng ngày càng nhiều, trong cung trong triều cũng vì thế mà có những biến đổi nhỏ.

“Vĩnh An, đọc tiếp.” Hoàng thượng đột nhiên nhìn ta.

Ta vội cầm bản tấu chương cuối cùng lên, mở ra liếc qua một lượt trước, lập tức toàn thân như bị ai đó rút hết sức lực, Địch Nhân Kiệt, là tấu chương tội mưu phản của Địch Nhân Kiệt! Ta nắm chặt bản tấu chương trong tay, hít sâu vào một hơi định đọc lên, nhưng rồi lại không dám đọc thành tiếng.

“Vĩnh An?” Hoàng thượng thúc giục ta một tiếng.

Trong điện mọi người vốn dĩ đang cười, nhưng thấy ta như vậy đều cảm thấy có chút khác thường, ai nấy đều biến sắc.

“Thần, thần.” Trong đầu ta cứ lặp đi lặp lại câu nói trong đêm Tết Nguyên Tiêu và những gì Lý Thành Khí nói với Địch Nhân Kiệt ở trước điện, bỗng nhiên cảm thấy chữ trước mắt mờ đi, không dám đọc tiếp, vội quỳ xuống nóiu chương này là việc vô cùng hệ trọng, Vĩnh An, Vĩnh An không dám đọc.”

Hoàng cô tổ mẫu vẫn cười nhìn ta, “Nội dung của tấu chương này Trẫm biết, con cứ đọc, không sao.”

Ta không dám ngẩng đầu, giở qua trang đầu của tấu chương, không dám lên tiếng. Hoàng cô tổ mẫu biết nội dung của tấu chương này, vậy mà còn bảo ta đọc lên trước mặt mọi người, rốt cuộc là có ý gì? Ta không kịp nghĩ kĩ hơn, mồ hôi lạnh đã ướt đầm người, cố gắng đè nén cảm xúc xuống mới khiến tay mình thôi run.

Cuối cùng, Hoàng cô tổ mẫu đưa tay ra cầm lấy tấu chương, tùy ý đặt lên bàn, nóng dậy đi.”

Ta vội đứng dậy, cúi đầu, liền nghe Người nói tiếpm nay lấy tấu chương này ra là muốn nghe thử cách nghĩ của các con. Đây là tấu chương Lai Tuấn Thần dâng lên, tố cáo Đồng bình chương sự Nhậm Tri Cổ, Địch Nhân Kiệt, Bùi Hành Bản, Tư lễ khanh Thôi Tuyên Lễ, Tiền văn xương tả thừa Lữ Hiến, Ngự sử trung thừa Ngụy Nguyên Trung, Thứ sử Lộ Châu Lý Tự Chân tội mưu phản.”

Lý Thành Khí, Lý Thành Nghĩa, Lý Long Cơ vừa nghe thấy vậy, lập tức đứng dậy, yên lặng lắng nghe, trên mặt ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Hoàng cô tổ mẫu quét mắt qua ba người, nói với Lý Thành Khí, con thấy chuyện này thế nào?”

Lý Thành Khí trầm ngâm trong giây lát rồi nói: “Nhi vẫn chưa xem tấu chương kia, không dám nói bừa.”

Hoàng thượng cầm tấu chương lên, nói: “Kể đi.” Lý Thành Khí cúi người đón lấy tấu chương, đọc tỉ mỉ, trong điện im lặng như không có người, không có ai dám động đậy chút nào.

Chỉ là một khoảng thời gian ngắn, vậy mà ta đã thấy lưng ướt đầm mồ hôi, đến cả hít thở cũng cảm thấy vô cùng mệt nhọc.

Chàng gấp tấu chương lại, cúi người đặt trên bàn, cung kính xá chào lệnh đặc xá trước đây của Hoàng cô tổ mẫu, phàm là người mưu phản, nếu như vừa hỏi đã nhận tội thì có thể được miễn tội chết. Giờ Dịch Nhân Kiệt đã nhận tội, tôn nhi cho rằng có thể nương tay miễn chết. Nhưng tội mưu phản vô cùng hệ trọng, cần phải thẩm vấn kĩ càng hơn, không thể nhân nhượng ai, cũng không thể đổ oan cho ai.”

Chẳng trách hôm đó chàng can ngăn Dịch Nhân Kiệt nhận tội, ta không ngờ rằng Hoàng thượng đã có lệnh đặc xá này.

Mặc dù cách chàng ăn nói rất có chừng mực, nhưng mục đích là để giữ mạng cho Dịch Nhân Kiệt, điều này ai cũng có thể nghe ra. Ta nắm chặt tay, trộm nhìn sắc mặt của Hoàng cô tổ mẫu, không phân biệt được là vui hay là giận, đến cả ánh mắt cũng vô cùng trầm ổn.

“Tấu chương của Lai Tuấn Thần con đã xem hết rồi?”

Lý Thành Khí cung kính đáp: “Nhi đã xem hết.”

Hoàng thượng gật đầu: “Ồ! Những người Trẫm vừa nói ra, Lai Tuấn Thần còn nhắc đến ai?” Lý Thành Khí thoáng lặng im rồi đều giọng đáp: “Ồ! Những

người kể trên, Lai Tuấn Thần còn nghi ngờ tôn nhi cũng tham gia vào chuyện này.”

Dường như có một tảng đá vô cùng lớn vừa rơi xuống, tiếng động vang rền bên tai, đầu óc ta trống rỗng, rồi đột nhiên chợt ngẩng đầu nhìn chàng. Chàng vẫn thản nhiên đứng đó, ánh mắt bình thản như thường.

Hoàng thượng nhìn chàng, từ từ nói phải biết rằng trước giờ Trẫm chưa từng nhân nhượng cho những kẻ có liên quan đến tội mưu phản, đến giờ con vẫn còn muốn nói giúp cho Địch Nhân Kiệt sao? ’

Lý Thành Khí từ từ quỳ xuống, thẳng lưng đáp lời kể là người nào, có liên quan tới tội mưu phản đều bị thẩm vấn điều tra kỹ càng, nếu như Hoàng tổ mẫu cho rằng tôn nhi cần phải chứng minh sự trong sạch của mình bằng cách ấy, tôn nhi xin tự nguyện vào ngục để đợi điều tra. Chỉ có điều tấu chương này đề cập tới rất nhiều người, Hoàng tổ mẫu chỉ hỏi về một mình Địch Nhân Kiệt, mà tôn nhi cũng chỉ nói lời ấy cho một mình Địch Nhân Kiệt mà thôi.”

Chàng còn chưa nói hết, Lý Thành Nghĩa và Lý Long Cơ ở bên cạnh đã vội quỳ xuống Hoàng tổ mẫu minh xét, đại ca không hề có lòng mưu phản!”

Hai người họ vừa quỳ xuống, tất cả mọi người trong điện cũng đều quỳ hướng về phía Hoàng thượng, cúi đầu không dám lên tiếng.

Đại Minh Cung từng có một Hoàng tử mưu phản, đã bị lưu đày rồi xử tử, huống chi chàng chỉ là một Hoàng tôn. Ta quỳ dưới đất, không dám tưởng tượng rằng chuyện này lại có thể liên lụy tới chàng, càng không dám nghĩ tới hậu quả. Chỉ cảm thấy vị chua chát dâng lên đầu mũi, trước mắt đã có một làn sương mờ.

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn mọi người, im lặng rất lâu rồi mới nói đã muốn tự chứng minh sự trong sạch...” Người nói nửa câu, hơi dừng một chút, dường như đang do dự. Tim ta giống như bị ai dùng dao khoét ra, đau

không chịu nổi, rồi đột nhiên không biết vì sao lại sống chết đập đầu xuống đất, cướp lờn Bình Quận vương là Hoàng tôn, nếu như bị dùng hình thẩm tra xử lý như những tội thần mưu phản kia thì sẽ bồi nhọ uy nghiêm của Hoàng gia, xin Hoàng cô tổ mẫu suy xét lại.”

Sau khi nói xong, đầu ta cứ cúi gằm xuống đất như vậy, không dám nói thêm bất kì lời nào.

Ta không biết vì sao mình dám nói ra lời này, cũng không biết sẽ có kết quả như thế nào.

Trong điện lại rơi vào trạng thái tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng nổ lách tách khe khẽ của lò sưởi.

Ta nhắm chặt hai mắt, chờ đợi cơn thịnh nộ của Hoàng cô tổ mẫu, chờ đợi tất cả sự trách phạt có thể và không thể tưởng tượng.

“Con làm Trầm nhớ đến một người,” lời của Hoàng cô tổ mẫu vang lên trên đầu, trong lời nói mang theo vài phần mệt mỏi, “Tám năm trước, người ấy cũng quỳ ở đây cầu xin cho con trai Trầm, qua bao nhiêu năm như vậy, cứ tháng chạp mỗi năm lại cáo bệnh, nhắc nhở Trầm nhớ về nỗi đau mất con năm xưa.”

Ta chỉ quỳ nghe, không dám ngẩng đầu, cũng không dám đáp lời. Người Hoàng cô tổ mẫu nhắc tới chính là Uyển Nhi.

“Vĩnh An, ngẩng đầu lên nhìn Trầm.” Hoàng cô tổ mẫu ra lệnh.

Ta ngẩng đầu nhìn Người, đôi mắt Người lạnh lẽo, không chút ý cười, cũng không có sự tức giận nuyện ở Phụng Dương Môn nửa năm về trước, con không tiếc mạo hiểm tính mạng cứu Long Cơ, hôm nay con lại quỳ xuống cầu xin cho huynh đệ của nó, chẳng lẽ trong mấy tôn nhi của Trầm, con lại ngăm trúng một người nhỏ hơn con ba tuổi sao?”

Một câu nói, như sét đánh ngang tai, chấn động tới mức ta không đáp lại nổi. Ta vốn dĩ cho rằng mình đã suy xét rất chu toàn, đến cả Uyển Nhi cũng từng không biết về chuyện ấy, đến giờ mới rõ đầu đuôi, không ngờ ở trong Đại Minh Cung này, không gì có thể qua mắt Hoàng cô tổ mẫu.

Ta lại dập đầu uyện ở Phụng Dương môn Vĩnh An giả truyền khẩu dụ, xin Hoàng cô tổ mẫu giáng tội.”

Hoàng thượng nhìn ta một hồi, nói như Trẫm muốn giáng tội thì sẽ không để con ở bên cạnh cho tới hôm nay.” Người nói xong, đứng dậy đi ra phía ngoài điện, Vi Đoàn Nhi vội vàng đi theo, để lại phía sau những người đang quỳ dưới đất.

Mùi huân hương vẫn vẫn vút như thế, ta cũng vẫn quỳ ở bên cạnh long ỷ, không dám nhìn về mặt của mấy người kia.

Tới khi Uyển Nhi đến, chuyện đã qua được mấy canh giờ.

Nàng bước vào điện, vẻ mặt vẫn còn rất uể oải, hành lễ với đám người Lý Thành Khí rồi nói rằng Hoàng thượng đang gặp Địch Nhân Kiệt, mấy vị Quận vương hãy về Đông Cung trước đi.” Nàng nói xong vội bước về phía ta, không nói gì, đưa tay ra dìu ta đứng dậy.

Hai chân ta đã quỳ tới mức tê dại, thấy ánh mắt sáng rực của Long Cơ cứ nhìn chăm chăm vào mình, vội quay đầu né tránh. Lời của Hoàng cô tổ mẫu rất rõ ràng, trong mấy vị tôn nhi, Lý Long Cơ là người được Hoàng thượng vô cùng yêu mến, lại không phải là trưởng tử của Thái tử, cách Đệ vị rất xa, đương nhiên sẽ rất an phận để giữ gìn tính mạng. Nhưng chẳng lẽ trong mắt Người, ta thật sự có toan tính với một cậu bé mới mười tuổi hay sao?

Uyển Nhi cứ chốc chốc lại lấy khăn tay che miệng rồi ho nhẹ, đến khi trở về tới chỗ của nàng mới ngừng ho.

“Cái quỳ ấy của muội cũng coi như đã dính dáng cả tới ta rồi.” Uyển Nhi cười, đập đập lên giường, “Qua đây ngồi, ta nói với muội vài câu.” Ta bước tới, ngồi xuống, đầu gối đau tới mức thở ra một hơi lạnh.

“Lúc ta mười bảy tuổi cũng giống như muội, vì người nhà họ Lý mà quỳ ở cùng một nơi như thế.” Uyển Nhi nói khẽ, “Hôm nay nhìn thấy muội, mới thực sự cảm thấy lúc đó quá ngốc nghếch, đó là con ruột của Người, Người còn có thể nổi lên sát ý, thêm một người là ta thì đâu vấn đề gì? Vốn dĩ tưởng rằng quỳ xuống như vậy, cho dù khiến Hoàng thượng nghĩ thêm trong giây lát thôi cũng coi như là có cơ hội xoay sở, nhưng không ngờ lại là thêm dầu vào lửa.”

Ta yên lặng nhìn nàng, nàng thuận tay rót một tách trà, đưa cho ta, nói rằng cô tổ mẫu của muội vốn rất đa nghi, nếu để người biết người ở bên cạnh mình bị lôi kéo, thậm chí không tiếc lấy tính mạng ra bảo đảm, há chẳng phải càng khiến Người kiêng dè hay sao?”

Lời nàng nói không phải là giả, cũng vô cùng chính xác, vừa rồi trong lúc cấp bách ta cũng nghĩ rằng chỉ cần khiến cho Hoàng thượng do dự một chút thôi, khiến Người nhớ ra rằng đó là cháu ruột của mình, biết đâu sẽ có chút cơ hội xoay chuyển, nhưng ta lại quên mất mình là người họ Võ.

“Nhưng, ai vào trong đại lao của Lai Tuấn Thần, nhìn thấy những dụng cụ tra tấn cũng đã mất đi một nửa cái mạng, huống hồ là bị thẩm tra?” Uyển Nhi than thở nói, “Nếu chàng vẫn còn sống, có lẽ ta cũng vẫn sẽ giống như muội, người trong lòng mình nếu như bị đóng đinh vào chân tay, đập não lấy tủy, sợ rằng chỉ có nữ nhân như Hoàng thượng mới có thể bình tĩnh như thường.”

Ta nghe nàng từng câu từng câu nói về người ấy, trong lòng cũng ngầm đoán được một người. Bảy tám năm trước, ta vẫn còn là một đứa bé được vài tuổi, mà Uyển Nhi cũng mới chỉ mười sáu mười bảy, người được bảo vệ bất luận là Lý Hoảng hay Lý Hiền, kết cục cuối cùng vẫn rất thê lương.

Ta do dự một lát mới hỏi sao hôm nay Hoàng cô tổ mẫu không trị tội ngay tại đó?”

Ta không tin rằng dựa vào kí ức về Uyển Nhi năm đó, hay là nhờ vào cái quỳ của ta hôm nay có thể khiến Người thay đổi tâm ý, suy cho cùng thì đây không phải là việc làm vỡ cái bát cái đĩa, mà là âm mưu cướp đoạt Đế vị. Vụ án Địch Nhân Kiệt mưu phản đã đi tới bước đường mà chúng ta không thể đoán định, mà đây mới là lý do chính khiến Hoàng thượng không truy cứu nữa.

Uyển Nhi nghiêng đầu nhìn ta, “Muội muốn hỏi ta chuyện Địch Nhân Kiệt mưu phản rốt cuộc là như thế nào đúng không?” Ta gật đầu, chờ đợi nàng tiết lộ bí mật này. Uyển Nhi chống đầu nhìn ta, “Vụ án này ta cũng không biết rõ nội tình, là thúc phụ Võ Thừa Tự của muội và Lai Tuấn Thần đích thân thăm vấn điều tra, nhưng vừa rồi Hoàng thượng đã cho truyền Địch Nhân Kiệt vào cung, có tám chín phần mười là muốn ân xá rồi.”

Ta thấy thoải mái hơn rất nhiều, Hoàng cô tổ mẫu chẳng qua chỉ muốn thăm dò mấy vị Quận vương một chút thôi, thật ra Người sớm đã có quyết định trong lòng. Người vẫn đang thăm dò xem Vĩnh Bình Quận vương quỳ ở Thái Sơ Cung trong suốt đêm tuyết rơi ấy vẫn không có chuyển biến tốt đẹp gì, từ lúc xảy ra chuyện ở Phụng Dương Môn, hoặc là từ trước khi ta nhập cung, hay căn bản là đã bắt đầu từ lúc Lý Hiền chết, Lý Hiền bị lưu đày, các vị Quận vương của Thái tử đã trở thành những người mà Người không tin tưởng nhất.

Uyển Nhi cười nhìn ta, đợi ta hiểu ra hết tất cả mới nói rằng cái quỳ ấy của muội cũng tốt, đã hóa giải mọi nghi ngờ về chuyện ở Phụng Dương Môn trong lòng Hoàng thượng, nếu không muội không biết những suy nghĩ của Người, ta từ đầu đến cuối cũng cứ mù mờ như vậy, nếu như chỉ có một mình Người mang theo hoài nghi mà quan sát nhất cử nhất động của muội, ta nghĩ đến thôi đã thấy kinh sợ trong lòng.”

Ta lúng túng cười quỳ này, coi như đã bị mang tiếng là tính toán, người bị tính toán lại là Lâm Tri Quận vương mười tuổi.”

Uyển Nhi tự rót một tách trà, ngồi dậy, nghiêm túc nói vậy mới tốt. Trong cung này có ai mà không tính toán? Có thể để Hoàng thượng nhìn thấy rõ sự tính toán của muội thì Người mới yên tâm, những người nhìn không thấu mới là những kẻ mà Người kiêng dè nhất.” Nàng uống một ngụm trà, than thở, “Nếu như Vĩnh Bình Quận vương có đôi chỗ sai sót thì tốt rồi, sẽ không bị trở thành mục tiêu công kích nữa.”

Từng câu từng chữ của nàng khiến lòng ta lạnh ngắt, không đáp lời.

Trưởng tử của Thái tử vốn dĩ là mục tiêu công kích, có sai sót thì sẽ phải chết, không sai sót gì cũng là mầm mống của tai họa.

“Xin lỗi.” Ta nói, “Chuyện này đã liên lụy tới tỷ rồi.”

“Mấy lời oán trách ta buột miệng nói ra, muội đừng cho là thật.” Uyển Nhi thổi lá trà trong tách, cười nía rồi Hoàng thượng quả thật có nổi trận lôi đình, nói ta cứ mỗi lần đến ngày giỗ tháng chạp lại xin cáo bệnh, bao nhiêu năm rồi vẫn không buông nổi oán giận trong lòng. Ta không buông xuống được, nhưng buông xuống rồi thì có gì tốt, Hoàng thượng chắc chắn sẽ lại nghĩ rằng, một chuyện lớn như vậy sao có thể dễ dàng quên đi, nhất định trong lòng vẫn còn đang oán hận.”

Ta dựa vào người nàng, bàn tay xoa trên đầu gối, thất thần.

Sự kính sợ trước khi nhập cung năm đó vẫn còn, Hoàng cô tổ mẫu giống như truyền thuyết được nghe lúc nhỏ, thân là nữ tử nhưng có thể đăng cơ Đế vị, đưa Võ gia tiến vào Đại Minh Cung tôn quý vô thượng, kẻ vai sát cánh cùng Lý gia, đó phải là người như thế nào. Lúc này ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu mới biết, nó phải dùng thù hận và máu tươi để đánh đổi. Mười nghịch Đế vị, tội danh ấy đã có bao nhiêu người mắc phải? Đều là những người thân cận nhất.

“Qua tháng chạp là muối tròn mười ba tuổi.” Uyển Nhi đẩy miệng tách trà, “Tìm cơ hội xuất cung đi, mặc dù ta rất lưu luyến muối, nhưng lại muốn đẩy muối đi xa một chút.”

Ta không đáp lời, cùng nàng im lặng.

Chỗ ở của Uyển Nhi ngay sát với Vi Đoàn Nhi, ta vốn định tránh chỗ ấy ra, nhưng không ngờ vừa bước ra cửa đã thấy một người phụ nữ đang nói chuyện cùng Vi Đoàn Nhi, người đó mặc một bộ đồ có ống tay rộng màu bàng bạc, cánh tay khoác một dải lụa màu vàng nhạt, vẻ mặt hòa nhã dễ gần, uyển chuyển giống như người bước ra từ tranh thủy mặc.

Ta nghe thấy hai người họ nói cái gì mà nạt thiệp, đang định rời đi theo hướng khác, không ngờ người kia nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, hóa ra là Thái tử phi. Tháng giêng của năm đầu tiên sau khi ta nhập cung, ta có gặp bà một lần, sau đó bà luôn cáo bệnh không lộ diện, Hoàng cô tố mẩu rõ ràng là không hề để tâm tới cô con dâu này, chỉ thi thoảng nói chuyện cùng Thái tử thì nhắc tới một hai câu mà thôi.

Lúc này, ta thấy khuôn mặt của bà giống Vĩnh Bình Quận vương tới năm sáu phần, bỗng nhiên thấy có đôi chút hỗn loạn, vội hành lễ nóiái tử phi.”

Bà khẽ gật đầu, nhìn Vi Đoàn Nhi, Vi Đoàn Nhi vội cười đápý là Vĩnh An Quận chúa.”

Thái tử phi dịu dàng nhìn ta, đôi mắt lấp lánh có thêm vài phần ấm ápng dậy đi, từ lúc nhập cung có gặp qua, thoát cái đã gần ba năm rồi, vẻ ngoài có chút khác xưa.”

Ta đứng dậy, đápa rồi trời âm u, nhất thời không nhận ra, mong Thái tử phi thứ tội.”

Thái tử phi cười nhìn ta, “Không cần đa lễ như vậy.” Bà nghiêng đầu nói với Vi Đoàn Nhi, “Thường nghe nói Hoàng thượng rất yêu quý đứa cháu

này, đã từng có ý ban hôn chưa?” Vi Đoàn Nhi lắc đầu, đáp lời nay có nhắc tới, nhưng da mặt tiểu Quận chúa mỏng nên chỉ nói cho qua thôi.”

Ta nghe hai người họ ta một câu người một câu, giống như là vô cùng thân quen, không đơn giản như Uyển Nhi nói. Nghĩ kĩ lại những lời vừa này nghe được lúc vừa ra khỏi cửa, chẳng lẽ là Thái tử phi đã đổi ý, hay là Thái tử phi muốn giúp người khác hoàn thành ước nguyện? Câu nói nấp thiếp đó có lẽ là do Vi Đoàn Nhi nói ra.

Thái tử phi dường như vẫn chưa biết về một màn hoảng hồn ở Bồng Lai Điện vừa này, chỉ cười nói đùa trẻ rất biết nghe lời, bốn cung rất thích.”

Vi Đoàn Nhi nhìn ta, cười theo vị Quận vương đều có thể lấy vợ rồi, nếu Thái tử phi thích có thể nói đôi câu với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ thành toàn.”

Thái tử phi cười nhìn ta, không tiếp lời.

Ta cứ đứng đó nghe, không biết làm thế nào, mà cũng không dám tùy tiện cáo lui, cuối cùng Thái tử phi gật đầu, cho phép ta rời đi.

Sau hôm đó, Hoàng cô tổ mẫu coi như không có chuyện gì, chỉ thi thoảng nhắc tới chuyện Địch Nhân Kiệt bị giáng làm Bành Trạch Lệnh rồi cùng ta nói về chuyện yến tiệc nhậm chức Tế tướng năm ấy. Ta dè dặt đáp lời, đôi khi cũng nhìn được chút tiếc nuối trong mắt của Hoàng cô tổ mẫu, thúc phụ Võ Thừa Tự nhiều lần tấu lên rằng phải giết, Người cũng không hề do dự mà từ chối, thậm chí còn nói thẳng rằng không được nhắc tới vụ án này.

Khi tâm trạng của Hoàng cô tổ mẫu tốt, còn hỏi ta hoa và quả của hoa quỳnh mà ta hái hai tháng trước, cười bảo ta rằng nếu như sang năm có thể trồng mầm non thì hãy ở lại Ngự Hoa Viên trong cung, trông coi hoa quỳnh cũng tốt.

Mỗi lần ta nghe Người nhắc tới sang năm là lại nhớ tới lời Uyển Nhi nói, muốn xuất cung không hề khó, chỉ cần phụ vương tới cầu xin thì Hoàng cô tổ mẫu cũng sẽ không miễn cưỡng giữ lại, nhưng ta không muốn nghĩ thêm nữa.

...

Mưa và tuyết trong Đại Minh Cung vẫn chưa dừng, đến mừng hai tháng chạp thì rơi một trận tuyết lớn.

Nghi Bình vừa giúp ta thắt dây áo choàng, đội mũ tránh gió, vừa nói uởng Quan cô nương đêm qua sai người tới chuyển lời, nói nàng ấy sẽ tới Gia Dự Điện sớm hơn một chút, bảo Quận chúa tự mình đi.” Ta ừ một tiếng, đáp nào tới?” Hôm qua ta ngủ rất muộn, chẳng lẽ tỷ ấy còn tới muộn hơn sao?

“Giờ sửu ba khắc,” Nghi Bình nghĩ ngợi một lát, “May mà nô tỳ ngủ không say lắm.”

Ta hơi sững người, không hiểu vì sao Uyển Nhi lại sai người tới chuyển lời vào lúc đêm khuya như vậy nói gì nữa không?”

Nghi Bình lắc đầu, đáp ông ạ, chỉ dặn dò Quận chúa, hôm nay là ngày các cung chúc Tết, nhất định không được tới muộn.”

Ta gật đầu, vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhìn một màn trắng xóa bên ngoài cửa sổ, lại không muốn nghĩ kĩ thêm.

Đúng lúc đến trước cửa Gia Dự Điện thì gặp Thái tử phi và Đức phi, ta vội khom người hành lễ. Thái tử phi cười nói với Đức phi là Vĩnh An Quận chúa, ta đang xem hôm nào có cơ hội sẽ xin Mẫu hoàng cho về làm con dâu.” Đức phi chớp đôi mắt xinh đẹp, cười nói tỷ thật có phúc, Long Cơ vẫn còn nhỏ, nếu muốn ban hôn thì vẫn còn phải đợi một hai năm nữa.”

Ta lúng túng đứng dậy, Thái tử phi mới cười ôn hòa trong điện đi, đừng để Mẫu hoàng đợi lâu quá.”

Ta đi theo hai người họ vào trong điện, bỗng cảm thấy bốn phía yên tĩnh đến lạ thường. Nói về lí, ta không hề tới muộn, hơn nữa lại chỉ có Thái tử phi và Đức phi ở đây, không hề có người của các cung khác tới chúc Tết. Sau khi hành lễ vấn an, Hoàng cô tổ mẫu vẫy tay ra hiệu bảo ta đi tới trước mặt, ta vội bước lên đứng bên cạnh Uyển Nhi.

Hoàng cô tổ mẫu nhìn ta rồi mới quay đầu sang nhìn Thái tử phi và Đức phi, “Đứng dậy đi.”

Thái tử phi và Đức phi đứng dậy nhưng vẫn chưa được ban ngồi.

Hoàng thượng đánh giá hai người họ một hồi rồi mới nói qua Đoàn Nhi đưa cho Trẫm một số thứ, Trẫm thấy rất thú vị.” Người vừa nói, Vi Đoàn Nhi cầm một chiếc khay ngọc bước lên mấy bước, đưa cho hai người họ xem kĩ càng.

Trên khay ngọc đặt một hình nộm người bằng gỗ vô cùng tinh xảo, Thái tử phi không dám cầm lên, chỉ nhìn một lần nhưng sắc mặt đã tái nhợt, quay sang nhìn Đức phi, không dám nói gì.

Hoàng thượng nhìn sắc mặt của hai người họ, “Vật này là do một nô tỳ trong Đông Cung phát hiện ra, giao cho Vi Đoàn Nhi. Ngày sinh viết ở bên trên là của Trẫm, chỉ là không biết ở Đông Cung lại có người nào hận Trẫm như vậy, phải dùng đến mấy trò tà thuật này để làm giảm đi oán hận trong lòng?” Giọng nói của Người bình hòa lãnh đạm, nhưng lại lộ ra một tia âm lạnh.

Ta vốn dĩ đang đoán xem đây là vật gì, nghe câu ấy mới đột nhiên hiểu ra, Vi Đoàn Nhi, cuối cùng Vi Đoàn Nhi đã ra tay rồi. Cho dù Thái tử phi có tự mình cầu xin, thì nàng ta cũng đã sắp đặt trước kết cục này rồi!

Thái tử phi và Đức phi quỳ sụp xuống, đầu cúi rạp, run rẩy nóiu hoàng minh giám, trong Đông Cung tuyệt đối không hề có người có lòng dạ độc ác như vậy.”

Hoàng thượng nhìn hai người họ, sắc mặt không ngờ lại vô cùng bình lặng...

Ta không dám tưởng tượng xem Hoàng cô tổ mẫu sẽ nói gì, làm gì, chỉ nhắm chặt mắt cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn tiếp. Chỉ dựa vào lời của Vi Đoàn Nhi thôi, chẳng lẽ Hoàng cô tổ mẫu thực sự đã tin chuyện này? Không nghi ngờ chút nào sao? Đông Cung không chỉ có mình Thái tử ở, còn có các vị Quận vương và Quận chúa, không chỉ có Thái tử phi và Đức phi, còn có rất nhiều nữ quyền khác nữa.

Nhưng bất luận là ai, đều sẽ liên lụy tới cả Đông Cung!

“Uyển Nhi, chuyện này nên xử lý thế nào?” Hoàng thượng đột nhiên hỏi.

Uyển Nhi vội đáp lời: “Tôi người điều tra kĩ lưỡng Đông Cung, tìm ra hung thủ thực sự làm trò tà thuật này, tra khảo nghiêm ngặt.” Hoàng thượng gật đầu, “Nếu như nguyên rủa Trẫm, thì sẽ phải dùng hình phạt gì?” Uyển Nhi khẽ dừng một lát, nói: “eo như tiền lệ trước đây, chủ mưu bị lăng trì, tòng phạm nhẹ nhàng hơn, là ngũ mã phanh thây, chém ngang lưng, tất cả những ai có liên quan tới vụ án đều sẽ bị liên lụy.”

Ta bỗng nhiên mở trừng hai mắt, hai tai lúc này đã ù đi. Cái kết mà Vi Đoàn Nhi đã sắp đặt, tuyệt đối không phải chỉ nhằm vào một hai kẻ hạ nhân, chỉ cần vụ án này được điều tra thì cả Đông Cung sẽ không ai thoát khỏi liên lụy... Lồng ngực ta giống như bị ai đó cầm dao khoét sâu, đau tới mức khó nhin nhưng vẫn không dám động đậy.

Hoàng thượng lạnh nhạt nói: “Đông Cung là nơi ở của Thái tử nên miễn việc liên lụy, đi tra xét đi.” Uyển Nhi vội cúi người đáp: “Vâng.” Nàng tiếp chỉ, chỉ nhìn ta một cái rồi chuẩn bị ra khỏi điện.

Lúc này, Thái tử phi vốn đã sợ tới mức mềm nhũn người trên nền đất bằng phẳng đầu, run rẩy nói đã.” Bà cắn chặt môi, trong mắt ngập tràn tang thương, khô héo, “Mẫu hoàng không cần tra xét nữa, thần tước[1] nhận tội, chuyện này không liên quan tới những người khác, là do một mình thần tước làm.” Bà nói xong, đầu liên tục đập mạnh xuống sàn, từng tiếng từng tiếng vang vọng trong điện, chẳng mấy chốc trán đã rớm máu, chảy từ mắt rơi xuống sàn.

[1] Cách con dâu xưng hô khi nói chuyện với Hoàng thượng.

Ta nhìn chăm chăm vào bà, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh nói cười hòa nhã khi nãy, ai ngờ đâu vừa bước vào điện, bà đã bị dồn vào đường chết. Lúc này đây, bà phải nhận tội thì mới có thể đổi lại cho Đông Cung một con đường sống, bà không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhận tội. Bất kể là lăng trì hay là những hình phạt khiến người ta vô cùng khiếp đảm như Địch Nhân Kiệt ở trong ngục, bà cũng đều chỉ còn cách chấp nhận. Vị Thái tử phi trước giờ chưa từng rời khỏi Đông Cung, cùng Thái tử sớm tối bao năm, từ ngôi vị Hoàng hậu thoái nhượng xuống thành Thái tử phi, ngần ấy chẳng đủ đổi lấy một tia thương xót trong lòng Hoàng cô tổ mẫu, cuối cùng vẫn phải chết, chết trong hình phạt tàn khốc nhất.

Ánh mắt Hoàng thượng lạnh lùng nhìn bà, “Người và Đức phi thường ngày hay ở cùng nhau, chuyện này có liên quan tới nàng ta hay không?”

Thái tử phi ngẩng đầu, gò má trắng ngần hằn in lên vết máu thê lương, giọng nói chua chát như uống phải độc cả đều do một mình thần tước làm, không liên quan gì tới Đức phi!” Bà nói xong, lại khấu đầu rất mạnh một cái, lưng thẳng tắp, quỳ ở trong điện. Đức phi quỳ ở bên cạnh, từ đầu tới cuối không ngẩng đầu lên, sống lưng yếu ớt cúi gập hẳn xuống, hai tay úp chặt xuống nền điện, mười đầu ngón tay trắng dã.

Ta nhìn vị Thái tử phi đang một lòng muốn tìm đến cái chết, rất giống với Vĩnh Bình Quận vương năm trước quỳ ngoài Trường Sinh Điện. Cũng ánh

mắt hờ hững ấy, giống như nhìn thấu vận mệnh của chính mình, thản nhiên, bình lặng.

Hoàng cô tổ mẫu lạnh nhạt nói với người nhận tội là vì không muốn liên lụy tới Thái tử và các Hoàng tôn của Trẫm.” Người nhìn Đức phi, “Đức phi, ngẩng đầu lên.” Đức phi ngẩng đầu, nhìn Hoàng cô tổ mẫu.

Hoàng cô tổ mẫu nói thầm không muốn Thái tử biết chuyện hôm nay.”

Tay Đức phi lại nắm chặt hơn, đập đầu thật mạnh xuống sàn Mẫu hoàng ban chết cho thần tức.” Bà nói xong, không hề thản nhiên giống như Thái tử phi mà hướng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về phía Hoàng cô tổ mẫu, trong mắt có oán có hận, có không cam lòng, cũng có mỉa mai.

Hoàng thượng im lặng một lát rồi nói với Uyển Nhiễm Nhi, sai người đem Thái tử phi và Đức phi đi, chuyện hôm nay không cho phép bất kì ai nhắc lại, bằng không đều sẽ bị lăng trì.” Uyển Nhi vội quỳ xuống lĩnh mệnh.

Hai người lại cùng khấu đầu một cái rồi đứng dậy đi theo Uyển Nhi, những câu nói ấm áp dịu dàng vừa nãy trước cửa Gia Dự Điện vẫn còn, lúc này đã lại là chặng đường cuối cùng của sinh mệnh. Ánh mắt Thái tử phi trầm tĩnh lạ thường, dường như thứ đợi trước mắt không phải là hình phạt lăng trì mà là Thái tử điện hạ đang đợi bà ở Đông Cung đã lâu, còn có người con được thiên hạ ca tụng của bà.

Hoàng thượng nhìn hai người họ rời đi rồi mới than một hơi thật dài là con dâu của Trẫm, hà tất phải có ý dồn Trẫm vào chỗ chết như vậy.” Lãnh ý trong mắt Người tan dần, thêm vài phần vắng vẻ thê lương, ấn vào huyệt thái dương, đón lấy tách trà nóng từ tay Vi Đoàn Nhi, “Vĩnh An, con có lòng muốn gả cho người họ Lý, Trẫm không hi vọng sau này con cũng có sự oán hận như vậy.”

Ta gắng nén đau thương trong lòng, cúi đầu đáp luận sau này được gả cho ai, Vĩnh An từ đầu chí cuối vẫn là người họ Võ.”

Hoàng cô tổ mẫu lặng yên một lát rồi mới lạnh nhạt nói, con và họ không giống nhau, con là người họ Võ.” Người nói xong, đặt tách trà xuống rồi lặng lẽ rời đi, ta quỳ nhìn Người rời khỏi, mới phát hiện ra toàn thân tê liệt, không còn chút sức lực nào.

Trước đêm nay, ta chưa từng tận mắt thấy con người ta đi từ sự sống tới cái chết như vậy. Ta không có cách nào tưởng tượng ra một vị Thái tử phi đẹp như tranh thủy mặc kia sao có thể chịu được nỗi đau khi bị lăng trì, bị người ta trói trên bè trúc rồi xay nát thịt da, đến khi chỉ còn lại xương trắng thì bị đánh cho tới chết. Chỉ nghĩ đến thôi là ta đã không thở nổi, tay chống xuống đất bao lần nhưng vẫn không đứng dậy được.

Đó là mẫu phi của chàng. Là ta tận mắt nhìn thấy bà bị ép nhận tội, vậy mà đến cả một câu cũng không thể nói.

Các cung nữ trong điện thấy ta như vậy, muốn tiến lên dìu ta nhưng bị ta đẩy ra, cuối cùng tự chống được dậy, đứng lên. Đến khi về tới cung, Nghi Bình cười ngênh đón ta, nhìn thấy ta bèn ngay lập tức thay đổi sắc mặt, hỏi hận chúa sao thế? Sao sắc mặt lại phờ phạc thế này?”

Ta nắm chặt tay nàng, tham lam chút hơi ấm của nàng, rất lâu sau mới từ từ buông ra, có gì, lạnh quá thôi.”

Nghi Bình không dám nhiều lời, dìu ta tới ngồi lên giường, ta chỉ còn thừa lại một chút ít trấn tĩnh, vẫy tay bảo nàng buông màn, còn mình run rẩy trèo lên giường, ôm đầu gối cuộn người lại. Ở đây không có người ngoài, chỉ có một mình ta, các cung nữ ngoài kia vẫn đang đi lại, nhỏ giọng bàn tán về bữa ăn sáng mai.

Ta cắn chặt môi, trước mắt một màn mơ hồ nhưng không dám phát ra âm thanh nào. Ai cũng không thể biết, kể cả Nghi Bình, biết rồi thì chỉ có một con đường chết. Nhưng hai vị phi tử của Đông Cung mất tích ở Đại Minh Cung, sao có thể giấu được, chẳng lẽ giống như Thái tử phi và Đức phi cam

tâm chịu chết, họ cũng phải coi như chưa có chuyện gì xảy ra? Cứ để mẫu thân sinh ra mình mất tích vô căn cứ như vậy?

Ta kéo chăn lên, cuộn chặt vào người, đầu óc cứ trống rỗng, tim đập loạn nhịp, cứ ngồi như vậy cho đến khi trời sáng.

Lúc Nghi Bình khẽ gọi ở bên ngoài, ta mới mở lờit mệt, để ta ngủ thêm một lát.” Giọng khản đến mức nói không nên lời, Nghi Bình chắc chắn đã nghe ra điều gì đó, do dự một lát, “Quận chúa có cần gọi Thái y không, nghe giọng của Quận chúa sợ là tối qua đã bị nhiễm lạnh.” Ta cũng cảm thấy họng đau rát, nhưng không muốn gặp bất kì ai, chỉ nói một quá thôi, ngủ một lát là khỏi.”

Bóng người bên ngoài dường như đi rồi, ta mới dần cảm thấy buồn ngủ, mơ màng ngã nhào ra giường. Trong bóng tối dày đặc, chỉ có nụ cười ấm áp và ánh mắt bình lặng của Thái tử phi, dần dà, ánh mắt ấy thêm vài phần ấm áp, phía xa Vĩnh Bình Quận vương đứng trên nền tuyết nhìn ta, chỉ lặng lẽ cười, mở miệng nói câu gì đó với ta nhưng ta lại không nghe rõ, chỉ vội vàng chạy về phía trước, hỏi xem chàng nói gì, chàng chỉ lắc đầu không nói tiếp. Chàng càng không nói ta càng cuống lên, cứ như thế từng bước từng bước muốn tới gần chàng, lòng bàn chân lạnh buốt, giống như tuyết đã ngấm vào trong giày, giống như đêm đó trước Trường Sinh Điện, ta hoảng loạn vấp chân một cái, suýt chút nữa té ngã xuống đất.

Ta vội đưa tay ra định vịn vào đầu đó nhưng không nắm được thứ gì cả, hét to lên một tiếng rồi ngã xuống mặt đất.

“Quận chúa,” Nghi Bình ở bên cạnh gọi ta, “Quận chúa, Quận chúa.”

Cuối cùng ta đã nắm được thứ gì đó, mở mắt, từ một màn朦胧 dần tỉnh táo trở lại mới phát hiện ra nàng đang ngồi trước mắt ta, bị ta nắm chặt lấy cổ tay, lộ ra một khoảng tím đỏ lên. Ta thở hỗn hển, buông tay rồi vịn vào giường, ngồi dậy nói không có gì, là ác mộng.”

Nàng gật đầu, lấy chiếc khăn ướt nóng tới giúp ta lau mặt, thấp giọng nói vị Quận vương đang ở bên ngoài.”

Tim ta co rút lại, lại thở gấp một hồi mới trấn tĩnh lại lúc nào?”

Nàng nói khi đến được nửa canh giờ, Quận chúa ngủ một ngày rồi, đã qua giờ dùng bữa tối rồi.”

Đã một ngày rồi?

Ta lại ngây người rất lâu rồi mới đột nhiên tỉnh táo lại. Họ trước giờ chưa từng tới chỗ này của ta, hôm nay, lúc này, nhất định là vì chuyện hôm qua, đã hơn ba mươi canh giờ rồi, họ nhất định biết tối qua ta cũng ở Gia Dự Điện, đoán được rằng ta đã gặp qua Thái tử phi và Đức phi, cuối cùng, không suy xét đến việc phải né tránh sự hiềm nghi nữa mà chạy tới đây hỏi.

Ta hốt hoảng đứng dậy, vốn dĩ vẫn mặc nguyên y phục đi ngủ, chỉ có điều đầu tóc hơi rối một chút, Nghi Bình giúp ta chỉnh trang lại, kéo màn trướng, ta bước ra ngoài. Biết rõ rằng họ ở bên ngoài, nhưng bước đi không dám phát ra tiếng động nào, cho đến tận khi Nghi Bình thu dọn xong rồi bước ra, thấy ta vẫn đứng ngây ra mới khẽ gọi ta, ta mù mờ nhìn nàng, thảng thốt cười một tiếng rồi đi về phía gian phòng phía ngoài.

Vừa mới bước vào đã có một bóng người xông tới, nắm chặt cánh tay của ta, Lý Long Cơ mắt đỏ hoe nhìn ta, qua một hồi lâu mới nói cho ta biết, Thái tử phi và mẫu phi của ta đi đâu rồi!”

Ta bị cậu ta tóm tới mức đau tay nhưng lại cười ngẩn ngơ nhìn Quận vương lại tiêu tụy thế này? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cậu ta sững sờ, cắn chặt răng nhìn ta, vô cùng phẫn nộ nhưng không nói được câu gì.

Ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Nghĩa đang sầm mặt ngồi một chỗ, Lý Thành Khí vốn đang đứng ở cửa, quay lưng về phía ta, lúc này cũng quay đầu lại, tay phải áp chặt vào cửa, giống như là khảm chặt vào đó, đôi mắt dày đặc những đau thương đeo gọt xương tủy, dày tới mức khiến người ta không thở được.

Chương 6

“Long Cơ.” Giọng nói của Lý Thành Khí hơi khàn đi, nhìn chăm chăm vào ta, “Buông nàng ra.”

Tay Lý Long Cơ bỗng dừng siết chặt lại rồi lại dần dần buông lỏng, quay đầu nhìn Lý Thành Khí. Lý Thành Khí từ cửa đi về phía ta, chỉ nhếch môi chứ không cất lời, cho tới khi bước đến trước mặt ta mới nóiic đệ ra ngoài đi.” Chàng tuy nói với Lý Long Cơ, nhưng vẫn chỉ nhìn ta, ta vẫn ngây người nhìn chàng, không dám trốn, cũng không thể trốn.

Lý Long Cơ vốn định nói gì đó nhưng đã bị Lý Thành Nghĩa kéo ra ngoài. Nghi Bình sớm đã cho các cung nữ lui xuống hết, trong căn phòng trống trải chỉ còn lại ta và chàng, khoảng cách gần như vậy. Ta thấy sự u buồn trong mắt chàng, những lời nói tối qua không ngừng dội vào tai, cuộn lại thành một mớ bòng bong, chỉ có thể cố gắng kéo khóe miệng ra cười với chàng.

Rất lâu sau, chàng mới nói cho ta biết, muội đã biết những chuyện gì.”

Ta vẫn cười như cũn vương đang ám chỉ điều gì vậy? Vĩnh An không hiểu lắm.”

Chàng lại bước lên một bước, như muốn kề sát vào ta, ta vội lùi về phía sau một bước.

“Mẫu phi ta và Đức phi còn sống không?” Chàng ép thấp giọng xuống, âm thanh khản tới mức giống như bị mài mòn.

Ta cứng người, muốn lùi nhưng không thể cất bước nổi, trước mắt là chàng, sau lưng lại giống như bóng tối vô tận, những sợ hãi trong lòng dồn lên từng đợt. Không cần ta nói bất cứ điều gì, chàng sớm đã đoán ra tất cả, sao còn phải tới đây để tìm cách chứng thực? Rõ ràng chàng biết tất cả thì nên hiểu rằng ta không thể nói ra, cho dù là nửa chữ cũng đủ để khiến tất cả mọi người đi vào đường chết.

Chàng từ từ đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay tanh An.” Chỉ nói hai chữ đó rồi không nói thêm bất kì lời nào nữa.

Từ bé tới giờ, hai chữ này đã được không biết bao nhiêu người gọi qua, nhưng lúc này, ta lại không biết phải đáp lại thế nào. Ta hít sâu vào một hơi, giống như bị mê hoặc, đưa tay ra nắm chặt tay chàng, nói khẽ rất nhanh, không đau đớn gì.”

Tha lỗi cho muội.

Ngón tay lạnh cóng của chàng ngấm vào bàn tay ta, ta nhìn chàng đau đáu, sợ chàng có bất cứ phản ứng gì sẽ kinh động tới những người đang canh cửa bên ngoài. Chàng cũng nhìn ta chăm chăm, thông minh như chàng, chỉ cần một câu ấy thôi có lẽ cũng đủ để hiểu hết đầu đuôi, đôi mắt ôn nhuận kia không còn chút sức sống nào, phút chốc đã tràn ngập tuyệt vọng.

Chúng ta cứ đứng đối diện như vậy, chàng nắm chặt cổ tay ta, ta cũng gắt gao giữ lấy tay chàng, vô cùng ăn khớp.

Không biết đã qua bao lâu, chàng mới buông tay, lạnh lùng nói người Quận chúa rất nóng, lát nữa hãy mời Thái y tới xem bệnh thử đi.”

Chàng nhìn sâu vào mắt ta, lại nói uyện đã tới nước này, ta không thể xin Hoàng tổ mẫu ban hôn được nữa.”

Ta cười khổ nhìn chàng, muốn nói vài lời an ủi nhưng lại thôi, chỉ khẽ gật đầu, “Quận vương xin hãy bảo trọng.”

Chàng xoay người bước nhanh ra cửa, nói nhỏ với người ở bên ngoài mấy câu rồi đem hai đệ đệ rời đi. Lúc Nghi Bình bước vào, ta vẫn đứng đờ ra như cũ, nhìn cửa cung trống rỗng, không để ý tới lời nói của Nghi Bình, đến khi nàng kêu thất thanh lên một tiếng, ta mới phát hiện ra mình đang ngồi nhũn ra dưới nền đất.

Đến ngày mừng tám, phụ vương sai người đưa quà sinh thần tới, ta mới chợt nhận ra rằng mình đã qua mười ba tuổi rồi.

Sau hôm đó, ta liên tục sốt cao không giảm, cứ như vậy đến hết ngày thứ năm mới có chút khá lên, ngay sau đó lại phải theo Hoàng cô tổ mẫu tới Lạc Dương lễ bái. Vạn Tượng Thần Cung ở Lạc thành đã xây được năm năm, đây là lần đầu tiên Hoàng cô tổ mẫu quyết định tự mình chủ trì đại lễ cúng tế, thiết yến quần thần, lệnh cho thúc phụ Võ Thừa Tự làm Á Hiến, Võ Tam Tư làm Chung hiến, nhưng lại chẳng đoái hoài gì tới Thái tử Lý Đán.

Chẳng ai đoán nổi lòng Đế vương, mỗi ám thị nhỏ của Người cũng đều có thể khiến cả triều đình nổi phong ba. Chỉ chuyện lễ bái này thôi, thúc phụ Võ Thừa Tự đã quét sạch những mịt mờ sau khi bị bãi chức tướng, mặt đầy hân hoan cười nói cùng các quần thần.

Sau khi cúng tế, dường như tâm trạng của Hoàng cô tổ mẫu rất tốt, trong yến tiệc cũng vô cùng thoải mái, đem lễ vật chúc mừng mà sứ giả mang tới ban cho phụ vương và các vị thúc phụ của ta. Ta ngồi bên cạnh Thái Bình Công chúa, nhìn về phía xa thấy sắc mặt Thái tử vẫn lãnh đạm như thường, chỉ khi nào người bên cạnh nói gì mới đáp lại một câu, tựa hồ như tất cả những gì mà Hoàng cô tổ mẫu làm không hề liên quan tới ông.

Vị trí trưởng tử bên cạnh Thái tử không có ai ngồi, chỉ có Lý Thành Nghĩa và Lý Long Cơ.

Rất lâu sau, Hoàng cô tổ mẫu mới nhìn về phía Thái tử, ôn hòa hỏi của Thành Khí vẫn chưa khỏi sao?” Thái tử vội đứng dậy đáp trả ồm này tuy rất nặng nhưng cũng không đáng lo ngại, nhi thần đã dặn dò nó ngày mai nhất định phải tới Lạc Dương để thỉnh an Mẫu hoàng.”

Hoàng cô tổ mẫu lạnh nhạt ừ một tiếng găm Thu y thuật cao minh, bảo hần dành ra nhiều tâm tư một chút.”

Thái tử vội vâng một tiếng rồi mới khom lưng ngồi xuống.

Ta nghe mà thấy khổ não trong lòng, bưng tách trà lên, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lý Long Cơ. Trong đôi mắt sáng long lanh của cậu ta không có chút tức giận nào, chỉ nhìn thẳng vào ta, nhìn tới mức khiến ta hốt hoảng, vội tránh đi.

Lúc này, trong đình của Thần Cung đã bắt đầu tấu nhạc, từ trong điện nhìn ra, thấy có hàng trăm người đứng trong đình, múa theo điệu “Thần Cung đại lạc” , thể trận hào hùng, khí thế bao quát núi sông.

Người trong điện ai nấy đều xem tới mức say mê, tiếng vui cười hời hợt dần lắng xuống.

“Vĩnh An,” Thái Bình Công chúa đột nhiên nghiêng đầu qua, nói với ta trong tiếng trống nhạc đình tai nhức óc, “Nhìn sắc mặt con vẫn không tốt, Thái y nói thế nào?”

Ta vội đặt tách trà xuống, đáp khá hơn nhiều rồi, chỉ nói rằng cần phải tĩnh dưỡng hơn nửa tháng mới có thể loại trừ hết những dư hàn trong người.”

Thái Bình gật đầu ngay nay rất nhiều người đổ bệnh, Sùng Giản cũng sốt cao không thuyên giảm, không thể theo ta tới Lạc Dương được.”

Ta nghe nói con trai bà bị bệnh thì vợ hỏinh Quốc Công cũng bệnh rồi? Có nghiêm trọng hay không?”

Thái Bình cười một tiếngông nghiêm trọng, nó cũng giống con, mỗi khi tới mùa đông đều phải ốm một trận, ta cũng quen rồi. Nhưng mà Thành Khí, mặc dù hơi gầy yếu nhưng chưa ốm nặng bao giờ, nghe xong thật khiến người ta phải lo lắng.”

Ta nghe bà dường như là đang tự nói với mình, nhất thời im lặng, không biết đáp lời ra sao.

Bệnh của chàng là do Nghi Bình thuận miệng nhắc tới, nói là thông tin do Thượng Y Cục bí mật truyền ra, lúc ấy ta đang bệnh tới mức đầu óc quay cuồng, mờ mịt, chỉ lảng máng nghe lọt vào tai, đã đau lại càng thêm đau. Sau đó Thẩm Thu tới cũng không hề nhắc tới chuyện này, lúc chẩn mạch kê đơn cũng yên lặng lạ thường, ta nhìn hẩn, nhiều lần muốn hỏi nhưng cuối cùng lại chẳng nói một câu nào.

Thái Bình nói thêm vài câu, ta đều thuận miệng đáp lại cho có, đợi đến lúc tiệc tàn liền quay về Thái Sơ Cung.

Từ sau đại lễ cúng tế, Hoàng cô tổ mẫu sẽ ở lại Thái Sơ Cung của Lạc Dương, ta đương nhiên cũng không thể về Trường An. Sự hiếu kì của lần đầu tới Lạc Dương một năm trước sớm đã chẳng còn nữa, chỉ cảm thấy ở Đại Minh Cung đi tới đâu cũng thấy cô hồn, chuyển tới Thái Sơ Cung cũng tốt.

Lúc dùng bữa tối, Uyển Nhi tới, nói Hoàng cô tổ mẫu đột nhiên nổi hứng, bảo chúng ta theo Người đi xem người Hồ ca múa, vô cùng náo nhiệt.

Ta ôm lò sưởi nhìn nàng, do dự một chút rồi đáp: “Không muốn đi.” Uyển Nhi quan sát ta kĩ càng, “Sắp được hơn nửa tháng rồi, sao muội vẫn chưa khá lên chút nào?” Ta biết thứ nàng nói không phải trận bệnh này mà là

chuyện kia, lòng ghen lại, khẽ nói ông quên được, muội đã tìm lòng không tới hỏi tỷ rồi.”

Uyển Nhi cười hỏi ta sẽ nói, nhưng nghe xong có khá hơn không?” Nàng vừa nói vừa ngồi xuống cạnh ta đi, trí nhớ quá tốt cũng không phải việc gì tốt đẹp.” Ta nhìn nàng, không đáp.

Nàng lại im lặng một lát rồi mới nói đó, chiếu thư phế Lý Hiền cũng là do tay ta tự viết, chính đạo chiếu chỉ ấy đã đẩy chàng vào đường cùng.”

Ta sững sờ, lập tức hiểu ra. Hóa ra người dẫn nàng đi con đường nhỏ trong cung, người mà nàng nói rằng vô cùng yêu thương Vĩnh Bình Quận vương, người khiến nàng không màng sinh tử quỳ trước Bồng Lai Điện để cầu xin, qua bao nhiêu năm vẫn không chịu quên đi, chính là Lý Hiền – một Hoàng tử mang tội danh mưu phản cuối cùng bị ban chết.

Nàng liếc mắt nhìn ta, nụ cười yếu ớt vô lực tận bây giờ ta vẫn không quên nổi từng chữ trong chiếu thư, đến cả cảm giác khi cầm bút lên cũng vẫn nhớ rất rõ ràng, vậy mà vẫn phải ngày ngày ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu của muội, cả ngày cười nói toan tính từng người một.” Nàng thoáng ngần ngơ, rồi nói tiếp óang cái đã mười năm rồi, chẳng phải vẫn sống tốt đó sao? Đi thôi, Vĩnh Bình Quận vương cũng tới rồi, đang ở trong điện.”

Ta kinh động tới mức đứng bật dậy, nhưng liền bị nàng ấn vai xuống, cười nói vội, bảo Nghi Bình mang một bộ y phục thật dày lên đây.” Nàng nói xong, gọi Nghi Bình vào, đích thân dẫn dò nàng cách trang điểm, ta nhìn trong gương thấy Nghi Bình đang cầm từng loại trang sức lên so sánh, đang định bảo nàng cứ chọn qua loa thôi thì Uyển Nhi đã lên tiếng trước còn nhớ muội có một chiếc trâm ngọc, sao lâu lắm rồi không thấy muội cài?”

Ta vội đáp rằng biết đã vứt ở đâu mất rồi.” Vừa nói vừa quay sang Nghi Bình, bảo loa thôi.”

Lúc bước vào, Trường Sinh Điện đã ngồi kín người.

Hoàng cô tổ mẫu lúc này đang thấp giọng nói chuyện cùng Vi Đoàn Nhi, thấy ta bước lên hành lễ mới cười nói về chỗ ngồi đi.” Ta đứng dậy, bước qua phía trước bàn của Thái tử và những người con của ông, nhưng từ đầu tới cuối không dám ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng đi tới phía sau chiếc bàn còn trống rồi ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ra cung nữ theo hầu mình lại chính là cô gái ở Phụng Dương Môn hôm đó.

Nàng nở một nụ cười khó hiểu, thêm trà cho ta.

Ta nhìn nàng, khẽ hỏi: “Tên gì?” Tính ra thì đã quen biết hơn một năm rồi, vậy mà ta vẫn chưa biết tên của nàng. Nàng thoáng ngập ngừng rồi mới nói khe khẽ Quận chúa, nô tỳ tên Nguyên Nguyệt.” Nàng nói xong, lập tức khom người lui xuống.

Ta bưng tách trà lên, vờ như vô tình nhìn một lượt mọi người. Lúc nhìn tới bên cạnh Thái tử, mới hơi dừng lại một chút, Lý Thành Khí vẫn hơi mỉm cười như trước, vì vừa mới khỏi bệnh nên trông có chút gầy yếu, Hoàng cô tổ mẫu dường như rất quan tâm đến chàng, không ngừng hỏi thăm chuyện thuốc thang và những lời dặn dò của Thái y, chàng cũng rất cung kính đáp lời, không có chút khiếm khuyết hay bất ổn nào.

Cho tới tận lúc bắt đầu ca múa, Hoàng cô tổ mẫu mới không nhìn chàng nữa.

Lý Thành Nghĩa ở bên cạnh chàng, tựa như phát giác ra ta nhìn về phía đó, ngẩng đầu nhìn ta, dùng bả vai huých nhẹ chàng một cái. Lúc này chàng mới quay đầu, hờ hững nhìn qua chỗ ta, không hề dừng tầm mắt lại mà cúi đầu xuống nói gì đó với Lý Thành Nghĩa.

Lòng ta chua xót, cúi đầu, những tiếng cười rộn ràng kia lúc này giống như cách ta một tầng sương khói, không nghe rõ bất cứ thứ gì.

Trong Thái Sơ Cung, Đông Cung sớm đã trở thành cấm địa, trừ khi Hoàng cô tổ mẫu triệu gọi, nếu không những người bình thường đều không thể tới gần.

Nhưng mặc dù như vậy, vẫn có trưởng quản Dịch Đình và thái giám trong cung lén gặp Thái tử, chuyện này bị Vi Đoàn Nhi tố cáo với Hoàng cô tổ mẫu, hai người đó lập tức bị lôi ra giữa chợ chém ngang lưng thị chúng. Ở trong điện, Hoàng cô tổ mẫu trực tiếp truyền khẩu dụ, Thái tử và các con không được phép gặp các quan viên từ tam công cửu khanh trở xuống, từ đó ai ai cũng có ý muốn tự bảo vệ mình, không dám có bất kì hành động nào nữa.

Lúc dùng bữa tối, đầu óc Nghi Bình cứ để đâu đâu, lúc thì để rau rơi xuống mặt bàn, lúc lại đụng vào làm nghiêng tách trà, ta đưa tay ra chỉnh lại tách trà, nhìn sự hoảng hốt trong đáy mắt nàng, hỏi xảy ra chuyện gì?”

Nàng cắn môi rất lâu, lắc đầu, mập mờ né tránh ánh mắt của ta, đáp ông có chuyện gì.” Ta càng cảm thấy có gì đó không ổn, kéo cổ tay nàng lại, “Chiều nay người tới Nội Giáo Phường, lúc về liền bồn chồn không yên, rốt cuộc là chuyện gì?”

Từ khi tới Thái Sơ Cung, nàng đã cần mẫn hơn rất nhiều, khi ở Trường An thì rất hay trốn học, nhưng giờ lại chăm chỉ hơn ai hết. Hiện nay Thái tử và các con đều bị cấm túc, cũng chỉ có một vài nô tỳ có thể xuất hiện ở Nội Giáo Phường, có lẽ thi thoảng trong những câu chuyện phiếm, có thể nghe được chút ít về giờ ăn giấc ngủ của Lý Thành Nghĩa cũng đã khiến nàng an tâm hơn nhiều rồi.

Nàng do dự một hồi mới khẽ nói người của Đông Cung, đã mấy hôm nay không tới Nội Giáo Phường rồi.”

Quả nhiên là có liên quan tới Đông Cung. Ta cố nặn ra một nụ cười ỉang lẽ chỉ một tách trà đó thôi đã khiến trái tim người bay theo người ở Đông

Cung rồi?” Mặc dù ta biết tất cả, nhưng đây là lần đầu nhắc tới chuyện này, nàng luống cuống nhìn ta, cúi đầu rất lâu mới nói Quận chúa thứ tội.” Ta nghiêm túc nhìn nàng, “Có gì đâu mà thứ tội hay không thứ tội, chỉ sợ người không gánh nổi trái tim này của mình thôi.”

Từ khi chàng bị cấm túc, cái cảm giác ngày ngày nóng ruột không yên vì không được gặp ấy, ta vẫn ghi tạc trong lòng, vậy nên rất đồng cảm với tâm tư của nàng.

Nàng cúi đầu, lại lặng im một hồi rồi mới nói tỳ muốn cầu xin Quận chúa một việc.” Ta nhìn thẳng vào nàng biết là chuyện gì, người không cần nói, tối nay ta tới phòng của Uyển Nhi uống trà.” Nàng vội quỳ xuống khấu tạ, ta đưa tay ra đỡ nàng dậy, “Được rồi, mau đi thu dọn đi.”

Nàng vâng lời, gọi người tới thu dọn, ta ngồi phía sau án kị, trái tim từng chút từng chút bị bóp nghẹt, ngày càng hoảng sợ. Thật ra cũng phải chuyện gì to tát, khi trong cung có quá nhiều việc, thường xuyên có các cung nữ trốn tiết học của Nội Giáo Phường, nhưng chỉ cần có liên quan tới Đông Cung là ta liền cảm thấy không yên lòng, lần này, cảm giác ấy lại càng mãnh liệt hơn.

Cung nữ ở bên cạnh đang dọn dẹp, ta nghe tiếng ngọc khí va chạm vào nhau, chỉ cảm thấy lòng bàn tay dần lạnh, không thể ngồi thêm được nữa, đứng dậy đón lấy áo choàng Nghi Bình đưa tới rồi khoác lên, lập tức ra ngoài.

Lúc sắp tới chỗ Uyển Nhi, ta đột nhiên dừng lại, nói với Nghi Bình xem xem Vi Đoàn Nhi có trong phòng không.”

Nghi Bình vâng một tiếng, vội vàng chạy đi trong bóng tối, ta đứng ở bên cạnh bậc thang bằng đá, dựa vào vách tường, cố gắng trấn định lại tâm tư. Còn có thể có chuyện gì nữa chứ? Giờ đã là tình cảnh xấu nhất rồi, cấm túc Đông Cung, thậm chí còn không được chia buồn vì hai người vợ đã mất, hễ

cứ hở ra một tí là sẽ bị chém ngang lưng vứt xác đi. Đến giờ này, còn có thứ gì có thể khó chịu hơn nỗi nhục nhã ấy nữa?

Ta đang suy nghĩ thì thấy có bóng áo trắng đi từ trên bậc thềm xuống, đang muốn trốn đi thì phát hiện ra là Uyển Nhi.

“Uyển Nhi.” Ta vội gọi khẽ.

Nàng dừng bước, quay đầu nhìn ra, trong đôi mắt lộ ra vẻ sửng sốt hiếm thấy vội tới tìm ta?”

Ta gật đầu, nàng nhìn xung quanh rồi vội đi tới bên cạnh vách tường, trong bóng tối, nàng nhìn ta rất lâu, hỏi ta làm gì? Ta đang vội xuất cung.” Tim ta vang lên tiếng đập bộp, quyết định hỏi phải là Đông Cung xảy ra chuyện rồi không?”

Nàng lắc đầu, “Muội đừng nghĩ nhiều, mau về cung đi.”

Ta nhìn đau đầu vào nàng, nàng càng trấn tĩnh, ta càng bất an.

Đúng lúc này Nghi Bình cũng chạy về, thấy Uyển Nhi vội khom người hành lễ, lui xuống vài bước rồi giúp ta canh chừng xung quanh. Ta thấy Uyển Nhi xoay người thì vội kéo nàng lại, nói tỷ, nói thật cho ta biết, có phải Đông Cung xảy ra chuyện rồi không.”

Uyển Nhi quay đầu lại, nhìn thẳng vào ta. Muội về cung ngay lập tức, đừng nghe ngóng bất cứ chuyện gì liên quan tới Đông Cung.”

Nàng nói xong, rút tay ra rồi đi, ta định kéo nàng lại nhưng chậm một bước, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ran lên, không còn chút sức lực nào.

Ai ngờ, nàng mới đi được vài bước thì đột nhiên quay lại, bước tới trước mặt ta, nhìn ta rất lâu rồi mới thở dài cùng ta đi, ta không muốn khiến muội không được gặp hẳn lần cuối.”

Ta ngây người nhìn nàng, tới khi đột ngột phản ứng trở lại, tim bị co rút mạnh một cái, cơn đau thấu xương thấu tủy lan ra toàn thân.

Nàng thấy ta như vậy cũng không nói thêm gì, chỉ nhìn Nghi Bìnhhướng về đi, bất kì ai hỏi cũng đừng nói Quận chúa đã đi đâu.” Nói xong thì kéo tay ta đi về phía cửa cung, đi được một đoạn, ta mới lấy lại được một chút thần hồn, nhìn nàng hỏiàng ở ngoài cung?”

Uyển Nhi nắm chặt tay ta, “Đúng, ở chỗ Lai Tuấn Thần. Hai ngày trước thúc phụ muội và Vi Đoàn Nhi kẻ tung người hứng, nói Thái tử mặc dù ngoài mặt không nói gì về chuyện hai vị phi tử, nhưng thực chất thì đang ôm hận trong lòng, ngầm an bài việc mưu đoạt Đế vị. Tháng trước Thái tử gặp riêng nội thị trong cung đã khiến Hoàng thượng có lòng hoài nghi, giờ đây hai người họ lại nói như vậy, Người đương nhiên sẽ không dè.”

Suốt cả dọc đường ta bị nàng lôi đi, nghe những câu ấy thì tinh thần đại loạn, chuyển sang kéo tay nàng đi về phía ngoài, bước chân mỗi lúc một nhanh Hoàng cô tố mẫu lại tin? Tại sao lần nào cũng tin lời của người ngoài, không tin con ruột của mình!”

Hai ngày, đã hai ngày, ở chỗ của Lai Tuấn Thần hai ngày, không chết thì cũng mất đi nửa mạng.

Uyển Nhi liếc nhìn ta, “Nói thêm cho muội biết, bây giờ tất cả hạ nhân trong cung Thái tử đều đã nhận tội, muội có làm gì cũng tốn công vô ích thôi, ta chỉ muốn để muội gặp hẳn lần cuối, nếu như sau này Hoàng thượng có hỏi, muội hãy nói là muội muốn đi thăm Lâm Tri Quận vương, đã nhớ chưa?”

Ta hít sâu vào một hơi, gật đầu, mắt dần nhòa đi.

Nhận rồi, đều đã nhận rồi, lẽ nào đây là lần gặp mặt cuối?...

Sau câu đó, Uyển Nhi không nói thêm gì nữa, cho tới tận khi đưa ta ra khỏi cung mới gật đầu cùng với thị vệ đã đợi sẵn ở cửa, rồi kéo ta lên xe ngựa. Ta ngồi trong xe ngựa, lưng lay theo chuyển động của xe, tê dại nhìn con đường tối đen trước mặt, lúc này đã là giờ giới nghiêm ban đêm, ngoài ánh trăng lạnh lẽo, không còn bất kì ai đi lại trên đường.

Hóa ra vẫn còn tình cảnh xấu nhất này, chỉ là ta không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ tới.

Uyển Nhi yên lặng cùng ta rất lâu rồi mới nói khễn này ta ra ngoài, là vì Hoàng thượng sợ Lai Tuấn Thần dùng hình bức cung quá dã man, bảo ta đi xem tình hình thực tế, muội chỉ cần theo ta vào, ta sẽ tìm thời cơ thích hợp để muội gặp Vĩnh Bình Quận vương.”

Ta gật đầu, từ đầu chí cuối nàng không hề buông lỏng tay ta, ta cũng lật lại nắm lấy tay nàng, đến lúc xe ngựa dừng lại mới nói nhủuỵện này còn cách nào cứu vãn không?” Nàng kiên định nhìn ta, khẽ đápông, Lai Tuấn Thần đã giao tất cả bản ghi chép khẩu cung cho Hoàng thượng, nếu như còn một chút hi vọng cứu vãn ta đã không mạo hiểm tính mạng đưa muội tới đây.”

Ta nắm tay nàng càng chặt hơn, thở một hơi thật sâu rồi mới cùng nàng xuống xe ngựa.

Trong bóng đêm, nhà lao trước mắt đốt một bó đuốc rất lớn, giống như muốn xua tan đi tất cả những âm u giá lạnh, mười mấy thị vệ mang đao đứng trang nghiêm một bên, Lai Tuấn Thần đang đứng khoanh tay, ánh mắt u ám quét qua ta rồi mới nhìn Uyển Nhi, “Sao Thượng Quan cô nương lại tới đây, những nơi như thế này e rằng sẽ khiến cô nương và Quận chúa hoảng sợ.”

Uyển Nhi lạnh lùng nhìn hăn, nghiêm túc nóiàng thượng phái ta tới đây thăm Điện hạ và các vị Quận vương, đại nhân đã biết hai chúng ta không thích hợp ở lại nơi này quá lâu thì xin hãy mau dẫn đường.”

Lai Tuấn Thần cười một tiếng nường đừng vội, khoác thêm áo vào, bên dưới đó khá lạnh.” Hắn nói xong không đợi Uyển Nhi đáp lời bèn ra hiệu bằng ánh mắt với người bên cạnh, kẻ đó vội vàng ôm hai chiếc áo choàng dày tới đưa cho ta và Uyển Nhi, Uyển Nhi không nói gì, giúp ta mặc lên, tự mình chỉnh trang xong mới nhìn lại hắn.

Sau khi cùng hắn bước vào trong cửa gỗ, mới biết lời hắn nói không phải là đùa.

Bên trong không những ẩm ướt lạnh lẽo mà bốn phía còn đầy mùi thịt thối rữa. Ta cố kìm lại sự đau đớn và cơn buồn nôn đang dâng lên trong lồng ngực, theo bước chân của Uyển Nhi, bước đi trên con đường đầy đá tối đen như mực. Trong các lao phòng ở xung quanh đều có từng đám bóng đen nhưng lại không hề động đậy, ngồi co quắp trong bóng tối, yên lặng tới mức nghe được cả tiếng xào xạc của rơm rạ dưới nền.

“Cô nương muốn gặp ai trước?” Lai Tuấn Thần khẽ mỉm cười, “Thái tử điện hạ và mấy vị Quận vương đều ở chỗ đó, vẫn chưa hề dùng tới trọng hình, lao phòng phía trước là mấy nhân chứng sống đã nhận tội của Đông Cung.”

Mấy nhân chứng sống đã nhận tội, ta kéo chặt áo choàng trên người, cắn chặt môi dưới, tự kiềm chế bản thân không đi xem xung quanh.

Uyển Nhi trầm ngâm một chút, “Kẻ nhận tội ta không tới xem nữa, quá đẫm máu, sợ sẽ gặp ác mộng.” Lời nói của nàng mỉa mai một cách trắng trợn, Lai Tuấn Thần vẫn đeo nụ cười nường yên tâm, có thể để cô nương gặp, đều là những kẻ đã được chùi chu sạch sẽ.”

Uyển Nhi hừ một tiếng ta tới thăm Thái tử điện hạ, còn cả Vĩnh Bình Quận vương nữa.”

Lai Tuấn Thần nghe xong cũng không hề do dự, đưa chúng ta rẽ qua mấy con đường tối tăm, dừng lại trước một gian phòng đá, ra hiệu cho người mở

cửa rồi mới khom người nói cô nương vào bên trong, nếu có cần gì cứ gọi một tiếng là được.” Uyển Nhi gật đầu, “Đã là Hoàng thượng căn dặn ta tới thăm hỏi thì mong đại nhân đừng canh giữ ngoài cửa, để tránh ta và ngài sau này khó làm việc.”

Lai Tuấn Thần cười, cúi người chào đó là đương nhiên, xin cô nương yên tâm, người ở đây không kẻ nào có gan nghe lén.”

Uyển Nhi gật đầu, đưa ta vào trong.

Ta đột nhiên lại có chút do dự không dám bước đi, nhưng lại bị Uyển Nhi nắm lấy tay, chặt đến mức ngón tay đau nhói. Ta theo nàng, từng bước từng bước tiến vào, cánh cửa đá phía sau lưng lặng lẽ khép lại, chỉ có tiếng khóa cửa khe khẽ.

Trong gian phòng đá có đốt một ngọn đèn, còn có một chiếc bàn gỗ đơn sơ, bày trên đó là cơm rau chưa động đũa.

Góc tối có một tấm gỗ đặt làm giường, Lý Thành Khí đang dựa vào tường, lặng lẽ nhìn chúng ta. Trên người chàng chỉ có một chiếc áo bằng vải bông rất đơn giản, tuy rằng hơi mỏng manh nhưng vẫn coi như là sạch sẽ, chỉ có điều ở đầu ngón tay có thể nhìn ra những miệng vết thương nhỏ, đã được lau sạch máu đi, chỉ lưu lại những vết đỏ tươi.

Từ sau buổi yến tiệc hôm đó tới nay, ta và chàng đã có mười mấy ngày không gặp, nhưng không ai ngờ được rằng lại gặp nhau trong tình cảnh này. Ta nhìn chàng thật sâu, ánh mắt không hề rời đi. Uyển Nhi buông tay ta, khẽ nói này không có cửa sổ, ta đợi muội ở bên ngoài, qua đó đi.”

Ta nghe thấy lời nàng nói, nhưng không lê nổi bước chân, chỉ nhìn chàng đắm đắm, không dám cả hít thở.

Qua một hồi, chàng mới khẽ mỉm cười, nói với tai đây đi.”

Ý cười của chàng từ đôi môi lan dần lên ánh mắt, cuối cùng khơi dậy nỗi đau đớn trong lòng ta, ta bước lên, ngồi xuống nắm lấy tay chàng, nhìn vết thương nửa tím nửa đỏ, cố gắng rất lâu mới thốt nổi nên lời: Tuấn Thần dùng hình rồi?”

Chàng trở tay, nắm chặt tay ta rồi xuống cạnh ta.”

Ta cố kìm những giọt long lanh đang dâng lên trong mắt, gật đầu ngồi xuống bên cạnh chàng.

Chàng hơi tựa vào vách tường, yên lặng nhìn ta một chút rồi mới nói: quên chuyện ban hôn đi.”

Tim ta quặn đau từng hồi nhưng vẫn gượng cười, đáp: ”

Chàng cười ửng người ngoài kia đều đã nhận tội?”

Ta gật đầu, im lặng.

Chàng đưa tay giúp ta thắt lại dây áo choàng, nói nhóm cơ hội rời xa Hoàng tổ mẫu.”

Ta lại gật đầu, cảm giác được bàn tay lạnh lẽo của chàng lướt qua cằm mình, dừng lại một chút rồi mới xoa nhẹ đôi má, tiếp lời: có bất kì quan hệ nào với Lý gia nữa.”

Ta gật đầu thật mạnh, không thể nén nổi cảm giác cay nồng nơi sống mũi, mắt nhòa đi.

Ta vốn dĩ không biết phải nói gì cùng chàng nữa, giữa hai chúng ta, ngoài lời hứa ban hôn đó ra, cũng chưa phát sinh bất cứ điều gì, biết rõ rằng chẳng còn cơ hội cứu vãn, biết rõ rằng đây là lần gặp mặt cuối cùng, nhưng không biết phải nói sao.

Chàng thở dài, ôm ta vào lòng.

Ta cứng người, rất lâu sau mới từ từ đưa tay ra, vòng tay ôm lấy chàng.

Y phục trên người chàng rất mỏng manh, thậm chí sờ qua lớp vải bông có thể cảm nhận được độ nông sâu của vết thương. Tuyệt đối không được khóc, Lai Tuấn Thần đang ở bên ngoài, thấy mắt ta đỏ lên nhất định sẽ bí mật tấu lên Hoàng thượng, nạn này chưa qua họa khác đã tới... Càng nghĩ như vậy, ta càng không kìm được, chỉ có thể ra sức nắm chặt tay lại, móng tay ghim chặt vào da thịt nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Một lát sau, chàng mới buông tay, ý bảo ta hãy rời đi. Ta ngồi ngây ra trước mặt chàng, nhìn thật kĩ dung mạo chàng, không động đậy. Uyển Nhi đột nhiên lên tiếng tạ Quận vương, Uyển Nhi sẽ đem tất cả những lời vừa rời tấu bẩm lên Hoàng thượng.” Nàng nói xong, dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Quận vương bảo trọng, Uyển Nhi cáo lui.”

Ta nghe nàng nói như vậy, biết rằng không thể kéo dài thêm nữa, cúi đầu xuống lau khóe mắt, đứng dậy nói tạ vương bảo trọng, Vĩnh An cáo lui.” Nói xong cắn chặt răng, dần lòng đứng dậy đi về phía cửa, không dám quay đầu lại nhìn.

Cho tới tận khi cánh cửa được đóng lại một lần nữa, Lai Tuấn Thần mới tiến lại gần, chấp tay nói và cho cô nương rời, mời.”

Uyển Nhi liếc qua ta, thấy ta đã bình thường trở lại rồi mới khẽ thở phào, đưa ta theo Lai Tuấn Thần tới gặp Thái tử. Ở gian phòng đá của Thái tử, Uyển Nhi nói qua loa vài câu rồi đem theo ta cáo lui. Thật ra nàng hiểu rõ hơn ai hết, Hoàng thượng phái nàng tới thăm hỏi, chẳng qua chỉ để thể hiện chút khí độ của người làm mẹ mà thôi.

Sau khi từ chỗ Thái tử đi ra, Uyển Nhi lại dặn dò Lai Tuấn Thần đưa chúng ta tới gặp Lâm Tri Quận vương. Ta và nàng không tiến vào trong, chỉ khi cửa đá mở ra, mới cùng ta liếc mắt qua một chút. Lâm Tri Quận vương đang nằm trên giường, lưng quay ra với cánh cửa, nghe thấy tiếng mở cửa

mới có chút động đậy, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng quay lưng lại với cánh cửa.

Ta thấy cậu ta như vậy, nhớ lại đôi mắt thường ngày vẫn sáng long lanh, trái tim vốn đã đau tới mức không thể đau hơn lúc này lại giống như bị ai bóp chặt, giống như nhìn thấy ánh mắt của Đức phi trước khi bị ban chết, không chịu được thêm nữa, lùi lại vài bước rồi đi ra cùng Uyển Nhi.

Từ đầu chí cuối ta đều ngờ ngẩn, cho tới tận khi ra khỏi cửa nhà lao mới thấy Nghi Bình đã đợi ngoài cửa, nàng thấy ta lập tức cúi người hành lễ nhường triệu Quận chúa hồi cung.”

Ta hoảng sợ nhìn nàng, rồi lại trao đổi bằng ánh mắt với Uyển Nhi, Uyển Nhi khẽ gật đầu rồi hỏi Nghi Bìnhhong Trường Sinh Điện còn có những ai?”

Nghi Bình vội đápàng thượng bị nhiễm bệnh nhẹ, chỉ có Vi Đoàn Nhi và Thấm Thái y ở đó.”

Uyển Nhi gật đầu, sau khi đưa ta lên xe ngựa mới nói nhỏ ngày nay các cung đều có người ngầm canh giữ, Hoàng thượng đương nhiên sẽ biết muội xuất cung, nhớ kỹ lời ta nói, ta đưa muội tới gặp Lâm Tri Quận vương, ngoài ra tuyệt đối đừng nói thêm gì nữa.”

Ta gật đầu, sớm đã không còn sức để nói chuyện.

Lúc tới Trường Sinh Điện, quả đúng như lời Nghi Bình nói, chỉ có Thấm Thái y và Vi Đoàn Nhi ở đó, Thấm Thái y này không phải Thấm Thu, mà là ca ca của y.

Khi ta và Uyển Nhi hành lễ, Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào ta, nói với Uyển Nhi khi nào mà Uyển Nhi cũng dám kháng chỉ, đêm nay Trầm bảo người đưa Vĩnh An đi lúc nào?”

Ta không đợi Uyển Nhi trả lời, lập tức quỳ xuống nói Vĩnh An cầu xin Uyển Nhi, xin Hoàng cô tổ mẫu đừng làm khó Uyển Nhi, tất cả sự trừng phạt cứ để mình Vĩnh An gánh chịu.”

Trong Trường Sinh Điện ấm áp như tiết trời xuân, nhưng ta vẫn cảm thấy cái lạnh trong lao ngục đang bao trùm quanh mình, lạnh đến thấu xương.

Hoàng thượng im lặng một chút rồi nóng dậy đi, Trăm giờ cũng không còn sức trách phạt ai nữa rồi.”

Ta đứng lên, đứng ở giữa điện, không dám ngẩng đầu, chỉ nghe Hoàng thượng nói với Uyển Nhi ái tử nói thế nào?” Uyển Nhi vội trả lời ái tử điện hạ không chịu nhận tội.”

Giọng Hoàng thượng trầm xuống, vừa sợ nó nhận, vừa sợ nó không nhận. Nhận rồi, Trăm tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, không nhận, có nghĩa là không để Trăm trong mắt, vẫn mê muội không tỉnh.”

Người nói xong, Uyển Nhi không tiếp lời, ta nghe xong lại càng thêm tuyệt vọng.

Lời của Hoàng cô tổ mẫu có nghĩa là Người đã nhận định rằng Thái tử có lòng làm phản. Khi Dịch Nhân Kiệt bị vu cho tội mưu nghịch, Vĩnh Bình Quận vương còn có thể nói trước cho ông biết để giữ lại tính mạng, để mong ngày sau có thể chứng minh mình trong sạch, nhưng tới phiên Hoàng tử Hoàng tôn Lý gia, nhận tội lại là chết, không nhận cũng là chết. Đường đường là một Hoàng tử, tận hưởng sự tôn quý dưới một người trên vạn người, nhưng trong mắt của mẫu thân mình lại chỉ như cỏ rác, sớm đã chẳng còn đường sống.

Hoàng thượng đột nhiên ho lên vài tiếng, nói với Thẩm Nam Liễu bên cạnh mình hy ngày nay tâm hóa của Trăm lan rộng quá rồi.”

Thẩm Nam Liễu vội đápàng thượng không cần quá lo lắng, vì thần đã lệnh cho Thượng Y Cục sắc thuốc, đợi chút nữa sẽ mang tới, chỉ hai ba ngày là sẽ thấy tác dụng thôi.”

Hoàng thượng gật đầu, đang định nói gì đó thì Nghi Đô đột nhiên tiến vào, quỳ xuống nóim Hoàng thượng, có người ở thiên lao tới.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, Hoàng cô tổ mẫu cũng hơi sững sờ, hỏi xảy ra chuyện gì?”

Nghi Đô ngẩng đầu nhìn những người ở trong điện, không dám nói thẳng, Hoàng thượng lại nói nói đúng sự thật.” Ta căng thẳng nhìn chăm chăm vào nàng ta, trong lòng biết chắc chuyện này có liên quan tới Thái tử, nếu không Nghi Đô tuyệt đối sẽ không tùy tiện vào bẩm báo như vậy.

Nghi Đô đứng dậy, bẩm người liều chết xông vào thiên lao, lấy đao moi tim để bộc bạch cõi lòng, mong chứng minh được sự trong sạch của Thái tử.” Hoàng thượng nghe xong khẽ biến sắc có vẻ làm như vậy sao? Kẻ đó giờ sao rồi?” Nghi Đô vội đáp bị người mà Hoàng thượng phái tới giám sát Lai Tuấn Thần là Trần đại nhân đưa tới Thượng Y Cục, Trần đại nhân lệnh cho người tới xin chỉ thị, kẻ này nên cứu hay nên giết?”

Ta nhìn Hoàng cô tổ mẫu không rời mắt, Người hơi trầm ngâm một chút rồi nói với Thẩm Nam Liễu như móc tim ra thì còn cứu được không?” Thẩm Nam Liễu vội đáp như được cứu chữa kịp thời thì vẫn có thể nhặt được cái mạng về.” Hoàng thượng lại yên lặng suy nghĩ một lát, đứng dậy nói đệ của ngươi là đệ tử của Dược vương thì chắc chắn sẽ có bản lĩnh này,” Người nói với Nghi Đô, “Lập tức truyền lệnh, nhất định phải cứu sống hẳn.”

Nghi Đô vội khom người lui ra, Hoàng thượng cũng đứng dậy, nói với Uyển Nhiễm Nhi, theo Trầm và Thẩm Thái y tới Thượng Y Cục.” Người nói xong, lại nhìn ta một cái rồi nóinh An, con cũng theo Trầm đi.”

Ta vội cúi đầu vâng lệnh, theo Hoàng cô tổ mẫu ra khỏi Trường Sinh Điện.

Hoàng thượng xua tay không cần tới long xa, lao nhanh đi. Ta giống như vớ được một cọng rơm cứu mạng, bên tai chỉ còn lại tiếng tim đập ngày càng nhanh. Nhìn về mặt của Hoàng cô tổ mẫu lúc này dường như cũng đang rất kinh hãi, Người đã hạ lệnh phải cứu sống kẻ đó, lại đích thân tới Thượng Y Cục, điều này chứng tỏ Người đang do dự, Người đã bắt đầu nghi ngờ quyết định của chính mình.

Nghĩ tới đây, ta hận một nỗi không thể lập tức tới chỗ đó, rồi chợt cảm thấy con đường trước mắt dài tới mức không đi hết nỗi, ngày càng sốt ruột, lo lắng nhưng lại không dám có bất cứ biểu hiện nào, chỉ có thể theo sát bước chân của Hoàng cô tổ mẫu, khi tới Thượng Y Cục, cả người đã ướt đầm mồ hôi.

Người trong Thượng Y Cục đang tất bật cứu sống kẻ đang nằm trên giường, thấy Hoàng thượng đích thân tới thì đều lập tức quỳ xuống.

Hoàng thượng xua tayng dậy cả đi, tận lực cứu chữa, Trẫm muốn đích thân hỏi chuyện hẳn.” Người nói xong, Uyển Nhi đã mang tới một chiếc ghế hầu hạ Người ngồi xuống, kéo ta tới đứng bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu.

Thẩm Thu bên cạnh giường vội đứng dậy tiếp tục, ta nhìn từ phía xa thấy người trên giường toàn thân nhuốm máu tươi, đang được Thái y ở bên cạnh xử lý miệng vết thương lại, Thẩm Thu cầm ngân châm lên đâm vào một số chỗ, đón lấy chỉ mà người phía sau đưa tới, bắt đầu khâu miệng vết thương lại. Y căn chặt môi, vẻ mặt trước giờ chưa từng nghiêm túc như vậy, bàn tay bị nhuốm máu vô cùng nhẹ nhàng, cẩn thận xuyên qua lớp da thịt, dần dần khâu kín miệng vết thương lại.

Làm xong, người ở bên cạnh vội bưng nước lên cho y rửa sạch tay, y rửa qua loa rồi lau khô, rồi lại tiếp tục cầm ngân châm lên đâm vào một số chỗ, nhỏ giọng dặn dò người phía sau chuẩn bị thuốc trị thương xong rồi mới thở dài một hơi, quay người lại hành lễ tạ đã về đúng vị trí, tất cả đều phải chờ tới sáng mai xem sao.”

Hoàng thượng cau mày nhìn yẫm muốn hăn sống.”

Thẩm Thu cung kính đápần đã dốc hết sức, nếu người này thực sự có thể thành tâm chứng giám, đương nhiên có thể sống được.”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn y người muốn nói, nếu như hăn có thể sống lại có nghĩa là Trẫm đã đổ oan cho Thái tử?”

Thẩm Thu không hèn mọn cũng chẳng kiêu căng thừaần chỉ là Thái y, chỉ quan tâm tới sức khỏe của những người trong cung, những chuyện khác thần không dám nói bậy.”

Hoàng thượng nhìn hăn, than thở hết tính cách của Tôn Tư Mạc, bỏ đi, kẻ có tài ắt sẽ có vài tật xấu.” Người liếc qua người nằm trên giường, “Người vừa mới nói tất cả đều phải đợi tới sáng mai xem sao, cũng chính là bảo rằng Trẫm phải đợi một đêm?”

Thẩm Thu gật đầu, đápờ Dần ngày mai, nếu có thể tỉnh lại thì tức là sẽ sống.”

Hoàng thượng im lặng một chút rồi nói ẫm ở đây đợi hăn tỉnh lại.”

Hoàng thượng nói xong, Uyển Nhi lập tức lui ra, dặn dò các cung nữ theo hầu chuẩn bị mọi thứ, đến lúc về mới khẽ liếc qua ta một cái, mỉm cười, ta cũng nhìn nàng, cố nặn ra một nụ cười rồi lại lập tức nhìn người đang nằm trên giường. Khi tất cả đã tới bước đường không thể cứu vãn thì người này lại xuất hiện, đó là ý trời, chỉ cần hăn tỉnh lại, vụ án của Thái tử nhất định sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Đêm nay quả thực rất dài, ngoài Thẩm Thu cứ chốc chốc lại thay thuốc và châm cứu cho người kia ra thì không còn ai dám động dậy, đều phải lặng yên chờ đợi cùng Hoàng thượng. Hoàng cô tổ mầu từ đầu chí cuối cùng không nói tiếng nào, chỉ nhìn người trên giường rồi trầm tư, vẻ mặt không thể đoán định.

Không biết qua bao lâu, Hoàng thượng mới quay đầu gọi trà, Uyển Nhi vội dâng trà lên, Người uống một ngụm rồi lại đưa tách trà cho Uyển Nhi, thở một hơi thật dài ỉn Nhi, Đán vẫn ổn chứ?” Uyển Nhi vội trả lời Tuấn Thần chưa dùng trọng hình, ăn uống cũng xem như tạm được, nhìn bên ngoài thì có thể coi là ổn.”

Hoàng thượng lại nhìn ta, hỏi đã gặp Long Cơ rồi?”

Ta cũng người ra một lát rồi mới đápi Hoàng cô tổ mẫu, Vĩnh An đã gặp Quận vương.”

Hoàng thượng gật đầu đã nói gì?”

Ta thoáng do dựn vương không nói chuyện với bất kì ai.”

Sau mấy câu hỏi ngắn gọn đó, Hoàng thượng lại rơi vào trầm mặc, sắc mặt dần u ám hơn.

Đột nhiên, Thẩm Thu khẽ nói câu gì đó, không ngờ lại là nói với người đang nằm trên giường.

Tỉnh rồi! Ta nhìn người trên giường, vui mừng quay sang nhìn Uyển Nhi.

Hoàng thượng đứng bật dậy, hỏi tỉnh rồi?” Thẩm Thu lại nói với người đó một câu, dường như đang thử dò xét ý thức của hần, một lát sau mới nói ỉn vừa bón cho hần một bát thuốc, hần tạm thời sẽ tỉnh táo một lát, Hoàng thượng muốn hỏi gì xin hãy nhanh lên.” Y nói xong, người bên cạnh đưa lên một chiếc bát ngọc, Thẩm Thu đón lấy rồi bón cho người kia, sau khi xong vội khom người rời khỏi giường.

Hoàng thượng bước nhanh tới, cúi mình, hỏi ười có nghe được Trẫm nói không?”

Người đó mơ hồ phản ứng lại, Hoàng thượng gật đầu, lại nói: "Người đã moi tìm ra như vậy, Trẫm đích thân tới đây để nghe xem người có thể nói gì."

Người đó im lặng rất lâu, dường như đang cố gắng chịu đựng nỗi đau trên cơ thể, một lát sau mới ứ ứ nói với Hoàng thượng vài câu, dường như rất nôn nóng, Hoàng thượng chỉ im lặng nghe, vẻ mặt khó đoán.

Ta đứng cách đó khá xa nên không nghe rõ được, chỉ căng thẳng nhìn chăm chăm vào sắc mặt của Hoàng thượng. Chỉ có duy nhất cơ hội này thôi, nếu Hoàng cô tổ mẫu chịu tin người kia, Vĩnh Bình Quận vương sẽ có thể được cứu mạng, nếu Hoàng cô tổ mẫu không tin...

Người kia dường như không nói được nên lời nữa, chỉ rên lên vài câu rồi lại chìm vào hôn mê.

Hoàng thượng đứng lặng ra một lát rồi mới quay người, tự nóiin ruột của Trẫm, vậy mà lại cần người khác tới moi tìm ra chứng minh sự trong sạch." Người liếc qua một lượt tất cả mọi người có mặt tại đó, tới chỗ ta thì thoáng dừng lại, ta vội cup mắt.

Hoàng cô tổ mẫu rời tầm mắt, nhìn Uyển Nhip tức dừng điều tra vụ án Thái tử mưu phản, thả tất cả gia quyến, các vị Quận vương, Công chúa, nô bộc." Uyển Nhi vội cúi người vâng lệnh, vội vàng rời đi.

Tất cả chuyện này tới quá nhanh, ta chỉ đứng ngây ra như khúc gỗ, không dám tin chuyện này có thể kết thúc như vậy. Đột ngột bị giam, rồi kết quả lại đột nhiên xoay chuyển, tất cả được quyết định bởi một ý niệm của Hoàng cô tổ mẫu. Trong nỗi vui mừng khôn xiết khi vừa được sống sót sau kiếp nạn, lòng bàn tay lại vẫn lạnh cóng, trong đầu tràn ngập nụ cười ấm áp và những lời nói của chàng trong lao ngục.

Thẩm Thu lại bước lên khám qua một chút, khẽ dặn dò người bên cạnh đi chuẩn bị thuốc, lúc đứng dậy, y nửa vô tình, nửa hữu ý liếc nhìn ta, gương mặt cau có suốt đêm cuối cùng cũng đã giãn ra, thoáng mang theo nụ cười.

Ta đón lấy ánh mắt của y, khẽ mỉm cười.

Hoàng thượng dường như vô cùng mệt mỏi, chỉ dặn dò qua loa vài câu rồi đưa chúng ta rời khỏi Thượng Y Cục. Lúc vào Trường Sinh Điện, Vi Đoàn Nhi vẫn tươi cười ra đón, giúp Hoàng thượng thay y phục, sau khi đã nằm lên giường, Hoàng thượng mới liếc nhìn nàng ta tươi lui xuống đi, để Vĩnh An ở bên cạnh Trầm.” Vi Đoàn Nhi hơi khựng lại rồi vội khom người lui xuống.

Ta vốn tưởng Hoàng cô tổ mẫu muốn nói chuyện gì, không ngờ lại toàn nói về những chuyện hồi còn nhỏ. Ta ngồi nói cùng Người rất nhiều chuyện, đa số đều là chuyện bị Tà tiên sinh trách mắng như thế nào, chuyện bị bắt chép phạt lại Kinh Thi, Hoàng cô tổ mẫu nghe, thì thoáng lại cười thành tiếng, nhưng phần lớn thời gian đều trầm mặc, qua khoảng nửa canh giờ mới xoa tay, bảo ta lui xuống.

Lúc bước ra khỏi Trường Sinh Điện, sự ấm áp đã bao trùm khắp nơi.

Các cung nữ đang vội vã chuẩn bị bữa sáng, thấy ta đều vội hành lễ, ta nhìn trước cửa điện, nhớ lại đêm tuyết rơi năm đó. Mới chỉ có một năm, vậy mà đã trải qua bao phen sinh tử, trong đêm hắc nguyệt trước điện ấy, ta còn tưởng rằng đau đớn chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi, giờ xem ra đó quả thực chỉ là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất. Nhưng liệu trải qua chuyện này rồi, Hoàng cô tổ mẫu thực sự sẽ không kị nữa sao?

Ngày xuân rất đẹp, Hoàng cô tổ mẫu từ Trường Sinh Điện ra ngoài, ngồi trong một ngôi đình ở Ngự Hoa Viên phê tấu chương. Lúc này mẫu đơn đang nở rộ, khắp Ngự Hoa Viên đều tỏa ngát hương thơm, vẻ dịu hiu của mùa đông đã tiêu tán hoàn toàn.

Lúc ta tới, trong đình đã có Lý Thành Khí và Lý Long Cơ, còn có mấy Công chúa nhỏ tuổi của Lý gia ở cùng. Uyển Nhi đứng một bên đọc tấu

chương, Hoàng thượng nhắm mắt nghe, chốc chốc lại thêm vào đôi câu để làm câu trả lời.

“Hoàng cô tổ mẫu.” Ta tiến lên hành lễ.

Hoàng thượng gật đầu, ra hiệu bảo ta ngồi xuống, sau khi ta ngồi xuống rồi mới thấy Lý Long Cơ đang cười tí mắt nhìn ta, giống hệt với dáng vẻ trong lần gặp đầu năm đó, cõi lòng chợt cảm thấy nhẹ nhõm, cười với cậu ta. Mặc kệ là cậu ta giả vờ hay thực sự đã buông bỏ, nhưng vẫn là Hoàng tôn, vẫn ngày ngày ở bên cạnh, như vậy mới là tốt nhất.

Lý Long Cơ khẽ nâng cằm, ta khó hiểu nhìn cậu ta, cậu ta lại chỉ vào tách trà, lúc này ta mới hiểu ra, bê tách trà ở trên bàn lên uống một ngụm, không ngờ lại là Quỳnh hoa trà.

Hoàng thượng dường như để ý tới bộ dạng khác thường của ta, cười nói là do Long Cơ đặc biệt làm cho con, nói là mùa xuân trời hanh khô, sợ con lại nóng trong.”

Ta hơi sững người, vội cười với Lý Long Cơ tạ Lâm Tri Quận vương.”

Lý Long Cơ hơi uốn cong đôi mắt xinh đẹp, nói vương sợ nàng lại mọc thứ gì đó lung tung trên mặt, hù dọa Hoàng cô tổ mẫu thôi.”

Ta khó chịu trừng mắt lên với cậu ta.

Lý Long Cơ cúi đầu cười uống trà, lúc này ta mới dám tranh thủ chút cơ hội nhìn Lý Thành Khí, sắc mặt chàng bình thản, trong mắt mang theo chút nét cười, liếc qua ta rồi mới lại cầm cuốn sách lên xem. Ta nhìn chàng rồi bỗng nhớ lại chuyện ở trong thiên lao, hôm đó tình thế nguy nan, chàng bảo ta hãy quên chuyện ban hôn đi, giờ đây mọi chuyện đều đã được giải quyết hết, liệu chàng có còn nhớ lời mình đã nói hay không?

Trong lúc ta đang ngờ ngác thì Uyển Nhi đã đọc tới tấu chương của Địch Nhân Kiệt, đại ý là Bành Trạch nơi Địch Nhân Kiệt sống đang khô hạn không mưa, mùa màng cũng thất thu, bách tính không có gì ăn, bởi vậy nên ông khẩn xin triều đình mở kho cứu tế, miễn thuế để cứu nhân dân khỏi cảnh mất mùa.

Hoàng thượng nghe xong, trầm ngâm một lát rồi mới nóiich Nhân Kiệt ở đâu thì bách tính ở đó đều sẽ được hưởng phúc trạch, Uyển Nhi, phê chuẩn thỉnh cầu của ông ta, lập tức làm theo.” Uyển Nhi vâng lời, nhắc bút đỏ lên phê chuẩn.

Hoàng cô tổ mẫu vui vẻ như vậy, cho Địch Nhân Kiệt một cơ hội lập nên thành tích lớn, ngày Địch Nhân Kiệt về triều chắc chắn không còn xa nữa.

Hoàng thượng nghe thêm vài bản tấu chương nữa thì ra hiệu bảo Uyển Nhi dừng lại. Đột nhiên tràn đầy ý cười nhìn ta, nóiinh An, đến bên cạnh Trẫm.”

Ta vội đứng dậy đi tới bên cạnh long ý, Hoàng thượng đưa tay ra nắm lấy tay ta, nóiin vào cung cũng đã bốn năm rồi, Trẫm đang suy nghĩ tới hôn sự của con, muốn chọn cho con một người trong số các Hoàng tôn của mình. Giờ xem ra không cần Trẫm chọn nữa, Trẫm chỉ cần thành toàn cho con là được rồi.”

Ta sững người tới bàng hoàng.

Hoàng thượng cười nhìn về phía bên cạnh mình, “Long Cơ, đứng dậy nghe chỉ.”

Lý Long Cơ đứng dậy, cung kính quỳ trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn cậu ta, nóiiằm giao đứa cháu gái này cho con, đợi tới khi con tròn mười bốn thì lập tức thành thân.” Hoàng thượng nói xong lại nhìn tan không mau cùng Long Cơ khấu đầu trước Hoàng cô tổ mẫu?”

Lời của Hoàng cô tổ mẫu như mũi khoan đâm sâu vào tận trong xương tủy, mỗi chữ đều chọc thẳng vào tim. Từng bước từng bước đi qua, thứ mà Người nhìn thấy là sự bảo vệ, bênh vực của ta đối với Lý Long Cơ, dự toan tính dành cho Lý Long Cơ, sự lo lắng cho Lý Long Cơ, nhưng không hề biết những điều còn ẩn lại phía sau. Chuyện ban hôn tưởng chừng như vô cùng đường đột này thực ra là điều mà Hoàng cô tổ mẫu đã sớm quyết từ lâu, sự vô về đối với Đông Cung và các cựu thần Lý gia sau vụ án mưu phản, lấy đặc ân ban hôn của tam đệ để trấn áp trưởng tử của Thái tử, còn có rất nhiều những nguyên nhân khác mà ta không thể hiểu nổi...

Hoàng thượng lại gọi tao thế? Không vừa lòng tôn nhi của Trẫm sao? Con đã dám liều chết vào thiên lao gặp nó có nghĩa là đã thương nhớ trong lòng, sao Trẫm lại không nhìn ra chứ?”

Ta hoảng hốt nhìn Hoàng cô tổ mẫu, hai chữ “Không muốn” bị nghẹn lại trong họng, không nói nên lời. Ta còn có thể nói gì? Nói rằng trong lòng ta chỉ nhung nhớ ca ca của cậu ta, nói ta sớm đã cùng Vĩnh Bình Quận vương ngầm ước hẹn chuyện trăm năm, nói trước khi ta gặp cậu ta, trong tim ta đã có chàng rồi? Cái gì cũng không thể nói ra, nói ra chỉ có con đường chết, từ chối chính là kháng chỉ, mà hậu quả của việc kháng chỉ đó không chỉ là tính mạng của mình ta, còn có phụ vương, còn có cả chàng.

Uyển Nhi cũng lên tiếng gọi taện chúa còn không mau tạ ơn? Đại Quận vương còn chưa được ban hôn, Hoàng thượng đã ban hôn cho Tam Quận vương trước, đây là một ân sủng vô cùng lớn đó.”

Ta cứng người, cuối cùng lùi về bên cạnh Lý Long Cơ, quỳ xuống, dùng hết sức của mình run rẩy khấu đầu xuống Hoàng cô tổ mẫu.” Lời vừa nói ra, toàn thân đã không còn chút sức lực nào, chỉ đứng thẳng dậy, nhìn Hoàng cô tổ mẫu.

Uyển Nhi vội khom lưng hành lễ, cười nói: “Nhi chúc mừng Vĩnh An Quận chúa và Lâm Tri Quận vương.” Cùng với nàng, tất cả những cung nữ

thái giám đang hầu trong điện cũng khom người hành lễ, tiếng chúc mừng không ngớt vang lên.

Ban hôn, lời hứa hẹn của chàng trên núi tuyết, trong thiên lao bảo ta hãy quên đi, không ngờ nó lại rơi xuống đầu ta bằng cách này. Đâu đâu cũng là tiếng chúc mừng, Hoàng cô tổ mẫu cười nhìn chúng tang dậy cả đi.” Lý Long Cơ đứng dậy rồi đỡ ta đứng lên, đôi mắt sáng long lanh ngập ý cười, ta chỉ nhìn thẳng vào cậu ta, không có bất cứ phản ứng gì.

“Quận vương đừng nhìn chăm chăm vào Quận chúa như vậy nữa.” Uyển Nhi đột nhiên cười rồi nói, “Con gái thường hay ngượng ngùng, ngại xem giờ Quận chúa vẫn chưa hoàn hồn kìa.” Nàng nói xong, tiến lên mấy bước đỡ ta, nắm chặt lấy cánh tay ta rồi đưa ta về phía sau chiếc bàn.

Cung nữ phía sau tiến lên đổi cho ta tách trà nóng, ta bưng tách trà lên, giữ chặt trong tay, trái tim giống như bị ai lấy đi mất, tất cả những tiếng cười nói, tất cả ánh mặt trời ấm áp của ngày xuân đều dần xa vời. Trà rất nóng, uống vào miệng thấy đầu lưỡi bỏng rát, lúc ấy mới coi như là có lại chút cảm giác, còn lại cũng không quan tâm nhiều hơn, chỉ đột ngột ngẩng đầu nhìn chàng.

Vẫn là nụ cười dịu dàng, nhưng trong mắt không có nửa phần tiểu ý, xen lẫn trong đó là vài gợn đau thương cùng sự kiên định, chỉ một ánh mắt ấy thôi đã khiến ta không sao dịch chuyển được ánh nhìn, mắt cay xè tới mức đau nhức, nhưng không chảy ra giọt nước mắt nào.

Vì chàng là trưởng tử, chàng là Thái tử đã bị phế cho nên đương nhiên sẽ phải chịu sự tỵ hiềm. Văn thao võ lược là sai, nhận được sự ủng hộ và yêu mến của mọi người là sai, nghĩa khí của tuổi trẻ là sai, giấu kín tài năng cũng là sai, hay việc được sinh ra vốn dĩ đã là một sai lầm? Ta lặng lẽ nhìn chàng, rất lâu sau mới tránh né ánh mắt ấy, cúi đầu.

Về đến cung, mấy lần Nghi Bình định hỏi ta điều gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ta lại lặng yên.

Ta sao lại không biết nàng đang nghĩ gì, im lặng rất lâu mới cố nặn ra một nụ cười, nói với nàng rằng Dương Quận vương hôm nay không theo hầu thánh giá,” ta nhìn sắc mặt âm đạm của nàng, ngừng một lát rồi mới nói, “Đợi qua năm nay, ta sẽ đưa ngươi tới Đông Cung. Ngày ngày đều ở trong cung nhưng lại không được gặp, ta không nhẫn tâm nhìn ngươi như vậy.”

Nghi Bình “a” một tiếng, mặt ửng hồng, ngây ra một chút rồi mới đáp trả chúa vẫn chưa được gả đi, nô tỳ sao dám vượt mặt người.”

Ta bị câu nói của nàng khơi lên, sự tê dại bắt đầu, đau tới mức không nói nên lời, một lúc lâu sau mới nói ban hôn rồi, chỉ có điều phải đợi đến bốn năm sau mới thành thân.” Nghi Bình đứng chờ hắt người ra, ngây ngốc nhìn ta rất lâu mới khẽ hỏi rằng thượng ban hôn cho ai?”

Ta không nói gì.

Không cần ta phải nói với nàng, chỉ đến ngày mai thôi, tất cả mọi người trong Thái Sơ Cung này đều sẽ biết. Sự sủng ái mà Hoàng cô tổ mẫu dành cho con trai thứ ba của Thái tử vừa không khiến các vị thúc phụ phải quá lo âu, vừa bình định lại được các cựu thần Lý gia trong triều, sợ rằng không chỉ ở trong cung, mà sẽ còn lan tới cả trong triều, trở thành đề tài bàn luận nóng hổi.

Ta lại ngồi ngây ra một lúc, đến khi Nghi Bình khẽ hỏi đã phải chuẩn bị bữa tối chưa mới hoàn hồn, gật gật đầu. Nghi Bình dường như lại nhớ ra chuyện gì, vội nói rằng Sinh Điện có ban thưởng đồ ăn, Quận chúa có muốn gặp người mang đồ ăn tới để thưởng cho họ chút gì không?” Ta nghiêng đầu nhìn nàng, thấy trong mắt nàng có điều gì mập mờ bất định, bèn gật đầu vào nàng ta vào đi.”

Rất nhanh sau đó, Nghi Bình đưa một cung nữ tiến vào, thì ra lại chính là cung nữ Nguyên Nguyệt đó. Nghi Bình để nàng ta ở lại trong phòng, mượn cớ đi dọn dẹp để gọi tất cả các cung nữ ra phía ngoài.

Nguyên Nguyệt hành lễ với ta xong, cười nói Hoàng thượng dùng bữa tối thấy thức ăn rất ngon miệng, bèn chỉ vào một đĩa bảo mang tới cho Quận chúa.”

Ta gật đầu vả rồi.” Nói xong thì ra hiệu cho Nghi Bình đưa cho nàng ta một đôi bông tai bằng phỉ thúy.

Nàng ta vội cúi người hành lễ, sau khi đứng lên lại cứ nhìn ta chăm chăm, dường như vẫn còn điều gì muốn nói. Ta nhìn nàng ta, cười nói: “Liếc trộm người đang cài rất tinh xảo, là do Hoàng thượng ban cho ư?”

Nàng ta vội đáp: “Thượng Quan cô nương thưởng cho.” Ta nói, lại gần đây, để ta xem hình dáng của nó.” Nàng ta tiến lên vài bước, lặng lẽ lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra đưa cho ta.

Ta đón lấy tờ giấy, đút vào trong tay áo, cười nhìn mắt của Uyển Nhi trước giờ vẫn luôn rất độc đáo, là một món đồ tốt,” ta liếc nàng ta, nói tiếp, “Đi đi, Hoàng thượng đang chờ một câu tạ ơn đây.”

Nguyên Nguyệt cúi người lui xuống, ta ngồi ngây ra rất lâu, không hề động đậy.

Sau khi dùng xong bữa tối, ta mới lấy tờ giấy đó ra, châm ngọn nến đối diện tấm màn trướng lên, tỉ mỉ đọc. Nét chữ vốn đã khắc vào tận trong tim, lực của cánh tay khi dụng bút cũng rất nặng, chỉ có mười sáu chữ ngắn gọn:

“Bất phạ niệm khởi

Duy phạ giác tri

Kí dĩ chấp thủ

Thử sinh bất phụ.” [1]

[1] “Không sợ tình yêu chớm nở

Chỉ sợ giấc ngộ muộn màng

Khi đôi tay đã nắm chặt

Trọn đời trọn kiếp chẳng buông.”

Chương 7

Ban hôn không lâu thì Hoàng thượng bắt cả nhà ông ngoại của Lý Long Cơ lưu đày.

Phù Phong Đậu thị, đại gia tộc từ thời Lý Đường khai quốc đã đứng kề vai sát cánh cùng Cao Tổ giờ đây suy tàn lụi bại, Thái tử từ giờ trở đi không còn khả năng dựa vào bất kì thế lực nào nữa. Ân chỉ ban hôn với Võ gia, sự chèn ép đối với Phù Phong Đậu thị, từng bước xử lý, từng bước xâm chiếm, giờ đây liệu còn ai dám thẳng thắn lên tiếng giúp Lý gia?

Lẽ nào, thực sự phải đuổi cùng giết tận?

...

Trường Thọ năm thứ ba, thúc phụ Võ Thừa Tự thỉnh lên tôn hiệu “Việt Cổ Kim Luân Thánh Thần Hoàng đế”, Hoàng cô tổ mẫu đặc xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Diên Tái.

Năm sau, Hoàng cô tổ mẫu thêm tôn hiệu “Từ Thị Việt Cổ Kim Luân Thánh Thần Hoàng đế”, đặc xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Chứng Thánh.

Tết Nguyên Tiêu, đèn hoa treo khắp lối, ba ngày liền mặc sức vui chơi.

Ngày đầu tiên Hoàng cô tổ mẫu tới Minh Đường, các Hoàng tử Hoàng tôn và triều thần cũng theo cùng. Đến ngày mười sáu tháng Giêng, Nghi Hi không thể dằn lòng nổi nữa, nhất định đòi ra phố ngắm đèn, ta không chịu nổi sự mè nheo của nàng, sau khi ăn bữa tối bèn cùng nàng rời Vương phủ. Dọc đường đi nàng cười không ngừng, ta bị nàng đưa đi, cũng dần dần có hứng thú, đi suốt dọc một con phố náo nhiệt, hướng về phía cầu Thiên Tân.

Đi tới phía dưới cầu Thiên Tân, nàng nhìn chăm chăm vào cây đèn, ta thấy nàng thực sự thích nên mới đến gần hơn để xem.

Chủ sạp hàng thấy chúng ta tới thì lập tức nở nụ cười tươi rói, “Cô nương muốn mua đèn?” Ta gật đầu, nói với Nghi Hi lấy đi, em nhìn đến mức người ta không dám buôn bán nữa rồi kìa.” Nghi Hi cũng không khách khí, nháy mắt nói tạ tiểu thư.” Đúng là một nha đầu ngoan, khi ra ngoài cũng biết đổi cách xưng hô.

Lúc ta cầm đèn lồng lên, chủ sạp hàng đột nhiên hỏi qua cô nương không tới đây sao?” Ta lắc đầu, ông ta lại nói qua cầu Thiên Tân này treo một bức tranh Phật cao gần hai trăm thước, được vẽ bằng máu tươi, có thể coi là cảnh tượng số một của Lạc Dương trong vài năm gần đây.”

Ta cười có nghe nói qua, có người bảo là dùng máu người để vẽ.” Ông hừ một tiếng, nói khể nương tin là thật sao? Tiết trụ trì của Bạch Mã Tự cho dù có đổ cạn máu cũng không vẽ hết được bức tranh đó.”

Đó là lời Tiết Hoài Nghĩa nói với Hoàng cô tổ mẫu để tranh sủng, đến hôm nay liền bị mấy vị thúc phụ đem ra làm chuyện cười. Nói rằng hiện giờ Hoàng thượng đang vô cùng sủng ái Thẩm Thái y, Tiết Hoài Nghĩa cho dù có tự giày vò mình thế nào đi chăng nữa cũng khó được quan tâm nhiều trở lại.

Ta nói dù là lời nói xằng, nhưng đó cũng là tấm lòng trung trinh của Tiết trụ trì.” Chủ sạp hàng đó gãi đầu, giống như rất muốn nói với ta mấy chuyện nam sủng tranh sủng được truyền tai nhau ở ngoài chợ, ta đang muốn tìm lấy một cái cớ để mau chóng lẩn đi thì bị một bàn tay nhẹ giữ lại đúng là tâm sáng như gương, một tấm lòng thành.” Lời còn chưa dứt, người phía sau đó ném mấy đồng tiền lên trên tấm ván gỗ, “Chiếc đèn hoa sen kia, ta lấy.”

Ta nghe giọng nói đó rất quen tai, quay đầu nhìn, không ngờ lại là đôi mắt cong cong của Lý Long Cơ, sáng lấp lánh, ngập ý cười.

“Sao ngài lại đến đây?” Ta hỏi.

Lý Long Cơ cười tí mắt nhìn ta, nói nhỏ còn tưởng nàng sẽ nói, phu quân, trùng hợp quá đi.”

Lòng ta khẽ chùng xuống, chỉ cười nhìn cậu tang có quây nữa, ta không tin lại vừa khéo đến như thế.” Lý Long Cơ đón lấy chiếc đèn, dúi vào tay tang là không phải trùng hợp, ta và đại ca, nhị ca đi theo hai người suốt dọc đường rồi.”

Ta thuận theo lời cậu ta, ngẩng đầu nhìn mới thấy phía sau cậu ta không xa là Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa. Lý Thành Khí chỉ cười nhìn hai người chúng ta, Lý Thành Nghĩa dường như lại có chút không vui, nhìn ta chăm chăm.

Sau khi ban hôn, phụ vương giống như có thể tính toán ra được biến cố của năm ngoái nên nhanh chóng tìm một cái cớ đưa ta ra khỏi cung, tránh được chuyện Phù Phong Đậu thị. Đồng thời, Hắc An Vương phủ cũng được di dời từ Trường An về Lạc Dương, coi như là thành toàn cho mong ước của dì Dương. Thoáng cái đã hai năm, các vị Quận vương của Đông Cung bị cấm túc, ta ở trong Hắc An Vương phủ, không hề gặp nhau.

Ta ngẩn ra một hồi mới vội thu lại tầm mắt, nói với Lý Long Cơ theo ta làm gì?” Lý Long Cơ cười không đáp, lùi về phía sau hai bước nhìn ta, gật đầu liên tục áo bó, giày bông mềm, trang phục và cách trang điểm này của người Hồ rất hợp với nàng.” Ta cầm chiếc đèn hoa sen, chỉ có thể để mặc cậu ta đánh giá, Nghi Hi đứng bên cạnh ta đã ngây người ra từ lúc nào.

Lý Long Cơ quay đầu nói với Lý Thành Khí ca, tiểu phu nhân này của đệ càng ngày càng xinh đẹp.”

Lý Thành Khí không đáp lời, Lý Thành Nghĩa bước lên, đập vào vai cậu tại đệ như ta đã có thiệp, đệ cũng đã có hôn ước mà đại ca vẫn đang cô đơn một mình, sao đệ lại có thể nói ra những lời như vậy được chứ?”

Ta không để ý đến cậu ta, chỉ nghiêng đầu nói với Nghi Hi vị này là Quận vương của Thái tử.” Sau khi nàng theo ta xuất cung, vẫn chưa có cơ hội gặp qua, nghe xong câu ấy rất sợ hãi, suýt chút nữa làm rơi mất đèn lồng, rất lâu sau mới nói rằng trách không giống người thường.”

Ta đang định nói tiếp thì cổ tay bị siết lại, ra là Lý Long Cơ kéo ta đi về phía trước phu đưa nàng đi dạo Tết hoa đăng.” Tim ta giống như bị ai đâm vào, vội đẩy tay của cậu ta ra, “Ngài bao nhiêu tuổi rồi, sao vẫn cứ tùy tiện như vậy?” Cậu ta dừng bước, nhìn ta, cười nói anh An, bốn vương đã qua mười hai tuổi rồi, đợi qua hai năm nữa ta sẽ lấy nàng.”

Ta bị câu nói của hắn làm trời dậy nổi buồn trong lòng, khẽ liếc qua nụ cười nhàn nhạt không đổi của Lý Thành Khí, “Bỏ ra đi đã.”

Cậu ta quay người, tiến lên mấy bước, đứng rất gần ta, nghiêm túc nói anh An, có phải nàng chê họ mẹ của ta giờ đã lụi tàn, sợ sau này không có chỗ dựa?”

Ta giật mình, lùi về phía sau, đang định đáp lời thì cậu ta bật cười, ánh mắt sáng rực nàng thôi, lúc trước khi ta sắp chết, nàng chẳng phải vẫn tới thăm ta sao? Ta sẽ không nghĩ về nàng như vậy đâu.”

Ta bị cậu ta xoay qua xoay lại, nhất thời chưa kịp bình tĩnh, một lát sau mới hiểu trò đùa của cậu ta.

Nhưng trò đùa ấy, lại là sự tàn khốc của hiện thực.

Ta không dám nói thêm gì nữa, bước nhanh tới trước mặt Lý Thành Khí, nói: “Vương huynh.” Lý Thành Khí dịu dàng nhìn ta: “Cháu.” Chỉ hai chữ đơn giản, chàng không nói thêm gì nữa, ta lại nhìn sang Lý Thành Nghĩa: “Anh ở chỗ ngài có tốt không?” Lý Thành Nghĩa chau mày đáp: “Đầu đã hứa với Quận chúa rồi, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng, Quận chúa không tin bổn vương sao?”

Ta gật đầu, cúi đầu nhìn chiếc đèn lồng trong tay, nhất thời không biết nói gì thêm.

Một lúc sau, Lý Long Cơ mới khẽ hắng giọng sai rồi, nàng dừng bày ra vẻ mặt bị ức hiếp ấy nữa.” Ta cười khanh khách nhìn cậu ta, đáp: “Làm ra vẻ mặt gì bao giờ?” Cậu ta kéo mặt xị xuống, giữa cặp lông mày hiện lên nét ủ rũ. Nguyên Tiêu vốn dĩ rất vui vẻ, nhìn vẻ mặt này của nàng ta không vui lên được.”

Ta bị cậu ta trêu đùa tới mức cười lên, vẫn cứ là một đứa trẻ mới lớn, vẫn chưa hề thay đổi.

Câu chuyện cứ câu được câu chăng như vậy, một lát sau Lý Long Cơ mới kéo ra cậu bé từ đầu tới cuối vẫn im lặng đứng ở một bên, “Nhờ phúc biểu đệ của ta, cô cô cuối cùng cũng thuyết phục được Hoàng thượng cho chúng ta xuất cung dạo phố.”

Ta thấy khuôn mặt cậu bé đó có vài phần giống với Thái Bình, đầy phong độ của người trí thức, khẽ chào: “Quốc Công.” Người con trai mà Thái Bình Công chúa yêu thương nhất, Tiết Sùng Giản, không ngờ lại có quan hệ tốt như vậy với Lý Long Cơ.

Cậu bé đỏ mặt, gật đầu rất nhanh mầu.”

Ta thoáng ngáy người, không đáp lại.

Vì người trên phố rất đông nên chúng ta bèn vào một tửu lâu, trong quán vô cùng huyên náo, sớm đã chật kín người.

Lý Long Cơ thấy không còn chỗ trống nữa, đang định quay người rời đi bỗng thấy ở trên lầu có người thò đầu ra, lớn tiếng gọi huỳnh.” Mất người đó híp vào thành một đường, thì ra chính là Trương Cửu Linh đã gặp qua ở Quốc Tử Giám.

Tiếng gọi đó của y khiến mọi người đều thay đổi sắc mặt, tim ta đập thình thịch, nhìn Lý Thành Khí. Chàng chỉ cười, gật đầu với Trương Cửu Linh nói: “Đệ còn trống không?” Trương Cửu Linh ngẩng ngó tách trà trông nhiên là còn, ta đặc biệt yêu cầu một bát sứt cửa sổ, xem thử hôm nay còn trò vui gì nữa không.”

Người này đúng là không biết úy kỵ điều gì, ta cúi đầu, cố gắng để y không chú ý tới mình, tránh việc y lại nói ra mấy lời có thể gây phiền phức.

Đến khi theo họ lên lầu rồi, Trương Cửu Linh mới nhìn lướt qua ta, dừng tầm mắt lại nói: “Chúa cũng tới rồi.”

Ta nhếch miệng cười lần gặp ở Quốc Tử Giám, tính đến nay cũng đã ba năm không gặp lại rồi.” Lý Long Cơ nhìn ta rồi lại nhìn hẳn, đột nhiên hiểu ra, chậm rãi đọc cáo mộch hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết.”

Trương Cửu Linh không hề cảm thấy ngạc nhiên, cười tí mắt gật đầu nói: “Ấy e rằng sẽ theo Trương mỗ đến hết đời mất.”

Lý Long Cơ gật đầu: “Phu nhân của ta từng khen công tử là một kì nhân, không ngờ hôm nay quả thực đã có duyên gặp rồi.”

Trương Cửu Linh nhìn lướt qua ta, nhắc lại câu phụ nhân?”

Lý Long Cơ liếc nhìn thầy người đã từng gặp qua Trương công tử, ngoại trừ Quận chúa ra thì chắc không còn ai nữa.”

Trương Cửu Linh im lặng một lát rồi cười đáp đúng là như vậy.”

Không biết vì sao mà tất cả đột nhiên yên lặng hẳn. Mọi người ai cầm tách trà của người nấy, không ai nói gì.

Ta nhìn phía dưới, cầu Thiên Tân rực rỡ đèn hoa, vô cùng đẹp mắt.

Một lúc sau, Lý Thành Khí mới lên tiếng hỏi thăm về chuyện khoa cử năm ngoái của Trương Cửu Linh, Trương Cửu Linh lúc ấy mới cười híp mắt lại, nói rằng mình vẫn đang ở Lạc Dương để chờ niêm yết danh sách người thi đỗ. Nói chuyện tới lúc hứng thú nổi lên, y lấy ra xâu đồng tiền ném lên bàn, cười nói cược rằng đệ nhất định sẽ được đề tên bảng vàng.”

Mọi người nghe thấy thế lập tức ồn ào hẳn lên, lần lượt lấy ra mấy xâu tiền ném lên bàn, tất cả đều đặt về một bên. Trương Cửu Linh nhìn một bàn đầy tiền, bưng tách trà lên không ai cược khác sao, đều đặt hết cả về một bên thế này, xem ra các vị Quận vương quả thật rất thiên vị tại hạ.” Lý Long Cơ nghe y nói như vậy, cong cong đôi mắt, nói đều lấy ra hết rồi, chắc sẽ không lấy về chứ?” Cậu ta nói xong, liếc nhìn đại ca mình.

Lý Thành Khí cười ôn hòa, đáp bằng như vậy đi, mỗi người thêm một bát chè trôi nước, cũng coi như là cùng nhau trải qua một ngày lễ vui vẻ.”
Chàng nói xong, nhàn nhạt liếc nhìn mọi người xung quanh.

Lý Long Cơ vẫy tay, gọi chủ tiệm tới, đặc biệt dặn dò làm sáu bát, mỗi bát một hương vị, chè trôi nước được mang lên rất nhanh, nóng hôi hổi, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy lòng ấm áp hơn nhiều. Chủ tiệm dường như nhìn ra mấy người chúng ta không phải là người thường liền đứng ở một bên giảng

giải tường tận, ông ta nhìn một bát, đặc biệt nhấn mạnh là cách nấu bí truyền từ phương nam, đun từ từ bằng rượu đục.”

Lý Long Cơ kiên nhẫn lắng nghe, đến câu này mới đưa tay ra, bưng chiếc bát sứ ấy lên, đặt trước mặt ta, “Loại hiếm có này, đương nhiên phải dành cho phu nhân thưởng thức trước.” Ta thoáng sửng người, đang định nói điều gì đó nhưng lại không tiện từ chối khiến cậu ta mất mặt trước mọi người.

Trong lúc ta đang do dự, Lý Thành Khí hờ hững nhìn qua ta, “Cô nương nhà người ta, không nên tùy ý uống rượu.”

Lý Long Cơ hơi ngưng lại rồi mới gật đầu ỉa nói phải.” Nói xong, đem chiếc bát ấy đặt xuống trước mặt mình.

Ta ôm chặt tách trà trong lòng bàn tay, cười với chàng. Thì ra, chàng vẫn nhớ.

Khi Lý Long Cơ đang muốn lấy cho ta một bát khác thì trên cầu đột nhiên truyền tới những tiếng kêu thét ồn ào, cầu Thiên Tân đột nhiên hỗn loạn. Phía Minh Đường lửa cháy dữ dội, ánh đỏ ngút trời, chiếu sáng rực cả màn đêm đen.

Trong tửu lâu cũng vô cùng hỗn loạn, mọi người đều đứng dậy dồn về phía cửa sổ, nhìn về phía Minh Đường bàn luận không ngừng.

Ta bị Lý Long Cơ chặn trước mặt, dựa sát vào cửa sổ, cậu ta thấp giọng thì thầm một câu này thực sự xảy ra chuyện rồi.” Ta chỉ muốn tiến lên phía trước một chút để tránh cậu ta, ló ra được một gần nửa người lại bị cậu ta kéo lại, náo nhiệt cũng dừng xem bằng cách ấy, cẩn thận rơi xuống, không bị ngã chết thì cũng sẽ bị người ta giẫm cho gần chết.” Cậu ta nói xong, kéo ta về phía sau người mình.

Lúc này, Trương Cửu Linh đột nhiên bưng tách trà lên, cười với Lý Thành Khí như lời nói không may của đệ thành sự thật rồi, đêm nay mới thực sự là náo nhiệt, đáng xem hơn cái huyết Phật gì đó của đêm qua nhiều.” Lý Thành Khí chỉ lắc đầu cười, không đáp.

Nghe mấy câu này ta mới hiểu ra họ đang nói đến chuyện gì. Đêm qua Tiết Hoài Nghĩa bày ra một thế trận lớn như vậy để chúc Hoàng thượng có một ngày lễ vui vẻ nhưng Người lại không may mắn để bụng, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn tranh sung tới mức này sao? Không ngại hỏa thiêu Minh Đường để được chú ý tới? Ta nhìn Lý Thành Khí, chàng khẽ mỉm cười, trầm tư nhìn về hướng Minh Đường, không hề chú ý tới ta.

Chuyện này đừng liên quan gì tới mấy huynh đệ họ thì tốt. Hai năm trước bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra, đến giờ nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi. Dường như bất kì chuyện gì xảy ra ở Thái Sơ Cung và thành Lạc Dương đều có thể liên lụy tới họ, chỉ cần hơi bất cẩn một chút cũng sẽ dẫn tới họa sát thân.

Ta đang suy nghĩ đến thất thần, chàng đột nhiên nhìn về phía ta, sự suy tư trên khuôn mặt dần tan đi, chỉ còn lại dịu dàng từ trong đáy mắt. Giữa những âm thanh ầm ĩ hỗn loạn, chàng như vầng trăng sáng, nhẹ nhàng đứng giữa biển người, thản nhiên nhìn ta như vậy, giống như lần đầu gặp nhau trong yến tiệc báai Tướng của Dịch Nhân Kiệt.

Ta đang muốn bước qua thì bị Lý Long Cơ quay lại giữ lấy tayng đi lung tung.”

Ngày mồng một tháng hai, ta theo thường lệ theo phụ vương vào cung vấn an. Hoàng cô tổ mẫu dựa vào long tháp, dường như vô cùng mệt mỏi, Uyển Nhi ở bên cạnh đang cúi đầu nói về chuyện trùng tu lại Minh Đường, Người lắng nghe chăm chú một hồi rồi mới ngẩng đầu lên nói với tai năm

nay có mấy vị Công chúa đã xuất giá ra khỏi cung, Trường Sinh Điện cũng không còn náo nhiệt nữa, nếu sức khỏe của phụ vương con đã đỡ hơn rồi thì quay về cung ở bên cạnh Trẫm đi.”

Ta vội “Vâng” đáp lời.

Hoàng cô tổ mẫu lạnh nhạt liếc qua thúc phụ Võ Tam Tư năm nay Thừa Tự vào cung rất ít, vẫn chưa khỏe lại sao?” Võ Tam Tư vội đápm ngoái Chu Quốc Công không cần thận bị ngã từ trên ngựa xuống, đến giờ vẫn đang dưỡng thương.” Hoàng cô tổ mẫu dường như không mấy quan tâm, chỉ hờ hững ừ một tiếng rồi không hỏi thêm gì nữa.

Ta yên lặng lắng nghe, không khỏi cảm thán cho vị thúc phụ từ đỉnh cao bị sa sút xuống như ngày hôm nay.

Năm đó ông ta cách ngôi vị Thái tử chỉ một bước, nhưng vì quá vội vàng, cuối cùng dẫn tới sự bất mãn và hiềm nghi trong lòng Hoàng cô tổ mẫu. Sau khi bị bãi chức Tướng, vẫn ỷ vào rằng mình là cháu ruột của Hoàng cô tổ mẫu, vẫn tính toán nhằm vào Đông Cung, vụ án mưu phản kia đã thực sự làm Hoàng thượng tức giận, giờ đây ông ta chỉ có thể sào nhào ở trong phủ, đến cả việc tấn kiến hằng ngày nếu tránh được cũng đều sẽ tránh.

Năm đó khi ta ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, ông ta ngày ngày đều được triệu vào cung hầu hạ thánh giá, ngay cả khi bị nhiễm phong hàn nhẹ, Hoàng cô tổ mẫu cũng sẽ phái Thái y tới tận nơi chẩn trị. Mà bây giờ thậm chí ngã ngựa chấn thương, tĩnh dưỡng hơn nửa năm nay vẫn chưa khá hơn, vậy mà Hoàng cô tổ mẫu cũng chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Hoa quỳnh trong Đại Minh Cung vẫn như ngày trước, nhưng người dâng hoa lên đã không còn có duyên với Đế vị nữa rồi.

Một lát sau, Võ Tam Tư mới đột nhiên nóiuuyện chất nhi tấu thỉnh mấy ngày trước, không biết Hoàng thượng có chú ý tới hay không?” Hoàng cô tổ mẫu

cười một tiếng, nhìn ông tam Dương Cung của người từ khi sửa xong vẫn để trống, giờ đã nôn nóng tới mức không đợi được nữa rồi sao?”

Võ Tam Tư cười theo, đápất nhi quả thực đã nôn nóng tới mức không đợi nổi nữa rồi. Lúc đầu sợ Hoàng thượng ở trong Thái Sơ Cung quá vô vị nên thúc giục làm thật nhanh, nay đã hoàn thành được nửa năm rồi, Hoàng thượng lại không hề qua đó, chất nhi ngày ngày suy nghĩ tới ăn ngủ không yên, vô cùng lo sợ rằng Hoàng thượng sẽ không vừa ý.”

Hoàng cô tổ mẫu nghe ông ta nói đùa như vậy thì cười lên vài tiếng ông cần thấp thỏm không yên nữa, ta đã giao cho Thành Khí xử lý chuyện này rồi, có vấn đề gì thì cứ tới thương nghị với nó, đợi sau yến tiệc Khúc Giang vào tháng hai, ta sẽ tới Tam Dương Cung ở một tháng, cũng coi như không phụ tấm lòng của người.” Võ Tam Tư vội tiếp lời u Quận vương xử lý việc này thì chất nhi có thể yên tâm rồi.” Sự tán dương trong lời nói của ông ta rất rõ ràng, giống như ông ta vô cùng yêu thích Vĩnh Bình Quận vương.

Hoàng cô tổ mẫu cười nhìn ông ta thành Khí không có nhiều kinh nghiệm, vẫn cần người phải chỉ bảo nhiều.” Võ Tam Tư lắc đầu, cười đáp lại này của Hoàng thượng sai rồi, Vĩnh Bình Quận vương tuy tuổi còn nhỏ nhưng hành sự rất thận trọng vững vàng, có thể coi như là xuất chúng nhất trong số các chư vị Hoàng tôn.”

Ta giật mình, liếc qua vị thúc phụ đang tươi cười kia.

Hoàng cô tổ mẫu chỉ cười không nói gì, cơ hồ vì câu nói ấy của ông ta mà trong lòng ngày càng vui hơn.

Khi phụ vương ra khỏi Trường Sinh Điện, mọi người cùng đi hướng về phía cửa cung. Mấy vị Quận chúa ở bên cạnh đang nói nói cười cười, chỉ có ta vì lúc nhỏ không ở Võ gia, sau đó lại vào cung nên không mấy thân thiết với họ. Chỉ có các vị thúc phụ thì thoảng hỏi thăm ta vài câu, khiến các nàng cứ chốc chốc lại nhìn ta.

Ta đang nghĩ tới cuộc nói chuyện vừa rồi ở trong điện, thúc phụ Võ Tam Tư đột nhiên cười lớn, nói hướng về phía xanh Bình Quận vương.”

Nghe thấy tiếng gọi ấy, ta mới ổn định lại tinh thần, nhìn chàng bước tới trong ánh dương rạng ngời, gật đầu với Võ Tam Tư, “Lương Vương.” Ta vội cùng các vị Quận chúa khom lưng hành lễ.

Lý Thành Khí hàn huyên cùng mấy vị thúc phụ mấy câu rồi mới sóng vai đi cùng Võ Tam Tư tường tổ mẫu muốn tháng ba tới Tung Sơn Tam Dương Cung ở một thời gian, sai bốn vương tới bàn bạc kỹ lưỡng với Lương Vương.” Võ Tam Tư gật đầu, “Bốn vương đang định chọn ngày để hẹn gặp Quận vương, chi bằng hôm nay chúng ta cứ dự tính trước các quan viên theo hầu, ý của Quận vương thế nào?” Lý Thành Khí khẽ mỉm cười có ý đó.”

Võ Tam Tư đột nhiên nhìn về phía phụ vương ta, “Chi bằng Hằng An Vương cũng đồng hành cùng đi?” Phụ vương dường như có đôi chút do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, nói:”

Phụ vương không bảo ta rời đi trước, ta chỉ có thể đi theo họ suốt dọc đường. Ta nhìn những nét khắc họa của những viên gạch bằng đá dưới chân, nghe họ nói chuyện, trong đầu nghĩ không ra từ khi nào chàng có thể nói chuyện ăn ý với Võ Tam Tư như vậy, nhìn qua còn tưởng là có giao tình lâu năm. Đi được một lát, đến trước Đãng Xuân Các, ở đó đã có sẵn mười mấy cung nữ nội thị đứng hầu, thấy chúng ta liền khom người hành lễ.

Họ đang bàn bạc về chuyến đi tới Tam Dương Cung, ta kiếm bừa một lý do không theo vào trong, chỉ ngồi một mình ở hồ nước bên cạnh các. Vì vào cung tấn kiến nên ta không mang theo cung nữ hầu hạ, mấy người ở trong cung kia chỉ thận trọng đứng ở phía xa, không dám đến gần cũng không dám rời đi quá xa, cũng coi như là yên tĩnh.

Đầu tháng hai, trên mặt nước vẫn còn một lớp băng mỏng đang bồng bênh trôi, hiện lên vài luồng hàn khí.

Ta nhón chân đá xuống một viên đá nhỏ, lớp băng mỏng bị vỡ ra, tạo thành một lỗ hồng, tõm một tiếng, hòn đá chìm xuống dưới đáy hồ. Theo đà chìm xuống của viên đá, đáy lòng ta cũng ngày càng lạnh lẽo hơn.

Trong số các vị thúc phụ, Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư là hai kẻ biết cách lấy lòng Hoàng cô tổ mẫu nhất, từ sau khi Võ Thừa Tự thất sủng, Võ Tam Tư mấy năm nay đi khắp nơi xây dựng và tu sửa hành cung, càng ngày càng được Hoàng thượng yêu mến. Tam Dương Cung này ông ta xây ra để dành riêng cho Hoàng cô tổ mẫu, nhận được rất nhiều sự tán dương của Người. Ông ta lúc này đang thuận buồm xuôi gió, tuyệt đối sẽ không hòa hợp cùng huyết mạch của Thái tử như vậy.

“Ngồi một lát rồi vào trong đi, ven hồ rất lạnh.” Ta nghe thấy giọng nói ấy, khẽ giật mình, không dám quay đầu lại.

Lý Thành Khí bước tới gần, đứng bên cạnh ta, nhìn chăm chú vào mặt hồ không lên tiếng.

Một lát sau, ta mới thu lại tâm tư của mình, đứng dậy bước đến bên cạnh chàng, hỏi ông phải đang nói về chuyện đi Tam Dương Cung sao? Sao đột nhiên lại ra đây rồi?” Chàng nghiêng đầu nhìn ta, dịu dàng đáp về chuyện Tam Dương Cung thì có gì phải gấp gáp. Ta muốn gặp muội nên lấy cái cớ đó thôi.” Chàng nói rất thản nhiên, ta lại không biết phải tiếp lời thế nào.

Ta nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng không nén nổi những nghi vấn trong lòng, nghiêm túc nhìn chàng hỏi có vài chuyện nghĩ không ra.” Chàng gật đầu đi.” Ta nói khẽnh thân thiết với thúc phụ như vậy, không sợ rước họa vào thân sao?” Chàng lắc đầu đáp một số tai họa, nếu không thể tránh được thì không cần phải tránh nữa.”

Ta suy xét một hồi, nóiu Quốc Công đã thất sủng, thúc phụ này của muội giờ là kẻ có thanh thế nhất Võ gia, nếu ông ta có lòng...” Ta nhìn chàng, không nói tiếp.

Chàng cười nhìn ta, “Nếu ông ta có lòng thì lại càng không thể làm gì được ta. Chu Quốc Công là trưởng tộc Võ thị, trong có đám người Lai Tuấn Thần tương trợ, ngoài lại nắm quyền lớn trong triều, nhưng cuối cùng vẫn khiến Hoàng thượng nghi ngờ. Lương Vương biết rõ chuẩn mực trong chuyện này, bởi vậy nên mới bày tỏ ý tốt với Lý gia, để hóa giải nỗi hiềm nghi trong lòng Hoàng tổ mẫu.”

Trong lúc chàng nói, trong đình thi thoảng lại vọng tới tiếng cười của thúc phụ, dường như ông ta và phụ vương đang nói chuyện rất vui vẻ.

Nhờ mấy câu nói của chàng mà ta đã hiểu thông suốt được vấn đề, những u mê trong lòng giờ đã được hóa giải hoàn toàn. Thúc phụ Võ Tam Tư đã tận mắt chứng kiến Võ Thừa Tự đi từ cực thịnh tới cảnh sa sút như ngày hôm nay, sao có thể giẫm vào vết xe đổ ấy? Nhưng so với một Võ Thừa Tự hay nói toạc ra mọi thứ, vị thúc phụ cứ luôn tỏ thái độ thân thiện thế này càng khiến người ta cảm thấy bất an.

Trong lòng ta lo lắng không yên, bước tới trước mặt chàng, nhìn chăm chú vào đôi mắt ấy, chàng như cười như không nhìn ta, “Sao lại nhìn ta như vậy?” Ta nhìn ánh mắt dịu dàng của chàng, những bất an trong lòng dần dần tan đi, cười đáp ông có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ thông rồi.” Chàng cười, than thở thà rằng muội không hiểu được.”

Chàng nói xong, đưa tay lên vuốt khuôn mặt ta, “Muội là Quận chúa của Võ gia, có những chuyện nên đứng ra xa một chút mới phải.” Lòng ta thoáng chùng xuống, do dự một lát mới nóiu có một ngày, muội vì Võ gia mà cầu xin huynh, huynh có đồng ý không?”

Vì bị thúc phụ hãm hại, trước tiên là mất mẫu phi, sau đó lại suýt mất mạng, trong âm thầm, chàng và Võ gia sớm đã như lửa với nước. Cho dù có thể buông bỏ mọi chuyện trước đây, nhưng sau này thì sao? Chỉ cần Hoàng cô tổ mẫu còn tại vị ngày nào, ngày ấy mọi chuyện vẫn sẽ ngày càng mục nát, tuyệt đối không có chuyển biến tốt hơn. Ta vốn dĩ không dám nghĩ tới kết cục của trận tranh đấu ấy, Võ gia đoạt thiên hạ, như vậy thì Hoàng thất Lý gia nhất định sẽ bị đuổi cùng giết tận, Lý gia có được thiên hạ, chứ vương Võ thị sao có cơ may sống sót.

Chàng không đáp lại, chỉ dụi dằm nhìn ta.

Ta cũng nhìn chàng, sự thanh thản vừa rồi bị tiêu tan hoàn toàn cùng với sự yên lặng ấy. Nghĩ tới kết cục mà một dòng họ chắc chắn bị tiêu vong, trong lòng ta bi thương giăng đầy. Khi chàng ở bên bờ sinh tử, ta thậm chí chẳng thể nói nổi một câu, chỉ trơ mắt nhìn mọi chuyện cứ thế tiếp diễn. Nhưng nếu như sau này khi phụ vương rơi vào tử cục, ta chẳng lẽ cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn, không thể làm gì sao?

Qua một hồi, tim ta cuối cùng cũng mềm nhũn ra, không tiếp tục nghĩ về vấn đề khiến mình không thể chịu đựng nổi ấy nữa.

Nhưng chàng lại đột nhiên thở dài, dụi dằm đáp sẽ.”

Ngày về tới Thái Sơ Cung, Vĩnh Thái chạy ra đón từ rất sớm, hai năm không gặp, nét trẻ con đã dần vơi đi, trên khuôn mặt điểm thêm vài phần tự tin.

Cô bé đi quanh ta mấy vòng rồi mới nói tử cuối cùng cũng về rồi.” Ta nhìn cô bé, cười đápng đi vòng quanh nữa, hai năm nay chẳng phải cũng đã gặp mấy lần rồi sao?” Mặc dù rời khỏi Thái Sơ Cung nhưng mỗi ngày rằm và mồng một tới thỉnh an, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp được cô bé.

Đôi mắt to tròn của cô bé đột nhiên lấp lánh, cười nói là ở bên cạnh Hoàng tổ mẫu, ngồi phải ngồi thẳng, nói chuyện phải có điệu bộ, mắt không dám liếc lung tung, lời không dám thừa nửa chữ, gặp hay không gặp cũng chẳng khác nhau là mấy.”

Ta chăm chú nhìn cô bé, “Quả thật là đã khác rồi.”

Cô bé ở lại chỗ ta, đến tận lúc dùng bữa trưa mới không ngồi nổi nữa, kéo ta ra khỏi cung.

Suốt dọc đường cô bé cứ nói tới chuyện về yến tiệc Khúc Giang, cười không ngừng, đi cho tới khi đến Lệ Xuân Đài, phóng mắt nhìn khắp Thái Sơ Cung mới dừng, cười nóii này là đẹp nhất, có thể nhìn toàn bộ Thái Sơ Cung, cũng có thể nhìn được dòng Lạc Thủy vắt ngang qua Thần đô.” Cô bé vừa nói, vừa hướng ánh mắt mong mỏi về phía xa, “Vẫn như tỷ tỷ là thích nhất, được đi lại cả trong và ngoài cung, chẳng như muội, chỉ khi đứng ở đây mới có thể nhìn được Thần đô thật sự.”

Ta buột miệng đápi muội được gả ra khỏi cung rồi, muốn quay lại cũng phải chờ đến ngày rằm mồng một mỗi tháng, đến lúc đó sẽ lại chē bên ngoài cung thật vô vị.”

Ta đứng bên cạnh cô bé, nhìn dòng người nhỏ bé tấp nập qua lại trên phố phường bên ngoài cung, ở phía xa là bầu trời xanh biếc với những đám mây đang trôi lững lờ, phía gần là những tòa cung điện sừng sững, lầu đài san sát, tâm trạng bỗng chốc tốt hơn rất nhiều.

Cô bé thoáng trầm mặc công biết phụ vương và mẫu thân bao giờ mới được gặp lại Thần đô.” Ta ngậy người một lát rồi khẽ nóii sẽ quay về thôi.” Cô bé vừa được sinh ra đã được đón vào cung, chưa từng được gặp phụ mẫu của mình, ta vốn tưởng rằng nàng không biết đến hương vị sâu khổ, lúc này mới phát hiện ra rằng, đến cả nàng Công chúa nhỏ này cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Ta liếc mắt về phía sau, tỏ ý bảo Nghi Hi và mấy cung nữ khác lui xuống rồi mới nói tiếp này đừng nhắc lại nhiều nữa, nhất là trước mặt Hoàng tổ mẫu của muội.” Tay cô bé vịn vào lan can, nghiêng đầu nhìn ta, cười nói này, Thành Khí ca ca cũng từng dặn dò muội.” Cô bé nghĩ ngợi một chút rồi lại nói, “Nếu tứ thức kế vị thì tốt rồi.” Ta nghe xong chợt thấy kinh ngạc, nhìn cô bé rồi hỏi sao lại nói như vậy?”

Cô bé để mặc cho gió tấp lên khuôn mặt, thì thầm thúc tính tình ôn hòa, chỉ có ông ấy lên kế vị, người họ Lý mới có cơ hội sống sót?” Câu nói của cô bé như tự hỏi, cũng như không phải, ta ngoái đầu nhìn về phía Dao Quang Điện, không đáp lời.

Khoảng cách khá xa nên ta nhìn không rõ, nhưng có thể nhận ra phía đó rõ ràng đang có rất nhiều người, tạo thành một màn đen kịt nhưng lại yên tĩnh đến khác thường. Ta còn đang ngưng thần quan sát, Vĩnh Thái đã đột ngột lên tiếngo Quang Điện xảy ra chuyện rồi.” Cô bé kéo tay áo của ta, hạ thấp giọng xuống nói sau vụ Minh Đường bị thiêu vào nửa tháng trước, trong cung ai ai cũng đều cảm thấy nơm nớp không yên, chỉ sợ rước họa vào thân, hôm nay e rằng cũng chính vì chuyện đó.”

Ta nhìn chăm chăm vào Dao Quang Điện, trong lòng càng thêm thấp thỏm. Sau đêm hỏa hoạn ấy, Hoàng cô tổ mẫu không hề truy cứu bất kì ai, chỉ lệnh cho Tiết Hoài Nghĩa xây lại Minh Đường, công khai che chở cho ông ta, kì thực là sợ thiên hạ nhạo báng mà thôi. Nhưng nam sủng mình nuôi vì tranh sủng mà dùng lửa thiêu rụi nơi đặt uy quyền của Thiên tử, chuyện này tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua như vậy. Rồi sẽ ra sao, rồi sẽ liên lụy tới người nào, đó mới chính là căn nguyên khiến mọi người bồn chồn lo sợ.

Vĩnh Thái dường như rất muốn tìm hiểu rõ đầu đuôi, nhìn một lát rồi đột nhiên kéo tay ta, “Đi xem xem.” Ta hơi do dự, trong lòng cứ lo lắng không yên, bèn dẫn cô bé xuống khỏi Lệ Xuân Đài, cho các cung nữ và nội thị lui hết, cùng cô bé đi về phía Dao Quang Điện.

Khi còn cách Dao Quang Điện khoảng mười trượng thì thấy xung quanh đều có thị vệ canh giữ, tất cả đều mang vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, long xa ở trước cửa điện đã không còn ai ngồi trên. Những người đang đứng hầu trên bậc thềm trước điện đều là những cung nữ nội thị trong điện của Hoàng cô tổ mẫu, có người mặt cắt không còn một giọt máu, có người toàn thân run lẩy bẩy, mấy cung nữ nhỏ tuổi hơn đều lùi ra cách xa cửa điện, vô lực dựa vào bên cạnh những bậc thang bằng ngọc thạch, gập người xuống, nước nở ghen ngào.

Ta nhìn cảnh ấy cảm thấy vô cùng lo sợ, Vĩnh Thái cũng giật mình, lùi lại hai bước, lăm lăm tổ mẫu đang ở đây.”

Mấy thị vệ không hề biết mặt chúng ta chỉ nhìn vào trang phục mà đoán là có địa vị tương đối cao, một người trẻ tuổi bước lên hành lễ vị mời về đi, Hoàng thượng có lệnh, bất kì ai cũng không được đến gần Dao Quang Điện.”

Ta cố gắng áp chế, cười gật đầu, “Đứng dậy đi, chúng ta chỉ đi qua đây thôi, vô tình đã làm khó các người rồi.” Nói xong, nắm chặt tay Vĩnh Thái, sải bước thật nhanh đi về hướng ngược lại nhưng lại cảm thấy người cô bé cứ nặng trĩu, dường như rất không cam tâm. Ta quay đầu, nghiêm giọng nói đi cùng ta.” Vĩnh Thái nắm ngược lại tay ta, không cam lòng nói tử, tử tử.”

Ta mặc kệ tiếng cô bé đang gọi, đi thẳng một mạch đến một trụ đá ở phía xa rồi mới dừng lại.

Cô bé cắn môi, nhìn chăm chăm vào ta, “Tử tử, muội sợ rằng trong đó...” Ta khẽ lắc đầu, cắt ngang lời nói của cô bé. Cô bé hiểu ý ta, chỉ đành đứng chờ ra bên cạnh, nhìn đau đáu về Dao Quang Điện ở phía xa, sự sợ hãi trong mắt càng dâng lên mãnh liệt.

Ta đâu phải không sợ? Chỉ có điều tình trạng như hiện giờ, trước nay trong cung chưa từng thấy, trong điện chắc chắn đang có chuyện lớn, nếu như Vĩnh Thái khẳng khẳng muốn tìm hiểu, sợ rằng sẽ đem tới một mớ phiền phức. Mắt ta quét qua một lượt những thị vệ và cung nữ nội thị, ngoài những người ở trong điện của Hoàng thượng ra, còn có một vài người nhìn rất lạ mặt, không biết là người ở cung nào... Đột nhiên, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, là Hà Phúc – nội thị của Lý Thành Khí.

Cậu ta vội vàng bước xuống bậc thềm, nói với thị vệ vài câu, tên thị vệ kia lập tức cho cậu ta ra ngoài. Cậu ta cúi người đa tạ xong thì đi thẳng một mạch về chỗ chúng ta, khi đến gần mới hành lễ nói nh Thái Quận chúa, Vĩnh An Quận chúa.” Ta gật đầu, “Đứng dậy đi, Dao Quang Điện đã xảy ra chuyện gì rồi?” Cậu ta biết chúng ta ở chỗ này, chắc chắn là vừa rời ở cửa điện đã nhìn thấy nên có lòng tới đây chuyển lời.

Cậu ta đứng dậy, cung kính đáp lễ trù trì hôm nay vào cung điện Thánh, nhưng lại bí mật đi ra phía sau Dao Quang Điện gặp gỡ với cung nữ, dâm loạn hậu cung, Hoàng thượng biết được nổi trận lôi đình, lệnh cho Lương Vương dùng trượng hình ngay tại trận để răn đe mọi người.” Ta nhìn cậu ta chăm chú, “Tiết trù trì là người xuất gia, sao lại có thể làm ra chuyện đó? Là ai phát hiện ra?” Nam sủng của Hoàng cô tổ mẫu, trong cung này lại có ai dám bí mật hẹn hò?

Sắc mặt Hà Phúc không đổi, đáp cung nữ Nghi Đô ở trong điện của Hoàng thượng.” Ta gật đầu, “Nếu là người trong điện của Hoàng thượng phát hiện, lại là Lương Vương hành hình, vậy sao người của Đông Cung cũng ở đó?” Cậu ta thoáng do dự rồi mới trả lời ông chỉ có người của Đông Cung, Thẩm Thái y cũng ở đó. Lúc xảy ra việc này Thái y đang chẩn mạch cho Hoàng thượng ở Trường Sinh Điện, Quận vương túc trực bên cạnh, bởi vậy nên cũng tới đây cùng Hoàng thượng.”

Ta im lặng trong chốc lát, sau đó thuận miệng hỏi thêm vài câu, Hoàng cô tổ mẫu lúc này đã từ trong Dao Quang Điện bước ra, ngay sát phía sau là

thúc phụ Võ Tam Tư, Thẩm Nam Liễu và Lý Thành Khí. Sau khi Hoàng cô tổ mẫu lên long xa, Thẩm Nam Liễu cũng theo sát bên cạnh cùng rời đi, chỉ còn Võ Tam Tư và Lý Thành Khí vẫn đứng ở trước điện, thấp giọng trao đổi với nhau, vẻ mặt vẫn như thường.

“Tiểu nhân cáo lui.” Hà Phúc hành lễ, vội vàng quay lại.

Lúc này, gần một trăm thị vệ từ trong điện bước ra, mấy người đi đầu đang khiêng hai người, chỉ được trùm bằng một tấm vải gấm màu trắng đơn giản. Võ Tam Tư gọi mấy người đó lại, đưa tay ra vén từng tấm vải lên nhìn thật kĩ rồi quay sang nói với Lý Thành Khí vài câu, Lý Thành Khí chỉ hờ hững nhìn qua một cái, không nói gì.

Từ xa, ta trông thấy phía bên dưới lớp vải trắng lộ ra một góc áo cà sa bị máu nhuộm đỏ tươi, nồng đậm tới gai mắt, đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu trong người, cố gắng áp chế xuống rồi nói với Vĩnh Thái thôi.” Sắc mặt Vĩnh Thái lúc này đã trắng bệch, gật gật đầu, nhanh chóng cùng ta rời khỏi đó.

Chuyện ấy cứ luẩn quẩn trong đầu ta mấy ngày nay, không sao xua tan đi được.

Trong cung vẫn giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, không có ai dám nhắc tới. Ta vốn định hỏi Uyển Nhi, nhưng từ khi về Thái Sơ Cung, ngày nào tỷ ấy cũng ở bên cạnh Hoàng thượng, không hề có cơ hội ở riêng một chỗ với ta. Chỉ có hằng ngày lúc tới vấn an mới có thể gặp được nhau, nàng dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại vương Hoàng cô tổ mẫu, thì thoảng lại liếc mắt nhìn ta, vẻ mặt phức tạp khó đoán.

Sáng sớm nay sau khi tới vấn an, ta bước ra khỏi Trường Sinh Điện, lúc này mới để ý tới tiểu cung nữ đang túc trực ở đó.

Bên cạnh cửa điện, nàng cup mắt giúp ta chỉnh lại y phục, ta thấy bên cạnh không có ai, bèn hỏi nhỏ ngày này Vi Đoàn Nhi đều không tới túc trực

sao?” Trong Trường Sinh Điện xuất hiện thêm vài gương mặt lạ lẫm, người được yêu mến như nàng ta lại không có mặt, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

Tay Nguyên Nguyệt cứng lại, nhìn xung quanh rồi mới khẽ đáp Đoàn Nhi bị đánh chết rồi.”

Ta sống người, ngay lập tức hiểu ra. Thì ra là Vi Đoàn Nhi.

Oán hận trong lòng Tiết Hoài Nghĩa chất chứa đã lâu, lần này lại hỏa thiêu Minh Đường, Vi Đoàn Nhi là tâm phúc của Võ Thừa Tự, rất nhiều lần hãm hại Đông Cung. Không cần biết màn thâm loạn hậu cung ấy là thật hay giả thì cũng đều có lợi đối với những người có mặt ngày hôm đó. Võ Tam Tư muốn trừ khử tâm phúc của Võ Thừa Tự, Lý Thành Khí diệt trừ được mối họa ngầm bao năm nay, còn Hoàng cô tổ mẫu, mặc dù trong cơn thịnh nộ, nhưng chẳng phải cũng đã thực hiện được cái mong muốn loại bỏ Tiết Hoài Nghĩa hay sao?

E rằng chàng và Võ Tam Tư ngay từ sau trận hỏa hoạn vào đêm Tết Nguyên Tiêu ấy đã cùng hiểu ra, hoặc là sớm đã hiểu ngầm điều ấy? Thúc phụ Võ Tam Tư trong lúc đường huynh của mình bại vẫn có thể có được vinh sủng như hiện nay, tuyệt đối không phải là kẻ sách được tính toán trong một sớm một chiều, còn chàng, có thể cấu kết làm chuyện bất lương bao lâu? Trong đầu ta ngập tràn những suy nghĩ hỗn loạn, rất lâu sau mới thu lại tâm tư của mình.

Lúc này, Nguyên Nguyệt đã quay ra hành lễ với người đang ở phía bậc thềm mặt vương.”

Ta ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Lý Thành Khí cùng mấy vị Quận vương đã ở đó, Lý Long Cơ đang quan sát đánh giá ta rồi còn nhỏ, nhưng nổi bật khoản lại không ít chút nào.” Cậu ta vừa nói vừa để thị vệ bên cạnh cởi áo

choàng cho mình. Ta bắt lực nhìn cậu ta, khom người hành lễ vị Quận vương mau vào trong đi.”

Lúc ta đi qua, Lý Long Cơ đột nhiên kéo ta lại cứ tránh ta mãi như vậy làm gì?” Cậu ta nói lúc gặp lại, nàng giống như trở thành một người khác vậy.” Lòng ta tĩnh lại, cười nhìn cậu ta, đáp hồi không nhiều, nhưng bệnh nghi ngờ rất nặng, ta sợ mọi người để lỡ giờ vào vấn an sẽ bị Hoàng cô tố mầu trách tội thôi.” Cậu ta lại nhú mày nhìn ta một hồi rồi mới chịu buông tay.

Đợi mấy người họ vào trong điện rồi, ta mới quay đầu lại nhìn, hình bóng chàng đã ẩn vào bên trong Trường Sinh Điện.

Chương 8

Vì gần đây tinh thần Hoàng cô tố mầu có phần sa sút nên đặc biệt lệnh cho Võ Tam Tư thay mình thiết yến, Võ Tam Tư thoái thác hết lần này tới lần khác, cuối cùng đem việc này giao cho Thái Bình Công chúa, Thái tử và chư vị Quận vương cũng cùng đồng hành. Vì Thái Bình Công chúa mời Uyển Nhi làm chủ yến, rất nhiều thiếu niên anh tuấn tài năng trong triều, các văn nhân hiệp khách ở Trường An và Lạc Dương đều có tên trong danh sách được mời tới dự tiệc, ngày hội Khúc Giang vào tháng hai lần này, chưa bắt đầu nhưng đã trở thành giai thoại.

Thuyền hoa cập bến Khúc Giang, ở gần đó cũng có rất nhiều thuyền hoa của bách tính đang nhảy múa hát ca, tửu kì lướt nhẹ trên mặt sông, đẩy lùi cả khí lạnh, cả trời đất dường như cũng đang say nồng. Nhìn phía xa trên chiếc cầu vòm, dòng người như sóng cuộn trào tới, áo quần đẹp đẽ, lộng lẫy ngựa xe, nhìn ngắm cảnh xuân, phồn hoa rợp trời.

Ta dựa vào đuôi thuyền, cười nhìn Uyển Nhi đúng như lời tỷ nói, chỗ cầu vòm và hai bên bờ sông đều là những nhân vật nổi danh hiển hách.” Mặc

trên người những loại trang phục như vậy, lại có rất nhiều nô bộc đi theo, phóng mắt ra nhìn, đều là những người không giàu sang thì cũng phải có địa vị cao quý.

Uyển Nhi cầm chiếc quạt lụa, che nửa khuôn mặt, ngáp không ngừng chỉ dừng lại ở nỗi danh hiển hách? Những khuê nữ xuất thân phú quý kia, ai ai cũng đều trang điểm lộng lẫy rồi mới xuất hành, có vú già đi theo, để mong rằng có thể được các tân khoa tiến sĩ chú ý tới, tạo nên một mối nhân duyên đẹp.” Nàng liếc mắt qua nơi đầu thuyền náo nhiệt, “Những người được đề tên bảng vàng, sau này đều sẽ là những ứng cử sáng giá cho chức vụ Thượng thư, Huyện lệnh.”

Năm nay số người ứng thí lên tới gần ba ngàn người, triều đình phá lệ chọn ra bốn mươi người, nhiều hơn so với những lần trước. Nhưng cũng chỉ có bốn mươi người mà thôi, há chẳng phải sẽ khiến các quý nữ của hai thành tranh nhau sút đầu mẻ trán sao? Đề tên bảng vàng, động phòng hoa chúc, không biết rằng hôm nay trong số những tiến sĩ kia có mấy người có thể lọt vào mắt xanh của giai nhân, đạt được hai chuyện vui lớn của đời người.

Ta cười nói lát nữa là yến tiệc thám hoa, lại có náo nhiệt để xem rồi.” Uyển Nhi gật đầu, “Hoàng gia ban yến chỉ là mở màn thôi, lát nữa tới thám hoa yến ta tới nói với Công chúa một tiếng, ta và muội cùng nhau đi chơi.” Ta đồng ý, quay đầu nhìn yến tiệc linh đình ở mũi thuyền.

Lý Thành Khí đang đứng bên cạnh Thái Bình Công chúa, tay cầm ly rượu, nhàn hạ thành thoi. Thái Bình cầm quạt cười khẽ, chốc chốc lại gật đầu, thi thoảng quay ra nói vài câu với Lý Long Cơ đang lười nhác dựa vào lan can bằng gỗ, Lý Long Cơ nhướn mày cười, liên tục lắc đầu. Mặc dù ta không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng nhìn cảnh tượng cô cháu họ đứng cạnh nhau như vậy, bỗng cảm thấy giống như lớp mây đen dày đặc phủ trên đầu Hoàng thất Lý gia lúc này đã hoàn toàn tiêu tán, trên dòng Khúc Giang phồn hoa, chỉ còn lại sự phong lưu kiên cường của những thành viên Hoàng thất như họ.

Uyển Nhi thở dài, Tri Quận vương cũng là Hoàng tôn xuất sắc, nếu muội có lòng, cậu ta chẳng phải cũng là một ứng cử sáng giá đó sao?”

Ta thu lại tầm mắt, đáp đúng như tỷ nói, Hoàn Dương Quận vương cũng phong lưu tuấn tú, thân mẫu lại là cung nữ, địa vị vô cùng thấp kém, đương nhiên sẽ không gặp phải tai bay vạ gió gì, chẳng phải lại càng là ứng cử sáng giá sao?” Uyển Nhi đùa nghịch chiếc quạt lụa, cười một tiếng, “Đúng thế, cung nữ Nghi Bình đó của muội tốt số hơn muội nhiều.”

Ta cười, không nói gì.

Lúc này, có một nội thị bưng một đĩa ngọc lên, trên chiếc đĩa màu xanh ngọc có mười mấy quả anh đào chín mọng, nội thị đó cúi người nói là anh đào chuẩn bị cho yến tiệc hạnh viên ngày mai, Công chúa bảo Thượng Quan cô nương kiểm tra qua trước.” Uyển Nhi cầm một quả lên, đưa tới trước miệng ta, “Nếm thử đi.”

Ta cắn một miếng, hương vị chua chua ngọt ngọt ngấm vào tận trong lòng, đúng là thượng phẩm, không tìm được cảm khác triều các đời, e rằng chỉ có tân khoa tiến sĩ của triều đình ta là phong lưu như ý nhất, Khúc Giang thịnh yến, giai nhân như mây, lại được tiêu dao trong đủ loại yến tửu suốt ba ngày liền. Đúng là ‘Xuân phong đặc ý cổ kim triều, ca tần phồn hoa Khúc Giang bạn’[1].”

[1] “Xuân nay gió thổi dạt dào, người người ca hát bên bờ Khúc Giang.”

Ta và Uyển Nhi nói chuyện câu được câu chăng, khi thuyền cập bờ mới nhìn thấy phía xa có người đang không ngừng vẫy tay, dường như có ý muốn lên thuyền, bờ sông gió to, ống tay áo của người đó bay phấp phới, hiện ra đôi nét phong lưu.

Uyển Nhi hơi sững ngơ rồi có người nói có một tiến sĩ trẻ chưa tới, chắc không phải chính là người kia chứ?” Ta nhìn kĩ thiếu niên áo trắng đó, mặc dù khoảng cách xa nhìn không rõ nhưng vẫn có thể nhận ra được, quả quyết

nói ương Cửu Linh?” Uyển Nhi “a” lên một tiếng inh là tiểu tài tử của Quốc Tử Giám đó sao?”

Ta gật đầu, nhìn nàng, nói cả tỷ tỷ cũng biết, xem ra danh tiếng của cậu ta truyền đi rất xa.” Uyển Nhi vừa dặn dò nội thị bên cạnh sai thuyền nhỏ đi đón, vừa nói rằng thượng trước giờ luôn xem trọng Quốc Tử Giám, tiểu tài tử này lại là con nhà quan lại thế gia, sao ta lại có thể không biết được chứ?” Sau khi nội thị đi rồi, nàng thành linh quay sang nhìn ta, hỏi muội lại biết cậu ta?”

Ta trả lời qua loa trong lần đi thăm Quốc Tử Giám ba năm trước.” Uyển Nhi im lặng một lát rồi mới hỏi bạn của Vĩnh Bình Quận vương?” Ta thấy nàng nhìn ra chân tướng như vậy cũng không phủ nhận nữa, chỉ gật đầu.” Uyển Nhi nhìn người đứng ở bên bờ, khẽ nói dù có một ngày Lý gia không may bị tiêu vong thì họ cũng vẫn sẽ là Hoàng tộc duy nhất trong lòng các văn nhân trong thiên hạ.”

Ta hiểu được ẩn ý trong lời nói của nàng. Con cháu của Hoàng cô tổ mẫu ai nấy đều tài hoa bất phàm, uyên bác cổ kim, trước nay luôn được các văn nhân kính phục.

Khi Hiếu Kính Đế Lý Hoảng còn tại thế, từng lệnh cho tổ phụ của Uyển Nhi thu thập những điển tàng cổ kim, soạn thành cuốn “Dao Sơn Ngọc Thái”. Còn Chương Hoài Thái tử Lý Hiền trong lòng Uyển Nhi là một nhân vật tài hoa kiệt xuất, hơn hai mươi tuổi đã kêu gọi tất cả các học tử kiệt xuất nhất trong thiên hạ cùng chú thích cho cuốn “Hậu Hán Thư”, ta từng đọc qua lời bình “Chương Hoài chú” do ông tự tay viết, trình độ học vấn rất uyên thâm, là người xuất sắc nhất trong số các con cháu bao đời của Lý thị.

Chỉ tiếc rằng, đều qua đời từ khi còn rất trẻ. Những âm mưu giấu đầu hở đuôi ấy, cũng là đề tài cấm kỵ trong cung.

Mà giờ đây trong các Hoàng tôn, Lý Thành Khí và Lý Long Cơ tuổi còn nhỏ mà đã thành danh, mặc dù bị cấm túc nhưng vẫn không vùi lấp nổi những ánh hào quang rạng rỡ. Hoặc rằng, đây mới chính là điều mà Hoàng cô tổ mẫu thực sự kiêng dè. Sự ưu tú của con cháu, đối với Người mà nói, chỉ có thể là vật cản.

Ta còn đang nghĩ lung tung, Uyển Nhi đã thu lại vẻ mặt, cười trở lại rồi đến rồi, chúng ta đi xem tiểu tài tử kia đi.” Nàng còn chưa dứt lời, Vĩnh Thái đã đột ngột xuất hiện, cười tít mắt nói gì thế? Cả một thuyền đầy tài tử này, muội vẫn chưa thấy ai nhỏ tuổi cả.” Cô bé giảo miệng, có vẻ như vô cùng bất mãn.

Uyển Nhi dùng quạt đánh nhẹ lên khuôn mặt cô bé, “Người này là nhược quán trong số các tiến sĩ, có được coi là nhỏ không?” Đôi mắt hạnh của Vĩnh Thái hơi trợn lên, dường như đang hết sức ngạc nhiên. Ta cười nhìn Vĩnh Thái lên thuyền rồi, đi xem đi.”

Nói tới đây, phía mũi thuyền đã ồn ã hẳn lên, đến cả Thái Bình Công chúa cũng vô cùng thích thú, đặt ly rượu xuống quan sát thật kỹ người vừa lên thuyền. Trương Cửu Linh vỗ trán thở ra một hơi dài, chỉnh lại y phục rồi sải bước đi về hướng Thái Bình, cung kính hành một lễ, sau khi đứng lên thì cười tít mắt lại, không luống cuống chút nào.

Lúc ta và Uyển Nhi tới nơi, Lý Thành Khí đang giải thích cho Thái Bình, Thái Bình hơi gật đầu, nhìn ta và Uyển Nhi là tân khoa tiến sĩ trẻ nhất của năm nay Trương Cửu Linh.” Ta im lặng cười một cái với Trương Cửu Linh, Uyển Nhi thì lại nhìn thật kỹ, thấp giọng nói chỉ nhanh nhẹ, phong thái bất phàm.”

Nàng chỉ tặng tám chữ ấy rồi không nói thêm gì nữa, Trương Cửu Linh hơi ngơ ngác, hiếm hoi thu lại nét ngang ngạnh hằng ngày.

Lý Thành Khí lắc đầu, cười than này là người được Hoàng thượng trọng dụng nhất – Thượng Quan cô nương.” Chàng ngừng lại một chút, nhìn ta nói, “Vị này là Vĩnh An Quận chúa, cô nương nhỏ tuổi hơn kia là Vĩnh Thái Quận chúa.”

Lúc này Trương Cửu Linh mới phản ứng lại, hành lễ với từng người, vừa mới đứng thẳng dậy, Vĩnh Thái đã bước tới trước mặt, lượn quanh cậu ta một vòng, “Miễn cưỡng thì cũng coi là được.” Cô bé liếc qua Lý Thành Khí, lắc đầu nói ông được bằng ba phần của Thành Khí ca ca.”

Lý Long Cơ phì nhổ rượu trong miệng ra, Thái Bình và Uyển Nhi cười tới mức thay nhau lấy quạt vỗ lên khuôn mặt cô bé, đến cả Lý Thành Khí cũng nở nụ cười hiếm hoi, lắc đầu thở dài. Ta cười với Vĩnh Thái, “Tiến sĩ so về tài hoa, không so về tướng mạo, đến cả người như Trương công tử đây mà muội còn miễn cưỡng mới coi tạm được thì sau này khó tuyển phò mã rồi.”

Vĩnh Thái nghĩ thật kĩ một hồi, gật đầu nói với Trương Cửu Linh một bài thơ nghe thử xem nào.”

Trương Cửu Linh dờ khóc dờ cười, chỉ có thể nói quận chúa có biết là ở trong đại hội Khúc Giang, tiến sĩ sẽ chỉ làm thơ cho người con gái mà mình ngưỡng mộ không?” Vĩnh Thái thoáng rầu rĩ, nhìn liếc qua hãnh như người làm hay, bốn Quận chúa sẽ cho phép người làm phò mã.” Nàng nói xong, nhìn Trương Cửu Linh bằng ánh mắt kiên định, giống như là một chuyện hết sức hiển nhiên.

Trương Cửu Linh bị ghen giọng tới mức triệt để, Thái Bình cười quả trách chẳng ra dáng Quận chúa chút nào.”

Đến khi xuống thuyền, hai bên bờ đã lên đèn.

Tiệc tàn rồi lại khai tiệc, nguyệt đăng mã cầu là màn tiệc cuối cùng của Hoàng thất, hai ngày sau mới là yến tiệc chính thức do các tiến sĩ tự làm chủ. Thái Bình và Uyển Nhi có vẻ rất thích xem mã cầu, sau khi ngồi

xuống thì dán mắt vào các tiến sĩ có con đường làm quan rộng mở trong trường ngựa, nâng ly nói chuyện phiếm. Ta ngồi ở một bên cùng họ, mặc dù nhìn cuộc tranh đoạt trong đấu trường, nhưng vì Lý Thành Khí đang ngồi ngay bên cạnh nên có chút không tập trung.

Uyển Nhi đang xem một cách hứng thú thì quay sang cười với Lý Thành Khí, “Quận vương sáu tuổi lên ngựa, bảy tuổi luyện cung, nếu như nhập cuộc thì e rằng đó chính là thiên hạ của người rồi.” Lý Thành Khí lắc đầu, “Ta có rất nhiều văn nhân luyện võ, lần này trong số các tiến sĩ cũng có không ít cao thủ, bốn vương nếu nhập cuộc, họ cũng chỉ là thu chân thu tay lại chứ chưa chắc đã kém ta.” Uyển Nhi im lặng nhìn ta, quay đầu lại tiếp tục xem trận đấu.

Khi nội thị phía sau đổi trà, Lý Thành Khí hạ giọng dặn dò một câu, rất nhanh sau đó, thị vệ lại bưng tới một tách Tương Vi Lộ.

Chàng khẽ đẩy chiếc tách về phía bên cạnh tay ta, trong lòng ta chợt ấm áp, bưng lên uống một ngụm. Vì Thái Bình và Uyển Nhi ở trước mặt ta, ta không thể nói gì nhiều, nhưng như vậy lại càng phân tâm hơn, trong đáy mắt lúc này chỉ toàn là khuôn mặt nghiêng nghiêng đang dịu dàng mỉm cười của chàng.

Trận đấu càng ngày càng ác liệt, tim ta đập cũng càng ngày càng nhanh. Ta tìm đại một lý do để nói với Uyển Nhi rồi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, kéo tay Vĩnh Thái, đem cô bé rời khỏi chỗ đó. Ta và Vĩnh Thái đi lại ở bên ngoài trường đấu, vì ở bên trong giờ đang rất náo nhiệt, rất ít người chú ý tới nơi này nên cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Suốt dọc đường Vĩnh Thái cười nói không ngừng, nhìn thấy người ở hai bên bờ sông đang chen chúc lại càng thích thú hơn, cùng ta đi tới cạnh sông. Xung quanh đều là những nữ tử không giàu sang cũng phú quý, còn nổi bật hơn cả hai người chúng ta, ta và cô bé tới bên mé nước, tìm một chỗ ít người rồi ngồi xuống.

Dưới ánh trăng, phía gần là tửu kì thuyền hoa, phía xa là cầu vòm Tế Liểu, tóc mai xiêm áo ngào ngạt hương thơm, tiếng cười nói rộn vang khắp chốn.

Thịnh thế phồn hoa, chính là như thế này.

Một lát sau, Vĩnh Thái đột nhiên kêu khát, bảo ta đợi một chút rồi vội vàng chạy đi. Ta ôm đầu gối, nhìn bóng mình dưới mặt nước, đang trong lúc xuất thần, bỗng thấy có người ngồi xuống cạnh mình, bèn thuận miệng nói: trà này của muội uống cũng nhanh đấy chứ.” Người bên cạnh không đáp lời, ta quay đầu nhìn mới thấy đó là Lý Thành Khí.

Chàng nhìn đắm đắm vào mặt sông, hỏi: ông thích xem mã cầu?”

Ta ừ một tiếng, cũng nhìn xuống mặt sông, không hiểu lắm, chắc là do không biết cưỡi ngựa.” Ta nhớ lại lời Uyển Nhi nói, lại hỏi, “Quận vương cưỡi ngựa rất giỏi?”

Lý Thành Khí khẽ cười, “Không thể coi là thiện nghệ, nhưng cũng dành khá nhiều tâm tư để học. Lúc nhỏ cảm thấy được rong ruổi trên chiến trường là thích ý nhất, nhưng đâu ngờ giờ đây chỉ có thể thao luyện tại trường ngựa trong cung.”

Ta nhìn đôi mắt đang phản chiếu ánh trăng của chàng, sự tĩnh mịch trong đó đối nghịch hẳn so với sự huyên náo nơi này, không kìm lòng được mà buồn thay chàng. Văn nhân võ tướng có đầy một bụng tài năng, có thể dùng văn dùng võ để thực hiện hoài bão của mình, còn chàng chỉ có thể chịu sự bó buộc trong cung cấm, sống uống biết bao tháng ngày.

Hai người cứ yên lặng ngồi như vậy, từ đầu chí cuối không thấy Vĩnh Thái quay lại, ta không khỏi có chút lo lắng trong lòng, “Quận vương có thấy Vĩnh Thái không? Cô bé kêu khát nên quay về uống trà, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy quay lại.”

Lý Thành Khí cười, “Lúc ta đến, thấy muội ấy đang đi tìm Trương Cửu Linh.” Ta sững lại một chút rồi lập tức hiểu ra, cười khốn cả muội mà cô bé cũng lừa.”

Chàng quay đầu nhìn tượng Cửu Linh tự biết chừng mực, không cần quá lo lắng.”

Ta nhìn đối lại mặt chàng, tim khẽ loạn nhịp, vội đáp lại một tiếng rồi né tránh ánh mắt ấy.

Ta đang nghĩ xem làm thế nào để phá tan sự yên lặng thì chàng đột ngột lên tiếng thôi, rồi tiệc lâu quá sẽ có người phát giác ra.”

Ta ừ một tiếng, cùng chàng đứng dậy quay lại bữa tiệc.

Khi đi qua chỗ lều trưởng, có một người ăn vận giống a hoàn chạy tới, đứng trước mặt chàng, hành lễ nóng tử, cô nương nhà tôi muốn nói riêng với công tử vài câu.” Ta giật mình, bỗng nhớ lại lời của Uyển Nhi, không nhìn được cười nhìn chàng.

Không biết quý nữ của nhà nào thấy chàng giống tân khoa tiến sĩ, e rằng đang muốn làm “Hồng Phất dạ bồn”.

Lý Thành Khí cười nhạt một tiếng, đápn lồi, tại hạ đã có hôn phối, e rằng không thể nhận lời mời rồi.” Chàng nói xong, nhẹ nắm lấy tay ta. Ta bị chàng làm cho giật mình, lúng túng tới mức mặt nóng bừng lên, a hoàn kia dường như cũng vô cùng khó xử, vội vàng cúi người chạy đi.

Chàng nắm không chặt, nhưng cũng không hề buông lỏng ra.

Ta cùng chàng đi men theo bờ sông, hai người đều đi rất chậm, nghe tiếng ca múa đôi bờ, không nói thêm gì nữa.

Vì chuyện này có liên quan tới Trương Cửu Linh nên Lý Thành Khí hết sức cẩn thận, chỉ dặn dò mấy nội thị thân tín của mình đi tìm xung quanh, ta cũng lệnh cho Nghi Hỉ tới cung của Vĩnh Thái chuyển lời rằng cô bé ở chỗ ta, không cần lo lắng.

Nhưng đã qua nửa canh giờ vẫn không tìm thấy tung tích, ta nhìn Thái Bình và phò mã đang yên lặng xem mã cầu ở phía xa, thúc phụ Võ Tam Tư đang ở cạnh Uyển nhi hạ giọng nói gì đó, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. Lần này tuy thúc phụ không phải là chủ yến tiệc, nhưng ông ta lại là đôi mắt của Hoàng cô tổ mẫu, luôn dán chặt vào những người họ Lý có liên quan tới yến tiệc này, nếu như biết được Vĩnh Thái bí mật gặp gỡ tân khoa tiến sĩ, nhất định ông ta sẽ mật tấu lên Hoàng thượng, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Đang trong lúc nôn nóng, Hà Phúc từ phía xa vội vàng chạy tới, khom người nói: "vương, có người nhìn thấy Trương Cửu Linh đi tới phía chợ đông, tiểu nhân đã phái người đi tìm rồi."

Lý Thành Khí im lặng một chút rồi mới nói: "người tới nói cho nhị Quận vương biết chuyện này, người theo ta tới chợ phía đông." Chàng nói xong, ra hiệu cho ta đi cùng chàng, ta mặc dù không hiểu nhưng biết chắc rằng chàng có chủ ý riêng nên không hỏi nhiều nữa, cùng chàng tránh lối hạnh viên, đi về hướng chợ phía đông.

Suốt dọc đường, nhờ có sự ứng đối của Hà Phúc nên không bị ai phát hiện.

Trên đường người người chen chúc nhau, nhưng đại đa số đều là đi từ phía bờ sông về. Lý Thành Khí nhường cho ta đi vào phía trong, tránh những chiếc xe ngựa đang lao nhanh trên đường, khẽ hỏi ai biết muội ở đâu không?" Ta lắc đầu, đáp: "chỉ bảo Nghi Hỉ dặn dò người bên cạnh Vĩnh Thái, không hề kinh động đến những người khác." Lý Thành Khí đáp lại một tiếng, không nói gì thêm.

Trong giây lát, chàng đi xuyên qua một con đường nhỏ, đứng yên trước cửa một ngôi nhà đang đóng kín. Hà Phúc tiến lên gõ nhẹ cửa, một lát sau, có một lão phu nhân ra mở cửa, nhìn thấy Lý Thành Khí mặt liền biến sắc, vội cúi người nhường đường cho chúng ta vào trong. Lão phu nhân cầm đèn dẫn đường, đưa chúng ta vào thư phòng, bưng lên mấy tách trà nóng.

Hà Phúc lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Lý Thành Khí nhìn khuôn mặt đầy suy đoán của ta, bưng tách trà lên uống một ngụm rồi mới nói: "Đi xuống đi, đêm nay không thể về cung được nữa rồi." Ta giật mình nhìn chàng, nghe thấy tiếng trống chiêng cấm túc vọng lại từ phía xa, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Chàng đẩy tách trà nóng tới trước mặt ta, ôn hòa nói: "Thái tự tiện theo Trương Cửu Linh rời khỏi yến tiệc, chuyện này đối với Vĩnh Thái có thể là lớn, cũng có thể là nhỏ, nhưng đối với Trương Cửu Linh thì chính là tội chết. Chỉ bằng đêm nay tìm ra muội ấy, ngày mai ba người chúng ta cùng vào cung, chỉ nói là nàng và muội ấy ham chơi nên đi lung tung, ta đem người đi tìm khắp nơi nên quá giờ giới nghiêm, có lẽ còn có thể gạt được người."

Ta nghĩ kỹ lời chàng nói, lúc này mới hiểu rằng lúc ở bên bờ sông chàng đã có ý định này. Nếu như một mình chàng đi tìm Vĩnh Thái, nhất định sẽ có người nghi ngờ vì sao Vĩnh Thái lại một mình rời khỏi bữa tiệc, chàng đưa ta đi theo, ba người chịu phạt, nhiều nhất cũng chỉ là tội quên quy tắc làm mất thể diện, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng không hề liên lụy tới Trương Cửu Linh.

Suy nghĩ của Vĩnh Thái rất đơn giản, chắc chắn sẽ không ngờ được rằng làm như vậy sẽ chặt đứt con đường làm quan của Trương Cửu Linh, cũng sẽ tự đẩy mình vào trong âm mưu của những kẻ có dã tâm. Lý Thành Khí dặn dò người tới chuyển lời của nhị Quận vương, chắc rằng Lý Thành

Nghĩa ở trong cung cũng sẽ có cách ứng phó, có lẽ sẽ không có sơ suất gì quá lớn.

Ta nghĩ tới đây mới khẽ thở phào, nhìn chàng một cái. Chàng chỉ mỉm cười cúi đầu trầm tư, lặng lẽ chờ đợi tin tức từ bên ngoài.

Bốn phía đều vô cùng yên tĩnh, trong ngôi nhà này dường như chỉ có một mình lão phu nhân kia ở. Một lát sau, phu nhân kia lại gõ cửa bước vào, đổi tách trà nóng, thêm chút điểm tâm, rồi nhanh chóng lui xuống. Trong phòng mặc dù có chậu than để sưởi ấm nhưng vẫn không át nổi cái lạnh đầu mùa xuân, ta ôm tách trà trong tay, càng ngồi càng lạnh, mãi mà vẫn chưa thấy tin tức gì, trong lòng càng thêm hoảng sợ.

Nếu như đến sáng sớm mai vẫn không tìm thấy cô bé thì đúng là họa lớn.

Nghĩ như vậy, ta không sao ngồi yên được nữa, đặt tách trà xuống rồi đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn cây liễu mới trồng ở trong vườn, xuất thần ngơ ngác. Không biết bao lâu sau, cơ thể mới dần lạnh cứng lại, đang muốn quay người tới chỗ chậu than để sưởi ấm chợt thấy toàn thân ấm áp, được chàng đứng ở phía sau khoác áo choàng lên người, vòng ôm ra phía trước.

“Muội trước nay luôn sợ lạnh, sao còn đứng cạnh cửa sổ như vậy?” Giọng nói chàng ngay sát bên tai, mang theo chút hơi thở ấm áp. Ta chỉ cảm thấy tai mình nóng lên, không dám động đậy, một lát sau mới lên tiếng là cách duy nhất, nhưng vô cùng nhiều sơ hở, nếu Thái Bình Công chúa sai người xuất cung tìm chúng ta, há chẳng phải sẽ kinh động tới rất nhiều người sao?” Lý Thành Khí đáp lại Bình Công chúa là người họ Lý, sẽ không muốn để tất cả mọi người đều biết chuyện này.”

Ta lại nghĩ tới Võ Tam Tư, do dự một chút rồi mới hỏi thúc phụ của muội cho người ngầm điều tra...”

Chàng nhẹ nhàng ngắt lời ta rồi Lương Vương tạm thời không cần lo lắng, ông ta sớm đã biết quan hệ của ta và muội, nếu có đoán, cũng sẽ chỉ đoán ta

và muội lấy Vĩnh Thái làm cái cớ để bí mật gặp gỡ bên ngoài cung thôi.”

Cả người ta chợt nóng bừng lên, thoáng im lặng rồi mới nói khêu ông ta nói chuyện này với Hoàng thượng, chẳng phải sẽ càng phiền phức hơn sao?”

Chàng không đáp lời, dẫn ta ngồi lên giường, cởi áo choàng rồi choàng lên người ta, “Đây chính là thứ vũ khí lợi hại trong tay ông ta.” Ta kinh ngạc nhìn chàng ta dùng chuyện này để ép huynh phải theo sự chi phối của ông ta?” Chàng khẽ mỉm cười, đápng thế.” Ta nhìn chàng đang nở nụ cười, nhất thời nghĩ không ra, chỉ dán mắt nhìn chàng, chàng dịu dàng nói ta tin rằng ta sẽ sợ chuyện này vỡ lở, vì thế cũng tin rằng ta sẽ chịu sự uy hiếp lợi dụng của ông ta, giúp ông ta làm việc, đây cũng chính là điều mà ta muốn.”

Ta cúi đầu, suy xét thật kĩ lời chàng nói.

Ở vị trí này của Võ gia, từ khi Võ Thừa Tự thất sủng, thúc phụ đã không còn bất kì chương ngại nào nữa. Giờ đây thứ duy nhất cần ứng phó đó chính là Lý gia, Thái tử Lý Đán trước giờ không tranh giành, nếu như trưởng tử của Thái tử bị ông ta nắm được điểm yếu, muốn bảo vệ tính mạng của mình đương nhiên sẽ để ông ta lợi dụng. Cứ như vậy, thúc phụ sẽ dồn tất cả sức lực của mình vào Hoàng cô tổ mẫu, vào Thái Bình Công chúa, vào triều đình, tuyệt đối sẽ không chú ý tới Lý Thành Khí đã bị mình nắm được yết hầu.

Nghĩ tới đây, chỉ ván cờ đang từng bước diễn ra, đến bản thân mình cũng đã trở thành một con cờ trên bàn cờ ấy. Ta lặng lẽ nhìn xuống đất, không hỏi thêm gì nữa.

Chàng im lặng nhìn ta một lát rồi mới khẽ than thở những chuyện, muội biết rồi sẽ lại suy nghĩ nhiều.” Chàng chợt cười một tiếng, “Nhưng đêm nay ra ngoài, ta cũng có chút lòng riêng.” Ta ngẩng đầu nhìn chàng, đối diện với ý cười ngày càng sâu của chàng, trong đó còn chứa đựng biết bao dịu dàng chẳng phân định nổi, những lời muốn hỏi đều nói chẳng thành câu.

Chàng ôm lấy eo ta, kéo ta lại gần thêm một chút, ta nhìn đôi mắt đen thăm thăm ấy, cảm thấy cả người nóng bừng lên, vô thức nhắm mắt lại. Tim đập ngày càng chậm đi, một lát sau, trên môi truyền tới một cảm giác mát lạnh, nụ hôn của chàng nhẹ nhàng rơi xuống, cứ dịu dàng như vậy, đoạt đi tất cả thần hồn.

Rất lâu sau, ta dần có chút khó thở, bám thật chặt lấy bả vai chàng, thấy môi chàng đã rời đi, nhưng lại cảm thấy cánh tay chàng ôm ta chặt hơn một chút.

Bóng nền khê lung lay xao động trên vách tường, yên tĩnh, ôn hòa. Đôi tay vừa rời còn lạnh, giờ đã rịn ra chút mồ hôi. Ta vừa lúng túng vừa ngượng ngùng, nhưng lại chẳng dám đẩy chàng ra, chỉ lặng yên dựa vào lòng chàng, đến cả hít thở cũng không dám dùng sức.

Lúc này, lại có người khê gõ cửa, ta bất giác vùng dậy, nhưng lại nghe thấy chàng cười, “Vào đi.” Cánh cửa theo lời chàng mở ra, Hà Phúc khom người bước vào, cúi đầu nói chuyện với người, đã tìm thấy Công chúa và Trương công tử rồi.” Lý Thành Khí thản nhiên ừ một tiếng, dặn dò Hà Phúc đưa họ đi nghỉ ngơi, Hà Phúc không dám ngẩng đầu lên, chỉ vâng một tiếng rồi vội ra khỏi thư phòng.

Đêm đó, ta nằm trên chiếc giường phía sau tấm bình phong. Còn Lý Thành Khí ngồi phía sau chiếc bàn, đọc sách cả đêm.

Đoán chừng lúc trời gần sáng, ta vừa mới mơ màng được một lát thì bị tiếng nói chuyện khê khàng ở trong phòng đánh thức. Khi ta ngồi dậy, tiếng nói chuyện cũng ngừng, ta đoán chắc là Trương Cửu Linh, cũng không quá để tâm. Lúc bước qua tấm bình phong mới thấy Lý Long Cơ dựa nửa người vào cạnh chiếc bàn, nhắc chụp đèn lên đốt một mảnh giấy nhỏ.

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn cậu ta, cậu ta chỉ nhón nhơ lườm ta một cái rồi lại tiếp tục nói với Lý Thành Khí đến giờ rồi, đi thôi.”

Lý Thành Khí đặt cuốn sách xuống, ấn nhẹ vào huyết thái dương, nói nhinh An vừa mới tỉnh dậy, lúc này ra ngoài sợ sẽ bị cảm lạnh, đợi dùng xong bữa sáng rồi đi.”

Lý Long Cơ gật đầu ỷ ra ngoài trước.” Cậu ta nói xong liền rời khỏi thư phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ta muốn hỏi vài điều nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lý Thành Khí chỉ cười nhìn ta, “Sau bữa sáng chúng ta sẽ về cung, Trương Cửu Linh đã đi rồi, phía bên Vĩnh Thái nàng ra mặt nói sẽ tiện hơn.” Ta ừ một tiếng, đi tới bên cạnh ngồi xuống, im lặng một chút rồi mới hỏi Tri Quận vương biết từ lúc nào vậy?” Lý Thành Khí hơi mệt mỏi nhắm mắt lại khi vụ án mưu phản được lật lại.” Chàng khẽ nhíu mày, giống như đang nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

Trong đầu ta lướt qua thật nhanh cảnh tượng của những lần gặp nhau, trong lòng hơi biến động, không biết là vui hay buồn, không lên tiếng nữa.

Lúc vào cung, Lý Long Cơ đặc biệt đưa ta tới tận cửa cung, thấy ta không có gì muốn hỏi, bèn thuận miệng hỏi vậy, suốt cả dọc đường cứ im lặng thế? Uống cho ta vì muốn thể hiện lòng thành tâm mà ra ngoài cung tìm mấy người.” Ta nhìn cậu ta cong đôi mắt, giờ lại nghe thấy những lời này, trong lòng lại có những dư vị rất khác, không nén nổi cười nhìn cậu ta, “Ngài xuất cung từ lúc nào thế?”

Cậu ta híp mắt lại, cong môi nói vương phải đạp cửa sổ để trèo ra khỏi cung, lúc ấy trời còn chưa sáng hẳn.” Ta bị cậu ta trêu tới mức cười thành tiếng, “Xin lỗi.” Cậu ta quay đầu nhìn cung nữ đang đi xuống từ phía bậc thềm, “Xin lỗi gì chứ, nàng là phu nhân tương lai của ta, nếu như ta an tâm ở trong cung ngủ một giấc thật ngon, há chẳng phải sẽ bị người khác nghi

ngờ hay sao? Huống hồ ta và nàng từ nhỏ đã quen biết, ai cũng đều nghĩ rằng tình cảm sẽ rất sâu đậm, thế nên càng phải làm như vậy cho ra dáng.”

Ta nhìn khoe miệng xinh đẹp đang cong lên của cậu ta, đột nhiên nhận ra rằng, cậu ta sớm đã không còn là cậu bé bướng bỉnh dễ bị kích động trước Phụng Dương Môn năm nào nữa.

Khi mẫu phi bị ban chết, chịu tội mưu phản và họ mẹ bị lưu đầy, áp lực mà cậu ta phải chịu không hề ít hơn những người bên cạnh, kể cả chuyện ban hôn này, Hoàng cô tố mẫu ngoài mặt thì có vẻ giống như là sủng ái cậu ta, nhưng thật ra lại là đẩy cậu ta ra trước đầu sóng gió...

Cậu ta dùng đầu ngón tay gõ lên lan can bằng đá, cất lời i ca bảo ta chuyển lời tới cho nàng.” Ta hơi sững người, “Nhị Quận vương tìm ta?”

Lý Long Cơ ngẩng đầu đón ánh mặt trời, đôi mắt nheo lại thành một đường, che giấu đi tất cả những ưu tư từ cung của nàng tới đã mang thai, tối qua bị ban thuốc, trụ thai rồi.”

Ta kinh ngạc nhìn cậu ta, đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, mở miệng ra nhưng nói không thành tiếng.

Gặp lại Nghi Bình ở Tam Dương Cung.

Tam Dương Cung xây kề bên mặt nước, gần sông Thạch Tông, xuyên qua nhiều dãy núi, quanh co theo từng khúc uốn lượn của dòng sông, vườn ngự uyển chạy dài hơn hai mươi dặm, phóng mắt ra không thấy điểm cuối cùng, đâu đâu cũng tỏa ánh vàng rực sáng, Thánh thượng giá lâm, khí thế hào hùng.

Yến tiệc được bày ngay bên dòng sông, kéo dài tới tận lúc trăng treo quá đầu, chúng thần thấy Hoàng thượng đang cao hứng thì đều cùng nhau chúc

tụng cười đùa theo, bờ sông bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng.

Ta đứng cách xa mọi người, nhìn Nghi Bình đứng sau lưng Lý Thành Nghĩa ở phía xa, đang thêm rượu cho huynh ấy nhưng lại bị Lý Thành Nghĩa giữ tay lại, khẽ nói vài câu. Nghi Bình lắc đầu, khẳng khái thêm rượu cho hân rồi lui về phía sau cúi đầu, sắc mặt yếu ớt trắng xanh, vô cùng mệt mỏi.

“Năm nay Trẫm không tới Khúc Giang, đã bỏ lỡ mất đại hội Khúc Giang rồi, chi bằng hôm nay ở bên bờ sông Thạch Tông này phỏng theo Lan Đình nhã tập, làm ra một ‘Thạch Tông hội ẩm’, thế nào?” Hoàng cô tổ mẫu đột nhiên nổi hứng, mỉm cười nhìn Uyển Nhi, Uyển Nhi vội vàng cúi ngườiàng thượng đã có nhã hứng như vậy, nô tỳ lập tức sai người đi chuẩn bị.”

Hoàng cô tổ mẫu gật đầu, nhìn Lý Thành Khí, “Thành Khí, con tới ngồi bên cạnh Trẫm đi.” Lý Thành Khí vâng lời, Uyển Nhi phân phó các cung nữ nội thị chuẩn bị, rất nhanh sau đó, mọi người đều tới ngồi bên bờ sông, án kỉ đặt bên cạnh, đang để sẵn đồ ăn.

Hoàng cô tổ mẫu cầm ly rượu lên, đưa cho Uyển Nhi, Uyển Nhi đón lấy, cẩn thận đặt lên chiếc khay ngọc.

Khay ngọc theo dòng nước từ từ trôi xuống, lướt qua trước mặt chư vị Hoàng tử và quần thần, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ tiếc nuối. Ly rượu đầu tiên này là do Hoàng cô tổ mẫu ban, nếu có người đón được rồi làm ra một bài thơ hay, nhất định sẽ có trọng thưởng và được Thánh thượng nhớ tới. Một tiểu cung nữ liên tục đi phía sau lưng mọi người, theo hướng trôi của chiếc khay ngọc ấy. Đột nhiên, chiếc khay bị vướng vào đá ngầm dưới sông, dừng lại.

Mà người ngồi ở vị trí ấy, vừa vặn lại chính là Trương Cửu Linh, y vội đưa tay ra cầm ly rượu, đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng, “Thần tạ Hoàng

thượng ban rượu.” Nói xong, một hơi uống cạn, đang muốn nói tiếp liền bị Uyển Nhi lên tiếng ngắt lời.

Uyển Nhi cúi người về phía Hoàng thượng tỳ xin được tự mình ra đề cho Trương đại nhân.” Sau khi Hoàng thượng đồng ý, nàng mới mỉm cười nhìn Trương Cửu Linh, nói tiếpm đó lúc Trương đại nhân vào Quốc Tử Giám, đã từng lưu lại một câu thơ rất hay, chi bằng hôm nay mượn dịp Thạch Tông hội ẩm này làm thành một bài thơ trọn vẹn có được không?” Trương Cửu Linh sững sờ, đực mặt ra nhìn Uyển Nhi, rất lâu sau vẫn không đáp lời.

Cuối cùng lại là Hoàng cô tổ mẫu lên tiếng trước câu gì mà lại có thể khiến Uyển Nhi cũng phải nhớ mãi không quên?” Khuôn mặt Uyển Nhi tràn ngập vẻ diễm lệ, từ từ đọchảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết. ’ Mỗi lần nô tỳ đọc lên là lại cảm thấy nuối tiếc, tiếc rằng Trương đại nhân làm ra câu thơ này nhưng lại lần nữa không chịu thêm cho đủ cả bài.” Nàng liếc qua Trương Cửu Linh đại nhân đã uống rượu ngự ban thì Uyển Nhi sẽ làm người xấu một lần, dựa nhờ vào Hoàng thượng để thúc ngài làm bài thơ này, thành toàn cho tâm nguyện bao năm qua.”

Hoàng cô tổ mẫu gật đầu, hào hứng nóiy Trẫm thành toàn cho ý nguyện của ngươi, để ngươi dựa vào một lần.”

Dưới ánh đèn bằng ngọc lưu ly, nhan sắc của Uyển Nhi diễm lệ đến mê hồn người, Trương Cửu Linh thoáng ngẩn ngơ rồi mới khẽ ho một tiếng, cúi đầu lặng im nghĩ ngợi. Mọi người đều không rời mắt khỏi y, có ngưỡng mộ, có đố kị, cũng có người lại rất thờ ơ. Câu thơ đẹp dễ viết, bài thơ hay khó làm, trong lời nói của Uyển Nhi thể hiện rất rõ sự tán dương ca ngợi, nếu như có thể ngay lập tức hoàn thành bài thơ thì sẽ để lại ấn tượng rất tốt trước mặt Hoàng thượng, nhưng nếu không làm được hoặc làm không hay thì kết quả sẽ ngược lại.

Ta thăm toát mồ hôi thay cho y, nhìn sang Lý Thành Khí lại chỉ thấy chàng đang nhìn y rồi cười, dường như không hề lo lắng.

Bốn phía chỉ còn tiếng nước chảy róc rách, một lúc sau, Trương Cửu Linh mới ngẩng đầu, mở miệng đọc:

“Lan điệp xuân uy nhuy, quế hoa thu hạo khiết

Hân hân thử sinh ý, tự nhĩ vi giai tiết

Thùy tri lâm thê giả, văn phong tọa tương duyệt.”

Y cầm chén rượu, mắt mang ý cười yên lặng nhìn Uyển Nhi, chậm chậm đọc ra câu cuối cùng:

“Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết.” [2]

[2] Xuân lá lan xum xuê, thu quế hoa thanh khiết

Mạch sông cứ tràn trề, làm nên vòng thời tiết

Ai hay kẻ ẩn mình, ngồi nghe gió thao thiết

Cây cỏ cũng có lòng, chẳng cần người đẹp biết.” – bài thơ Cảm ngộ.

Cả bốn phía tĩnh lặng một hồi, Hoàng thượng cười tán thưởng một câu trước, các quần thần cũng vội hòa theo, trong chốc lát kẻ tung người hứng, đều là những lời khen ngợi Trương Cửu Linh. Chỉ có Uyển Nhi đối diện với y, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, sau đó lại quay đầu ra nhìn mặt nước, trong mắt hiện lên vài tia ảm đạm.

Phần mở màn vô cùng náo nhiệt ấy đưa Thạch Tông hội ẩm lần đầu tiên này đi tới cao trào.

Nghi Bình dường như không gượng nổi nữa, bên cạnh một cung nữ đứng đỡ một lát rồi lặng lẽ rời đi. Ta thấy vậy vội dặn dò Nghi Hi ở lại chờ, còn mình thì theo Nghi Bình rời khỏi bữa tiệc, đi về phía lầu các. Tới chỗ không người, ta mới tiến nhanh lên gọi nàng lại, nàng hoảng hốt quay đầu nhìn ta, nước mắt ngay lập tức chảy dài.

Ta ra hiệu cho cung nữ bên cạnh nàng chờ ở bên cạnh, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng, hỏi thể đã khá hơn chút nào chưa?” Ta không dám hỏi trực tiếp chuyện kia, chỉ có thể thắc mắc nhìn nàng. Nàng gật đầu, “Tình dưỡng một tháng, lại có Quận vương chăm sóc vô cùng cẩn thận, giờ đã không còn gì đáng ngại nữa rồi.” Nàng nói xong, cúi đầu, như có chút xuất thần.

Ta cảm thấy chua xót trào lên trong lòng nhưng lại không biết phải nói sao, thoáng lặng im rồi mới nói khẽong tình cảnh này, trước tiên phải giữ lại được người, ngày tháng của người và huynh ấy còn dài, rồi sẽ lại có cơ hội.” Nghi Bình lúc đầu làm nô tỳ được đưa tới Đông Cung, thân phận còn không bằng một tiện thiếp, cho dù có được Lý Thành Nghĩa thật lòng đối đãi, nhưng đối với mấy huynh đệ họ mà nói, đến cả tính mạng của chính mình còn khó lòng bảo toàn, sao có khả năng bảo vệ cho đứa con của một nô tỳ?

Lúc đầu vì muốn thành toàn cho hai tấm chân tình ấy cho nên mới đưa nàng tới Đông Cung, giờ nhìn lại, chẳng biết như vậy là đúng hay sai.

Ta cùng nàng nói thêm vài câu, nghe thấy phía sông Thạch Tông không xa có tiếng ồn ào, nhìn nàng vội vã rời đi rồi mới quay lại yến tiệc. Lúc này Lý Long Cơ đang làm thơ ngẫu hứng, khiến Hoàng thượng vô cùng vui vẻ, năng của Long Cơ cũng không kém gì Thành Khí nữa rồi.” Lý Long Cơ vội vàng khom người, “Tôn nhi chẳng qua chỉ làm một cách ngẫu hứng, bị ép nên không còn cách nào khác thôi.”

Hoàng cô tổ mẫu đột nhiên nhìn ta, gọiinh An.” Ta vừa mới ngồi xuống, lại vội vàng đứng dậyàng cô tổ mẫu.” Người im lặng nhìn ta một lát rồi mới

mỉm cười nói thầm nghe Uyển Nhi nói trong Khúc Giang đại hội con và Vĩnh Thái làm lỡ giờ, không kịp về cung, Long Cơ ở bên ngoài tìm người suốt đêm?”

Ta hơi sững người, liếc nhìn Lý Long Cơ nhưng lại thấy cậu ta cụp mắt, không biết đang nghĩ gì, chỉ có thể đáp do Vĩnh An nhất thời ham chơi, khiến Công chúa và các vị Quận vương nhọc tâm lo lắng.” Hoàng cô tổ mầu lắc đầu cười ối còn trẻ, ham chơi một chút cũng không sao, chỉ có điều Trẫm không nhìn ra, trong số các tôn nhi của Trẫm lại có một kẻ si tình như vậy.”

Ta có nỗi khổ trong lòng nhưng không thể nói ra, chỉ đành cúi đầu, không dám đáp lại.

Hoàng cô tổ mầu lại nói Long Cơ giờ đã dần vững vàng trưởng thành hơn, cũng đã ban hôn rồi, chỉ bằng sang năm sớm thành hôn, sinh cho Trẫm thêm vài tăng tôn nhi.”

Tim ta co rút lại, đứng đờ ra, rõ ràng biết rằng phải quỳ xuống tạ ơn nhưng không thể động đậy nổi. Lý Long Cơ lại quỳ xuống trước ca vẫn chưa nạp chính phi, đệ đệ con sao dám thành hôn trước.”

Giọng nói của cậu ta vang vọng, tất cả mọi người nhất thời lặng im. Dưới Hoàng ân, cậu ta ăn nói đụng chạm một cách thẳng thắn như vậy, Hoàng cô tổ mầu chỉ im lặng nhìn cậu ta, chúng quần thần đều nín lặng, không dám nhúng tay bừa vào chuyện hôn sự của Hoàng gia.

Uyển Nhi đột nhiên bật cười, nói với Hoàng thượngàng thượng, Lâm Tri Quận vương đang muốn thỉnh cầu Người giúp Vĩnh Bình Quận vương chọn ra một phi tử tốt đấy.” Nàng rót một ly rượu, đưa cho Hoàng thượng, “Người cứ chần chừ không chịu ban hôn cho Vĩnh Bình Quận vương, bảo Lâm Tri Quận vương sao có thể yên tâm thành hôn cho được?”

Hoàng thượng đón lấy ly rượu, cầm trong tay, từ từ cười lên nên Nhi nói phải.” Người nhìn Lý Thành Khí, “Chuyện hôn sự của Thành Khí Trẫm cứ cẩn thận suy đi tính lại mãi, không ngờ lại thành bỏ lỡ.”

Tim ta đập càng ngày càng nhanh, cơ thể khi thì nóng tới mức đổ mồ hôi, khi lại lạnh đến run rẩy, không dám nghĩ tới người được ban hôn kia. Lý Thành Khí vốn đang ngồi sát bên Hoàng thượng, lúc này đã đứng dậy, nước bắn vào giày của chàng, khẽ khàng không gây ra tiếng động.

Hoàng thượng lại nghĩ ngợi một lát rồi nói với Uyển Nhiễm có một ứng cử rất sáng giá.” Uyển Nhi vội cười tiếp lời ông biết là vị Quận chúa nào có cái phúc ấy.” Hoàng thượng khẽ lắc đầu ông phải Quận chúa của Võ gia, mà là Nguyên thị Bắc Ngụy.” Uyển Nhi ngẩn người ra một lát, suy nghĩ mãi vẫn không biết là ai, chỉ có thể cười hỏi tỳ quả thực vẫn không biết, Hoàng thượng đã có ý cho Nguyên thị làm Vĩnh Bình Vương phi, không biết là thượng khách của Vương phủ nào?”

Trong đầu ta lướt qua vô vàn ý nghĩ, nhưng không sao nghĩ ra nổi Bắc Ngụy Nguyên thị có quan hệ với vị thúc phụ nào. Bắc Ngụy Nguyên thị mặc dù được tôn kính gọi là quốc khách, nhưng giờ cũng chỉ như Bắc Chu Vũ Văn thị và Tùy Dương thị, tông thất sớm đã bị diệt hết, chỉ còn lại các nhánh bên để giữ lấy cái vẻ ngoài, sao có thể khiến Hoàng cô tổ mẫu ghi nhớ trong lòng?

Hoàng thượng cười, nói với người phía sau uyển Nguyệt.”

Trong số các cung nữ đang đứng cầm lô huân hương ở phía sau có một người vội vàng bước ra, tiến lên phía trước, quỳ xuống nói ông thượng.”

Hoàng thượng gật đầu, nhìn nàng nói người theo Trẫm bao lâu rồi?”

Nguyên Nguyệt cúi đầu, cung kính đáp ông thượng, đã năm năm rồi.”

Hoàng thượng gật đầu, “Năm đó lúc Đán đem mẹ người vào cung, người mới chỉ có bảy tuổi, thoát cái đã lớn thế này rồi.”

Nguyên Nguyệt không dám đáp lời.

Hoàng thượng lại nhìn Lý Thành Khím đó Chương Hoài Thái tử rất nhiều lần dâng lời can gián, bảo Trầm phải đối tốt với Bắc Ngụy Nguyên thị, giờ Trầm để Nguyên thị làm phi tần của con, coi như thành toàn cho tâm nguyện của nó.”

Ta nhìn đau đầu vào bóng lưng chàng, nỗi bi thương to lớn không ngừng dâng lên trong lòng, vì mình, cũng là vì chàng. Bắc Ngụy Nguyên thị, nghe giống như quốc khách vọng tộc, nhưng chẳng qua cũng chỉ là cái tên, ai cũng không biết thân phận thực sự của cung nữ này. Mà giờ đây, trước mặt quần thần trong triều, Hoàng cô tổ mẫu làm ra vẻ như ban ơn, cuối cùng lại thành một câu chuyện nước cười nhất thiên hạ.

Đường đường một Vĩnh Bình Vương phi, vậy mà lại xuất thân là một cung nữ trong Trường Sinh Điện, lấy danh nghĩa của Bắc Ngụy Nguyên thị ban hôn cho trưởng tử của Thái tử.

Sống lưng chàng vẫn thẳng tắp, im lặng một lát rồi mới từ từ quỳ xuống nhĩ tạ Hoàng tổ mẫu long ân.”

Dưới ánh đèn, bóng người chàng như kéo dài, giày đã bị nước sông làm ướt hết, nhưng dường như chàng cũng chẳng hay. Tim ta giống như bị ngàn vạn kiến cắn, đau tới mức khẽ run lên, tất cả sự nhục nhã, tất cả những nỗi đau thương, đều từ bóng lưng chàng mà lan dần ra đau cắt da thấu tủy.

Hoàng thượng cười gật đầu, nhìn về phía tanh An, nào.”

Ta đỡ dẫn dịch chuyển từng bước chân, đi về phía bên cạnh Hoàng thượng, để mặc Người cầm tay rồi đặt nó vào trong tay Người. Sự ấm áp của lòng bàn tay Người đụng chạm với sự băng lạnh của lòng bàn tay ta, ta không

dám nhìn Lý Thành Khí, cố gắng kìm nén lại những cảm xúc của mình, kéo căng khóe miệng, cười với Người.

Người quan sát ta thật kĩ rồi nhìn Lý Long Cơ, “Long Cơ kính trọng Hoàng huynh như vậy, Trẫm đã thành toàn cho tấm lòng của các con rồi, đợi đến tháng giêng sang năm cùng nhau thành thân đi.”

Hai tay Lý Long Cơ nắm chặt lại, khẩu đầu nói nhai tuôn chỉ.”

Giọng nói của Uyển Nhi ở bên cạnh vang lên, đều là những lời chúc mừng vang theo vô cùng nhiều hỉ khí. Các quần thần có mặt ở đó cũng lần lượt đứng dậy, quỳ xuống chúc mừng song hỉ của Hoàng cô tổ mẫu, trong làn âm thanh như sóng dội ấy, ta từ từ quỳ xuống, cúi rạp xuống đất tạ ơn.

Sau hôm đó, Hoàng cô tổ mẫu lại có ý muốn đến Tung Sơn phong thiện, cúng tế thiên địa.

Thúc phụ Võ Tam Tư lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mấy ngày liền cho xây dựng Đăng Phong đàn trên đỉnh núi cao nhất, tập trung hết tài sản trong thiên hạ, chuẩn bị sẵn các thứ như tơ lụa và ngọc ngà, đồ hiến tế, ngũ cốc, thứ phẩm... Đây là lần phong thiện đầu tiên kể từ sau khi Hoàng cô tổ mẫu đăng cơ, các quần thần trong triều đình đương nhiên không dám lơ là, tông thất của năm dòng họ, bảy gia tộc quyền quý cũng đều vội vã tới chúc mừng, địa vị của Tung Sơn bỗng chốc trở nên cao ngất trời.

Trong đình, Lý Long Cơ đang thu dọn tàn cục.

Lý Long Cơ nhặt quân cờ cuối cùng vứt vào trong hũ, lười nhác dựa vào ghế, chăm chú nhìn ta, nói uyển ban hôn của ta với Vương thị, Hoàng cô tổ mẫu đã nói với nàng rồi?” Ta thối bay chiếc lá, đápi rồi.” Đôi mắt Lý Long Cơ ghim chặt vào tao không giúp ta ngăn lại?”

Ta cười với cái mác hữu danh vô thực của Bắc Ngụy Nguyên thị thì Thái Nguyên Vương thị được liệt vào trong năm dòng họ bảy gia tộc quyền quý, sao ta có thể giúp ngài ngăn cản mỗi nhân duyên tốt đẹp ấy được chứ? Nếu ngài có thể lấy được một trong số năm họ thì cũng có thể coi như là có nơi để nhờ cậy.”

Vì sắp tới lễ phong thiện nên tông thất của năm họ bảy tộc là Lũng Tây Lý thị, Triệu Quận Lý thị, Thanh Hà Thôi thị, Bác Lăng Thôi thị, Phạm Dương Lữ thị, Huỳnh Dương Đặng thị và Thái Nguyên Vương thị đều đã tới Tam Dương Cung, nghe Uyển Nhi nói Hoàng cô tổ mẫu gặp tiểu nha đầu của Thái Nguyên Vương thị liền vô cùng yêu thích, lập tức ban thưởng nhẫn bạch ngọc, muốn nàng làm cháu dâu của mình.

Và người lấy Vương Hoàn chính là Lâm Tri Quận vương. Ta biết rõ cậu ta trở tay không kịp, nhưng không thể ngờ cậu ta lại không nguyện ý như vậy.

Ta thấy cậu ta không nói gì, nhớ lại mấy câu chuyện thú vị thuở nhỏ tiên sinh hay kể, khuyên vài câu tướng Tiết Nguyên Triệu của Tiên đế đã hưởng trọn vinh hoa phú quý nhưng đến cuối đời vẫn có ba điều nuối tiếc lớn lao, ngài có biết là gì không?”

Cậu ta thắc mắc nhìn ta, ta cố làm ra vẻ thâm trầm đều nuối tiếc thứ nhất là thân làm Tể tướng nhưng lại không xuất thân từ tiến sĩ, điều nuối tiếc thứ hai là không thể biên soạn ra quốc sử, điều nuối tiếc thứ ba chính là không thể lấy con gái của năm dòng họ lớn.”

Lúc đầu tiên sinh kể chuyện này, mục đích là để ám chỉ việc Tể tướng chưa thi đỗ tiến sĩ, cũng coi như là một niềm an ủi cho sự bất đắc chí của mình.

Còn câu chuyện của ta lúc này lại là để khuyên hẳn hãy xem trọng năm dòng họ lớn ấy. Năm họ Lý, Vương, Đặng, Lữ, Thôi tự cho rằng mình thân phận tôn quý, trước giờ không thèm thông hôn với các họ bên cạnh, nghe Uyển Nhi nói, cô nương Vương Hoàn được ngắm trúng kia cũng chỉ là con

gái của một viên quan ngũ phẩm, nhưng vì xuất thân từ Thái Nguyên Vương thị nên mới được lọt vào mắt Người. Hoàng cô tổ mẫu đích thân mở miệng xin cho cậu ta một phi tử của Thái Nguyên Vương thị, cũng có thể coi như là vô cùng yêu thương thiên vị cậu ta.

Nét mặt Lý Long Cơ đắm chiêu nhìn ta, rất lâu sau mới nói như sau này đại ca lấy con gái của năm dòng họ lớn, nàng có nói như vậy không?” Tim ta khẽ run rẩy, thoáng lặng im rồi đáp sẽ.” Lý Long Cơ cầm tách trà, hỏi sao?”

Ta uống một ngụm trà, khẽ nói làm Hoàng tôn lúc nào cũng như đứng trước miệng hùm, thêm một nơi để dựa dẫm chính là thêm một phần cơ hội sống sót.” Còn hai câu nữa mà ta chưa nói, chàng là người của Hoàng tộc, vốn dĩ phải vì rất nhiều nguyên nhân khác nhau mà liên hôn với các danh gia vọng tộc, còn ta giờ thân là Lâm Tri Vương phi tương lai, căn bản không hề có bất kì quyền gì để ngăn cản.

Lý Long Cơ nhìn xoáy vào ta, đôi đồng tử thu lại, không hỏi tiếp, một lát sau mới thở một hơi thật dài quên mất hai dòng tộc.” Ta nhìn cậu ta, ý bảo cậu ta cứ tiếp tục, cậu ta cười, nói tiếpứ nhất là hậu tộc của triều Tùy – Lan Lăng Tiêu thị, thứ hai là Hoảng Nông Dương tộc đang ngầm ẩn nấu giữa Võ gia và Lý gia.”

Ta nghĩ kĩ lại rồi mới gật đầu Ừ, Lan Lăng Tiêu thị lấy Nho học làm gia truyền, bao đời nay vẫn không hề suy chuyển, hơn nữa còn có liên tiếp hai đời là Hoàng tộc. Hoảng Nông Dương thị cũng được coi như là hậu tộc của triều ta.” Mẫu hậu thân sinh ra Hoàng cô tổ mẫu cũng là Hoảng Nông Dương thị, sao có thể không liệt nó vào ngũ họ bảy tộc được chứ?

Ta nghĩ đến đây, khẽ liếc nhìn cậu ta, thì ra cậu ta sớm đã nghĩ sâu xa như vậy.

Cậu ta khẽ cong môi, “Cho nên, theo ý của nàng, sau này ta cũng phải lấy nữ tử của hai tộc này về để giữ lấy tính mạng? Tốt nhất là cả năm họ đều lấy hết rồi thêm cả hai tộc này nữa mới coi như là chu toàn.” Ta ngây ra một lát rồi mới nghe ra sự mỉa mai trong câu nói của cậu ta, bất giác lắc đầu chỉ khuyen ngài lấy nữ tử của Vương thị, ngài lại xem ta là người xấu.” Ý cười của cậu ta càng đậm, trêu đùa vương chỉ đang cảm thán thôi, vị Vương phi tương lai này quả thực rất rộng lượng.”

Ta không đáp lời, tiếp tục uống trà.

Cậu ta thấy ta không thay đổi sắc mặt thì có chút bất ngờ, nghĩ ngợi một chút rồi nói nhỏ câu này ta luôn muốn hỏi nàng.” Ta gật đầu đi.” Cậu ta lại im lặng một lát rồi mới nói: “Đã sắp phải thành thân, nàng định thế nào?”

Câu hỏi của hắn đẩy lên nỗi đau khổ hỗn loạn trong lòng ta. Sau hôm đó, Nguyên Nguyệt được phong làm Quận chúa, Thái Sơ Cung rục rịch chuẩn bị cho hôn sự sang năm, tất cả đều được tiến hành đều ra đây, các cự thần Lý gia cũng dựa vào hai chuyện hỉ sự này mà suy đoán tâm tư của Hoàng thượng đối với Thái tử. Giờ xem ra, chuyện hôn sự này quả thực đã trở thành một chuyện vui lớn, ngoại trừ đối với ta và chàng.

Ta cầm tách trà, đáp không biết.” Trước mặt Hoàng cô tổ mẫu, con ruột cháu ruột còn có thể giết, có thể phế, những đứa cháu từng được sủng ái cũng có thể lưu đầy xử tử, ta còn có thể thế nào đây?

Lý Long Cơ đang yên lặng nhìn ta, đột nhiên lại lên tiếng không làm được gì nhiều, nhưng có thể làm được một chuyện. Nếu nàng thực sự gả cho ta, bất luận là ta vì phụ vương, vì hoàng huynh, vì Lý gia mà phải lấy thêm bao nhiêu nữ tử, bất luận là họ xuất thân từ danh gia vọng tộc nào, thì cũng không một ai có thể ức hiếp được nàng.”

Ta cup mắt nhìn tách trà, nỗi đau khổ trong lòng tưởng như không thể chịu đựng nổi. Những nữ tử bình thường coi xuất giá là chuyện vui vẻ, sao trong

lời nói của ta và cậu ta, chuyện này lại giống như tử cục? Ta nghe ra sự nghiêm túc trong lời nói ấy, trong lòng ta có huynh trưởng của Lý Long Cơ nhưng lại phải lấy cậu ta, cậu ta vì tình nghĩa thuở nhỏ, vì huynh trưởng của mình mà hết lòng che chở cho ta, giữa những sai sót ngẫu nhiên ấy, tất cả đều trở nên bi thương, nhưng cũng thật nực cười.

Trong lúc ta đang ngẩn người, chợt nghe thấy phía ngoài đình vọng lại một tiếng cười khe khẽ.

Trong tiết trời ẩm áp, một thiếu nữ mặc trang phục người Hồ, mang giày mềm, đôi mắt ánh lên nét cười, dung mạo xinh đẹp nhưng lại mang theo vài nét khí khái nam nhi. Cô nàng nhìn ta đánh giá thật tỉ mỉ, biết ta đang nhìn nhưng cũng chẳng ngại ngùng, lập tức tiến lên hành lễ xong Hoàn bái kiến Quận chúa.” Ta nghe thấy cái tên ấy mới hiểu ra, những khó chịu trong lòng cũng tan đi vài phần, nghiêng đầu nhìn Lý Long Cơ rồi mới cười với nàngu đứng dậy đi, ở đây không có ai cả, không cần quá cẩn trọng như vậy.”

Cô nàng đứng thẳng dậy, mỉm cười nhìn Lý Long Cơ rồi nói của Quận vương, Vương Hoàn đều nghe thấy cả rồi.”

“Nghe thấy cũng tốt, sau này bốn vương đỡ mất công nói lại.” Lý Long Cơ gõ vào bàn cờ, ý bảo ta cùng cậu ta chơi thêm một ván nữa. Ta trừng mắt với cậu ta một cái, mấy lời vừa rồi coi như công cốc, tiểu Quận vương này vẫn cứ làm theo ý mình, không coi người của nhà họ Vương ra gì.

Vương Hoàn lại không hề để ý, chỉ gạt đầuàng thượng dẫn dò muội tới gặp Quận vương, không ngờ lại còn gặp được tỷ tỷ, quả thật đúng như lời Thượng Quan cô nương, Quận vương và tỷ tỷ đã quen biết từ nhỏ, tình cảm rất tốt.” Nàng nhã nhặn nói, “Giờ cũng đã gặp được rồi, mời Quận vương tiếp tục chơi cờ, Vương Hoàn cáo lui.”

Lý Long Cơ nắm trong tay một quân cờ đen, chẳng thèm ngẩng đầu lên. Ta đá một cái vào chân cậu ta dưới gầm bàn, cậu ta kinh ngạc nhìn ta, thấy ta đang nhìn chăm chăm mới bất lực quay sang nhìn Vương Hoàn, “Lui xuống đi.”

Sau khi Vương Hoàn hành lễ cáo lui, ta mới cầm một quân cờ trắng lên rồi còn tưởng ngài suy nghĩ rất sâu xa, giờ gặp người ta rồi lại quên sao?” Cậu ta hạ quân cờ xuống, “Tuy ta là một Quận vương sống trong hiểm cảnh, nhưng cũng vẫn là một Quận vương.” Ta cũng hạ xuống một quân, không nói thêm gì nữa.

...

Sau khi dùng bữa tối, ta lấy kì phổ ra đọc.

Mấy tháng nay lòng ta vô cùng rối rắm nhưng lại chẳng đi đâu được, chỉ có thể ngày ngày chơi cờ cùng Lý Long Cơ, nhưng lần nào cũng thảm bại. Lúc đầu còn chẳng để tâm, nhưng rồi ngày nào cũng thua, cuối cùng lại khơi dậy cái tính cáu kỉnh, bởi vậy nên mới tập thói quen buổi sáng chơi cờ, tối về nghiên cứu sách hướng dẫn, coi như là giết thời gian.

Nghi Hỉ đổi tách trà nóng, thấy ta tập trung như vậy, do dự một lát mới nói không thấy Quận chúa tức giận?” Ta đặt cuốn kì phổ xuống nhìn nàngc giận cái gì?” Nghi Hỉ ủ rũrời trong cung đều nói, giờ Quận chúa vẫn chưa thành hôn vậy mà Hoàng thượng đã ban thêm cho Lâm Tri Quận vương một hôn sự mới, lại còn là Thái Nguyên Vương thị tiếng tăm lẫy lừng, sau này chắc chắn sẽ có kịch hay để xem.”

Ta dở khóc dở cười nhìn nàngch hay của Võ gia chính thất và Vương thị trắc thất?”

Nàng gật đầu, “Mặc dù cô gái nhà họ Vương kia là trắc thất, nhưng nghe nói là con nhà tướng...”

Ta cắt lời nàng gộc rồi, đừng nghe người trong cung nói linh tinh nữa, những Hoàng tôn kia sau này ai mà chả thê thiếp đầy đàn chứ?”

Nghi Hi rầu rĩ nhìn ta, chỉ đành tự mình an ủi đúng, Vĩnh Bình Quận vương là trưởng tử, sau này sẽ là Hoàng thượng, hậu cung chắc chắn sẽ có tới hàng ngàn giai nhân. Lâm Tri Quận vương so với ngài ấy cũng coi như là quá ít rồi.” Nàng khẽ lẩm bẩm, mang tách trà lạnh lui xuống.

Ta nhìn cuốn kì phổ, sớm đã chẳng còn tâm trí nghiên cứu nữa. Lúc chàng được ban hôn, nỗi đau như thấu tủy ấy đến giờ vẫn chưa thuyên giảm, mới chỉ là một chính phi thôi mà ta đã như vậy rồi, nếu như chàng thật sự có phúc được đăng cơ Đế vị...

“Quận chúa,” Nghi Hi đột nhiên tiến vào, “Nguyên Quận chúa đang ở bên ngoài.”

Ta nhất thời có chút do dự, một lát sau mới bảo Nghi Hi đưa nàng vào, ngồi thẳng dậy, đặt cuốn kì phổ xuống. Lúc Nguyên Nguyệt bước vào, vẫn cung kính hành lễ như trước, đứng dậy nói qua Quận chúa tránh mặt không gặp, cuối cùng Nguyên Nguyệt cũng đợi được rồi.” Ta cười khổ nhìn nàng ngồi đi.”

Nàng im lặng ngồi xuống, đợi Nghi Hi lui ra rồi mới nói nay muội tới đây là muốn nói ra vài chuyện mà Quận chúa không biết.”

Ta nhìn nàng, hỏi liên quan tới quan hệ của Quận chúa và Vĩnh Bình Quận vương?” Lúc trước khi ta được ban hôn, đích thân nàng ấy đưa mảnh giấy của Lý Thành Khí tới, quan hệ trong đó rất rõ ràng, chỉ có điều nó sâu đậm tới bao nhiêu, ta lại không đoán được.

Nàng gật đầu ra hơi dài, muội sẽ cố gắng rút ngắn lại.” Dường như nàng đang hồi tưởng lại chuyện cũ, có chút ngần ngại, một lát sau mới nói, “Lúc muội mới vào cung, Quận vương thường ở bên cạnh Chương Hoài Thái tử học tập, còn muội vì chuyện của mẹ, cũng thường phải tới Đông Cung cùng

học. Quận vương lúc đó vô cùng thông minh, người khác đọc còn chưa hiểu mà chàng đã có thể đưa ra lời bình, vì thế sự yêu mến mà Thái tử dành cho chàng dần dần còn vượt xa cả dành cho con ruột của mình. Lúc đó Thái tử thường cười với muội, bảo rằng đợi muội lớn rồi sẽ cho muội làm phi tử của ngài, Thái tử còn nói Bắc Ngụy Nguyên tộc không sánh bằng được với ngũ họ thất tộc, chỉ có gả cho người của Lý gia mới có thể tránh được mệnh tiêu vong.”

Ta yên lặng lắng nghe hồi ức của nàng, nhìn những ánh lưu quang tràn ra từ trong đôi mắt nàng, dần dần hiểu ra, tình cảm của nàng e rằng sớm đã vô cùng sâu đậm.

Trong nụ cười của nàng xen lẫn khổ đau, tiếp tục nóiu đó Thái tử vì tội danh mưu phản mà bị lưu đầy, muội và mẫu thân cũng bị đưa tới Dịch Đình, sau đó không hề gặp Quận vương. Cho tới năm ngài được sắc phong làm Thái tử, muội được ngài tìm cách đưa tới ở bên cạnh Nghi Đô. Bao năm nay, muội nhìn ngài ấy bị phế, bao lần bị mưu hại, vậy mà vẫn bước từng bước gian nan che chở cho mấy đệ muội của mình, cho dù có đau lòng tới bao nhiêu nhưng cũng không có cách nào khác. Muội vốn tưởng rằng ngài đem muội tới chỗ Nghi Đô chắc chắn là để sau này Nguyên Nguyệt có thể giúp được cho ngài việc gì đó, nhưng ở bên cạnh Hoàng thượng năm năm, ngài không hề yêu cầu muội làm bất cứ điều gì, ngoại trừ hai chuyện.”

Ta thầm đoán ra điều gì đó, trong lòng chột hỗn loạn, chăm chăm nhìn nàng, không lên tiếng, chỉ đợi nàng nói tiếp.

Nàng nhìn thẳng vào mắt ta, khẽ nóiuuyện thứ nhất, là nấu mình ở Phụng Dương môn, để đề phòng Quận chúa có gì bất trắc. Chuyện thứ hai, là đưa cho Quận chúa mảnh giấy kia.”

Ta gật đầu nói chuyện này, ta đều phải cảm tạ muội.”

Nàng lắc đầu, chúa không cần nói cảm tạ, muội nói ra những điều này chỉ có một ý.” Bàn tay nàng nắm chặt lấy lan can, khẽ ngừng một lát rồi mới nói tiếp, “Nguyên Nguyệt sớm đã biết rõ tâm ý của Quận vương dành cho Quận chúa, sau này nếu có phúc được cùng Quận chúa cùng hầu hạ Quận vương, xin nguyện lòng tôn kính tởn tởn.”

Người ta cứng đờ lại, mím chặt môi nhìn nàng, thê tử của chàng sau này, đêm nay ngồi ở trong phòng ta nói những câu này, bảo ta phải xử trí ra sao?

Ta rót thêm vào tách trà nóng, nhìn dòng nước dần dần lấp đầy sự được ngự ban là hỉ sự, là ân sủng chứ không phải thanh đao trên đầu. Quận chúa nếu nghĩ cho ngài ấy thì hãy quên chuyện này, vui vẻ gả đi, làm một Vĩnh Bình Vương phi được mọi người kính nể.”

Nàng ngừng thần nhìn ta, “Quận chúa không tin muội?”

Ta lắc đầu, bưng tách trà lên bước tới bên cạnh nàng, “Muội là Vương phi của chàng, sau này chàng sẽ còn có trắc phi, thê thiếp, nhưng tuyệt đối sẽ không có ta.” Ta đưa trà cho nàng, nói tiếp, “Nếu ta gả cho người Lý gia, thì đó chỉ có thể là Lâm Tri Quận vương, nếu không sẽ là họa diệt thân.”

Nói đến đây, có lẽ không cần tiếp tục nữa, nàng từ Đại Minh Cung tới Thái Sơ Cung, ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu đã năm năm nay, những điều tai nghe mắt thấy còn nhiều hơn ta, sao lại không hiểu hàm ý bên trong câu nói ấy cơ chứ?

Nàng đón lấy tách trà, tự mình ngồi mê mẩn, không nói gì thêm, rất lâu sau mới đứng dậy cáo từ.

Ta lặng yên ngồi phía sau bàn đọc sách, dán mắt nhìn cuốn kì phổ đang đặt trên bàn, ý cười treo trên mặt này giờ dần tiêu tán, chỉ vô hồn nhìn vào từng trang tàn cục của cổ kim, chờ đợi. Một lúc lâu sau, Nghi Hi đột nhiên mang vào một hộp gấm to bằng bàn tay được sơn son thiếp vàng, bảo rằng không biết vật này là do cung nữ của cung nào mang tới.

Ta bảo nàng ra ngoài, nhìn chăm chăm vào hộp gấm, chần chừ không dám mở ra.

Một lát sau, Nghi Hỉ mang lò hương vào xông màn, thấy ta vẫn đang ngây ngốc nhìn hộp gấm kia, không kìm được nói: "Nếu chúa nếu như không thích thì nô tỳ sẽ mang bỏ đi." Ta khẽ lắc đầu, trấn định lại tinh thần, đưa tay mở nắp hộp.

Trên lớp vải gấm đặt một chiếc lược sừng tê, màu như băng lạnh, chạm tay vào thấy có cảm giác trơn mát, ra là được làm bằng ngọc lưu ly.

Ta cầm lên, đứng đối diện với ánh đèn nhìn ngắm một cách tỉ mỉ, rồi dần dần hiểu ra. Trong cung đa số các trang sức bằng ngọc lưu ly đều đến từ vùng Thái Nguyên, mà màu sắc và cảm giác khi chạm vào vật này lại không tầm thường như vậy, e rằng chỉ có Thái Nguyên Vương thị mới có thể có được.

Nghĩ tới đây, ta đặt chiếc lược xuống, trong lòng không biết là cảm giác hụt hẫng hay vui mừng, chỉ tiện tay chọn ra vài chiếc trâm ngọc mạ vàng từ trong tráp, dặn dò Nghi Hỉ đem tặng lại.

Ngày hôm sau, tâm trạng của Hoàng thượng rất tốt, lệnh cho tất cả các Quận vương Công chúa, tiểu bối của năm họ bảy tộc tề tựu về cùng một chỗ.

Hoàng thượng còn chưa tới, tất cả mọi người đã tập trung đầy đủ ở trong điện, lúc ta bước vào, Lý Thành Khí đang nói chuyện cùng hai đệ đệ, chàng và Lý Long Cơ cùng ngừng lời lại quay ra nhìn ta, ta vội tránh đi ánh mắt ấy. Lúc này có một nội thị tiến vào, nói Hoàng thượng đang ở phía đình hóng mát, bảo chúng ta lập tức tới đó, nói xong, lại hành lễ vội vàng chạy đi.

Ta đang bước ra khỏi điện, Lý Long Cơ đã nhanh chân bước tới, sóng vai cùng ta bước xuống bậc thềm, khẽ cười nói: "Chiếc lược cài trên tóc nàng trông

tinh xảo thật.”

Ta liếc mắt nhìn cậu taện vương đã đoán ra được cái gì rồi?”

Cậu ta khẽ than một tiếngn vương đoán không ra, nhưng nhìn thấy chiếc trâm ngọc trên đầu của con gái Vương thị thì hiểu ra rồi.”

Ta nhếch miệng cười, “Đây là tấm lòng của Vương Hoàn, sau này nhất định sẽ giúp ích cho ngài.” Cậu ta kéo khéo miệng, cười nói thà làm một Quận vương nhàn hạ, có một người cử án tề mi là mãn nguyện rồi.” Ta đảo mắt, thấp giọng nói rằng số mệnh ngài được định rằng phải làm một Quận vương thê thiếp thành đàn.”

Ta và cậu ta cứ đấu khẩu câu được câu chẳng, Lý Thành Khí từ đầu tới cuối vẫn đi cách chúng ta một quãng không xa. Ánh mắt chàng lạnh lùng hờ hững, thi thoảng nói với Lý Thành Nghĩa vài câu, còn lại hầu như đều im lặng, ta cố gắng không chú ý tới chàng, nhưng chợt nhận ra càng như vậy, trái tim càng hướng về phía chàng, Lý Long Cơ có nói thêm điều gì cũng không lọt nổi vào tai ta nữa.

Khi tới gần đình hóng mát, đến cả gió nóng cũng trở nên mát lạnh hơn.

Vì mùa hè năm nay đến rất sớm nên từ trước đó, thúc phụ Võ Tam Tư đã sai người xây dựng đình này giống như ở Thái Sơ Cung, đình nằm đối diện với sông Thạch Tông, có thể ngồi được mấy chục người, trong hồ có hai mươi cái guồng nước, không ngừng đưa nước “guồng” lên đình đình, quanh đình rủ xuống một lớp rèm nước mỏng, rất hữu dụng trong việc giảm nóng hạ nhiệt.

Lúc mười mấy người chúng ta bước vào trong, Uyển Nhi đang nói chuyện cùng Hoàng thượng, chốc chốc lại lấy quạt che miệng, giống như đang vô cùng hào hứng. Nàng nhìn thấy chúng ta tới, vội nói nhỏ một câu, Hoàng cô tổ mẫu ngẩng đầu, nhìn qua mọi người một lượt, cười nóa rồi cùng Uyển Nhi nói về chuyện bút pháp của các gia tộc, Trầm đột nhiên lại rất có

hứng thú, chi bằng hôm nay cho Trẫm xem thử bút pháp của bậc hậu sinh tiểu bối các người xem thế nào, người đứng đầu hôm nay sẽ được trọng thưởng.”

Uyển Nhi cười phụ họa theo tỳ lúc nhỏ đã được nghe mọi người ca tụng bút pháp của tông thất năm họ, hiếm khi có dịp Hoàng thượng phong thiện, đưa các bậc tiểu bối này tề tựu lại, cũng coi như Uyển Nhi có phúc rồi.”

Các văn bối của năm họ bảy tộc nghe thấy thế đều có chút nóng lòng muốn trở tài, ai nấy khom lưng đáp dạ.

Uyển Nhi ngay lập tức sai người bày ra sáu chiếc án kỉ ở trong đình, sau khi bút mực đài nghiên chuẩn bị xong mới cúi người nói với Hoàng thượng: “Thượng, hiện giờ chỉ có thể bày ra sáu án kỉ, chi bằng để các quý nhân của năm họ làm khách, cho họ đặt bút trước?” Hoàng cô tổ mẫu gật đầu theo lời người nói đi.”

Uyển Nhi mỉm cười mời tông thất của năm họ bước lên, khi mọi người đặt bút, nàng mới thấy Nguyên Nguyệt đang im lặng đứng một bên nhưng cạnh sáu chiếc bàn đều có người đứng, chỉ đành cười nói: “Chúa sắp được gả vào cung, chi bằng hãy đứng cùng các Quận vương Quận chúa, được không?” Nguyên Nguyệt vội cười theo, đáp cả đều nghe theo sắp xếp của Thượng Quan cô nương.”

Uyển Nhi cười gật đầu, nhìn kĩ sáu người kia, chốc chốc lại gật đầu, ánh mắt mang vẻ tán dương.

Lý Long Cơ cũng ngó vào nhìn qua vài lượt, nhẹ lắc đầu, thấp giọng nói với tam họ bảy tộc này thường tự cho mình là thế gia, đặc biệt là họ Lý của Lũng Tây và Triệu Quận, họ thậm chí còn ngăm ngăm coi thường cả Hoàng tộc Lý gia, giờ xem ra cũng chỉ thế mà thôi.” Ta cười nhìn cậu ta, khẽ đáp: “Ngài không phục, đợi lát nữa dâng lên một bức họa ngàn năm hiếm gặp đi, coi như là tranh giành lấy chút thể diện cho Hoàng tộc Lý gia.”

Cậu ta cong môi, khẽ cười nhìn tam đố đại ca ta kết giao cùng Âu Dương Thông cũng chính là nhờ những nét chữ đó, lúc đó Âu Dương Thông từng nói ra bốn chữ “Bút pháp thiên kinh”, tất cả mọi người trong đình này tuyệt đối không ai có thể thắng nổi huynh ấy.” Cậu ta dừng một chút rồi như lại nổi lên tính hiếu kì, “Nhắc đến chuyện này, ta trước giờ chưa được thấy bút pháp của nàng, bình thường nàng dựa theo thiếp của ai để luyện chữ?”

Nghe cậu ta hỏi vậy, ta mới nhớ tới mười mấy cuốn Thích Tư Luận mà mình tự tay chép.

Lúc này sáu người kia đã buông bút, Uyển Nhi tự mình bước lên thu lại, ngắm nhìn kĩ rồi khen không dứt lời, nói với Hoàng thượng rằng thật là con cháu thế gia, bút pháp của mỗi người lại có một nét đặc sắc riêng, Hoàng thượng xem ngay bây giờ hay đợi các tôn nhi của người viết xong rồi xem?” Hoàng thượng đón lấy tách trà Nghi Đô dâng tới như có trước có sau thì ắt sẽ có thiệt hơn, tốt nhất là cùng xem đi.”

Uyển Nhi gật đầu, cầm tập giấy đó, nhìn chúng ta rồi nói với Quận vương và Quận chúa, mời.”

Lý Long Cơ nháy mắt với ta, nói nhỏ một chút, đừng làm mất thể diện của bốn vương.” Nói xong, đi thẳng tới bên cạnh một chiếc bàn, hất cầm ra hiệu bảo nội thị bên cạnh mài mực.

Ta cũng đi tới bên cạnh án kỉ, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trước mặt, trong đầu không ngừng nhớ lại những tấm tự thiếp mình từng nhìn thấy trước đây, dư quang nơi khóe mắt liếc qua Lý Thành Khí lúc này đã cầm bút lên, đang trong lúc do dự, Uyển Nhi đã bước tới bên cạnh, khẽ liếc ta một cái, trong mắt mang theo sự nhắc nhở.

Ta bất lực cười với nàng, sao ta lại không biết sự lợi hại trong chuyện này chứ, giờ bút pháp của ta và chàng giống nhau tới tám chín phần, đừng nói

là Hoàng thượng, cho dù là rơi vào tay của một người bình thường cũng sẽ dấy lên vài phần nghi ngờ... Nhưng thói quen viết chữ bao năm, sao có thể ngay lập tức sửa được?

Ta cắn chặt môi, vừa cố gắng nhớ lại những nét chữ trong bản dập cuốn “Lan Đình Ký”, vừa không ngừng tự chế giễu bản thân mình. Bốn năm qua, ngoại trừ cuốn Thích Tư Luận do chàng tự tay chép và bản dập cuốn “Lan Đình Ký” do chàng mang từ Quốc Tử Giám về, bản thân ta cũng không tìm thêm bản dập tự thiếp nào nữa, giờ chuyện đã tới nước này, mới biết những vết tích của chàng sớm đã theo ta như hình với bóng.

Ta chần chừ không dám đặt bút, Lý Long Cơ ở bên cạnh cơ hồ như cũng phát hiện ra điểm khác thường, nghiêng đầu khẽ gọi ta một tiếng. Ta bất giác quay sang nhìn cậu ta, chỉ thấy cậu ta khẽ nhú mày nhìn ta, giống như có điều gì đó muốn nói thì lại bị Uyển Nhi cắt ngang. Uyển Nhi bước tới giữa hai chúng ta, cười nhìn Hoàng thượng nóiàng thượng, Người xem họ kìa, đến lúc này mà vẫn liếc nhìn nhau, đúng là khiến người bên cạnh phải ao ước.”

Hoàng cô tổ mẫu chỉ cười không nói, ánh mắt mang ý vị sâu xa.

Ta thấy cánh tay Lý Thành Khí thoáng dừng lại, tim bỗng đập mạnh, vội vàng cúi đầu, cắn răng đặt bút xuống. Lan Đình Ký và Thích Tư Luận không ngừng hiện lên trong đầu, hai loại bút pháp hoàn toàn không giống nhau, bị ta miễn cưỡng trộn lại thành một thể. Đến khi buông bút, toàn thân đã vã đầy mồ hôi, trong đình vẫn vô cùng mát mẻ nhưng không áp chế nổi sự nóng ruột của ta lúc này.

Lý Long Cơ đã xong trước, liếc mắt nhìn qua chữ của ta rồi hết sức kinh ngạc nhìn ta.

Uyển Nhi vội vàng thu lại bản tự thiếp của mọi người, nhìn xoáy vào ta, không có bất kì phản ứng nào, nhưng khi cầm chữ của Nguyên Nguyệt lên

thì cũng lại một lát, không hề che đậy sự thán phục trong mắt, đặt tờ giấy ấy xuống dưới cùng. Nàng thu lại tất cả xong, bước tới trước mặt Hoàng thượng, hành lễ dâng tập chữ lên.

Hoàng thượng ngồi tựa trên ghế, hai cung nữ bên cạnh không ngừng đưa quạt để xua tan đi cái nóng, trái tim ta cũng đập mạnh theo nhịp đung đưa của chiếc quạt làm từ gấm vóc kia, Hoàng cô tổ mẫu từ đầu chí cuối không nói gì, lúc thì gật đầu, lúc lại mỉm cười, sau khi xem hết một lượt thì cũng nhìn chăm chú vào tờ giấy của Nguyên Nguyệt, rất lâu sau mới ngẩng đầu, cười gật đầu với Nguyên Nguyệt.

Trong lòng ta cảm thấy rất kì lạ, đang suy xét thì Hoàng thượng đã chọn ra bốn tờ giấy, nói thầm nhìn trúng chữ của mấy người này, Uyển Nhi người tới đánh giá thử, xem có thể đoán ra là chữ do ai viết không?”

Uyển Nhi đón lấy tờ giấy nhìn thật tỉ mỉ, giây lát sau mỉm cười chữ này không hề khó đoán, Hoàng thượng muốn mượn cái miệng này của nô tỳ để tán dương vài câu rồi.” Nàng rút ra một tờ, “Vương Hi Chi Lan Đình Tự, từ thời Đông Tấn tới nay rất nhiều người dựa theo bản dập này để luyện chữ, e rằng người đọc sách nào cũng có thể viết ra được chữ này, nhưng có thể đem chữ này ra so tài ở ngự tiền, duy chỉ có Phạm Dương Lư thị. Lư công tử, chúc mừng ngài.”

Một thiếu niên cao gầy vội bước lên phía trước tạ ơn.

Uyển Nhi rút ra tờ thứ hai, khoe miệng cong lên một hồi, nóiich tôn nhi của Hoàng thượng thì nô tỳ không cần mượn cố nịnh nọt thêm nữa. Nghe nói ngày trước ở Khúc Giang phù dung viên, có người từng tặng cho Quận vương bốn chữ.” Uyển Nhi cúi người hành lễ với Lý Thành Khít pháp thiên kinh.”

Lý Thành Khí khẽ mỉm cười tạ Thượng Quan cô nương.”

Uyển Nhi lắc đầu cười, nói với Hoàng thượngàng thượng, hai người kế tiếp, Người muốn nghe nô tỳ khen ai trước?” Hoàng thượng cười nhìn nàng người hỏi điều ấy, có gì cần chú trọng sao?” Uyển Nhi cười đáp hai đều là cháu dâu, chúng ta dựa vào bút pháp để chọn, hay là dựa vào thân phận lớn nhỏ để phân định trước sau, đương nhiên phải có ý kiến.”

“Người suy nghĩ rất kín kẽ chu toàn.” Hoàng cô tổ mẫu lắc đầu cười, “Nói về Nguyên thị trước đi.”

Uyển Nhi gật đầu, mỉm cười nhìn Nguyên Nguyệt, một lát sau mới than rằng rừ của Quận chúa, nô tỳ không dám tùy tiện đánh giá. Rất nhiều học giả của triều ta ngưỡng mộ bút pháp của Ngụy Tấn, lấy Bắc Ngụy Mộ Chí làm bản dập nhưng vẫn không thể luyện tới cái tinh túy ở bên trong.” Nàng gấp tờ giấy ấy lại rồi thu vào trong lòng mình, hướng về Nguyên Nguyệt vái một vái, “Bắc Ngụy Nguyên thị Mộ Chí mặc dù viết rất đẹp, nhưng chữ Quận chúa viết ra tại đây lại càng tú nhã, nô tỳ xin được thu lại bức vẽ đẹp này, tạ Quận chúa ban thưởng.”

Nguyên Nguyệt thoáng ngẩn ra, hai má hồng lên, cười e thẹn, bị Uyển Nhi nói dồn dập như vậy thì đột nhiên lại không biết phải đối đáp ra sao.

Ta nghe tới đây mới dần nhớ ra, Bắc Ngụy Nguyên thị lấy bút pháp làm sở trường, chẳng trách vừa rồi Uyển Nhi và Hoàng cô tổ mẫu nhìn thấy chữ ấy đều có chút thán phục. Lúc này, Nguyên Nguyệt đang cười với Lý Thành Khí, Lý Thành Khí cũng nhìn nàng, hơi có nét cười, ta nhìn thấy cảnh ấy, lòng khẽ se lại, rồi tầm mắt đi chỗ khác.

Uyển Nhi cười nóiàng thượng ban cho Vĩnh Bình Quận vương hôn sự này hóa ra lại thành đặt đúng chỗ.” Hoàng cô tổ mẫu cười nhìn Lý Long Cơ, “Lần này Nguyên thị quả thực vượt ra khỏi dự liệu của Trẫm. Chỉ tiếc rằng Long Cơ lại chậm hơn so với Vĩnh An nửa bước, Uyển Nhi, nói về tờ cuối cùng đi.”

Chương 9

Uyển Nhi nhếch miệng cười một lát rồi nói tiếpữ của Vĩnh An Quận chúa, nô tỳ cũng không biết bình luận thế nào.” Hoàng thượng không mấy lưu tâm nói, không sao.”

Uyển Nhi gật đầu, liếc qua ta rồi mới tiếp tụcữ của Quận chúa có cái phong vận của Âu Dương Tuần, nhưng lại giống với cốt cách của một người hơn, có thể coi như hợp được sở trường của cả hai người. Nhưng nô tỳ lại cho rằng, nếu muốn tiến thêm một tầng nữa, chỉ bằng chọn con đường khác mà đi, hoặc có thể làm một hậu sinh khả úy.”

Tiếng guồng nước quay xen lẫn với tiếng ve kêu mùa hè, âm thanh ấy đập vào tai ta, vô cùng hỗn độn.

Uyển Nhi cố ý giấu đi tên của Lý Thành Khí, nhưng Hoàng cô tổ mẫu sao lại có thể không nhìn ra chứ?

Hoàng cô tổ mẫu mỉm cười, nhìn ta hỏi Nhi nói rất đúng, Vĩnh An, con bắt đầu luyện chữ của Thành Khí từ bao giờ?”

Ta vội đáp nhỏ tập theo bút pháp của Thái Tông Hoàng đế, tiên sinh từng khen rằng Vĩnh Bình Quận vương là người có được chân truyền nhất, mấy năm trước gặp Vĩnh Bình Quận vương bèn xin mấy tấm về tập viết phỏng theo.” Ta cung kính nhìn Lý Thành Khí, cười nói, “Chẳng qua chỉ là luyện sơ sài, đâu có cốt cách như Thượng Quan cô nương nói.”

Hoàng cô tổ mẫu rút ra tờ giấy từ tay Uyển Nhi, nói với Lý Thành Khí, Trẫm tìm cho con một học trò tốt, không biết con có nguyện ý đem tất cả những gì mà mình biết truyền cho nàng hay không?”

Người đem tờ giấy trong tay đưa cho Lý Thành Khí. Lý Thành Khí cúi người nhận lấy xem thật kỹ rồi khẽ mỉm cười, “Tôn nhi chỉ sợ rằng dạy

được đồ đệ rồi thì sư phụ lại chết đói.”

Hoàng cô tổ mẫu nói nh An đã là dâu nhà họ Lý thì đừng học chữ của Âu Dương gia nữa.” Nói xong lại nhìn về phía ta, “Vĩnh An, còn không mau bái sư?”

Ta ngẩn người ra một lát rồi lại vội bước lên, khom người với Lý Thành Khí Quận vương không chê Vĩnh An ngốc nghếch.” Lý Thành Khí cười nhìn taaten chúa nặng lời rồi, bốn vương nhất định sẽ truyền lại tất cả những gì mình biết.” Chàng đưa tay dịu ta đứng dậy, ta ngược mắt nhìn chàng nhưng rồi lại vội vàng tránh đi.

Mọi người cùng tán gẫu với Hoàng cô tổ mẫu được một lát thì Thẩm Nam Liễu bước vào thỉnh an, bắt mạch như thường lệ. Uyển Nhi đưa chúng ta rời khỏi đình hóng mát, cười nói suốt dọc đường đưa ta về cung.

Ngày phong thiện đến càng gần, tâm tính của Hoàng cô tổ mẫu cũng càng vui vẻ hơn.

Mỗi lần hầu hạ bên thánh giá, ta thường bị hỏi rằng đã tới chỗ Vĩnh Bình Quận vương để thỉnh giáo chưa, mấy lần kiểm cố rồi không biết phải nói thế nào nữa, đành chọn một buổi chiều tới thư phòng của Lý Thành Khí. Hoàng cô tổ mẫu đã mở lời, dù gì thì cũng phải có cái gì đó để bẩm báo lại mới được.

Lúc bước vào, Lý Thành Nghĩa đang ở bên trong nghị sự, thấy ta thì vẻ mặt khó hiểu, nói nhanh đôi câu nữa rồi rời khỏi thư phòng.

Lý Thành Khí thản nhiên liếc nhìn ta, đích thân xắn tay áo lên mài mực muội vẫn không tới, ta chỉ còn cách sai người qua mời.” Ta nghe chàng nói rất bình thản, quả thật rất giống với thân phận của một thầy giáo, nhất thời không biết đáp lời ra sao, đành ngượng ngáp cười, đi tới bên cạnh bàn. Chàng chọn một chiếc bút từ trên giá, chấm mực thật đậm rồi lại gạt cho khô bớt đi, đưa cho ta bảo viết mấy chữ ta xem.”

Ta nhận lấy bút, đang định viết lại dừng lại, chợt cảm thấy có chút ngại ngùng.

Hôm đó vì vướng mọi người ở đó nên không dám viết như thường ngày, hôm nay chỉ có ta và chàng, ta không thể tiếp tục lấy bút pháp của Âu Dương Tuần để che giấu nữa rồi, nhưng nếu thực sự đặt bút... Ta nhìn chàng đang cười thành thơ, rút lấy một tách trà đang cầm trên tay, càng cảm thấy không được thoải mái, đành tùy ý viết vài câu thơ lên tờ giấy.

Chàng cầm tách trà, cúi đầu nhìn chữ ta viết, im lặng một lát rồi mới đột nhiên cười lên pháp thành thạo, nét chữ mượt mà, kết cấu hoàn chỉnh, quả đúng là chữ đẹp.” Ta vốn đã ngượng ngùng, nghe được ý vị trêu đùa trong lời nói của chàng, không kìm được quay sang liếc chàng, chàng đang tự khen bản thân mình hay sao?” Những chữ này, không dám nói là giống tới chín phần, nhưng cũng phải tới bảy tám phần là tương tự chữ của chàng.

Chàng đặt tách trà xuống, đi tới phía sau lưng ta, nắm lấy bàn tay đang cầm bút, tay trái chống lên mép bàn, vòng ta vào trước ngực.

Ta không dám động đậy, chỉ cảm thấy như tay phải của chàng hơi dùng lực, dẫn tay ta viết lên giấy mấy chữ sau này bốn vương không còn, e rằng chỉ có muội mới dám giả mạo chữ của ta, điều khiển binh sĩ.”

Tiếng thở của chàng ở ngay bên tai, ấm nồng đến tê dại, khiến tất cả lớp ngụy trang đều tan biến đi. Ta không rời mắt khỏi mấy chữ trên giấy, nhớ lại lời nói tối qua của Uyển Nhi, khế bảo mẫu của Nguyên thị được Hoàng thượng hết lời khen ngợi, chúc mừng Quận vương.” Chàng ôn hòa ừ một tiếng ấy có được chân truyền của Bắc Ngụy Nguyên thị, lúc nhỏ lại được Chương Hoài Thái tử chỉ dạy, bút pháp quả thực hơn người bình thường rất nhiều.”

Đáy lòng ta khẽ lạnh, không nói gì thêm, mặc chàng đưa tay mình viết thêm mấy chữ nữa. Ngày hè đã hết nhưng cái nóng của mùa thu lại càng

mạnh hơn, đôi tay bị chàng nắm đã rịn ra chút mồ hôi, nhưng tay chàng từ đầu chí cuối vẫn cứ lạnh ngắt.

Ta mặc dù không để tâm lắm nhưng vẫn nhận ra điều kì lạ trong đó, nghĩ một chút rồi nói năm trước quỳ cả đêm giữa trời tuyết, những hàn khí mà Quận vương phải chịu đều đã tiêu tán hết rồi chứ?” Chàng không dừng bút, vừa viết vừa nói đó mặc dù khí lạnh ngấm vào kinh mạch nhưng không có gì đáng ngại.”

Ta nắm chặt bút, nhất quyết dừng lại, nghiêng đầu nhìn chàngy tại sao giữa lúc thời tiết nóng nực thế này, tay vẫn cứ lạnh ngắt?” Ánh cười trong mắt chàng không giảm, nhìn ta nói đó ở trong thiên lao mấy ngày, lại bị dùng hình, đương nhiên sẽ để lại chút di chứng.” Ta nghe chàng nhắc tới năm ấy, tim lại thắt đau, khẽ nói: trước giờ vẫn không dám hỏi huynh, Lai Tuấn Thần rốt cuộc đã dùng hình như thế nào?”

Hôm đó, mặc dù cách một lớp áo nhưng vẫn có thể sờ thấy những vết sẹo nông sâu, không có chỗ nào lành lặn. Nhưng ta lại không dám nghĩ thêm nữa, các loại dụng cụ tra tấn trong nhà lao của Lai Tuấn Thần nhiều vô kể, cái nào cũng đều là khốc hình, đủ loại đón đau. Chàng mặc dù là Hoàng tôn, nhưng vì tội danh mưu nghịch mà rơi vào lao ngục, có thể giữ lại được khuôn mặt sạch sẽ đã là may mắn, trên người phải chịu bao nhiêu hình phạt, ai cần quan tâm làm gì?

Chàng nhìn ta một lát, sắc mặt không thay đổi, “Cũng chỉ là vài hình phạt thông thường thôi, hãn không dám dùng trọng hình với ta.” Ta vẫn đang muốn hỏi tiếp, chàng lại nói thêm ngày trước, Võ Thừa Tự và cô cô liên danh lại tấu lên rất nhiều tội ác của Lai Tuấn Thần, các chư vương Võ thị cũng đều tán thành, không tới hai tháng nữa, Lai Tuấn Thần sẽ bị giáng xuống tham gia vào quân đội ở Đồng Châu.”

Ta nghĩ ngợi trong giây lát, “Thúc phụ nhiều năm nay ở trong nhà, không hỏi tới triều đình, sao lần này đột nhiên lại lên tiếng?” Lý Thành Khí rút bút

trong tay ta, đặt sang một bên có người nói với ông ta rằng, lần này người mà Lai Tuấn Thần muốn vu cho tội mưu phản, chính là ông ta.”

Ta nhìn chàng không rời mắt, do dự xem không biết có nên hỏi tiếp hay không. Mật tấu của chư vương Võ gia, chắc chắn không dễ dàng để người của Lý gia biết, huống hồ Thái Bình Công chúa tuy rằng cũng có mặt trong chuyện này, nhưng ở Lạc Dương, còn chàng thì từ đầu chí cuối ở trong Tam Dương Cung, vậy mà chuyện của ba ngày trước lại biết rõ ràng như vậy? Hơn nữa lại còn là điều bí ẩn được giấu kín bên trong? Trừ phi cái bấy ấy chính là do chàng bày ra.

Lý Thành Khí thấy ta nhìn chàng như vậy, không nén được cười, dịu dàng nói người đó, là người của ta.” Trong lòng ta cảm thấy ấm áp, nhưng rồi lại xuất hiện thêm một nghi vấn nữa đâu đã là mật tấu của chư vương Võ gia và Thái Bình Công chúa, tại sao lại chỉ giáng xuống tham gia quân ngũ ở Đồng Châu?” Tính tình của các vị thúc phụ trước giờ luôn đuổi cùng giết tận những kẻ vô dụng, nay lại có lòng từ tâm như vậy quả thực khiến người khác cảm thấy kì lạ.

“Vì phu nhân của Lai Tuấn Thần là Thái Nguyên Vương thị.” Người trả lời lại là người đang đứng ngoài cửa.

Lý Long Cơ không biết đã tới từ lúc nào, đang tựa cánh tay vào cạnh cửa, cười nhìn ta, “Tính đi tính lại như vậy, thành ra bốn vương lại có quan hệ thân thích với Lai Tuấn Thần.” Cậu ta vừa nói vừa bước vào, “Mấy ngày trước ta cũng mới biết, Hoàng tổ mẫu ban hôn cho Vương thị là có ý muốn vỗ về làm yên lòng họ.”

Ta bị cậu ta dọa cho giật mình, nhưng cũng được câu nói ấy làm cho tỉnh ngộ, nhìn vẻ mặt đang giả vờ tỏ ra bất lực của cậu ta, không khỏi cười chế giễu phải, tuy rằng ngài không thể làm Công chúa đi hòa thân, nhưng lại có thể làm một cậu con rể làm yên lòng người khác.”

Lý Long Cơ hừ một tiếng iêu nhất là một năm, ta phải khiến Lai Tuấn Thần ở thành Lạc Dương đầu một nơi, người một chỗ, để bách tính giảm đạp lên thi thể.” Cậu ta dừng lại, rồi bổ sung thêm, “Lúc trước ở trong thiên lao hẳn đã dùng những hình phạt gì với đại ca, từng thứ một ta phải đòi lại gấp đôi trên người hẳn.”

Ta vốn đang cười, nghe tới đây liền lập tức quay sang nhìn Lý Thành Khí, có thể khiến Lý Long Cơ qua bao năm rồi vẫn ghi hận như vậy, nhất định là những hình phạt chỉ nhìn thôi đã thấy xót lòng, nhưng chàng vẫn vô cùng bình thản, không chịu nói nửa câu... Đường như khi nhắc lại chuyện ấy, Lý Long Cơ vẫn còn hận ý trong lòng, bước tới cạnh bàn, rót một tách trà năm chặt trong tay.

Lý Thành Khí nhìn cậu ta, “Sao hôm nay lại tới đây? Thành Nghĩa nói mấy ngày nay đệ đều ở bên cạnh Vương thị.”

Lý Long Cơ liếc qua chữ ở trên bàn, thuận miệng đáp cạnh hai ngày thôi, nàng ta không ngừng lải nhải bên tai đệ rằng bút pháp của Vĩnh An rất tuyệt, bảo đệ mời Vĩnh An tới dạy nàng ta luyện chữ, đệ nghe mà phát chán nên mới tìm có tới chỗ đại ca xin một tách trà để uống.” Vừa nói vừa nhắc tờ giấy lên, than rằng, “Thế này cũng vừa hay, đem tờ giấy này tới cho nàng ta xem.”

Mặt ta nóng bừng lên, nhớ lại mấy chữ viết cùng chàng kia, trong lòng lại càng rối bời hơn, đành thuận tay cầm cuốn sách ở trên bàn lên lật ra làm vẻ như đang đọc, nhưng thật ra nửa chữ cũng chẳng vào đầu.

Cậu ta uống tách trà trong tay mình rồi lại nói Vĩnh An, giờ lấy chữ của nàng đi, ta cũng tặng lại nàng một món quà.” Ta nhìn cậu ta, nhìn vào đôi con ngươi đen láy ấy, không biết cậu ta định giở trò gì.

Cậu ta chăm chú nhìn ta một hồi rồi mới bật cười nay ở bên cạnh Hoàng tổ mẫu nghe được tin rằng Nghĩa Tịnh đại sư đã tới Lạc Dương, từ nước

ngoài đem về hơn bốn trăm bộ kinh thư.” Cậu ta nói không có đầu đuôi như vậy, ta càng nghe càng thấy mù mờ, đành nói ta và ngài còn chưa ra đời, Nghĩa Tịnh đại sư đã ra nước ngoài, giờ đây có thể toàn vẹn quay về đúng là một chuyện đáng để chúc mừng, nhưng có liên quan gì tới ta?”

Cậu ta thở dài, như cười như không, “Nghe tiếp rồi sẽ hiểu.” Ta lấy sách gỗ gõ lên bàn, ý bảo cậu ta hãy tiếp tục.

Cậu ta cố ý nói chậm lại, từng câu từng chữ vương nhân cơ hội ấy nói với Hoàng tổ mẫu rằng Vĩnh An Quận chúa trước nay đều rất thích đọc sách, nay Nghĩa Tịnh đại sư mang về hơn bốn trăm bộ kinh thư, nhất định là cần người dịch kinh, chi bằng để Vĩnh An làm thử. Một là thành toàn cho sự coi trọng mà Hoàng thượng dành cho Phật gia, hai là có thể thành toàn cho tâm tư của Vĩnh An Quận chúa, ba là tăng thêm chút thể diện cho bốn vương sau này. Dù gì sau này cũng sẽ là Lâm Tri Vương phi, nếu như có thể ở bên cạnh Nghĩa Tịnh đại sư vài tháng hay một năm, vừa là thành tâm, cũng sẽ là vinh hiển.”

Ta nhìn cậu ta, suy nghĩ kỹ những lời cậu ta vừa nói, dần hiểu ra ý tứ bên trong.

Cậu ta muốn mượn chuyện này để kéo dài hôn sự kia. Hoàng cô tổ mẫu trước giờ luôn tín Phật, không tiếc hao tài tốn của xây dựng am thờ chùa miếu ở khắp nơi, nếu như ta có thể lấy thân phận của Hoàng thất ra để dịch kinh thì cũng coi như là đại diện cho lòng kính Phật của Hoàng cô tổ mẫu. Chuyện như vậy, vốn dĩ phải để Hoàng thất Lý gia ra mặt mới là tốt nhất, chỉ tiếc rằng chuyện có thể khiến người ta mở mày nở mặt ấy sao có thể để người của họ Lý làm?

Thân là người Võ gia, lại là nàng dâu sau này của Lý gia, quả thực là một sự lựa chọn không thể nào hợp lý hơn nữa.

Ta lại nhìn Lý Thành Khí, chàng dường như cũng đang nghĩ về chuyện này, không nói câu gì. Lý Long Cơ nhìn ta rồi lại nhìn chàng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống tờ giấy trên tay nỮ, bút pháp của nàng được chân truyền từ Lý gia, chép kinh cho Nghĩa Tịnh đại sư cũng có thể coi là ân thưởng của Hoàng thất.”

Hoàng thượng quả thực đã đồng ý tấu thỉnh của Lý Long Cơ.

Nhạn Tháp của Thái Sơ Cung vốn là nơi thường dùng để cất trữ sách, nay đã dọn sạch hết đi để cho Nghĩa Tịnh đại sư sử dụng. Nói là chép kinh, nhưng thật ra vì tốc độ dịch kinh của Nghĩa Tịnh đại sư tương đối chậm, lại phải cùng chúng đệ tử kiểm tra lại phần dịch rất nhiều, cho nên số kinh đã dịch hoàn chỉnh chuyển tới tay ta rất ít, đại đa số thời gian đều rất nhàn hạ.

Ta thường ngồi một mình trên tầng ba của Nhạn Tháp, chỉ thi thoảng không hiểu đoạn kinh văn nào thì mới lên lầu bảy thỉnh giáo Nghĩa Tịnh đại sư, nhân tiện nói chuyện phiếm vài câu. Đại sư đã trải qua hai mươi năm, đi qua hơn ba mươi đất nước, đương nhiên kiến thức vô cùng rộng, mỗi lần đang nghe kể tới cao trào lại bị mấy vị đệ tử nhắc nhở, vội vàng cáo từ.

Hôm đó, ta lại mang một cuốn kinh mới dịch xong lên tầng bảy.

Cửa sổ bằng gỗ mở ra một nửa, trên chiếc bàn gỗ đối diện với cửa có mấy cuốn kinh chữ Phạn đang mở, còn có một tách trà vẫn chưa nguội hẳn, đại sư đang khép mắt nghỉ ngơi, ta biết mình tới không đúng lúc, định im lặng rời đi thì đại sư lại mở mắt, nói: “Quận chúa.”

Ta vội bước qua, nhanh chóng hỏi những chỗ mình không hiểu, vừa muốn cáo từ bỗng liếc qua bản kinh văn mà ông thuận tay viết ở trên bàn, không ngờ lại là một câu thơ rất quen thuộc, không kìm được lại nhìn thêm một lần nữa, quả thật đúng là câu “Bất phạ niệm khởi, duy phạ giác tri[1]” ấy.

Ta do dự một lát rồi mới khẽ nói sư, có thể giảng giải cho Vĩnh An một chút về câu thơ này hay không?”

[1] Không sợ tình yêu chớm nở, chỉ sợ giấc ngộ muộn màng

Nghĩa Tịnh đại sư nhìn ta thoáng cười, nói chúa đã từng đọc qua câu thơ này?” Ta gật đầu, yên lặng chờ đợi ông.

Ông bưng tách trà nguội, khẽ nhấp một ngụm, nói tiếp ở đây là những vọng niệm, nói dễ hiểu một chút, thì đó là những ý nghĩ nông cuồng dễ dàng xuất hiện ở một người bình thường, nhưng nếu cứ đi theo những ý nghĩ ấy, thì từ đầu tới cuối cùng không thể nào hiểu thấu, chỉ mãi quanh quẩn trong vòng luân hồi không tìm ra lối thoát. Câu này thường dùng để răn đe thế nhân, rằng không sợ những ý nghĩ ấy như mầm, nhưng phải phát hiện ra thật sớm để dập tắt nó đi, đó mới là con đường đúng đắn.”

Ta cảm ơn một tiếng rồi vội vàng đi ra khỏi cửa, men theo cầu thang đi xuống dưới, cả dọc đường không ngừng nghĩ tới câu này. Chàng coi tình cảm này là vọng niệm, cũng biết rằng tình cảm này là vọng cầu[2], là tai họa, nhưng vẫn lưu lại câu phía sau. Ta bước vào trong phòng ở tầng ba, đứng ngậy ra nhìn những đỉnh đài lầu các của Thái Sơ Cung qua khung cửa sổ gỗ rất lâu, có lúc thấy cảm động, có lúc lại thấy khổ đau chua xót.

[2] Ước mơ, đòi hỏi quá đáng.

...

Ngày thành thân, cũng là lần đầu tiên ta bước chân vào Đông Cung.

Mấy vị Quận vương của Thái tử đều đã có phủ đệ riêng từ rất sớm, nhưng vì bị cấm túc nên thường sống ở Đông Cung, trong lễ đón dâu, tân nương từ Thái Sơ Cung đi qua đó, đón vào tới cung coi như đã vào cửa. Toàn bộ hôn sự đều theo nghi thức của Hoàng gia, đêm ấy, toàn bộ Thái Sơ Cung

trang hoàng nền đỏ, bầu trời đêm như được mặc lên bộ giáp của ánh sáng chiều, vô cùng hoa lệ.

Đình đài lầu các trong Đông Cung cũng đều thắp ánh nến đỏ vàng, đèn lồng chữ hỉ, rực sáng như ban ngày.

Trong Lưỡng Nghi Điện có mấy chục bàn quan khách, ai nấy đều mặc trang phục long lẫy tới dự tiệc. Bàn này của ta vốn là bàn của các Quận chúa Võ gia, nhưng lại có Uyển Nhi tới ngồi bên cạnh, những người xung quanh dần dần thấp giọng bàn tán, chốc chốc lại liếc nhìn về phía ta, ta đành vờ như không biết, bưng tách trà nói chuyện phiếm cùng Uyển Nhi.

Uyển Nhi khẽ nắm lấy tay ta, “Muội được ban hôn trước, nhưng trắc thất lại được bước vào cửa đầu tiên, những lời bàn tán của người trong cung không dễ nghe chút nào.” Ta bất lực nói ông cần tỳ nói muội cũng có thể đoán ra, nhất định là Lâm Tri Quận vương không vừa lòng hôn sự Võ gia nên mới mượn cớ lấy Vương thị về trước để độc sủng.” Uyển Nhi hơi nhún vai, cũng cười bất lực.

Đột nhiên mọi người lần lượt đứng dậy, nhìn về hướng Trung Đình. Lòng ta trống rỗng, đoán được người đó là ai, không muốn đứng lên lại bị Uyển Nhi nắm chặt lấy cổ tay, dứt khoát kéo ta đứng dậy như không nhìn thì sẽ trở thành chủ đề cho họ bàn tán.”

Bên tai là lời của nàng, nhưng tầm mắt không dịch chuyển đi thêm chút nào nữa, chỉ ngẩn ngơ nhìn hai người đang mặc lễ phục đỏ rực ở trong đình. Hai người chưa từng mặc qua lễ phục đỏ ấy lúc này, một người sáng tựa ánh trăng hóp hờn kẻ khác, một người đẹp tới mức không phân biệt nổi là nam hay nữ, làm lóa mắt người đời, họ mang theo nét cười bình thản bước đi trong tiếng chúc mừng, không ngừng gật đầu đáp lễ.

Mọi người từ cửa cung vây tới sảnh trước, tiếng cười nói hân hoan không ngừng dội vào tai, ta bị chen xuống phía sau, chốc chốc đáp lại vài câu hàn

huyền thân mật và mấy ánh nhìn dị thường nhưng không sao bày ra được khuôn mặt vui vẻ, nhìn trong ánh mắt hai người họ, lại có một dư vị khác.

Trước ngày hôm nay, ta không dám gặp chàng trước mặt mọi người, chỉ sợ bị người ta nắm được sơ hở. Còn hôm nay lại không dám nhìn chàng, thăm dò trải dài từ cổng cung cho tới trước cửa điện, chàng tự mình đi tới trước hỉ xa, đưa tay với người đang bước xuống, đôi tay trắng ngần xinh xắn được chàng khẽ nắm trong lòng bàn tay, bước trên thảm đỏ đi vào trong điện, lễ phục đỏ tươi và xanh biếc, hòa hợp vô cùng.

Tay ta khẽ nắm quyền, trong đầu không ngừng hiện ra hồi ức của mấy năm qua, nhớ lại những lần được ở cạnh nhau ít tới mức thăm thương, trong người vừa nóng vừa lạnh, không ngừng đổ mồ hôi. Uyển Nhi nắm chặt lấy cổ tay, nhìn ta rất nhiều lần nhưng một lời cũng không nói.

Từng nghi thức được diễn ra trong những lời chúc mừng không ngớt.

Thái tử Lý Đán ngồi bên trên liên tục gật đầu, trên mặt mang nét cười ôn hòa, Lý Thành Khí cũng khẽ mỉm cười, đôi đồng tử sâu không thấy đáy.

Đến lễ bái cuối cùng, chàng đứng đối diện với chỗ ta, nhìn Nguyên thị uyển chuyển vái về phía chàng, xiêm y dài chấm đất vô cùng lễ nghi, chàng đột nhiên đứng lặng ra một lát rồi mới chấp tay đáp lại một lễ.

Tim ta đập mạnh đến mức không kiểm soát nổi, dẫn lòng hít một hơi thật sâu, dịch chuyển tầm mắt.

Hành lễ xong, họ rời đi, lúc này ta mới cảm thấy bớt đi chút áp lực, khẽ nói với Uyển Nhi ra ngoài hít thở không khí một lát.” Uyển Nhi không buông tay, cũng hạ thấp giọngm xong lễ bái của Lý Long Cơ rời đi, lúc này không gặp được.” Ta biết nàng đang ám chỉ chuyện gì, chỉ đành xem hết một lượt rồi bước nhanh ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa điện liền nhìn thấy chàng đi từ phía xa lại, vẫn bộ lễ phục đỏ tươi, đỏ tới mức khiến con người đau nhức.

Xung quanh toàn là các cung nữ đang vội vàng dâng rượu và đồ ăn lên, nhìn thấy ta, khom lưng hành lễ rồi lại nhanh chóng đi ra hoặc đi vào trong điện. Ta nhìn chàng không rời mắt, muốn đi tiếp nhưng chẳng nhấc nổi bước chân, đành đứng ngây người giữa các cung nữ nội thị đang qua lại như thoi đưa, nhìn chàng dọc theo thảm đỏ đi tới, cúi người hành lễ hì Quận vương.”

Chàng nhìn xoáy vào ta, gật đầu đáp tạ Quận chúa.” Ta đứng thẳng dậy, cố nặn ra nụ cười: “vương đang vội trở lại uống rượu sao?” Người bên cạnh cúi người hành lễ, chàng gật đầu rồi mới quay ra nói: “điện đều là quan lại thế gia, không thể có chút sơ suất nào.” Chàng thấy ta không đáp, cũng yên lặng một lát, rồi nói: “phải về?”

Ta gật đầu, trong ngực nghẹn lại, cố gắng đè chặt những bồi hồi trong lòng, khẽ nói: “là vọng niệm, hại người hại mình, có phải nên hoàn toàn buông tay mới là lựa chọn tốt?” Ý cười trong mắt chàng dần tan đi, đứng bất động nhìn ta, ta bị chàng nhìn như vậy, nỗi đau trong lòng không sao kiềm chế nổi, vội vàng bước xuống bậc thềm, nhưng tay trái đã bị chàng giữ chặt.

“Quận vương, mau buông tay.” Ta liếc nhìn bốn phía, vội vàng quay đầu khẽ nhắc nhở. Trong điện đều là các quần thần trong triều, ngoài điện thì đâu đâu cũng có cung nữ nội thị, để bất kì ai nhìn thấy cũng đều sẽ ẩn tàng tai họa.

Chàng không đáp lời, cũng không buông tay. Ta đưa tay phải ra, gắng sức gỡ khỏi tay chàng, đang trong lúc giằng co, Lý Thành Nghĩa từ phía sau đi tới, cười nói: “chúa đi đường không cẩn thận, may mà có đại ca đỡ được, nếu không chẳng phải là sẽ bị thương trong ngày đại hỉ sao?” Nghe hắn nói vậy, Lý Thành Khí mới dần dần rời lỏng tay.

Sự đau khổ trong mắt chàng dần hóa thành nét cười, nhưng không có chút hơi ấm.

Ta đứng thẳng người, không dám nhìn thêm, quay ra cười với Lý Thành Nghiã nay nhị Quận vương là tân tương[3] của cả hai tân lang, mau vào trong tiếp khách đi, Vĩnh An xin phép hồi cung.”

[3] Phù rể

Lý Thành Nghiã nét mặt đăm chiêu nhìn ta, gật đầu cười nhạt chúa nói phải, trong điện mọi người đang ồn ào đòi uống rượu cùng tân lang, bởi vậy nên ta mới tìm ra đây.”

Ta không nói thêm, cúi người hành lễ xong liền quay người rời khỏi Lưỡng Nghi Điện. Men theo hành lang giăng đèn kết hoa, ra khỏi Đông Cung, Thái Sơ Cung dường như chẳng có ban đêm nữa, đâu đâu cũng là ánh nến đỏ chúc mừng, soi rõ con đường phía trước của ta.

Lệ trong mắt không ngừng trào lên, không sao ngăn nổi.

Ta chậm chậm lê bước về phía trước, vừa khóc vừa cười, khóc vì bản thân mình đã nói ra những lời không thật lòng, nhưng lại cười vì mình đã tự đánh giá bản thân quá cao. Ta tưởng rằng ít nhất mình vẫn có thể cười ứng đối, mấy tháng nay ta không ngừng tự nhắc bản thân mình rằng phải tiếp nhận sự thật này, ta vốn nghĩ ngày ngày ở bên kinh thư ít nhất cũng có thể khiến bản thân bình tĩnh lại đôi phần, nhưng giờ đây khi nhìn thấy chàng vái lễ đáp trả, tất cả những ảo tưởng đều tan thành mây khói.

Hóa ra ta không can tâm nhiều như vậy, từ nhỏ ta nghe chuyện của chàng mà lớn lên, không biết bao lần đã phác họa hình dáng chàng ở trong tâm trí. Ta không có cơ duyên được ở bên chàng từ nhỏ tới lớn, nhưng ta vẫn đặt chàng ở trong tim mình, vốn tưởng rằng đó chỉ là giấc mơ thuở nhỏ, nhưng bao năm quen biết, chàng từng bước đến bên ta, ta không thể thoát ra, căn bản cũng không hề muốn thoát.

Từ đầu chàng coi ta là gì, ta không biết, nhưng đến sau này, ta và chàng, còn ai có thể nói rõ được đây?

Ta đi dọc theo con đường thấp đầy nền đỏ không về cung mà tới Nhạn Tháp, vì hôm nay là hỉ sự của hai vị Quận vương nên nơi này yên tĩnh hơn hẳn. Tầng sáu tầng bảy vẫn đang có ánh nến, những người xuất gia sớm đã chẳng màng thế tục vẫn đang ngồi dịch kinh chép kinh, lúc này xem ra nơi này hoàn toàn đối ngược lại với Hoàng cung đang ngập tràn không khí vui mừng.

Ta lau khô gò má, bước vào Nhạn Tháp, thị vệ giữ cửa thoáng ngây ra, một lát sau mới phản ứng trở lại, khom lưng hành lễ rồi nhường đường.

Sau khi vào căn phòng tầng ba, nội thị ở bên cạnh châm nến, thấy vẻ mặt của ta như vậy cũng không dám nói thêm, lập tức lui ra. Ta ngồi phía sau thư án, đối diện với cuốn kinh, ngơ ngác xuất thần một hồi mới mài mực nhắc bút, tiếp tục chép kinh.

Những lời đêm nay tuy buột miệng nói ra, nhưng hoàn toàn không phải nói theo cảm tính. Giờ đây thế cục trong cung phức tạp hơn trước đây rất nhiều, thúc phụ Võ Tam Tư nhìn chăm chăm vào Đế vị như hổ đói, trong triều cũng đã có người tấu thỉnh chuyện lập Hoàng thái nữ, Thái Bình Công chúa trước giờ luôn tự đánh giá cao bản thân mình, trong giai đoạn tế nhị này lại dâng lên cho Hoàng thượng một tân sủng mới là Trương Xương Tông, ý đồ trong đó là gì, không nói nhưng ai cũng hiểu, Lai Tuấn Thần bị giáng chức, các cựu thần Lý gia lại liên tiếp đẩy lên phong ba, đẩy Thái tử vốn đang ẩn mình vào vòng tranh đấu. Từng tầng từng bước, không biết phải đi tới bao giờ mới có thể coi là kết thúc, còn chàng lại có quá nhiều điều vướng bận, những tình cảm thuở thiếu thời liệu có thể đi được bao xa?

Trong lòng ta không ngừng suy nghĩ, tự giảng giải cho bản thân tất cả đạo lí, kinh thư càng chép càng loạn.

Đột nhiên phía sau có người nhẹ gõ cửa, gọi khẽ một tiếng “Vĩnh An”

Sống lưng ta cứng đờ, ngưng bút, “Tam Quận vương định diễn trò gì thế?”

Phía sau im lặng rất lâu, Lý Long Cơ cười đápng nàng diễn vở kịch phong lưu của Lâm Tri Quận vương, đêm động phòng tới gặp chính phi.” Mắt ta sừng lên, đau nhức, không có tâm trạng đùa cợt với cậu ta, đứng dậy nhắc bình trà trên bếp than hồng cạnh án kỉ, pha một ấm trà, đẩy nắp lại rồi nóiu quay về đi, Vương thị tuy là trắc phi nhưng cũng không cho phép ngài trêu đùa trong đêm tân hôn như vậy.”

Cậu ta bước qua, lấy ấm trà từ trong tay ta, rót ra hai tách trà nóng.

Bốn góc đều có chậu than nhưng trong phòng vẫn hơi lạnh lẽo, tách trà bốc lên một làn khói mỏng manh. Cậu ta bưng một tách trà lên, đưa tới trước mặt ta, ta đang định đón lấy thì cậu ta thu tay về, do dự hỏit nàng sừng như vậy, khóc sao?” Ta nhìn bộ lễ phục đỏ rực ẩn dưới lớp áo choàng dày của cậu ta, mắt lại cay cayng thế, miệng lưỡi người trong cung độc địa quá, ta bị chọc tức tới phát khóc lên.”

Cậu ta nhíu mày, trong đôi mắt ngà ngà say có chút không vuiing nói chuyện cùng ta không cần phải tránh né như vậy.” Ta thấy cậu ta cầm chặt chiếc cốc trong tay, quyết định đi lấy một tách trà khác, nhưng không ngờ lại bị lớp ngoài của tách trà làm bỏng tay, ngượng ngùng cười hỏiài không thấy nóng sao?” Cậu ta lắc đầu, “Uống hơi nhiều rượu, nóng thế này có thể giúp ta tỉnh táo thêm đôi chút.”

Ta nghe cậu ta nói vậy, vội chạy ra đóng cánh cửa sổ đang mở to lại, ấn cậu ta xuống ghế, “Từ Đông Cung tới đây chắc chắn đã hứng không ít gió rồi, có cần ta chuẩn bị cho ngài một bát canh giải rượu không?” Cậu ta nhẹ lắc đầu, lưỡi nhấc dựa vào ghế, nhìn ta từ đầu tới chân, nhìn chán rồi thì nhắm mắt lạióng mặt.”

Ta thấp giọng dặn dò tiểu nội thị đang hoảng sợ run rẩy ở bên ngoài vài câu, giây lát sau, cậu ta bưng lên một chậu nước nóng rồi vội vàng lui xuống khép cửa lại. Ta nhúng ướt chiếc khăn trắng, nói với Lý Long Cơ nước nóng lau qua mặt, ngồi thêm một lát nữa rồi về đi, nếu như người của Đông Cung tìm đến thì sẽ trở thành trò cười mất.”

Lý Long Cơ dịch người, mắt hé mở, đón lấy chiếc khăn ướt lau qua tay, “Ta bảo muốn quay về bao giờ? Đêm nay sẽ ở chỗ này của nàng.” Ta thấy cậu ta không giống như đang nói đùa, cũng nghiêm túc bảoom tâm hôn không phải cứ nói trốn là trốn được, hơn nữa,” ta liếc nhìn cậu ta, cười nói, “Ngài trốn cái gì?”

Ánh mắt Long Cơ sáng rực, chăm chú nhìn ta, nhưng ngay sau đó lại ảm đạm, tiếp tục lau tay.

“Vĩnh An, thật ra ta rất muốn lấy nàng.” Cậu ta đột nhiên nói.

Ta cả kinh, tay nắm chặt mép bàn, cố gắng áp chế những bất an đang trỗi dậy trong lòng. Cậu ta vẫn đang lau tay, không nhìn ta, dường như cũng đoán được ta sẽ không tiếp lời, lát sau bỏ chiếc khăn mặt ướt vào thau đồng, đứng dậy đi tới chỗ giường, cởi áo choàng nằm xuống.

Dưới ánh nến, gò má của cậu ta trắng hồng vì say rượu, khuôn mặt thuần khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta ngồi trên ghế, cầm tách trà, không còn sức để khuyên cậu ta rời đi nữa. Bảy năm quen nhau, bốn năm hôn ước, từ một cậu bé mới lớn cho tới một thiếu niên như ngày hôm nay, đã lâu như vậy. Nhớ lại từng lần gặp gỡ, những câu nói và vẻ mặt như có như không ấy, ta không phải không cảm nhận được, nhưng lại luôn cho rằng đó là cảm tình trong lúc hoạn nạn tương cứu.

Nay xem ra, đều do ta tự cho mình là đúng mà thôi.

Hôm nay Thái Sơ Cung như không có buổi đêm, ở Đông Cung đang động phòng hoa chúc, ta vốn tưởng rằng sẽ là một đêm rất khó vượt qua, nhưng không ngờ nó lại thành ra thế này.

Đến khi trời tờ mờ sáng, ta mới đứng dậy mở cửa sổ. Ngồi cả một đêm nên đầu óc mơ màng, mũi cũng hơi ngạt, gần giống với triệu chứng ban đầu của bệnh phong hàn, nếu như bảo người của Thượng Y Cục tới kê đơn thuốc, không biết người trong cung sẽ còn đồn đại lên thành những chuyện gì. Ta đang ngẩn người thì trên giường truyền tới tiếng sột soạt, Lý Long Cơ đã tỉnh ngủ, ngồi dậy.

Ta quay đầu nhìn cậu ta, cổ giả vờ ung dung hỏi, tỉnh rồi à? Cậu ta gạt đầu, day trán thở dài qua nóc cạm từng ly một, chỉ cảm thấy đầu hơi quay cuồng, giờ mới thấy rượu đầy quả thực rất lợi hại. Ta cười, đang định gọi người vào hầu hạ thì nghe thấy bên ngoài có tiếng cung nữ đang thỉnh an liền quay lại nhìn đối mặt với cậu ta, lập tức hiểu ra.

Chắc chắn là người của Vương Hoàn.

Quả đúng như vậy, khi ta mở cửa, bốn cung nữ áo xanh và hai nội thị vội cúi người hành lễ, kẻ dẫn đầu nói: phi đã sai người chuẩn bị canh giải rượu và bữa sáng, Quận vương có dùng luôn bây giờ không? Lý Long Cơ đáp vào đi. Cung nữ kia vâng lời, phân phó người bên cạnh mình mang nước nóng lên, nàng ta đón lấy thau đồng rồi đi tới trước mặt Lý Long Cơ, kính cẩn nhìn ta.

Ta bị nàng ta nhìn như vậy, đang cảm thấy khó hiểu, thấy Lý Long Cơ cũng đang nhìn ta cười mới hiểu rằng cậu ta đang muốn ta hầu hạ rửa mặt. Ta bước tới, nhúng ướt chiếc khăn trắng đưa vào tay cho cậu ta, cậu ta vô cùng thỏa mãn gạt đầu, trong mắt là nét cười trêu chọc, lau sạch mặt rồi lại uống thêm một ngụm trà súc miệng. Sau khi tất cả đã hoàn thành, thị nữ dẫn đầu kia mới sai người bày một chiếc bàn thấp lên giường, bưng bữa sáng lên.

Ta nhìn đồ ăn trên chiếc bàn, rõ ràng là người phân phó những món ăn này rất dụng tâm, lượng đồ ăn cũng là dành cho hai người, trong lòng bất giác có chút áy náy với Vương thị.

Lý Long Cơ cầm đũa, chọn đi chọn lại rồi gắp cho ta rất nhiều thức ăn, “Ăn nhiều một chút.” Ta nhớ lại câu nói đêm qua, có ý muốn trốn tránh, cười với cậu ta không đói, Quận vương ăn đi.” Cậu ta liếc xéo ta, lấy lại vẻ sáng sủa như mọi ngày, đặc biệt sai người chuẩn bị phần ăn cho hai người, nàng sẽ không phụ lại tâm ý của nàng ấy chứ?”

Ta nhìn thấy mấy cung nữ và nội thị đứng đó, cũng không tiện tranh cãi với cậu ta, đành phải ngồi xuống ăn cùng.

Hai người ngồi vô cùng yên tĩnh, ai ăn phần người ấy, cung nữ và nội thị bên cạnh cũng đứng cúi đầu, không ai dám thở mạnh.

Sau khi buông đũa, cung nữ kia dâng trà lên, Lý Long Cơ bưng lên hít một hơi, nửa cười nửa không nói loại mà bốn vương thích, Lục Xương Minh.” Cung nữ kia cúi người, là do trặc phi đặc biệt cho người chuẩn bị.”

Lý Long Cơ lạnh nhạt ừ một tiếng, “Bốn vương nhìn tự khắc sẽ hiểu, những lời như thế sau này không cần nói lại nữa.” Cung nữ kia nghe ra sự khó chịu trong lời nói của cậu ta, vội quỳ xuống tỳ nhất thời lẩm miệng, xin Quận vương thứ tội.”

Lý Long Cơ không nhìn nàng ta, thuận miệng nói tiếp, “Cậu ta lại uống thêm một ngụm nữa, nói với ta, “Chỗ này nàng phải ăn hết, một miếng cũng không được để thừa, ta phải đưa Vương thị tới khấu kiến Hoàng tổ mẫu.” Cậu ta nói xong, lại gắp thêm cho ta một ít thức ăn. Ta buông đũa, “Quả thực không ăn nổi nữa rồi, cả đêm không ngủ, giờ chẳng có chút hứng thú nào.” Cậu ta không nói gì, hơi nhe răng, nhìn ta mờ ám, ta bị cậu ta nhìn như vậy, dần suy xét tới một tầng nghĩa khác, vừa lúng túng vừa giận trừng mắt nhìn cậu ta.

Lại yên lặng ăn thêm một lát rồi cậu ta mới buông đũa, khớp ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, “Âm mũi của nàng rất nặng, lát nữa bảo Thấm Thu tới xem bệnh đi.” Ta cười ông phải bệnh nặng đâu, không cần phiền tới Thấm Thái y.” Cậu ta nghiêm túc nhìn ta, “Thấm Thái y xem bệnh ta mới yên tâm được.” Ta nghe cậu ta nói vậy, nhất thời không biết tiếp lời ra sao, cậu ta đứng dậy, bước nhanh khỏi cửa.

Sau khi người đi hết, Nghi Hỉ mới tiến vào, thu dọn bát đĩa trên bàn, vẻ mặt giống như có điều gì đó muốn nói, nhưng từ đầu chí cuối lại chỉ lặng im.

...

Ngày mồng hai tháng hai, là ngày đập thanh nghênh phúc.

Hoàng cô tổ mẫu vô cùng yêu thương hai huynh đệ Trương thị, vì hai người họ nói rằng chưa bao giờ được thấy Hoàng gia săn bắn nên đặc biệt lệnh cho thúc phụ Võ Tam Tư chuẩn bị, sắp xếp một cuộc đi săn dài ba ngày ở ngoại ô thành Lạc Dương, dẫn theo các quần thần và con cháu Võ gia Lý gia.

Từ sau thời Thái Tông Hoàng đế, đã lâu rồi chưa có sự kiện Hoàng gia đi săn, chỉ vì Tiên đế thân thể gầy yếu, Hoàng cô tổ mẫu suy cho cùng lại cũng là thân nữ nhi, không thể sánh nổi với Thái Tông Hoàng đế giành thiên hạ trên lưng ngựa, ham mê giường cung xạ tiễn, săn bắn rong ruổi.

Ngày hôm đó, bầu trời xanh ngắt, thời tiết ấm áp nhưng lại không quá nóng, rất thích hợp để đi săn.

Trong chiếc lều lớn, con cháu Lý gia và Võ gia đang cùng Hoàng cô tổ mẫu dùng bữa. Uyển Nhi bưng tách trà tới đặt trước mặt Hoàng thượng nhưng lại bị Người cười từ chối nay xem các con cháu săn bắn, phải uống chút rượu mới đúng.” Người vừa nói vừa nhìn Nguyên Nguyệt, “Nguyên phi, Trẫm đã quen được con cháu rót rượu, hôm nay đích thân con tới hầu hạ Trẫm đi.”

Nguyên Nguyệt vội vâng lời đứng dậy, đi sang một bên rửa tay rồi cầm muống bạc, chiết một chút rượu vào chiếc bình ngọc màu xanh, khom lưng dâng lên ngang màyàng thượng.” Hoàng thượng chưa nhận lấy bình chiết, cười nhìn nàng, “Sao thế, gả cho tôn nhi của Trầm rồi mà vẫn chưa đổi cách xưng hô sao?” Nguyên Nguyệt lại nâng bình chiết rượu lên cao hơn một chútàng tổ mẫu, mời dùng.”

Lúc này Hoàng thượng mới nhận lấy, nói với Lý Thành Khí này bảo Nguyên phi năng tới Trường Sinh Điện, Trầm già rồi, hay nhớ lại những gì xưa cũ, muốn để người cũ ở bên cạnh mình.” Lý Thành Khí đứng dậy, cung kính cười đápn nghe theo sắp xếp của Hoàng tổ mẫu.” Hoàng thượng gật đầuôi xuống đi, nhiều năm rồi không tổ chức việc săn bắn của Hoàng gia, kĩ thuật cưỡi ngựa của con ở trong hay ngoài cung đều vô cùng nổi danh, đừng làm Trầm thất vọng đấy.” Lý Thành Khí khiêm tốn đáp lời rồi trở về chỗ ngồi.

Trong lều trưởng bắt đầu sôi nổi lên vì câu nói của Hoàng cô tổ mẫu, thi nhau tăng bốc về kĩ thuật cưỡi ngựa bắn tên.

Từ đầu chí cuối chàng vẫn giữ cho mình nụ cười nhàn nhạt, lặng yên uống rượu. Ta nhân lúc ồn ào ấy, lặng lẽ nhìn chàng nâng ly, một hơi uống cạn, rồi thêm rượu, nhất cử nhất động đều như nước chảy mây bay, không hề có nửa phần khiếm khuyết.

Từ sau khi thành thân, Đông Cung truyền ra thông tin Vĩnh Bình Quận vương và Vương phi phu thê mặn nồng, Lâm Tri Quận vương và trắc phi thì giường cung bặt kiếm, Nghi Hỉ cứ mỗi lần bép xép bên tai ta đều phải cảm thán rằng, Lâm Tri Quận vương mặc dù hay hành động theo cảm tính nhưng lại rất tốt với ta, không hổ là người đã quen thân từ nhỏ.

Ta nghe bên tai, cười khổ trong lòng.

Đúng tròn một tháng, chàng không tới tìm ta, ta cũng cố gắng tĩnh tâm ở trong Nhạn Tháp, giờ nhìn nét dịu dàng của Nguyên Nguyệt cùng sự vân đạm phong tình không đổi của chàng, dường như đúng là phu thê mặn nồng, cử án tề mi.

Vĩnh Thái dùng bả vai huých ta một cái, ta mới giật mình thu lại tầm mắt.

Cô bé khẽ bảoa rồi muội nhìn thấy Trương Cửu Linh.” Ta ừ một tiếng, nói nhón đi sẵn này tai mắt nhiều, nhớ đừng hành động tùy hứng nữa.” Cô bé cụp mắt, dường như có chút không vui, “Hôm Khúc Giang đại hội muội khăng khăng bắt y phải theo cùng, suốt đêm y uống trà làm thơ, nhìn thì cung kính nhưng lại cố ý tỏ ra xa lạ, sao muội lại không biết chứ.” Cô bé yên lặng một lát, lại nói tiếp, “Nếu như... Nếu như muội xin Hoàng tổ mẫu ban hôn thì sẽ thế nào?”

Ta giật mình, nhớ lại chuyện của Vĩnh Thái và Trương Cửu Linh. Nếu như Vĩnh Thái xin Hoàng thượng ban hôn, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ sai người đi điều tra rõ nguyên nhân, cứ lần theo manh mối mà truy tìm như vậy không biết sẽ bới ra được bao nhiêu chuyện. Mặc dù biết Trương Cửu Linh và Lý Thành Khí là bạn tâm giao, nhưng không biết tình cảm ấy sâu đậm bao nhiêu, cũng không biết nó có liên quan tới triều đình hay không, nếu thực sự có dính dáng tới những chuyện trọng đại, chắc hẳn cũng sẽ liên lụy tới Lý Thành Khí.

Nghĩ tới đây, ta khẽ nói chuyện này vô cùng hệ trọng, không thể hành động một cách tùy tiện được.” Vĩnh Thái nhìn ta chăm chú tháng trước muội tới thỉnh an, Hoàng cô tổ mẫu thuận miệng nhắc tới chuyện ban hôn, nếu muội không cầu xin trước thì nhất định sẽ bị gả cho người Võ gia.” Cô bé cắn môi nhìn ta, nói tiếp, “Muội không muốn.”

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô bé, trong lòng càng thêm hoảng sợ. Trước giờ Hoàng cô tổ mẫu luôn rất sủng ái cô bé, cô bé đương nhiên sẽ tưởng rằng chỉ cần mình cầu xin thì sẽ được như mong muốn, tuyệt đối

không nghĩ tới những tai họa ẩn tàng bên trong. Nếu như cứ gắng ngăn chặn thì chắc chắn là sẽ chặn không nổi, ngược lại còn khiến cô bé nảy ra ý muốn làm trái lại, chỉ bằng cứ làm yên lòng cô bé trước, tìm cơ hội thăm dò ý tứ của Trương Cửu Linh, muốn tháo chuông cần tìm người buộc chuông, đặc biệt là trong những chuyện tình cảm thế này.

Ta khẽ khuyên giải an ủi mấy câu cô bé mới chịu yên lặng lại, nhưng vẫn cứ ủ rũ không vui như cũ.

Sau khi dùng bữa, Hoàng cô tổ mẫu dặn dò mọi người đi chuẩn bị. Ta đổi một bộ y phục nhẹ nhàng thuận tiện hơn rồi vội vàng đi tới chỗ đài cao đã được dựng sẵn, người của Võ gia và Lý gia đang chọn ngựa.

Thị vệ dắt từng con ngựa mã ra, mời hai huynh đệ Trương thị chọn trước, Trương Xương Tông mặt mày như hoa thuận tay chỉ một con ngựa, thúc phụ Võ Tam Tư ngay lập tức bước lên tận tay dắt ngựa cho y, Võ Thừa Tự thì vô cùng nhiệt tình đỡ Trương Xương Tông lên ngựa.

Hoàng cô tổ mẫu đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn, dặn dò lang phải cẩn thận một chút, khanh không cần độ sức với những kẻ ngày ngày ở trên lưng ngựa làm gì, chỉ cần chơi cho thỏa thích là được.” Trương Xương Tông dưới ánh diễm dương, nở nụ cười đẹp hết mức càng thượng, thần nhất định sẽ sẵn cho Người một thứ thật tốt.”

Võ Tam Tư đứng bên dưới cũng cười theo lang thần tuấn, hôm nay nhất định sẽ đứng đầu.” Chúng thần lũ lượt phụ họa theo, Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi nhìn nhau cười, vô cùng tự đắc, gương mặt Hoàng cô tổ mẫu cũng hiện ra nét cứng chiều hết mực, gật đầu, dặn dò thêm một lượt rồi mới yên tâm.

Ta đứng một bên quan sát, đang thầm cảm thán cho vinh sủng ngất trời của hai người kia, phóng mắt ra phía xa, trông thấy mấy vị Quận vương đã thay sang trang phục cưỡi ngựa bước tới.

Dưới ánh nắng ấm áp, Lý Thành Khí vận áo ngoài có tay áo bó thêu chỉ bạc, dài tới đầu gối, eo thắt đai da màu xanh nhạt, chân mang một đôi ủng dài màu đen, đứng dưới ánh dương vàng nhạt, nhìn không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt ấy. Lý Thành Nghĩa bên cạnh chàng cũng tao nhã tuấn tú, Lý Long Cơ chưa thay y phục, vẫn mặc thường phục, mang giày mềm, giống như một công tử ngọc thụ lâm phong giữa thời thế hỗn loạn.

Lúc ba người thỉnh an, trong mắt Hoàng cô tổ mẫu hiện lên vẻ tán thưởng, nói với Uyển Nhiễm mấy tôn nhi này của Trẫm xem, đúng là đã trưởng thành rồi.” Uyển Nhi gật đầu, cười đápa rồi lúc mới nhìn Vĩnh Bình Quận vương, nô tỳ còn tưởng là nhìn thấy Lan Lăng Vương.”

Hoàng cô tổ mẫu cười, lắc đầu nóiy thì thứ cho Trẫm tự phụ một chút, hôm nay Thành Khí so với Lan Lăng Vương còn hơn rất nhiều.” Người lại nhìn Lý Long Cơ, ngạc nhiên hỏi Cơ, sao không thay trang phục cưỡi ngựa?” Lý Long Cơ vội cúi người đápc tới đây tôn nhi bị thương ở chân, ba ngày nay e rằng chỉ có thể ngồi xem thôi.” Hoàng cô tổ mẫu hỏi han quan tâm vài câu rồi mới gật đầu, ra hiệu cho mọi người lên ngựa.

Chàng và Lý Thành Nghĩa chọn ngựa xong, xoay người nhảy lên, quay lưng lại với mặt trời, quét mắt nhìn mọi người, tới chỗ ta thì hơi dừng lại trong giây lát. Ta vội né tránh, nghe thấy tiếng vó ngựa rền vang mới dám quay đầu, nhìn bóng lưng bàng bạc phía xa, ngẩn ngơ xuất thần.

Đến khi số đầu hươu được dâng lên, quả nhiên Trương Xương Tông được xưng tên.

Hoàng cô tổ mẫu vô cùng vui sướng, không ngừng cười rồi quay sang tán tụng với Uyển Nhi, mấy nữ quyến ngồi đó ai cũng ngầm hiểu trong lòng, các vị quý nhân đều có hai thợ săn đi theo bên mình, chỉ cần bắn hạ trước rồi đổi mũi tên đi thì đó chính là công lao của người đó, nào có ai thực sự

đi kiểm tra kí hiệu mũi tên? Những người có mặt ở đó tạm thời không kể tới chức vị Quận vương, còn có những người năm nay xuất thân từ võ cử, nếu không phải Trương Xương Tông hẳn hiện đang là nam sủng được sủng ái nhất trong cung, thì sao có thể để một chiếc gối thêu hoa[4] như hẳn giành phần thắng.

[4] Ý chỉ bình hoa di động, chỉ có cái mẽ bên ngoài chứ thực ra không có tài cán gì.

Lúc này, Thái Bình Công chúa nâng y phục bước lên đài cao, thỉnh an Hoàng cô tổ mẫu rồi nóiu hoàng, con gái lúc ra khỏi phủ có chút việc, tới muộn rồi.” Hoàng cô tổ mẫu cười gật đầu, “Đến đúng lúc lắm, Lục lang giành được vị trí đứng đầu hôm nay, Trẫm đang nghĩ xem phải ban thưởng thế nào.” Thái Bình Công chúa khẽ nhếch khóe môi, khen ngợiông hồ là đệ tử thế gia, quả đúng là văn công võ lược không gì là không thành thạo.”

Trên đỉnh gác có màn treo kín ba mặt, lại có bốn mươi tám lư đồng được chạm khắc tinh xảo để giữ ấm nên nơi này vô cùng ấm áp, Thái Bình để cung nữ phía sau cởi chiếc áo choàng thêu viền vàng ra, đón lấy lò sưởi tay rồi tới ngồi xuống bên cạnh Hoàng thượng, thấp giọng chuyện trò, hai mẫu tử cứ chốc chốc lại cười khẽ.

Vầng trán của Thái Bình cũng toát lên vẻ khí phách, giống với Hoàng thượng tới bảy phần, trong nụ cười đều mang theo vẻ uy nghi.

Nguyên Nguyệt đang cầm muống ngọc thêm rượu, Thái Bình liếc nhìn qua nàng, đẩy bình rượu trống lại, cười với Hoàng thượnggây Nguyên Nguyệt cũng đã hầu hạ được một lúc, Hoàng thượng sao lại quên cháu dâu còn lại rồi?” Hoàng thượng cười lắc đầu, “Ta quen dùng Nguyên Nguyệt rồi, con nói vậy mới cảm thấy giống như ta đang có ý thiên vị.” Người nói xong, Thái Bình nhìn về phía bên cạnh Lý Long Cơ, Vương Hoàn đang ngồi đó vội vàng đứng dậy đi rửa sạch tay, nhận lấy muống bạc từ Nguyên Nguyệt.

Sau khi thêm rượu cho Hoàng thượng và Thái Bình, nàng lại thêm rượu cho từng vị Quận chúa một, lúc tới chỗ Vĩnh Thái, Vĩnh Thái cố ý làm khó nàng, hai lần làm đổ bình chiết rượu, cho tới khi Thái Bình lên tiếng quở trách, Vĩnh Thái mới chịu ngồi yên, nhưng trong mắt vẫn mang theo thái độ thù địch. Ta biết Vĩnh Thái làm như vậy là vì ta, dờ khóc dờ cười đưa mắt ra hiệu cho cô bé, tỏ ý bảo cô bé tuyệt đối đừng ý mình được cưng chiều mà kiêu ngạo.

Ai ngờ, ánh mắt ấy vừa vặn bị Vương Hoàn bắt gặp, mặt nàng biến sắc, mím chặt môi bước tới trước mặt ta hành lễ.

Ta thầm than bản thân tự mua dây buộc mình, cười với nàng gác phi không cần thêm rượu cho ta, ta không hay uống rượu.” Vương Hoàn cười, ngồi xuống, múc một muống rượu từ trong hũ ngọc của cung nữ phía sau, thêm đầy vào bình chiết, rồi lại ra hiệu cho cung nữ kia mang thêm một bình rỗng lên, lại rót đầy rồi mới đặt muống rượu xuống, nâng bình lên, “Mặc dù tỷ tỷ chưa vào cửa, nhưng vẫn là Vương phi tương lai, làm muội muội theo lí nên kính tỷ tỷ một ly.” Nàng nói xong, ngẩng đầu một hơi uống cạn.

Dưới ánh mắt dõi theo của bao người, nàng ta khiêm nhường như vậy, nếu ta không uống cạn ly rượu này quả thực rất khó ăn nói.

Ta cắn răng, nghĩ cùng lắm thì cũng chỉ bị mẩn đỏ vài ngày, bèn đưa tay ra bưng bình chiết lên, đang định uống lại bị người phía sau giữ cổ tay lại. Lý Long Cơ lạnh lùng nhìn ta, “Có bệnh lâu năm trong người thì không cần bận tâm tới những lễ tiết tầm thường này.” Ta nhú mày nhìn cậu ta, đang định đáp thì Vương Hoàn đã cúi đầu, nói với Lý Long Cơ thiệp không hiểu chuyện, xin Quận vương bớt giận.”

Lý Long Cơ nhướng mày nhìn nàng tan vương tức giận khi nào? Chẳng qua chỉ là quan tâm tới sức khỏe của Vĩnh An thôi, nàng đứng dậy đi.”

Sắc mặt Vương Hoàn trắng bệch, đang muốn nói thêm thì Thái Bình đã cười cắt ngangng Cơ, trước mặt thánh giá ai cho phép làm loạn, mau trở về chỗ ngồi đi.” Bà ta vừa nói vừa quay sang cười với Hoàng cô tổ mẫunh An theo Nghĩa Tịnh đại sư chép kinh cũng đã được nửa năm rồi, chi bằng sớm gả nàng vào Đông Cung, tránh cho Long Cơ suốt ngày chạy tới Nhạn Tháp, chẳng ra thể thống gì.”

Lòng ta chột căng thẳng, gạt tay Lý Long Cơ ra. Giờ chép kinh đã nửa năm, nếu Lý Long Cơ vẫn tiếp tục kiểm cố sẽ chỉ khiến người khác nghi ngờ, Thánh chỉ ban hôn này có thể tránh được ngày một ngày hai, nhưng liệu có tránh được cả đời không?

Lúc này, Hoàng cô tổ mẫu đột nhiên gật đầu, nét mặt dăm chiêu nóieo lệ cũ, Hoàng tử Hoàng tôn khi đã nạp phi thì sẽ phải xuất cung, cũng nên thành hôn sớm một chút, để tránh sau này Lâm Tri Vương phủ không có chính phi chủ trì mọi sự.”

Ta sừng sốt nhìn Hoàng thượng, Lý Long Cơ cũng đột ngột buông tay, dường như vô cùng kinh ngạc, đến cả người trước nay chẳng sợ vinh nhục như Thái Bình Công chúa cũng không thốt nổi lên lời. Chư vị Quận vương đã bị cấm túc nhiều năm ở trong cung, sao hôm nay lại nhắc tới chuyện xuất cung? Kể cả một câu nói qua loa của Hoàng cô tổ mẫu cũng luôn mang theo tâm tư của Người đối với người kế vị, để mấy người Lý Thành Khí xuất cung, phải chẳng là muốn trả triều đình về cho Thái tử, trả thiên hạ về cho họ Lý?

Trong lòng ta vừa mừng vừa lo, mừng là vì nếu Thái tử đăng cơ, vậy thì hôn sự này nhất định sẽ có cơ hội xoay chuyển, lo là vì không biết tất cả có kịp xoay chuyển trước khi ta được gả vào Lâm Tri Vương phủ hay không.

Bầu không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, không còn ai để ý tới cảnh tượng náo nhiệt giữa ta và Vương Hoàn nữa, ai nấy đều ngập vào những phỏng đoán bất an.

Đột nhiên phía xa có tiếng vó ngựa vọng tới, sắp tới trước ngự tiền, thị vệ trên ngựa mới hoảng hốt nhảy xuống, khuôn mặt nhợt nhạt quỳ xuống dưới đài, nói tom Hoàng thượng, Vĩnh Bình Quận vương trúng tên ngã ngựa, đang được gấp rút đưa về trường cứu chữa.”

Tim ta co rút mãnh liệt, lấy tay vịn chặt vào bàn, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy. Lúc này tiếng loảng xoảng vang lên, Nguyên Nguyệt đánh rơi bình chiết rượu trong tay, đột ngột đứng dậy, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào người dưới đài, nhưng lại bị trở ngại bởi ngự tiền, không thể tiến lên hỏi han.

Hoàng cô tố mẩu đứng dậy, nhú mào hỏi do ai làm?” Thị vệ kia run rẩy đápa rồi ở ngoài rừng, các vị Quận vương và đại nhân đều mang theo thị vệ sẵn riêng của mình, nói muốn tỉ thí một phen, không ngờ trong rừng cây rậm rạp, Hoàng Dương Quận vương lại lỡ tay, nhằm tướng Trương đại nhân là con mồi nên giương cung bắn, Vĩnh Bình Quận vương đã lao tới đỡ mũi tên ấy.”

Các nữ quyến nghe tới đây, khẽ kêu lên thất thanh, sắc mặt của Hoàng thượng cũng trầm xuống, im lặng một lát rồi mới lạnh lùng phân phóuyện này Trầm không truy cứu nữa, thương thế của Vĩnh Bình Quận vương thế nào?” Thị vệ vội đápa rồi Thẩm Thái y đã xem qua, lưng sau bị trúng tên, tính mạng không có gì đáng lo ngại.” Thái Bình hừ lạnh một tiếng, tiếp lờip tức đem thợ săn theo hầu hôm nay đánh chết thị chúng, vốn dĩ là đi theo hầu sẵn, vậy mà không kịp thời nhắc nhở các vị Quận vương và đại nhân, chính là tội chết!”

Ta thở phào một hơi, dồn dập đón nhận nỗi đau như dao khoét vào tim, đau thấu xương tủy.

Đột nhiên, bả vai trùng xuống, Lý Long Cơ đang nắm chặt lấy vai ta, dùng lực rất mạnh, ta chỉ cảm thấy bờ vai đau đến tê dại, quay đầu lại nhìn cậu

ta. Về mặt cậu ta chất chứa âu lo, thất thần nhìn về phía rừng cây rậm rạp phía xa, đôi đồng tử vô cùng lạnh lẽo.

Hoàng cô tổ mẫu lại dặn dò thêm vài câu, chẳng qua cũng chỉ là bảo Thẩm Thu phải dụng tâm chữa trị, bẩm báo tình hình thương thế bất cứ lúc nào. Vì chuyện này nên mọi người ai nấy đều lặng thinh, phía xa mấy vị thúc phụ đang bảo vệ cho hai huynh đệ Trương thị, lúc Trương Xương Tông bước lên đài, mặt đã cắt không còn giọt máu, được Hoàng thượng nắm tay an ủi một hồi rồi mới quay về lều trưởng của Người.

Sau khi mọi người tản ra hết, Nguyên Nguyệt cũng vội vàng quay trở về trưởng của mình, chỉ còn ta vẫn ngồi ngây ra ở chỗ cũ.

Vì sự cố này, Hoàng thượng vốn định hạ chỉ hồi cung, ai ngờ huynh đệ Trương thị sau khi bình tĩnh lại thì cảm thấy lần này bị mất thể diện, nằng nặc đòi đi săn đủ ba ngày rồi mới chịu về, Hoàng thượng cũng không còn cách nào khác, truyền chỉ nhắc các vị Quận vương và đại nhân hai ngày sau phải hết sức cẩn thận, cố gắng giả vờ săn bắn cùng hai người kia, tuyệt đối không được có thêm bất cứ cuộc tranh giành tỉ thí nào nữa.

Ta ở trong trưởng đứng ngồi không yên, hoảng hốt một hồi rồi bước ra đứng ngoài cửa trưởng, nhìn phía đốt lửa trại đang nhảy múa hát ca, không khí căng thẳng lúc sáng giờ đây đã được quét sạch đi, hiếm khi Hoàng cô tổ mẫu hào hứng như vậy, triều thần vương hầu đương nhiên cũng phải tận tâm phụng bồi.

“Vĩnh An,” Lý Long Cơ đột nhiên xuất hiện ở phía sau, khẽ gọi, “Ta đưa nàng tới thăm đại ca.” Trong lòng ta chợt căng thẳng, không đáp lời. Ở nơi tranh sáng tranh tối này, về mặt cậu ta vô cùng ngưng trọng, đứng lặng ra một lát rồi mới nói ông phải lo bị ai nhìn thấy, ta sẽ đi cùng nàng, nếu có người nào trông thấy cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.”

Ta nhìn sắc mặt của cậu ta, trong lòng chợt có dự cảm không lành, cậu ta lại nói tiếp: “Nhất định lúc này đang vô cùng nguy kịch, nếu nàng không đi...” Dưới ánh lửa chiếu rọi, trong mắt cậu ta như được phủ lên một màn hơi nước, “Ta sợ nàng sẽ hối hận.” Ta đột ngột hít vào một hơi lạnh, nhìn chằm chằm vào cậu ta sao không giống với lời thị vệ tấu lên?” Cậu ta cắn môi cười khổ, “Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, đương nhiên phải áp xuống trước ngự tiền, đừng nói những chuyện này nữa, đi theo ta.” Cậu ta nói xong, xoay người đi trước, ta không do dự thêm nữa, chạy nhanh theo.

Đến ngoài trường của Vĩnh Bình Quận vương, Hà Phúc chỉ đem theo mấy thị vệ canh giữ bên ngoài, không có quá nhiều thị vệ, dường như cố ý muốn che giấu tình hình bên trong. Cậu ta thấy ta thì thoáng ngẩn ra, vội cúi người hành lễ rồi nhường đường cho chúng ta tiến vào bên trong.

Trong trường vô cùng yên tĩnh, nhịp tim đập mạnh hơn theo mỗi bước chân của ta, tới khi theo Lý Long Cơ đi vòng qua mấy tấm bình phong, mới thấy ba người ở phía trong.

Dưới ánh nến, Lý Thành Khí tựa vào giường, đang thấp giọng bàn bạc cùng Thẩm Thu, y phục vẫn chỉnh tề như cũ, một bên, Nguyên Nguyệt đang bưng tách trà lên, lúc thấy ta thoáng kinh động, từ bên mép giường lùi lại phía sau hai bước.

Ta đứng bất động, trong đầu ập tới trăm ngàn suy đoán nhưng trong mắt lại không còn thứ gì khác. Chàng cũng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn ta.

Thẩm Thu ngồi bên cạnh giường, cơ hồ như phát giác ra sự khác lạ của Nguyên Nguyệt, quay đầu lại nhìn ta, khẽ than thở một hơi, nói với Lý Thành Khí: “Đáng tiếc, đáng tiếc, mỹ nhân liễu chết tới thăm, anh hùng lại vụn vỡ chẳng có thương tích gì.” Nói xong thì đặt mũi tên xuống, lắc đầu cười, bước nhanh ra ngoài.

Lý Long Cơ đứng bên cạnh ta, nói nhõng trách ta, có trách thì trách Thẩm Thu, là chủ ý của y.” Cậu ta nói xong, cùng Nguyên Nguyệt lui ra ngoài.

Lúc này, trong trường chỉ còn lại ta và chàng. Ta nhìn vẻ mặt hối lỗi của chàng mới dần hiểu được những gì đang diễn ra trước mắt... Thì ra chàng không hề bị thương, chỉ khai man với Hoàng cô tổ mẫu mà thôi.

Nghĩ tới đây, quả thực là vừa giận vừa buồn cười, đang muốn xoay người rời đi nhưng lại không nổi. Cho dù là không hề bị thương nhưng nhất định cũng vô cùng nguy hiểm, ta sao phải so đo với kế sách nhỏ của chàng đối với Hoàng cô tổ mẫu?

Chàng dịu dàng nhìn ta, từ đầu tới cuối vẫn im lặng, ta bị chàng nhìn như vậy dần có chút căng thẳng, đi tới ngồi xuống cạnh giường sao lại phải giấu Hoàng thượng?”

Lý Thành Khí thấy ta nghiêm túc như vậy, ý cười chợt đậm hơn, “Muội không cần phải suy nghĩ thêm nữa, chuyện này có liên quan tới một việc rất hệ trọng, nhưng nói thật ra cũng chỉ là chuyện tranh đoạt Hoàng quyền rồi lây họa sang nam sủng mà thôi.” Ta thắc mắc nhìn chàngt cuộc là ai muốn lấy mạng của Trương Xương Tông, có phải đúng như lời bẩm tấu, là mũi tên do Hoàng Dương Quận vương bắn?” Chàng坦然 nhiên nói thị vệ đi săn theo lúc đó đều đã chết rồi, Trương Xương Tông bị hoảng sợ quá độ nên hôn mê, đương nhiên cũng không thấy gì. Rốt cuộc là ai thì còn cần phải điều tra kĩ càng.”

Ta nghe chàng nhẹ nhàng kể lại chuyện ấy, trước mắt hiện ra vẻ mặt của Trương Xương Tông, không nén được cười thành tiếng. Khóe miệng chàng lộ ra nụ cười, yên lặng nhìn ta, đợi ta ngừng cười mới nói rồi Long Cơ nói với muội thế nào?” Ta ủ rũ đáp lại tính mạng của huynh đang nguy ngập.” Chàng than thở không phải như vậy muội sẽ không tới thật sao?”

Ta bị chàng hỏi nhất thời không thốt nên lời, bất giác nhớ lại cảnh tượng vừa rồi Nguyên Nguyệt dâng trà cho chàng, sắc mặt dần u ám. Nếu không phải như vậy, ta có tới không? Thật sự có thể dẫn lòng không tới sao? Nhưng cho dù tới rồi thì sao, chẳng qua cũng chỉ là uống rượu độc giải khát mà thôi, hôm nay là Thái Bình Công chúa nhắc tới chuyện thành thân, ngày sau lại sẽ có một người khác nhắc tới...

Ta quay đầu đi, chăm chú nhìn xuống mặt đất, nín thở của Nguyên phi dành cho huynh, ai cũng có thể nhìn ra. Huống hồ sau này nhất định huynh sẽ thê thiếp thành đàn, đông con đông cháu, thêm một mình muội cũng chẳng nhiều lên, nhưng bớt đi muội thì sẽ bớt được rất nhiều tai họa.”

Chàng trầm mặc rất lâu, từ phía sau ôm lấy ta, khẽ nói sáu tuổi, vị thúc phụ yêu thương ta nhất bị ban chết, cùng năm đó, Hoàng tổ mẫu sắc phong ta làm Thái tử, mười bốn tuổi bị phế khỏi ngôi vị Thái tử, mười sáu tuổi mẫu phi chết một cách không rõ ràng, tới nay không thấy thi thể cũng chẳng dám cúng tế, mười bảy tuổi bị Lai Tuấn Thần vu cho tội mưu phản, nếm đủ mọi hình phạt trong thiên lao, thập tử nhất sinh sống được cho tới giờ này. Chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là một góc của núi băng, thân là Hoàng tôn nhưng ngày ngày đều giống như bước đi trên băng mỏng, sinh tử không rõ, một kẻ như vậy, không còn sức lực gánh vác thêm tính mệnh của nhiều người hơn nữa, ngoại trừ phụ thân, huynh đệ,” Hơi thở của chàng vô cùng êm dịu, thoáng im lặng rồi nói tiếp, “còn có muội.”

Ta cúi đầu, khóe mắt nóng tới mức cay cay. Chàng thở dài, dịu dàng nói bên tai ta:

“Xanh xanh đai lưng, tương tư chẳng ngừng

Ta không tới được, nàng cũng đừng dừng?

Ngày nhớ đêm trông, bên tường cao sừng.

Một ngày chẳng gặp, như chừng ba thu.”

Cùng một câu nói, bảy năm trước đã mở ra những bản khoán trong lòng, còn lúc này, nó lại có một tầng ý nghĩa khác.

Ta dựa vào lòng chàng, nghe chàng đọc từng câu từng chữ, không khỏi nhớ lại cảnh tượng trong phủ Tế tướng. Năm đó mới vào cung còn chẳng biết nông sâu, cùng chàng ngầm định ra hôn ước, giờ đây tận mắt nhìn thấy Hoàng quyền sát gần trong gang tấc, hung hiểm khó lường... Ta và chàng, một người là Quận chúa Võ gia, một người là trưởng Hoàng tôn, trong mắt người đời là tôn quý vô song, nhưng ngay cả tính mạng của mình còn không thể nắm chắc, nói gì tới những chuyện khác.

Hai người cứ như vậy, yên lặng một hồi, ta đột nhiên nhớ tới chuyện của Vĩnh Thái, khẽ hỏi: “Ưng Cữu Linh đã có vợ con hay chưa?” Lý Thành Khi đáp: “Có.” Ta ừ một tiếng, nói tiếp: “Thái đã đến tuổi xuất giá rồi, Hoàng cô tổ mẫu e rằng sẽ chuẩn bị ban hôn, huynh biết trong lòng cô bé có Ưng Cữu Linh, muội lo rằng cô bé sẽ không hiểu những chường mực ở bên trong, nói không chừng sẽ gây ra đại họa.”

Chàng thoáng trầm ngâm, “Bất luận là Ưng Cữu Linh có lòng hay vô tâm, Vĩnh Thái được định sẵn là sẽ phải gả cho Võ gia, chuyện này để ta suy nghĩ trước đã.” Ta thấy vẻ mặt chàng vô cùng bình thản, nghĩ rằng chuyện này cũng không gấp, bèn gật đầu, không nói nhiều nữa.

Lý Long Cơ từ sau tấm bình phong bước vào, thấy chúng ta thì đứng sững lại. Cậu ta cúi đầu lùi về phía sau, khẽ nói: “Tới.”

Ta vội vàng đứng dậy, cảm thấy chàng nắm lấy tay mình nhưng rồi lại lập tức buông xuống, ra hiệu bảo ta lùi về một bên.

Phía ngoài trường đã có tiếng thỉnh an, ta và Lý Long Cơ bước ra ngoài, tấm bình phong cũng là lúc có người đang vén rèm trường lên, nụ cười xinh đẹp của Thái Bình lọt vào tầm mắt. Lúc ta cúi người hành lễ, Lý Long Cơ cũng cúi người cười nói: “Tới.”

Thái Bình liếc qua hai chúng ta, tầm mắt khẽ dừng lại trên người ta, nụ cười mang ý vị sâu xa, “Long Cơ quá thiên vị rồi, sao không thấy Vương thị đâu cả?” Lý Long Cơ cười trừ không đáp, ta cũng vội cười do con khăng khăng đòi tới đây, Vĩnh Bình Quận vương cũng được coi như là sự phụ của Vĩnh An, bị trọng thương như vậy theo lẽ thường con đương nhiên phải tới thăm hỏi.” Thái Bình gật đầu, “Con không nhắc tới thì ta cũng quên mất.” Bà ta nói xong, bước qua, phía trong vọng ra những tiếng hỏi han ân cần.

Ta và Lý Long Cơ nhìn nhau, cậu ta khẽ nói nếu Quận chúa quả là nghĩ một đằng nói một nẻo, lần này phải cảm tạ ta rồi chứ?” Ta trừng mắt nhìn cậu ta, cậu ta chạm nhẹ vào khóe môi, cúi đầu cười rồi ngược mắt nhìn ra cửa.

Hà Phúc vén rèm trưởng lên, Nguyên Nguyệt bưng nước trà bước vào, ta lúng túng cười, vội vàng ra khỏi trưởng.

...

Từ khi Khiết Đan đánh chiếm Dục Châu, Địch Nhân Kiệt liên tục được Hoàng thượng tái bổ nhiệm, trong một năm thăng liên mấy cấp, bách tính ca tụng công đức, lập bia ở khắp nơi để ghi nhớ ân huệ.

Đến khi gặp lại, ông đã nhậm chức Lang đài thị lang, phục hồi lại chức vị Tể tướng.

“Địch công.” Ta từ Nhạn Tháp bước ra, đúng lúc gặp Địch Nhân Kiệt đi tới, cúi người hành lễ, “Chúc mừng Địch công trở về nhậm lại chức vị Tể tướng.” Địch Nhân Kiệt gật đầu cười, ánh mắt đã nhiều năm không gặp, tiểu Quận chúa cũng trưởng thành rồi.” Ta nhìn ông lão sắp qua tuổi sáu mươi trước mặt mình, trong lòng nảy sinh vài phần cảm khái, “Ta ngày một trưởng thành, mà sự tinh anh của Địch công vẫn còn đây. Mấy năm nay, trong ngoài triều đều nói về những chiến tích của Địch công, cho dù ở địa

vị cao nhưng vẫn đi sâu vào tìm hiểu trong dân gian, đúng là phúc của bách tính.”

Địch Nhân Kiệt cười lắc đầu định tới thăm bạn cũ, gặp Quận chúa ở đây cũng coi như là có duyên, rừng phong trong cung đang đúng vào mùa để người ta thường ngoạn, Quận chúa có muốn đi cùng bốn tướng không?” Ta nhìn thâm ý trong mắt ông, gật đầu cùng ông men theo Nhạn Tháp, đi về phía Ngự Hoa Viên.

Lúc này lá phong đã dần ngả sang màu đỏ, trong Ngự Hoa Viên trồng rất nhiều phong, một mảng đỏ vàng, vô cùng đẹp mắt.

Địch Nhân Kiệt vừa ngắm cảnh vừa nói rồi lúc diện Thánh, Hoàng thượng nhắc tới chuyện thành thân của Quận chúa, dường như tâm tình rất tốt.” Ta thầm cười khổ, lạnh nhạt nói long cung vì hôn sự này mà đã rục rịch chuẩn bị nửa tháng nay, đến lúc đó chắc chắn sẽ vô cùng náo nhiệt, Hoàng cô tổ mẫu đương nhiên sẽ rất thích.” Ta nghĩ một chút rồi nói tiếp nửa tháng trước Khiết Đan đã lui binh, trong cung lại có hỉ sự lớn, cũng coi như hợp với tình thế.”

Nửa tháng trước, Vương Hoàn được chẩn đoán ra hỉ mạch, Hoàng cô tổ mẫu vô cùng vui mừng, rồi lại trách ta cứ chần chừ không chịu gả đi, để trắc phi cướp thời cơ trước, bởi vậy nên định ngày thành hôn ngay tại đó. Vì hỉ sự ấy, Hoàng cô tổ mẫu cũng lại nhắc tới việc Nguyên Nguyệt mãi không thấy có tin vui gì, ban hai chị em Thanh Hà Thôi thị cho Vĩnh Bình Quận vương, cười bảo rằng đệ đệ cướp được tiên cơ, làm ca ca theo lí cũng nên có con cái đi mới phải.

Từng đạo Thánh chỉ ấy trong mắt các vị thúc phụ là sự xem trọng mà Hoàng thượng dành cho Lý gia. Các ý chỉ ban hôn liên tiếp đã minh chứng cho lời mà Hoàng thượng trong buổi đi săn đầu năm, rằng sẽ để các con của Thái tử xuất cung lập phủ đệ riêng, cự thần Lý gia Địch Nhân Kiệt lại vào

triều khôi phục lại chức Tế tướng, cũng coi như đã áp chế được thế lực của Võ gia.

Địch Nhân Kiệt chỉ cười, không tiếp tục nói về chuyện này nữa.

“Lúc bốn tướng vào kinh, nghe ngoài phố có truyền nhau hát khúc Lục Châu Oán, không biết Quận chúa có biết bài thơ ấy không?” Ta nghĩ ngợi rồi đápng nghe người trong cung bí mật bàn luận.” Thật ra, không chỉ là người trong cung lén lút bàn tán, đến cả Hoàng cô tổ mẫu cũng đã từng nổi trận lôi đình vì chuyện này.

Năm trước thúc phụ Võ Thừa Tự cướp vũ nữ của triều thần, không hề biết rằng người đó lại là một đại hán si tình, yêu say mê vũ nữ ấy nên nhất định không chịu lấy vợ nạp thiếp, nhưng lại ngại quyền thế của thúc phụ mà không dám đòi người, chỉ có thể âm thầm viết ra Lục Châu Oán để tặng cô gái. Cô gái kia thấy tiếng lòng trong bài thơ vô cùng ai oán, không có gì để báo đáp, đành nhảy xuống giếng tự vẫn. Chuyện này nếu chỉ kết thúc tại đây thì cùng lắm cũng chỉ là thúc phụ cướp đoạt người trong lòng người khác, một liệt nữ trung trinh khiến người đời thôn thức. Nhưng thúc phụ lại bị người trong thành Lạc Dương chê cười mỉa mai, với tính cách của ông ta sao có thể dễ dàng bỏ qua, vậy nên bèn tìm bừa một tội danh để hại chết triều thần kia, thậm chí còn tru di cả cửu tộc.

Nếu là trước đây thì chuyện này tuyệt đối không thể truyền tới tai Hoàng cô tổ mẫu, chắc chắn nó sẽ bị người khác che đậy lại. Nhưng lúc này, huynh đệ Trương thị bên cạnh Hoàng thượng lại là người của Thái Bình, chỉ vài câu nói băng quơ đã đủ khiến Hoàng cô tổ mẫu nổi trận lôi đình, quở trách Võ Thừa Tự ngay trước mặt mọi người, chứ vương Võ thị không ai dám lên tiếng bảo vệ.

Ta không hiểu vì sao Địch Nhân Kiệt lại nhắc tới chuyện này, chỉ yên lặng chờ đợi ông nói tiếp.

Ông than một tiếng, trầm giọng nói: uýên tình này tuy rằng đáng để thở than, nhưng nó đã hại không biết bao nhiêu người chết uổng, câu thơ có kiêu diễm tới đâu, chẳng qua cũng chỉ là một ẩn tẩn đòi mạng mà thôi.” Ta nghe xong câu này, đột nhiên hiểu ra tất cả, lặng yên trong giây lát, nhìn lá phong đỏ rực như lửa ở trên cây t bài Lục Châu Oán có thể lưu truyền thiên cổ, nhưng những người đã tẩn mạng vì nó, cùng lắm cũng chỉ được ghi một câu ‘Tru di toàn tộc’ trong sách sử, nếu như tình cảm đến nước đó, chẳng thà quên đi tất cả sẽ tốt hơn.”

Địch Nhân Kiệt cười nhìn tẩn chúa ở bên Hoàng thượng bao năm, quả đúng là có thể suy xét rõ ràng hơn người thường.”

Ta tẩn trọng hành một lễ, “Kề bên Hoàng quyền, tuyệt đối không thể vọng động. Địch công đã lao tâm lao lực vì triều đình như vậy rồi, không cần phải lưu tâm thêm vì những chuyện nhỏ nhặt như thế này nữa.” Ta nhìn nụ cười khuyên giải của ông, nỗi khổ trong lòng dần lan ra, lại nói thêm một câu, “Địch công đã bỏ lỡ hi sự của một năm trước, lần này trong ngày thành thân của Vĩnh An, nhất định phải uống vài ly, coi như là hoàn trả lại rượu trong yến tiệc bá tể tướng năm đó.”

Nói xong chuyện này, ta lại đi cùng ông thêm một lát nữa rồi cáo từ trở về cung.

Bước vào phòng, Lý Long Cơ đã ngồi sau thư án, tùy ý lật xem những cuốn kinh ta chép, cậu ta thấy ta quay về thì ngẩng đầu lên cười rồi lại cúi đầu tiếp tục xem, dường như vô cùng hứng thú. Ta bước tới bên cạnh bàn, lấy cuốn kinh từ trong tay cậu tể thị đang có mang, ngài vẫn cứ chạy tới chỗ ta thế này, ngộ nhờ khiến nàng ấy tức giận trong lòng, chẳng phải sẽ ảnh hưởng tới thai nhi sao?”

Cậu ta bắt chéo hai chân, tùy ý đápng ấy mang trong bụng trưởng tử của bốn vương, vui mừng còn không kịp, sao có thể tức giận được chứ?” Cậu ta thấy ta không đáp lời, lại nói tiếp, “Mang thai trưởng tử lại là con gái nhà

danh gia vọng tộc, nếu như được sủng ái quá thì những nữ quyến sau này bước vào cửa biết đứng ở đâu?”

Ta bị cậu ta nói liên tiếp hai câu liền, á khẩu không nói được gì, chỉ cười khổ đáp yền mưu trong triều đình, nữ quyến trong hậu viện, thật ra trong lòng ngài đã tính trước cả rồi.” Cậu ta thấy trong lời nói của ta mang theo chút hờn giận, chống cằm nhìn ta, híp mắt cười, “Nghe khẩu khí của nàng không vui, có phải oán giận ta đã sủng ái nàng ấy, để trắc phi mang cốt nhục trước không?”

Ta không đáp lời, bước tới trước bàn trang điểm lấy từ trong tráp ra một vật được bọc bằng gấm đỏ, đặt xuống trước mặt cậu ta, “Cái này là dành cho Vương Hoàn.” Cậu ta giở lớp vải gấm ra, là một bức tượng Phật bằng vàng, ngậy ra một lúc, “Đây là tượng Phật vàng Nghĩa Tĩnh đại sư tặng cho nàng, nàng đưa cho nàng ấy làm gì?” Ta bọc lại cẩn thận, nhét vào tay cậu ta, “Tặng cái khác không biểu lộ được thành ý, cái này vừa đúng thích hợp.”

Cậu ta lại nhìn vật đó, khẽ nói ong thị đã vào cửa được một năm, nếu mãi vẫn không có gì, Thái Nguyên Vương thị ắt sẽ lời ra tiếng vào.” Ta gật đầu, “Ta biết, hơn nữa Vương Hoàn không chỉ là con gái của nhà danh gia vọng tộc, phụ thân của nàng ấy nắm binh quyền trong tay, chắc chắn sẽ là chỗ dựa cho ngài sau này.” Ta nghĩ ngợi rồi lại bổ sung thêm, “Hơn nữa một khi Vương thị đã có trưởng tử, ngài có lấy thêm ai, Thái Nguyên Vương thị cũng tuyệt đối sẽ không nói gì nữa.”

Lúc này, Nghi Hi tiến vào hỏi Lý Long Cơ có dùng bữa ở đây không, ta đang muốn từ chối thì cậu ta đã gật đầu đồng ý.

Ta bất lực nhìn cậu ta, cậu ta vờ như không thấy, ung dung uống một ngụm trà, “Đã nửa tháng ta không được gặp nàng rồi,” nói xong, đặt tách trà xuống, đưa tượng Phật vàng lại cho ta, “Nghe nói nàng mới có thêm một muội muội, đây coi như là bốn vương mọn hoa dâng Phật, tặng cho nàng ấy.”

Chương 10

Sau khi dùng xong bữa tối, cậu ta lại bày ra một bàn cờ chơi cùng ta, không vội vàng cũng chẳng lễ mễ ngồi phẩm trà đánh cờ, cho đến tận nửa đêm mới bị kẻ thua liên tiếp là ta đuổi đi. Ta đang thu dọn bàn cờ chợt thấy Uyển Nhi xông vào, sắc mặt trắng xanh nhìn ta, cung nữ nội thị vội vàng hành lễ rồi lui sang một bên, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Ta bị nàng nhìn tới mức sợ giật bản mình, đang muốn bảo tất cả lui xuống thì đã bị nàng nắm chặt lấy cổ tay, nói nhòàng thượng truyền muội tới Trường Sinh Điện.” Ta thấy nàng có điều gì đó muốn nói nhưng lại thôi, biết là nơi này nhiều người nên nàng không tiện nói ra, cũng chẳng màng tới việc bảo Nghi Hi lấy áo choàng nữa, vội vàng cùng nàng ra khỏi cửa.

Bên ngoài có mấy nội thị rất lạ mặt đang hầu hạ, thấy hai chúng ta vội vàng hành lễ rồi đi sát theo sau.

Uyển Nhi từ đầu chí cuối không nói câu gì, chỉ nắm chặt lấy tay ta, mím môi, khi tới trước cửa Trường Sinh Điện mới có cơ hội nói nhỏ một câu ước vào lúc này là thập tử nhất sinh, cẩn thận từng lời nói.” Ta gật đầu, bước nhanh vào trong điện.

Dưới ánh đèn sáng rực, các cung nữ nội thị trong điện đều đã lui ra hết, chỉ có Vĩnh Thái đang quỳ ở giữa điện, thút thít nghẹn ngào.

Hoàng cô tổ mẫu nhíu mày nhìn cô bé, thấy ta vào điện bình an, mới một mội nói nh An, nào.” Ta vừa nhìn thấy Vĩnh Thái đã ngầm đoán ra được vài phần, tim đập thành thịch, gắng gượng cười bước tới, đứng bên cạnh Hoàng thượng.

Hoàng thượng không vội nói tiếp, chỉ nhìn ta. Ta cúi đầu nhìn mặt đất, nghĩ nhanh tới những kết quả xấu nhất, có thể khiến Uyển Nhi sợ hãi tới mức

biến sắc như vậy, Vĩnh Thái lại quỳ một mình ở trong điện, chắc chắn là Hoàng cô tổ mẫu đã biết chuyện của Trương Cửu Linh. Chỉ là không biết Người đã nghe ra được bao nhiêu chuyện trong lời của Vĩnh Thái, và còn tự mình nghĩ ra được thêm bao nhiêu.

Trong điện được bao phủ bởi hương thơm làm say lòng người, nhưng lại có sự yên lặng khiến người ta nghẹt thở.

“Vĩnh An, Vĩnh Thái được Trẫm dung túng quá nên thành quen rồi, không thể hiểu chuyện được như con.” Hoàng cô tổ mẫu lên tiếng, “Có một số chuyện Trẫm nghe nó nói, chi bằng đích thân hỏi con.” Ta gật đầu, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Người, Người lại than một hơi, nói tiếp: Trương Cửu Linh tuổi trẻ phong lưu, Vĩnh Thái có cái nhìn đặc biệt với cậu ta cũng là điều dễ hiểu, chẳng qua là có đôi lúc làm hơi quá, rất khó khăn để thu dọn lại cục diện, chuyện này may là con suy nghĩ chu đáo, chú ý tới thể diện của Hoàng gia.”

Lòng bàn tay ta đổ mồ hôi, nghe Người chậm chậm nói, không dám động đậy chút nào.

Hoàng cô tổ mẫu nghĩ ngợi một chút, điềm đạm cười, “Chỉ là có chuyện này Trẫm không hiểu cho lắm, Trẫm chỉ biết con và Long Cơ quen nhau từ nhỏ, nhưng lại không hề biết con sớm đã vô cùng thân thiết với Thành Khí.”

Ta cười, trấn tĩnh nói: long lễ bái tướng của Địch công, Vĩnh An có gặp qua Vĩnh Bình Quận vương, sau đó lại vì muốn xin tự thiếp của Quận vương để về luyện theo, cũng chỉ nói chuyện có vài lần, không thể coi là quá thân thiết được.”

Hoàng cô tổ mẫu yên lặng nhìn ta, không phân biệt được là mừng hay giận.

Nếu như không có đêm đó, nói ra lời này có thể Người sẽ tin ta. Nhưng Vĩnh Thái đã nói đêm hôm đó, ta và Vĩnh Bình Quận vương ở cùng nhau

cả đêm nhưng lại không sai người về cung thông báo, chắc chắn Người sẽ không chịu tin ta nữa. Từng chi tiết bao năm qua ở trong cung, Người chỉ cần dựa vào chuyện này rồi nghĩ kĩ lại một lượt là tự khắc sẽ đoán ra tới tám chín phần, còn một phần cuối cùng kia, chẳng qua là đợi ta tới thừa nhận mà thôi.

Lúc này những lời giáo biện đều thể hiện ra rằng mình che giấu, chỉ có nhận tội may ra mới có cơ hội để giải thích rõ ràng.

Nghĩ tới đây, ta không dám dây dưa thêm nữa, lập tức quỳ xuống, cúi đầu nói nhai khẩu thỉnh Hoàng cô tổ mẫu trách phạt.”

Người nhàn nhạt nói đang nói bình thường mà lại quỳ xuống? Vĩnh Thái tới cầu xin Trầm, con cũng tới cầu xin Trầm, Trầm lại thấy có chút mơ hồ. Nó xin Trầm thành toàn cho nhân duyên, Vĩnh An, con cầu xin Trầm điều gì?”

Ta liên tục khầu đầu, khẽ nói Vĩnh An tuy rằng được ban hôn cho Lâm Tri Quận vương, nhưng lại sinh lòng ái mộ với huynh trưởng của ngài ấy, xin Hoàng cô tổ mẫu trách phạt.” Ta nói xong câu này, cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Vĩnh Thái, không nén được cười đau khổ. Cho dù có mưu tính trước nhưng cũng không ngăn nổi sự liễu lĩnh của cô bé, giờ đây Trương Cửu Linh ra sao không biết, chỉ cầu mong cho Lý Thành Khí không gặp phải họa sát thân.

Dường như Hoàng cô tổ mẫu không hề cảm thấy bất ngờ, bình thản nói của con là Trầm đã ban hôn nhầm người rồi, giờ con cũng giống như Vĩnh Thái, muốn xin Trầm thành toàn cho nhân duyên?”

Ta hít sâu vào một hơi, ổn định lại tinh thần, “Vĩnh Bình Quận vương có tốt đến đâu nhưng trong lòng cũng không hề có Vĩnh An. Sau đêm hôm đó bị Quận vương thẳng thừng cự tuyệt, trong lòng Vĩnh An chỉ có Lâm Tri

Quận vương, không còn ai khác, hôm nay chỉ xin Hoàng cô tố mầu trách phạt vì sự lỗ mǎng của đêm đó mà thôi.”

Hoàng cô tố mầu lạnh lùng nói ǎng đầu nhìn Trẫm.”

Ta theo lời ngǎng đầu lên, đụng phải đôi mắt sâu thẳm của Người, Người quan sát ta một hồi, thở dài một hơi, “Nếu thực sự trong lòng con có Thành Khí, gả cho nó cũng coi như thành cháu dāu của Trẫm, chỉ thương cho tấm lòng mà Long Cơ dành cho con.”

Ta nhìn ý cười của Người, chợt có chút ngǎn ngơ.

Hôn ước chờ đợi bao năm, lúc này chỉ cần đưa tay ra là chạm tới, nếu không phải đang ở trong tình cảnh này, chắc chắn ta sẽ không kiềm chế nổi được bản thân mà không ngừng khấu đầu tạ ơn, nhưng Hoàng cô tố mầu quá đa nghi như vậy, chỉ cần ta gật đầu một cái, cũng bằng với việc lật ngược lại hoàn toàn những gì vừa mới nói ra, ước vọng chủ quan của riêng ta sẽ biến thành ám độ trần thương của ta và Lý Thành Khí, trở thành tội danh đẩy chàng vào chỗ chết.

Ta nắm chặt lòng bàn tay, từng tắc trên cơ thể đau buốt vì phải chịu sự kìm nén quá lớn, khẽ lắc đầu nói nh An nguyện vì chuyện này mà chịu bất cứ hình phạt nào, nhưng nhất quyết không đồng ý gả cho Vĩnh Bình Quận vương. Trong lòng Vĩnh An chỉ có Lâm Tri Quận vương, bất kể là làm tōi tở, làm tỳ nữ, bất kể sống hay chết, kiếp này cũng cầu mong được ở bên cạnh Lâm Tri Quận vương.” Nói ra những lời này xong, ta chỉ cảm thấy tim mình như vừa bị móc ra, lồng ngực trống rỗng, tất cả những tháng ngày đã qua lũ lượt dâng lên như sóng trào, lặng yên không một tiếng động tràn tới cuốn nốt đi tia hi vọng cuối cùng.

Hoàng cô tố mầu nhìn ta rất lâu, ý cười trong mắt tan đi triệt để, chỉ còn lại sự lãnh đạm vô cùng. Người trầm giọng nói vọng ra bên ngoài ǎn Nhi, vào

đây.” Hoàng cô tổ mẫu không nhìn ta nữa, lạnh lùng sai bảo ai mực, Trầm muốn hạ chỉ.”

Uyển Nhi bước tới bên cạnh án kị, thu tay áo mài mực, nhắc bút yên lặng chờ đợi.

Hoàng cô tổ mẫu nhìn Vĩnh Thái đang quỳ dưới đất, “Ban Vĩnh Thái cho con trai của Chu Quốc Công Võ Thừa Tự, Võ Diên Cơ.”

Vĩnh Thái đột ngột ngẩng đầu, đang muốn nói gì đó lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hoàng cô tổ mẫu đập tan, chỉ có thể không ngừng khóc lóc, bờ vai run rẩy phủ phục xuống đất tạ ơn.

Người im lặng một lát rồi nói tiếpnh Bình Quận vương ý được cưng chiều nên kiêu ngạo, không màng lễ pháp, giáng phong làm Thọ Xuân Quận vương. Vĩnh An Quận chúa khi quân phạm thượng, niệm tình nhiều năm hầu hạ thánh giá không có sai sót gì, chỉ tước đi phong hiệu, gạch tên khỏi gia phả Võ gia, ban cho làm thứ thiếp tứ phẩm của Lâm Tri Quận vương. Trắc phi của Lâm Tri Quận vương là Vương thị xuất thân từ danh gia vọng tộc, ôn lương kính cẩn, phong làm chính phi.” Tay Uyển Nhi hơi dừng lại, Hoàng cô tổ mẫu lại nói, “Con gái Hằng An Vương là Võ Vinh Huệ, sinh ra có tướng đại quý, ban cho làm trắc phi của Lâm Tri Quận vương, đủ mười ba tuổi lập tức thành thân.”

Sau khi nói xong, Người mới thở một hơi thật dài, “Trầm nợ Long Cơ một Quận chúa Võ gia, đành đem muội muội của con ra bù đắp vậy.”

Ta biết rõ Người vẫn đang nửa tin nửa ngờ nhưng cuối cùng vẫn tha cho chúng ta, chỉ yên lặng khầu đầu, cung kính đápnh An tạ Hoàng cô tổ mẫu thành toàn.”

Chiều hôm sau, ta được đưa tới Đông Cung chỗ Lý Long Cơ ở. Ý chỉ hồi sáng sớm đã nói rõ tất cả những điều cần biết, hầu hết mọi người trong cung đều đang phỏng đoán xem vì sao một Quận chúa Võ gia đang được

sủng ái như ta lại có thể bị phạt nặng tới như vậy, đường đường là một Lâm Tri Vương phi, chỉ qua một đêm liền bị giáng thành thứ thiếp tứ phẩm.

Lý Long Cơ vẫn còn nhỏ tuổi, mới chỉ có một chính phi là Vương thị và hai tì thiếp hầu hạ từ nhỏ, ta được bố trí cho tới ở trong Triều Nhan Điện, đêm đông phòng hoa chúc cũng chỉ thắp vài ngọn nến hỉ, nhưng những thứ đồ được ban thưởng lại không hề ít.

Ta ngồi trên giường hỉ, cho đến khi khăn trùm đầu được vén ra mới nhìn thấy Lý Long Cơ đang mím chặt môi, vút gậy hỉ sang cho cung nữ đang đứng bên cạnh, xua tay cho tất cả nội thị cung nữ lui xuống.

Cậu ta rót một tách trà, đi tới bên cạnh giường, đưa cho ta, “Nếu mệt rồi thì ngủ một lát đi.”

Ta cười nhìn cậu ta, đón lấy tách trà, uống từng ngụm một. Cậu ta rõ ràng có chút luống cuống, ngồi rồi lại không ngồi, đứng dậy cũng không biết phải đứng ra sao, im lặng trong giây lát rồi thở dài như không mệt thì hãy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ta vỗ vỗ vào bên cạnh, “Ngồi xuống đi rồi nói.” Cậu ta thở dài một hơi, ngồi xuống vẫn còn cười được?” Ta thoáng lặng im, nghiêng đầu nhìn cậu ta nói với Hoàng cô tổ mẫu rằng trong lòng ta chỉ có ngài, cho dù là làm tôi tớ, làm tỳ nữ, bất kể sống hay chết, kiếp này cũng cầu mong được ở bên cạnh ngài. Nếu như không cười, há chẳng phải khiến người khác nghi ngờ sao?”

Cậu ta sững người ra một lát, như cười như không, trong mắt mang theo vài tia bất lực. An, còn nhớ những gì ta nói với nàng không? Nếu nàng thực sự gả cho ta, bất luận là ta vì phụ vương, vì hoàng huynh, vì Lý gia mà phải lấy thêm bao nhiêu nữ tử, bất luận là họ xuất thân từ danh gia vọng tộc nào, cũng không một ai có thể ức hiếp được nàng.”

Ta nghe cậu ta nhắc lại từng câu từng chữ của lời nói thuở ban đầu ấy, không còn sức để cười nữa tin, nhưng ngài cũng không thể vì ta mà đắc tội với vọng tộc, vì cho dù giờ đây ngài đang đắc sủng, nhưng cũng chỉ là một Quận vương không có thực quyền.”

Cậu ta nhú mày nhìn ta, “Nàng tưởng rằng ngay cả vài nữ quyến bốn vương cũng không quản nổi sao?”

Ta lắc đầu, nói ữngm tôn ti vốn có thì không thể phá vỡ được, nếu không lọt vào mắt của người khác sẽ lại gây ra phiền phức.”

Cậu ta chăm chú nhìn ta, một lát sau mới nói ữngm cung này không ai là không biết tình cảm của ta dành cho nàng, trong đêm thành thân với nàng ta, ta cũng tới tìm nàng, chính là để phòng sau này nàng ta sẽ ức hiếp nàng.”

Ta cười với cậu ta, “Ta biết.”

Cậu ta không nói thêm gì nữa, đưa tay tháo lược và trâm cài trên tóc của ta, càng tháo càng loạn, không nén được, khẽ than thở là lần đầu tiên bốn vương làm việc này, xem ra tay nghề của các cung nữ cũng rất linh hoạt.” Ta bất động nhìn chăm chú vào ngọn nến đỏ cao cao, mặc cho cậu ta loay hoay, một lát sau cậu ta mới miễn cưỡng coi là đã tháo xong, đặt từng chiếc một vào lòng bàn tay, bước tới đặt lên bàn trang điểm rồi lại đổi cho ta tách trà khác.

Ta nhìn cậu ta không ngừng bận rộn, hiểu rằng cậu ta cố ý làm như vậy nhưng không biết phải khuyên giải ra sao, đành phải đứng dậy dập tắt đèn, rồi lại thổi tắt hai ngọn nến hỉ.

Cậu ta dừng bước chân, sau khi ánh mắt thích ứng dần với bóng tối mới bước tới trước mặt ta, khẽ nói ữngm nay nàng ngủ trên giường, ta ngủ ở giường nhỏ.” Ta gật đầu, tới cạnh giường buông màn xuống, thấy tiếng cậu ta chìm vào giấc ngủ rồi mới từ từ nằm xuống.

Mấy ngày nay vì có người từ Côn Minh tới viếng thăm nên tâm tình của Hoàng tổ mẫu rất tốt.

Trường Sinh Điện đang thiết yến khoản đãi sứ thần, ta tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, ôm Vĩnh Huệ ra khỏi Đông Cung, đi hướng về phía hồ Khuynh Dương. Vĩnh Huệ cuộn mình trong lớp áo lông dày, mở to đôi mắt đen nhánh quan sát khắp nơi, không sợ hãi chút nào, chẳng hề lo lắng khó chịu giống ta lúc mới vào cung, quả đúng như lời Nghĩa Tịnh đại sư nói, là tướng trời sinh phú quý.

Ta thấy con bé có vẻ chật vật, liền đi tới một chỗ ngồi xuống, đang suy nghĩ xem là con bé đói hay mệt thì thấy thúc phụ từ phía xa đang rào bước tới, trên mặt mang theo nét giận dữ, ông ta nhìn thấy ta, bước chân hơi ngừng lại một chút rồi rẽ ngoặt giữa đường, đi về phía ta.

Ông ta vừa bước tới, ta đã lờ mờ thấy có điều gì đó không ổn, ra hiệu cho Hạ Chí và Đông Dương đứng xa ra một chút, đứng dậy hành lễ, “Vương gia”. Võ Tam Tư nheo mắt nhìn taểu chất nữ thật có nhã hứng, dám tới đây nhân tản đi dạo trong khi mọi người đang tiếp đón sứ thần.” Mặc dù đang cười nhưng vẫn không che giấu nổi nét giận dữ ác độc trên khuôn mặt.

Ta lắc đầu, cười đáp nh Huệ còn nhỏ, con sợ chỗ đông người quá sẽ làm con bé sợ.”

Võ Tam Tư gạt mấy người bên cạnh ra, đón lấy Vĩnh Huệ, trêu đùa rằng y mà đã tránh đi, nếu không thực sự sẽ bị dọa đến phát sợ. Hôm nay trước mặt Bệ hạ, các vị đại thần tự xin được giáng tội, giờ đang quỳ đầy ngoài Trường Sinh Điện, đâu còn ca hát nhảy múa nữa.” Ta giật mình kinh ngạc thần từ Thương Sơn Nhĩ Hải tới đây, quần thần trong triều lại quấy rối đúng lúc này, không biết là tội gì mà lại chọn thời điểm này để xin chết như vậy?”

Võ Tam Tư tiện thể ngồi xuống công phải là xin chết, mà là nhân cơ hội này xin cơ hội sống. Chu Quốc Công vì một vũ nữ mà hại tới cả nhà người ta, chuyện này nếu như truy cứu chẳng phải sẽ truy cứu lên đầu Lai Tuấn Thần sao? Một khi điều tra triệt để lại, cả triều đình sợ rằng có tới hơn nửa là thân tín của Lai Tuấn Thần. Chúng thần cùng hợp tấu, nếu nương tựa vào Lai Tuấn Thần thì chỉ mình mình chết, nếu chống lại Lai Tuấn Thần, vậy là tru di cửu tộc, là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, để bảo vệ cho tính mạng của cả gia tộc mình. Hoàng thượng ngay lập tức lệnh cho người bắt giam Lai Tuấn Thần, bảy ngày sau xử trảm giữa chợ.”

Ta nghe tới đây, dần hiểu rõ sự tức giận của ông ta từ đâu mà có.

Trước có Địch Nhân Kiệt về triều, sau đó lại nhắm thẳng vào Lai Tuấn Thần, hơn nửa số trọng thần trong triều đã cúi đầu nhận tội, nếu không phải có người của Lý gia chống lưng, họ chắc chắn sẽ không dám chọc giận Thiên tử như vậy. Trước mắt tổn thất chỉ là một tên quan lại ác ôn Lai Tuấn Thần, nhưng điều khiến ông ta thực sự tức giận e rằng chính là Lý gia không có chút động tĩnh gì mà vẫn có thể lôi kéo được hơn nửa triều thần, làm lay động địa vị vốn có của Võ gia.

Võ Tam Tư để mặc Vĩnh Huệ nắm lấy ngón tay mình một Lai Tuấn Thần nhỏ nhoi, bốn vương đáp ứng cho tâm nguyện này.” Ông ta liếc nhìn ta, ánh mắt như dao sắc, “Coi như là để an ủi cho ước nguyện không thành của hân.”

Ta đón lấy ánh mắt của ông ta trong nắng gió chan hòa nhưng sau lưng lại dần dâng lên lạnh ý, điều mà ông ta ám chỉ tới, là bí mật mà ta cho dù chết cũng phải giấu đi.

Lúc này, Vĩnh Huệ đột nhiên í ới, đưa tay ra đòi ta bế, ta mỉm cười, vội giơ tay đón lấy con bé, “Thúc phụ cũng đừng quá nóng giận, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ ngoại tộc mà thôi, nghe nói sứ thần Côn Minh mang tới rất nhiều cống phẩm, không biết có gì mới lạ không?”

Võ Tam Tư bấm đốt ngón tay, vuốt lại ống tay áo vừa bị đê nhả nường Sơn Nhĩ Hải phát triển mạnh nhất là nghề điêu khắc gỗ, hôm nay Hoàng thượng đem tượng khắc hoa sen ngàn cánh đặc sắc nhất ban cho Lâm Tri Vương phi, nhưng nghe nói Lý Long Cơ đã đem tới cung của người, sao? Vẫn chưa nhìn thấy à?”

Ta nghe ông ta nói vậy thì mới nhớ đến bức tượng điêu khắc gỗ sáng sớm nay được mang tới, nhưng không ngờ phía sau nó lại là câu chuyện này, chỉ cười cười, không đáp lời.

Ông thấy ta không nói gì, cười thanng Cơ đúng là thiếu niên phong lưu, còn nổi trội hơn Thành Khí năm xưa, nếu giờ đem hai người ra so bì chắc sẽ khó phân cao thấp đây.”

Ta thấy câu nào ông ta cũng như đang ám chỉ, biết ông ta không chịu bỏ qua chuyện này, im lặng trong giây lát rồi nói nh An hiểu rõ thúc phụ năm đó có ý che chở, che giấu bao năm, chỉ là chuyện trong cung sao có thể qua nổi mắt của Hoàng tổ mẫu, giờ Vĩnh An đã hoàn toàn sáng mắt ra rồi, chỉ nguyện trân trọng người trước mắt, sớm đã quên hết những chuyện trước đây rồi.”

Ông ta cứ tưởng rằng đã nắm được điểm yếu này, chỉ bằng phá bỏ hoàn toàn nó đi. Hôm đó trong điện chỉ có ta và Vĩnh Thái, đến cả Uyển Nhi cũng là tới lúc thảo Thánh chỉ mới vào bên trong, cho dù ông ta có bản lĩnh tày trời cũng khó mà tìm được cách chứng thực, chỉ bằng cứ đánh lạc hướng ông ta, chỉ cần ông ta nửa tin nửa ngờ, suy xét lại thật kĩ đạo Thánh chỉ kia, nhất định sẽ cảm thấy kì lạ.

Tội kháng chỉ như vậy Hoàng tổ mẫu lại chỉ giáng phong hiệu của Lý Thành Khí, có thể thấy rõ sự thiên vị dành cho Lý gia. Còn đối với ông ta thì lại thêm vài phần kiêng nể, bớt được vài chuyện vặt vãnh, tuyệt đối không hề có hại chút nào.

Ông ta vẫn cười như thường, gật đầu người đã nói như vậy, bốn vương cũng bớt đi được tâm sự trong lòng.”

Ta nhìn ông ta, khẽ nói ung quy đều là đích tôn, rơi vào tay Hoàng cô tổ mẫu nhiều nhất cũng chỉ là một câu nói trẻ tuổi phong lưu mà thôi.” Ta thấy ông ta không nói gì nữa rồi nhìn Vĩnh Huệ đã mệt tới mức mắt dúi lại, vội hành lễ Vương gia không còn chuyện gì khác, Vĩnh An xin cáo lui.”

Ông ta gật đầu, liếc nhìn Vĩnh Huệ là một tiểu mỹ nhân, Lâm Tri Quận vương thật có phúc.”

Đường về cung còn dài mà Vĩnh Huệ lại đang ngủ rất ngon, ta sợ sẽ khiến con bé tỉnh giấc nên quyết định bảo Đông Dương sai người chuẩn bị chút trà và bánh điểm tâm, dừng lại ở noãn đình bên hồ, ôm con bé vào trong lòng rồi ngồi cùng ở đó.

Một lát sau, trời bắt đầu đổ mưa, lại còn càng ngày càng nặng hạt.

Trên hồ có một chiếc thuyền đang đi tới, từ phía xa xa đã nhìn thấy hai nội thị đang cầm ô, nhanh chóng đón hai thiếu nữ lên bờ, bốn cung nữ phía sau đều bị ướt hết nhưng không hề có thứ gì để che chắn, có lẽ trước lúc du ngoạn không chuẩn bị sẵn nên đành để mặc mưa thấm ướt người.

Quanh đây chỉ có noãn đình này là có thể tránh mưa, chỉ giây lát sau, họ đã đi tới ngoài đình.

Hai thiếu nữ kia bước vào, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn ta, khuôn mặt ưa nhìn khiến người ta không khỏi yêu thích, diện mạo của cả hai lại giống hệt nhau. Ta thấy xiêm y của họ mang nét đặc sắc của phương Nam, lại chải kiểu tóc búi ngược, rất có phong vị của Thanh Hà cổ xưa, dần dần đoán ra thân phận của họ, đứng dậy hành lễ thị thỉnh an hai vị phu nhân.”

Hai người họ nhìn nhau, cô gái lớn tuổi hơn cười một tiếng gì ra là tân sủng mới của đệ đệ.”

Trong nụ cười của nàng ta mang theo sự châm chọc tinh vi, chói tai tới mức khiến ta thầm cười khố. Là việc liên hôn với năm họ bảy tộc, Lý Thành Khí vừa mới nạp thêm cặp tỉ muội Thôi thị này làm thiếp, nghe nói họ chính là biểu muội của Vương Hoàn, hôm nay nghe ý vị trong lời nói này, quả đúng không sai.

Ta chỉ cười, không tiếp lời.

Hai người họ lại nhìn nhau, cô gái trẻ tuổi hơn liếc qua ta, căn dặn người bên cạnh mấy người bên ngoài vào đây đi, cứ đứng dầm mưa như thế cũng không tốt.” Nội thị đứng cầm ô bên ngoài hơi sững lại, nhìn lướt qua ta, noãn đình này vốn rất nhỏ, chỉ có thể chứa được năm sáu người, lúc này ta và Hạ Chí đang ở đây, thêm hai người họ, bên ngoài lại đang có sáu người nữa, sao đủ chỗ đứng?

Tên nội thị kia hơi do dự, khẽ nói úng tiểu nhân không sao, các phu nhân không bị dính nước mưa là được.” Thôi thị nhỏ cười với ta, “Vậy đành để muội chịu thiệt vậy.”

Ta sớm đã lường trước được điều này, chỉ cười nói ông sao, họ ướt như vậy rồi, tránh được một ít vẫn hơn.” Phẩm bậc của nàng ta đứng trên ta, lại là con gái nhà vọng tộc, bảo ta phải đứng ngoài mưa ta cũng không thể nói được gì.

Ta ra hiệu cho Hạ Chí cầm ô, đứng ra phía ngoài hiên đình, nhường noãn đình cho họ.

Hạ Chí khẽ hỏi rằng có cần cho họ biết thân phận của tiểu Quận chúa để bảo họ nhường lại đình hay không. Ta lắc đầu, không nói gì, lúc này ở Trường Sinh Điện đang trời long đất lở, nơi này lại càng phải cẩn thận hơn, trong cung đâu đâu cũng là tai mắt của Hoàng tổ mẫu, chỉ một chút tranh chấp nhỏ ở đây truyền tới Trường Sinh Điện thôi cũng không biết sẽ bị người ta nói thành cái gì.

Hai chị em Thôi thị là thê thiếp của chàng, nếu có sai sót gì thì chắc chắn sẽ liên lụy tới chàng.

Nửa canh giờ sau mưa vẫn không ngớt đi chút nào, ta sợ Vĩnh Huệ vì đói mà tỉnh giấc, đang không biết làm sao để quay về chợt nghe thấy phía xa có người đang gọi mình, ngẩng đầu lên liền phát hiện ra mấy vị Quận vương, đoán rằng vì trời mưa giải tán được đám quan lại đang quỳ dưới đất, họ mới có thể về cung.

Lý Long Cơ vốn đang rất vui vẻ, lúc này gương mặt đột nhiên cứng lại, đoạt lấy chiếc ô từ trong tay nội thị, sải bước đi tới. Lý Thành Nghĩa kéo Lý Thành Khí lại nói vài câu, Lý Thành Khí im lặng nhìn về phía ta, gật đầu, cũng đi về hướng này, mặc dù không nhanh bằng Lý Long Cơ nhưng khuôn mặt cũng thu lại nét cười, đôi con ngươi sâu thẳm, khó phân hỉ nộ.

Những người trong đình lúc này mới chú ý tới người đang đi đến, tiếng thỉnh an liên tiếp vang lên.

“Nàng đang tranh hơn thua với ai vậy? Mưa to thế này đứng bên ngoài làm gì?” Lý Long Cơ kéo tay ta, khẽ mắng, “Còn không mau vào trong!” Ta vốn dĩ chẳng tức giận nhưng bị cậu ta trách cứ như vậy bỗng nổi cáu, trừng mắt nhìn cậu ta một cái. Cậu ta thấy ta trừng mắt thì hơi ngẩn ra, chạm vào tay ta, giọng nói dịu lạnh phát khiếp, vào trong rồi nói.” Ta vốn đang muốn đi, thấy cậu ta như vậy cũng không tiện chống đối nữa, đành cùng cậu ta vào trong đình.

Hai tử muội Thôi thị vẫn đang hành lễ, cậu ta liếc qua hai người họ, “Đứng dậy đi.” Nói xong, đón lấy Vĩnh Huệ từ trong lòng ta, “Ta giúp nàng ôm muội muội, nàng tới chỗ lò sưởi sưởi ấm một chút đi. Nàng bao bọc con bé kĩ càng nhưng bản thân lại mặc ít như vậy.”

Cậu ta cũng là người thông minh, nhìn thấy hai người kia chắc cũng đoán ra bảy tám phần nên không hỏi thêm nữa. Lúc này Lý Thành Khí bước vào

trong đình, bình thân liếc nhìn ta, thấy y phục và giày của ta đều ướt hết thì khẽ chau mày.

Lòng ta khẽ chua xót, mỉm cười hành lễ lên vương.”

Chàng gật đầu, nhàn nhạt nói dậy đi.”

Ta đứng dậy, đi tới bên cạnh lò sưởi, tất cả sự bình tĩnh vừa rồi đã không còn, mới nhận ra đây là lần đầu gặp chàng từ sau khi được gả vào Đông Cung, từ bấy tới nay, cũng đã được mười mấy ngày rồi.

Lý Thành Khí nhìn Vĩnh Huệ đang ngủ say rồi mới quay ra nhìn chị em Thôi thị, trầm giọng nói xuống!”

Chị em Thôi thị khẽ ngớ ra, lập tức quỳ mọp xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Trong đình ngay lập tức trở nên yên lặng, không ai dám lên tiếng.

Chàng bước tới trước mặt hai người hòng Huệ Quận chúa vẫn còn nhỏ, nếu như dính mưa bị nhiễm lạnh, bốn vương biết ăn nói sao với Hằng An Vương? Quận chúa Võ gia, trắc phi của Lâm Tri Quận vương đâu có như lũ trẻ ngoài chợ để mặc cho các người sai khiến, nếu chuyện này truyền tới tai Hoàng tổ mẫu, đến cả bốn vương cũng không che chở nổi cho các người chứ đừng nói là Thanh Hà Thôi thị!”

Chị em Thôi thị mặt cắt không còn một giọt máu, không dám cãi nửa lời.

Chàng lại quở trách thêm vài câu rồi mới nhìn Lý Long Cơ nói Vĩnh Huệ về đi.” Lý Long Cơ gật đầu, đưa Vĩnh Huệ cho Hạ Chí bế, ra hiệu cho nội thị đưa ô cho cậu ta rồi gọi ta một tiếng.

Ta bước tới bên cạnh cậu ta, hành lễ với Lý Thành Khí lên vương, thần thiếp cáo lui.”

Chàng gật đầuật có lỗi.”

Lòng ta ghen lại, lúc ngẩng đầu nhìn chàng, tầm mắt của hai người khẽ lướt qua nhau.

Chàng nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào tử muội Thôi thị, ta cũng không dám ở lại lâu, vội bước ra khỏi đình, bước từng bước trong mưa. Lúc này, Lý Long Cơ đã giơ một chiếc ô xanh ra che cho ta, cùng ta đi lên phía trước, mấy nội thị và Hạ Chí đi theo phía sau, không xa không gần, khoảng cách chỉ khoảng năm sáu bước chân.

Mưa thi nhau rơi vào mặt ô, vừa nhanh vừa mạnh, nhưng ta và cậu ta lại yên ắng vô cùng.

Khi đi rất xa rồi, Lý Long Cơ mới khẽ nói lỗi.” Ta mỉm cười, không nhìn cậu ta. Một lát sau, cậu ta lại ngập ngừng vừa mới nói phải bảo vệ cho nàng mà lại hại nàng tới mức này, chẳng lẽ ngay cả một câu xin lỗi nàng cũng không muốn nghe sao?” Ta dừng bước, nhìn cậu ta một hồi mới cười hỏi: “Hoàng tổ mẫu ban thưởng tượng khắc Nhĩ Hải cho Vương thị, sao ngài lại đưa tới cung của ta?”

Các nội thị phía sau đều dừng lại, yên lặng chờ đợi chúng ta.

Lý Long Cơ trầm mặc trong giây lát, “Chuyện này là do ta suy nghĩ không thấu đáo.”

Ta lắc đầu: “Ái ta không chỉ khiến Vương Hoàn phải kiêng dè, khiến các thế thiếp vào cửa sau này phải khiêm nhường, mà quan trọng nhất là khiến Hoàng tổ mẫu vui lòng, đúng không?”

Hoàng tổ mẫu thích nhất là việc liên hôn Võ gia và Lý thị, chính là để sau này huyết mạch tương liên, không dẫn tới cảnh một họ bị tận diệt, còn ta mặc dù đã bị tước phong hiệu nhưng vẫn là người của Võ gia, Lý Long Cơ vẫn sủng ái ta như vậy, đương nhiên là ứng với tâm tư của Hoàng tổ mẫu.

Huống hồ, trong thời điểm mấu chốt của việc truyền Hoàng vị, chỉ một điều kế vô cùng nhỏ bé cũng có khả năng quyết định đại cục.

Cậu ta chăm chú nhìn ta, không đáp lời, ta nói tiếp sủng ái của ngài, Hoàng tổ mẫu đã nhìn thấy cả rồi, mấy ngày nay ngài nên tới chỗ Vương thị nhiều một chút, ngủ ở giường rộng bao giờ cũng tốt hơn ngủ ở giường nhỏ.”

Cậu ta đột ngột kéo tay áo của ta, khẽ nói nhin An, nàng nói đúng, nhưng ta không thể ngờ được là lại xảy ra chuyện hôm nay, nếu như Vương thị, hoặc là bất kì nữ quyến nào trong cung của ta, tuyệt đối sẽ không dám ức hiếp nàng như vậy.”

Ta gạt tay cậu ta ra, “Ta không giận ngài.”

Cậu ta thoáng im lặng, sự ấm áp trong mắt dần tan đi, giây lát sau liền buông tay, “Ta biết.” Nói xong không lên tiếng nữa.

...

Lúc Lai Tuấn Thần bị xử trảm giữa chợ, nghe nói rằng máu văng tung tóe khắp nơi, bách tính đứng xem xung quanh xé rách phần thi thể còn lại, khoét mắt lột da, ăn tươi nuốt sống.

Đông Dương vừa hầu hạ ta, vừa kể lại chuyện ấy sống động như thật, ta đang nghe tới mức hãi hùng khiếp vía thì chợt nhìn thấy trong mắt Hạ Chí hiện lên một tầng ánh nước, trong lòng khẽ động, đưa mắt ra hiệu cho Đông Dương, “Đi đổi một bình trà hoa đình hương lên đây.” Đông Dương vâng lời, bưng trà ra khỏi phòng.

Mặc dù ta không biết thân thế của Hạ Chí trước khi vào cung, nhưng nhìn thấy nàng như vậy, cũng đoán được rằng bảy tám phần là có liên quan tới Lai Tuấn Thần, không nén được cảm thán, khẽ nói với Hạ Chí trong cung trong triều, có không biết bao nhiêu người bị Lai Tuấn Thần hãm hại, hôm

nay mặc dù hần đã gặp báo ứng, nếu người muốn khóc cứ khóc thật thoải mái đi.”

Quả không ngoài dự liệu, ta còn chưa dứt lời, nàng đã cứng người lại, nước mắt tuôn ra như suối rồi ngời thục xuống đất. Ta nhìn nàng khóc như vậy, cũng nhớ lại từng hình phạt trong thiên lao nhiều năm về trước, đang thất thần thì Đông Dương vội vã tiến vào, thấy Hạ Chí hơi giật mình, từ bước tới nói với tận vương tới rồi.” Nàng nói xong, vội vàng tiến lên dìu Hạ Chí đứng dậy, giúp nàng ấy lau mặt.

Ta đứng dậy, vừa nghĩ xem Lý Long Cơ tới đây là vì chuyện gì, vừa bước ra khỏi tấm bình phong. Đột nhiên, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, một bóng người liêu xiêu bước tới, đâm phịch vào tấm bình phong, ta vội đưa tay ra kéo, hai nội thị phía sau nhanh chóng giữ lấy tấm bình phong, hoảng sợ nhìn nhau một cái.

“Vĩnh An,” Lý Long Cơ hé mắt, nhìn xoáy vào ra, “Ta rất vui.” Ta biết cậu ta đang nói tới cái chết của Lai Tuấn Thần, bèn vừa che mũi, vừa gật đầu cười biết rồi, mau vào trong trước đã.” Cậu ta nắm chặt lấy cổ tay ta, dựa vào ta, để ta dìu vào trong phòng, ta tự mình đưa cậu ta vào giường, tháo giày đắp chăn cho cậu ta, xong xuôi mới dặn Hạ Chí chuẩn bị chút canh nóng, Đông Dương sớm đã bưng một chậu nước nóng tới.

Ta đón lấy chiếc khăn đã nhúng nước nóng, lau mặt và tay cho cậu ta, cậu ta từ đầu chí cuối chỉ tựa vào giường, như cười như không nhìn ta, không nói chuyện, cũng chẳng nhắm mắt, cứ nhìn ta như vậy khiến ta cảm thấy có chút kì quặc.

Ta đưa chiếc khăn ướt cho Đông Dương, lấy bát canh nóng từ tay Hạ Chí, múc một thìa, đưa tới gần miệng cậu ta, nóiu uống đi, uống xong rồi mau chóng ngủ một giấc.” Cậu ta uống một ngụm nhỏ, thở ra một hơi thật dài, trêu đùa nàng đã hơn nửa năm rồi mà tới tận hôm nay mới được uống một ngụm canh của nàng.”

Ta lại múc thêm một thìa, liếc xéo cậu ta, “Nếu ngài còn không chịu ngậm miệng, ta sẽ đưa ngài tới cung chính phi.” Cậu ta lắc đầu cười, không nói thêm nữa, tiếp tục uống thêm mấy ngụm canh rồi mơ hồ ngủ thiếp đi.

Ta giúp cậu ta buông màn, ngồi phía bên ngoài tấm rèm trướng, đoán rằng tới sáng cậu ta mới tỉnh, bèn căn dặn nội thị đi chuẩn bị y phục cho buổi sáng mai, đang cầm cuốn sách lên chuẩn bị tĩnh tâm đọc, Hạ Chí đã bước nhanh vào, sắc mặt trắng xanh nhìn ta.

Ta giật mình, đặt cuốn sách xuống, ra hiệu cho nàng lại gần, khẽ hỏi có chuyện gì?” Nàng liếc nhìn về phía lớp màn, thấp giọng bẩm báo Ỗ Vương phi xảy ra chuyện rồi.”

Ỗ Vương Hoàn nếu có bất trắc gì thì có tới tám chín phần là liên quan tới đứa bé trong bụng. Ta vội bảo Ỗ nói tiếp.”

Nàng đáp sáng Vương phi và Quận vương cãi nhau một trận rất to, Quận vương vung tay áo bỏ đi, Vương phi nhất thời nóng giận ném hết các đồ vật đi, động tới thai khí, lúc này Thẩm Thái y tới, nói chắc chắn không giữ nổi thai nhi nữa, bảo Quận vương mau chóng quay về xem sao.”

Ta nhíu mày nhìn về phía giường, trong lòng thầm mắg cậu ta không giữ được bình tĩnh, bước tới gọi cậu ta mấy câu, nhưng cậu ta đã say tới mức chẳng biết gì nữa, nếu muốn cậu ta đi lúc này, e rằng không thể được.

Nhưng nếu không lộ diện, Vương Hoàn nhất định sẽ ghi hận trong lòng, Thái Nguyên Vương thị tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua, chắc chắn sẽ tính món nợ này lên đầu Lý Long Cơ...Ta đang nghĩ đối sách thì bên ngoài truyền tới tiếng cãi nhau, hóa ra là Đông Dương đang tranh cãi với người ta.

Ta biết rằng không thể chần chừ thêm được nữa, vội nói với Hạ Chí Đông Dương vào đây, đóng chặt cửa cung, cứ nói là Quận vương ngủ rồi.” Ta

ngẫm nghĩ thêm một lát, quyết định đặt cuốn sách xuống, đứng dậy nóng ta ra ngoài xem thử.”

Ta đứng dậy, chỉnh lại y phục, đem theo Hạ Chí ra khỏi cung, đứng ở dưới bậc thềm, nhìn mấy cung nữ trong cung Vương phi. Vì Lý Long Cơ có ý bảo vệ nên ta luôn tránh gặp người trong cung Vương Hoàn, lúc này liếc qua ánh mắt và vẻ mặt của họ, đều hiện rõ lên sự hoảng sợ và hận ý, khó có thể tránh né được nữa.

Ta thầm than thở, lạnh lùng nói: “vương đã ngủ rồi, có chuyện gì để mai nói.”

Tây Phương cung kính hành lễ, trầm giọng nói: “phi đã có biểu hiện sinh con, nếu Quận vương vẫn không tới e rằng không kịp nữa.”

Ta im lặng nhìn nàng ta, không nói câu nào, nhìn cho tới khi nàng ta cúi đầu xuống mới trầm mặc quay người đi, sai người đóng chặt cửa cung lại.

Sau khi vào điện, ta ngồi lên chiếc giường nhỏ, cầm cuốn sách vừa này đọc dở lên, tiếp tục đọc, nhưng trong lòng vô cùng rối loạn, rất lâu sau vẫn không đọc được chữ nào.

Hạ Chí nhìn ta đầy nghi hoặc, còn Đông Dương không giữ nổi bình tĩnh, khẽ nhắc: “cuyện này vốn dĩ không liên quan tới phu nhân, nhưng người lại ra mặt sau đó đóng chặt cửa cung lại, nếu truyền ra ngoài thì sẽ thành lỗi sai của phu nhân.” Ta vẫn nhìn cuốn sách, thuận miệng nói: “người lên truyền tin ra ngoài cho ta, nói rằng tính ta rất hay đổ kị, là do Quận vương nhất thời mê muội nên mới dẫn tới sai lầm đêm nay.”

Hai người họ hoảng hốt nhìn nhau, rồi lại thắc mắc nhìn ta, ta khẽ nói: “người từ nhỏ đã theo Quận vương, ta cũng không ngại nói thẳng, nếu như vì tính hay ghen ghét đổ kị của ta nên mới xảy ra chuyện này, cùng lắm cũng chỉ bị trừng phạt rồi cảm hận. Nhưng nếu Quận vương vì chuyện này

mà đắ tội Thái Nguyên Vương thị chắc chắn sẽ không thể dùng một hai câu mà giải quyết được ổn thỏa.”

Đông Dương vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng đã bị Hạ Chí kéo tay áo lại. Hạ Chí nhìn thật sâu vào ta, hành lễ tỳ cáo lui, phu nhân nghỉ sớm đi.”

Ta gật đầu, nhìn hai người họ lui xuống rồi mới nắm chặt cuốn sách trong tay, đầu đau như kim châm từng đợt.

Sự ghen ghét và căm hận của phụ nữ vốn dĩ là xuất phát từ bản tính hay thay lòng đổi dạ của đàn ông, nhưng cuối cùng kẻ ganh ghét kia lại chính là kẻ hại bản thân mình bị thất sủng. Ta sao lại không muốn tránh đi mỗi họa ấy chứ? Nhưng cho dù là tránh được rồi nhưng vẫn sẽ bị liên lụy, chi bằng đem chuyện này tự đổ lên đầu mình, sau khi tỉnh dậy cậu ta vẫn có thể dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành, chung quy cũng vẫn là danh phận vợ chồng, ngày dài tháng rộng, rồi sẽ có lúc hóa giải được.

Trong ngoài phòng đều vô cùng yên tĩnh, mấy lần ta đứng dậy muốn gọi Lý Long Cơ nhưng đều uống công, mãi đến tận khi tờ mờ sáng, cậu ta mới rên lên một tiếng, khẽ kêu nước.

Ta rót một tách trà lạnh, dìu cậu ta ngồi dậy, cho cậu ta uống một chút nước rồi lại ngồi bên cạnh giường im lặng hơn nửa canh giờ, cậu ta gắng gượng mở mắt ra, nhìn ta rất lâu, chống người lên tựa vào cạnh giường, giọng khàn khàn: “Giường của nàng một đêm, nàng cũng trừng mắt nhìn ta như vậy một đêm sao?”

Ta căn môi nhìn cậu ta, một lát sau mới nói bé của Vương thị không còn nữa rồi.”

Cậu ta kinh ngạc nhìn ta, “Lúc nào?”

Ta khẽ đáp qua.” Cậu ta thoáng rầu rĩ, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, “Sao không gọi ta dậy?”

Ta đáp gọi mấy lần nhưng ngài không hề nghe thấy,” ngừng một chút rồi lại bổ sung thêm ngài tới chỗ ta, là đã sinh non rồi.”

Cậu ta ngồi lặng yên trong giây lát, đứng dậy rồi đi luôn, bước chân có chút loạng choạng nhưng ngày càng gấp gáp, thoáng một cái đã ra khỏi cửa cung.

Ta thầm than thở, trong lòng cũng thầm đau, chân tay sớm đã tê dại đi, ngồi thêm một chút nữa rồi mới đứng dậy, đi ra cửa cung, nhìn theo bóng lưng đang dần xa khuất, đầu óc trống rỗng, đến khi có người khê ho một tiếng mới nghiêng đầu qua nhìn.

Thẩm Thu đeo hòm thuốc, y phục khê tung bay trong gió sớm, y đứng cách ta mấy bước, nhìn ta chăm chú, đôi đồng tử hẹp dài sâu xa khó đoán.

Ta vô lực nhìn y, không nói gì, quay người trở về cung, y chậm chậm bước theo ta, vào trong phòng rồi mới khê than rằng sau này Vương thị sẽ không thể sinh con được nữa.”

Bàn tay đang rót trà của ta khựng lại, không đáp lời, nghĩ đến người con gái có đôi mắt sáng long lanh kia, cũng cảm thấy đau lòng.

Y dựa vào cạnh bàn, đón lấy tách trà, nói nhỏội có biết đêm qua muội đuổi thị nữ của Vương Hoàn đi như vậy là mình chứng cho điều gì không?”

Ta dạn dò Hạ Chí chuẩn bị bữa sáng, cười nói đêm không ngủ, cùng dùng bữa đi.”

Y gật đầu, dựa vào cạnh bàn, tranh thủ lúc chờ đợi nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Vốn đã quen nhau từ trước nên ta cũng không quá khách khí, thuận tay thu dọn mấy cuốn sách đêm qua, sau khi đặt từng cuốn về chỗ cũ, Hạ Chí cũng đã chuẩn bị xong.

Dùng bữa xong, y buông đũa, lên tiếng khuyên này mặc dù không phải là tội chết, nhưng tội sống cũng khó tránh được.”

Ta nhìn vẻ mặt của y, không khỏi than thầm thì ra y đã tính toán hết mọi việc. Giờ đây thiên hạ vẫn là của Võ gia, Hoàng tổ mẫu có thể vì Hoàng uy mà giết ta, nhưng tuyệt đối sẽ không vì người ngoại tộc mà giết người họ Võ, hơn nữa bao năm nay Người vẫn có ý áp chế huyết mạch của Lý gia, từng rất nhiều lần ban thuốc trụ thai cho thê thiếp của chư vị Quận vương, những tình tiết nhỏ ấy chính là cơ hội sống của ta.

Ta buông đũa, “Bởi vậy nên mới phải ăn no bụng trước rồi mới tự mình đi thỉnh tội.”

Y lắc đầu cười, búng nhẹ vào tách trà, “Nếu đã vậy thì ta đây cũng không khuyên nhiều nữa, giờ đầu ra hay rút đầu lại thì cũng vẫn chỉ cần một đao. Tiểu nhân sẽ chuẩn bị sẵn thuốc trị thương ở Thượng Y Cục, lúc nào cũng cung kính chờ đợi phu nhân.”

Ta nghe ngữ khí của y nhẹ nhàng như vậy, vừa cười vừa bực dọc, nếu như không chữa khỏi, sẽ hỏi tội một mình huynh.”

Y gật đầu, đứng dậy đeo hòm thuốc, thoáng trầm mặc, nói như ta chữa không khỏi, tự nhiên sẽ có người tới hỏi tội ta.” Ta hiểu ẩn ý trong lời nói của y, liền im lặng.

Sau khi Thẩm Thu đi rồi, ta căn dặn Hạ Chí và Đông Dương cấm túc hết người trong cung, thay một bộ y phục màu trắng, không đeo bất cứ trang sức gì, một mình đi tới trước cung Vương thị, quỳ thẳng xuống, tự xin chịu tội.

Lý Long Cơ thật ra cũng chỉ là một Quận vương không có quyền thế gì, nếu như ta quỳ xuống thỉnh tội, không biện hộ gì thêm, thì đây sẽ chỉ là chuyện trong cung của Lâm Tri Quận vương, người ngoài tuyệt đối không

thể nhúng tay vào, truyền tới trong cung cũng coi như cho Hoàng tử mẫu một lời giải thích.

Nghĩ đến đây, lại cảm thấy hổ thẹn không yên, lần quỳ này tuy là kế sách tạm thời, nhưng cũng chính là một sự toan tính.

Con gái nhà danh gia vọng tộc, gả vào Hoàng thất nhưng lại phải chịu nỗi khổ bị lạnh nhạt, vốn là một hỉ sự vô cùng to lớn, nhưng giờ đã biến thành chuyện khiến người ta phải nuối tiếc cả đời. Từ sau khi thành thân, trừ việc tử muội Thôi thị cố tình gây khó dễ cho ta ra thì nàng ấy vẫn chưa từng thực sự tỏ rõ thái độ với ta, cho dù là ngại sự sủng ái của Lý Long Cơ hay vì bất cứ nguyên nhân gì khác nói cho cùng lỗi vẫn là ở ta, vẫn cứ là vì ta mà xảy ra chuyện.

Trời dần sáng, cung Vương thị vì thấy ta quỳ ở đây nên đóng chặt cửa, không có người nào lộ diện.

Ta cúi đầu nhìn mặt đất, lười chẳng muốn nghĩ gì, nhìn bóng của mình dần dần biến mất mới biết là đã tới giữa trưa. Vì giờ là mùa đông lạnh nên đầu gối chỉ quỳ hơn nửa canh giờ đã mất cảm giác, chỉ có điều cơ thể đang ngày một lạnh hơn, không khỏi nhớ lại cái đêm Lý Thành Khí quỳ giữa trời tuyết của nhiều năm về trước, lúc ấy còn có băng tuyết dưới đầu gối, chắc hẳn sẽ còn khó chịu hơn lúc này nhiều đúng không?

Phía trước cung không ai dám đi tới, chỉ có mình ta ở đó nên vô cùng thanh tịnh.

“Ai bảo nàng quỳ ở đây?” Đột nhiên ta bị kéo rất mạnh, suýt chút nữa thì ngã sõng soài ra đất. Lý Long Cơ thấy người ta cứng đến mức bất động, trong mắt ngập tràn sự tức giận, mím chặt môi, nhất thời không nói nên lời. Ta xê dịch đầu gối, quỳ lại chỗ cũ, ngẩng đầu nhìn cậu ta, “Quận vương xin hãy về đi.” Cậu ta đưa tay muốn kéo ta một lần nữa, nhưng lại bị ánh mắt của ta chặn lại.

Cậu ta yên lặng trong giây lát rồi mới từ từ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ta đã tới chỗ Hoàng tổ mẫu thỉnh tội rồi, nàng không cần gánh tội danh này cho ta nữa.”

Ta lắc đầu, “Hoàng tổ mẫu trách phạt ngài là vì huyết mạch của Hoàng thất, còn ta quỳ ở đây là vì Thái Nguyên Vương thị. Nếu không phải ta họ Võ, hại chính thất trong phủ sảy thai chắc chắn sẽ bị đánh chết, giờ chẳng qua chỉ là phạt quỳ mà thôi, Quận vương nếu nghĩ cho ta thì đừng nói thêm nữa.”

Cậu ta từ từ đưa tay ra rồi đột nhiên lại thu về, tay nắm chặt thành quyền lỗi của ta.”

Ta cười khổ nhìn cậu ta, “Đương nhiên là lỗi của ngài, nàng ấy mang trong mình cốt nhục của ngài, vậy mà ngài lại khiến nàng ấy thất vọng hết lần này tới lần khác, không chỉ sảy thai mà sau này cũng không thể nào có con được nữa.” Ta nói xong, không nhìn cậu ta nữa, cho tới khi đôi giày đen dần dần đi xa, mới cảm thấy đầu gối đau rát, đoán chắc là vì vừa nãy bị kéo qua kéo lại mà nên, không khỏi thầm cười khổ, thuốc của Thẩm Thu quả đúng là có đất dụng võ.

Cho tới khi màn đêm buông xuống, trong cung lên đèn, lúc này toàn thân ta đã không còn chút cảm giác nào nữa. Nghe tiếng gió thổi phàn phật bên tai, nhắm chặt mắt, người nóng hầm hập nhưng vẫn cảm thấy lạnh tới nỗi toàn thân run rẩy, đầu gối lại càng đau nhức, ta không chịu nổi nữa, xê dịch đi một chút, đang muốn quỳ lại bỗng trước mắt tối sầm, không còn chút tri giác nào nữa.

Cơ thể giống như bị lửa thiêu, ta muốn giãy giụa nhưng không sao động đậy nổi, muốn gọi người nhưng không phát ra được âm thanh nào, đang trong lúc sốt ruột không yên thì chợt cảm thấy mặt mình mát lạnh, giống như được một bàn tay vô cùng dịu dàng khẽ chạm vào. Trong phút chốc, tất

cả những nỗi bất an đều tan đi, chỉ còn lại nỗi đau như kim châm chạy dọc khắp toàn thân, không chịu đựng nổi rên lên vài tiếng.

“Vĩnh An.” Bên tai có người khẽ gọi, ta thấy âm thanh ấy vô cùng quen thuộc, cố gắng vật lộn thêm một hồi, cuối cùng mắt thấy được chút ánh sáng và một đôi mắt sáng trong, ôn nhuận mang theo nỗi đau đón tột cùng.

Ta lặng lẽ nhìn chàng, tới khi tỉnh hẳn lại mới thấy mình đang được chàng ôm vào lòng, tim đập mạnh một cái, quyết ý giãy ra nhưng lại thấy cánh tay chàng ôm rất chặt đây không có người ngoài.” Ta nghe chàng nói vậy mới yên tâm trở lại, an tĩnh dựa vào lòng chàng, không ngộ nguây nữa.

Lý Thành Khí lấy bát thuốc ở bên cạnh tay, xúc bằng muống ngọc, bón cho ta từng ngụm một, ta uống được vài ngụm thì lắc đầu, không muốn uống tiếp nữa, chàng lại múc thêm một muống, dịu dàng nếm thêm vài ngụm nữa.” Ta thấy chàng kiên định như vậy, đành uống thêm hai ba thìa nữa, lúc này chàng mới chịu đặt bát thuốc xuống, chỉnh lại chăn bông để ta dựa được thoải mái hơn.

Đây là ở trong cung của ta, trong phòng chỉ có hai người là ta và chàng.

Một lát sau, ta mới mở lời lần đầu tiên ta mới tạm coi như thấu hiểu được nỗi khổ của chàng hôm đó.” Lời nói ra khỏi miệng mới cảm thấy cổ họng đau rát, âm thanh khàn đặc nghe phát sợ. Chàng không tiếp lời, ôm ta chặt hơn một chút, ta thấy chàng như vậy trong lòng càng khổ sở hơn, lại khàn khàn hỏi tới chỗ ta có bị ai nhìn thấy không?”

Chàng yên lặng một lát rồi đáp ông đâu, ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi.” Ta ừ một tiếng, không hỏi thêm gì nữa. Chàng đã nói như vậy tức là đã nắm chắc mười phần, ta không cần phải lo lắng. Hai ta ngồi lặng im thêm một lát, phía bên ngoài bình phong mới truyền tới tiếng ho khe khẽ, Thẩm Thu mỉm cười tiến vào, “Phải thay thuốc rồi.”

Mặt ta nóng bừng lên, đang định ngồi dậy thì Lý Thành Khí đã ôm trọn ta vào lòng, vén chăn bông ra. Thẩm Thu tửm tửm cười nhìn ta, nhanh nhẹn thay thuốc rồi vội lui xuống.

Sau khi y đi rồi, Lý Thành Khí mới để ta tựa vào cạnh giường còn mình thì ngồi đối diện với ta sai người chuẩn bị ít cháo loãng, ăn nhiều một chút.” Ta gật đầu, chàng lại nói thêm xong thì ngủ một lát, nàng vừa mới hạ sốt, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều.” Ta lại gật gật đầu, nghĩ ngợi một chút rồi nói nào chàng đi?” Nói xong mới thấy hối hận, ta sợ rằng chàng ở lại lâu sẽ bị người ta phát hiện, nhưng lại nói giống như là muốn đuổi chàng đi.

Chàng mỉm cười, “Nàng ngủ rồi ta sẽ đi.” Lòng ta chua xót, không nói thêm gì. Chàng thấy ta im lặng thì thở dài, nhẹ giọng hỏi: “Chàng ta không?” Ta lắc đầu, “Kề bên Hoàng quyền, thân bất do kỷ, nhưng trái tim vẫn luôn nghe theo bản thân mình.” Chàng yên lặng nhìn ta, rất lâu sau mới nói: “Này có nàng, là đủ.”

Ta ngẩn ra, từ sau khi được gả cho Lý Long Cơ, trái tim nửa năm nay vốn tưởng đã được mài nhẵn, lúc này lại co rút đau đớn từng hồi, tất cả những thứ không cam lòng, không nguyện ý lúc này đồng loạt trào lên, không sao dẫn xuống nổi. Ta cúi đầu, muốn khắc chế những xót xa đau khổ trong mắt mình, nhưng tầm mắt lại trở nên mơ hồ, không nhìn rõ gì nữa, đành mặc cho nước mắt không ngừng tuôn rơi, chàng trầm mặc lau nước mắt cho ta, hết sức dịu dàng.

Nửa năm qua, ta từng dặn lòng mình phải buông tay, nhưng đều phí công vô ích, mỗi lần gặp chàng đều vội vàng hành lễ rồi lướt qua, còn chàng cũng lạnh nhạt xa cách, ta còn tưởng chàng đã buông xuống rồi, dù gì chàng giờ đây cũng đã có mỹ quyến kiều thê trong vòng tay, ta và chàng lại bị ngăn trở bởi quá nhiều thứ...Chàng nhắc người ngồi tới bên cạnh giường, lại ôm ta vào lòng, xoa lưng cho ta, đợi ta khóc mệt rồi mới khẽ nói: “Nàng còn khóc nữa, người ở bên ngoài sẽ tưởng là ta ức hiếp nàng.”

Ta ngừng khóc, nhào vào lòng chàng ủ rũ, đây đâu phải là khuyên giải người ta, chẳng buồn cười chút nào cả.”

Chàng cười, nói nàng dạy ta xem làm thế nào để khuyên giải người khác?”

Ta nghĩ một chút rồi nói nhỏ còn nhớ trong yến tiệc của Địch công năm đó chàng từng hỏi ta câu gì không?”

Chàng nhẹ nhàng nói, chúa còn từng nghe nói những gì về bốn vương?”

Lòng ta thoáng lay động, ngồi thẳng dậy nhìn chàng, hóa ra từng câu từng chữ, không chỉ có mình ta nhớ rõ ràng, mà chàng cũng khắc tạc trong tim.

Chàng nhìn ta, trong mắt tràn ngập ý cười, ta bị chàng nhìn tới phát ngượng, cúi đầu, từ lúc nhỏ đã nghe nói Vĩnh Bình Quận vương một thân sáo ngọc phong lưu vô cùng, nhưng trước giờ vẫn chưa có duyên được nghe thử.” Chàng nghe xong không vội đáp lời, một lát sau mới nói, thường đi lại không tiện mang theo sáo ngọc bên người.” Ta ừ một tiếng, không nói thêm.

Việc chàng tới đây là chuyện cơ mật, cho dù có mang theo sáo ngọc, cũng không thể thối ở trong cung của ta để cho kẻ khác nắm được thóp. Ta nói chuyện cùng chàng thêm một lát, ăn xong chút cháo nóng rồi nằm lên giường, nhắm mắt lại. Nghe thấy tiếng chàng rời đi, nhưng lại không dám mở mắt nhìn bóng lưng ấy.

...

Chớp mắt đã tới tháng giêng, Hoàng tổ mẫu đột nhiên hạ chỉ cho phép mấy vị Quận vương của Thái tử xuất cung, ban cho ở tại Long Khánh Phường thành Lạc Dương. Chỉ ý này đã giải thoát cho lệnh cấm túc bao năm, công lao của Địch Nhân Kiệt trong chuyện này là không thể phủ nhận được, chỉ có điều lần này xuất cung, rốt cuộc là thành toàn cho ý nguyện của ai?

Người ta còn chưa bàn tán xong về đạo Thánh chỉ này, vài ngày sau, Lư Lăng Vương lại dâng tấu, nói rằng bao năm qua thân mang bệnh tật, xin được vào kinh để chữa trị, Hoàng tổ mẫu đích thân ân chỉ, cho phép Lư Lăng Vương vào kinh. Đạo Thánh chỉ này ngay lập tức khiến chư vương Võ gia vô cùng hoảng sợ, tận mắt trông thấy người của Lý gia được bãi bỏ lệnh cấm túc, kẻ bị lưu đày bao năm ở bên ngoài giờ cũng được triệu về kinh, tâm tư của Hoàng tổ mẫu ngày càng rõ ràng, thiên hạ của nhà họ Võ, e rằng sắp kết thúc rồi.

Ngày Lư Lăng Vương vào kinh rơi đúng vào ngày mồng tám tháng giêng, là sinh thần của ta.

Lần này vì mượn cơ chữa bệnh nên trong yến tiệc dường như chỉ có sự hiện diện của mình ông ta. Trong mắt Hoàng tổ mẫu có chút gì đó long lanh, lúc hỏi han tình hình của Lư Lăng Vương lại càng tỏ rõ sự chu đáo ân cần, ta thấy vậy không khỏi chua xót trong lòng, dù gì cũng vẫn là con ruột do mình sinh ra, thân là Hoàng tử nhưng lại gặp không biết bao nhiêu khó khăn trắc trở bên ngoài, chỉ bởi vì Người phải là một Hoàng đế trước, sau đó mới là một người mẹ...

Yến tiệc được quá nửa, Lý Thành Khí bỗng nhiên đứng dậy, “Tôn nhi có một chuyện muốn tấu thỉnh.” Mọi người đều nhìn chàng, không biết vị Quận vương đang cười ôn hòa kia muốn làm gì, ta cũng nắm chặt bàn tay đã đổ đầy mồ hôi lại, Hoàng tổ mẫu rất ngạc nhiên nhìn chàng, gật đầu cười nói nay là gia yến, không cần đa lễ như vậy, cứ thoải mái tấu lên.” Lý Thành Khí khẽ cườiim đó trong đại lễ đăng cơ của Hoàng tổ mẫu, tôn nhi từng dâng tặng một khúc để chúc mừng Hoàng tổ mẫu quân lâm thiên hạ, hôm nay tam bá phụ quay về, tôn nhi cũng muốn dâng lên một khúc để biểu thị lòng kính trọng của mình.”

Hoàng tổ mẫu liên tục gật đầu, cười nói ắc tới đây, Trẫm cũng nhiều năm rồi chưa nghe Thành Khí thổi sáo.”

Lý Thành Khí mỉm cười cầm sáo, đặt ngang khóe miệng, đôi mắt nhìn lướt qua mọi người, rồi giao hòa với ánh mắt của ta. Ta chợt bừng tỉnh, đây là khúc nhạc chàng đã hứa, không ngờ hôm nay trước mặt biết bao người, chàng lại hoàn thành ước nguyện này của ta. Tiếng sáo du dương vọng ra, trong điện ai nấy lặng im, trong mắt có sự kinh ngạc, cũng có sự khâm phục, khúc Quảng Lăng Tán của Kê Khang vốn là tấu đàn, nhưng lại được chàng phổ thành sáo khúc.

Mắt ta sớm đã nóng lên, nhìn đắm đắm vào bóng hình cao vợi của chàng ở trước mắt, cuốn Kê Khang chi đạo chàng tặng ta nhiều năm về trước, khúc nhạc ngày hôm nay cũng là của Kê Khang, những thâm ý bên trong, chỉ có mình ta hiểu.

Chương 11

Nhờ được Lý Long Cơ ban cho, vết thương chỗ đầu gối đến cuối tháng mới lành hẳn, lại có thêm một vết sẹo.

Uyển Nhi nhìn chăm chú vào đầu gối của ta, bỏ y phục xuống, “Lâm Tri Quận vương nhẫn tâm ra tay nặng thật.”

Ta cười bất lực, giờ ngài ấy chưa từng động thủ với phụ nữ nên không biết nặng nhẹ.”

Uyển Nhi lắc đầu cười, đột nhiên nói nhóuc Quảng Lăng Tán kinh diễm hôm nọ, có phải là nhờ phúc của muội không?”

Ta giật mình, thuận miệng đáp là những chuyện đã qua vậy mà tỷ tỷ vẫn còn nhớ như vậy.”

Nàng nhìn sâu vào ta, không hỏi gì thêm, nói chuyện thêm một lúc nữa rồi đứng dậy rời đi.

Ta nhìn bóng lưng nàng, nhất thời có chút ngẩn ngơ. Lúc mới vào cung, Hoàng tổ mẫu kéo tay ta, nói đây chính là Thượng Quan Uyển Nhi, lúc đó ta vô cùng kinh ngạc, không ngờ yêu nữ trong lời kể của tiên sinh, tài nữ trong lời nói của phụ vương lại có dáng vẻ như vậy. Giờ đã gần mười năm, năm đó nàng cùng ta bình thư phẩm trà, tính toán kĩ càng biết bao mưu kế đa đoan trong cung, nào có ai ngờ bản thân ta hôm nay lại không hề dò xét trong lời nàng nói.

Đang trong lúc xuất thần, Lý Long Cơ đã bước vào, khua tay đuổi sạch các cung nữ nội thị, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh ta. Cậu ta nghiêng đầu quan sát ta một hồi rồi mới thấy Uyển Nhi ra ngoài.”

Ta gật đầu, “Đến từ nửa canh giờ trước.”

Cậu ta nửa cười nửa không ngờ những ngày này mà nàng ta vẫn còn có lòng dạ thanh thoi tới thăm nàng.”

Ta khó hiểu nhìn cậu ta, cậu ta cũng cười nhìn ta, biết rõ là ta đang chờ cậu ta nói tiếp nhưng lại không chịu mở lời. Ta lắc đầu, bưng bát thuốc đang uống dở lên, từ từ uống nốt, lúc đặt bát xuống, cậu ta cuối cùng cũng thở ra một hơi dài, lên tiếng nh An, nói chuyện với nàng đúng là mất hứng.”

Ta âm ừ một tiếng ngài đã nhắc tới chuyện này tức là có ý muốn kể, ta hà tất phải phí lời hỏi ngài?”

Cậu ta đón lấy bát thuốc của ta, từ trong người lấy ra một chiếc bình ngọc, dốc ra một hạt hạnh khô, đưa tay ra trước mặt tam nương có hai vị quý nhân vào cung, Lữ Lăng Vương phi và An Lạc Công chúa.” Ta nhận lấy, bỏ hạt hạnh khô vào miệng, chua chua ngọt ngọt rất hợp khẩu vị, nhất thời quên đi những vị đắng của kiếp người, vừa ăn vừa nói ra Hoàng tổ mẫu đã định được người truyền ngôi rồi, chúc mừng Quận Vương hoàn thành được tâm nguyện, sau này có thể nhàn tản sống qua ngày, không cần lo lắng những chuyện vụn vặt trong triều nữa.”

Đối với bách tính bình thường mà nói thì đây chỉ là chuyện Hoàng gia đón thêm hai vị quý nhân vào cung, nhưng đối với người trong cung, hai vị quý nhân đến một cách âm thầm này chắc chắn sẽ mang tới một trận phong ba bão táp. Sau Lữ Lăng Vương, giờ tới cả thê nữ của ông ta cũng được đón về Lạc Dương, tình thế lúc này, không chỉ là đám người Lý Long Cơ, e rằng đến cả Thái Bình Công chúa đang mưu tính tranh giành quyền lực khuynh đảo thiên hạ kia cũng đều âm thầm có tính toán riêng.

“Nàng sai rồi, bất kể là bá phụ hay cô cô, một khi đăng cơ Đế vị, chương ngại lớn nhất cũng đều là phụ vương và các huynh đệ ta, chúng ta còn ở đây ngày nào, ngày ấy họ còn ăn ngủ không yên.”

Ta khẽ ngẩn người, yên lặng suy nghĩ một lát rồi mới thận trọng nói Lăng Vương tuy rằng tính cách nhu nhược nhưng lại có một Vương phi vô cùng có dã tâm, hơn nữa Vi thị và thúc phụ Võ Tam Tư cùng Uyển Nhi vốn đã quen thân từ lâu, nếu ba người họ hợp thành một phe, e rằng chỉ có cô cô mới đủ lực lượng để phân tranh cao thấp. Chỉ tiếc rằng cô cô suy cho cùng vẫn là nữ tử, có Lữ Lăng Vương và phụ vương ở đây, các cự thần Lý gia sao có thể phò trợ thêm một nữ tử lên xưng đế nữa?”

Nói tới đây ta mới nhận ra, tất cả những hiểu biết của ta về Lữ Lăng Vương và Vi thị đều là từ Uyển Nhi mà ra. Nếu nàng biết được những chuyện năm xưa nàng dạy ta, lúc này lại bị ta đem ra để đề phòng chính nàng, toan tính với nàng, không biết nàng sẽ nghĩ ra sao... Lý Long Cơ nghe xong thì im lặng, một lát sau mới nhắc bình ngọc lên lắc lắc, hỏi dồn nữa không?” Ta gạt đầu, đưa tay ra trước mặt cậu ta, cậu ta cười đổ ra hai viên, tự mình lấy một viên lặng lẽ ăn, có đôi chút xuất thần.

Ta nhìn vẻ mặt thận trọng của cậu ta, trong đôi mắt xinh đẹp giờ đã thêm vài phần trầm ngâm, không còn giống với cậu thiếu niên khí phách trong lần đầu gặp gỡ năm nào. Tiểu Hoàng tôn từng nạt nộ võ tướng trước công Phụng Dương Môn, nói ra câu “Triều đình Lý gia ta” ấy lúc này đã không

chỉ muốn thiên hạ này là của Lý gia, mà còn muốn cha anh mình nắm được thiên hạ trong tay.

Chỉ có điều, thế lực của mấy huynh đệ họ còn quá yếu ớt, sao có thể đối đầu nổi với Lữ Lăng Vương và Thái Bình Công chúa?

Ta và cậu ta im lặng hồi lâu, cậu ta mới thu lại thần trí, đưa tay vén ra y phục của ta ta xem vết thương.” Ta gạt tay cậu ta theo bản năng, gạt mạnh khiến cả hai đều sững lại, vội nói nhanh rồi, y thuật của Thẩm Thu mà ngài cũng không tin sao?” Cậu ta rầu rĩ ừ một tiếng, đứng dậy đi đây.”

...

Nửa tháng sau, tất cả các Quận vương đều xuất cung, vào ở trong Long Khánh Phường.

Ta xuống xe ngựa, nhìn hai con sư tử đá ngậm minh châu đứng hai bên và cổng phủ sơn đỏ, đang nghĩ tới những ngày tháng sau này sống ở đây thì Vương Hoàn đã xuống xe ngựa, cùng Lý Long Cơ đi vào trong phủ trước. Ta theo sau họ, bước vào trong phòng lớn mới thấy một vị phu nhân đang cúi đầu phẩm trà, đang ngạc nhiên không biết là người nào thì bà đã ngừng đầu, yên lặng nhìn mọi người rồi dừng tầm mắt lại trên người Lý Long Cơ.

Đôi mắt đẹp khẽ nhướng lên kia, còn có ý cười kia nữa, vô cùng giống với Đức phi ngày trước, điều duy nhất không giống đó chính là trên người vị phu nhân trẻ tuổi này toát ra vẻ mệt mỏi, thiếu đi khí chất cao quý của Đức phi năm xưa.

Lý Long Cơ rảo bước tiến đến, cung kính hành lễ.” Vị phu nhân ấy từ từ đứng dậy, dịu dàng cười nói Long Cơ đã trưởng thành rồi.” Lý Long Cơ đứng dậy, Vương Hoàn và ta vội tiến lên hành lễ, cậu ta lên tiếng gọi dì như vậy, thân phận của người này đương nhiên rất dễ nhận ra, chắc chắn là huyết mạch còn lưu lại của Phù Phong Đậu thị năm đó, muội muội ruột của Đức phi.

Trước là xuất cung lập phủ, sau là gặp lại dì ruột, Lâm Tri Vương phủ lúc này vui càng thêm vui.

Trong tiệc rượu, Lý Long Cơ uống rất nhiều, được Vương thị sai người dìu về trước, chỉ còn mình ta quay về, nhìn cách bài trí mới tinh trong phòng, không cảm thấy buồn ngủ chút nào nên tới ngồi xuống bàn, mài mực luyện chữ giết thời gian.

Vừa viết được hai tờ Hạ Chí đã vội vàng tiến vào, hành lễ phu nhân tới.”

Ta vội vàng buông bút, ra cửa nghênh đón thì thấy bà đang bước vào, mỉm cười nhìn ta.

Ta hành lễ.” Bà đưa tay đỡ ta dậy, cười nói Long Cơ đêm nay ở phòng của Vương thị, vừa hay cho ta cơ hội tới gặp con.” Ta nhìn nụ cười quen thuộc của bà mà lòng ghen lại, cố nặn ra nụ cười muốn tới đây lúc nào cũng được, không cần phải cố ý tránh né Quận vương.”

Bà lắc đầu, cùng ta bước vào phòng, đón lấy tách trà Hạ Chí dâng lên rồi đi.” Ta ngồi bên cạnh bà, không sao đoán nổi mục đích bà tới đây nên chỉ yên lặng uống trà. Rất lâu sau bà mới điềm đạm nói trước gặp Long Cơ là lúc nó mới có tám chín tuổi, hôm nay gặp lại đã thấy nó trưởng thành, cũng đã có thể thiệp, tỷ tỷ cuối cùng cũng có thể nhắm mắt rồi.”

Ta lặng yên không tiếp lời.

Biển cổ năm đó cho tới giờ vẫn là đề tài cấm kỵ không ai dám nhắc tới trong Thái Sơ Cung, kể cả Lý Long Cơ cũng chưa từng hỏi ta nửa chữ, lúc này bà nhắc tới, ngoại trừ sự hổ thẹn trong lòng ra, ta cũng chẳng thể nói được gì nữa.

Cũng may bà không tiếp tục nói về chuyện ấy nữa, chỉ nói vài lời bóng gió, đại ý bảo ta ở trong cung nhiều năm, tai nghe mắt thấy cũng đã nhiều, lại vào cửa sớm, sau này phải khoan dung nhiều hơn một chút. Ta hiểu rõ bà

nghe nói chuyện Vương thị nên mới bày ra màn hàn huyên để ngấm khéo nhắc ta, trong lòng ta không ngừng kêu khổ nhưng ngoài mặt vẫn phải cười ứng phó.

Bà nói một hồi rồi đứng dậy, cầm tự thiếp từ trên bàn lên xem thử, dường như có chút sững sờ, khoe miệng mỉm cười nhìn ta tích bút pháp này rất đẹp.” Ta nghe ra thâm ý trong lời bà, vội cườiim đó tuân theo ân chỉ của Hoàng tổ mẫu, thiếp từng theo Thọ Xuân Quận vương luyện chữ.” Bà gật đầu, “Chẳng trách lại quen thuộc như vậy.”

Bà đặt tờ giấy xuống, im lặng trong giây lát rồi nóiước khi gặp con, ta vốn có lời muốn nói, nhưng giờ lại không biết có nên nói hay không.”

Ta cười nín dì cứ nói.”

Bà nói bóng gió nghe nói Vương thị đã không thể mang thai nữa là vì con nên muốn khuyên con để Long Cơ nạp thêm vài thê thiếp nữa, có lại cốt nhục của mình.”

Ta giật mình, không đáp lời, bà nhìn sâu vào ta, nói tiếpnh An, con vẫn là trinh nữ đúng không?”

Ta nín lặng nhìn bà, trong đầu chợt trống rỗng, không biết phải trả lời ra sao.

Bà nhìn ta, giọng đều đều thấy chân mày của con mềm mượt, thuận theo một hướng, cổ nhỏ mảnh, khi nói chuyện âm cuối lại rất lạnh lót, không hề giống với một người phụ nữ đã có chồng.” Ta nghe từng câu từng chữ ấy mà thấy sống lưng lạnh dần, điều đáng sợ không phải là bị bà nhìn ra, suy cho cùng bà cũng là dì của Lý Long Cơ, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiết lộ chuyện này, nhưng đến một người gặp ta lần đầu như bà còn có nghi vấn này thì nói gì tới những nữ quan trong cung.

Bà vô cùng bình tĩnh, cơ hồ như không cần ta trả lời, tiếp tục nói về gia vọng tộc, nữ quan trong cung, hầu như đều biết về cách giám định ấy, hoặc có thể là vì giờ đang là thời nữ đế tại vị nên cũng ít người chú ý tới việc này, nhưng ta đã có thể nhìn ra nhất định sẽ có người khác nhìn ra.” Trong đầu ta hỗn loạn vô cùng, không nghĩ ra được lí do gì thích hợp để thoái thác, chỉ đành cười trừ qua loa nói không sai, thần thiếp từ nhỏ đã có chứng hàn, mấy năm nay đều phải dùng thuốc, Thái y cũng đã dặn dò rằng phải chấm dứt dùng thuốc thì mới có thể...”

Bà cười, ánh nhìn bình thản, không nói thêm gì nữa.

Sau khi bà đi rồi, ta bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, không biết vì sao trước đây lâu như vậy mà không có ai vạch trần, rốt cuộc là họ giữ mối nghi hoặc ấy trong lòng hay vốn chưa để ý tới... Hạ Chí và Đông Dương thấy ta ngồi ngây ra cũng không dám lên tiếng quấy rầy. Ta nghĩ rất lâu nhưng không biết làm sao cho phải, chỉ thấy may mắn vì giờ đã xuất cung, ngoại trừ những nữ quyến trong Vương phủ ra thì không ai thấy được.

Nhưng suy cho cùng ta vẫn là người Võ gia, mặc dù bị tước phong hiệu Quận chúa nhưng vẫn được vào trong cung dự yến chứ không hề thua kém các thê thiếp bình thường khác... Chuyện này tuy rằng không gấp gáp, lý do vừa rồi cũng có thể thoái thác được, nhưng nếu truyền tới tai Hoàng tổ mẫu, Người nhất định sẽ nhớ lại chuyện cũ, không thể không đề phòng. Huống hồ, ta được gả vào Lâm Tri Vương phủ đã được một năm mà vẫn chưa có con cái, ngày dài tháng rộng về sau chắc chắn sẽ có người sinh nghi.

Ta thấy rất đau đầu nhưng không biết phải tìm ai để bàn bạc, chỉ có thể tự cười chính bản thân mình, từng bước đề phòng, từng bước hung hiểm, không biết bao giờ đầu sẽ rơi xuống đất. Cứ ngồi như vậy cho tới sáng, ta vội sai Hạ Chí đi mời Lý Long Cơ tới, mặc dù chuyện nam nữ ta không tiện mở lời, nhưng những điều tối qua nói vẫn cần phải bàn bạc lại với cậu

ta, nếu không khi đi nhắc tới chuyện này, cậu ta lại nói lung tung thì phiền phức.

Sau một đêm say mèm, vẻ mặt Lý Long Cơ mang theo chút mệt mỏi, vào phòng liền dựa ngay lên chiếc giường nhỏ, cười nhìn ta, “May mà tối qua ta ngủ trong thư phòng, nếu không Hạ Chí sẽ phải vào trong phòng của Vương Hoàn tìm ta rồi.” Cậu ta chống cằm, lười nhác nói ường ngày nàng chẳng phải cũng bảo ta đừng chuyên sủng thiên sủng, sao lần này lại làm khác thế?”

Mặt ta nóng dần lên, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi, chuyện này, bảo ta phải nói với cậu ta thế nào?

Cậu ta cười nhìn tanh An, nàng thành người câm hả?” Ta lấy hết dũng khí, nhìn thẳng vào cậu tam qua đi tới tìm ta, hỏi hai chúng ta có phải...có phải chưa viên phòng hay không.”

Nụ cười trên mặt cậu ta cứng lại, há hốc miệng không nói được câu gì.

Một lúc sau cậu ta mới ho lên một tiếng, gò má ửng hồng.

Cậu ta ngồi thẳng người dậyng nói thế nào?”

Ta nói lí nhí chỉ bảo lúc nhỏ có chút hàn chứng, mấy năm nay đều phải dùng thuốc, Thái y cũng đã dặn rằng phải ngưng dùng thuốc thì mới có thể...”

Cậu ta im lặng nghĩ ngợi một lát không phải người ngoài, cho dù có phát hiện ra chuyện này thì cũng không đáng ngại, chỉ có điều nếu bà có thể nhìn ra, người khác cũng có thể nhìn ra.”

Lời cậu ta nói cũng chính là những gì ta đang nghĩ, ta cười khổ nhìn cậu ta, nóiy mà lúc nhỏ ta nhiều bệnh, trong cung cũng chỉ để Thẩm Thu chẩn bệnh, cái cơ này vẫn còn dùng được một thời gian nữa.”

Cậu ta ừ một tiếng, chau mày suy nghĩ lại chần chừ không nói.

Những thứ mà cậu ta có thể nghĩ ra lúc này là những điều mà ta đã nghĩ đi nghĩ lại mấy lượt từ đêm qua rồi, lấy thân phận hiện giờ của ta và cậu ta để nói tới chuyện này sẽ khiến cả hai ngày càng lúng túng chứ sao nghĩ ra nổi cách gì hay? Không ai có thể giải đáp nổi.

Một lát sau, ta gọi Hạ Chí mang đồ ăn sáng lên, cậu ta ăn qua quýt một chút rồi rời đi.

Liên tiếp mấy ngày sau đó cậu ta đều đi sớm về muộn, thi thoảng tới phòng của ta nói chuyện phiếm một lát rồi lại đi, không hề ở lại qua đêm. Dì cũng không nhắc tới chuyện này nữa, chỉ thi thoảng nhắc người trong phủ thêm cho ta chút thuốc bổ, giống như tin vào cái cơ thoái thác kia của ta, nhưng có lúc ánh mắt giao nhau, nét mặt bà lại luôn mang theo chút tìm tòi, ta đành giả vờ như không thấy gì, vẫn cười nói như cũ.

Vì Lữ Lăng Vương hồi kinh nên thúc phụ Võ Thừa Tự càng giống như con thú hoang bị vây khốn, xúi người tấu thỉnh Hoàng thượng lập ông ta làm Thái tử nhiều lần, nhưng Hoàng tổ mẫu kiên quyết cự tuyệt. Ông ta thấy ước nguyện bao năm giờ đã không còn chút hi vọng nào nên ngã bệnh không dậy nổi, còn kẻ cũng mang họ Võ là Võ Tam Tư lại liên tục hòa theo, nói nên trả thiên hạ này chỉ xứng với họ Lý.

Các cựu thần Lý gia trong triều đã hoàn thành được tâm nguyện bao năm nhưng lại gặp phải khó khăn kế tiếp, không biết nên ủng hộ lập ai làm Thái tử. Thái tử Lý Đán mặc dù tại vị đã nhiều năm nhưng lại là người không gánh vác nổi vị trí ấy nhất. Nếu luận về lớn nhỏ, Lữ Lăng Vương Lý Hiến là người thích hợp hơn cả, hơn nữa nay lại ngầm có thêm sự phò trợ của Võ Tam Tư và Uyển Nhi, càng hợp để trở thành Thái tử hơn, còn Thái Bình Công chúa bao năm nay đã tích lũy lực lượng trong triều, không thể xem nhẹ, bà ta sớm đã nuôi ước vọng muốn được quân lâm thiên hạ giống như Mẫu hoàng của mình, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?

Nếu tính ra, Thái tử tại vị đã được gần mười năm, đây là lần đầu tiên được người ta xem trọng như vậy, nhưng lại để xem xét có nên thay thế hay không.

Hôm ấy, chư vị Quận vương đều tụ họp trong phủ, Lý Long Cơ đột nhiên sai người tới gọi ta, ta dẫn theo Hạ Chí tới bên ngoài thư phòng, bên trong có tiếng tranh chấp vọng ra, dường như có liên quan tới chuyện ngôi vị Thái tử, ta thấy vậy liền dừng bước, ra hiệu cho Hạ Chí rời đi. Hạ Chí hành lễ lui xuống xong, ta lại đứng ở ngoài cửa thêm một lát, tới khi không còn âm thanh gì nữa mới đưa tay ra vén rèm, vừa bước vào một bước thì phía đối diện ném thẳng một tách trà tới, ngay lập tức trà nóng văng đầy người.

“Vĩnh An!” Hai giọng nói đồng thời vang lên, ta còn chưa kịp phản ứng gì, Lý Long Cơ đã nhào tới nắm cổ tay ta, “Có bị bỏng không?” Ta vốn không thấy đau nhưng bị cậu ta nắm tay như vậy mới cảm thấy cánh tay dần bỏng rát, nhúu mào lắc đầu, cậu ta vội nói với vọng ra bên ngoài Thanh, mau đi mời y sư tới đây! Nói là nhị phu nhân bị bỏng rồi!”

Cậu ta vừa nói vừa kéo ta tới ngồi bên cạnh, kéo ống tay áo lên thì thấy cánh tay đã nóng đỏ thành một mảng. Ta liếc mắt nhìn người đang ngồi bên trên, Lý Thành Nghĩa áy náy nhìn ta, Lý Thành Khí thì đang từ từ ngồi xuống, nhìn chăm chăm cánh tay ta, mím môi không nói gì.

“Vĩnh An, bốn vương...” Lý Thành Nghĩa ngập ngừng muốn nói gì đó, ta vội cắt lời ông có gì nghiêm trọng đâu, là lỗi của muội, muội nên cho người vào bẩm báo trước.” Ta đoán rằng huynh ấy đang tức giận, tưởng là hạ nhân nào tùy tiện xông vào nên bèn giận cá chém thớt ném tách trà đi, chỉ khổ cho ta làm vật chịu tội thay, hững nguyên một tách trà nóng hổi.

Huynh ấy cười hời hợt, nhưng sắc mặt lại trầm xuống.

Lý Long Cơ chăm chú nhìn tay của ta, ta thản nhiên gạt tay cậu ta ra, buông ống tay áo xuống, cười nói: “Vương gọi ta đến đây là vì chuyện gì?”

Mặt cậu ta khẽ biến sắc, nhìn Lý Thành Nghĩa, trong mắt Lý Thành Nghĩa có chút bi phẫn, định cầm tách trà lên mới nhận ra nó đã bị ném vỡ rồi, cuối cùng dấm mạnh vào bàn thờ dài một tiếng, đứng dậy nói uyện tới nước này, ta đi trước.” Huynh ấy nói xong, cất bước đi, vừa ra tới cửa thì chạm trán với Triệu y sư trong phủ, Triệu y sư vội cúi người hành lễ, huynh ấy thậm chí còn chẳng thèm ngẩng đầu, bước nhanh ra khỏi phòng.

Triệu y sư đứng dậy, thầm khiếp sợ trong lòng, cũng không biết mình đã đắc tội với huynh ấy chỗ nào. Ông giúp ta xử lý qua vết thương, rồi lại dặn dò kỹ lưỡng rằng không được đụng vào nước và mấy điều đại loại như thế rồi không dám nói thêm nhiều nữa, vội vàng lui ra.

Tới khi không còn người ngoài, ta mới cười nói à cũng đổ rồi, người cũng bóng rồi, nhị Quận vương cũng đi rồi, hai người cũng định không nói gì sao?” Ta còn chưa dứt lời, Lý Long Cơ đã đứng bật dậy, “Đại ca, huynh nói đi, đệ đi trước.” Nói xong cũng đi như bay ra ngoài như Lý Thành Nghĩa.

Ta thoáng kinh ngạc nhìn bóng cậu ta rời đi, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cả hai huynh đệ họ không chịu mở lời?

Trong lúc ta đang khó hiểu, Lý Thành Khí đã bước tới bên cạnh, kéo tay áo của ta, chau mày nói nửa bảo người tới khám kỹ lại xem.” Ta ừ một tiếng, ngược mắt nhìn chàng người họ đều trốn rồi, chỉ còn lại chàng có thể nói thôi. Rốt cuộc là chuyện gì?” Ánh mắt chàng hướng ra phía ngoài cửa sổ, lặng yên một lát rồi mới nói Trọng Tuấn muốn đòi Thành Nghĩa tặng Nghi Bình để dục đường trong phủ làm thiếp.”

Ta kinh hãi nhìn chàng Quận vương đồng ý rồi?” Nghi Bình từ khi vào Đông Cung liền trở thành người của Lý Thành Nghĩa, mặc dù bị ngăn trở bởi tình thế lúc ấy nên chưa thể nạp thành thiếp thất, nhưng thậm chí đã từng mang thai rồi, sao có thể nói muốn là muốn được?

Chàng trầm ngâm trong giây lát, “Vì thế thiếp trong phủ mà tranh chấp với huynh đệ cùng dòng họ, đó tuyệt đối không phải điều Hoàng tổ mẫu mong muốn, Thành Nghĩa không còn cách nào khác, đành phải nghe theo.”

Sống lưng ta lạnh toát, nhìn chăm chăm vào chàng của Quận vương là, thế thiếp chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi có thể tùy ý đem tặng cho người khác? Ai thích cũng có thể dễ dàng lấy đi, nếu như có truyền ra ngoài thì chẳng qua cũng sẽ chỉ là một giai thoại về tình anh em thôi đúng không?”

Mặt chàng khẽ cứng lại, tiến lên một bước, muốn nắm lấy tay ta nhưng ta đã rút mạnh tay về, đứng dậy nói lên, các người lo tính cách Nghi Bình quá quyết liệt, sợ nàng sẽ lấy cái chết ra để báo đáp ân tình nên mới bảo ta đi khuyên nàng ủy thân cho Lý Trọng Tuấn?”

Ánh mắt chàng nặng nề ảm đạm, muốn nói lại thôi, ta thấy chàng như vậy liền hiểu ra mình đã nói trúng ý định của huynh đệ họ, tim đau như bị kim châm, không sao đè xuống nổi. Ban đầu vì muốn thành toàn cho tình cảm của Nghi Bình nên mới đưa nàng ta tới Đông Cung, vốn tưởng rằng mình đã làm được một việc tốt, tác thành được cho một mối lương duyên, nhưng rồi trước là ban thuốc trụ thai, lúc này lại tặng cho huynh đệ.

Thứ mà ta thành toàn, rốt cuộc là một tấm si tình của nàng hay là sự xoay vần của Hoàng vị? Cứ nghĩ như vậy, nỗi chua xót trong lòng dâng lên, trước mắt đã nhòà đi, không biết từ lúc nào đã bị chàng ôm chặt vào trong lòng.

Hai tay ta đỡ trước người, cười khẩy này ta tuyệt đối sẽ không làm, Nghi Bình dành trọn cả lòng si mê của mình, bao năm hầu hạ bên cạnh nhị Quận vương, giờ bị đem tặng cho người khác, bảo ta phải mở lời thế nào, phải khuyên thế nào?”

Chàng lặng yên, dường như không hề có ý miễn cưỡng ta, nhưng cũng chính sự yên lặng ấy của chàng làm ta càng muốn kháng cự, cũng như vì

những điều không cam tâm đè nén sâu trong đáy lòng ta bao năm nay.

Ta giãy giụa một hồi, cuối cùng không thắng nổi cánh tay của chàng, khóc nức nở. Anh Khí, rốt cuộc chàng muốn ta phải thế nào? Nghi Bình chẳng qua cũng chỉ là một thê thiếp, cho dù Hoàng tổ mẫu có gặp cũng sẽ chẳng thèm nhớ mặt nàng, các người nhất định sẽ có cách giải quyết. Tại sao phải hi sinh một cô gái để thành toàn cho đại cục?”

Nàng không giống ta, không mang danh Võ gia, không thể không chấp nhận an bài để giữ tính mạng cho tất cả mọi người.

Lý Trọng Tuấn mặc dù cũng là Quận vương nhưng vì là con trai của Lư Lăng Vương nên bao năm qua bị áp chế ở trong cung, thậm chí còn không bằng các con của Thái tử. Nếu như không phải lần này Lư Lăng Vương hồi kinh, liệu có ai còn nhớ đến trong cung có một Quận vương thô lỗ lười nhác như vậy? Cho dù là Lư Lăng Vương đã khôi phục được địa vị nhưng cũng là Hoàng tôn, nếu Lý Thành Nghĩa có lòng muốn bảo vệ thì ta không tin rằng cậu ta không bảo vệ nổi một cô gái.

“Vĩnh An.” Trong giọng nói của Lý Thành Khí mang theo vài phần đau khổ, thở dài nặng nề. Nàng không muốn, sẽ không ai ép buộc nàng.” Đầu óc ta trống rỗng, không muốn suy nghĩ thêm về những lợi hại trong mối quan hệ này nữa, tựa đầu lên vai chàng nhìn ánh dương rọi qua cửa sổ, rơi xuống giường mềm, án kỉ, ghế gỗ, rục rờ mọi nơi.

“Vì sao nhất định phải nhường mà không thể tranh giành?” Rất lâu sau ta mới dần hồi phục tâm tình, “Lý Trọng Tuấn tuy lỗ mãng ngạo mạn nhưng chắc chắn sẽ không vì một thê thiếp mà công nhiên đối đầu với các chàng.”

Chàng buông lỏng tay, nhìn ta một lát rồi mới khẽ nói qua phụ vương đã dâng tấu chương, nhường ngôi Thái tử cho Lư Lăng Vương, Hoàng tổ mẫu đã chuẩn tấu, phục vị cho Lư Lăng Vương làm Hoàng Thái tử, xá thiên hạ...”

Ta kinh ngạc nhìn chàng, khoe môi vẫn mang theo ánh cười nhưng trong mắt không hề có nửa phần ấm áp.

Cho dù suy nghĩ rất nhiều, nhưng ta không bao giờ ngờ được rằng phụ vương chàng lại dễ dàng nhường lại ngôi vị Thái tử như vậy. Tại vị Thái tử trong lúc Lý gia điều linh nhất, thế thế bị giết, nhiều lần bị định cho tội danh mưu phản, sau gần mười năm ẩn nhẫn cuối cùng đổi lại là việc nhường ngôi vị cho huynh của mình. Bao nhiêu năm nay, mặc dù ông vì ngôi vị Thái tử đã gặp biết bao tai ương, cũng vì ngôi vị Thái tử nên mới đổi lại được sự phò trợ của cự thần Lý gia, lần này nhường ngôi, cũng tương đương với việc đem mười tính bao năm nay nhường lại cho Vi thị đã tâm sô sục, nhường lại cho thúc phụ Võ Tam Tư đang phò trợ Vi thị kia.

Câu nói ấy của chàng coi như đã chặt đứt tất cả đường lui của Nghi Bình. Đến cả ngôi vị còn phải nhường, đối diện với con trai thứ ba của Thái tử là Lý Trọng Tuấn, chỉ một thế thế bé nhỏ, Lý Thành Nghĩa sao có thể nói, làm sao dám nói?

Nghi tới đây, ta đột nhiên thấy một mọi vô cùng nói một cách nghiêm túc, ta cũng chỉ là một thế thế bé nhỏ, nếu sau này có người muốn xin, cũng không biết sẽ có kết cục thế nào.”

Chàng sửng người, nắm chặt lấy tay ta, “Lời này của nàng là đang giận ta hay là đang oán ta?”

Ta từ từ nhắm mắt lại, tựa vào người chàng, “Yên tâm đi, nếu quả thực có ngày đó, ta tuyệt đối sẽ không lấy cái chết ra để báo đáp ân tình, khiến các người phải khó xử.” Tay chàng đột nhiên nắm chặt, ta kêu lên một tiếng vì đau nhưng vẫn không mở mắt.

Rất lâu sau, ta thấy chàng im lặng mới lặng lẽ mở mắt ra, vừa vặn nhìn thẳng vào ánh mắt xa xăm của chàng, vội nghiêng đầu né tránh, “Sao? Nghe ta nói vậy thấy nhẹ nhõm hơn rồi?”

Chàng vẫn im lặng nhìn ta như cũ, nhìn đến khi ta không biết phải làm sao, mới cười khốc này nàng đang giận, từng câu từng chữ đều như đâm vào tim ta, bảo ta phải đáp lời thế nào?”

Ta cúi đầu không nói, trong lòng lúc thì nghĩ tới chuyện của Nghi Bình, lúc lại đoán định cục diện hiện nay, do dự nói d dục như không chịu thoái nhượng, đối với việc bảo vệ ngôi vị, chàng nắm chắc mấy phần?”

“Nếu là cung biến, sẽ có năm phần cơ hội.” Chàng dịu dàng nói, “Nhưng ta không muốn bất kì ai trong số các nàng gặp phải chuyện không may, cho nên, chỉ còn lại ba phần thôi.”

Ta ngược nhìn chàng, chàng cũng mỉm cười nhìn lạií thân tính mạng, thiên hạ bất hoán.”

Năm đầu Thánh Lịch[1] , Lý Đán nhường vị cho Lư Lăng Vương, Võ Hoàng phục vị Hoàng Thái tử cho Lư Lăng Vương, phong Hoàng tự[2] Lý Đán làm Tương Vương, đặc xá thiên hạ.

[1] Niên hiệu dưới thời Võ Tắc Thiên

[2] Trong lịch sử Trung Quốc, “Hoàng tự” thường được dùng để chỉ Thái tử. Nhưng dưới thời nhà Đường lại được dùng riêng để chỉ Duệ Tông Lý Đán.

Mấy ngày nay, Lý Long Cơ bày tiệc khoản đãi Vương thị Thái Nguyên, ta cố ý tránh đi. Sau khi dùng xong bữa tối trong phòng, Lý Thanh vào vấn an, y nói Quận vương có dặn, nếu ta không muốn tới cũng không sao, nhưng trong vườn trúc có quý nhân đang đợi, buộc phải tới diện kiến. Ta vô cùng lo lắng, ta biết quý nhân đó chính là Nghi Bình.

Ta đi một mình vào con đường mòn, bước vào vườn trúc, quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đứng trên cầu gấp khúc đường cúi đầu nhìn mặt nước. Dường như nghe thấy tiếng động, nàng ngẩng đầu nhìn về phía ta, nhưng thân hình mảnh dẻ ấy lại đờ ra như tượng gỗ. Ta hít thật sâu, từ từ bước tới gần, kéo bàn tay bên hông nàng, “Nghị Bình.” Gọi xong lại không biết làm gì tiếp theo.

Nàng gật đầu, cố nặn ra một nụ cười nhạt chúa.”

Ta cười gượng gờ không còn là Quận chúa nữa rồi, người gọi Vĩnh An là được, nếu không chê, hãy gọi ta là tỷ tỷ.”

Nàng lắc đầu nhủ chủ tớ còn đó, Nghị Bình gọi người là Quận chúa vẫn thoải mái hơn.”

Ta không cố chấp nữa, kéo nàng đi men theo cây cầu gấp khúc, bầu không khí khá im lặng.

Tới khi vào đình, ta mới quay lại nhìn thẳng vào nàng nay ta đến là để khuyên người.”

Nàng gật đầu tỷ biết, nhưng nô tỷ tới đây không phải để nghe người khuyên, mà chỉ muốn tới thăm Quận chúa.” Nàng cúi đầu, giấu vẻ mặt đi, “Dầu gì, sau này cơ hội gặp mặt sẽ ít hơn nhiều.”

Giọng nàng bình tĩnh lạ thường, nhưng từng câu từng chữ như đâm vào tim, một lát sau ta mới khẽ nói ra, người có để ta khuyên, ta cũng khuyên không nổi nữa câu. Có trách thì chỉ trách ta khi ấy tự cho mình thông minh, hại người tới nước này.”

Nàng lắc đầu, bước tới vệ đình, nhìn chăm chú đàn cá đang chơi đùa vui vẻ trong ao, thoáng thần thờ rồi khẽ nói úc bạc duyên mỏng, Nghị Bình không oán, có thể đổi lấy mấy năm bình an cho Vương phủ cũng đáng rồi.”

Tiếng trống tiếng nhạc vọng tới từ nơi tổ chức yến tiệc, còn nơi này chỉ có tiếng ve kêu râm ran, ta đứng đằng sau nàng, nghe tiếng cười vui ca múa, rồi thì thào, “Sẽ bình an.”

Khi nàng cáo lui khỏi vườn trúc, còn trịnh trọng hành lễ với ta, nhưng không nói nửa câu. Ta nhìn nàng bằng đôi mắt cay xè, khẽ nói hi Bình, những gì ngươi làm đã đủ rồi. Ta không muốn sau này ngươi phải làm kẻ miệt nam mô bụng bồ dao găm, ngày ngày tính toán, thà rằng ngươi thay lòng, sống yên phận nửa đời còn lại, ngươi có hiểu không?”

Cuộc chiến này đến ngay cả tính mạng dòng dõi vua chúa cũng như cỏ rác, huống chi một cơ thiếp được biểu dâng như nàng? Trước giờ Lý Trọng Tuấn đa nghi nóng nảy, nếu nàng vẫn còn nhớ nhung Lý Thành Nghĩa, chắc hẳn khó có kết thúc tốt đẹp.

Nàng gật đầu, đứng dậy rời đi, ta nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng, đương lúc ngẩn ngơ thì bên kia cầu đã có một người đàn ông bước tới. Ta thấy người đó lạ mặt, ăn vận lại cực kì chảnh chu, nên đoán chắc đó là người của Vương thị Thái Nguyên, bèn vội vàng đứng dậy hành lễ. Hắn quan sát ta rồi hỏi: “Là tỳ nữ trong Vương phủ, hay là cơ thiếp của Quận vương?”

Ta chần chờ một lát rồi đáp: “Thân Vô thị.”

Hắn nhướn mày, không nói gì.

Ta không nán lại lâu, khi bước qua người hắn lén thở phào, bỗng nghe thấy tiếng người ấy cười và bỏ đi thế ư? Nếu giờ ta làm khó người, Lý Long Cơ cũng chẳng dám làm gì ta.” Ta dừng bước, hắn lại nói: “Giờ Thái tử đã thành Tương Vương, tuy Lý Long Cơ vẫn là Lâm Tri Quận vương, nhưng đã khác xa trước kia, chỉ có Thái Nguyên Vương thị ta mới có thể giúp cậu ta. Phu nhân, ngươi nói đúng không?”

Ta im lặng một lát, mới khẽ đáp: “Công tử, nơi đây tuy là Lâm Tri Vương phủ, nhưng bốn bề đều có tai mắt trong cung, nói năng nên cẩn thận đôi

chút.” Ngừng một lát, thấy hân không đáp lời, ta lại cười nói tiếp thân người thấy mùi rượu khắp người công tử, dám đoán đã uống khá nhiều, chẳng hay có cần sai người chuẩn bị trà?”

“Nhị phu nhân khách sáo rồi, không cần phiền phức như vậy, đi dạo một chút là được.”

Hóa ra cũng là người thông minh, ta bật cười, bước đi không ngoảnh đầu lại.

Ta gặp lại người đó vào ngày hôm sau, khi ấy ta mới biết người đó chính là anh ruột của Vương Hoàn, Vương Thủ Nhất.

Vì Địch công tới phủ, khi ta tới bữa tiệc, mọi người đang vui vẻ, sôi nổi chúc rượu Địch Nhân Kiệt xuất chinh đại thắng. Thúc phụ Võ Tam Tư tuy mỉm cười ngồi một bên, nhưng thái độ lại không vui chút nào, ta bước vào lặng lẽ, tìm một chỗ không nổi bật mà ngồi, nghe mọi người rủ rủ bàn luận, im lặng không lên tiếng.

Mấy tháng trước Đột Quyết Khả Hãn cầu thân cho con gái, Hoàng tổ mẫu đưa anh con bác Võ Diên Tú sang đó, nào ngờ Khả Hãn nổi trận lôi đình, tuyên bố yêu cầu phải là hoàng thất họ Lý, Đại Chu lại đưa con cái họ Võ sang, mạo danh cầu hôn, bèn dấy binh đánh Hà Bắc. Chẳng tới mấy mươi ngày đã chiếm được một số thành trì, quân tràn đến đâu giết sạch dân thường ở đấy, máu chảy thành sông.

Chuyện này vốn châm biếm họ Võ, nhưng Hoàng tổ mẫu lại không để người họ Võ dẫn binh, mà để Thái tử Lý Hiến giữ ấn soái chiêu binh, Địch Nhân Kiệt thay soái xuất chinh, thảo nào thúc phụ lại không vui như thế.

“Nghe đồn triều đình chiêu binh hơn tháng không tới ngàn người.” Vương Thủ Nhất nâng ly cười thiên hạ biết tin Địch công làm nguyên soái, người

hưởng ứng kéo ùn ùn tới Lạc Dương, đến nay đã hơn năm vạn, danh tiếng của Địch công quả khiến chúng tiểu bối khâm phục.”

Địch Nhân Kiệt lắc đầu cười ái tử mới là chủ soái, bản tướng chẳng qua chỉ thay chủ soái xuất chinh mà thôi.”

Vương Thủ Nhất cười sang sảng, nhìn người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Địch Nhân Kiệt tăng hay lần này Diêu đại nhân cũng cùng ra trận chứ?”

Người đàn ông đó khí phách hiên ngang, tuy mặc áo nhà nho, lại có ánh mắt sắc bén của con nhà võ. Đường lúc ta lặng lẽ quan sát vị Diêu đại nhân này, ông ta đã cười đáp lạiêu mỗ bất tài, chỉ có thể nán lại triều chúc Địch tướng đánh cho Đột Quyết không còn manh giáp, khai hoàn về kinh.”

Lý Long Cơ ngồi một bên khẽ nhướn mày, cười nói người đều nói binh bộ thị lang Diêu đại nhân lòng có vạn quân, phàm là trạm gác biên phòng, phân bổ quân doanh, tình hình binh sĩ, binh khí dự trữ đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Dù lần này không ra trận, e cũng đã có kế hay hiến cho Địch công rồi, sao có thể nói là bất tài?”

Người đàn ông đó lắc đầu cười, nhắc chén tỏ kính, uống cạn một hơi.

Nghe Lý Long Cơ nói vậy, ta mới nhớ ra mấy hôm trước cậu ta từng nhắc tới người này, binh bộ thị lang Diêu Nguyên Sùng, một trong những môn sinh đặc ý của Địch Nhân Kiệt. Khi nói tới người này, Lý Long Cơ từng lo ông ta do Hoàng tổ mẫu đề bạt, không biết sau này có thành trở ngại của nhà họ Lý không, đồng thời lại như vô cùng ngưỡng mộ người này, phần nhiều có ý muốn lôi kéo.

Thảo nào hôm nay lại có bữa tiệc này.

Ta đang suy nghĩ thì Đông Dương đứng bên cạnh khẽ kêu lên. Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cười hỏi thế?”

Đông Dương ngại ngùng cúi người, lí nhí tỳ học võ từ nhỏ, thường nghe danh người này.”

Ta thấy hứng thú, hỏi tiếpi nghe xem.”

Nàng gật đầu, khuyu gối xuống gần ta, thuật lại tường tận người này xuất thân từ Ngô Hưng Diêu thị, mấy đời đều là thế gia võ tướng có tiếng trong thiên hạ, bởi vậy hồi bé sư phụ có nhắc tới vài lần, đến đời Diêu Nguyên Sùng, người này tinh thông mọi binh khí, có thể nói là kì tài. Không ngờ ông ta lại bỏ võ theo văn, làm binh bộ thị lang.”

Ngô Hưng Diêu thị? Chẳng trách Đông Dương lại kinh ngạc đến vậy.

Nếu luận bàn, e rằng đến đám Lý Long Cơ thân phận cũng không tôn quý như người này, đó chính là dòng dõi vua chúa chính thống trong thiên hạ. Năm đó đế Nghiêu truyền ngôi cho đế Thuấn, ngài là thủy tổ của nhà Họ Diêu, Diêu Trọng Hoa. Ta thấy ông ta nâng chén uống rượu, dần nảy sinh một ý nghĩ, bèn mỉm cười cầm chén đứng dậy, bước tới ngồi xuống bên cạnh Lý Long Cơ, “Quận vương, thiếp thân muốn kính Diêu đại nhân một ly.”

Lý Long Cơ kinh ngạc nhìn ta, thấy ta cười rạng rỡ, bèn thuận nước đẩy thuyền, “Kính rượu phải có lý do, bốn vương muốn nghe xem đã.”

Lý Thành Khí cũng nghiêng đầu sang lắng lắng nhìn ta. Ta gật đầu, nhìn sang phía Diêu Nguyên Sùng cũng đang rất đỗi ngạc nhiên, “Từ nhỏ thiếp thân đã từng nghe danh Ngô Hưng Diêu thị có cội nguồn từ đế Thuấn, là con cháu của bậc hiền triết đã khuất, hôm nay may mắn được gặp Diêu đại nhân tất nhiên phải kính một ly rồi.”

Ngô Hưng Diêu thị tuy là dòng dõi vua chúa chính thống, nhưng cũng chỉ là hư danh, so với hoàng thất họ Lý, Thái Nguyên Vương thị ở đây thì kém xa. Một chén rượu kính của ta không dám nói khiến ông ta sinh lòng cảm kích nhưng ít nhất cũng sẽ khiến ông ta thoải mái không ít.

Lý Long Cơ mỉm cười hiểu ý, cũng nâng ly, đoạn nói An đã nói như thế, bốn vương cũng phải kính một ly rượu rồi.” Cậu ta vốn là chủ, lại thêm lời tăng bốc này của ta, tất nhiên mọi người trong bữa tiệc đều nâng chén chúc tụng.

Diêu Nguyên Sùng được quan tâm quá hóa lo, ông bèn đứng dậy chấp tay đáp lễ mọi người, rồi lại nhìn ta và Lý Long Cơ, cười rằng xét đến tổ tiên, mọi người trong bữa tiệc này đều là thế gia vọng tộc, Diêu mỗ nào dám ngạo nghễ.”

Ta nhìn Đông Dương, nàng biết ý vội vàng rót thêm cho ta một chén nước, ta mỉm cười nhìn Diêu Nguyên Sùng đại nhân, thật ra câu trước chỉ là lời khách sáo mà thôi, ly này mới là ly muốn kính ngài thật sự. Đại nhân nghe những lời này rồi hẳn quyết xem có uống hay không, nếu đã uống thì xin đồng ý một thỉnh cầu của thiếp thân, nếu không thiếp thân tự sẽ lui xuống.”

Diêu Nguyên Sùng sững sốt một lát, mới cười lúng túngn phu nhân cứ nói.”

Lý Long Cơ chau mày, nhìn chăm chăm vào chén rượu của ta, ta không để ý đến cậu ta, nói với Diêu Nguyên Sùng đại vương tập võ từ nhỏ, trước nay thích qua lại với những người am hiểu võ thuật, thường kể cho thiếp thân nghe Diêu đại nhân xuất thân từ thế gia võ tướng, tinh thông đủ loại binh khí. Thiếp thân nghe nhiều ghi tạc trong lòng, hôm nay gặp được đại nhân, mặt dày nghĩ muốn mở mang kiến thức một phen.” Ta nói xong, uống cạn nước trong ly, cười nói ông biết ly rượu này, đại nhân muốn uống hay không?”

Nơi đây đều là quan viên trong triều, Hoàng tôn vọng tộc, nào có ai không muốn có cơ hội thể hiện trước mọi người? Ta cười tủm tỉm nhìn ông ta, đương lúc ông ta do dự thì Địch Nhân Kiệt cười sang sảng, vỗ vai ông ta. Quận chúa từ nhỏ đã khéo ăn khéo nói, đến ngay bản tướng cũng phải chịu

thua, Nguyên Sùng à, được tăng bốc hai lần liên tiếp, ly này còn muốn trốn ư?”

Diêu Nguyên Sùng vội nâng ly uống cạn, “Cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mọi người đều đã uống tới hưng phấn, nghe vậy lại càng hào hứng hơn, Lý Long Cơ lập tức sai người dọn phòng tiệc, đưa giá binh khí ra, cười nóiêu đại nhân, mời.”

Cậu ta nghiêng đầu nhìn ta, khẽ nóiing đã uống liền hai chén...”

Ta nháy mắt, khẽ cười đáp nước.”

Lý Long Cơ thoáng giật mình, làm biếng tựa lên ghế, lắc đầu bất lực với ta, rồi mới nhìn về phía giữa phòng.

Lúc này Diêu Nguyên Sùng đã bước vào chính giữa, nhìn lướt qua giá binh khí, nghiêm túc chọn một món vừa tay mình, chấp tay nóiêu mỗi có một thỉnh cầu.”

Lý Long Cơ cười gật đầu nhân xin nói.”

Diêu Nguyên Sùng cung kính đápi ‘tinh thông đủ loại binh khí’ phu nhân vừa nói quả thật quá khen. Từ nhỏ Diêu mỗi đã theo cha luyện không ít binh khí, nhưng lại thích kiếm nhất. Người tập võ, hay nhất là được so tài, mấy năm nay Diêu mỗi đã ngưỡng mộ kiếm thuật của Thộ Xuân Quận vương, tiếc rằng chưa một lần có duyên chiêm ngưỡng.” Ông ta đưa mắt nhìn Lý Thành Khí, nhắc tay áo rồi nói, “Hôm nay mượn cơ hội này, không biết sau khi Diêu mỗi tự bêu xấu, có may mắn được diện kiến kiếm thuật của Quận vương chăng?”

Ta sững sốt nhìn Lý Thành Khí, tuy chàng am thơ hiểu kiếm, nhưng không ngờ đến ngay cả người họ Diêu cũng đánh giá cao kiếm pháp của chàng

như thế. Chàng khẽ cười, nhìn về phía tau phu nhân đã làm khó Diêu đại nhân trước, bốn vương tất không thể không nể mặt đại nhân, đành chiều lòng thể hiện một phen vậy.”

Ta đón ánh nhìn của chàng, cười hiều ý.

Ánh sáng bạc lóe lên, Diêu Nguyên Sùng đã tung người vẽ nên muôn vàn bóng sáng trong sân, chỉ bằng vài động tác chuyển triển đã khiến mọi người phải bàng hoàng. Tới khi thu kiếm, Địch Nhân Kiệt tiên phong uống trước, Lý Long Cơ cũng đứng dậy chúc rượu, trông có vẻ vô cùng thoải mái, nhưng ta lại bồn chồn đã lâu, nhìn sang Lý Thành Khí đang ngồi yên bên đó.

Khi Diêu Nguyên Sùng cầm kiếm kính mời, chàng đặt chén rượu xuống, đứng dậy bước tới giá binh khí, tiện tay rút một thanh kiếm. Ta nín thở mà trông, tim đập nhanh vô cùng, nhìn chàng đứng tựa vào kiếm, khiên tốn chấp tay với Diêu Nguyên Sùng. Thân kiếm rung lên, lập tức một luồng khí lạnh tỏa khắp mọi nơi trong sân, thể như ánh mặt trời muốn phá mây mà ra.

Cơ thể chàng chuyển động theo thanh kiếm, kiếm nhanh thoăn thoắt, nhẹ nhàng như cánh chim hồng, mạnh mẽ tựa rồng bay.

Không giống sự bàng hoàng khi nãy, bóng hình đó nương theo ánh đèn sắc trắng, mang tới một khí phách nhàn nhã đối đầu ngàn quân, trải xuyên từ biển cả tới đồng bằng.

Tới khi kiếm ngưng người dừng, vạt áo của chàng mới buông xuống, đôi tay cầm kiếm chấp lại, mỉm cười nói với Diêu Nguyên Sùng đại nhân, xin đa tạ.”

Diêu Nguyên Sùng tròn mắt nhìn chàng, chấp tay đáp lễ, nhưng mãi lâu vẫn không thốt ra nổi nửa chữ. Đám người trầm trồ khen ngợi vừa nãy lúc này cũng không nói gì, vẻ mặt toát lên sự khâm phục, kinh ngạc và cả thắc mắc.

Ta nhìn chăm chăm vào Lý Thành Khí, bỗng thấy xót xa. Trong thời cuộc rối ren này, dù chàng có tài văn thao võ lược cũng chỉ có thể giành được một tiếng khen hay của mọi người tại đây mà thôi, chẳng hề có đất dụng võ.

Chàng cảm kiếm vào giá, quay về chỗ ngồi, rồi nâng ly thăm thì với Địch Nhân Kiệt ngồi ngay kế bên, còn Diêu Nguyên Sùng lộ rõ vẻ khiếp sợ vì kiếm pháp của chàng, ông ta ít khách khí hơn nhiều, chuyện trò thân thiện với mấy vị Quận vương hơn.

Lý Long Cơ ngồi bên cạnh ta, khẽ cười nói nh An, cảm ơn nàng đã mở màn.”

Ta cười lắc đầu chỉ chợt có suy nghĩ này thôi, nào ngờ tung gạch lại như được ngọc, khơi dậy nên lòng yêu cái tài của Diêu đại nhân.”

Cậu ta phát tay, để Lý Thanh rót thêm tách trà hoa cho ta điều, muốn chiêu mộ Diêu Nguyên Sùng có rất nhiều cách, cách hôm nay chắc chắn không phải là thượng sách, không giống tính nàng trước nay. Để ta đoán thử xem, hôm nay nàng nói những lời đó ngay trước mặt mọi người là có mục đích khác?”

Ta nhận tách trà Lý Thanh bưng qua, nhìn đôi mắt đang cười dịu dàng của Lý Long Cơ, đáp lời nàng vương đoán xem.”

Cậu ta nghĩ một lát, rồi nói chẳng lẽ vì Vương Thủ Nhất?”

Ta cười nhìn cậu ta, trả lời nàng lại đoán vậy?”

Cậu ta nói tiếp qua có người báo cho ta, nàng gặp gã trong vườn trúc, ta đoán nàng bị gã làm khó, nên hôm nay mới học làm một người phụ nữ thị sủng mà kiêu, phô trương trước mặt mọi người một phen, có đúng không?”

Quả là kẻ lọc lõi. Ta mím môi cười, khẽ nói nhiều năm trước, có người đã dạy ta một chuyện, thỉnh thoảng cho người khác nhìn ra toan tính của mình,

mới có thể khiến người đó hoàn toàn mất cảnh giác, chuyện gì cũng hoàn hảo mới là tai họa lớn nhất. Nhà họ Vương hiện là chỗ dựa vững chắc nhất của ngài, một người đàn bà ngu xuẩn phách lối thích tranh sủng đối với Vương Thủ Nhất mà nói, sẽ tốt hơn một nàng sủng thiếp thông minh cẩn thận.”

Lý Long Cơ nghiêm túc lắng nghe, một lát sau mới cười: “Người ấy dạy nàng cũng có lý, trong phủ này làm gì có kẻ nào không ngầm toan tính, duy chỉ có một người huênh hoang như nàng mới không cần đề phòng.” Cậu ta liếc ta, khẽ nhếch khóe miệng, “Là Thượng Quan Uyển Nhi?”

Ta gật đầu, không nói gì nữa.

Vì án mưu phản của Địch Nhân Kiệt năm đó liên lụy tới tính mạng bản thân và người thân của Lý Thành Khí, đương lúc rối bời ta đã quỳ gối trước Hoàng tổ mẫu cầu xin, nào ngờ lại khiến Hoàng tổ mẫu tưởng lầm ta có ý với Lý Long Cơ, sau đó bèn tứ hôn. Sáu năm thấm thoát thoi đưa, lời Uyển Nhi vẫn vang vọng rõ ràng bên tai ta, sự xúc động năm đó là bông bột nhất thời, nhưng lại đổi được sự yên tâm của Hoàng tổ mẫu, còn sự phách lối hôm nay là cố ý, chẳng qua không biết có thể đổi lấy sự coi thường của Thái Nguyên Vương thị hay không thôi.

Lý Long Cơ thấy ta vẫn lặng im, vươn tay gõ vài cái xuống án, “Vĩnh An, để đổi lấy giây phút yên bình cho nàng, bốn vương đành phải nạp thêm ái thiếp thôi.”

Lý Long Cơ nói được làm được, chưa tới nửa tháng đã nạp thêm nàng thiếp Lưu thị, yêu thương muôn phần, thậm chí còn không tiếc chuyển về ở cùng nàng ta, ngày ngày cười nói vui vẻ, hạnh phúc vô cùng. Hạ Chí vẫn bình tĩnh, nhưng Đông Dương ngày nào cũng sưng sía mặt mày, đôi mắt hạnh lúc nào cũng gườm gườm, nô tỳ bình thường chỉ hơi mắc lỗi cũng bị ăn

mắng ngay, biết vậy ta buồn cười nhưng không thể khuyên gì, đành mặc nàng.

Ta tính ngày, ba hôm nữa là tới sinh nhật của Lý Long Cơ, đương lúc ta đang bàn bạc với Hạ Chí nên chuẩn bị quà gì thì Đông Dương đã vác đôi mắt hoe đỏ bước vào, đứng bên cạnh ta, khéo mắt vẫn giấu nước, nhưng lại không nói gì.

Ta rất ngạc nhiên, bèn hỏi, “Sao thế?”

Nàng cắn môi lắc đầu, coi bộ tủi thân lắm, phỏng chừng tám chín phần lại vì ta mà tranh chấp với ai đó, ta nhìn Hạ Chí, nàng lập tức bước lên lau nước mắt cho Đông Dương, ta chống cằm nhìn, cười nói đi, bị người của Lưu thị bắt nạt hay là cãi vã với người của Vương phi?”

Đông Dương meo máo, lẩm bẩm, “Với người của Vương phi, hôm qua Quận vương và Vương phi uống rượu làm vui, say khướt rồi múa kiếm.”

Ta âm ừ, cha anh Vương Hoàn đều là võ tướng, tất am hiểu binh khí, nàng ta và Lý Long Cơ có thể làm nền cho nhau quận vương và Vương phi ân ái hòa hợp, đó là chuyện tốt, người khóc cái gì?”

Đông Dương ập a ập ứng một lát, mới khẽ nóiu nhân biết còn cố hỏi.”

Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cười một lúc rồi nói ân ái còn hơn ta được chuyên sủng, nhưng ngày nào cũng phải quỳ dưới đất tạ tội, đúng không?”

Nàng sững người, nhìn ta không hiểu nào phu nhân không để ý?”

Ta thoáng lặng im, mới cười đáp nhiên không để ý.”

Người thương có thể thiệp, nào ai có thể mỉm cười đối mặt mà không hề bận tâm? Tiếc rằng người ta để ý không phải Lâm Tri Quận vương cùng múa kiếm với Vương Hoàn, ở cùng viện với thiệp mới.

Hạ Chí phe phẩy quạt bên người ta, từ đầu tới cuối vẫn im lặng, Đông Dương lại không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, liếc ta rồi nói tỳ và Hạ Chí được Quận vương đích thân mua trên đường khi được phong tước lần đầu, bao năm qua ở bên cạnh Quận vương, tuy nói là nô tỳ, nhưng trước nay chưa ai dám xem thường. Khi đi theo phu nhân, nô tỳ biết chắc chắn Quận vương phải cực kì coi trọng phu nhân mới phái chúng nô tỳ sang. Thế nhưng phu nhân mới được gả vào hai năm, Quận vương đã không đến nữa, phu nhân không lo ư? Nô tỳ thì trần trọc không nghĩ nổi.”

Ta nhìn nàng, “Quận vương cực kì coi trọng ta, đó là bởi vì ta và Quận vương quen biết từ nhỏ, trải qua bao nhiêu chuyện mới được bình an tới ngày hôm nay. Các người quan tâm tới vinh nhục nhất thời trong phủ, nhưng ngộ nhỡ Quận vương có mệnh hệ gì, Vương phủ sẽ sụp đổ chỉ trong một đêm, những điều đó còn quan trọng không?”

Nàng mím chặt môi, không dám nói nữa, ta đứng dậy tiếp lời nhỏ các người đã theo Quận vương, có biến cố nào mà chưa gặp? Lẽ nào đến vài câu mỉa mai của viện khác cũng không chịu nổi?”

Đông Dương quỳ xuống tỳ biết tội.”

Hạ Chí thấy vậy cũng lặng lẽ quỳ xuống.

Ta lắc đầu cười nói tình y hết chùm pháo, động tí là nổ, đứng dậy đi, cùng ta xuất phủ mua ít đồ.”

Nàng vừa đứng dậy đã nghe thấy tiếng ho khù khụ ngoài cửa, Lý Long Cơ tựa vào cửa, khoanh tay đứng đó, “Lui xuống đi, hôm nay bốn vương muốn ân sủng nhị phu nhân.”

Ta giật nảy mình, nhớ tới lời mình nói vừa nãy bỗng thấy xấu hổ.

Đông Dương và Hạ Chí cùng lui xuống, cậu ta bước tới trước mặt ta, nhưng không ngừng mà chỉ khẽ cười, nhìn ta lùi từng bước trốn tránh, tới

khi bị ép tới mép bàn, cậu ta mới dừng lại, khẽ nói nh An, nàng để ý thật ư?” Lý Long Cơ giờ đã cao hơn ta nhiều, cậu ta hơi cúi xuống nhìn ta, khiến ta cảm thấy bị áp bách, ta trấn định lại, cười nhìn cậu ta, “Để ý, tất nhiên là để ý, ta đang để ý tới việc Lưu thị vào phủ bấy lâu mà vẫn chưa có bầu.”

Đôi đồng tử của cậu ta co lại, giọng thấp đi vài phần, như đang thì thầm nàng để ý chuyện này thì ta có thể nói luôn cho nàng hay, những nữ quyến trong phủ được ta thị tẩm, ngày hôm sau đều được ban thuốc.”

Ta ngạc nhiên nhìn cậu ta, hỏi, “Vì sao?”

Cậu ta lẳng lặng nhìn ta một lúc, mới thở dài đáp là người phụ nữ bình thường không biết đã vui mừng đến mức nào, còn nàng chỉ thấy bàng hoàng. Đùa với nàng thôi.” Cậu ta chống tay lên bàn, nói tiếpu thị đã có bầu rồi.”

Ta á khẩu nhìn cậu ta, một lát sau mới bình thường trở lạiúc mừng Quận vương.” Vừa nãy ta chỉ tiện miệng nói đùa không ngờ lại nói trúng phóc. Ta cúi đầu nghĩ một lát, nói tiếp hôm nữa là tới sinh nhật của ngài, đã thế lại có thêm chuyện vui, xem ra phải chuẩn bị một món quà thật hậu hĩnh mới được.”

Lý Long Cơ vẫn chắn trước mặt ta, cười thành tiếng, nét mặt dần thả lỏng, tiện miệng đápu nàng phải dùng tới cả của hồi môn bảo ta còn mặt mũi nào với Hằng An Vương nữa đây? Lát nữa ta bảo Lý Thanh mang ít gấm vóc tới cho nàng.”

Ta thở phào, không tranh luận mấy chuyện nhỏ nhặt đó với cậu ta nữa, né ra xa rồi hành lễ, “Đa tạ Quận vương.”

Cậu ta bần thần một lát mới đi, khi Đông Dương bước vào có phần thắc mắc, tất nhiên là ta hiểu nàng đang nghĩ gì. Tuy vừa bị dạy dỗ xong, nhưng

thấy Lý Long Cơ tới vội vàng đi cũng vội vã nên thấy bất bình thay ta mà thôi.

Ta dặn Hạ Chí thay một bộ đồ bình thường cho mình, rồi đi bấm báo một tiếng với Lý Thanh, yêu cầu một cỗ xe để ra khỏi phủ, đi thẳng về phía tây.

Lý Long Cơ quả rất hào phóng, ta cũng không giữ ý, đầu sao cũng là của người phúc ta. Sau khi mọi sự đã ổn thỏa, ta thấy Đông Dương, Hạ Chí có vẻ hào hứng, bèn dặn phu xe chở đồ về phủ, còn ta thì đi dạo khu chợ đông đúc theo họ, nghe Đông Dương luôn luôn kể những câu chuyện cũ trong thành Lạc Dương bỗng thấy có phần thú vị.

Nghe nàng nói, ta không kìm nổi mà nhớ tới những ngày tháng ở Tây Hà trước năm mười tuổi. Bao năm qua, ngoài việc thỉnh thoảng thư từ qua lại với dì thì không còn cơ hội nào gặp lại nữa. Năm đó con gái dì mắc bệnh đậu mùa chết yếu, bà bị đuổi khỏi nhà chồng, chăm sóc ta trong căn nhà cũ của cha bà, phụ vương cũng xem như niệm tình mẫu thân qua đời của ta mà đưa bà tới một nơi xa lạ như Lộ Châu, ở đó không ai biết quá khứ của bà cũng không ai biết bà đã từng liên quan tới căn bệnh đậu mùa cấm kỵ, giờ bà làm thiếp cho một viên quan nhỏ, sinh được một cậu con trai, sau này cũng xem như có nơi nương tựa.

Ta đang miên man theo dòng suy tưởng thì bỗng nghe thấy phía trước có gì đó ồn ã, hình như có quý nhân vào họa lầu nên đường bị chặn. Đông Dương cực thích góp vui, bèn chạy tới nghe ngóng, một lát sau lại chạy về, “Đại Quận vương đang ở đó, nghe nói có người bao cả họa lầu để chúc mừng sinh nhật ngài.”

Ta sửng sốt, tâm trạng dần dấy lên điều gì đó khác thường, ba phần xót xa bảy phần khổ sở, hôm nay ta định đi mua quà sinh thần tặng Lý Long Cơ, nào ngờ lại đúng vào ngày sinh thần của chàng.

Đông Dương nói xong, lại lập tức chạy lên ngó nghiêng, Hạ Chí vốn kiệm lời đột nhiên lên tiếng, “Nếu phu nhân đã đến, chi bằng tới góp vui?”

Tim ta loạn nhịp, nhìn nàng chăm chăm không nói gì, Hạ Chí trình trọng hành lễ với ta rồi nói tỳ là em ruột của Hà Phúc, là người của Thọ Xuân Quận vương.”

Ta càng kinh ngạc, nhưng đã hiểu điều nàng ám chỉ.

Ta còn chưa kịp suy nghĩ tường tận, nàng đã tiếp lời: “Lầu này là tài sản riêng của Quận vương, nếu phu nhân muốn có thể thay xà đối cột hiên tặng một khúc. Từ nhỏ nô tỳ đã gảy đàn học hát ở nơi này, chuyện này Đông Dương cũng biết, chỉ cần nói với nàng là muốn mượn cơ này mừng thọ Quận vương, tính nàng trẻ con, ham chơi ham vui, chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị.” Thấy Đông Dương quay lại, Hạ Chí không nói nữa, đợi khi Đông Dương lại đi xem vui, mới khẽ bổ sung thêm một câu, “Món quà này, chắc chắn Quận vương sẽ thích.”

Chương 12

Ta cúi đầu suy nghĩ lời nàng nói, bỗng thấy do dự.

Quen biết gần mười năm, dù chỉ là sự dịu dàng trong giây lát, nhưng đó vẫn là điều chàng trao cho ta. Từ sau khi lấy Lý Long Cơ, cả ngày phải tránh né đủ loại người trong Vương phủ, vì ngại Vương Hoàn nên ngay cả tiệc gia đình thông thường có thể tránh là tránh, cơ hội hai ta gặp nhau ngày càng ít ỏi. Dù là trong bữa tiệc trước khi Địch Nhân Kiệt xuất chinh, hai ta cũng chỉ nhìn lướt qua nhau, không dám nói thêm nửa lời.

Sinh nhật của Lý Long Cơ, ta có thể giống trống khua chiêng đi mua quà, còn sinh nhật của chàng, ta lại không thể làm bất cứ điều gì. Nghĩ tới đây, ta mới ngẩng đầu lên nhìn Hạ Chí, ta rốt cuộc nên tin nàng mấy phần?

Lúc này đám người tụ tập trước họa lầu mới dần tản đi, Đông Dương quay lại, cười nhìn Hạ Chí, “Bình thường thấy người kiêu lời, lúc này lại thì thà thì thăm với phu nhân suốt, có chuyện vui gì mà phải tránh ta mới nói được thế?”

Hạ Chí mỉm cười, dịu dàng đáp thấy thường ngày phu nhân thích đọc sách, đúng lúc này lại nghĩ tới Thích Tư Luận bèn thỉnh giáo đôi câu.”

Nàng nói xong đưa mắt liếc ta, ta bèn vỡ lẽ, người biết cuốn Thích Tư Luận không nhiều, một nô tỳ như nàng mà có thể thoải mái nói ra bí mật này xem ra đúng là Lý Thành Khí đã có sắp xếp trước.

Đông Dương bật thốt, sau lại rầu rĩ nóiu nhân thích đọc sách, còn người ngày ngày hỏi những chuyện liên quan đến sách, muốn khiến ta chán chết sao?”

Hạ Chí lắc đầu, khẽ đápu người có hứng hãy cùng ta khuyên phu nhân. Hôm nay vừa hay lại là sinh nhật của Đại Quận vương, lại ở ngay trong họa lầu kia, chi bằng ta vào đó tìm người quen lo lót chút, để phu nhân có cơ hội hiển một khúc, góp vui một phen.”

Đông Dương sửng sốt, thoáng chốc đã hiểu, hai mắt lập tức sáng ngời, tấm tắc khenkiến hay!”

Chứng thực được thân phận của Hạ Chí, ta cũng yên tâm, giả bộ kháng cự bị nàng ta kéo vào từ cửa sau. Ta và Đông Dương đứng đợi ở bên ngoài một gian phòng, một lát sau Hạ Chí lặng lẽ bước tới, gật đầu, tỏ ý chúng ta cùng đi lên tầng hai họa lầu. Có một người đàn bà trung niên đẹp hầu ở cửa, thấy chúng ta bèn vội nghênh đón, khi bước vào phòng, ngay lập tức nhìn thấy đủ loại nhạc cụ, món gì cũng có.

Dư nương khẽ cười nói, “Bên trong đã chọn vài khúc nhạc phổ biến, ta đã dặn dò rồi, phu nhân cứ việc chọn một khúc nào đấy, nếu bị hỏi thì bảo rằng nhạc nương không khỏe, đổi người là được.”

Hạ Chí gật đầu, cười đáp: nhân nhà ta và Quận vương quen biết từ xưa, chẳng qua nhân dịp này hiến một khúc đờn Quận vương, đa tạ bà giúp đỡ.”

Dư nương vội vàng xua tay phụ nhân giúp ta mới đúng. Hôm nay Quận vương tới, ta nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra tiết mục gì đặc sắc. Mấy khúc của nhạc nương tuy được, nhưng nghe quen tai hết rồi, so với chủ ý của phụ nhân thật đúng là tầm thường.”

Hạ Chí cười nói thêm đôi câu với bà ta, khoảng chừng thương lượng xong mấy lý do để lát nữa thoái thác với quan khách, Dư nương đang định lui xuống ta vội vàng nói: đã.”

Bà đứng lại nhìn ta, “Phụ nhân còn gì dặn dò?”

Ta cười đáp, “Ta và Quận vương quen biết đã lâu, hai đứa này cũng luôn ở bên, ngộ nhờ có người hỏi, chỉ cần nghe tiếng là đoán được liền, kể ra cũng không ổn. Chẳng bằng người chọn cho ta một người lanh lợi, có ai hỏi cứ đáp rằng ta không nói được rồi đối đáp thay ta, nếu bị ép quá thì trả lời bằng bút mực.”

Lần này mở tiệc chiêu đãi, chưa chắc trong đó không có ai biết ta, nên sắp xếp cẩn thận chút thì hơn, nếu có gì phiền phức, đàn xong một khúc bèn cáo lui, sẽ không có ai biết chuyện này.

Bà ta vội mím cười: nhân suy nghĩ thật chu toàn, ta đi tìm mấy thứ đó.”

Bà ta đi rồi, ta cười nói với Hạ Chí và Đông Dương, “Lát nữa hai người đợi bên ngoài, nếu ta thấy nhiều người hay không ổn thì tạm thời sẽ không lộ diện, cứ coi như một cuộc vui, được không?”

Hai người họ gật đầu, Đông Dương vô cùng thích thú ngó nghiêng căn phòng bày đầy nhạc cụ, “Bình thường không thấy phụ nhân gảy đàn, coi bộ hôm nay nô tỳ được mở mang tầm mắt rồi.”

Ta mỉm cười, liếc nhìn nhạc cụ trên giá, chọn một cây đàn tỳ bà vừa tay, gảy thử vài âm. Năm đó dì nhờ tài gảy tỳ bà mà nổi danh khắp Tây Hà, từ năm lên sáu ta đã theo học bà, trong bốn năm ấy cũng xem như là có vài khúc sở trường. Nhưng ở trong cung bao nhiêu năm, thỉnh thoảng rồi rồi ngồi luyện một chút, quanh đi quẩn lại vẫn là mấy khúc ấy, có thể nói là vô cùng thông thuộc, nhưng không quá đặc sắc.

Đương lúc ta vừa gảy, vừa do dự nên chọn khúc nào thì Dư nương đã đưa một cô bé tới, nói qua đôi câu rồi đưa hai ta vào một căn buồng, trong ngoài cách nhau một chiếc rèm châu, ngoài ra còn có cả bình phong, chỉ nghe thấy tiếng cười nói bên ngoài chứ hoàn toàn không thấy rõ mặt đối phương. Vừa nãy khi bước vào, Dư nương nói rất rõ ràng, hôm nay không nhiều người tới, cũng chỉ có hai bàn mà thôi. Tiếng cười nói bên ngoài ta nghe phần lớn đều là người lạ, chỉ có Lý Thành Nghĩa ở đó, bởi vậy cũng dần bình tĩnh.

Khi ta ôm cây đàn tỳ bà ngồi xuống, ta mới nhận ra tim mình đập rất mau, như thể muốn bổ nhào ra khỏi lồng ngực.

“Sao Long Cơ vẫn chưa tới?” Lý Thành Khí bỗng cất tiếng hỏi, bên cạnh có người khẽ cười, đáphe nói Lưu thị mới vào phủ có thai, e rằng mỹ nhân kê bên nên đến trễ.”

Lý Thành Khí bình thản ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, ta bỗng nhớ ra một khúc, đó là khúc sáo chàng cải biên từ Quảng Lăng Tán, nay ta cải thành khúc tỳ bà, lần đó và lần này, coi như ta lấy khúc tỳ bà này để đáp lễ lại cho chàng.

Ta lấy lại bình tĩnh, tỏ ý bảo cô gái kia lại gần, nhắc nhở với nàng một câu, nàng gật đầu, đứng thẳng lưng, nín thở, những khúc nhạc hôm nay đã chọn chỉ còn một bài, nhưng đột nhiên nhạc nương thấy không

khỏe, không dám quấy rầy nhã hứng của Quận vương và các vị khách quý nên mời một người mới đến, xin Quận vương tha tội.”

Lý Thành Khí bật cười, đáp lại bằng chất giọng ấm áp ông sao, mấy khúc ở đây bốn vương nghe nhiều rồi, đôi người cũng hay.”

Cô bé kia vội đápúc nhạc người này muốn hiến khá mới lạ, bởi vậy xin phép không nêu tên trước, kính mong quý vị lắng nghe.”

Bên ngoài có tiếng đồng ý, bàn tay cầm đàn của ta thoáng rịn mồ hôi.

Tới khi mọi người tiếp tục cười nói, ta mới hít thật sâu, bắt đầu gảy đàn.

Khúc nhạc trên Trường Sinh Điện khi ấy ta đã tạc vào lòng từ lâu, lần này gảy đàn không coi là khó. Tiếng nhạc vừa cất lên, đầu ta lại tràn ngập bóng hình cao lớn ấy chớp sáo bên môi, miệng hé cười, khi tay ta gảy nên những âm thanh ngày càng réo rắt, tiếng nói chuyện bên ngoài ngớt dần, chàng cũng không cất tiếng nữa.

Làn gió ấm lượn qua khung cửa sổ mà vào, chòng ghẹo sự yên lặng giữa chúng ta.

Khúc sáo trên Trường Sinh Điện duy chỉ có ta hiểu, khúc tỳ bà ngày hôm nay ở họa lầu, chàng có hiểu không?

Tới khi âm cuối cùng buông xuống, trong phòng mới có người khen một tiếng hay, liên tục có người đặt câu hỏi, đại ý đều là hỏi tặc danh của ta, thường ngày gảy đàn ở họa lầu nào. Cô bé kia đáp lại bằng những lý do đã chuẩn bị từ trước, mọi người bên ngoài càng rì rào cảm thán, nói gì mà một khúc nhạc hay hiếm thấy, tiếc rằng cô gái đó bị câm.

Đương lúc ta cười thầm trong bụng, Lý Thành Khí bỗng cất tiếng, “Chẳng hay cô nương có biết chữ không?”

Ta giật mình, mang tai lập tức nóng ran, chàng đoán ra thật rồi. Cô bé kia vội vàng nhìn ta, ta gật đầu, ghé vào tai nàng nói thêm đôi câu, nàng gật đầu rồi đáp, “Nhạc nương có biết chữ, nhưng nhạc nương có quy định, trước giờ chỉ chấp bút trả lời chủ nhân, kẻ khác không quan tâm.”

Bên ngoài có mấy người cười ha hả, có kẻ nóiy định này thật kì lạ, e rằng nhạc nương biết chủ nhân hôm nay là Thọ Xuân Quận vương nên mới tạm thời định ra đúng không?” Còn chưa dứt lời đã có người phụ họa, “Thọ Xuân Quận vương nổi danh bởi tài thối sáo, người am hiểu âm luật tất sẽ ngưỡng mộ, vả lại còn là thiếu niên anh tuấn, giai nhân phía sau tấm rèm châu này chắc hẳn đã rung động từ lâu rồi.” Nói xong người phụ họa càng đông, tiếng cười nói không dứt, mọi từ ngữ đều như chòng ghẹo.

Lý Thành Khí từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, đợi mọi người nói đủ rồi mới điềm đạm tạ khúc Quảng Lăng Tán này của cô nương, nếu cô nương không chê thì xin chấp bút lưu lại danh tính, nếu có ngày gặp lại, bốn vương nhất định sẽ lấy nhạc bầu bạn.”

Cô bé cúi đầu nhìn ta, ta gật đầu, đưa đàn tỳ bà cho nàng, rồi bước tới chiếc bàn cạnh cửa. Bởi vì ta đã dặn dò từ trước, Dư nương đã chuẩn bị sẵn giấy và bút mực trên đó, ta nghĩ một lát, mới nhắc cổ tay viết mấy chữ:

“Tâm, thân hai thứ rạc rời

Tâm mình chỉ nhớ lúc mình xuyên sao.”

Ta đặt bút xuống, nhìn chăm chăm mấy chữ đó, mặt như cháy tới nơi, thối khô mực rồi mới gập lại, đưa cho cô bé. Nàng cầm tờ giấy bước vội vàng qua tấm rèm châu, rất lâu sau, Lý Thành Khí mới khẽ thở dài, dịu dàng nói tạ cô nương.”

Ta đã thấy thỏa mãn lắm rồi, ta như có thể nhìn thấy nụ cười của bản thân, khi cô bé kia quay về bên đưa tay ra hiệu cho nàng. Khúc nhạc vừa này là

ta làm xằng theo ý của mình, hiện giờ người đông phức tạp, cũng nên về thôi.

Đúng lúc mở cửa ra ngoài thì bỗng nghe thấy có tiếng người bước vào gian ngoài từ cửa trước, người ấy nói, “Đại ca, đệ tới muộn.”

Là Lý Long Cơ, ta vô thức dừng bước lại, cậu ta lại nói tiếp vốn định đưa Vĩnh An theo, nhưng hôm nay nàng ấy không được khỏe, nên nhờ đệ đưa quà tới.”

Ta lén hít một hơi, thần thờ đứng bên cửa.

Lẽ nào buổi chiều cậu ta tới tìm ta là để đưa ta tới đây? Nhưng vì sao lại đổi ý? Đầu óc ta rối bời, nhớ tới từng bước chân dồn ép của cậu ta, gương mặt thoát vui thoát buồn. Ta như dần đoán được điều gì đó, niềm vui chỉ trong khoảnh khắc ban nãy đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại những lượt ớn lạnh tự thâm tâm.

Là ta vẫn luôn lảng tránh, những lời cậu ta nói với ta trong ngày thành hôn của cậu ta và Vương Hoàn không phải là giả, chỉ là ta ích kỉ coi đó như trò đùa. Lấy nhau hai năm, có danh vợ chồng, nhưng trước sau vẫn hờ hững xa cách, ta tưởng cậu ta có thể thiếp kề bên sẽ quên được tình cảm thuở thiếu thời, nhưng giờ ta mới nhận ra mình lầm rồi.

Lý Thành Khí không đáp lại, mà người bên cạnh nói cười vài câu rồi chàng mới bảo, “Không sao, ngồi xuống trước đã.”

Ta bần thần đứng bên cửa, bỗng cảm thấy có người kéo tay áo mình, cô bé kia nhìn ta bằng ánh mắt khó hiểu, ta vội vàng cười với nàng, rảo bước ra khỏi phòng. Hạ Chí và Đông Dương đợi ngay ở ngoài, thấy ta đi ra lập tức liếc nhau, có lẽ họ cũng đã nghe thấy lời Lý Long Cơ nói, nhưng không lên tiếng mà cũng rảo bước theo ta xuống lầu rồi khỏi chiếc thuyền hoa này.

Khi về tới phòng, vừa hay dì Đậu cũng có ở đó, ngày nào cũng vào giờ này bà sẽ đích thân đưa canh bổ tới, rồi tán gẫu với ta đôi câu, hôm nay thấy vẻ mặt ta không được tốt, nên bà không nói nhiều, đợi ta uống xong bèn đi ngay.

Ta đuổi tất cả mọi người ra ngoài, ngồi một mình tới lúc lên đèn, mới nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân.

Lý Long Cơ đã ngà ngà say, đang híp mắt bước tới trước mặt ta, trong đôi mắt ấy là hoàng hôn u ám, không rõ là vui hay là giận, ta cúi đầu tránh ánh mắt của cậu ta, đang định đứng dậy dặn Đông Dương mang canh giải rượu lên thì bỗng thấy vai mình chùng xuống, bị cậu ta ấn về chỗ cũ.

Đông Dương bưng trà nóng chuẩn bị bước vào đã bị Lý Long Cơ quát, “Cút ra ngoài!”

Nàng hoảng hốt, vội vàng lùi lại ba bước, Lý Long Cơ lại lạnh giọng nói, “Dặn tất cả mọi người, lui hết đi, không có lời của bốn vương, không ai được phép lại gần.”

Nàng vâng vâng dạ dạ, cúi người lui xuống.

Tới khi bốn bề đều yên tĩnh, cậu ta mới chậm rãi ngồi xõm xuống, nhìn thẳng vào ta, ta nhìn bóng nển trong con người đen tuyền ấy, muốn tránh đi, đột nhiên bị cậu ta bóp cằm, không thể động đậy. Cậu ta nhìn chăm chăm vào ta, “Hôm nay ta đứng ngoài cửa, nghe trọn khúc Quảng Lăng Tán nàng gảy, tới tận sau khi nàng đi rồi, mọi người trong phòng vẫn còn bàn luận về khúc nhạc ấy, khen không ngớt lời.”

Ta bị cậu ta bóp đến đau, nhưng không chịu mở miệng, không muốn nói gì cũng không biết nói gì.

Cậu ta thoáng im lặng, men say như phủ đầy trong mắt, nhưng giọng lại rất nhẹ nhàng, “Nàng nói đúng, chúng ta quen biết từ nhỏ, trải qua bao chuyện

người khác không hề hay biết, bởi vậy đối với ta nàng rất quan trọng. Nhưng nàng có biết Thánh chỉ tứ hôn năm đó khiến ta hạnh phúc nhường nào không? Từ sau khi mẫu phi mất, lại bị Lai Tuấn Thần bắt vào đại lao, ngoại trừ phụ thân và huynh trưởng, chỉ có nàng gần gũi với ta nhất. Sau ngày được tứ hôn, ta đích thân tới chỗ trồng hoa học cách trồng hoa quỳnh, ngày ngày xin Thẩm Thu chỉ dạy phương pháp thực liệu. Sau khi xuất giá, sống nửa năm trong Vương phủ, nàng có biết Vương phủ này có vườn hoa quỳnh? Có biết mỗi thứ nàng ăn hàng ngày đều do ta đích thân kiểm nghiệm, sợ rằng có gì sơ suất, sợ rằng có kẻ lén ám hại nàng?”

Tấm lòng của Lý Long Cơ, bao năm qua cũng không bằng một câu nói trong đêm nay. Giờ phút này, mỗi từ cậu ta nói ra đều là những thứ ta không lường trước được, cũng là những điều ta vẫn luôn kiêng kỵ. Ta kinh ngạc nhìn cậu ta, trong đôi mắt luôn hàm chứa sự bông đùa, biếng nhác này, có quá nhiều thứ mà ta không mong đợi, ào vào lòng ta.

Thấy ta im lặng, Lý Long Cơ lại khẽ nói, “Vĩnh An, vốn dĩ nàng mới là vợ của ta, Vương phi của Lâm Tri Vương phủ, ta nhìn nàng bước từng bước tới ngày hôm nay, lại không thể làm bất cứ điều gì, ta hi vọng biết bao người nàng muốn gả là ta! Nếu có một chút cơ hội, ta sẽ không để bất kì ả đàn bà nào thóa mạ nàng, nhưng nàng vốn không hề để tâm. Nữ quyền trong phủ, nàng luôn cẩn thận né tránh, chưa từng tranh sủng, chưa từng bị ai nắm đằng chuôi, đến ngay cả ta, nàng cũng tránh được thì tránh.”

Ta bỗng thấy mệt, nhìn đôi mắt như đang dậy sóng của cậu ta, không hiểu sao lại hoảng hốt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đêm nào cũng tới giờ này là người ta lại mệt mỏi, mất hết sức lực. Ta vốn tưởng đó là do mình tham ngủ, nhưng đối mặt với một Lý Long Cơ đang nổi cơn thịnh nộ mà không thể tỉnh táo thì lòng ta dần xuất hiện một dự cảm không lành, ta cố lắc đầu, đến nói chuyện cũng thấy mệt, “Quận vương hãy về đi.”

Cậu ta say tới nước này có nói nhiều cũng vô ích, với tính cách của cậu ta, trời sáng tỉnh táo rồi nói chuyện mới được.

Cậu ta buông tay, đứng dậy, chống tay lên bàn, gằn từng câu từng chữ và đại ca cưới vợ cùng ngày, mà tới giờ huynh ấy vẫn chưa có con, nàng không thấy kì lạ ư?”

Ta thở hổn hển mấy lần, cố gắng giữ mình tỉnh táo, cậu ta lại nói thiếp trong phủ đại ca rất ít khi được thị tẩm, những người được thị tẩm ngay ngày hôm sau đều bị ban thuốc, nàng biết huynh ấy đang làm cái gì không? Ta biết, nhị ca biết, lẽ nào người ngồi trên long ỷ lại không đoán ra được sao?”

Ta ngẩng đầu, nhìn cậu ta chăm chăm, hình ảnh trước mắt đã nhòe thành vô số hình bóng chồng chất lên nhau, ta nghe thấy cậu ta nói con trai trưởng của Tương Vương, cưới vợ nạp thiếp đã được ba năm mà không có một mụn con. Hai người vốn vì phạm húy kị mới phải chịu phạt, Hoàng tổ mẫu lại đa nghi như thế, thử hỏi nếu cứ thế này thì có thể lập liêm được bao lâu?”

Lý Long Cơ nhìn ta, lòng ta rối như tơ vò, muốn chống tay đứng lên tay lại mềm oặt không có chút sức nào. Đương lúc bực bội, cậu ta đã lấn tới ôm lấy ta, “Vĩnh An, không chỉ có nàng và huynh ấy rung động, mà còn có ta.” Còn chưa dứt lời Lý Long Cơ đã cạy tách miệng ta ra, mê đắm mút mát từng ngõ ngách.

Tâm trí ta chỉ còn một màu trắng xóa, chỉ muốn đẩy cậu ta ra mà không sao đẩy được, đành để mặc cậu ta từng bước lấn lướt. Men say trong mắt cậu ta càng nồng, rồi lâm bầm, “Vĩnh An, cuối cùng nàng cũng không nhẫn tâm đẩy ta ra nữa, đúng không...”

Khi sự quyến luyến của Lý Long Cơ ngày càng rõ ràng, tim ta như bị ai đó xé toạc, đau không chịu nổi, mọi hình ảnh như đen đi, nước mắt tuôn ào ạt,

ta cảm thấy cậu ta bế ta lên, lưng đặt xuống giường, Lý Long Cơ kéo màn giường lại rồi đè lên người ta...

Ôm ròng rã nửa tháng, tới tận trước tết Trùng Dương ta mới ra ngoài.

Nghe nói bữa tiệc sinh nhật của Lý Long Cơ rất nhộn nhịp, tuy ngoài mặt Đông Dương nhắc tới quà của Vương phi và Lưu thị, nhưng đáy mắt vẫn lấp lánh niềm vui. Nửa tháng nay ngoài việc túc trực bên giường của ta thì Lý Long Cơ không hề tới nơi nào khác, từ bưng trà rót nước đến đút cháo nếm nếm đều tự mình làm, đám hạ nhân trong phủ thấy vậy đều lấy làm lạ, đối xử với Đông Dương và Hạ Chí khác hẳn trước kia.

Dù cậu ta có vui vẻ cười nói hay chỉ ngồi im đó nhìn ta, ta cũng không nói với cậu ta một câu.

Rồi có một ngày, cậu ta ngồi bên giường nói chuyện với ta nửa canh giờ, thấy ta không hề để ý, đột nhiên kéo tay ta, khi suýt nữa thì ngã xuống giường, ta mới giãy dụa, khẽ nói, “Đau quá.”

Cậu ta bỗng khựng lại, thả tay ra, ngồi xuống bên giường đang định nói gì thì ta đã không nhận được mà òa khóc.

Ta khóc càng lúc càng to, làm thế nào cũng không nín được.

Hạ Chí đứng coi bên ngoài bèn xông vào, mặt mày tái mét nhìn ta, rồi bị Lý Long Cơ lờm cho một cái, đành phải lui xuống. Cậu ta ngồi trước mặt ta, không dám cử động, ta để mặc cho mình khóc rất lâu mới dần thút thít, nén được nước mắt. Cậu ta đưa tay muốn lau nước mắt cho ta lại bị ta chặn lại, “Nửa tháng nay ngai ngủ không được ngon giấc, từ giờ không cần phải tới thăm ta nữa.”

Ta nên trách ai? Trách dì Đậu cho ta uống thuốc? Không, chẳng qua bà chỉ muốn ta và Lý Long Cơ mau viên phòng để tránh rắc rối. Trách Lý Long Cơ say rượu làm loạn? Cậu ta lấy ta hai năm, chưa từng bỏ mặc ta, thậm chí còn luôn nhường nhịn, hôm đó nếu không phải do say rượu, thấy ta không hề phản kháng thì đã chẳng làm ra chuyện này. Ta không phải thánh, nhưng khi nên oán nên trách, lại nhận ra chẳng có ai thật sự sai.

Cậu ta lại đưa tay ra lau nước mắt cho ta, “Vĩnh An, ta đưa nàng xuất phủ.”

Ta gượng cười, “Đưa ta đi đâu? Thọ Xuân Vương phủ ư? Khó khăn lắm Hoàng tổ mẫu mới buông lỏng đề phòng, nhưng Thái tử phi lúc nào cũng để ý nhất cử nhất động của chúng ta, cô cô lúc là bạn lúc là thù, bao năm qua chúng ta che giấu điều gì?”

Gương mặt Lý Long Cơ trở nên căng thẳng, không lên tiếng nữa.

Ta lại nói, “Hôm đó rõ ràng ngài biết ta ở đó, biết chàng nghe ra đó là khúc tỳ bà ta đàn, nhưng vừa bước vào ngài đã nói những lời ấy, là đang ép chàng buông tay! Lý Long Cơ, ngài không cam tâm, ngài không muốn từ bỏ, bởi vậy ngài ép chàng, ngài lấy sự bất nhẫn của chàng, lấy danh nghĩa phu thê của chúng ta ra ép chàng!” Ta vừa nói vừa thở hỗn hển, nhìn chăm chăm vào Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ tay nắm thành quyền, khẽ nói: “Ta đang ép huynh ấy! Ta không cam tâm, ta muốn nàng, ta muốn nàng ở bên ta cả đời! Nhưng ta cũng muốn huynh ấy bình an. Hiện giờ người đang ngồi trên Hoàng vị vẫn đang đề phòng chúng ta, theo dõi chúng ta, Thái tử, cô cô cũng đề phòng anh em chúng ta, đề phòng huyết mạch của phụ vương ta!” Cậu ta đứng dậy, không khống chế giọng mình nữa, “Một bước sai là mọi bước sai, huynh ấy không thể sai thêm nữa!”

Ta hít thật sâu để bản thân bình tĩnh lại, nhưng lại thấy tim mình đau đớn vô cùng, rất lâu sau, ta mới gượng cười nói: “Bước sai là mọi bước sai, Lý

Long Cơ, ngài biết ta và chàng đã sai bao lâu rồi không? Kể từ năm Định Nhân Kiệt nhậm chức Tế tướng, trong lòng ta đã chỉ có chàng, năm đó ngài mới tám tuổi! Thiên Thụ năm ba, ta và chàng hẹn ước. Trường Thọ năm hai, phụ vương bị vu tội mưu phản, ta liều chết vào ngục gặp chàng, ngài đã bao giờ biết chưa? Chín năm quen biết, hai chúng ta có quá nhiều chuyện ngài không biết, có quá nhiều điều bất đắc dĩ và phải chịu đựng.” Ta siết chặt tấm áo ngủ bằng gấm, gằn từng câu từng chữ, “Chí thân tính mệnh, thiên hạ bất hoán[1]. Đó là lời chính miệng chàng nói với ta, cũng là vũ khí sắc bén ngài mang tới ép chàng!”

[1] Dù có lấy cả giang sơn ra đổi tính mạng người thân cũng nhất quyết từ chối

Lý Long Cơ thần thờ đứng đó, nhìn chăm chăm vào ta, không thốt nên nửa lời. Ngực ta như bị lửa đốt, tim ta như muốn phá tan mà ra, ta cắn chặt môi, tới tận khi nếm thấy vị tanh ngọt mới dụi mắt rồi thì thào không có chàng, ta sẽ không bao giờ xuất hiện ở Phụng Dương Môn, cũng không bao giờ thân thiết với ngài như thế. Sự gần gũi trong mắt ngài, chẳng qua chỉ là tình cảm của ta và chàng mà thôi!”

Đôi mắt cậu ta phủ đầy đau đớn, ngơ ngác nhìn ta, “Vĩnh An, chúng ta quen biết từ bé, nàng không có chút tình cảm nào với ta ư?”

Ta lặng lẽ nhìn cậu ta, ngài là em ruột của chàng, là người ta luôn dốc sức bảo vệ, sự bình an của ngài chính là sự bình an của chàng.”

Lý Long Cơ bước tới bên bàn, rót một tách trà lạnh, nắm tách trà trong lòng bàn tay rất lâu mới từ từ đặt xuống, rảo bước ra ngoài.

Cậu ta đi rồi, Hạ Chí mới vội vã bước vào, bưng một tách trà nóng tới cho ta, ta nhìn đôi mắt dịu dàng của nàng rồi lắc đầu. Nửa tháng nay Lý Long Cơ túc trực bên ta nửa bước không rời, dù có gì muốn nói, Hạ Chí cũng chỉ có thể nhìn từ đằng xa không nói gì được.

Một lát sau, ta mới đưa tách trà cho nàng, khẽ nói uyển lời tới Quận vương hộ ta.”

Nàng là người của Lý Thành Khí, tất có cách chuyển lời. Nàng gật đầu, nói với ta, “Xin phu nhân cứ nói.”

Ta im lặng một úc, rồi lại cười khổ lắc đầu, “Người lui xuống đi.”

Nàng ngạc nhiên nhìn ta, muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng mà lui xuống.

Mười tám tháng tư năm hai Thánh Lịch, Hoàng tổ mẫu lệnh cho Thái tử, Tương vương, Thái Bình Công chúa, Võ Du Kị tuyên thệ tại Minh Đường, mãi không đổi địch, khắc vào cuộn sắt, cất nơi sử quán.

Tháng này còn có một sự kiện truyền khắp vào thành Lạc Dương, mà vừa hay nó lại dính dáng tới ta. Lâm Tri Vương phủ như nơi khắc tử, trước có Vương phi sảy thai, đầu tháng Lưu thị lại giẫm lên vết xe đổ, chuyện năm đó còn chưa phai, giờ thêm chuyện mới này nữa, người người rĩ tai qua lại kết quả biến ta thành một kẻ đổ kị.

“Cuộn sắt chẳng qua chỉ là vật vô tri vô giác, vậy mà Hoàng thượng lại muốn mượn nó để kiềm chế hai nhà Lý Võ mãi không đổi địch.” Phụ vương cười lắc đầu, “Hoàng tổ mẫu của con quả nhiên già rồi, Người tại vị bao năm, luôn coi lòng người là thứ phải đề phòng nhất, vậy mà giờ lại cả tin là vậy.”

Ta bỗng Vĩnh Huệ, bàn tay nhỏ của con bé chỉ về phía đĩa bánh trên bàn, ta gắp cho nó một miếng, nhón miếng be bé bỏ vào trong cái miệng nhỏ, thuận miệng nói, “Ngăn cản cuộc chiến Hoàng vị không chừng lại là chuyện tốt, Đột Quyết lấy lý do Hoàng vị Lý gia lung lay mà dấy binh, nhằm mượn danh nghĩa của Hoàng tộc họ Lý. Cuộn sắt này xuất hiện,

chiếu cáo thiên hạ rằng hai họ Lý Võ mãi không đối đầu, Đột Quyết Khả Hãn không còn lý do chính đáng nữa, có khi còn giúp Địch Nhân Kiệt một tay, đánh đâu thắng đó.”

Vĩnh Huệ mếu máo, mắt chớp chớp, ta mỉm cười nhón thêm cho con bé nửa miếng nữa.

Phụ vương nhìn chúng ta, thở dài rồi cất tiếng nói con thích trẻ con như thế, không bằng tự sinh một đứa đi.”

Tay ta khựng lại, không đáp lời.

Phụ vương lại nói phụ vốn tướng Lý Long Cơ liên tục nạp thiếp, không quan tâm mấy đến con, nhưng suốt nửa tháng nay lại toàn nghe nói thằng bé than phiền rằng sau khi ốm dậy mặt con xanh xao, bèn thu thập đủ loại sơn phấn trong thiên hạ; còn đích thân vào cung mời thợ kim hoàn chế tạo trang sức làm quà mừng sinh nhật cho con.”

Ta lau vụn bánh bên môi Vĩnh Huệ, gượng cười nói là bởi cậu ta vô cùng hiếu lòng Thánh thượng, Hoàng tổ mẫu lệnh cho hai họ Lý Võ thế với thiên hạ rằng mãi không đối đầu, cậu ta sủng ái con nhiều hơn, chẳng phải vừa ý Hoàng tổ mẫu ư?”

“Vĩnh An.” Phụ vương mỉm cười nhìn tấu khúc kia Hoàng thượng có hỏi, có cần ngự y trong cung kê cho vài đơn thuốc không. Lâm Tri Quận vương sủng ái con là thế, vậy mà vào phủ ba năm lại không có động tĩnh gì, đến Thái tử phi cũng từng hỏi thẳng, huống hồ là những lời ong bướm ve đàng sau mà chúng ta không nghe thấy?”

Ta lặp lạiái tử phi?”

Về mặt phụ vương thoáng sầm lại, gật đầu.

Vì thị hỏi thẳng chuyện này rốt cuộc là có mục đích gì? Uyển Nhi và nàng ta khá thân thiết, chẳng lẽ nàng đã nói điều gì đó? Ta ngày càng lo lắng, bồn thần nhìn chăm chăm vào tách trà, nửa năm nay sóng yên biển lặng khiến ta quên mất hai vị Thái tử và Thái tử phi trước giờ không quá phô trương, nếu họ có ý muốn làm gì, lẽ nào sẽ lòi cả những chuyện xưa cũ ra?

Mặt ta bỗng bị ai đó đập vào, ta sực tỉnh, thấy Vĩnh Huệ cười tí mắt nhìn ta, miệng ê a, tử ời.” Ta cười với con bé, rồi đưa cho Hạ Chí đứng bên cạnh, ý bảo cho hạ nhân lui xuống.

Tới khi không còn ai, ta mới nhìn phụ thân, lưỡng lự mở lời: “Thọ Xuân Quận vương có từng nhắc tới Thọ Xuân Quận vương?”

Phụ vương nhìn ta như có điều suy nghĩ, “Thọ Xuân Quận vương bao năm không con không cái, lẽ nào lại là vì con?”

Ta bỗng thấy xót xa, con trai cả của Tương Vương không có con nối dõi, đối với Thái tử mà nói không phải là chuyện xấu, hoặc thể chuyện này có rất nhiều nguyên do, nhưng theo những gì Lý Long Cơ nói thì chắc chắn có liên quan đến ta.

Phụ vương thấy ta im lặng, bèn lắc đầu thở dài: “Có ai nhắc tới, mọi người đều tránh chuyện này. Vĩnh An, nếu con đã gả vào Lâm Tri Vương phủ thì không thể nghĩ tới chuyện này nữa.”

Sao ta lại không hiểu? Mỗi quan hệ kì lạ duy trì suốt mấy năm nay chẳng qua là vì ta và chàng vẫn khăng khăng giữ mối tình này. Thực ra mọi sự đã định rồi, nhưng ta lại không muốn đổi mặt. Năm đó tự tin hứa với Dịch công, lại không ngờ làm rồi mới biết khó đến nhường nào.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng thỉnh an, ta ngoảnh đầu lại, Lý Long Cơ đang cất bước tiến vào, cậu ta vừa đi vừa cười nói với phụ vương: “Phụ đại nhân tới sao không sai người tới báo một tiếng?”

Phụ vương vội vàng đứng dậy, hai người nói với nhau đôi câu rồi mới ngồi xuống, Hạ Chí đã bỗng Vĩnh Huệ tới bên cạnh ta.

Lý Long Cơ quan sát ta rồi dịu dàng nói mặt nàng vẫn không được tốt, đã uống thuốc chưa?”

Ta vâng dạ, nâng tách uống trà, cố ý tránh cậu ta. Cậu ta cũng không hỏi nữa, mà quay đầu lại chuyện trò với phụ vương, đại ý là chúc Địch Nhân Kiệt khai hoàn về kinh, đánh cho Đột Quyết đại bại.

Một lát sau, phụ vương đưa Vĩnh Huệ đi, cậu ta liếc đồ ăn trên bàn, “Xem ra hai người vẫn chưa ăn gì, ta cũng đói rồi, Hạ Chí, mang một bộ bát đĩa mới lên đây.”

Hạ Chí hành lễ rồi lui xuống, ta vội vàng gọi nàng lại, rồi nói với Lý Long Cơ này đều là cơm thừa canh cặn, sao có thể để ngài ăn, nếu ngài muốn ăn thì bảo người hầu nấu món mới.”

Cậu ta kinh ngạc nhìn ta, một lúc lâu sau mới cất tiếng nói cùng nàng cũng chịu nói chuyện với ta.”

Ta dặn Hạ Chí đổi chỗ thức ăn thừa này đi, rồi bảo nàng đi lấy mấy món thường ngày Lý Long Cơ thích ăn, nàng đi rồi ta mới nhìn cậu ta trở thành Lạc Dương đồn thổi những chuyện ngài làm để có được nụ cười của hồng nhan, nếu ta không tỏ vẻ ân cần thì uống phí tấm lòng của ngài rồi.”

Cậu ta vươn tay cầm đĩa ngọc, chọc con cá trước mắt, ta nhìn sườn mặt của cậu ta, từng bóng hình như chồng xếp lên nhau, đứa bé bảy tám tuổi, thiếu niên mười hai mười ba, rồi tới con người đã cao lớn trưởng thành như bây giờ. Lý Long Cơ luôn thay đổi, không hề che giấu toan tính chiếm quyền của mình, trước nay đều rất thẳng thắn, bao gồm cả suy nghĩ về Đế vị.

Ta cất lời, “Nếu ngài muốn làm Thái Tông Hoàng đế, ta sẽ giúp, nhưng ta sẽ không làm Văn Đức Hoàng hậu, đương nhiên, cũng sẽ không làm Hoàng

tổ mẫu.”

Cậu ta im lặng nhìn ta một lúc, rồi bảo, “Vĩnh An, nàng đang nói gì vậy?”

Ta nhìn cậu ta chăm chăm như phi có được Đế vị, nếu không bất kì ai ngồi vào vị trí đó, gia tộc nhà ngài đều vô cùng nguy hiểm. Bởi vậy nếu ngài có ý, ta tuy không thể bày mưu tính kế, nhưng có thể góp chút sức mọn.”

Mắt Lý Long Cơ trong veo, nhưng lại sáng ngời, “Nàng đồng ý ở lại bên cạnh ta?”

Ta gật đầu, đáp, “Phải.”

Cậu ta nhìn thẳng vào ta hồi lâu mới nói, “Nếu nàng không muốn...”

Ta xen ngang, “Sắp xếp cho ta gặp Thọ Xuân Quận vương một lần, ta có lời muốn nói với chàng.”

Lý Long Cơ ngạc nhiên nhìn ta, một lúc sau mới gượng cười mà nói, “Thực ra nàng không cần thông qua ta, bảo với Hạ Chí, nàng tất sẽ sắp xếp cho nàng.”

Ta thoáng sửng sốt, cậu ta lại nói, “Hạ Chí là người của đại ca, huynh ấy đặt người bên cạnh nàng đương nhiên sẽ nói với ta, ta cũng ngầm cho phép. Hạ Chí rất thông minh, còn là tâm phúc của đại ca, ngộ nhờ gặp phải chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng, Hạ Chí sẽ giúp được nàng.” Cậu ta gắp một miếng cá, bỏ vào miệng nhai kĩ, chốc sau mới nhả xương ra, nói tiếp, “Vĩnh An, mấy năm nay nàng và đại ca gặp nhau, có đường hoàng, có lén lút, đã bao giờ ta ngăn cản chưa?”

Ta tránh ánh nhìn của cậu ta, nhìn người hầu bưng món mới lên, không nói gì nữa.

Nơi gặp gỡ vốn ở ngoài phủ, ta từ chối, bảo rằng ở trong thư phòng của Lý Long Cơ là được.

Khi ta bước vào, trong phòng chỉ có mình chàng, chàng đứng trước cửa sổ, ánh nắng xuyên qua những ô vuông trên cánh cửa gỗ, hắt những bóng sáng chằng chịt lên người chàng. Ta lặng lẽ đứng trước cửa, như thể trở về lần gặp gỡ bất ngờ nơi Đại Minh Cung. Nếu không có lần tìm cuốn sách của Lạc Tân Vương, thì ta sẽ không gặp chàng ở phòng của Nghi Đô, và cũng sẽ không vì sự xuất hiện đột ngột của Uyển Nhi mà quyến luyến cùng chàng.

Lý Thành Khí nghe thấy tiếng vọng bèn quay đầu lại nhìn ta, cười rồi hỏi khỏe không?”

Ta gật đầu, bước tới bên cạnh chàng, “Cũng ổn, có phương thuốc của Thẩm Thu, e là đến người chết cũng được cứu về.”

Chàng đáp, “Thẩm Thu luôn than phiền rằng nàng nói năng cay nghiệt với y, xem ra y sai rồi, không ngờ nàng lại tin tưởng y đến vậy.”

Ta cười nhìn chàng, nói tiếp, “Đến ngay cả kẻ moi tim mổ bụng huynh ấy cũng có thể cứu sống, ta há có thể không tin y thuật của huynh ấy cho được? Ta tưởng Thẩm Thu trước giờ thích cãi vạ với người, không ngờ sau lưng dám nói ta như vậy.”

Chàng lắc đầu thở dài y là vậy đấy, đừng coi là thật.”

Nhắc tới chuyện năm ấy, không ngờ kí ức đêm đó vẫn còn rõ ràng như vậy.

Thấy người trên giường máu me be bết, hai tay Thẩm Thu nhuộm đầy máu chính ngũ tạng về vị trí cũ, rồi khâu lại vết thương, còn ta chỉ có thể đứng bên cạnh Hoàng tổ mẫu, lo lắng chờ đợi. Từ trước tới nay, tất cả những việc ta làm chỉ là ôm hi vọng, đợi tới ngày đoàn viên. Nhưng nếu muốn kể vai

sát cánh, vượt qua bao hiểm nguy cùng mọi người, ta không thể tiếp tục làm một kẻ vô dụng nữa.

Ta ngẩng đầu nhìn chàng, hỏi, “Thành thân với Nguyên thị đã ba năm, cơ thiệp trong phủ cũng không ít, vậy mà tới giờ vẫn chưa có con nối dõi, Hoàng tổ mẫu có từng hỏi?”

Chàng nhìn ta, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới trả lời rồi, nhưng không nói nhiều, ta là con trưởng của Tương Vương, không có con nối dõi cũng không phải việc gì xấu.”

Lúc này không phải là việc gì xấu, nhưng ai có thể đoán trước được tương lai thế nào? Ví như Lý Long Cơ đối với ta, trước kia vì lời kéo Thái Nguyên Vương thị mà cố ý hờ hững, nay vì thuận theo lời thề khắc trên cuộn sắt mà muôn phần sủng ái, chẳng qua chỉ để suy đoán lòng Hoàng thượng.

Khi ta muốn khuyên thêm, chàng mỉm cười quay người lại, “Vĩnh An, đừng nhắc tới chuyện này nữa, nếu muốn bảo vệ tính mạng của gia tộc chỉ có cách giành giang sơn này về, trận chiến vương quyền được làm vua thua làm giặc, ta không muốn có nhiều người dính líu tới chuyện này hơn nữa. Kể từ giờ trở đi, dù nàng lựa chọn thế nào, ta cũng sẽ không nói gì hết. Bao năm qua, đã có quá nhiều chuyện xảy ra giữa hai ta, tình cảm này đã sớm không còn là chuyện bình thường.” Chàng nhìn ta một lúc, rồi dịu dàng nói, “Nếu có ngày thất bại, sau ta, sẽ không còn ai bị kẹt trong cuộc chiến vương quyền này nữa, kể cũng là điều may mắn. Nếu may mắn giành được thiên hạ, ta hi vọng con của nàng sẽ kế thừa ngôi báu, dù rằng cha của nó có là ai.”

Tim ta đau nhói, nhìn chàng cách ta chỉ hai bước chân mà không thốt nên lời.

Chàng biết hôm nay ta thật sự muốn nói với chàng điều gì, hoặc giả là chàng đã lựa chọn từ trước. Dù là ta chấp nhận thân phận hiện tại, hay là khăng khăng giữ mối tình ngày càng xa vời, chàng cũng đã đưa ra lựa chọn từ lâu.

Ta cúi đầu, hành lễ Quận vương đã hiểu, thần thiếp xin cáo lui.”

Những trang sách ố vàng thời niên thiếu, sự chung thủy mà chàng nói, ta đã thấy. Lời ta muốn nói, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nói ra nữa, nhưng điều đó đã không còn quan trọng, bất kể ta đứng bên cạnh ai trải qua gió tanh mưa máu mai sau thì đều có chung một mục đích. Bảo vệ tính mạng gia tộc, giành lại thiên hạ này.

“Khi đôi tay đã nắm chặt,

Trọn đời trọn kiếp chẳng buông.”

Năm đầu Cửu Thi, Địch Nhân Kiệt mắc bệnh khó lòng qua khỏi.

Lý theo thân phận, ta không có tư cách tới thăm bệnh trước, nhưng Lý Long Cơ vẫn chiều theo ý ta.

Khi xe chạy tới Tướng phủ, trời đã về khuya, vậy mà đèn đuốc vẫn sáng trưng. Ta buông màn xe, nhìn Lý Long Cơ Cẩm Thu đang ở đây?”

Lý Long Cơ đưa tay cầm lấy áo khoác, buộc thật cẩn thận cho ta, “Ừm, đã ở đây được bốn năm ngày đêm.” Cậu ta ngừng tay một lát rồi mới nói tiếpi ca cũng đang ở đây.”

Ta không nói gì, chỉ gật đầu, một nút thắt đơn giản mà cậu ta loay hoay cả buổi cũng không xong, ta bật cười, vỗ lên tay cậu ta, tỏ ý để ta tự làm, nhưng Lý Long Cơ lại không chịu.

“Vĩnh An.” Cuối cùng cậu ta cũng thắt xong, ngón tay lướt qua má ta,
“Xuống xe thôi.”

Cửa phủ có không ít xe ngựa đang dừng đỗ, ta vừa đưa chân ra đã gặp ngay một vị quý nhân cũng đang bước từ trên xe xuống.

Đôi mắt thấp thoáng ý cười, cử chỉ rất có chừng mực.

Nàng đã không còn là tỳ nữ xem làm đồ tách trà lần đầu gặp mặt, không còn là kẻ lúng túng như gà mắc tóc khi được tứ hôn. Hiện giờ, nàng đã là Thọ Xuân Vương phi, xóa sạch quá khứ thê thảm, trở thành một Bắc Ngụy Nguyên thị, Thọ Xuân Vương phi hoàn hảo.

Nàng cũng nhìn thấy ta, thoáng ngây người rồi mỉm cười.

Ta gật đầu với nàng, thấy nàng vẫn không cất bước bèn bước qua hành lễ,
“Thần thiếp tham kiến Vương phi.”

Nàng gật đầu, đưa tay đỡ ta dậy, “Nếu đã tới rồi thì cùng vào thôi.”

Ta mỉm cườiii Vương phi vào trước.”

Nàng nhìn ta với ánh mắt ngờ vực, ta nghiêng đầu nhìn về phía Lý Long Cơ, lúc này nàng mới để ý tới người đứng cách đó không xa.

Lý Long Cơ lúc này mới mỉm cười bước tới, chào một tiếng chị dâu.

Nàng vội vàng hành lễ ra Quận vương cũng ở đây, vậy thần thiếp xin vào trước một bước.”

“Chị dâu không cần đa lễ.”

Cậu ta nói xong, bất ngờ nắm lấy tay ta.

Nguyên Nguyệt hơi cúi đầu, cáo lui vào trong.

Ta nhìn cậu ta, cậu ta cũng nhìn ta, bế tắc hẳn một lúc, mới khẽ nói Long Cơ, ngài nạp hết người này đến người khác về làm thiếp, giờ lại làm ra vẻ tình thâm ý trọng, hình như không ổn lắm.”

Cậu ta khẽ cười, “Tình cảm ta dành cho nàng ra sao, không cần bày cho người khác thấy.”

Ta bất đắc dĩ để mặc cậu ta kéo ta vào Tướng phủ. Nghe đâu hôm nay khi có tin Địch tướng gặp nguy hiểm, đến Hoàng tử mẫu cũng đích thân tới thăm, đương nhiên vương công quý tộc không dám chậm trễ, dọc đường gặp không ít người, khi tới bên ngoài phòng của Địch tướng càng đông đúc hơn, có người lo lắng thật tâm, cũng có không ít kẻ tới cho xong chuyện.

Tới tận khi phụ vương tới ta mới rút tay ra, gọi một tiếng phụ vương. Tiếng gọi ấy khiến không ít người quay đầu lại. Khi xưa ta thường ở trong Đại Minh Cung bầu bạn với Bộ hạ, mấy kẻ vương tôn quý tộc này nào có ai không sẵn đón ta, nhưng giờ thân phận không còn như xưa, tất không tránh khỏi những lời đàm tiếu sau lưng, nhưng gặp thì vẫn phải làm đủ lễ nghi.

Ngay vào lúc ta hành lễ với từng người thì có hai người bước từ trong phòng ra, mọi người lập tức vây xung quanh.

“Các vị thân vương Quận vương, xin đừng đợi ở đây lâu nữa.” Thẩm Thu kéo tay áo, vẻ mặt phờ phạc đã lâu, “Xin các vị hãy về nghỉ ngơi đi, nếu Địch tướng tỉnh lại, tiểu nhân sẽ sai người tới bẩm báo.”

Thẩm Thu chỉ cách ta có mười bước chân, ta lại không thể chú tâm lắng nghe, chỉ bởi vì người đương đứng bên cửa.

Suốt một năm ròng, ta không ra khỏi Vương phủ, còn chàng cũng không hề xuất hiện. Đột Quyết tạo phản, quân binh biên giới bại như núi đổ, Bộ hạ buộc phải phong Hoàng tử Lý Đán làm soái, chiêu binh thiên hạ, nhưng Lý Đán là Hoàng tử sao có thể đích thân xuất chinh, cuối cùng vị trí nguy hiểm đi ngăn con sóng dữ này rơi xuống người chàng.

Binh lính giao tranh, chiến tranh biên giới, ta không thể tưởng tượng nổi những hiểm nguy liên tiếp ấy.

Mà lúc này, khi ta thấy tay phải của chàng cuốn vải trắng, vòng qua cổ, lòng đã đau tới hít thở không thông.

Gương mặt chàng trầm lặng, mắt hằn lên tia máu, nhưng chỉ lẳng lẳng đứng bên cạnh Thẩm Thu. Đột nhiên Nguyên Nguyệt bỗng từ bên cạnh bước tới, khẽ hỏi chàng có muốn ăn chút gì không, chàng lắc đầu, mỉm cười, không đáp lời.

Ta nghe thấy, chỉ nhìn chàng chăm chú, không dám cử động.

Chàng định xoay người đi vào, bỗng dừng bước, từ từ nhìn về phía này.

Đôi mắt ấy vẫn trong trẻo như xưa, chỉ là còn phủ thêm một tầng lạnh nhạt sau những giết chóc quyết tuyệt nơi sa trường.

Mắt ta chua xót, muốn quay người tránh né. Bao chuyện quá khứ ulla về, từ khi Địch Nhân Kiệt nhậm chức Tế tướng tới khi ông ốm bệnh liệt giường, suốt mười năm gió tanh mưa máu, giờ này chỉ có thể lẳng lẳng nhìn nhau trong thời thế hỗn loạn, cách cả dòng người.

Không thể tới gần, đến những lời bình thường nhất cũng không thể nói.

Thẩm Thu đang muốn quay trở lại bên trong, thấy chàng như vậy bèn đưa mắt nhìn theo, cũng cười khổ một tiếng. Ta cúi đầu, đang định theo mọi người ra về, Thẩm Thu bỗng cất tiếng, “Phu nhân xin dừng bước.”

Ta dừng lại, ngoảnh đầu nhìn Thẩm Thu.

Huynh ấy rảo bước xuống bậc thềm, hành lễ với Lý Long Cơ rồi mới nói với ta, “Địch tướng có dặn, nếu phu nhân tới thì mau vào trong, người có chuyện muốn nói với phu nhân.”

Ta liếc qua vết máu lổm đổm trên tay áo của huynh ấy, im lặng một lúc mới nói: “Địch tướng vẫn chưa tỉnh, muội có ở lại cũng không ích gì, đợi Địch tướng khỏe rồi lại tới thăm.”

Khuôn mặt Thẩm Thu căng thẳng, đè thấp giọng, “Mấy hôm nay sức khỏe Địch tướng vô cùng sa sút, Vĩnh An nên ở lại thì hơn.”

Ta lo lắng nhìn Thẩm Thu, huynh ấy lại gật đầu.

Nếu đã vậy, dù Địch công có không tỉnh lại, ta cũng phải ở lại đây, tiễn ông đi nốt đoạn đường cuối cùng. Ta không hỏi nữa, nhìn Lý Long Cơ trưng cầu ý kiến, cậu ta chỉ cười nói, “Ta ở bên nàng.” Nói xong bèn cất bước lên thêm đá trước, nói với Lý Thành Khí ca ở đây ba ngày rồi, cũng nên về nghỉ một đêm thôi?”

Lý Thành Khí lắc đầu: nay chính là lúc nguy hiểm khó qua, ta vẫn nên đợi ở đây cho yên tâm.”

Đêm buông sương dày, ta bọc kín áo khoác, theo sát vào phòng.

Phòng trong là gia quyến con cháu của Địch công, mấy người chúng ta ngồi ở phòng ngoài, chỉ có mỗi Thẩm Thu túc trực bên giường bệnh, cứ nửa canh giờ lại ra một lần, uống miếng nước hoặc khẽ trò chuyện với Lý Thành Khí đôi câu, nhìn sắc mặt huynh ấy có lẽ không có chút khởi sắc nào.

Ta bưng tách trà uống từng ngụm, nhớ lại rất nhiều chuyện.

Địch Nhân Kiệt đã trải qua mấy lượt thăng trầm, nhưng vẫn giữ một lòng trung thành với họ Lý, đến ngay cả Lý Đán trở về Lạc Dương cũng vì nhờ phúc của vị tướng gia này. Không biết vì sao, ta bỗng nhớ đến ngày Lý Thành Khí bị giam trong cung, không ngại nhắc Địch Nhân Kiệt gặp nạn trước mặt mọi người.

Từng câu giảng giải về hoa quỳnh hôm đó ta vẫn còn nhớ như in, ánh mắt chăm chú cùng nụ cười thấp thoáng của chàng và lời bông đùa của Địch công.

Câu cảm khái “Quận chúa thật tinh mắt” của ông, cũng là lời khuyên chúng ta nên chia xa, lúc đó và lúc này, giang sơn vẫn bấp bênh, con người một mực bảo vệ họ Lý sắp ra đi vì tuổi già, e rằng đã tới bước cuối rồi.

Khoảng chừng sau nửa đêm, phòng trong bỗng có tiếng ồn ào nổi lên, ta không khỏi đặt tách trà xuống, Lý Thành Khí thì đã đứng dậy đi thẳng vào bên trong. Một lát sau Thẩm Thu đi ra, bước tới trước mặt tarăng muội là người họ Võ cuối cùng được gặp Địch công.”

Ta đứng dậy bước hai bước mới nhớ tới Lý Long Cơ, còn chưa quay người cậu ta đã giành nói trước, “Ta ở bên ngoài đợi nàng.”

Ta ngừng bước nhưng không ngoảnh đầu lại, đi thẳng vào bên trong.

Gia quyến ở phòng trong đều đã lui ra, chỉ còn lại ta, Thẩm Thu và Lý Thành Khí.

Ánh đèn leo lắt kéo dài bóng người, ta ngồi xuống bên giường, nhìn Địch công đang mỉm cười, vành mắt không kìm được mà đỏ hoe. Ông chậm rãi đưa tay ra, ta lập tức đưa tay nắm lấy, đợi ông mở lời.

Lâu sau, ông mới cất tiếng nói.

Ta gượng cười, “Địch công lại đùa rồi, Vĩnh An đã không còn là Quận chúa Võ gia nữa, mà chỉ là thiếp thất của Lâm Tri Quận vương thôi.”

“Bổn tướng vẫn nhớ.” Đôi mắt ông vẫn lấp lánh nét cười, không giống nụ cười gượng gượng của ta, mà chỉ nhàn nhạt, mang theo sự thấu hiểu và thư thái của người già, “Mấy lần nói chuyện riêng với Quận chúa...”

Ta gật đầu, “Vĩnh An còn nhớ.”

Ông liếc Lý Thành Khí, cười lắc đầu, “Tới giờ bốn tướng vẫn cho rằng, Quận chúa rất tinh mắt.”

Ta bỗng thấy xót xa, không dám ngoảnh đầu lại nhìn chàng, cũng không dám nhìn vào mắt Địch công.

Ông nghỉ một lát, rồi lại cười nói thêm một câu lời này bốn tướng chưa từng nói, trong số con cháu Lý gia, ánh mắt của Thọ Xuân Quận vương xem như tinh tường nhất.”

Ta không ngờ ông muốn gặp ta chỉ để nói những lời này. Không hiểu sao hai gò má đã đầm nước mắt, tầm nhìn mờ mờ ảo ảo, ta vội lấy tay áo lau đi.

Địch Nhân Kiệt cười lắc đầu, tỏ ý bảo ta lại gần, ta bèn ghé sát tới.

Giọng ông rất khẽ như có chút cố sức, “Trận chiến giữa hai họ Võ Lý, trận chiến giữa đàn ông họ Lý và phụ nữ sẽ có rất nhiều thay đổi, Quận chúa phải nhớ, không quan tâm mới là cách ứng phó tuyệt nhất.” Ta gật đầu, ông mới cười thả tay ta ra, nói với Lý Thành Khí rằng điều về hoa quỳnh năm đó Quận chúa nói cho hai ta, đến nay lão vẫn còn nhớ rõ, Quận vương có còn nhớ chăng?”

Lời này chỉ có ba người chúng ta mới hiểu.

Dù lời này là để nhắc Lý Thành Khí nhớ tới ơn giúp đỡ của ta năm đó hay là điều gì khác, thì vị hiền tướng cả một đời dốc lòng vì thiên hạ, vì Lý gia, lúc này chẳng qua chỉ là một cụ ông đã dôi theo chúng ta từ nhỏ tới lớn, ngậm ngùi cảm thán mà thôi.

Ta thấy tim mình vừa đau lại vừa xót, cuối cùng cũng quay đầu nhìn chàng.

Chàng chỉ lẳng lặng nhìn ta, một lát sau mới nói với Địch côngn vương sẽ không quên, cũng không dám quên.”

Ta bồn thần nhìn chàng, nước mắt rơi không ngừng, dừng khí mỉm cười đối mặt một năm trước đã vỡ tan tành.

Những tháng ngày chàng chinh chiến sa trường, ta không có một giấc ngủ ngon, lại không thể hỏi tin tức của chàng từ bất cứ ai, giờ đây, chàng đã bình yên quay trở về, đứng ngay trước mặt ta, ta cũng không dám tiến lên một bước, quan sát vết thương của chàng.

Địch công húng hắng hai tiếng, Thẩm Thu vội vàng lên xem.

Ông mỉm cười xua tay, nói với tam tới sương dày, Quận chúa mau về nghỉ ngơi đi, sau này nếu không chê thì năng tới đây chơi, đánh cờ thưởng trà cùng lão già này, không uống mỗi tương giao vượt cả thế hệ bấy lâu.”

Ta rưng rưng nước mắt gật đầu, cười nói, “Vĩnh An xin cáo lui.”

Nào ngờ câu này, cũng là câu nói cuối cùng giữa ta và Địch công.

Năm đầu Cửu Thị, Địch Nhân Kiệt mắc bệnh qua đời, cả nước tiếc thương, đến Hoàng tổ mẫu cũng mấy ngày không lên triều, liên tục thở than, Địch công vừa đi, triều đình trống vắng.

Tới gần đầu hạ, Lâm Tri Vương phủ đón một chuyện vui lớn, con trai cả của Lý Long Cơ ra đời, được ban tên Tự Trực. Lưu thị sau khi sảy thai ngày ngày buồn bã, từ khi lại có mang trở lại thì cả ngày không ra khỏi viện, tới khi Tự Trực ra đời, mặt mày mới vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm.

Ta cũng thở phào nhẹ nhõm, cái danh đồ kị cuối cùng cũng phai mờ.

Tiệc mừng đầy tháng rất nhộn nhịp, duy chỉ có Thái Nguyên Vương thì không hề lộ diện, Lý Long Cơ cũng xem như khôn ngoan, lập tức đưa Tự Trực tới viện của Vương phi, để nàng đích thân nuôi dưỡng. Đông Dương lái nhải, ngày nào cũng nhắc tới chuyện này, nói tới mức đầu ta ong ong không viết nổi chữ, mới đặt bút xuống nhìn nàng, “Đi bưng trà lại đây.”

Nàng sức tình hồng nói nô tỳ lại quên, nên ăn mấy thứ đó rồi.”

Ta nhíu mày nhìn nàng ông phải ta ăn, mà là ta muốn mang cho Quận vương ăn.”

Nàng nhất thời không phản ứng lại được, tới tận khi Hạ Chí chọc cho một cái mới bừng tỉnh, bận bịu liên tục đi lấy những món điểm tâm cầu kì, pha tách trà ngon. Ta nhìn mấy đĩa điểm tâm đầy ắp đủ cho ba bốn người ăn thì dở khóc dở cười, dặn nàng đi theo mình, còn Hạ Chí ở lại dọn dẹp bút giấy.

Khi bước vào thư phòng, Lý Long Cơ đang ngồi tựa vào ghế, hai chân gác trên bàn, khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng.

“Quận vương.” Ta đứng ngoài cửa gọi cậu ta, lúc này cậu ta mới ngoảnh đầu lại, dường như thoáng hoang mang rồi lập tức đứng thẳng dậy, rảo bước quao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Ta buồn cười nhìn cậu ta, mím môi không nói, cậu ta lập tức nắm chặt lấy cổ tay ta, sốt ruột mà nói nói đi.”

“Ta đói rồi.” Ta thở dài, “Đoán ngài cũng đói nên muốn tới ăn cùng chút gì đó.”

Cậu ta sừng sốt, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, kinh ngạc, cuối cùng đều tan đi nơi đáy mắt, không cười cũng không nói.

Ta giơ tay quơ quơ trước mắt cậu tam sao vậy?”

Cậu ta vẫn không cất lời, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay ta trượt xuống, dần sức tách năm ngón tay của ta ra, rồi đan hai bàn tay lại với nhau. Có lẽ là vì cứ đứng mãi ở bên cửa sổ cho gió lùa, nên đầu ngón tay hơi lạnh, lạnh tới mức ta muốn rút tay về, nhưng cậu ta lại cố chấp nắm chặt, nhìn ta chăm chú.

Ta không biết phải làm sao, đành đứng bên cửa cùng cậu ta, một lúc lâu sau, Lý Long Cơ mới do dự hỏi An, nàng muốn đi ư?”

Không ngờ đợi mãi Lý Long Cơ mới thốt ra câu này, ta cúi đầu cười, đau lòng nhưng không nở, cuối cùng lại cười ra nước mắt.

Rốt cuộc, tình ý phải sâu nặng tới đâu, mới có thể khiến cho cậu ta thật lòng đổi đãi như vậy...

Sau khi cười đủ, ta mới lau nước mắt, “Ngài muốn ta đi đâu?”

Cậu ta ngạc nhiên nhìn ta, rất lâu sau mới thì thào nàng...” Mới thốt được hai chữ đã nghẹn lại, dường như không biết mình thực sự muốn nói gì.

Ta rút tay lại, cầm lấy bánh và trà từ tay Đông Dương, “Không phải ngài nói, đồ ăn ta ăn hàng ngày đều do đích thân ngài kiểm tra, chỉ sợ có gì sơ suất, chỉ sợ có kẻ ra tay hãm hại ư? Nếu phiền toái như vậy, không bằng cùng ăn thì hơn.”

Lúc này Lý Long Cơ mới như thức tỉnh từ giấc mơ, một tay vội vàng đón lấy mấy thứ trong tay ta, một tay vẫn đan chặt năm ngón tay không chịu buông, tới khi kéo ta tới bàn ngồi vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngơ ngác nhìn ta.

Ta lại rút tay về, lần này lại rất dễ dàng rút ra.

Rót trà, ăn điểm tâm, tới khi đã khá no rồi, ta mới đặt đĩa xuống nhìn cậu ta, “Không ăn à?”

Cậu ta lắc đầu, mỉm cười rạng rỡ nhìn nàng ăn.”

Ta cười, “Không sợ có kẻ ám hại ư?”

Cậu ta thoáng sửng sốt, nhếch miệng cười, không lên tiếng, chỉ vươn tay kéo hết mấy đĩa điểm tâm lại, mỗi món cắn một miếng nhỏ, sau đó bỏ vào chiếc đĩa ngọc trống không, lại cắn tiếp một miếng, chả mấy chốc đã được non nửa mâm.

Sau đó, cậu ta đẩy chiếc đĩa ngọc tới trước mặt ta, rồi lại đích thân rót thêm trà cho ta.

Tất cả đều rất tự nhiên, không hề gượng ép.

Ta chỉ im lặng nhìn, không nói một câu. Nhưng việc ta làm hôm nay đều là những việc nên làm từ một năm trước, ngoan ngoãn ở lại bên cậu ta. Địch tướng đã trắng trối lại rằng, ông vẫn không yên tâm về họ Lý, vẫn lo thân phận của ta sẽ mang tới hiểm họa cho con cháu Lý Hiễn, bởi vậy mới băng quơ nhắc tới chuyện xưa, bảo Lý Thành Khí nhớ ơn của ta, chứ không phải là tình của ta.

Chỉ có điều lời ông bảo ta đừng quan tâm đến mọi sự, ta sao có thể làm được? Dù ta và Lý Long Cơ có thể nào, kể từ lúc ta bước vào Lâm Tri Vương phủ thì tương lai đã được định sẵn, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, huống chi còn có em gái ta Vĩnh Huệ, và cả anh em ruột thịt của chàng.

Ta im lặng nhìn cậu ta, một lúc lâu sau mới hỏi: “Có từng trách ta không?”
Dường như có một âm thanh vọng vào tai ta, đêm nào đó vào một năm nào đó cũng từng có người ôm ta vào lòng, hỏi ta có từng oán trách hay không.

Giờ ta thấy bụi ngùi, chỉ e khi ấy chàng cũng thế, bất lực không thể làm gì, chỉ đẩy ập cảm giác mắc nợ.

Mắt Lý Long Cơ trong veo, cười như không cười biết bao năm cũng không đổi được một lần nàng nhìn ta chăm chú, ta nên trách mình vô dụng, sao có thể trách nàng đây?”

Ta không ngờ cậu ta lại trả lời như vậy, im lặng một lát mới cười, “Từ khi hai ta quen nhau, ngài đã là người không chịu nhận thua, sao giờ lại thay đổi như thế?”

Cậu ta vẫn cười một cách biếng nhác, nhưng giọng lại dịu đi, “Dường như ở trước mặt nàng...ta luôn luôn thua.”

Không đợi ta tiếp lời, cậu ta đã nói giờ nàng đã không còn trốn tránh, vậy ta cũng sẽ không buông tay nữa. Dù thắng hay thua, sống hay chết ta đều đưa nàng theo. Trừ phi...” Cậu ta ngừng lại, nhìn xuống đĩa ngọc, “Dù có là khoảnh khắc cuối cùng, ta tuyệt đối không để nàng chết trước ta.”

Cậu ta đưa lưng nhìn về phía cửa sổ, gương mặt nửa sáng nửa tối khiến ta nhìn không rõ.

Ta ngẩng đôi mắt của cậu ta, bỗng thấy có gì đó rung động, nụ cười bên môi không tiếp tục được nữa, đành cúi đầu giấu đi vẻ xấu hổ, thuận miệng buông lời trêu ghẹo là ý trời, năm đó làm bậy ở Phụng Dương Môn, không ngờ lại cứu được đại quý nhân.”

Cậu ta cũng như cười như tính, nàng mới là quý nhân của ta.”

Tay ta vừa nhúc nhích, định lấy tách trà đã bị cậu ta nắm chặt. Khi ngẩng đầu lên, cậu ta đã vươn một bàn tay khác, dịu dàng lau khóe miệng cho ta, “Xem ra món bánh đón xuân này rất ngon, nàng ăn đến mê rồi.” Cậu ta nghiêng đầu, nói với bên ngoài, “Lý Thanh, bảo thiện phòng đi lĩnh thưởng.”

Lý Thanh đứng bên ngoài hỏi thưởng gì, cậu ta rất phóng khoáng, bảo thưởng hết.

Vừa ăn xong điểm tâm, cậu ta đã ngồi không xong, dặn người chuẩn bị ngựa, muốn đưa ta ra ngoài.

Ta vội vàng lắc đầu, chỉ nói mình muốn đi thăm phụ vương, cậu ta mới để ta đi. Tối khi về tới viện của mình, Đông Dương mới bật cười khúc khích, “Quận vương quả là thương phu nhân tới tận tâm can.”

Ta mỉm cười, cố đè nén sự bối rối trong lòng, dặn nàng chuẩn bị xuất phủ.

Nàng đáp lời, cười tủm tỉm chạy đi.

Khi bước vào phòng, Hạ Chí đang dọn dẹp sách trên giá. Ta nhìn nàng lật xem từng quyển sách, bỗng nhớ tới hồi nhỏ mình cũng như vậy ở trong phòng Uyển Nhi, cầm cái gì cũng phải nhìn lên mấy cái, không giấu được ý tò mò. Uyển Nhi khi đó với ta mà nói đẹp tới mức không thể tả, lại tài học cao siêu, tất nhiên sẽ nảy sinh lòng hiếu kì với những cuốn sách nàng đọc, cũng vì lý do đó mà ta học được rất nhiều điều những người khác không học được từ nàng.

Ta còn đang ngây người thì Đông Dương đã trở lại, thông báo xe đã chuẩn bị xong. Khi ta định vào phòng thay quần áo, Đông Dương bỗng bước tới bên Hạ Chí, cầm một quyển sách lên nói, “Đây không phải là Thích Tư Luận người từng xin phu nhân chỉ dạy sao?”

Ta sực tỉnh, thấy Hạ Chí có phần sững sờ, vội cười nói ta xem.”

Không ngờ lời nói dối trước họa lâu một năm trước, nha đầu này vẫn còn nhớ.

Đông Dương cầm sách, đưa tới trước mặt ta, cười nói cuốn sách này phu nhân tự tay chép ạ?”

Ta “ừ” một tiếng, không phản bác. Chữ của ta và Lý Thành Khí vốn giống nhau, nếu không phải là người nghiên cứu sâu, nhìn qua sẽ không nhận ra

sự khác biệt.

Nàng lật sách, cực kì hứng thú hỏi, “Phu nhân có thể cho nô tỳ mượn mấy ngày không?”

Ta nhìn nàng, khi đang do dự có nên đồng ý hay không thì Hạ Chí đã lặng lẽ bước tới, “Nếu muốn mượn, nô tỳ phải được mượn trước mới đúng.”

Đông Dương bĩu môi nhìn nhiều sách vậy mà người không hé răng, giờ ta muốn mượn người lại đến cướp.”

Hạ Chí nhìn nàng không biết làm sao, “Nếu không có ta thì người đâu biết Thích Tư Luận là cái gì, hiếm có cơ hội được xem toàn cuốn, tất nhiên ta phải đọc trước.”

Đông Dương đưa quyển sách cho Hạ Chí, giận mà nói ọc, cho người, đọc xong nhớ đưa cho ta.”

Ta nhìn hai người họ, cười nói còn chưa đồng ý, hai người đã tranh xong rồi?”

Ta vừa nói vậy, Đông Dương không dám nói gì nữa, bật cười nháy mắt ra hiệu, vào phòng lấy quần áo cho ta thay. Hạ Chí cầm cuốn sách đó, nói với ta tỳ đọc cũng khó hiểu, không bằng để ở chỗ phu nhân, khi nào rảnh phu nhân giải thích một hai câu là được.”

Ta không nói gì, cầm lấy cuốn sách, khi thấy nàng cũng đi vào phòng mới cúi đầu quan sát.

Bởi vì để dưới tầng chót quanh năm cho nên khi sờ có hơi ẩm. Ta tiện tay lật cuốn sách ra, đặt bên cửa sổ, để ánh nắng hong khô khí ẩm bao năm, đúng lúc có cơn gió thổi tới, thổi bay mấy trang sách, vang lên tiếng sột soạt.

Khi ta tới trà lâu thì dì đã tới trước.

Trong phòng chỉ có bà và một người trung niên, mặt mũi sáng sủa, trông rất phúc hậu. Ta bảo Hạ Chí canh ngoài cửa rồi mới bước vào, dì khẽ nói vài câu với ông ta, ông ta vội vàng cúi người vái, “Phu nhân.”

Ta cười gật đầu, “Không cần đa lễ.” Nói xong bèn ngồi cạnh dì.

Ông ta nhanh nhẹn rót thêm trà, đứng ở một bên, không nói gì nữa.

Dì cười nói với taà giàu nhất nước năm đó, Vĩnh An có biết không?”

Ta gật đầu, “Khi họ Trâu hưng thịnh, đến họ Võ họ Lý cũng không bằng, sao có thể không biết.”

Dì nói tiếp, “Nhà mẹ ta có chút quan hệ với họ Trâu, khi họ bị xét nhà từng chứa chấp một hai người, người này chính là họ hàng của họ Trâu, Vương Nguyên Bảo.”

Thực ra chuyện này dì đã từng nói với ta mấy hôm trước. Nhưng trước mặt người này, vẫn nên kiêng dè một chút, ta giả bộ ngạc nhiên nhìn ông ta, không nói gì.

Dì tiếp lời ra thì dài, chỉ có điều nhớ tới họ Trâu lại không kìm được mà thốn thức, chuyện đời khó lường, họ giàu nhất nước năm nào giờ chẳng còn mấy mống. Ngoại trừ ta không nói làm gì, nể tình xưa cũ, đưa ông ta tới gặp con, giúp được hay không được là do con quyết.”

Ta mỉm cười gật đầu, lúc này mới nghiêm túc nhìn ông ta, ông ta lập tức cúi người hành lễ, nói ít mà ý nhiều bày tỏ mục đích của mình. Có lẽ chỉ là năm ngoái con trai ông ta tòng quân, đào ngũ trước lúc xảy ra chiến sự với

Đột Quyết, vì đại thắng mà được miễn tội chết, nhưng tội sống khó tha, đã bị phán đi đày.

Đợi ông ta nói xong, ta cũng hiểu ý của dì.

Bà biết quan hệ giữa ta và Lý Thành Khí, mà trận chiến lần này tuy mang danh Hoàng Tự, nhưng Lý Thành Khí mới là người xuất chinh, nếu chàng nói một câu thì đó chính là đường sống. Thực ra chuyện này phụ vương nói cũng được, chỉ tiếc liên quan tới họ Trâu... Đường đường là hộ giàu nhất nước lại rơi vào hoàn cảnh này, trong quá trình họ Trâu sụp đổ đã làm lợi cho không biết bao nhiêu vương công quý tộc, tất nhiên giờ tránh được là tốt.

Ta do dự một lát, nhìn vết chai trong tay ông ta, thuận miệng hỏi, “Năm ấy người có tham gia vào chuyện làm ăn của họ Trâu không?”

Không ngờ người này lại rất bình tĩnh, từ tốn đáp, “Từ nhỏ tiểu nhân đã đi theo Trâu lão gia, mưa dầm thấm đất, cũng coi có chút kinh nghiệm.”

Từ khi họ Trâu lụn bại, bỗng xuất hiện rất nhiều thương nhân giàu có. Ta bỗng nhớ ra, đến ngay cả người được thánh sủng như Trương Dịch Chi cũng không quên lôi kéo thương nhân, thậm chí còn đưa mấy người Thục Thương, Tống Bá Từ vào cung cực vài ván nhỏ để tiêu khiển với Bệ hạ, nói là cực nhỏ, nhưng ai biết giao dịch bí mật trong đó?

Năm đó họ Trâu giàu nhất thiên hạ, chắc chắn có điều không tầm thường, so với việc lôi kéo kẻ giàu mọi nơi, không bằng năm được vài thứ thực tế. Nghĩ tới đây, ta bỗng nảy sinh một suy nghĩ.

Ta lại nhìn ông ta lần nữa, nghĩ một lát rồi nói à, chuyện này đến phụ vương còn muốn tránh, con chỉ có thể thử nói xem sao thôi.”

Về chuyện này, ta cân nhắc suốt hơn mười ngày qua.

Hiện giờ cuộc chiến giữa hai họ Võ Lý còn chưa ngã ngũ mà nội bộ họ Lý đã lục đục liên miên, dù Lý Long Cơ có tốt với ta thế nào, nhưng một chàng thanh niên mười bảy tuổi mà có thể toan tính là vậy thì sao có thể trò chuyện đây? Ta thừa nhận mình có mục đích riêng, ta e phụ vương và em gái sau này sẽ gặp nguy hiểm, cũng sợ cậu ta thật sự bỏ qua tình nghĩa ruột thịt...

Ngày xuân ngoài kia đang độ tươi đẹp, thậm chí còn có chút oi nóng.

Hạ Chí ở bên cạnh pha trà cho ta, ta nhìn chăm chăm vào nàng, hồi lâu mới nói Chí, năm ngoái Vĩnh Huệ sốt cao không khỏi, ta tới chùa Bạch Mã thắp nén hương cầu phúc cho con bé cũng coi như linh nghiệm, không biết nhân mấy hôm nay đẹp trời, đi trả lễ được không nhỉ?”

Nàng rót thêm trà cho ta, đáp, “Có cần tới báo cho lão Vương gia và Vương phi không ạ?”

Ta cười ông cần, đi một mình thoải mái hơn nhiều.”

Nói xong, ta lẳng lặng nhìn nàng một lát, rồi bỏ nhỏ muốn gặp Thọ Xuân Quận vương, người có thể chuyển lời không?”

Vẻ mặt nàng vẫn rất bình tĩnh, đặt ấm trà bên tay, “Không tiện lắm, cần mấy ngày sắp xếp.”

Ta gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Ba ngày sau, chuyện này mới xong.

Xe vừa ra khỏi phủ, chưa đi được xa đã bị chặn lại, sau khi Hạ Chí xuống hỏi lý do, nàng quay trở về với gương mặt cực kì không vui. Dương lệnh

đang vào thành, nghe nói hôm nay có tiệc, mọi xe cộ đi qua đều phải nhường đường.”

Ta nghĩ hồi lâu cũng không biết hiện giờ Lạc Dương lệnh là ai, không ngờ Đông Dương lại lên tiếng, “Em ruột Trương Xương Tông, Trương Xương Nghi.”

Ta vỡ lẽ ra là ông ta, vậy thì đợi một lát đi.”

Từ sau khi Định công qua đời, hai anh em họ Trương này càng được nước làm tới, đến ngay cả phe Lý Hiến cũng phải nhường ba phần, hưởng chỉ là mấy anh em Lý Long Cơ. Công đại thắng Đột Quyết của Lý Thành Khí cũng bị ếm nhẹm, còn chẳng oai bằng em ruột của gã.

Nghĩ tới đây, ta bèn nhắc rèm xe lên, nhìn lướt một lượt. Ngựa đang phi như bay mà đến, không thềm đếm xia đến bá tánh bên đường.

Thật đúng là sâu mọt hại nước hại dân.

Ta đang định thả rèm xuống bỗng nghe thấy từng hồi ngựa hí, không biết vì sao có con ngựa hoảng sợ, móng trước tung cao, liên tiếp đá lấn ba bốn người dân, sắp sửa đạp về phía một đứa trẻ, nhưng không biết vì sao bỗng nhiên người ngã ngựa đổ, vắng xa mấy trượng.

Ta đang kinh ngạc thì thấy có người đỡ đứa bé bị đụng lên trong khối bụi mịn mờ. Dáng thấp, thân hình của người này trông rất quen, khi người đó quay lại ta mới đột nhiên nghĩ ra, người đó chính là Diêu Nguyên Sùng. Đám người phi ngựa nhanh như tên bắn kia đều xuống ngựa, vội vã đỡ người bị ngã dậy, đồng thời kiểm tra vết thương cho người đó, vừa hét to kẻ nào dám to gan như thế.

“Phu nhân, đó không phải là Diêu đại nhân ư?” Đông Dương cũng ngó lại xem, giọng pha chút lo lắng.

Ta gật đầu, “Chính là Diêu đại nhân người hăng sùng bái đấy.”

Đông Dương cười ngại ngùng phu nhân vẫn còn nhớ chuyện so kiếm năm đó vậy?”

Ta thoáng im lặng, rồi mới nói pháp của Ngô Hưng Diêu thì quả xuất chúng, được may mắn chứng kiến sao có thể quên được.”

Nàng vâng dạ, tiện miệng nói ư ờng kể ra hôm ấy, Thợ Xuân Quận vương mới là người khiến nô tỳ được mở mang tầm mắt hơn.”

Ta cười, không nói gì.

Chỉ trong khoảng thời gian mấy câu ấy, Trương Xương Nghi đã loạn choạng bò lên, vẩy tay sai người bắt Diêu Nguyên Sùng lại.

Đông Dương thấy vậy, lại trở nên lo lắng, ta thấy nàng như thế không nhin được mà phì cười gì, giờ đường quan của Diêu Nguyên Sùng đang lên, trước khi mất Địch công đã ra sức đề bạt người này làm tướng, chẳng mấy chốc nữa, sẽ thăng quan tiến chức, một Lạc Dương lệnh dám làm gì ông ấy.”

Đông Dương gật đầu, lén xem tiếp.

Ta không xem tiếp nữa mà cầm sách lên, đợi đường thông ra khỏi thành. Nào ngờ mới lật được một trang, Đông Dương đã hét lên, vội vàng quay đầu lại ư nhân, Diêu đại nhân gặp họa lớn rồi...”

Ta nhìn nàng đầy vẻ thắc mắc, nàng nói không nên lời, ra sức chỉ tay ra ngoài.

Rèm xe lại bị gạt ra, ta mới hiểu điều gì đã khiến nàng sợ đến vậy.

Chỉ thoáng chốc, vị Diêu đại nhân chính trực dũng mãnh đã tuốt kiếm, kẻ lên cổ Trương Xương Nghi, trông như muốn vì dân trừ hại. Ta hít thật sâu,

vội ném sách đi rồi xuống xe.

Phu xe trong phủ đột nhiên thấy ta lộ mặt thì giật mình hoảng hốt, khẽ nóiu nhân mau vào trong đi, e sẽ phải thấy máu.”

Ta chính vì phải thấy máu nên mới xuống, không kịp giải thích với phu xe, ta nâng y phục gọi Diêu đại nhân, Diêu Nguyên Sùng dừng tay lại, nhìn về bên này, một lúc sau mới đáp, “Phu nhân.”

May mà ông ta vẫn nhận ra ta.

Lúc này người vây lại xem đã lùi xa hơn mười bước, tùy tùng của Trương Xương Nghi cũng không dám làm càn, chỉ nhìn chăm chăm như hổ đói, thấy phía ta phát ra tiếng, lập tức đưa đôi mắt sáng quắc nhìn qua, hung ác tới mức khiến người ta phải thốt lên sợ hãi.

Ta lấy lại bình tĩnh, len lỏi qua dòng người, cung kính hành lễêu đại nhân, thành Lạc Dương này người đông ngựa nhiều, đại nhân cần gì nổi giận đến thế?”

Ông ta hơi cau mày, định nói gì đó thì ta đã nói trước ra chuyện này cũng trách Quận vương, nếu ngài không mời Lạc Dương lệnh tới phủ uống rượu thì Trương đại nhân đã không vội vã đến thế.” Ta cố nhấn mạnh ba chữ Lạc Dương lệnh, chỉ sợ ông không hiểu, nói xong bèn đưa tay dè mũi kiếm xuống.

Ngón tay vừa chạm vào đã thấy nhói đau, đúng là một thanh kiếm sắc.

May mà không có máu, không có máu chuyện gì cũng dễ nói.

Lưỡi kiếm ấy đã sớm khiến mặt Trương Xương Nghi trắng bệch, ước chừng lúc này mới đoán ra mình đã đắc tội với ai.”

“Trương đại nhân.” Ta mỉm cười nhìn ông ta, “Đã khiến ngài phải hoảng hốt rồi.”

Ông ta chờ người nhìn ta, ta lại cười tiếp thuộc Lâm Tri Vương phủ, nếu đại nhân có ấn tượng, không biết đã từng nghe danh Vĩnh Huệ Quận chúa? Đó là em ruột của thiếp.” Dù sao ta vẫn là người nhà họ Võ, ông ta tất có kiêng kị.

Quả nhiên ông ta sửng sốt nhìn ta, ngắc ngứ một lúc mới nói An Quận chúa?”

Ta không đáp, lại nhìn sang Diêu Nguyên Sùng, ông không còn cố chấp nữa mà rút kiếm về, “Ra là Trương đại nhân, đường đột rồi.”

Ông ta cũng coi như thông minh, biết mình tuy không sợ Diêu Nguyên Sùng nhưng tạm thời không chọc được người này, nên đành chinh lại quần áo, cúi người đáp lại là Diêu đại nhân, hiểu lầm hiểu lầm thôi, huynh đệ ta trước giờ đã ngưỡng mộ Diêu đại nhân, cuộc gặp hôm nay kể cũng... thú vị.” Ông ta cười ngượng, nói tiếp, “Đấng nam nhi phải như Diêu đại nhân, khí phách ngang tàng, giận bèn hươu kiếm, hôm nào Trương mỗ nhất định sẽ tới phủ thăm hỏi...”

Nếu đã là hiểu lầm, hai người sẽ đưa đẩy hàn huyên vài câu rồi Trương Xương Nghi mới lên xe ngựa rời đi.

Ta nhìn bóng ông ta đi xa, lúc này mới cười xin lỗi Diêu Nguyên Sùng đại nhân, xin thứ lỗi.”

Ông ta mỉm cười lắc đầu, “Phải là Diêu mỗ nên nói lời cảm ơn mới phải, nếu không có phu nhân chỉ điểm, e rước phải họa lớn rồi.”

Lúc này ta mới cảm thấy vết thương trên ngón tay nhói đau, sợ ông ta thấy sẽ nói mấy câu xin lỗi nên vội vàng thu tay vào áo, khẽ nói công đi rồi, hoàng thất họ Lý phải trông cậy vào đại nhân thôi. ‘Mười năm một nhất

kiếm', tất sẽ có một ngày đại nhân rút kiếm, nhưng tuyệt đối không phải ở trong thành Lạc Dương nhỏ bé này."

Mắt ông ta lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lại dâng lên ý cười.

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy nụ cười này rất quen, giống y hệt nụ cười của Địch công.

Bởi vì vừa nãy phải nán lại trên đường, nên lúc tới chùa Bạch Mã thì đã gần trưa.

Sau khi thắp hương tạ lễ, Hạ Chí mượn cớ để ta nghỉ ngơi một lát, bèn đưa ta tới biệt viện đã chuẩn bị trước. Nơi đây rất yên vắng, bị bóng cây phủ khuất hơn phân nửa, chính giữa còn có một miệng giếng cực sâu, ta tới bên giếng ngó xem, vừa sâu lại vừa tối, có phần đáng sợ, khi ta đưa mắt đi, phía sau bỗng có người lại gần.

"Quận vương." Ta nhìn cái bóng in dưới chân rồi quay người lại. Ánh mắt chàng chuyển xuống tay ta, "Vết thương có sâu không?"

Ta lắc đầu, cười nói bất cần bị sượt một vết thôi."

Chàng chỉ cười, một lát sau mới thở dài Nguyên Sùng là người tập võ, binh đao bên người cực kì bén nhọn, vậy mà nàng lại dám cản bằng tay không."

Ta ngẩng đầu nhìn chàng, kinh ngạc nói, "Quận vương cũng nhìn thấy?"

Chàng gật đầu, "Không ngờ nàng lại nhanh hơn ta một bước."

Ta thắc mắc, "Nếu Quận vương đã thấy, vậy sao không xuất hiện?"

Thế diện của chàng có ích hơn ta nhiều, chàng lại như không để tâm, chỉ nói, “Diêu Nguyên Sùng có quý tướng, nếu ông ta nhớ chuyện hôm nay thì sau này có thể giúp đỡ nàng trong lúc nguy khốn.”

Ta bỗng ngẩn ngơ, một lát sau mới cười nói, “Cám ơn đại ca.”

Đây là lần đầu tiên ta gọi chàng như thế, còn chàng như đã lường trước được chuyện này, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, chỉ cười chuyển chủ đề, vội vã tới tìm ta, lại tránh Long Cơ, phải chăng gặp chuyện gì khó khăn, cần ta giúp đỡ?”

Thấy chàng hỏi thẳng như vậy, ta cũng không do dự kể cho chàng nghe mối quan hệ năm đó giữa dì của ta và họ Trâu giàu nhất thiên hạ một thời, rồi kể tới chuyện mấy hôm trước gặp họ hàng của nhà họ Trâu, và cả chuyện Vương Nguyên Bảo nhờ vả. Chàng chỉ im lặng lắng nghe, tới khi ta ngừng lại thì mới lên tiếng, “Chuyện này muốn làm không khó, tại sao nàng lại muốn giấu Long Cơ?”

Ta nhìn chàng gượng cười, “Xem như ta vì tương lai họ Võ mà để một con đường lui.”

Chàng thoáng cân nhắc rồi mới trả lời, “Bằng tình cảm đệ ấy dành cho nàng, sau này chắc chắn sẽ không làm khó người thân của nàng.”

Ta nhìn thẳng vào chàng, nói thật, “Lòng người khó đoán, biến sâu khó dò.”

Chàng cũng nhìn ta, đôi mắt đen láy sâu thẳm, nhìn không ra buồn vui, một lát sau chàng mới cất tiếng, “Nếu ta nhúng tay vào, nàng không sợ ta sẽ dùng ông ta vào việc gì ư?”

Ta cười, “Lòng người đã khó đoán nên mới cần thời gian chứng minh, bao năm qua, ngoài phụ vương, ta chỉ đặt hết niềm tin vào ngài.”

Chàng trầm ngâm không nói.

Ta tiếp lời, “Hơn nữa ta tới nhờ ngài chuyện này tức là đã giao tất cả vào tay ngài. Nếu sau này ta làm khó Lý Long Cơ vì chuyện này, ngài có thể chặn đường lui của ta mà giúp cậu ta.”

Chàng vẫn không nói gì, ta dần có cảm giác không đoán được ý chàng, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Không biết có phải do nơi này là chốn Phật hay không mà mấy con chim ở đây lại không sợ người, chúng đậu ở nơi không xa chúng ta, hai ba con châu đầu mổ thức ăn. Ta nghiêng đầu nhìn, bỗng thấy có phần hâm mộ sự tự do của chúng.

Cuối cùng chàng thở dài, “Ta chỉ sợ sau này đệ ấy biết chuyện lại hoài nghi nàng.”

Điều chàng nói cũng là điều ta đã nghĩ đến, tuy ta không có ý hại cậu ta nhưng vẫn có ý phòng cậu ta.

“Cứu người thì dễ, nếu muốn khống chế con đường buôn bán, nàng dù có lòng cũng khó gắng sức.” Chàng lắc đầu nhìn ta, “Ta sẽ giúp nàng cứu người, cũng sẽ giúp nàng và Hằng An Vương chấn chỉnh lại con đường buôn bán của nhà họ Trâu. Giả sử phụ vương may mắn lên ngôi Hoàng đế, nếu Long Cơ phát giác ra chuyện này, nàng chỉ cần chối bay chối biến, sau này, khi Long Cơ gây khó dễ cho người nhà nàng, dù ta không thể giúp gì, nàng cũng sẽ có chỗ dựa.”

Chàng nói thế, nhưng đến cuối, thứ thật sự lọt vào tai ta lại là câu “dù ta không thể giúp gì.”

Ta bỗng không thốt nên lời, chỉ thấy nỗi đau ập tới, bao năm nay, chàng đã sớm thấu hiểu thị phi bên cạnh Hoàng quyền, mặc dù không nói thẳng lòng người khó đoán như ta, nhưng cũng đã vì ta mà chuẩn bị hết thủy.

Chương 13

Giữa hè, Bệ hạ đột nhiên hạ chỉ, đổi Khổng Hạc Giám thành Phụng Thần phủ, thường thiết yến trong điện, nhiều lần cho gọi hai họ Võ Lý và Trương Xương Tông, Trương Dịch Chi uống rượu làm vui, bãi miễn lễ nghi quân thần.

Lý Long Cơ ngày nào cũng về trong bộ dáng say mèm, rồi lại thỏa sức chơi đùa trong phủ một phen như chỉ sợ người ta không biết cậu ta ham mê tửu sắc. Ấy vậy Lý Long Cơ lại rất biết điều, chưa từng gọi ta qua đó, mà mỗi lần uống say lắm rồi mới tới chỗ ta đánh một giấc. Hôm nay ta sửa soạn cho cậu ta đầu vào đấy, cậu ta còn cố gượng dậy, mắt nhắm mắt mở, nhìn ta với ánh mắt chệnh choáng.

Ta thắc mắc, “Sao vậy?”

Cậu ta bỗng nắm lấy cổ tay ta, kéo ta ngồi xuống, “Ta nhớ nửa năm nay nàng không hề vào cung.”

Ta ậm ừ, vẫn không hiểu, “Rốt cuộc là làm sao?”

Lý Long Cơ đưa tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường cười một lúc lâu mới nói nay Trương Xương Tông có nói với Hoàng tổ mẫu, muốn gặp Quận chúa Vĩnh An đã từng được vô cùng sủng ái trong cung.”

Ta sửng sốt, “Sao ông ta lại nhắc tới ta?”

Cậu ta cười như không cười, “Bởi vậy ta mới hỏi nàng, sao lại động chạm tới loại người đó?”

Ta thấy giọng cậu ta là là, rồi lại nhìn vẻ mặt cực kì không vui ấy, không khỏi thở dài, “Ngài tới hỏi ta hay là tới thăm vấn ta? Dù gan ta có lớn đến nhường nào cũng không dám tranh với Hoàng tổ mẫu.”

Cậu ta nhíu mày, “Bốn vương chỉ sợ có người tới cướp nàng.”

Ta bật cười, “Ngài nghĩ ta khuynh quốc khuynh thành chắc? Trong cung nào có ai không phải quốc sắc thiên hương?”

Không ngờ Lý Long Cơ lại trầm ngâm một lúc, mới đưa ngón trỏ khê về lên mu bàn tay của ta, thỏ thẻ, “Trong mắt ta, dù nàng mang khuôn mặt nhiễm rượu mẩn đỏ năm xưa, cũng đã hơn ngàn vạn giai nhân.”

Ta cười không đáp, muốn cậu ta ngủ sớm, cậu ta bỗng nói tiếp, “Huống hồ, người có thể khiến Vĩnh Bình Quận vương nổi danh thiên hạ ái mộ suốt mười năm, đám người trong cung đó sao có thể so bì.”

Ta hoảng hốt, nhưng Lý Long Cơ không nhìn ta mà nhắm mắt lại, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

Ta thần thờ ngồi trên giường, không biết Lý Long Cơ đã ngủ say rồi hay không muốn nói tiếp, cuối cùng ta vẫn nói, “Vận đổi sao dời, thế gian này đã không còn Vĩnh Bình Quận vương nữa rồi.”

Nói xong mới nhồm dậy thôi tắt nến, đắp tấm chăn bằng gấm cho cậu ta.

Câu nói hôm đó của Trương Xương Tông, cũng như nửa thánh chỉ.

Từ sau khi Lý Long Cơ chuyển ra khỏi cung, ta không còn vào cung nữa, sáng sớm hôm nay trời bỗng đổ mưa, có vẻ mưa sẽ ngày càng nặng hạt. Nếu là bình thường, ta chắc chắn sẽ ngồi lì trong phòng không chịu đi đâu, nhưng hôm nay là ngày đã được định, dù tuyết có rơi cũng phải đi, không còn cách nào khác.

Lúc vào Phụng Thần phủ, Hoàng tổ mẫu vẫn chưa đến, hai anh em họ Trương lại như mặt trăng được vô vàn ánh sao vây quanh, trông vô cùng

đắc ý. Ta vừa ngồi vào chỗ, một bóng áo xanh màu ngọc bích xuất hiệnnh An.”

Là Uyển Nhi.

Ta vừa cười với nàng, nàng đã nắm lấy cổ tay ta, nói với Lý Long Cơ đưa người đi có sao không, Lâm Tri Quận vương?”

Lý Long Cơ dờ khóc dờ cười, vội vàng chấp tay, “Uyển Nhi cô nương muốn đưa người đi, bốn vương nào dám giữ.”

Uyển Nhi cười khúc khích, khẽ nóiật ra lá gan của Quận vương còn to hơn trời ấy chứ.”

Lý Long Cơ lại không để ý lắm, cũng nói nhỏ gan của Uyển Nhi cô nương dường như cũng khiến người ta khá hoảng sợ. Thứ Thiên tử thích, mà cũng dám động lòng?”

Ta nghe thấy nửa câu trước của Uyển Nhi còn thấy lấp lửng, nhưng lời của Lý Long Cơ lại vô cùng rõ ràng... Bất giác lòng ta cũng phủ một làn khí lạnh, lặng lẽ nhìn Uyển Nhi, nàng thoáng im lặng, nắm chặt cổ tay taận vương, xin cáo lui.”

Còn chưa dứt lời đã kéo ta ra ngoài.

Mưa gió bập bùng, cuối cùng ta chặn bước nàng, nàng dừng lại, nhìn tấm rèm mưa tuôn xuống từ mái hiên.

Ta vẫn không lên tiếng, chuyện này rất nghiêm trọng, dù có ý cũng không dám nói bừa.

Im lặng một lúc, ta mới lên tiếngười muốn gặp muội, là tỷ tỷ ư?”

Nàng không phản bác, chỉ kéo ta vào thiền điện, sau khi bảo ta ngồi xuống mới nói, mà cũng không phải.”

Ta không hiểu, nàng lại nói: “Tôi đã quên lần mình hòa giải xung đột trong thành Lạc Dương rồi sao?”

Lúc này ta mới hiểu, lúc trước không nhớ ra, là vì lần xung đột ấy ta chỉ muốn cứu Diêu Nguyên Sùng, không phải tên Lạc Dương lệnh hống hách kia. Nào ngờ vào tai kẻ có ý lại thành mục đích khác. Kể cũng tốt, Trương Xương Tông là người của Thái Bình cô cô, Uyển Nhi, và cả vị Thái Bình công chúa khó lường kia có thể hiểu hoàn cảnh hiện giờ như thế thì chỉ có tốt, không có hại.

Bên trong đại điện vọng tới từng tiếng cười nói chúc rượu, còn nơi này lại im ắng lạ thường.

“Vĩnh An.” Uyển Nhi cẩn thận nhìn ta, “Muội chỉ mới hai mươi, là năm tháng tươi đẹp nhất cuộc đời, vậy mà sao ánh mắt lại giống hệt như ánh mắt năm đó của ta, khi đã nản lòng thoái chí?”

Ta cười, đáp lấy lệ, “Tại tối qua ngủ không ngon thôi.”

Nàng biết ta không muốn nói thêm, bèn thở dài: “Đó muội có chuyện gì đều nói với ta đầu tiên, giờ gặp nhau lại chẳng biết nói gì.”

Nghe vậy ta có chút hổ thẹn, vội vàng lảng sang chuyện khác, kể cho nàng nghe vài chuyện hay ho. Tuy nàng được sủng, nhưng cũng bị chôn chân trong Thái Sơ Cung, chẳng mấy khi được ra ngoài, khi ta kể đến đoạn vui nàng sẽ cười khúc khích, sự lúng túng vừa nãy cũng dần tan biến.

Đang nói chuyện vui vẻ thì bên ngoài có người truyền lời, Bệ hạ đã tới rồi.

Ta và Uyển Nhi vội vàng đứng dậy quay về, chúng ta vào điện đúng lúc mọi người đang hành lễ. Khi ta đang định cúi người hành lễ Hoàng tổ mẫu đã gọi An, lại đây. Trong Phụng Thần phủ này không có lễ quân thần, các người cũng ngồi xuống đi.”

Ta ngẩng đầu lên, thấy Người đang nằm nghiêng sang một bên, hai anh em họ Trương phân ngồi trái phải bên cạnh, cũng mỉm cười nhìn ta.

Mọi người tạ ơn, vội vàng vào chỗ ngồi, bên phải là đám triều thần tuần tú, bên trái là hai họ Lý Võ.

Cả gian phòng ngạt mùi hương huân, đàn sáo dập dìu, quả đúng là vô cùng an nhàn.

Ta bước tới với nụ cười trên môi, rồi bị Người kéo tới ngồi bên cạnh họ lâu nay con không vào cung thỉnh an? Lẽ nào vẫn còn trách Hoàng tổ mẫu năm đó tước phong hào của con?”

Ta vội vàng lắc đầu, “Hoàng tổ mẫu không tuyên, Vĩnh An không dám tự tiện vào.”

Hoàng tổ mẫu nhìn ta cười, rồi lại nhìn Lý Long Cơ Vĩnh An không có phong hào, nhưng vẫn là đứa cháu gái ta yêu thương nhất, Long Cơ, con không được bạc đãi con bé.”

Lý Long Cơ đứng dậy đáp lời, “Tôn nhi không dám.”

Hoàng tổ mẫu khẽ ừm một tiếng, “Giờ con đã có con cả rồi, thế thiếp cũng đã đủ, cũng nên để Vĩnh An cho Trẫm ôm chặt trai thôi.”

Lý Long Cơ không đáp, chỉ cúi đầu cười, ngượng ngùng đỏ mặt. Có lẽ Phụng Thần phủ này trước nay đều vậy, mọi người không để ý tới thánh giá, nhao nhao cười phụ họa, đồng thời nhìn cậu ta với ánh mắt hâm mộ. Ta thấy vậy chỉ cảm thấy bất lực, người ngoài thấy cậu ta lấy được ta cho rằng cậu ta thật có phúc, nhưng Hoàng tổ mẫu lại dặn dò cẩn thận như thế, đối với ta mà nói, là những lần áp bức vô hình.

Thực ra, nếu đã quyết định an lòng ở lại thì ít nhiều ta cũng từng nghĩ đến chuyện này.

Nhưng hiện giờ cuộc chiến giữa hai họ Võ Lý vẫn chưa ngã ngũ, anh em họ muốn đoạt Hoàng vị, ta sao dám có con? Lẽ nào con ta vừa ra đời đã phải bước trên mặt bằng tử nhỏ giống anh em họ? Huống chi đứa trẻ mang trên mình cả hai dòng máu Võ Lý, e lại càng khó sống.

Đương lúc vui cười, thúc phụ Võ Tam Tư bỗng nâng chén rượu, cười nói hạ thiên vị quá rồi, Lâm Tri Quận vương chẳng qua cũng mới mười bảy mà đã có con cả, mà Thọ Xuân Quận vương đến giờ vẫn chưa có mụn con nào, đáng lẽ phải giục hơn mới phải.”

Ta bỗng thấy hoảng hốt, vội ngẩng đầu lên nhìn.

Thúc phụ đang nâng chén rượu, nói xong thì cười với Lý Thành Khí ngồi bên cạnh, nụ cười trông có vẻ thuận hòa ấy, thực ra lại giấu đầy nanh nọc.

Lý Thành Khí chỉ khẽ mỉm cười, không đáp lời.

Không khí nhất thời có phần kì lạ, đến ngay cả Lý Long Cơ cũng quay sang nhìn Lý Thành Khí.

Hoàng tổ mẫu cũng cười nhưng không nói, ta sợ đông người sẽ bị phát hiện nên vội vàng cụp mắt xuống, đón lấy tách trà trong tay cung nữ phía sau, đưa cho Hoàng tổ mẫu. Tay đưa chậm, miệng cười ôn hoà, chỉ sợ có nửa phần sơ suất.

Đột nhiên, phụ vương từ nãy tới giờ chỉ ngồi im lặng lại lên tiếng
Vương à, đệ không đúng rồi, nếu không có con thì nên nạp thêm nhiều thiếp hơn mới phải, đường đường là đấng nam nhi, việc này sao có thể giục được.” Ông cố ý nói bóng nói gió, cực kì uyển chuyển phá vỡ tình thế khó xử.

Võ Tam Tư cười sang sảng, vội đáp lại, phải. Uống nhiều rượu quá nên không khỏi nói sai, xin Quận vương chớ trách.”

Lý Thành Khí hình như không để ý lắm, lắc đầu cười.

Lúc này Hoàng tổ mẫu mới bật cười, “Hôm nào chọn mấy người lanh lợi trong cung đưa tới Thọ Xuân Vương phủ, coi như phần thưởng cho công lao của con.”

Lý Thành Khí đứng dậy, “Tạ Hoàng tổ mẫu.”

Ta lén cười khỏ, cứ thế này chỉ sợ sau này truyền ra ngoài sẽ thành Thọ Xuân Quận vương có bệnh, khó có thể có con. Nghĩ tới đây, ta không kìm được mà liếc về phía chàng, chàng đang ngồi xuống, tình cờ bắt gặp được ánh mắt của ta, như biết điều ta đang nghĩ, chàng mỉm cười lắc đầu, cũng không biết làm sao.

Đương lúc vui vẻ, quả đúng như những lời giễu cợt mà Lý Long Cơ từng nói, Hoàng tổ mẫu lại lệnh cho hai người họ Trương thay phiên nhau khoác áo lông, cười trên con hạc gỗ thối khèn trong điện, gì mà mô phỏng cốt cách thoát trần của Vương Tử Tấn, đúng là hoang đường nực cười vô cùng.

Ta thấy mà đau đầu, tìm cách ra khỏi đại điện, bần thần khoanh tay ngoài cửa.

Một lát sau Hoàng tổ mẫu cũng đi ra, khi ta vội vàng hành lễ mới phát hiện ra đôi mắt Người đang nổi bão, ta không khỏi lo lắng, biết chắc có chuyện xảy ra.

“Vĩnh An.” Hoàng tổ mẫu dường như không mang theo bất cứ cung nữ nào, chỉ nhìn ta, một lát sau mới nói theo Trầm.”

Ta không dám chậm bước, vội vã theo Người tới bên ngoài thiên điện, loáng thoáng như nghe thấy tiếng nam nữ thầm thì ở bên trong, ta bỗng thấy hoảng hốt, hôm nay đông vui là vậy mà cũng có cung nhân dám điên loạn đảo phượng ở đây?

Ta lén nhìn Hoàng tổ mẫu, Người lại như đã biết trước, đưa tay rút thanh kim đao bên giá gỗ, rảo bước qua bình phong.

Ta vội vàng nổi gót, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh, đầu ta lại nổ ong ong, không nghĩ được gì.

Là Uyển Nhi và Trương Xương Tông.

Uyển Nhi như thế vô cùng thảng thốt, run bần bật kéo lấy quần áo che kín người. Trương Xương Tông đã thờ hồn hển quỳ xuống, bả vai cũng không ngừng run rẩy, cả hai người đều không dám lên tiếng.

“Thượng Quan Uyển Nhi, người đã biết tội chưa?” Hoàng tổ mẫu đã tái mặt, giơ đao lên cao.

Ánh đao lóa mắt, lạnh lẽo đáng sợ, ta không dám đứng nữa, cũng quỳ xuống bên cạnh Hoàng tổ mẫu. Đầu óc ta rối bời, trực giác mách bảo chuyện này vô cùng kì lạ. Dù Uyển Nhi và Trương Xương Tông có lén lút qua lại thật, lại có người cố ý hãm hại để lộ phong thanh, thì tuyệt đối sẽ không xảy ra vào hôm nay!

Với trí thông minh của Uyển Nhi, sao có thể làm loại chuyện này ngay tại nơi lúc nào cũng có thể gặp người vào hôm yến tiệc rộn rã thế này?

Nghĩ tới đây, ta ngẩng phắt đầu lên, Uyển Nhi vẫn mang vẻ vô cùng hoảng sợ... chuyện này có điều kì lạ.

Ta còn chưa kịp nghĩ kĩ, Uyển Nhi bỗng thét lên sợ hãi, thanh kim đao của Hoàng tổ mẫu chém sượt qua trán nàng, một dòng máu đỏ tươi gai mắt chảy qua bên mũi. Ta thấy mà hoảng sợ, còn Hoàng tổ mẫu lại giận quá hóa cười, “Được, được lắm, không hổ là sủng thần của Trẫm, cả Đại Chu này cũng chỉ có người dám tránh lưỡi gươm Thiên tử của Trẫm, Uyển Nhi.”

“Nô tỳ không dám.” Uyển Nhi liên tục đập đầu vang lên từng tiếng cộp cộp, mặt đất dần hiện lên vết máu đỏ thẫm.

Bỗng chốc vô số hình ảnh hiện lên trong đầu ta, năm đó trong Đại Minh Cung, nàng dạy ta cách tránh họa, chuyện trò với ta, năm đó khi ta quỳ gối cầu xin cho Lý Thành Khí, nàng vội vã tới đưa ta đi, năm đó khi lòng ta nóng như lửa đốt, nàng còn bất chấp nguy hiểm đưa ta vào thiên lao... Dẫu chuyện này có kì lạ thế nào, thì lúc này đây đã sát lẩn ranh sống chết.

Nghĩ tới đây, ngón tay ta bất giác ghì chặt lên mặt đất, ta từ từ dịch gối. Đúng lúc đang định nhồm dậy cầu xin bỗng có một bóng người xông vào đại điện, không nói gì mà quỳ ngay xuống.

“Tôn nhi xin Hoàng tổ mẫu bớt giận.”

Là Lý Long Cơ... Cậu ta không nhìn ta mà lập tức cúi gằm đầu xuống, nói tiếp, “Chuyện này vô cùng kì lạ, mong Hoàng tổ mẫu tra xét trước hẵng giết.”

Nói xong cậu ta mới ngẩng đầu lên, đảo mắt qua liếc ta mang theo mười phần cảnh cáo.

Ta căn môi nhìn cậu ta, từ từ lắc đầu.

Cậu ta không nên vào đây rồi bắt gặp cảnh tượng này, đồng nghĩa với việc xâm phạm thiên uy, chắc chắn khó thoát.

Hoàng tổ mẫu vẫn không tỏ rõ thái độ, chỉ thấp giọng nói, “Long Cơ, con lui xuống đi.”

Lý Long Cơ lắc đầu, quỳ dịch lên hai bước tới khi sóng vai với ta, mới đập đầu rồi nói vọng Cung cô nương và Vĩnh An tình như ruột thịt, nếu Hoàng tổ mẫu muốn giết Uyển Nhi, Vĩnh An chắc chắn sẽ can ngăn, đó chính là

tội chết dảm khi quân phạm thượng, tôn nhi không dảm lui, cũng không thể lui.”

Ta nghe vậy bỗng thấy nhói lòng, đành im lặng cúi đầu.

Ngay khi khoảnh khắc nhìn thấy Uyển Nhi ta đã hiểu, Hoàng tổ mẫu đưa ta tới đây là vì chuyện Lý Thành Khí trong điện, Người muốn mượn cái chết của Uyển Nhi để lập quy củ cho ta, nào ngờ đột nhiên Lý Long Cơ lại xông vào đây khiến cho tất cả trở nên khó xử và lúng túng.

Lúc này không chỉ Uyển Nhi, mà ngay cả ta và Lý Long Cơ cũng ngàn cân treo sợi tóc, sống chết khó đoán.

Từ đó tới giờ Uyển Nhi vẫn không ngẩng đầu lên, còn mặt Trương Xương Tông lại tái mét, thần thờ ngồi cứng một xó, đừng nói là quỳ, đến ngay cả cử động cũng không dảm.

Không biết qua bao lâu, Hoàng tổ mẫu mới buông tay xuống, nói với Uyển Nhiễm cho người cơ hội được sống, nói đi.”

Người dứt lời bèn đứng im ở đó, vẫn nhìn Uyển Nhi bằng vẻ mặt u ám. Lúc này Uyển Nhi mới ngẩng đầu lên, sau khi nhìn Hoàng tổ mẫu hồi lâu, mới chậm rãi nói nay là ngày người ấy bị phế, Bệ hạ còn nhớ không?”

Hoàng tổ mẫu đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, không ngờ cơn giận lại dịu đi rất nhiều, “Đó chính là nguyên nhân?”

Uyển Nhi gật đầu, rồi bỗng lắc đầu, một lát sau mới bật cười hạ có thể vì nam sủng mà bỏ lễ quân thần, ngày ngày ăn chơi hưởng lạc, tại sao Uyển Nhi lại không thể trả miếng? Vì đại nghiệp của Bệ hạ, Uyển Nhi tự tay thảo chiếu phế vị người ấy, thề rằng đời này không lấy chồng, thần đi theo Bệ hạ tới nay, thật sự không thể nhịn, cũng không muốn thấy Bệ hạ xao lãng triều chính như thế nữa.”

Ánh mắt Hoàng tổ mẫu dần tối sầm, không nói một lời.

Nàng nói tiếp hạ có biết, quần thần đang rỉ tai nhau một câu chuyện hài. Chỉ cần một lời nói của Lạc Dương lệnh, mọi quan lại họ Tiêu đều được thăng quan tiến chức. Đó là vì một viên quan còm họ Tiêu đút lót mua chức cho Trương Xương Nghi, nhưng Trương Xương Nghi rượu say không nhớ nổi tên người đó, cuối cùng thăng chức cho tất cả quan viên mang họ Tiêu.” Nàng càng nói càng tỏ vẻ trào phúng, “Một Lạc Dương lệnh nhỏ nhoi còn có quyền có thể hơn cả Địch công năm ấy. Đại Chu tới nước này, Bệ hạ bảo Uyển Nhi phải làm sao cho đáng với ý chỉ phế đế năm ấy? Lâm Tri Quận vương và Vĩnh An có tình cảm sâu đậm, lẽ nào tình vua tôi giữa Bệ hạ và Uyển Nhi lại không sâu?”

Mỗi một câu chất vấn như biến một kẻ dâm loạn hậu cung thành công thần nghĩ trăm phương ngàn kế, không tiếc mạng sống để can gián nhà vua.

Ta càng nghe càng thấy hoảng sợ, càng nghe càng thấy những lời đó có rất nhiều ẩn ý.

“Được rồi.” Hoàng tổ mẫu ngắt lời, “Người lúc nào cũng có thể khiến Trẫm nhớ tới ông nội của người.”

Uyển Nhi vẫn cười, khẽ nói hạ không nói Uyển Nhi lại quên. Trong số bao nhiêu người Uyển Nhi có lỗi, còn có cả ông nội. Năm ấy ông vì đối nghịch với Bệ hạ mà rước họa sát thân, Uyển Nhi hứng chịu mọi chỉ trích của người đời mà ở bên Bệ hạ bao nhiêu năm. Nay có thêm chuyện tư tình, thì cũng chẳng đáng là bao.”

Nàng nói xong bèn vực thẳng sống lưng, từ quỳ trở thành quỳ ngồi.

Đôi mắt đen nhánh ấy cứ nhìn đăm đăm vào Hoàng tổ mẫu, không nói thêm nửa lời.

Không gian bỗng trở nên im ắng lạ thường, chỉ còn mỗi tiếng mưa rơi như đánh vào lòng người.

“Long Cơ.” Hoàng tổ mẫu bỗng lên tiếng, “Cắt cây đao này hộ ta.” Lý Long Cơ vội vàng đứng dậy cầm lấy đao, Hoàng tổ mẫu mới nói với Uyển Nhi ngơi lại thẳng Trẫm nữa rồi, còn chuyện gì muốn bẩm tấu?”

Uyển Nhi lắc đầu, “Bệ hạ chỉ cần chấn chỉnh lại triều chính, giữ lại cái mạng này cho Uyển Nhi, sau này khi phê tấu, tuyệt đối không qua loa.”

Hoàng tổ mẫu thở dài, “Người còn nhớ năm đó, khi gặp người lần đầu tiên Trẫm đã nói gì không?”

“Giữ mạng này lại, biết đâu sau này có ích.”

Uyển Nhi nói ra câu này, ta và Lý Long Cơ mới dám dập đầu tạ tội.

Cậu ta quay người đặt đao về nguyên giá, đi cùng ta và Hoàng tổ mẫu ra ngoài như lớp trẻ đang bầu bạn với lớp già, không có chút khác thường nào.

Tới khi ra khỏi cửa điện, mới thấy cung tì và nội thị đang đứng hầu cách đó hơn mười bước chân, vẻ mặt họ có phần lo lắng. Thấy Hoàng tổ mẫu xuất hiện, vội vàng quỳ xuống nhất loạt, “Bệ hạ, Hạng Quốc Công vừa này ngã bị thương, đang được chữa trị trong điện.”

Ta liếc Lý Long Cơ, cậu ta cũng nhìn lại ta, nở nụ cười đầy ý vị.

Hoàng tổ mẫu cũng thản nhiên gật đầu, “Hai người các người cũng thật là ăn ý.”

Trên đường về phủ, ta cầm sách im lặng, Lý Long Cơ ngồi ngay bên cạnh cũng không nói gì. Tới tận khi sắp tới Vương phủ, cậu ta mới thở dài đầy

tâm sự rằng trách ông cha ta có nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, bốn vương lại vì nàng mà cược cả mạng sống.”

Ta vẫn không nhìn sang, “Ngài chịu nói rồi.”

Trong tình huống đó mà cậu ta có thể xông vào đúng lúc sao có thể là tình cờ?

Cậu ta thả lỏng cơ thể, cầm lấy quyển sách trong tay ta, “Dù là có tính toán, nhưng nàng có tin ta đã cược mạng này để cứu nàng?”

Lúc này ta mới đưa mắt nhìn cậu ta, “Sao lại là cứu ta?”

Lý Long Cơ cười tủm tỉm ta không xông vào, e rằng nàng đã sớm lao lên bảo vệ nàng ta rồi.”

Ta không nói gì, cậu ta lại nói tiếp, “Uyển Nhi thông minh là vậy, cần gì nàng phải cứu? Nàng xem, nàng ta có thể biến chuyện xấu trong cung thành bàn đạp để tỏ rõ lòng trung thành của mình cơ đấy.”

Ta ra hiệu cho cậu ta nói tiếp, cậu ta lại ngắt đúng đoạn cao trào, cười mà không nói.

Tới khi ta lại muốn cầm sách, cậu ta mới vội vàng nói ọc rồi, ta nói hết, nhưng nàng phải đồng ý với ta một chuyện.”

Ta cười đi.”

Nói xong, Lý Long Cơ lại thông dong vươn hai tay ôm vòng qua eo ta, kéo dần tới trước mặt mình, nhìn chăm chú vào mắt ta với khoảng cách rất gần nh con của chúng ta.”

Người ta thoáng cứng lại, không đáp lời. Cậu ta vẫn nhìn ta đăm đăm không chớp mắt, trong đôi mắt lộ vẻ hi vọng, đan xen trong đó còn những

thứ khác, ta không dám nhìn sâu thêm nữa, chỉ cụp mắt xuống rồi nói: “vẫn chưa phải lúc.”

Cậu ta thoáng sững sờ, nàng định đợi tới lúc nào?”

Ta nghĩ một cách nghiêm túc rồi nói khi họ Lý giành lại vương quyền, hoặc phải lâu hơn nữa.”

Cậu ta im lặng, cánh tay siết lại, không nói gì.

Ta đang định giải thích tiếp thì cậu ta bỗng bật cười, buông tay rơi sự tùy nàng.”

“Ta không muốn con sẽ giống ngài, từ nhỏ đã phải sống trong lo sợ, không biết ngày mai sống hay chết.”

Cậu ta chỉ cười, không đáp lời, như thể đột nhiên không còn quan tâm tới chuyện này nữa, ngược lại còn nói tiếp chuyện hôm nay: “ng có biết giờ Uyển Nhi là người của ai không?”

Ta thấy cậu ta không có ý nghe tiếp, đành lắc đầu, coi như không có gì.

“Thái tử Lý Hiến.” Giọng cậu ta có phần giấu cợt, “Thật không hiểu nàng ta thông minh là vậy, mà lại đi chọn kẻ vô dụng đấy. Chắc nàng cũng biết, hai anh em họ Trương là người của cô cô, nàng ta cố ý tiếp cận, cô cô biết mà không thể làm gì, hiện giờ Trương Xương Tông đang đắc thế, bà ta sẽ không bỏ con cờ này chỉ để diệt Uyển Nhi.”

“Bởi vậy chủ mưu là ngài, đúng không?” Ta nhìn cậu ta.

Cậu ta lắc đầu chỉ đang tìm cơ hội, diệt được cả hai càng tốt, nhưng nếu chỉ có thể lấy được mạng của một người cũng coi như không mất mát gì. Chẳng qua, xem ra chuyện hôm nay Uyển Nhi đã phát giác ra trước nên

mới cố ý làm thế để chặt đứt ý đồ của ta.” Cậu ta cười thở dài, “Đáng tiếc lại bị nàng ta giành trước một bước.”

Ta cứng người nhìn cậu ta, trong lòng lạnh lẽo.

Lý Long Cơ lại như không để ý, chỉ như đang thở than tiếc một ván cờ với người chơi cờ cùng mình mà thôi.

Lý Long Cơ rất đẹp, giống hệt như mẹ ruột. Nhưng đôi mắt ấy dường như không còn ngời sáng, trong trẻo như xưa, ai ngờ một Quận vương mười bảy tuổi lại có thể làm được đến nước này. Những tháng ngày trong cung, dù trong tối hay ngoài sáng Uyển Nhi đã giúp đỡ họ Lý bao nhiêu lần? Hóa giải bao lần cậu ta gặp nguy hiểm? Không phải cậu ta không biết...

Tới khi vào phủ, người hầu bỗng nói Tự Trực lại không khỏe, cậu ta liếc ta, ta gật đầu, lúc này cậu ta mới cất bước định đi, nhưng ta lại không kìm được mà gọi cậu ta lại, khẽ nói với ta một chuyện.”

Lý Long Cơ nhìn ta với ánh mắt khó hiểu, ta nói tiếp tương lai thế nào, nếu ngài đạt được mục đích, hứa với ta, hãy cho Uyển Nhi được sống.”

Tuy Uyển Nhi được sống tới giờ, chẳng qua là nhờ vào sự sủng ái bao năm của Hoàng tổ mẫu, dù giờ đi theo Bệ hạ, hay sau này thực sự về phe Lý Hiến, chung quy vẫn không có gia tộc nương tựa, cũng không có thực quyền trong tay... Có lẽ nàng không đợi được nên đã tìm chỗ nương thân khác, hoặc là ngay chính bản thân cũng không giữ nổi mạng sống.

Thứ ta cầu mong, chỉ là khi Lý Long Cơ may mắn được bù đắp như ước nguyện thì nếu nàng còn sống, hãy để nàng tiếp tục sống.

Ánh mắt Lý Long Cơ không hề có chút khác lạ nào, mà chỉ nhìn thẳng vào ta, một lát sau cậu ta chột phì cười, chắc hôm nay nàng mệt rồi, mau về đi.”

Ta cũng cười với cậu taện vương mau đi đi.”

Cậu ta cười gật đầu, đưa tay khẽ vuốt lên mặt ta, “Đêm nay ta không tới chỗ nàng nữa.” Nói xong mới quay người đi thẳng tới viện của Lưu thị.

Suốt quãng đường về viện của mình, ta luôn cảm thấy bất an.

Năm ấy, khi còn ở trong cung, ta từng hỏi Lý Thành Khí, nếu sau này ta vì họ Võ mà cầu xin chàng, chàng có đồng ý không. Lý Thành Khí chỉ đáp hai chữ, “Ta sẽ” mà ta đã vô cùng yên tâm. Vậy mà sao tới lượt Lý Long Cơ, ta lại khó an lòng đến thế?

Liên mấy ngày, Lý Long Cơ không tới thăm ta.

Không chỉ Đông Dương mà ngay cả Hạ Chí cũng lo lắng, thấy bầu trời ngoài kia cuối cùng cũng quang đăng, bèn khuyên ta, “Mấy hôm nay trời mưa, phu nhân đều ngồi trong phòng, chả mấy khi được ngày đẹp trời, phu nhân có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Ta biết nỗi lo của nàng, kể ra đi dạo cũng hay. Vừa hay Lý Thành Khí đã làm xong chuyện kia, Vương Nguyên Bảo cũng đã đàm phán xong với những thương nhân người Hồ, đầu tiên là thuê tóm quán cơm quán rượu. Ta không biết Lý Thành Khí đã bàn bạc với ông ta ra sao, nói chung là ông ta rất ngoan ngoãn vâng lời, bằng lòng chấp thuận, dù sau này nhà họ Vương có làm ăn lớn đến đâu thì cũng chia lợi ba bảy, chắc hẳn ông ta đã nhận ra nguyên nhân năm đó họ Trâu lụn bại, biết phải quy phục quyền quý quan lại.

“Người cho người chuẩn bị đi.” Ta nói xong lại cảm thấy không ổn, “Thôi, không cần chuẩn bị, đi bẩm báo một tiếng với Quận vương, cứ nói ta ra ngoài đi dạo là được.”

Hạ Chí vâng dạ, lập tức ra ngoài, ta thay bộ quần áo bình thường, cố gắng biến mình trông giống một người phụ nữ bình thường.

Tới lúc lên đường thì đúng lúc thấy Vương Nguyên Bảo đứng bên ngoài chào đón, ta đứng ngoài cửa nhìn một lúc, chỉ cần quan sát cách ông ta đón khách và thái độ khi dạy dỗ người làm, là biết chuyện ông ta từ bé đã theo chân Trâu lão gia là thật. Nghĩ tới đây, ta mới thầm thở phào, còn than rằng ông trời không bạc ta, bỗng dưng lại đưa người này tới đây.

Ta vừa nghĩ vừa bước vào trong, lập tức có người tới tiếp, Hạ Chí đang đáp đôi câu thì y đã chú ý ngay đến điểm này, vội vàng tới bắt chuyện phu nhân này trông không giống người thường, chẳng hay có cần tiểu nhân thu xếp một chỗ yên tĩnh?”

Ta gật đầu, cười đápm ơn.”

Nói xong câu đó thì cũng không còn gì để nói nữa, y lập tức sai một đứa lanh lợi đưa ta tới chỗ trống gần cửa sổ trên tầng hai, vừa yên tĩnh lại thoáng mát.

“Nơi này được đấy.” Đông Dương thấy ta ngồi xuống, bèn ngó nghiêng khắp nơi, “Sao phu nhân biết chỗ này?”

Ta đáp qua loa di nói cho ta biết.”

Nàng ồ lên, “Nô tỳ nhớ rồi, phu nhân từng nhắc tới người này, mẹ ruột của Vĩnh Huệ có chút huyết thống của người Hồ.”

Ta gật đầu, Hạ Chí bước tới, nói đã gọi xong món.

Đương lúc tò mò, định hỏi nàng gọi những gì thì bên cầu thang lại có người xuất hiện, người vừa dẫn đường cho ta lúc nãy nhô đầu trước, cũng liên tục nói, “Phu nhân bước cẩn thận” thì không khỏi thấy tò mò. Đúng lúc nhìn

qua, vị quý nhân đó cũng đi lên, không ngờ lại là Nguyên Nguyệt và hai nàng Thôi thị lớn nhỏ ta từng có duyên gặp mặt.

Ta thoáng sững sờ rồi mới đứng dậy hành lễong phi.”

Nàng cũng có phần bất ngờ, ngay cả hai nàng Thôi thị lớn nhỏ cũng ngây người, nhìn ta một lúc, Thôi thị nhỏ nói trướccật trùng hợp, từ khi dọn ra khỏi cung chưa được gặp phu nhân lần nào.”

Ta khóc dở mếu dở, thật không biết nàng ta gốc thật hay giả gốc, vừa gặp đã nhắc lại chuyện hôm đó.

Nguyên Nguyệt nhìn ta như có điều suy nghĩo phu nhân lại biết chỗ này?”

Ta cười ngoài đi dạo, tình cờ vào đây.”

Có vẻ nàng không tin lắm, nhưng không cố hỏi nữa, chỉ nóiu đã gặp người quen, không bằng ngồi chung một bàn, được không?” Nguyên Nguyệt vừa nói xong, hai chị em Thôi thị có vẻ không vui.

Người dẫn đường thấy hai bên quen biết, bèn cười cáo lui, để mấy người chúng ta đứng cùng nhau. Nàng chỉ nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng và trưng cầu ý kiến, nhưng đáy mắt lại pha lẫn vài phần suy đoán. Có lẽ nàng biết nơi này có liên quan tới Lý Thành Khí, hoặc là biết rõ Lý Thành Khí là chỗ dựa của Vương Nguyên Bảo, nói tóm lại, bây giờ ta có lẽ đã là cái đinh trong mắt mấy người họ.

Điều khác biệt chỉ là điều hai chị em Thôi thị oán hận là việc chịu phạt trong đình năm ấy, còn nàng, e rằng còn nghĩ nhiều hơn thế.

Mọi người ai cũng có suy nghĩ riêng, đúng lúc ta đang do dự có nên gật đầu hay không chợt tay áo bỗng bị Đông Dương kéo, ta nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu.

Đông Dương bĩu môi, lườm hai chị em Thôi thị một cái, ta bỗng nhớ ra, năm đó khi bị đuổi khỏi đình, nàng cũng có mặt.

“Sao thế, phu nhân đang đợi ai ư?” Nguyên Nguyệt phá vỡ cục diện, cười hỏi.

Thôi vậy, dù sao cũng trốn không thoát.

Ta đành lén thở dài, lắc đầu nói có mình ta, nếu Vương phi không để ý thì cùng ngồi đi.” Còn chưa dứt lời, Đông Dương đã nói nhỏ trước gặp, hai vị phu nhân kia nói phu nhân phẩm vị thấp kém, nên đuổi người ra khỏi đình dầm mưa, chắc hôm nay không bắt phu nhân hầu ăn đâu nhỉ?”

Nàng nói như đang xin ý kiến của ta, nhưng giọng lại đủ to để mọi người nghe rõ.

Ta chau đầu nhìn nàngọ Xuân Vương phi ở đây, ai cho phép người xác láo?”

Chị em Thôi thị đã hơi giận, nhưng sau khi bị Nguyên Nguyệt liếc một cái lập tức ngoan ngoãn cúi đầu, không dám nói gì.

Nguyên Nguyệt chỉ cười vươn tay kéo ta ra và phu nhân cũng quen biết nhiều năm, hôm nay đừng nhắc tới quy củ nữa.” Nói xong bèn kéo ta ngồi xuống trước.

Tới khi nàng ngồi rồi, hai người kia mới lục đục ngồi xuống.

Chỉ nhìn vậy ta đã hiểu, nàng đã không còn là cô gái nhu nhược năm nào.

Hiện giờ Thọ Xuân Vương phủ có đến mười mấy nữ quyến, nàng tuy là chính phi, nhưng chẳng qua chỉ xuất thân từ Bắc Ngụy Nguyên thị nghèo túng, lại có thể khiến hai chị em Thôi thị phục tùng đến thế... Xem ra đầu sao cũng là chính phi của Lý Thành Khí, lại quen biết từ nhỏ, tuy chưa có

con nhưng cũng chung sống hòa hợp thì mới có thể khiến đám nữ quyền danh gia này nghe lời đến vậy.

Nghĩ tới đây, ta bỗng thấy tim mình trống rỗng, khê bảo Hạ Chí rót trà cho mọi người.

Nguyên Nguyệt nghe Hạ Chí nói đã chọn món, nào ngờ lại không bắt bẻ gì, chỉ nói tiện gọi thêm mấy món nữa, sau đó rất tự nhiên nhìn sang ta, cười bảo không biết phu nhân từng gặp hai chị em Thôi thị cơ đấy, hình như từng có hiểu lầm gì đó?”

Ta cười giải thích ra cũng không có gì, chỉ là hiểu lầm như Vương phi nói thôi. Chuyện qua lâu rồi nhắc lại làm gì nữa.”

Hai chị em Thôi thị nhìn ta lạnh lùng, không nói một lời, Nguyên Nguyệt thấy ta không nói nữa, bèn nhìn sang hai chị em Thôi thị đi, các người đã đắc tội với Võ phu nhân như thế nào?”

Ta đang định nói vài lời chuyển chủ đề, Thôi thị nhỏ đã mở miệng là lần đầu hai chị em thiệp vào cung, lại không nhận ra phu nhân. Hôm đó trời lại mưa như trút nước, đang trú trong đình thì thấy mấy cung nô tỳ tập bên ngoài, đình lại nhỏ nên đành để họ ra ngoài che ô... Sau đó Quận vương lại vì chuyện này mà phạt chúng thiệp quỳ trước mặt mọi người.”

Nguyên Nguyệt âm ừ, Thôi thị nhỏ lập tức im lặng, nhắc chén uống trà.

Lúc này nàng mới nhìn ta ông ngờ qua bao lâu rồi ta mới biết chuyện này, thiệt thòi cho phu nhân quá.” Tuy ánh mắt nàng dịu dàng, nhưng lại phủ một sự lạnh lùng, nàng cố ý nhấn mạnh nửa câu đầu một cách rất rõ ràng.

Từ khi Đông Dương lỡ lời, ta đã biết là nàng sẽ hỏi, nên chỉ có thể lắc đầu cười ông sao.”

May mà Nguyên Nguyệt để ý tới hai chị em họ Thôi nên không nói thêm gì nữa, chỉ cười chuyển đề tài, chuyện trò với ta về đứa con thơ của Lý Long Cơ, thỉnh thoảng lại hỏi ta đã có hỉ mạch chưa.

Dạo này thật là kì lạ, ai cũng nhắc tới chuyện này.

Ta đành lấy cớ không khỏe, đang tắm bổ, có lẽ sang năm sẽ có tin vui. Hạ Chí nhú mày đứng một bên nghe, còn Đông Dương lại nôn nóng bổ sung thêm một câuạn vương cũng nhắc đi nhắc lại chuyện này, quả thật sốt ruột lắm rồi.”

Ta buồn bực liếc nàng, nha đầu này luôn sợ ta phải chịu thiệt thòi, chỉ sợ người khác hiểu lầm rằng ta không được sung.

Nguyên Nguyệt lại thấy Đông Dương thú vị, gật đầu cười phụ họa đó ở trong cung, Lâm Tri Quận vương coi phu nhân nhà người như báu vật, giờ xem ra còn hơn cả thế.”

Đông Dương còn định tiếp lời, ta đã liếc nàng một cái cảnh cáo, lúc này nàng mới ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vốn là một chuyện dạo chơi đột xuất, nào ngờ lại ở chung với đám nữ quyến này hơn một canh giờ. Kể ra đây cũng là lần đầu dùng bữa kiêu này, bao năm qua ta ỷ vào sự sung ái của Lý Long Cơ, ngoại trừ cậu ta, chưa có một nữ quyến nào trong phủ có thể cùng ăn với ta.

Ta cầm tách trà, bất giác đưa mắt nhìn về phía phố xá đông vui.

Về tới phủ, ta thấy Lý Thanh như đã đợi từ lâu, thấy ta xuất hiện gương mặt liền tỏ vẻ vui mừngu nhân đã về rồi.”

Ta ngạc nhiên nhìn hảnh ra chuyện gì?”

Hắn cười lắc đầu uyện của Quận vương tiểu nhân không dám nói bừa, phu nhân chỉ cần tới chuồng ngựa ở hậu viện là được.”

Ta nhìn vẻ mặt của hắn, đoán không phải là chuyện gì xấu, bèn thở phào nhẹ nhõm sau có chuyện gì, tốt nhất là phải nói ‘Phu nhân, có tin mừng!’ trước, hoặc là ‘Phu nhân, không hay rồi!...’

Ta thấy hắn không hiểu, bèn lừ mắt, nói tiếp, “Để mỗi lần người lo lắng không khiến ta tưởng trong phủ xảy ra chuyện gì, gặp chuyện mừng cũng mừng không nổi.”

Lúc này hắn mới nhận ra ta đang đùa, bèn cúi người xin lỗi.

Ta dẫn Đông Dương về trước, đưa Hạ Chí cùng tới chỗ Lý Long Cơ. Tới khi băng qua con đường mòn, xung quanh không có ai, Hạ Chí bỗng nhìn ta với vẻ ưu tư phu nhân không muốn, chỉ băng về phòng nghỉ ngơi một chút đã.”

Ta nhìn nàng, “Sao lại đột nhiên nói vậy?”

Hạ Chí im lặng rất lâu, mới nói tiếp lúc ở quán rượu phu nhân luôn cười, cười tới tận bây giờ.”

Một câu nói lại như con dao sắc bén, cắt đứt sợi dây đang buộc chặt trong lòng ta.

Ta chỉ dừng bước, lấy hai tay xoa mặt, xoa dịu nụ cười gượng gạo rồi không tốt sao?”

Nàng không dám lên tiếng, ta tiếp lời, “Không sao, ta chỉ không quen mà thôi. Sau này năng qua lại với nữ quyến trong phủ nhiều hơn tự nhiên sẽ quen.”

Nàng nhìn ta muốn nói lại thôi, ta không cho nàng cơ hội nữa, rảo bước qua con đường mòn.

Khi tới chuồng ngựa, Lý Long Cơ đang đi qua đi lại một cách nhàm chán, thấy tiếng động vội ngẩng đầu, bước nhanh qua nắm lấy cổ tay ta, kéo vào trong chuồng ngựa, “Ta cứ tưởng nàng sẽ về ăn trưa với ta, nào ngờ lại khiến ta phí công đợi.”

Ta rảo bước theo cậu ta, suýt nữa thì ngã, lúc này cậu ta mới đi chậm lại, ta còn chưa theo kịp thì đã thấy người mình nhẹ bẫng, bị Lý Long Cơ ẵm ngang trước ngực, lúc này thì không sợ ngã nữa rồi.”

Hai cánh tay Lý Long Cơ siết chặt đến nỗi ta thấy khó thở, chỉ nghe thấy mỗi nhịp tim đang đập thành thịch điên cuồng của mình.

Hạ Chí đứng cách đó không xa đã sững sốt hồi lâu, ta liếc nhìn nàng, khẽ bảo Lý Long Cơ Chí đang ở đây.”

Cậu ta cười nhìn ta, con người đen nhánh nheo lại thành một đường thẳng? Bốn vương sủng nàng, không được cho người khác nhìn thấy à?”

Ta á khẩu, nhớ tới thân phận của Hạ Chí thì không dám nói gì nữa.

Vào tới chuồng ngựa, cậu ta mới nhẹ nhàng đặt ta xuống, chỉ vào một con ngựa lông trắng như tuyết, nàng con này.”

Chú ngựa đang cúi đầu gặm cỏ, nghe thấy tiếng bèn ngẩng đầu lên nhìn chúng ta. Đôi mắt đen nhánh lúng liếng của chú ta như có thể biểu đạt tâm tình, ta ngây người, lấm bẫm quá.”

Cậu ta cười kể ra thì con ngựa này cũng được coi là dòng dõi hoàng tộc trong loài ngựa, xuất thân từ chỗ Thái Tông Hoàng đế.” Cậu ta ngưng lại, nhìn ta, ta biết cậu ta có ý thử, vậy nên đành bước qua, thử vuốt ve chú ngựa.

“Chẳng lẽ nó chính là một trong Thập Kí của Thái Tông, Đăng Sương Bạch? Hoặc là hậu duệ của Giảo Tuyết Thông?”

Khi cậu ta mỉm cười gật đầu, chú ngựa này đã cọ vào tay ta, ta nghĩ một lát rồi mới nóiu con ngựa này quý đến vậy, hay là tặng cho Vương phi đi. Từ nhỏ nàng đã tập võ, nhất định là người yêu ngựa, còn ta đến cưỡi ngựa còn chẳng thành thạo, không phải lãng phí ư?”

Chú ngựa cọ vào lòng bàn tay ta, ta vì ngựa mà bật cười.

Lý Long Cơ nheo mắt, vòng qua sau người ta, ôm lấy ta rồi khẽ nóinh An, nàng có thể kiêu căng một lần hay không?” Hơi thở ấm nóng phả vào gáy, đôi bàn tay nóng rực ấy, dù đã cách bởi một lớp y phục nhưng vẫn nóng tới mức khiến ta hoảng hốt.

Ta thử giãy ra, cậu ta lại càng siết chặt, mới đầu còn rụt rè khẽ chạm môi từ mang tai tới bên má, sau cùng cậu ta xoay hẳn người ta lại, hôn ngẫu nghiêng. Cảm giác nóng bỏng ấy cướp đi mọi lý trí, đôi mắt đen nhánh ấy tiến tới quá gần, như thể đang dồn ép từng bước, nhưng lại mang theo sự dịu dàng vô ngần...

Khoảnh khắc đó, ta bỗng thấy tim mình nhói đau, rồi từ từ nhắm mắt, thử đáp lại cậu ta.

Một ý nghĩ dễ nhận ra ấy đôi lấy sự đắm chìm hoàn toàn của Lý Long Cơ.

Không biết qua bao lâu, tới khi thở không ra hơi, ta bèn đẩy cậu ta ra, lúc này Lý Long Cơ mới có ý buông tay. Cậu ta vuốt nhẹ, khẽ cọ vào má taúng ta về phòng nhé, được không?”

Mặt ta nóng bừng, đẩy cậu ta ra, đoạn tiếp tục quay đầu đùa với chú ngựa, cậu ta bật cười phía sau, mới đầu tiếng cười rất khẽ, cuối cùng càng cười càng to, rồi thở dài bảo, “Vĩnh An, chúng ta thành thân mấy năm rồi?”

Ta không ngoảnh đầu lại hai năm rồi.”

Cậu ta thoáng trầm ngâm rồi mới nói tiếp, “Là hai năm bảy tháng.”

Ta đáp, “Cũng gần thế.”

Cậu ta lại bật cười, như có phần chọc ghẹo sao nàng vẫn còn như tân nương mới về nhà chồng thế?”

Bình thường Lý Long Cơ cực ít khi nói những lời thế này, ta nghe vậy, mang tai bất giác lại nóng lên, quyết định không thèm để ý đến cậu ta nữa.

“Vĩnh An.” Cậu ta lại tiến sát, “Về phòng nhé, được không?”

Ta quỳnh quáng, bèn quay ngoắt lại lườm cậu tam nay Quận vương rảnh rồi thật đó?”

Lý Long Cơ cũng gật đầu rảnh.”

Ta nhìn cậu ta dờ khóc dờ cười, “Không cần tới chỗ Lưu thị ư?”

Cậu ta cười nhạt, đuôi mắt hơi cong lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp, “Không đi, hôm nay ta không đi đâu hết. Nàng đi đâu, ta theo tới đó.”

Đúng lúc ta đang xấu hổ và khó xử, phía ngoài chuồng ngựa bỗng có tiếng người nói.

“Thần thiếp tham kiến Quận vương.” Ngay lập tức Vương Hoàn đã bước vào.

Ta vội vàng khom mình hành lễ, “Vương phi.”

Hai người cứ đối mặt với nhau như thế, Lý Long Cơ không đáp lời, nàng không dám dậy, ta cũng không dám dậy. Đúng lúc căng thẳng, Lý Long Cơ đột nhiên kéo ta dậy, ôm vào trong lòng, “Đứng lên đi.” Lý Long Cơ rất

khỏe, ta không thể giãy ra được, chỉ có thể nhìn Vương Hoàn đứng dậy, rất thờ ơ liếc ta một cái.

“Thần thiếp quấy rối nhã hứng của Quận vương rồi.” Nàng đưa mắt đi, nói “Mời...”

Lý Long Cơ cười nửa như không, “Chắc Hạ Chí ở đâu đó cách chuồng ngựa không xa, người có nhìn thấy không?”

Vẻ mặt Vương Hoàn thoáng cứng lại, “Có nhìn thấy.”

Lý Long Cơ nói tiếp, “Lần này thì thôi, sau này nếu thấy có mặt Hạ Chí và Đông Dương thì cứ tránh đi, cũng không cần phải nhận tội như thế nữa.”

“Ý của Quận vương là, sau này thần thiếp nhìn thấy hai đứa nô tỳ cũng phải luôn cúi tránh né ư?” Vương Hoàn bình thường đã có uy, nay lại nổi giận, càng toát lên khí thế bức người. Ta thấy vậy mà bụng thầm hoảng hốt, kéo tay áo Lý Long Cơ, cậu ta lại chẳng làm gì, chỉ cười nói, “Phải.”

Vương Hoàn cắn chặt môi, vẻ giận dữ trong ánh mắt trở nên đau buồn, trở nên xót xa, cuối cùng cúi người thần thiếp biết rồi, nếu không có việc gì, thần thiếp xin cáo lui.” Nàng nói xong, không đợi Lý Long Cơ đáp lời đã đi ra khỏi chuồng ngựa.

Thấy nàng đã khuất bóng, ta mới ngoảnh đầu lại nhìn Lý Long Cơ ái Nguyên Vương thị...”

“Được rồi.” Lý Long Cơ lạnh lùng cắt ngang lời ta. Ta ngẩn người, nghiêng đầu đi không nói gì nữa, một lát sau cậu ta mới dịu giọng nói Anh An, ta không có ý quát mắng nàng.”

Ta âm ừ, cậu ta lại nói đây Vương Thủ Nhất đề nghị lấy em gái ta, phụ vương đã đồng ý, nếu ta còn không làm rảnh với nàng ta, chỉ e sau này sẽ ức hiếp nàng.”

Chuyện này ta cũng biết ít nhiều, nhưng thấy cậu ta nói thẳng ra vậy mới chợt hiểu ra tại sao vừa nãy cậu ta hung dữ đến thế. Nghĩ tới đây, ta nhìn cậu ta một cách nghiêm túc sao ngài không nghĩ, mỗi hôn này không giống chuyện Hoàng tổ mẫu ban hôn, mà là liên hôn do Thái Nguyên Vương thị đề xuất, cũng chính là sự giúp đỡ của Thái Nguyên Vương thị dành cho ngài.”

Cậu ta cũng nghiêm túc nhìn lại ta, đứng quay lưng về phía mặt trời, ánh mắt sầm lại có phần đáng sợ đã không còn là Tam lang trước kia cần nàng bảo vệ mà phải quỳ xuống cầu xin nàng ta.” Lúc này gọi tới chuyện Vương Hoàn sảy thai, ta bỗng thẳng thốt nhớ ra rất nhiều chuyện.

Đương lúc ngây người, Lý Long Cơ bỗng nói nhõng nhẽo.”

Ta ngơ ngác nhìn cậu ta, không hiểu cậu ta có ý gì, Lý Long Cơ cười khố, như thể muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng ánh mắt trở nên dịu dàng, khẽ nói lại, chuyện gì cũng đừng nghĩ nhiều.”

Ta không ngờ, chuyện tặng ngựa vẫn còn hồi sau.

Chỉ hai ba ngày sau, Lý Long Cơ đã phẫn khích đưa ta tới trường ngựa. Ta vốn tưởng cậu ta chỉ hứng thú nhất thời, nhưng tới rồi mới phát hiện ra ở đó đã có không ít người, hóa ra là An Lạc Quận chúa nổi hứng, đã sớm định ngày. Khi Lý Long Cơ tới, bên đó đã rộn rã tiếng cười, sau khi hành lễ qua loa thì đều rôm rả thành nhóm.

Phe Lý Hiến không có quan hệ gì với ta, năm đó khi ta vẫn kề bên Hoàng tổ mẫu, họ đều ở bên ngoài, ngoại trừ Vĩnh Thái... Ta đảo mắt, bỗng nhớ ra Lý Long Cơ có nói, Vĩnh Thái đã có mang rồi, thảo nào hôm nay không thấy mặt mũi đâu. Đúng lúc nhìn tới chỗ Lý Trọng Tuấn ta mới giật mình, người đi theo hắn ta không phải là Vương phi, mà là Nghi Bình.

“Nào.” Lý Trọng Tuấn ôm vai nàng, “Đi rót thêm rượu cho mấy vị Quận vương.”

Mặt mày Nghi Bình tái mét, như đang lưỡng lự, An Lạc Quận chúa đã nghiêng đầu cười, “Hôm nay chúng ta tới đấu ngựa, không phải là tới tiệc tùng, cứ bình thường thôi là được, Tam ca à.”

Nàng trời sinh đã đẹp, hơn nữa còn mang vẻ phóng khoáng hơn người, giây phút nàng mỉm cười ngay cả ta cũng thấy ngỡ ngàng.

Thế nhưng điều khiến ta ngỡ ngàng hơn chính là vẻ châm biếm trong ánh mắt của nàng, đó là sự châm biếm dành cho Lý Trọng Tuấn. Vậy mà anh cả Lý Trọng Nhuận của họ chỉ cười, như thể không hiểu gì.

Lý Trọng Tuấn lườm nàng, nói với Nghi Bìnhnh ra thì toàn là người quen cả, sợ cái gì?” Nói xong còn vỗ nhẹ lên mặt nàng ta, “Ngoan ngoan đi kính mọi người đi, hôm nay sẽ ở lại chỗ của người.”

Mặt Nghi Bình lại càng tái, không dám trái lời, bắt đầu đứng dậy rót rượu cho từng người.

Ý của gã, mọi người ở đây không ai không hiểu, nhưng đều là giả bộ như không biết.

Duy chỉ có An Lạc Quận chúa nhướng mày quan sát, Lý Thành Nghĩa sầm mặt cúi đầu uống rượu. Chả mấy chốc Nghi Bình đã tới chỗ huynh ấy, chỉ nhìn chăm chăm vào chén rượu của huynh ấy, chậm rãi rót đầy chén, từ đầu tới cuối không dám ngẩng đầu, Lý Thành Nghĩa lại nhìn nàng chăm chú, cánh tay nâng chén rất vững vàng.

Tới khi rượu có hơi tràn, huynh ấy mới cất tiếngm ơn.”

Nói xong bèn uống cạn một hơi, tay vẫn dính chút rượu vừa nãy tràn ra.

Ta thấy mà không đành lòng, nếu năm đó không tác hợp hai người họ thì đã đâu có duyên nợ và tình cảnh xấu hổ ngày hôm nay?

“Đừng nhìn nữa.” Lý Long Cơ bỗng gấp một miếng bánh cỏ đưa tới bên miệng ta, khẽ nóiu luận đúng sai thì phải là anh em ta vô dụng, nàng không có lỗi gì cả.”

Ta nhìn chăm chăm vào miếng bánh cỏ ấy, lắc đầu, không nói cũng không hé miệng.

Lý Long Cơ vẫn nhắc đưa và nhìn ta như vậy, không nói gì.

Ta biết cậu ta lại giận dỗi, đúng vào lúc không biết nên làm thế nào cho phải, An Lạc Quận chúa bỗng bật cười như hôm nay ta được mở mang tầm mắt, cứ tưởng mấy vị ca ca tới đây cười ngửa cùng ta, nào ngờ cuối cùng lại được xem một màn tình chàng ý thiếp. Ta thường nghe nói Vĩnh An trước kia là người được Hoàng tổ mẫu yêu mến nhất, nay là người nắm trọn trái tim của Lâm Tri Quận Vương, không thể đụng chạm cũng không thể đắc tội. Ta thầm nghĩ, Quận vương phong lưu có tiếng là vậy, chuyện này sao có thể là thật được đây? Giờ mới được tận mắt chứng kiến.”

Lúc này Lý Long Cơ mới nghiêng đầu, liếc nhìn nàng ta, cười sang sảng. “Nhi nói đúng quá, Vĩnh An ấy à, phải sủng mới được.” Nói xong bèn đưa miếng bánh cỏ tới bên miệng cắn một miếng nhỏ, “Những gì nàng ăn đều phải được ta kiểm tra trước rồi mới được ăn.”

Nói xong lại đưa tới bên miệng ta.

Ánh mắt của Lý Long Cơ vẫn mang nét cười, nhưng lại phủ một làn hơi lạnh.

“Đa tạ Quận vương.” Ta đành hé miệng, ăn hết miếng bánh.

Sau đó tiếng cười đùa của mọi người vang lên, ta tự rót rượu, cậu ta chưa kịp ngăn ta đã uống cạn, hòa miếng bánh trong miệng vào trong rượu, nuốt gọn vào bụng. Hương rượu cay nồng thiêu đốt mọi nơi nó đi qua, đốt tới bụng, huyết mạch, rồi như thể trôi theo máu chảy vào tim ta.

Từ đầu tới cuối, ta không hề nhìn người đang ngồi cạnh Lý Thành Nghĩa.

Ta biết Lý Long Cơ cố ý làm vậy cho chàng thấy, cũng biết chàng nhất định nghe thấy nhìn thấy.

Lý Long Cơ ngạc nhiên nhìn ta, một lát sau mới đưa cho ta chén trà, “Xin lỗi.”

Ta cười tạ Quận vương.”

Cậu ta ừ một tiếng rất nhỏ, bắt đầu cười đùa với mọi người, không có giang sơn xã tắc, chỉ có người đẹp rượu ngon, xem ra Hoàng tôn họ đã quen với cuộc sống này từ lâu rồi.

Dạ dày vẫn như bị thiêu đốt, uống ngụm trà vẫn không thấy khá hơn, ta thoáng nghĩ người, cảm thấy không thoải mái, bèn nói với cậu ta đôi câu rồi ra ngoài một mình.

Giờ đang độ cuối hạ đầu thu, trời cao vời vợi.

Ta đi tới rừng cây cách đây không xa, đứng vào chỗ rậm, tựa gốc cây ngửa đầu nhìn trời. Một lát sau đám người vừa uống rượu tán tụng đã đi ra, ai nấy tự dắt ngựa, có vẻ thực sự muốn đấu một trận. Mười mấy người đứng một chỗ, có lẽ đang thương lượng cách thức so tài.

Ta liếc qua đôi lần, thấy Lý Long Cơ lên ngựa, sau đó là mấy người con cháu của Thái tử, Lý Long Cơ như nói với Lý Thành Khí điều gì đó, rồi mọi người xung quanh bắt đầu hòa theo, cuối cùng Lý Thành Khí bị ép phải lên ngựa.

Không cần nghĩ cũng đoán được họ lấy lý do gì, chắc hẳn cũng chỉ là Thọ Xuân Quận vương từ nhỏ đã am hiểu thuật cưỡi ngựa, rồi lại thêm năm ngoái dẫn binh, có thể coi là người xuất sắc nhất trong đám Quận vương này, tất nhiên cuộc vui đua ngựa này không thể thiếu chàng được rồi. Chỉ e lại là Lý Long Cơ thúc đẩy.

Nghĩ tới đây, ta lại thấy mệt.

Ta lại ngược mắt nhìn bầu trời xanh biếc, không muốn xem đua ngựa gì đó.

“Quận chúa.” Đột nhiên có tiếng ai vang lên, là Nghi Bình.

Ta quay đầu lại, “Hai năm nay sống có tốt không?”

Nàng bước lại gần định hành lễ, ta kéo tay nàng, bảo nàng cũng dựa vào thân cây, “Lễ cần hành còn chưa đủ sao? Thoải mái đi, cũng đừng gọi ta là Quận chúa nữa.”

Nàng đáp, “Quận vương... thật tốt với người.”

Ta không muốn tiếp tục quấy nhiễu tâm trạng của nàng bằng chuyện của mình, chỉ bình thản đồng ý, “Từ nhỏ ngài ấy đã tốt với ta, người cũng biết đấy thôi.”

Nàng lại nói Quận vương...”

Ta giật mình nhìn nàng người lại nhắc tới chàng?”

Từ khi Nghi Bình được ta ban hôn đã được đưa tới chỗ Lý Thành Nghĩa, theo lý mà nói đáng lẽ không rõ chuyện giữa ta và Lý Thành Khí mới đúng.

Nàng không hề do dự, khẽ đáp hôm say rượu Lý Trọng Tuấn có nhắc tới chuyện này, hỏi Nghi Bình trước kia có biết chuyện này không. Mới đầu Nghi Bình cũng sợ hết hồn, chỉ nói không biết, sau nghĩ kỹ lại càng thấy

sợ.” Về mặt nàng thêm phần áy náy, lại nói tiếc không có cơ hội nào đưa tin cho người.”

Nếu là Lý Trọng Tuấn... Uyên Nhi, hoặc là Vĩnh Thái đều có khả năng.

Ta mỉm cười không chút e sợ, “Chuyện này Hoàng tổ mẫu cũng biết rồi, tất cả chỉ là quá khứ.”

Dù cả thiên hạ này biết thì có sao? Nó đã không còn quan trọng từ lâu rồi. Ta nhìn nàng rồi nói, “Hãy nhớ những điều ta đã nói trước đây, đừng để ý tới những chuyện này nữa, yên phận mà sống với Lý Trọng Tuấn, dù là được ân sủng hay lạnh nhạt, chỉ cần nửa đời sau bình an qua ngày đã là may mắn rồi.”

Nàng im lặng, bỗng tựa đầu vào vai ta, một động tác rất nhỏ ấy lại khiến ta cảm thấy như mình bị ngàn tấn đè ép. Oán hận, mọi điều không cam tâm, không nở của nàng đều tuôn ra ào ạt, không cần nói gì cũng có thể thấy rõ.

Hai ta cứ như vậy hồi lâu, đám người đưa ngựa như đang vòng về. Ta nhìn thấy nụ cười trên gương mặt của Lý Long Cơ dưới ánh nắng rực rỡ chói lóa vô cùng, có vẻ như cậu ta thắng rồi. Cậu ta xuống ngựa, có vẻ như đang hỏi gì đó, đột nhiên nhìn về phía ta, có lẽ là đang tìm ta thật.

Ta khẽ nói với Nghi Bìnhhay về đi.”

Lúc này nàng mới đứng thẳng dậy, hành lễ cáo lui, trước khi đi còn nói sau này Quận chúa cần, Nghi Bình nhất định sẽ dốc sức tương trợ.”

Ta lắc đầu đi.”

Đồ ngốc, người không quyền không thế, nếu thật sự có việc cần, chẳng phải đẩy người vào chỗ chết ư?

Quả nhiên, Nghi Bình mới đi được mười mấy bước, Lý Long Cơ đã ném dây cương, rảo bước lại đây.

Ta vực lại tinh thần, tùm tùm nhìn cậu ta, tới khi cậu ta tới trước mặt đang định hỏi có phải thắng rồi không, đột nhiên nụ cười của cậu ta tắt ngấm, đôi mắt tối sầm khó đoán như đang nổi giông bão.

Ta nhìn cậu ta với ánh mắt khó hiểu, còn cậu ta tới tận khi nắm được cổ tay ta mới lên tiếng.

“Bốn vương thắng rồi.”

Ta càng không hiểu, “Thế ngài bày khuôn mặt tối tăm ấy cho ai xem?”

“Ta thắng, là vì đại ca cố ý nhường.” Giọng cậu ta càng trầm hơn, “Cố ý nhường, ngài hiểu không?”

Ta hít thật sâu, Lý Long Cơ vẫn không thể tháo gỡ được gút mắc này, dù ta có làm thế nào, Lý Thành Khí có làm thế nào, cậu ta vẫn sẽ tính toán vẫn sẽ nghi ngờ... Nghĩ tới đây, ta nhìn thẳng vào mắt cậu ta hiểu, người không hiểu là ngài.”

Chàng nhìn thấy Lý Long Cơ làm khó ta, cũng biết cậu ta muốn đưa ngựa là để tranh nghĩa khí, bởi vậy chàng nhường.

Vì máu mủ ruột rà, vì để quan hệ giữa ta và Lý Long Cơ tốt đẹp hơn, đổi lại là sự thù hận của Lý Long Cơ? Nếu chàng không nhường? E là Lý Long Cơ sẽ có suy nghĩ khác, cậu ta sẽ đoán đại ca vẫn không cam lòng, vẫn còn tơ tưởng tới ta?

Ta bỗng thấy hoài nghi, ta ép dạ cầu toàn, nhân nhượng Lý Long Cơ như thế liệu có sai?

Cậu ta bị ta chặn họng, lại tiến thêm nửa bước cũng việc ta làm suốt bao năm qua, không hề có ai để ý, ta không cần ai nhường, ta có thể đoạt được mọi thứ mình muốn, tại sao nàng không nhìn thấy gì hết?”

“Lý Long Cơ, ngài có khả năng tranh đoạt, là bởi có người liên tục nhường bộ.” Ta điều chỉnh lại hô hấp, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo, “Nếu ngài là con cả của phụ vương, thì với tính cách này, ngài có nghĩ mình có thể sống yên ổn tới ngày hôm nay không? Cái ngày bị tổng vào ngục ấy, tại sao người bị dựng hình là anh cả chứ không phải là ngài? Bởi vì chàng là con cả của Hoàng tự! Tại sao ngài được ban hôn với con cháu họ Võ, còn chàng chỉ có thể lấy một Bắc Ngụy Nguyên thị hữu danh vô thực? Đó là vì chàng là con cả của Hoàng tự!” Ta nhìn vào mắt cậu ta, thốt ra câu cuối cùng.

Vì sao khi ta quỳ trước Hoàng tổ mẫu, mặc cho Người đã nhìn ra hết thảy mà vẫn cắn răng không chịu lấy Lý Thành Khí? Đó là bởi vì chàng là con cả, nổi danh từ thuở nhỏ, cừu thần Lý gia đều đang quan sát, trông cậy vào con cả của Hoàng tự. Ta không dám để lại bất cứ sơ hở nào để Hoàng tổ mẫu có cơ hại chàng, dù chỉ là một chút hoài nghi, điều này Lý Thành Khí hiểu, vậy mà Lý Long Cơ lại không hiểu.

Đôi mắt này chỉ nhìn thấy điều bản thân muốn, liệu có thể bằng lòng nhìn xem điều người khác muốn là gì không?

Cậu ta vẫn đứng im, chỉ siết chặt cổ tay ta, ta cố gắng mỉm cười, khẽ nói vài tranh, đó là nghĩa khí Hoàng tôn. Chàng tranh, chính là có ý mưu phản! Đúng là tạo hóa trêu người, nếu Thái tử về cung sớm một chút, ta và chàng đâu cần phải đi tới bước này?” Ta bỗng thấy nực cười, Thiên tử ban hôn, nào có phân đúng hay sai? Ta lại thở dài, nói tiếp nhưng nếu Thái tử tại vị, có lẽ lúc đó ta đã bị ban hôn cho Lý Trọng Tuấn để áp chế đại ca Lý Trọng Nhuận của gã rồi...”

Lý Long Cơ thoáng im lặng, rồi chậm rãi nói với An, từ trước tới nay nàng chỉ nhìn thấy cơ mưu của ta, nhưng nàng có từng nghĩ, đại ca bảo vệ anh

em ta tới hôm nay cũng có mưu tính riêng?”

Tâm trạng ta chùng xuống, không ngờ cậu ta lại hỏi vậy, ta bất giác cười khẩy chỉ biết, chàng tuyệt đối sẽ không mưu tính gì với anh em ruột thịt, còn ngài, lại có gan tranh giành với bất cứ ai!” Nói xong gạt tay cậu ta ra, chậm rãi nói câu cuối cùngng bên Hoàng quyền, không có ai trong sạch, ta chưa từng nghĩ cơ mưu của ngài có gì sai, cũng chưa từng cho rằng chàng là người thanh cao thoát tục. Cũng giống như ta vậy, nếu bảo ta liều mạng cứu Uyển Nhi, ta có thể làm được, nhưng ngộ nhỡ thật sự có ngày phải chọn giữa nàng và tình thân, ta chỉ có thể bỏ nàng.”

Phía xa vẫn rộn rã tiếng cười, còn nơi này lại im ắng lạnh lẽo.

Ta không nói gì nữa, đúng lúc nhắc y phục định đi, lại bị cậu ta chặn lại có một ngày, ta và huynh ấy...”

Ta nhìn cậu taông cần hỏi nữa, ta chỉ mong hai người đều bình an.”

Nói xong ta dứt khoát đi vòng qua người cậu ta, bước ra khỏi bóng mát.

Tuy đã là cuối hạ, nhưng ánh mặt trời vẫn gay gắt, ta đưa một bàn tay lên che trán, định rảo bước tiến vào dòng người náo nhiệt để bản thân bình tĩnh lại. Nao ngờ Lý Long Cơ lại đuổi theo, kéo ta vào trường đua ngựa. Cách đây không xa vẫn còn vài người đang tản mát tán gẫu, ta không dám giẫy quá mạnh khiến người khác chú ý, đành phải cố gắng bước theo cậu ta.

Đi tới tận cọc buộc ngựa, cậu ta mới dừng bướcn ngựa.”

Ta nhìn cậu ta với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, cậu ta lại nói đồn hết tâm sức tìm con ngựa này cho nàng, mấy ngày nay, nàng có từng ghé thăm một lần?”

Ta nhất thời á khẩu, cậu ta lại nóing thích đọc sách, chơi cờ, ta cũng chưa từng xao lãng, thế nhưng từ khi gả cho ta, nàng có từng chơi cờ bình sách

với ta? Nàng hiểu huynh ấy, là tri kỉ của huynh ấy, đến nét chữ cũng giống hết nhau, vậy còn ta, nàng đã từng để ý tới ta chưa?”

Con ngựa này dường như cũng cảm nhận được, muốn gần gũi với ta, nhưng lại bị dây cương ngăn chặn, chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

“Ta mua con ngựa này cho nàng, chẳng qua chỉ muốn nàng giống các cơ thiếp khác trong phủ, để ta dạy nàng cưỡi ngựa, để ta bầu bạn sớm tối cùng nàng. Ta chỉ muốn cho nàng biết, ta cũng có tài cưỡi ngựa từ nhỏ, để cho nàng hay, thế gian này, không phải chỉ có mình đại ca mới biết cưỡi ngựa!”
Cậu ta càng nói càng nóng nảy, ép gần thêm hai bước nữa, “Bởi vậy ta không muốn huynh ấy nhường ta, nàng có hiểu không?”

Ta muốn thoát ra khỏi chốn này, nhưng không biết vì sao bỗng nhiên có hiện tượng lạ trong bầy ngựa, đám ngựa xung quanh đều có vẻ bất an. Nhưng Lý Long Cơ vẫn không thèm để tâm, kéo ta đi về phía con ngựa trắng.

Hơi nóng từ ánh mặt trời chói chang cộng thêm mùi hương đặc trưng nồng nặc của ngựa khiến ta không mở nổi mắt.

Sự xao động xung quanh ngày càng rõ ràng, trực giác mách bảo ta rằng có điều kì lạ, ta muốn đẩy cậu ta ra, để cậu ta rời khỏi chốn này, nhưng ta ra trước đã.”

Nhưng động tác này lại khiến Lý Long Cơ cố chấp hơn, cậu ta mím môi không nói gì, nhưng lực dồn vào tay lại mạnh đáng sợ.

“Long Cơ.” Đột nhiên, phía sau vang tới tiếng của Lý Thành Khí, “Buông nàng ra.”

Người ta cứng đờ, khi định quay đầu lại, Lý Long Cơ đã ôm lấy ta, ném ta lên ngựa.

Cậu ta dồn hết sức vào cú ném ấy, bởi vậy khi rơi xuống bụng ta bị đụng tới đau, nhưng tầm mắt vẫn rất rõ. Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa đứng bên ngoài đám ngựa nhìn chúng ta, ta chỉ thấy xa hay gần đều là ánh sáng lóa mắt, khiến vành mắt ta nóng nóng. Tại sao làm thế nào cũng không đủ? Cũng là sai?

Bởi vì đàn ngựa đang náo động không ngừng nên ta không nhìn rõ gương mặt của chàng, nhưng ta biết chàng đang nhìn ta.

“Long Cơ, đừng làm càn nữa.” Giọng Lý Thành Khí có phần nghiêm khắc, “Giờ là lúc nào? Có bao nhiêu con mắt đang theo dõi chúng ta? Chỉ một lần sơ suất, chính là đại họa!”

Lý Long Cơ vừa tháo dây thừng, vừa nói? Đệ dạy Vĩnh An cười ngựa mà cũng gây họa được ư?” Lời chưa dứt, dây thừng đã buông.

Đúng lúc ta đang định lên tiếng, con ngựa phía dưới đột nhiên tung vó lên cao, rồi hí lên thảm thiết, khiến tai ta ong ong.

Phía trước chỉ còn bầu trời xanh sáng chói, ta bất giác nhắm mắt lại, tay nắm chặt lấy bờm ngựa, ta cảm thấy cơ thể mình tung ra đằng sau, bên tai chỉ có tiếng ngựa hí và tiếng giậm vó, cuối cùng không thể nắm chặt mà bị hất văng ra ngoài.

Khoảnh khắc đó trời đất như ngã nghiêng, đột nhiên ta bị ai đó ôm vào lòng, ngã xuống đất rồi lăn liên mấy bận.

Cảm giác văng vất ủa đến chiếm gọn từng tắc thần kinh, ta chỉ biết mình ngã xuống đất, nhưng không rõ là ai cứu ta.

“Vĩnh An.” Bỗng có người gọi bên tai ta, “Đừng mở mắt.”

Là Lý Thành Khí! Giọng chàng rất kiên quyết, chỉ mấy chữ ngắn ngủi mà lạc vào nơi sâu thẳm trong tim, khiến ta dần bình tĩnh trở lại.

Ta nghe lời chàng không mở mắt ra, chỉ thấy người mình như dính chặt xuống đất, còn chàng áp ở phía trên, ôm lấy ta. Tiếng vó ngựa bên tai như sấm rền, ngoài kia có người liên tục tri hô, mọi thứ hỗn loạn đến đáng sợ, chẳng mấy chốc đã cảm nhận thấy một cú giẫm mạnh như nện vào ta qua cơ thể chàng...

Đàn ngựa này loạn rồi!

Nghĩ tới đây ta lập tức nhận ra tình hình nguy hiểm lúc này, giọng ta bắt đầu phát run mà gọi chàngành Khí, Thành Khí...”

“Đừng sợ.” Chàng dịu dàng an ủi ta, giọng nói ấy như thể vang vọng từ một nơi rất xa, như thể bị vùi lấp trong tiếng vó ngựa.

Từng hồi vó ngựa như từng lưỡi đao khoét tim ta.

Ta không sợ mình ra sao, chỉ sợ chàng bảo vệ ta mà mất mạng ở chốn này...

Chàng không lên tiếng nữa, ta cũng không dám hỏi, ta chỉ thấy như thời gian ngừng trôi tại giờ khắc này, bào mòn mọi lý trí của ta.

Rất lâu sau đàn ngựa mới dần bình tĩnh, cho tới khi tiếng thét chỉ huy của An Lạc Quận chúa vọng từ ngoài vào, ta mới có chút cảm giác chân thực, mặt đã đầm nước mắt, nước nở gọi chàngành Khí.”

Chàng khẽ nói không sao, nàng đừng khóc.”

Ta không dám cử động, sợ làm rách vết thương của chàng, ta cảm thấy có người đỡ chàng dậy, nhưng vẫn không dám nhìn xem vết thương của chàng có nghiêm trọng không, tới tận khi Nghi Bình đỡ ta dậy, “Quận chúa.”

Ta làm như không nghe thấy, nước mắt rơi mãi không ngừng, mọi người không dám xê dịch chàng đi đâu, mấy vị ngự y mặt mày tái mét ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của chàng, Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa mắt

đã đỏ hoe, ngơ ngác nhìn. Ta ra hiệu cho Nghi Bình buông tay, chân ta như mềm nhũn, lê từng bước lại gần, chỉ một khoảng cách ngắn ngủi, vậy mà lại như xa muôn trùng khơi.

Đám Quận vương vây bên ngoài cũng nhường đường, Lý Long Cơ muốn nói gì đó, ta lại hờ hững nhìn cậu ta, cậu ta mới lùi lại hai bước, nhường ta tới vị trí gần nhất. Chả mấy chốc nội thị đã tới giảng màn trướng, chỉ để lại mỗi Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa, vài vị ngự y và ta.

Nửa người trên của chàng đã thoát hết quần áo, hiện lên những vết thương cũ chẳng chịt khắp nơi, còn cả không ít vết thương mới rất sâu. Ta chỉ liếc một cái mà đã không dám nhìn tiếp, dời ánh mắt lên gương mặt của chàng, gương mặt quá thân thuộc, từ cái nhăn mày tới sống mũi, rồi tới đôi môi trắng bệch.

Ta vươn tay, nắm lấy một bên tay của chàng.

Cánh tay chàng thoáng run lên, nhưng ánh mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ từ từ trở tay nắm lấy tay ta.

Chỉ một động tác nhỏ này đã khiến mọi bí ẩn trong lòng ta tuôn ra xối xả, gặm nhấm từng tấc thịt tấc xương của ta, đau thấu tim gan. Nếu mười năm trước ta không tự ý lồng tay mình vào tay chàng thì đã không bị ràng buộc đến thế, cũng không có bất lực của ngày hôm nay.

Ngự y nhanh chóng xử lý xong vài công đoạn, lập tức đi cùng Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa ra khỏi màn trướng, bấm báo thương thế, chỉ còn mỗi ta và chàng ở lại, ta cũng chỉ nhìn chàng như thế, không dám cử động cũng không dám nói gì.

Chàng mở mắt nhìn ta, đôi mắt được hơi ấm bao phủ tiếp cũng tốt, có thể gạt hết bùn trên mặt.”

Ta sững sờ, rồi lập tức nhận ra chàng đang chỉ điều gì, ta gượng cười, “Xấu lắm à?”

Chàng khẽ lắc đầu, cười rất nhẹ.

“Trận chiến với Đột Quyết ấy, xem ra rất vất vả.” Ta khẽ than.

“Có gian khổ, nhưng cũng rất thỏa chí.”

Ta biết cái gọi là “thỏa chí” của chàng có liên quan tới cuộc chiến Hoàng quyền, thâm tâm cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Cuộc chiến núp trong ngoài cung, triều đình từ trên xuống dưới, người người đều là kẻ địch, nơi nơi nguy hiểm rình rập, rốt cuộc khi nào mới có thể chấm dứt?

Hai ta im lặng một lúc, chàng mới cười nói ngoài đi, gọi Long Cơ vào đây giúp ta.” Ta vâng lời, đứng dậy ra ngoài gọi Lý Long Cơ. Khi ra tới ngoài, hai mắt Lý Long Cơ vẫn đỏ hoe, im lặng đưa cho ta một chiếc khăn gấm, ý bảo ta lau mặt cho sạch, rồi mới một mình bước vào.

Ta đứng bên ngoài, một lát sau vẫn không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, nhìn sang Lý Thành Nghĩa với vẻ bất an.

Huynh ấy khẽ nói: “ông cần lo, Long Cơ chỉ là tuổi trẻ nông nổi mà thôi, vẫn rất nghe lời đại ca.”

Ta không muốn nói nhiều, chỉ đáp thương của Quận vương có nghiêm trọng không?”

Lý Thành Nghĩa lắc đầu cười khốt thương lần này còn nặng hơn cả xông pha giết địch, nếu không phải huynh ấy nhất mực muốn bảo vệ muội thì mấy con ngựa ấy sao có thể khiến huynh ấy bị thương.”

Nghe Lý Thành Nghĩa nói vậy ta càng đau lòng, không dám nghĩ lại chuyện vừa nãy, lau qua mặt, muốn bảo huynh ấy vào trong, nhưng lại không tiện nói ra.

Lý Thành Nghĩa nhìn vẻ mặt ta thì đã hiểu, do dự một lát, cuối cùng vẫn đi vào.

Lúc này ta mới nhận ra Nghi Bình vẫn luôn ở bên cạnh ta, bần thần nhìn theo bóng lưng Lý Thành Nghĩa.

Ta bước qua, vỗ lên tay nàng thôi, lấy hộ ta ít nước để rửa mặt.”

Nàng hiểu ý của ta, cúi đầu vâng dạ, rồi theo ta ra khỏi chỗ quây trướng.

Chương 14

Nghi Bình bưng nước đến, tay nàng từ đầu tới cuối vẫn run run. Mặt nước gợn sóng lăn tăn, ta thấy vậy không hiểu sao bỗng hoảng hốt, một lát sau, giọng đã khản đặc nước ở đấy đi, tự ta làm được.”

Nàng nhìn ta, vốn muốn nói gì đó ta đã đưa tay đón lấy chậu đồng, đặt sang một bên.

Ta chỉ rửa qua mà nước đã đục ngầu, nàng vừa định bưng đi đổ thì ta nắm lấy cổ tay nàng người vẫn còn nhớ tới huynh ấy ư?”

Nàng hơi giật mình, mím môi cười ông quên được, cũng không muốn quên.”

Ta nhìn gương mặt của Nghi Bình, nhớ tới nét mặt vừa nãy của Lý Thành Nghĩa khi nâng chén, càng thấy xót xaệu có làm khó bản thân quá không?”

Câu hỏi đó là đang hỏi nàng, nhưng chẳng phải cũng là đang hỏi ta ư?

“Rất khó, nhiều khi cũng muốn cắt đứt như những gì Quận chúa nói, nhưng cuối cùng lại nhân ra, lãng quên mới là điều không đáng, Nghi Bình sao có thể vì một người như Lý Trọng Tuấn mà quên chàng?”

Nàng nắm lại tay ta, “Tài năng và học vấn của nô tỳ không bằng Quận chúa, không nói được những lời có lý, nô tỳ chỉ nghĩ, cuộc đời này, đã có thể cho Nghi Bình gặp chàng, bầu bạn mấy năm cũng đã đủ rồi.”

Ta nhìn nàng, nhớ tới dáng vẻ của Lý Thành Nghĩa khi nâng chén, muốn nói đôi lời nhưng rồi vẫn cố gắng nuốt vào bụng, chỉ khẽ nói đi đi, ở lại lâu Lý Trọng Tuấn chắc chắn sẽ không nói được câu nào tử tế đâu.”

Nàng cười khổ nhìn chăm chăm như hổ đói, không phải đang mong bắt lỗi được gì đó hay sao?”

Ta lắc đầu, vỗ nhẹ mu bàn tay nàng thôi.”

Trên xe về Vương phủ ta không ngừng nghĩ tới lời Nghi Bình, để mình phân tâm không nghĩ tới chuyện vừa xảy trên trường đua ngựa, không nghĩ tới vết thương của Lý Thành Khí nữa. Lý Long Cơ vẫn ngồi bên cạnh ta, không nói gì, mãi tới khi xuống xe, đi theo ta được ba bốn bước đột nhiên ngừng lại nóing nghỉ sớm đi, đừng nghĩ nhiều.”

Ta không ngoảnh đầu, cũng không dừng bước, đi thẳng vào phòng rồi mới thấy chân mình nhuyễn tới run lên bần bật, tựa vào cánh cửa.

Đông Dương vốn đợi trong nhà ngoài, thấy ta lập tức tái mặt, chạy tới nói nhân sao thế?”

Ta lắc đầu, nhịp tim chậm dần, như thể có thể ngắt xui bất cứ lúc nào, không dám nói gì cũng không dám cử động. Nàng thấy ta như vậy lại càng

sốt ruột, vươn tay định đỡ thì bị Hạ Chí ngăn lại chạm vào phu nhân, mau đi rót trà đi.”

Đông Dương hoảng hốt nhìn ta, rồi lại nhìn nàng cần... đỡ phu nhân vào phòng trước không?”

Hạ Chí lắc đầu, Đông Dương thấy nàng chắc chắn như thế thì không dám chần chừ, vội vã rót tách trà. Ta nhìn vào mắt, nghe vào tai lại thấy như mọi thứ không hề liên quan đến mình, chỉ ngơ ngác nhìn theo ngọn đèn cao bằng người, mắt nhìn lúc rõ lúc mờ.

Hạ Chí đón lấy tách trà trong tay Đông Dương, đột nhiên quỳ xuống, Đông Dương giật mình hoảng sợ, cũng vội vã quỳ theo.

“Phu nhân, bất kể hôm nay xảy ra chuyện gì, xin người hãy uống tách trà này trước.”

Ta khẽ lắc đầu, tựa vào khung cửa, từ từ ngồi xuống đất, im lặng hồi lâu mới cất giọng đã khản đặc xuống hết đi.”

Tách trà đó gần trong gang tấc, nàng cần môi nhìn ta, như thể đang bưng chén thuốc cứu mạng.

Ta không nói gì, nàng cũng không nhúc nhích.

Ta không nói được thêm lần nào, chỉ muốn ngồi yên một lát.

Nhớ tới những tháng ngày khi xưa vui đùa cùng Uyển Nhi, nhớ tới sự yêu thương Hoàng tổ mẫu từng dành cho ta khi ôm ta vào lòng, nhớ tới cảm giác vui vẻ khi mới vào Đại Minh Cung.

Vì quan hệ ích lợi giữa hai họ Võ Lý mà ta bất an suốt mười năm, không thấy một tia hy vọng. Trước kia còn nhỏ không hiểu chuyện, chỉ muốn gả

cho vị Vĩnh Bình Quận vương sáo ngọc phong lưu, rồi từ từ lún sâu, không thể trở ra.

Rốt cuộc Hoàng vị có liên quan gì tới ta? Thân là Võ gia quý nữ được hưởng thánh ân, đáng lẽ phải được vui vẻ, rồi chọn một đấng lang quân như ý, mang theo vô số hồi môn tới hưởng hạnh phúc vợ chồng, không phải ư?

Từ Đại Minh Cung tới Thái Sơ Cung, những người con gái yêu bằng cả trái tim chân thành, có mấy ai giành được cái kết có hậu?

Thái Bình tận mắt nhìn Tiết Thiệu chết oan trong ngục, Uyển Nhi tự tay viết chiếu phế Lý Hiền, đến ngay cả một nô tỳ nhỏ bé như Nghi Bình cũng bị sảy thai, rồi bị tặng cho người khác. Dù Thái Bình có quên, Uyển Nhi có quên, nhưng sao ta có thể quên?

Ta cúi đầu nhìn tay mình, bởi vì chuyện ngã ngựa hôm nay mà dọc từ lòng bàn tay tới cánh tay bị thương vài chỗ, có nông có sâu tới đáng sợ. Trước mắt ta từng hình ảnh chồng chất lên nhau, tất cả đều là những vết sẹo chẳng chịt trên người chàng...

Có một loại tình cảm, đến chết không buông.

Ta và chàng bất hạnh, không có được, cũng không quên được.

Nếu thế gian này không còn Vĩnh An, gánh nặng trên vai chàng sẽ vơi đi phần nào, mà ta hằng ngày cũng không cần thấp thỏm lo âu, vất vả qua ngày... Nghĩ tới đây, mắt ta dần tối lại.

Ta bỗng cảm thấy rất mệt, mệt tới nỗi chỉ muốn ngủ mãi không dậy.

Đột nhiên một tiếng vỡ giòn tan vang lên, Hạ Chí đánh rơi tách trà, văng hết xuống đất.

Lúc này ta mới quay đầu lại, mê mang nhìn nàng. Làn môi nàng ửng đỏ lạ thường, hóa ra tự cắn đến bật máu, nàng không nhìn ta, mà nhìn Đông Dương trước, “Muội lui xuống đi, ta có chuyện muốn nói với phu nhân.”

Thường ngày Đông Dương đã rất nghe lời, giờ thấy nàng vậy, lại quay sang nhìn ta, cuối cùng ra khỏi phòng, đứng canh ngoài cửa.

Hạ Chí thấy không còn người ngoài, bấy giờ mới lên tiếng dặn chúa, nô tỳ không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến Quận chúa tựa như kẻ mất hồn. Nô tỳ chỉ biết, nếu đã đi tới ngày hôm nay thì nhất định phải đi tiếp, chỉ có sống, mới có thể nhìn thấy Thịnh thế vĩnh an[1] chân chính.”

[1] Thời đại bình an, phồn thịnh

Thịnh thế vĩnh an chân chính?

Ta nhìn nàng, rất lâu sau mới nói... chàng dạy người lời này đúng không?”

Nàng nhìn thẳng vào ta tỳ đi theo Quận chúa đã lâu, tận mắt thấy Quận chúa hóa giải từng lần hiểm nguy, nào ngờ quả có ngày đúng như Quận vương dự đoán.”

“Đúng như chàng dự đoán?” Ta cười khổ nhìn nàng, “Không ngờ chàng lại đoán được ta sẽ có ngày suy sụp, vậy chàng có từng nói cho người nghe, nếu ta không còn trên đời nữa thì người sẽ làm thế nào không?”

Hạ Chí mím môi nhìn ta mãi, mới đápi huynh muội nô tỳ thề có chết cũng theo Quận vương, nếu nô tỳ đã tuân lệnh hầu hạ Quận chúa, nguyện hoạn nạn có nhau, dầu âm dương cách biệt.”

Hoạn nạn có nhau, lại là từ này.

Ta nhìn nàng, ngây người hồi lâu mới nói sao người lại chọn thề chết cũng đi theo Thọ Xuân Quận vương?”

Thực ra nếu tính lại, ngoài vài lần gặp gỡ giữa ta và chàng, ngoài tình bạn giữa chàng, Địch Công và Trương Cửu Linh, thì đối với ta, chàng chỉ là những lời truyền tụng của người đời.

Hạ Chí đã ở bên ta hai năm, ta lại chưa từng hỏi nàng một câu liên quan tới Lý Thành Khí. Đã sớm quên bao lần muốn nói lại thôi, chỉ e vền vện một hai câu cũng có thể khiến ta nhớ tới chàng, nhớ tới rất nhiều chuyện đã qua.

Ta lẳng lẳng nhìn nàng, nàng chần chừ hồi lâu mới khẽ nói mẹ thân sinh ra nô tỳ đều chết trong tay người họ Võ, may nhờ có Quận vương sai người cứu mới giữ được một mạng.”

Ta nhìn thấy sự đau thương hiện lên trong mắt nàng, thở dài rồi nói:”

Nàng gượng cười không thể nói là nợ máu trả bằng máu, nhưng Võ Thừa Tự đã chết, ân oán này cũng coi như xong. Nô tỳ tuy không đọc nhiều sách, nhưng vẫn chưa hồ đồ tới mức ghi hận hết thấy người họ Võ trong thiên hạ.”

Dẫu nàng nói vậy, nhưng dù sao Võ Thừa Tự cũng là chú của ta.

Ta không gắng hỏi nữa, nhưng lòng vẫn nhói đau. Nếu nàng vẫn chưa hay tin thì không cần phải thêm một người lo lắng cho chàng nữa, ta nhìn nàng, nói với vẻ mệt mỏi, “Cám ơn tách trà vớ của người đã thức tỉnh ta.”

Hạ Chí như thở phào yên lòng, vừa định đưa tay ra đỡ thì đã bị ta phẩy tay chặn lại, “Đêm nay, có thể ngồi ở đây cùng ta không?”

Nàng sửng sốt nhìn ta, im lặng một lát rồi mới gật đầu, đứng dậy ra ngoài như dặn dò Đông Dương đôi lời, Đông Dương lập tức chạy đi đóng cửa viện, cài then chốt.

Hai người một trái một phải đứng bên cạnh ta, còn ta cứ ngồi bần thần bên cửa, đầu óc sạch bong, không một bóng suy tư.

Không biết đã bao lâu, Hạ Chí đi hãm trà, đưa cho ta.

Ta vừa đưa tay đón bỗng nghe thấy tiếng đập cửa, đập rất mạnh. Ta không muốn quan tâm, hai người bọn họ cũng không ai cất bước, cho tới khi mấy nô tỳ trong viện giật mình tỉnh giấc chạy ra, thấy chúng ta không ai để ý, nên không ai dám đi mở cửa.

Một lúc sau, đã có không ít người đứng trong viện, nhưng không khí lại im ắng tới đáng sợ.

Bên kia như càn quét ruột, không quản lễ tiết cất tiếng gọi, “Phu nhân, phu nhân.” Ta nghe thấy giọng Lý Thanh mới thở phào, sai Hạ Chí đi đuổi người. Lúc này Hạ Chí mới đi tới bên cửa, khẽ nói vọng ra ngoài nhân đã ngủ rồi, có chuyện gì mai hẵng nói.”

Lý Thanh nghe vậy bèn nói ngay xảy ra chuyện lớn rồi, mau mời phu nhân ra!”

Hạ Chí ngoảnh đầu nhìn ta, ta lắc đầu, không muốn để tâm tới chuyện gì hết, nàng lại nói nay phu nhân thật sự không khỏe...”

Còn chưa dứt lời, Lý Thanh đã vội vã đập cửa vọng định dùng kiếm chém chết vương phi, phu nhân còn không đi thì thật sự không kịp nữa!”

Ta hoảng sợ, Lý Long Cơ đang làm gì thế? Dám động tới người họ Vương?

Hạ Chí cũng sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn ta, ta quan sát ánh mắt của người hầu trong viện, lại nhìn gương mặt cắt không còn giọt máu của Đông Dương, cuối cùng giật tay áo nàng, “Đỡ ta dậy.”

Nếu Vương Hoàn chết thật, dù không biết Lý Long Cơ sẽ gặp họa gì nhưng chắc chắn mọi người trong phủ này sẽ bị liên lụy...

Ta bỗng muốn cười, cười bản thân mình tới lúc này rồi còn đi lo chuyện bao đồng.

Nhưng dù sao cậu ta và ta cũng quen biết từ nhỏ, dẫu rằng ngày mai ta có chết, hôm nay cũng không muốn bỏ mặc cậu ta đi tìm cái chết.

Hạ Chí thấy ta đứng dậy, vội vàng mở cửa ra.

Bên ngoài chỉ có mình Lý Thanh, trông nhếch nhác thảm hại, xem ra là lén chạy đi tìm ta đây.

Thấy ta xuất hiện, y liền quỳ sụp xuống, đang định lên tiếng ta đã xua tay, “Người nhanh tay nhanh chân, đi trước liều mạng ngăn cản, ta sẽ theo ngay sau.”

Nghe ta nói vậy, Lý Thanh không để ý tới việc đáp lời được nữa, vội vã rảo bước đi.

Ta ngồi hơn nửa đêm, mình mẩy tê rần, chân đau nhức.

Khi Đông Dương ra sức đỡ ta đi tới cửa lớn, ta mới thấy thoải mái hơn, nhưng không hiểu sao lại thấy tim mình đập nhanh như tên bắn, Hạ Chí cầm đèn lồng bước tới bên cạnh ta, tức khắc khẽ hô nhân đồ bệnh rồi ư? Vừa nãy còn khỏe mà, sao giờ lại nổi mẩn đỏ khắp mặt thế kia?”

Ta ngó người, giờ mới vỡ lẽ.

Hôm nay ta đã uống rượu.

“Không sao, mau đi thôi.” Ta nói xong, tỏ ý bảo Đông Dương đỡ ta đi nhanh, giờ không thể để ý tới việc bị dị ứng với rượu nữa rồi, chỉ mong Lý Long Cơ tỉnh táo hơn, để ta có thể tới kịp.

Vừa bước vào cửa ta đã thấy bao người đang quỳ, dù là người của Lý Long Cơ hay là người bên Vương Hoàn đều sợ hãi tới mức mặt mày tái mét,

mình mấy co rúm, đến thở mạnh cũng không dám.

Lý Long Cơ ngồi trên ghế, đặt lưỡi kiếm lên vai Vương Hoàn, kề sát bên cổ, đã hằn cả vết máu. Ta hít thật sâu, đang định bước vào đột nhiên bị Đông Dương kéo lại, ta nhìn về mặt nàng thì mới chú ý tới Lý Thanh đang cúi đầu quỳ sang bên với cánh tay bị thương, ta lập tức hiểu ý của nàng.

Lúc này Lý Thanh không bị thương, giờ bị thể hiển nhiên là vì can ngăn mà bị Lý Long Cơ gây thương tổn.

Y là cánh tay đắc lực của Lý Long Cơ mà cũng bị thương, xem ra hôm nay Lý Long Cơ quyết tâm phải giết Vương Hoàn.

Ta lắc đầu với Đông Dương rồi nói, “Lui xuống hết đi.”

Mọi người nghe ta nói vậy, có người thở phào, cũng có người lo lắng, mọi người lưỡng lự tới khi Lý Thanh nhìn ta, rồi khấu đầu lui xuống, mới lục đục đi theo, lui xuống hết.

Thoáng chốc trong phòng chỉ còn mỗi hai người họ, và một kẻ ngoài là ta.

Ta bước vào, hành lễ với Vương Hoàn, “Vương phi hoảng sợ rồi.”

Tuy ánh mắt Vương Hoàn lộ vẻ cứng nhắc, nhưng khi nhìn thấy ta vẫn có chút phản ứng, nàng không lên tiếng, từ từ đưa mắt đi.

Lúc này ta mới nhìn sang Lý Long Cơ, “Quận vương uống say rồi ư?”

Cậu ta nhìn tanh An, có phải nàng đang thăm mắng ta không biết điều, nông nổi bông bột không?”

Ta mỉm cười, “Vĩnh An không dám.”

Lý Long Cơ nhìn ta đầu đầuuỵện hôm nay, ta không muốn liên lụy tới nàng.”

Ta cười, “Vương phi vi tôn, nếu Vương gia muốn lấy mạng nàng, liệu Vĩnh An có sống được không?”

Lý Long Cơ thoáng ngậy người, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ, con người trầm hẳn xuống, qua hồi lâu mới nói, “Nếu ta nói, hôm nay nàng ta đã hại nàng, hại cả đại ca thì sao?”

Ta sửng sốt, mãi mới lấy lại tỉnh táo, tim như bị quất một cái thật mạnh, cảm giác đau đớn thấu xương như lan tỏa tới mọi nơi trên cơ thể.

Điều phải đến cuối cùng sẽ đến, có lẽ lần quỳ gối trong Thái Sơ Cung của ta năm đó đã định trước sẽ khắc sâu vào trong tâm trí nàng ta. Điều nực cười là ta còn tưởng mình có thể ngăn cản, có thể hóa giải, nhưng chung quy vẫn bị báo ứng, không chỉ bản thân mà còn kéo theo cả Lý Thành Khí.

Nàng ta không nhìn ta, mà quay sang nhìn Lý Long Cơ, “Là ta thì sao?”

Lý Long Cơ lão đảo đứng dậy, “Vương Hoàn, người cho rằng ta thật sự không dám giết người?”

Vương Hoàn nhìn cậu ta bằng ánh mắt thờ ơ, “Giết thì sao? Không giết thì thế nào? Vào ngày đại hôn, chàng bỏ thiếp lại trong hỉ phòng, vội vã rời đi, lúc đó thiếp đã biết, đời này nhất định phải ở dưới Võ Vĩnh An. Hoặc có lẽ còn lâu hơn, khi thiếp nghe thấy lời chàng nói với nàng ta trong cung Tam Dương rằng, sau này dù có lấy vọng tộc nào, cũng sẽ không để nàng ta phải chịu nửa phần thiệt thòi, thì ta đã chấp nhận số phận rồi.” Nàng ngưng lại, vẻ mặt dần hiện lên vẻ ngần ngại nhường rồi lại nhường, chàng ép rồi lại ép, là Vương phi mà cả đời không thể sinh con, hỏi rằng ta còn địa vị nào trong Vương phủ này nữa?”

Lý Long Cơ mím môi không nói, dồn thêm lực vào tay, “Ta biết ta nợ người rất nhiều, trong ngày đại hôn, ta đã nói rất rõ ràng với người rằng, thế gian này người có thể động tới bất kì ai, nhưng riêng huynh đệ của ta và

Vĩnh An thì không thể động tới nửa bước, nếu không thì, cho dù người là Thái Nguyên Vương thị hay là ai, cũng đều phải chết!”

Nàng ta chỉ cười, không trốn tránh, để mặc lưỡi kiếm cắm sâu thêm, “VẬY xin Quận vương hãy ra tay đi, giày vò bấy lâu để lỡ thời gian nghỉ ngơi của Quận vương rồi.”

Mắt Lý Long Cơ lộ rõ sát khí, chỉ còn thiếu chút nữa lưỡi kiếm sẽ tới cổ họng.

Thế nhưng cậu ta lại do dự.

Rõ ràng ta đang ở đây, nhưng trước mắt lại chỉ nhìn thấy vết thương của Lý Thành Khí và chuyện xảy ra sáng nay. Trong tâm trí ta đột nhiên vang lên một tiếng cười khẩy, ân oán trên thế gian này, nào ai có thể phân rõ đúng sai, mà dù có tranh rõ đúng sai thì cũng có ích lợi gì? Một ngày làm vợ chồng, ân nghĩa suốt ngàn năm, hòa được thì nên hòa, nên kết thúc thì hãy kết thúc.

Năm đó ta tự cho mình thông minh, bảo vệ được cậu ta nhất thời, lại khó đoán được kết cục của ngày hôm nay.

Nếu Lý Long Cơ có mạng Đế vương thì tuyệt đối sẽ không đưa kiếm nữa, còn nếu cậu ta là người yếu mệnh, dù ta có làm gì cũng chỉ phí công.

Nghĩ tới đây, ta hạ quyết tâm, khom người nói Quận vương hãy nghĩ lại, Vĩnh An cáo lui trước.” Nói xong ta quay người đi về phía cửa, nhưng chưa đi được mấy bước đã thấy trời đất tối sầm, mất hết tri giác...

Khi tỉnh lại, ta đã ở trong phòng mình.

Bởi vì ngủ đã lâu nên vừa này khi mở mắt ra, tầm mắt ta như phủ một màn sương mờ. Dường như có ai đó ở phương xa nói với ta hãy tỉnh dậy, tỉnh dậy đi, sau đó có người ghé lại xem, hình như là gương mặt của Thấm Thu đang gượng cười.

Ta nhắm mắt lại, một lát sau mới mở ra, “Sao huynh lại đến đây?”

Thấm Thu tỏ vẻ hết cách thật, bạn bè gặp nhau đáng nên vui sướng, nhưng thân phận này của ta lại khiến người khác vui không nổi.”

Ta không nhìn được bật cười, “Phải đó, bao năm qua, mỗi khi gặp huynh thì y như rằng chẳng có chuyện gì tốt cả.”

Thấm Thu bưng một bát thuốc, ra hiệu cho Hạ Chí đỡ ta dậy, lúc này mới đưa cho ta và than phiền, “Ta là thầy thuốc tế thế cứu người, thế nào mà vào miệng muối lại xuống cấp như vậy?”

Có lẽ là do tâm trạng mấy ngày nay, lại thêm việc hiểm khi gặp lại bạn lâu năm, nên ta cảm thấy ảm áp hơn.

Ta nhìn bát thuốc đó, chậm rãi mỉm cười, “Sao, chẳng phải huynh khơi ra trước ư? Xem huynh thế này, chắc chắn không có chuyện gì vui rồi. Muội chỉ ngất thôi mà cũng mời huynh đến, nghĩ thôi đã thấy sợ.”

Thấm Thu thở dài, lắc đầu nh An ời là Vĩnh An, có nhớ năm đó ta nói với muội, dị ứng rượu có thể là bệnh nặng, cũng có thể là bệnh nhẹ, nhất định không thể xem thường không?”

Ta ồ một tiếng, giờ đã hiểu tại sao có bát thuốc này.

“Nhưng cũng may” Thấm Thu nhìn ta đầy ẩn ý, “Lần này muội cứu được một mạng người.”

Ta biết huynh ấy đang nhắc tới Vương Hoàn, ta nhấp ngụm nhỏ, tới khi uống được hơn nửa bát thuốc mới nói, “Một ngày vợ chồng, ân nghĩa trăm năm, Lý Long Cơ sẽ không giết nàng ta.”

Thẩm Thu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta nhìn huynh ấy, đưa bát thuốc cho Hạ Chí, tựa đầu vào giường, “Nói đi, sao huynh lại tới đây? Lâm Tri Vương phủ tuy không giàu có, nhưng vẫn có thầy thuốc riêng, đâu cần làm phiền Thẩm đại nhân trong cung?”

Thẩm Thu mới chỉ im lặng một lúc, mà ta đã thấy đầu vầng vất, đau nhói.

“Lần này Lý Long Cơ làm lớn chuyện, chọc giận Thái Nguyên Vương thị.”
Thẩm Thu khẽ liếc ta, “Thánh thượng đã hạ chỉ, triệu muội vào cung.”

Ta đã đoán rất nhiều, lại không ngờ tới kết quả này, sững sốt chốc lát mới đáp nhói: sống, hay là chiếu chết?”

Kinh động tới Hoàng tổ mẫu, vậy tuyệt đối không đơn giản.

Điều ta có thể suy đoán cũng chỉ là điểm khác biệt giữa chiếu sống và chiếu chết.

Chiếu chết, tức là dùng mạng của ta dìm chuyện này xuống.

Chiếu sống, tức là muốn ta vào cung, rời khỏi Lâm Tri Vương phủ.

Người có thể chi phối chuyện này chỉ có Hoàng tổ mẫu, nói rõ hơn thì là phải xem Hoàng tổ mẫu có còn yêu thương ta như xưa không. Ta hỏi xong bèn quan sát sắc mặt của Thẩm Thu, nhưng không biết là tốt hay là xấu, không khỏi cười khөөn giờ mạng muội đang ngàn cân treo sợi tóc, huynh lại thản nhiên như vậy, sống hay chết thì cũng cho muội một câu, để muội có thể ngủ một giấc an ổn.”

Thẩm Thu chậm rãi lắc đầu ông đoán được, không biết nữa.”

Ta vỡ lẽ, có thể là vì bát thuốc hồi nãy mà đầu óc ta dần mê mang, chỉ hỏi nhỏ Long Cơ vào cung rồi ư?”

Huynh ấy lắc đầu rằng tổ mẫu của muội đã hạ chỉ như thế, sao để cậu ta vào cung dễ dàng được?”

Ta ậm ừ, huynh ấy kéo ghế ngồi xuống, cẩn thận quan sát ta, “Vĩnh An, muội vẫn bình tĩnh được ư?”

Ta nhìn Thẩm Thu, đầu óc choáng váng, quyết định nhắm hằm mắt vào, “Muội cũng xem như ở bên Hoàng tổ mẫu nhiều năm, sống hay chết cũng tùy theo ý nghĩ của Người, muội có nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Khi nói Hạ Chí đã lui ra ngoài, chỉ để lại hai người chúng ta.

Huynh ấy mỉm cười, “Muội không muốn nhìn thấy Thịnh thế vĩnh an ư?”

Ánh nến sáng lóa soi tỏ nụ cười của huynh ấy, ta nhìn huynh ấy với vẻ rất đổi ngạc nhiên, “Sao huynh lại biết câu này?”

Thẩm Thu tựa lưng vào ghế, khẽ bảoội nói xem?”

Ta không đáp lời, huynh ấy lại nói tiếpi ca của ta mất thánh sủng, đã sớm rời xa chốn thị phi này, ta ở lại trong cung chẳng qua là bị người đó lừa bởi bốn chữ ấy mà thôi.”

Người đó trong lời Thẩm Thu, chỉ có mình Lý Thành Khí.

Lời này bỗng khiến ta nhớ tới đêm hè trong Thiều Hoa Các.

Khi đó ta lạc đường, bắt gặp cảnh tình tự giữa Hoàng tổ mẫu và Thẩm Nam Liễu, nhưng sao Lý Thành Khí cũng ở ngoài Thiều Hoa Các nhìn lên? Hoặc chẳng, chàng có mục đích gì khác? Bao năm qua ta vẫn không có cơ hội hỏi chàng.

“Trông muội nhăn mặt nháu mày kìa, có phải lại nghĩ tới mấy chuyện đau đầu không?” Thấm Thu cắt ngang dòng suy nghĩ của ta.

Ta đưa mắt nhìn huynh ấy, thoáng do dự, “Khi ấy đại ca của huynh, cũng là người của Lý Thành Khí ư?”

Thấm Thu hơi sững sốt rồi bỗng phì cười, “Vĩnh An, có phải đời này trong lòng muội chỉ có mình người đó không? Liên can tới tính mạng của bản thân mà còn nhớ tới mấy chuyện vụn vặt ấy.”

Ta á khẩu nhìn huynh ấy, đây... là lần đầu tiên có người hỏi ta như thế.

Một lát sau, ta mới gật nhẹ đầu, “Phải, sau hôm trên trường đua ngựa, muội mới thực sự hiểu, đời này, muội và chàng chỉ có thể không chết không buông.”

Thấm Thu hiểu ý ta, khẽ lặp lại bốn chữ - ‘Không chết không buông’, cuối cùng thở dài, đứng dậy rồi nói long lưu thiên hạ, thiên hạ phong lưu, thế gian này duy chỉ có Lý Thành Khí mới kham nổi bốn chữ này, nhưng ai ngờ, hai từ ‘phong lưu’ ấy lại chỉ dành cho một mình muội.”

Ta thoáng chần chừ, mới hỏi điều mình vẫn luôn muốn hỏi rằng thế nào rồi?”

Lần đầu tiên ta hi vọng chàng hôn mê vài ngày không tỉnh, đừng dây vào chuyện này.

Thấm Thu như nhìn thấu ta, lắc đầu cười nói tinh táo, nếu muội cần, ta có thể khiến người ta ngủ liền hai ba ngày đúng theo ý muội.”

Ta đồng ý, “Vậy đành nhờ huynh.”

Huynh ấy nhướn mày, “Nếu Lý Thành Khí nhúng tay vào, cùng lắm thì hai người cùng chết, nhưng ta mà dám để hãn bối bỏ lỡ thời cơ, e rằng phải

theo hần tuần táng cùng muội, vụ làm ăn này không có lời, thật chẳng có lời gì cả.”

Ta nhất thời dở khóc dở cười, nhưng đã vui đi không ít buồn phiền.

“Vĩnh An.” Huynh ấy bỗng trở nên nghiêm túc, “Bao năm trôi qua hần đã không còn là Vĩnh Bình Quận vương mặc người ta thao túng như năm ấy, muội chỉ cần vào cung, những chuyện khác hãy giao cho chúng ta.”

Nói xong không cho ta cơ hội nói tiếng nào đã gọi Hạ Chí vào trong, rồi cung kính hành lễ với tanh của phu nhân đã không còn gì đáng lo nữa, sau này phải tránh rượu thịt chè chén. Thánh thượng có chỉ, sau khi phu nhân tỉnh dậy, phải lập tức vào cung diện thánh, không được chậm trễ.”

Nói xong mới xoa trán khẽ cười, “Ôi thôi, Uyển Nhi còn đứng bên ngoài, sao ta lại truyền Thánh chỉ trước rồi.”

Ta thật sự khó cảm được trò đùa của Thẩm Thu, bèn xua tay y, nếu còn sống xin hẹn ngày gặp lại.”

Ánh mắt Thẩm Thu lóe lên vẻ u tối, lúc này mới cúi người, lui ra ngoài.

Hạ Chí thấy ta xuống giường, vội tới hầu hạ rửa mặt, khi ngồi trước gương đồng chải tóc, nàng mới khẽ nóiu nhân?”

Ta ừ một tiếng, Thẩm Thu nói Uyển Nhi đang đứng ở bên ngoài, sao nàng vẫn không xuất hiện?

Thấy ta ngần người, Hạ Chí lại gọi một tiếng, bấy giờ ta mới nhìn nàng, “Sao thế?”

“Lần này vào cung, phu nhân... mặc gì mới được?” Mặt nàng tái mét, có vẻ rất căng thẳng.

Ta nghĩ một lát rồi nói, “Trước kia khi theo Nghĩa Tịnh đại sư chép kinh có mấy bộ mộc mạc. Chọn bừa một bộ đi.”

Từ nội viện tới cổng phủ đều là người trong cung. Bởi phụng chỉ vào cung một mình nên ta không đưa theo bất kì tỳ nữ nào, tự mình ra khỏi Vương phủ. Giờ đúng vào lúc lên đèn, con đường trước cổng Lâm Tri Vương phủ không rộn rã như thường ngày, mà chỉ có một chiếc xe ngựa đang chờ, Uyển Nhi đứng ngay dưới xe, vừa thấy mặt ta bèn cau hăn mày lại, “Vĩnh An xứng danh ‘hồng nhan họa thủy’, giờ trông thật khó coi.”

Ta biết nàng đang ám chỉ sắc mặt của ta, ta cười hết cách, liếc nốt hồng mai trên trán nàng, “Vết sẹo này có lành được không?”

Từ khi Uyển Nhi trang điểm vẽ thêm đóa hoa mai che vết sẹo này, được không ít nữ quyến cả trong và ngoài cung yêu thích và bắt chước, đẹp thì đẹp, nhưng ai có thể đoán ra nguồn gốc của nó.

Nàng lắc đầu, đỡ ta lên xe, đóng cửa vào mới nói: “Hôm đó, cảm ơn muội.”

Ta cười, “Tất cả đều do tỷ tỷ tự mình hóa giải, nếu hôm đó muội không xuất hiện, nói không chừng càng dễ cho tỷ hơn.”

Nàng kéo tay ta, nắm chặt rất lâu mới nói, “Ta cảm ơn vì trong lòng muội vẫn có ta, việc muội làm hôm đó, e rằng trong cung này không ai dám làm.”

Dấu đỏ tươi trên trán nàng, rất đẹp, cũng rất chướng mắt.

Những điều nàng từng nói, nếu nghe lúc còn trẻ cùng lắm cũng chỉ thút thít đôi bận, giờ nhớ tới lại thấy cảm động lây. Nhưng trải qua mấy năm sống giữa lằn ranh sống chết, ta đã kiệt sức như thế, còn nàng ở trong cung bao năm sau khi Hoàng tổ phụ mất, tự mình chống đỡ được tới ngày hôm nay, không biết còn khổ tới mức nào?

“Những điều tử làm cho muội năm ấy, muội chưa từng quên.” Ta trở tay nắm lấy tay nàng, nói ra những lời thật lòng, “Thái tử quá hèn yếu, dầu có ngày đoạt được thiên hạ nhất định cũng sẽ giao vào tay Vi thị, bà ta sao có thể tha cho một người phụ nữ như tử? Tử đã nghĩ kĩ chưa?”

Lập trường của ta, nàng hiểu rất rõ.

Trao trọn trái tim cho Lý Thành Khí, lại phải gả cho Lý Long Cơ, nên đời này ta chỉ có thể là người của Tương Vương. Nhưng nàng lại lựa chọn Thái tử, ta không muốn thành địch với một người thông minh nhường này, càng không muốn có một ngày gặp nhau bằng binh đao, bằng tài năng và thánh sủng của nàng, nếu đi theo Lý Thành Khí đương nhiên là điều tốt nhất, nếu nàng không muốn thì thà đứng ngoài cuộc chiến còn hơn có ngày đối đầu.

Nàng bình tĩnh nhìn ta, hồi lâu sau mới thở dài vì bên Thái tử âm thịnh dương suy nên mới có chỗ cho ta nấu thân, muội hiểu không, Vĩnh An? Muội thử nghĩ xem, những kẻ nhòm ngó Hoàng vị như hồ rình mồi nào ai không có chỗ dựa? Tương Vương có mấy người con trai hăng hái tranh giành, Thái Bình tay nắm trọng quyền, đối với họ ta có cũng được không cũng chẳng sao, chỉ ở chỗ Thái tử, sự tồn tại của ta mới có giá trị.”

Những điều nàng nói không phải là ta không nghĩ đến, nhưng... ta vẫn muốn khuyên, nàng đã lắc đầu chuyển đề tài, “Được rồi, hôm nay muội vào cung nhận tội, đáng phải lo cho mình trước mới phải, còn để tâm tới chuyện của ta.” Nàng vươn tay vỗ má ta, cười nóng sợ, ta sẽ xin cho muội.”

Chiếc xe vẫn lắc lư, chạy về phía Thái Sơ cung.

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, bỗng chốc nói không nên lời.

Hai bên im lặng hồi lâu, ta mới nói chuyện này tử đừng xen vào, nếu không sẽ khó ăn nói với Thái tử.”

Thẩm Thu nói Thái Nguyên Vương thị làm ầm đến tai Hoàng tổ mẫu, nhưng phía sau có ai đang đổ thêm dầu vào lửa không, ai nói rõ được?

Thái tử? Thúc phụ Võ Tam Tư? Hay là Thái Bình Công chúa?

Uyển Nhi thở dài buồn bã ông biết vì sao, có lẽ do thấy muội từ nhỏ tới giờ nên việc bảo vệ đã thành thói quen rồi? Nếu ta hết cách thì đành chịu, giờ ta còn có thể nói được đôi câu với Hoàng tổ mẫu của muội, chẳng lẽ bảo ta cứ đứng nhìn muội chết?”

Ta lắc đầu, “Biết đâu bị đồn tới đường cùng, cố gắng lại thành công thì sao? Biết đâu Hoàng tổ mẫu muốn xem xem ai sẽ đứng ra nói đỡ cho muội? Biết đâu...”

Nàng cười cắt lời của ta, “Vĩnh An, muội đừng ‘biết đâu’ nữa. Ta đồng ý với muội, vào cung sẽ xem thời cơ mà lên tiếng. Thực ra Thái Bình cũng đang ở đó, ta không đoán ra nàng định làm gì.”

Tới ngoài cửa điện, đã có vài cung nữ lạ mặt đang chờ, thấy Uyển Nhi bèn cúi mình nói, “Bệ hạ có chỉ, mình Võ phu nhân vào điện.”

Uyển Nhi giật mình, không ngờ Bệ hạ lại ra ý chỉ này, nàng quay đầu nhìn ta, ta gật đầu với nàng, ” Tỷ tỷ về nghỉ ngơi đi.”

Nàng nắm chặt lấy cổ tay ta, “Dù có thế nào, hãy bảo vệ mình trước.”

Ta lại gật đầu, lúc này mới đi theo một cung nữ vào điện.

Khi vào điện, Thái Bình cũng đang cáo lui, vội vã liếc ta một cái như thể rất có hứng thú.

Ta không kịp nghĩ nhiều, Hoàng tổ mẫu đã tựa vào sập, vẫy tay với ta, “Vĩnh An, không cần quỳ nữa, tới bên cạnh Trẫm.”

Ta thừa vâng, vội vàng bước qua, ngồi quỳ bên cạnh, gượng cười, “Vĩnh An lại gây rắc rối cho Hoàng tổ mẫu nữa rồi.”

Người nâng tay ta lên, chậm rãi đưa mắt nhìn vết thương trên tay ta, “Tuy Trầm ở trong cung, nhưng chưa đến nỗi mắt mờ tai điếc, Vương Hoàn đã nói gì, làm gì, Trầm đều biết cả.”

Ta cúi đầu, “Nếu Hoàng tổ mẫu đã biết, vậy Vĩnh An cũng không còn gì để thừa nữa, mọi sự xin nghe lời Hoàng tổ mẫu.”

Mọi lần ta quỳ ở đây trước kia đều là vì Lý Thành Khí, đêm nay chuyện này lại không hề liên quan tới chàng, ta bỗng thấy nhẹ nhõm hơn, không muốn tốn sức biện luận nữa. Chiều sống hay chiều chết, chẳng qua cũng chỉ là một ý nghĩ của Thiên tử mà thôi.

Nào ngờ Người lại im lặng rất lâu, đột nhiên nói xử lý vết thương chưa?”

Ta đáp, “Đã xử lý hết rồi ạ.”

Hoàng tổ mẫu khẽ cười, “Đàn bà sợ nhất bị thương ngoài da, Thẩm Thu kế thừa y thuật của Tôn Tư Mạc, lão già cứng đầu đó am hiểu cách dưỡng nhan nhất, sau này bảo Thẩm Thu chữa trị cẩn thận, kéo sau này để lại sẹo.”

Từ “sau này” ấy rất tùy ý, nhưng ta nghe thấy lại ngẩn ngơ.

Lẽ nào lại dễ dàng thoát hiểm như thế, thật sự dễ dàng đến thế ư?

Tay Người hơi dùng lực, tỏ ý bảo ta đứng dậy ngồi bên cạnh, ta vội vàng đứng dậy, ngồi xuống cạnh Người. Tư thế này, vẻ mặt này y hệt như cảnh tượng trong Thái Sơ Cung năm đó. Mỗi lần Hoàng tổ mẫu nhớ tới chuyện hồi trẻ thì sẽ kéo tay ta, để ta tựa vào người như thế này rồi nghe Người chậm rãi kể chuyện.

Nghe kể trước khi vào cung Người thế nào, sau khi vào cung ra sao.

Trận chiến giành Hoàng quyền thấm đẫm máu trong lời người khác, qua lời Người kể lại là Đại Minh Cung tráng lệ xa hoa, thành Trường An rộng rãi vô cùng. Dù là khoảng thời gian ở trong Cảm Nghiệp Tự, Người cũng kể chuyện cạo đầu xuất gia tới thản nhiên, thậm chí thi thoảng còn cười nói rằng đến Người khi ấy còn tự thấy mình xấu.

Có lẽ bởi vì ta là người họ Võ, lại vào cung từ nhỏ, nên năm đó Người đối xử rất đặc biệt với ta.

Nếu không gặp Lý Thành Khí, lời ban hôn cho ta và Lý Long Cơ có lẽ chính là sự ân sủng thật sự của Người.

“Thành Khí có thể vì con mà làm đến nước này, Trẫm quả không ngờ đến.” Người thở dài, “Trước kia Trẫm cho rằng, Long Cơ quan tâm con như thế, nó mới là chốn về tốt nhất cho con, nhưng giờ xem ra, có lẽ Trẫm sai rồi.”

Tim ta giật thót, không dám nói gì, chỉ nhìn Người chăm chú.

“Khi ấy Hoàng tổ mẫu ép con thành hôn, là vì không muốn thấy anh em nó tranh giành.” Người nhìn ta, nói tiếp, “Tấm lòng Long Cơ dành cho con, Trẫm nhận ra, tính cách của nó, Trẫm cũng rất hiểu. Nó rất giống Thái Tông Hoàng đế, nhưng hành xử theo cảm tính nhiều hơn. Thành Khí thì càng giống Chương Hoài Thái tử con trai Trẫm, yêu quá sâu đậm. Không ngờ hai đứa đều mang trong lòng hình bóng của con, là may mắn, cũng là bất hạnh.”

Ta gượng cười, “Nếu sớm biết Hoàng tổ mẫu đã nhìn thấu tất cả, hôm đó Vĩnh An cũng không cần diễn màn kịch ấy, để rồi dẫn tới ngày hôm nay.” Nếu Người đã vạch trần mọi chuyện, ta sao phải tiếp tục giả vờ.

Người lại có vẻ kinh ngạc, nhìn ta chăm chú, “Vĩnh An, đây là lần đầu tiên con nói với Hoàng tổ mẫu như thế, chẳng lẽ đã chuẩn bị tinh thần phải chết

rồi ư?”

Ta lắc đầu, cười khổ, “Vĩnh An chỉ nghĩ, tuy con không biết nỗi khổ tâm của Hoàng tổ mẫu, nhưng cũng đã dốc hết sức đi tới bước đường này, chỉ mong muốn đơn giản họ sẽ được bình an. Nhưng vừa nãy nghe Hoàng tổ mẫu nói, con mới thật sự hiểu ra rằng, mọi điều con làm chẳng qua chỉ là trò hề, mọi sự cố gắng từ trước tới nay cũng chỉ là đơn phương tình nguyện. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, con thà thề rằng cả đời này không lấy chồng như Uyển Nhi, sống cho thanh tịnh.”

Người lắc đầu cười, “Con không phải Uyển Nhi, cũng không làm được như Uyển Nhi.”

Ta gật đầu, “Vâng, Vĩnh An không phải Uyển Nhi.”

Người vẫn cười tủm tỉm nhìn ta, nhưng trong ánh mắt lại xen vài phần phức tạp, “Nếu con là Uyển Nhi, thì hôm nay sẽ không gặp Trầm, mà bị ban chết ngay trong Lâm Tri Vương phủ. Bên cạnh Trầm chỉ cần một Uyển Nhi, có thể vong tình đoạn nghĩa, có hoài bão như nam tử, cũng phải biết nghe lời, khiến Trầm vui lòng.”

Ta im lặng, bỗng nghĩ tới Thái Bình cô cô.

Những điều này Uyển Nhi có thể làm, Thái Bình đâu phải là không thể? Uyển Nhi có thể nhìn Lý Hiền chết nơi đất khách quê người, Thái Bình có thể nhìn phò mã Tiết Thiệu chết oan trong ngục, sau đó... vẫn nghe ca múa, mỉm cười sống tiếp. Điều khác biệt là, Uyển Nhi dù có kiêu ngạo bởi tài năng, nhưng vẫn phải nương tựa vào người khác, mà Thái Bình là quý nữ trời sinh, được sống vui vẻ thoải mái hơn.

Dù là ai trong hai người, cũng có phần khác biệt trong số phụ nữ, giống hệt như Hoàng tổ mẫu.

Còn ta, không làm nổi một ai cả.

Ngày đó Lý Thành Khí bảo vệ ta trong lòng thì ta đã biết, hôm nay chàng có thể liều mạng vì ta, sau này khi chàng đối mặt với hiểm nguy sống chết, ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Bởi vậy, những người phụ nữ như Uyển Nhi và Thái Bình nhất định sẽ lưu danh sử sách, còn ta chỉ cầu mong có thể nhìn thấy Thịnh thế vĩnh an cùng chàng, cũng đã quá đủ.

Người nhìn ta suy nghĩ, ta biết nói tới đây cũng là lúc phán quyết, bèn đứng dậy rót tách trà, bưng tới trước mặt Người, quỳ xuống nói: “Tổ mẫu nói lâu vậy cũng mệt rồi, Người hãy uống chút nước nhuận họng đi ạ.”

Người nhận lấy tách trà, nhưng không bảo ta dậy, ta cứ cúi đầu quỳ như thế, bần thần nhìn xuống mặt đất.

“Con có biết vừa nãy Thái Bình tới đây làm gì không?”

Ta nghĩ một lát, rồi đáp, “Có lẽ là tới nói đỡ cho Vĩnh An.”

Nếu không năm chắc mười mươi Thẩm Thu nhất định sẽ không khẳng định như thế. Hiện giờ Thái tử đã là người thừa kế chính thống nhất, Uyển Nhi và Võ Tam Tư, kẻ trong tối người ngoài sáng phò trợ hai bên, nếu Thái Bình cô cô muốn làm gì, người giúp được bà ta chỉ có Lý Thành Khí. Với bà ta mà nói, liên minh luôn tốt hơn mạnh ai nấy làm.

Hoàng tổ mẫu thản nhiên ừ một tiếng, “Đúng vậy, đứa con gái này của ta chẳng mấy khi chịu mở lời vì người khác, giờ lại tới nói đỡ cho con thật khiến Trẫm bất ngờ, chẳng qua nghĩ kĩ thì cũng dễ hiểu, dầu sao nó vẫn là người họ Lý. Vĩnh An, con có điều gì muốn xin Trẫm không?”

Ta thoáng sửng sốt, không ngờ Hoàng tổ mẫu lại hỏi vậy.

Một lát sau, ta mới lắc đầu đáp, “Vĩnh An không có điều gì muốn xin.”

“Ngẩng đầu lên nhìn Trẫm.”

Ta ngẩng đầu lên, Người mới tiếp lời, “Trẫm không muốn mạng của con, nhưng Trẫm phải trấn an Thái Nguyên Vương thị, võ về mấy đứa Hoàng tôn, cũng phải để Thái tử yên tâm, để thúc phụ Võ Tam Tư của con yên tâm, càng phải khiến con gái Trẫm an lòng. Con thử nói xem, Trẫm nên làm thế nào?”

Hai câu trước không khó hiểu, nhưng hai câu sau lại bao hàm quá nhiều quan hệ lợi ích.

Võ về Hoàng tôn, là chỉ gút mắc giữa ta, Lý Thành Khí và Lý Long Cơ, nếu ta không chết nút thắt này khó gỡ; trấn an Thái tử là chỉ việc họ đồ thêm dầu vào lửa trong chuyện này, nếu ta không chết e họ sẽ ngày đêm bất an; làm yên lòng thúc phụ, có lẽ là chỉ trấn an người họ Võ, nếu ta bị ban chết e sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người; an ủi Thái Bình... có lẽ, chỉ vì Người là một người mẹ, khó thể từ chối lời khẩn cầu của con gái mà thôi.

Ta trầm ngâm một lát, mới nói “Anh nghĩ không ra.”

“Không phải nghĩ không ra, mà là không dám nói.” Hoàng tổ mẫu cười nhìn ta, “Sợ lời con nói sẽ liên lụy tới ai đó?”

Ta lắc đầu, “Vĩnh An thật sự không nghĩ ra.”

Người nhìn ta thật sâu, “Tại sao con không sợ?”

Ta gượng cười, “Sợ, nhưng lực bất tòng tâm.”

Người thở dài, “Con ở bên Long Cơ bao năm mà vẫn không con không cái, xem ra giờ lại là may mắn. Vĩnh An, nói Hoàng tổ mẫu nghe, con cố ý đúng không?”

Ta lắc đầu, đáp, “Không phải như Hoàng tổ mẫu nghĩ, con cũng từng nghĩ tới việc sinh con cho ngài ấy, nhưng mấy năm nay thấy sự thảm khốc từ

cuộc chiến Hoàng quyền, Vĩnh An không muốn con mình lại rơi vào vòng xoáy này, chỉ vậy mà thôi.”

Người nhìn ta đăm đăm, như thể muốn xem xem lời này là thật hay giả, cuối cùng Người nhắm mắt lại, thở dài thườn thượt, “Trẫm ban cho con chiếu chết, con sẽ phải rời khỏi Lâm Tri Vương phủ để trấn an Thái Nguyên Vương thị.”

Giọng Người có phần mệt mỏi, đưa ra quyết định cuối cùng, “Cái gọi là chiếu chết, là vì Trẫm không muốn, cũng không thể chiều theo ý con, bởi Long Cơ và Thành Khí đều cực kì coi trọng con, coi như đây là tư tâm của Trẫm, khiến con trở thành một quân cờ của Thái tử và Thái Bình, ở lâu dài trong cung đi.”

Mỗi từ trong lời Người nói đều vô cùng đanh thép, ta nhìn gương mặt Người, lúc thì hoảng hốt, lúc lại ngạc nhiên, đau xót, và cảm giác thoải mái như sóng ủa tới, cuối cùng chỉ còn lại những giọt nước mắt lăn chã tuôn rơi, ta dập đầu thật mạnhnh An khấu tạ thánh ân của Hoàng cô tổ mẫu.”

Cái dập đầu này, đối với Thiên tử mà nói, chẳng qua chỉ là khác biệt giữa “Hoàng cô tổ mẫu” và “Hoàng tổ mẫu” , nhưng chỉ một chữ tạo nên sự khác biệt đó, bảy năm ban hôn sống trong vây khốn của ta, cuối cùng đã trôi qua.

Thánh chỉ tới Lâm Tri Vương phủ thế nào, rốt cuộc Lý Long Cơ phản ứng ra sao, ta đều không biết, ngoài việc Hạ Chí và Đông Dương vào cung theo hầu thì dường như Lâm Tri Vương phủ và ta đã không còn quan hệ gì nữa. Dù là Uyển Nhi hay những người khác miệng đều như bị niêm phong, không nhắc tới chuyện của cậu ta nữa chứ.

Ta giống như chưa từng xuất cung, mà vẫn là Võ gia quý nữ trước kia.

Ta vâng theo ý chỉ, ở lại cung tiếp tục chép kinh. Giờ Nghĩa Tịnh đại sư đã xuất cung, dịch kinh tại chùa trong thành Lạc Dương. Nhạn Tháp quanh quẽ đi nhiều, thật ra năm xưa khi Nghĩa Tịnh đại sư còn ở đây, Nhạn Tháp cũng rất yên tĩnh, nhưng mỗi lần ta chép mệt, luôn có thể lên tầng bảy tán gẫu với đại sư đôi câu, nhưng giờ chỉ còn lại mình ta.

Hạ Chí và Đông Dương mới đầu còn chưa quen, nhất là Đông Dương, suốt ngày khóc tới sưng cả mắt, nàng cho rằng đời này ta không thể quay về Lâm Tri Vương phủ được nữa, hạnh phúc suốt đời của một người phụ nữ cũng xem như tan vỡ. Nhưng lâu dần cũng đỡ hơn, đã thế vì sống an nhàn bên ta nên mặc sức chơi đùa trong cung.

Hôm nay ta chép đến lưng eo tê nhức mới giật mình nhận ra đã qua giờ cơm trưa. Đúng lúc bụng đói cồn cào, Đông Dương đã bê cơm vào, nào ngờ lại có thêm mấy con cá.

Ta vô cùng kinh ngạc, “Sao lại có cá tươi?”

Hoàng cô tổ mẫu vừa dỡ bỏ lệnh cấm tàn sát, thành Lạc Dương nay đến một con cá cũng khó kiếm, ngoài Hoàng cô tổ mẫu thỉnh thoảng ban thưởng thì trong cung không ai có may mắn được ăn đồ thủy sản tươi sống. Hôm nay Hoàng cô tổ mẫu không ở trong cung, sao lại có cá được?

Đông Dương chớp mắt, “Quận vương đưa tới ạ.”

Ta thoáng sửng sốt, thấy nàng cười vui vẻ lập tức nhận ra người nàng nói là Lý Long Cơ, bởi vậy khó tránh có phần áy náy, ta cầm đũa ăn miếng nhỏ không thích ăn cá lắm, người và Hạ Chí cùng ăn đi.”

Về mặt Đông Dương iu xiu, “Tấm lòng của Quận vương, nô tỳ không dám ăn.”

Chung quy nàng vẫn là người của Lý Long Cơ, dù có đi theo ta thì lòng vẫn hướng về phía cậu ta. Ta không nỡ nói gì, chỉ bảo là dạ dày không tốt, ăn

thêm vài món khác rồi buông đũa tiếp tục chếp kinh.

Hạ Chí thấy vậy, lập tức bảo Đông Dương thu dọn. Đông Dương rất không vui, tới khi bưng trà lên, cuối cùng không nhịn được mà nói: “Vương liên tục sai người tới tặng đồ, lễ nào phu nhân không thấy nhớ Quận vương ư?”

Ta ngừng tay, nhưng không ngẩng đầu lên: “Chỉ có thể nói với ta, sau này không được nhắc lại nữa.”

Mắt nàng lập tức đỏ hoe, “Quận vương...”

Ta đặt bút xuống, nghiêm túc nhìn nàng, “Hôm vào cung ta đã nói ý chỉ của Thánh thượng cho hai người nghe, ta và Quận vương đã không thể nữa rồi, nếu người muốn về Vương phủ, ta có thể cho người về...”

Còn chưa dứt lời nàng đã quỳ phịch xuống, nước mắt lưng tròng: “Kia nô tỳ đã thề với Quận vương, đời này có chết cũng theo phu nhân, từ khi theo phu nhân đến nay, cũng không dám hai lòng, chỉ là nô tỳ không nỡ thấy Quận vương như thế...”

Ta lặng lẽ nhìn nàng, không biết nên nói gì.

Nàng lại tiếp lời, “Thánh chỉ đã được mấy tháng, nhưng tới giờ Quận vương vẫn chưa viết hưu thư. Tấm lòng của Quận vương, lễ nào phu nhân không hiểu?”

Ta vẫn không đáp lời, đối với nàng mà nói, đó là tình thâm ý trọng.

Nhưng đối với ta mà nói, đó lại là gánh nặng.

Cuối cùng vẫn là Hạ Chí tới kéo nàng dậy, lắc đầu rồi đưa nàng ra ngoài.

Ta ngồi trên ghế, nhìn trời đông qua khung cửa sổ, nhớ tới đêm ấy khi Uyển Nhi thấy ta bình yên ra ngoài, nàng đã nói một câu, “Vĩnh An, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi.”

Trong đôi mắt nàng có quá nhiều thứ, có lẽ nói cho ta nghe, có lẽ đó cũng là lòng tin nàng gieo cho mình.

Có lẽ, rất nhiều chuyện có thể thật sự tốt lên.

Trước kia vì lệnh cấm tàn sát mà Địch công không quản bao nguy hiểm mà bày tỏ ý kiến với Hoàng cô tổ mẫu, hi vọng ngài có thể giải trừ lệnh cấm này, để bách tính Giang Nam có thể tiếp tục đánh bắt cá, giữ kế sinh nhai. Khi ông nói những lời đó trên điện, mồ hôi lạnh trên người ta tuôn ra như thác, chỉ lo cho ông và Lý Thành Khí.

Giờ người đã đi, lệnh cấm cũng đã được gỡ bỏ, mọi chuyện đều đã qua.

Nghĩ hồi lâu mà vẫn không thể tĩnh tâm chép kinh. Ta bèn quyết định xuống lầu, đi tới bên hồ thư giãn, mới chớp mắt mà đã vào đông, cây cối bên hồ chỉ còn sót lại cành khô chỏng chơ, không có cảnh gì. Ta dạo hơn nửa vòng mới chọn một chỗ ngồi xuống, ngăn người nhìn đăm đăm vào lớp băng mỏng trên mặt hồ.

Đúng lúc chân tay lạnh cóng, định đứng dậy đi về thì nghe thấy tiếng khóc của trẻ nhỏ phía sau.

Ta bất giác quay đầu lại, nhìn thấy Lý Long Cơ cách đó không xa, cậu ta mặc cẩm bào màu tím, choàng áo khoác màu đen ra ngoài, càng tôn thêm gương mặt tái nhợt, còn đôi mắt kia nhìn ta không chớp, dường như đã nhìn rất lâu.

Tự Trắc được Lưu thị ôm, đang khóc toáng ở phía không xa, như thể hoảng sợ điều gì đó.

Ta đưa mắt đi, bước tới hành lễ, “Lâm Tri Quận vương.”

Cậu ta vẫn nhìn ta chăm chú, không chịu nói một lời.

Từ khi ta nhập cung tới nay đã từ giữa hạ sang đầu đông, nhiều tháng không gặp. mấy tháng nay cậu ta lén gửi đến mười mấy phong thư, ta để yên trên án sách không hề đụng vào, những gì cậu ta muốn nói ta đều biết, mà rốt cuộc lòng ta đang nghĩ gì, cậu ta cũng hiểu. Từng bị hôn ước ràng buộc, cũng từng thử chấp nhận tình cảm sâu đậm quá mãnh liệt ấy, nhưng cuối cùng chỉ là quá khứ.

Lưu thị nhìn ta, dường như rất không vui. Ta thấy cậu ta mãi không nói gì, không muốn ở lại thêm nữa, bèn hành lễ rồi nói, “Vĩnh An xin cáo lui.”

Nói xong bèn quay người, nào ngờ mới đi được hai bước đã bị cậu ta nắm chặt tay, “Vĩnh An.”

Ta dừng bước nhìn cậu ta, cậu ta nhìn ta với vẻ do dự, hai bên im lặng một lúc, ta mới lên tiếng trướcn hồ lạnh lắm, mau đưa Tự Trục về đi.”

Mắt cậu ta đỏ lên, cuối cùng cũng nói, “Ta rất nhớ nàng.”

Ta mỉm cười, “Long cơ, trước kia Hoàng cô tổ mẫu ban hôn đã tạo nên một mối duyên bất đắc dĩ, giờ cũng nhờ một Thánh chỉ của Hoàng cô tổ mẫu đưa chúng ta ai về vị trí người nấy. Cám ơn ngài đã thật lòng đối xử với ta suốt hai năm qua, tình cảm thuở thiếu thời ta sẽ không quên, nhưng suy nghĩ của ta ngài hiểu, đời này trái tim ta chỉ có thể chứa một người, dù có thể ở bên nhau hay không, cũng chỉ có mình người ấy mà thôi.”

Tay cậu ta nắm rất chặt, ta lắc đầu, mím môi không nói gì nữa.

Rất lâu sau, Lý Long Cơ mới chịu buông tay, “Bao năm qua, trong mắt nàng, ta chẳng qua chỉ là một chữ sai.” Cậu ta quay người đi, rảo bước về phía Lưu thị, ôm chặt Tự Trục vào lòng, “Vĩnh An, chỉ cần là điều nàng muốn, ta đều cho nàng, kể cả tờ giấy hưu thư đó. Tối qua ta đã tuân chỉ, hưu thư đã nằm trong tay phụ vương nàng, hi vọng lần này ta không làm sai.”

Nói xong, Lý Long Cơ không nhìn ta nữa, rảo bước rời khỏi nơi này.

Ta nhìn bóng lưng của cậu ta, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta chỉ mới mười tám, sau này sẽ có rất nhiều thê thiếp con cháu, và cả giang sơn mà cậu ta muốn giành lấy, rồi sẽ quên ta thôi.

Ta lại đứng một mình ở đó một lúc, mới thông thả quay về Nhạn Tháp.

Khi lên tới tầng ba, nào ngờ lại không nghe thấy tiếng líu ríu của Đông Dương. Ta lấy làm lạ, ngó nghiêng xung quanh, không biết nha đầu này lại tót đi đâu rồi? Cửa mở rộng, ta quay đầu đang định bước vào thì khựng lại.

Lý Thành Khí đứng ngay bên cửa sổ, im lặng lật xem kinh thư. Một lát sau chàng như nhận ra điều gì đó, bèn nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt ấm áp như ngày xuân.

Ta không dám cử động, cũng không dám lên tiếng, chỉ bần thần đứng đó nhìn chàng, sợ khẽ chớp mắt chàng sẽ biến mất, sợ tất cả chỉ là ảo giác...

Chàng cũng lẳng lặng nhìn ta, cho tới khi gió lùa vào thổi tung xấp giấy trên bàn, chàng mới đưa tay xếp gọn từng tờ, ta nhìn cử chỉ của chàng, lúc này mới ngẩn ngơ bước qua, đứng trước mặt chàng, hé miệng lại không biết nên nói gì.

Chàng sắp xong tờ giấy cuối cùng bèn xoay người lại, nhìn ta bằng ánh mắt rất đổi dịu dàng, đưa tay về phía ta.

Ta ngơ ngác nhìn chàng, tim đập chậm dần, chỉ vồn vện có hai bước chân mà lại như cách ngàn năm. Cái ôm của chàng ấm áp nhường nào, từ lâu ta đã không nhớ nữa, hoặc có lẽ vẫn không dám hồi tưởng những ngày trong thiên lao, Khúc Giang, thậm chí vào lần gặp đầu tiên ngoài Thiều Hoa Các, chàng đã kiên định ôm ta vào lòng như thế nào...

Thoáng chốc khung cảnh trước mắt đã trở nên mờ nhoà, hai gò má đã đầm nước mắt, còn đôi đồng tử đen nhánh lại dịu dàng kia vẫn nhìn ta chăm chú.

Tới khi ta nhào vào trong lòng chàng, ôm chặt lấy chàng, nức nở nghẹn ngào, chàng mới ôm chặt lấy ta, nói rất khẽ, rất khẽnh An, ta vẫn luôn đợi nàng.”

Chàng nói với ta... Vĩnh An, ta vẫn luôn đợi nàng.

Phải rất lâu sau, ta mới dám ngửa mặt lên nhìn chàng. Đôi mắt ấy quá đời quen thuộc, nhưng lại phủ một tầng nước mỏng manh, thoáng phiếm hồng. Quen biết mười năm, trừ ngày mẫu phi của chàng mất tích, dù có ở trong ngục, chàng vẫn điềm tĩnh thản nhiên. Mà giờ... ta thấy tim mình như phình to, hé miệng muốn nói gì đó, chàng đã vươn tay lau nước mắt cho ta, “Đối với nàng mà nói, lựa chọn tốt nhất hiện giờ là tránh xa tranh đấu, tìm một cơ hội nào đó đưa phụ vương nàng đi, tránh xa Hoàng quyền.”

Ta bỗng hụt hẫng, nắm lại tay chàng, đang định nói thì chàng đã cắt lời biết nàng muốn nói gì, nghe ta nói xong đã.”

Ta nhìn chàng chăm chú, sợ chàng sẽ nói mấy lời như để ta đi xa, đúng lúc nỗi đau dần dâng lên, chàng đột nhiên cúi đầu hôn lên môi ta, nụ hôn ấy rất dịu dàng nhưng không hề do dự.

Cảm giác như thiên trường địa cửu, chạm tới tận đáy lòng.

Ta nhắm mắt lại, để mặc trái tim mình đón theo.

Chàng hơi ngừng lại, lát sau liền hoàn toàn chìm đắm, sự cướp đoạt bất ngờ ấy như nuốt gọn mọi lí trí. Từ bờ môi tới trái tim, như thế nào cũng thấy không đủ. Hai ta quấn quýt như vậy đến khi chàng dời nụ hôn từ môi tới mang tai, cổ, ta không kìm được mà run rẩy, nắm chặt vạt áo chàng, giọng run run, “Thành Khí, ở đây không được.”

Chàng ôm lấy eo ta, chậm rãi, chậm rãi ngừng lại.

Chàng vẫn lưu luyến hôn nhẹ lên mặt ta, như đang nhẫn nại và yêu thương một đứa bé.

Sau đó, chàng mới khẽ thở dài bên tai ta, thủ thủ xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sống chết không rời.”

Một câu đơn giản, vền vẹn mười hai chữ, chàng luôn hứa hẹn đơn giản với ta như thế... từ xưa tới giờ câu chữ ngày càng ít, ngày càng sâu nặng.

Ta nhìn chàng đau đáu, chốc cười, chốc lại khóc, một lúc lâu sau mới thở hỗn hển nhìn chàng, “Ly Thành Khí, chàng cố ý để tới cuối mới nói đúng không?” Câu lựa chọn tốt nhất vừa nảy của chàng, ngay cả nụ hôn bất ngờ kia cũng như quyết tâm chia ly, khiến ta tưởng chừng như rơi vào tuyệt vọng, nhưng giờ thì... Ta lờm chàng, cho tới khi chàng bật cười thành tiếng mới nói, “Chàng cố ý!”

Chàng bế ta lên, ngồi xuống sập, rồi mới cúi đầu nhìn ta, khẽ cường là ta cố ý, nhưng chẳng qua chỉ muốn cho nàng cơ hội cuối cùng, rời khỏi nơi đây thôi.”

Ta nằm trong lòng chàng, nghe tiếng tim chàng đập, không ngờ cũng có vẻ loạn nhịp, một lát sau mới khẽ nói, “Nhưng chàng đâu cho ta cơ hội lên tiếng.”

Chàng đáp, “Phải, bởi ta hối hận rồi.”

Chàng đang ở ngay đây, ôm ta vào lòng, ngăn cách mọi hơi lạnh đầu đông mà ôm ta ngồi, “Mấy năm nay nàng nghĩ gì, làm gì, không ai rõ hơn ta. Ta xin lỗi, Vĩnh An, những lời đó không phải là mong muốn của ta.”

Ta khẽ thừa, thấy tim mình đập ngày càng chậm, hạnh phúc tới muộn này thật khiến ta không dám tin, “Những lời ấy giống hệt những gì Dịch công

nói trước khi mất, ông cũng khuyên ta đừng liên quan tới những chuyện này.”

Về mặt chàng có phần tối lại, thoáng cười khổ, “Lời Địch công nói đêm ấy, ta cũng nhớ rõ.”

Ta biết chàng xứng với lời khen ân nghĩa hoa quỳnh năm ấy, nhớ tới vẻ tuyệt vọng ánh lên trong mắt chàng hôm đó, và cả câu nói “Không dám quên”, ta bỗng thấy tim mình nhói đau, từ từ ngồi thẳng dậy nhìn chàng, “Hình như ta chưa từng nói với chàng điều gì, giờ lại có rất nhiều lời muốn nói, chàng có muốn nghe không?”

Chàng mỉm cười nhìn ta, “Xin rửa tai lắng nghe.”

Từ đầu tới cuối đều là chàng nói.

Kể từ trận tuyết lớn ở Long Môn, mỗi lần gặp nhau đều là chàng nói trước, để ta lúng túng đáp lời. Hoặc có lẽ còn sớm hơn, ngay từ bữa tiệc nhậm chức Tế tướng của Địch công, câu thơ khiến ta không thể đổi lại của chàng đã khiến ta dần lún sâu...

Ta ôm lấy cổ chàng, dựa đầu vào vai chàng, mặt nóng như lửa đốt, dường như chỉ có tránh không nhìn vào mắt chàng, ta mới dám nói ra những lời đã giấu kín bao năm.

“Thật ra, từ hồi rất nhỏ ta đã được nghe về chàng.” Ta cố gắng khiến giọng mình thật bình tĩnh, nhưng dường như vẫn có chút đặng chất, “Thầy giáo luôn nhắc tới đại danh của Vĩnh Bình Quận vương, chữ của chàng, tài văn chương của chàng, và cả sự tinh thông âm luật, nhất là khúc sáo khi Hoàng cô tổ mẫu đang cơ. Một chàng trai trẻ mà có thể giành được nhiều lời khen ngợi như vậy khiến ta rất tò mò, rốt cuộc chàng có đáng vẻ ra sao? Thật sự đẹp như tranh vẽ, đã nhìn là không thể quên được như lời thầy giáo nói ư?”

Hình như chàng đang cười, ta lại càng ngượng ngùng, nhưng vẫn nói tiếp, “Có điều không ngờ, lại gặp chàng ngay tại nơi ấy, còn... còn nhìn thấy cả cảnh tượng ấy nữa.”

Bên hồ nước gợn sóng lăn tăn với cảnh tượng đầy xuân sắc, ta bị chàng ép chặt vào ngực, bịt miệng lại, giờ nghĩ lại cũng thấy thú vị.

Chàng cất giọng vui vẻ, “Hôm ấy ta cũng tình cờ đi ngang qua, nàng thật quá liều lĩnh.”

Ta ngượng ngùng thú nhận, “Thật ra ta chỉ nổi hứng nhất thời thôi, ai ngờ lại gặp phải chuyện xấu hổ như vậy.”

Chàng mỉm cười kéo ta ra khỏi đầu vai, cúi đầu nhìn ta, “Vĩnh An, nhìn ta nói.”

Ta sửng sốt nhìn chàng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình nóng lên, khẽ lấm bầm, “Nhìn chàng, ta nói không nên lời.”

Chàng cúi đầu蹭 vào trán ta, “Những lời này ta sẽ ghi nhớ suốt đời, không chỉ từng câu chữ, mà ngay cả vẻ mặt, ánh mắt của nàng, ta cũng muốn được nhìn thật rõ.”

Ta lúng túng không nói nên lời, hôm nay chàng thật kì lạ, hay là tại ta chưa từng có cơ hội được thấy chàng như vậy? Tâm trí ta không khỏi hiện lên hình ảnh trong đầu từ lâu ngày hôm đó, hiền thê ái thiếp, giữa chúng ta dường như đã có thêm rất nhiều người.

Ta chần chừ, cuối cùng cũng hỏnh thường, chàng... cũng nói chuyện với thê thiếp của mình như thế ư?”

Chàng lắc đầu, nắm lấy tay ta, đôi mắt ấy như nhìn vào sâu trong tim, không chừa một nơi nào đều tới quá muộn, tình cảm của ta, chỉ có thể dành

cho một người.” Chàng tiến lại gần tai ta, dịu dàng nói, “Vợ của ta, Vĩnh An.”

Hơi thở ấm áp bên tai, lời chàng nói, như hòa thành ánh nước.

Ta không còn nhìn rõ được bất cứ thứ gì nữa, gò má ẩm ướt bởi nước mắt tuôn rơi.

Sao lại thế này, hôm nay rõ ràng nên vui vẻ mới đúng.

Nhưng những giọt nước mắt lăn trên má so với bất kể lúc nào đều nhiều hơn, muốn ngừng mà không được, càng muốn kìm nén, lại càng nghẹn ngào. Chàng ôm chặt ta như thể đau lòng, nhỏ giọng dỗ dành, bao lời rót vào tai lại càng khiến nước mắt tuôn ra nhiều hơn, cuối cùng chàng đành phải thở dài hết cách, “Vĩnh An, nàng làm ta thấy mình thật là vô dụng.”

Ta thắc mắc nhìn chàng, lúc này chàng mới cười nói, “Mỗi lần ta thử khuyên nàng đều phí công vô ích, thậm chí còn khiến nàng khóc nhiều hơn.” Chàng ngừng một lát, lại tiếp lời, “May mà ở đây không có người ngoài, nếu không đường đường một Hoàng tôn Lý gia lại sợ vợ như thế, chẳng phải khiến người khác chê cười ư?”

Mặt ta nóng bừng, lúng túng nói không nên lời, ngập ngừng hồi lâu mới nói, “Ta vẫn chưa nói xong mà.”

Chàng cười, “Nàng muốn nói hết những lời của mấy chục năm sau trong một ngày hôm nay?”

Ta chột dạ lừ mắt nhìn chàng, “Chàng không thích nghe thì ta không nói nữa.”

Chàng ừ khê, như có chút suy nghĩ, “Nói tới đâu rồi nhỉ? Đêm ta ôm nàng?”

Ta dờ khóc dờ cười, “Chàng có nghe không đấy?”

Lúc này chàng mới gật đầu, “Nghe.”

Ta thầm thở phào trong bụng, nói một cách nghiêm túc, “Sau đó, ta mới giật mình khi nhìn thấy chàng trong bữa tiệc nhậm chức Tế tướng của Địch công, bấy giờ ta mới biết chàng là Vĩnh Bình Quận vương.”

Chàng tiếp lời, “Vậy ban đầu nàng tưởng ta là ai?”

Ta nhớ tới bao suy đoán trong đêm hôm ấy, không khỏi phì cười, “Chàng tuần tú quá, ta tưởng chàng là... của Hoàng cô tổ mẫu...”

Lần này tới lượt chàng dờ khóc dờ cười, chàng lắc đầu thở dài, “Khi ấy ta mới có mười lăm tuổi, trí tưởng tượng của nàng phong phú thật.”

Ta nóng bừng mặt, nhưng lại có vài thắc mắc, “Vì sao chàng lại nói với ta câu đó.”

Chàng vờ như không hiểu, dịu dàng hỏi lại, “Câu nào?”

Ta tức, bèn giầy giụa muốn đứng dậy, chàng lại dễ dàng trói ta lại, “Khi ấy ta nghĩ, tiểu Quận chúa của Võ gia này, đầu tiên là lén nhìn Hoàng tổ mẫu, rồi lại to gan lớn mật ra ngoài với ta, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Mắt chàng ngập tràn những tia sáng, còn mang theo vài phần trêu chọc, ta lẩm bẩm, “Chẳng qua chỉ muốn cảm tạ ơn cứu mạng của chàng thôi.”

Suốt chiều hôm ấy, hai ta ở bên nhau như thế.

Bao năm qua, thậm chí ta còn không dám tưởng tượng. Dường như từ khi quen biết chàng, nhìn chàng vật lộn giữa ranh giới sống chết đến hôm nay, nhiều lần rơi vào nguy hiểm rồi lại gặp dữ hóa lành. Với chàng, ta chỉ dám nghĩ tới hai chữ “bình an” , ta đã quen không mơ tưởng, không cưỡng cầu...

Bởi vì cửa sổ mở nên không khí có hơi lạnh, ta tự nhiên nép sâu vào lòng chàng hơn.

Chàng ôm ta thật chặt, “Vĩnh An, tuy hiện giờ ta và cô cô có chút qua lại, Hoàng tổ mẫu cũng đã ngầm chấp nhận mối quan hệ của chúng ta, nhưng họ đều biết, nàng là điểm yếu của ta, cho nên sẽ không dễ dàng thả nàng ra khỏi cung.”

Ta khẽ đáp, “Ta biết, khi Hoàng cô tổ mẫu hạ chỉ đã nói rõ ràng, Người sẽ không tác thành cho hai ta. Thế nhưng mấy tháng nay ta đã nghĩ thông rồi, so với trước kia mặc người thao túng, giờ chàng đã có thể khiến Thái Bình vì mình mà vào cung diện thánh, mọi thứ đều đang chuyển biến tốt, phải không?”

Đôi lông mày của chàng dường như hơi cau lại, nhưng khi nhìn ta lại dần dần ra, “Phải, mọi thứ rồi sẽ tốt lên, chúng ta sắp về Trường An rồi.”

Ta kinh ngạc, “Về Trường An?”

Chàng gật đầu, “Chả mấy chốc nữa thôi, hôm qua Hoàng tổ mẫu đã ban cho chúng ta ở tại Hưng Khánh Phường ở Trường An, sai chúng ta về Trường An trước.”

Ta có phần ngẩn ngơ, Trường An, đã nhiều năm không về đó rồi.

Tới khi chàng vén một lọn tóc ra sau tai hộ ta, ta mới hỏi, “Vậy còn ta?”

Chàng khẽ cười, “Nàng cũng về.”

Ta sung sướng, nhìn chàng không dám tin, “Thật ư?”

Chàng gật đầu, cười như không cười nhìn ta, rất lâu sau mới nói: giờ Thái tử đã định, trước khi Lý gia nắm vững thiên hạ thì Hoàng tộc họ Lý vẫn là

người một nhà. Nếu họ cho rằng nàng có thể trót buột ta, sao không để họ yên tâm cho trót?”

Chàng ôm lấy eo ta, rồi đột nhiên áp ta xuống sập, nhìn vào mặt ta ở khoảng cách rất gần. Ta sợ hết hồn, đành ấn tay chàng, khẽ thở dốc, “Sao chàng lại...” Chưa nói được nửa lời đã không biết phải nói tiếp thế nào, tim ta như muốn phá ngực mà ra, còn chàng lại rất thông dong, ghé vào tai ta nói, “Không phải nàng muốn hỏi ta định làm như thế nào sao?”

Rõ ràng là gần trong gang tấc, lại như xa tận chân trời, đôi mắt ta chỉ còn mỗi hình bóng của chàng, như kẻ say nghe chàng dịu dàng thì thầm, rồi hoàn toàn chìm đắm trong đôi mắt nhu hòa ấy, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác nữa.

Chương 15

Năm hai Cửu Thị, mồng ba tháng Giêng, Thành Châu xuất hiện Phật tích.

Thánh thượng vô cùng mừng rỡ, đổi niên hiệu thành Đại Túc.

Vì diềm báo này, việc về Trường An bị dời lại tới tháng ba mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trong cung ta có thân phận đặc biệt, lại không ngờ không phải chịu gò bó, Hoàng cô tổ mẫu ngày càng thích kể chuyện xưa cho ta nghe, ta nhìn Người vẫn kiêu diễm như xưa bỗng nhận ra rất nhiều điều.

Chung quy Người đã mất rất nhiều.

Để kiên trì với ngôi cửu ngũ chí tôn Người hằng mong ước, rốt cuộc Người đã phải hi sinh bao nhiêu?

Từ nhỏ những gì ta nghe thấy, nhìn thấy trong cung chẳng qua chỉ là chút việc vặt sau khi Người đăng cơ. Mà khoảng thời gian gió tanh mưa máu thật sự trước đó lại không có ai dám nhắc tới, đến ngay cả một người như Uyển Nhi, cũng chỉ thỉnh thoảng mới nhắc tới Lý Hiền mà thôi.

Nếu xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sống chết không rời.

Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng thật sự bao người phải chết mới đủ?

“Quận chúa.” Hạ Chí vào đóng cửa sổ cho ta, “Năm nay thật kì lạ, tháng ba rồi tuyết vẫn còn rơi.”

Ta nhìn đồng tuyết tích ngày càng dày ngoài kia, mới phát hiện ra mình đã quá đa sầu đa cảm, “Ừm, liễu đã nảy chồi non cả rồi, vậy mà tuyết vẫn rơi nhiều như thế.” Tuy dân gian có câu đông tới rơi vài trận tuyết, năm sau chắc chắn bội thu, nhưng nếu thời gian không đúng thì luôn có cảm giác chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Ta bước từ bên cửa sổ về, tiện tay dọn dẹp án thư bừa bộnng Dương thế nào rồi?”

Từ lần Lý Thành Khí gặp ta ở Nhạn Tháp, ta không còn chếp kinh nữa, hôm đó chàng thật... Ta cúi đầu, hai má nóng bừng, Hạ Chí vội vàng đón lấy món đồ trong tay ta để vào vị trí cũ, “Vẫn đang ốm, không biết có phải là do thời tiết không mà mãi không thấy khỏe lên.”

Ta dặn nàng chuẩn bị xiêm y theo hầu Hoàng cô tổ mẫu tối nay cho ta, rồi đi một mình tới Dịch Đình. Vừa đi qua vườn hoa, đã thấy một tiểu nội thị bước tới, ta gọi cậu ta lại, “Cung nữ của Vĩnh An Quận chúa ở nơi nào?”

Nội thị kia vội vàng hành lễ, “Nơi đây có rất nhiều phòng, hay để tiểu nhân dẫn đường cho Quận chúa?”

Ta sợ gặp phải người không tốt nên quyết định gật đầu để người này đi trước.

Queo trái queo phải mấy lượt mới đến nơi, lúc này nội thị mới hành lễ cáo lui. Ta vừa định gõ cửa thì nghe thấy bên trong vọng ra tiếng khóc mắng, ta lập tức căng thẳng, đẩy ngay cửa vào.

Bởi vì tuyết đang rơi rất dày nên ánh sáng bên trong rất tối, dưới ánh nến chập chờn có một người đàn ông đang đứng bên giường, quần áo không chỉnh tề. Khi ta bước vào, người này sợ hết hồn, lập tức trợn mắt há mồm ngoảnh đầu lại nhìn ta, “Người, người là ai, sao dám cả gan tự tiện xông vào Dịch Đình?”

Đương lúc ta kinh ngạc, Đông Dương đã ngã nhào xuống giường, đập đầu thật mạnh, nước nỡ nói không nên lời.

Tự tiện xông vào Dịch Đình?

Ta nghiêm mặt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia, “Chỉnh lại quần áo, quỳ xuống trả lời.”

Gã giật mình nhìn ta, mãi tới khi Đông Dương lại đập đầu gọi Quận chúa gã mới vỡ lẽ, vội vàng chỉnh lại vạt áo đã mở rộng, quỳ phịch xuống đất, “Tiểu nhân tham kiến Vĩnh An quận chúa.”

Ta bước qua, giang tay ôm Đông Dương, chỉnh lại y phục cho nàng.

Người đàn ông kia vẫn quỳ dưới đất, không dám ngẩng đầu cũng không dám lên tiếng, tới khi ta ngồi xuống ghế, mới quỳ bò qua, đập đầu nói nếu nhân lỡ lời xúc phạm Quận chúa, xin Quận chúa trách tội.”

Ta vẫn không lên tiếng, nhìn Đông Dương co ro bên giường, càng thấy đau lòng hơn, gã ta vội vàng đập mạnh thêm vài cái Quận chúa trách tội.”

Lúc này ta mới nhìn gã, “Tên húy và chức quan của người là gì?”

Bả vai người này run lên, rồi đáp, “Tiểu nhân là Dịch Đình lệnh, Trương Tử Sở.”

Dịch Đình lệnh? Không ngờ lại là nội thị trong cung...

Ngực ta như bị nghẹn ứ, mãi lâu cũng không nói nên lời, cuối cùng mới khẽ nói, “Lui xuống.”

Gã ngẩng đầu nhìn ta, không đoán được ta đang nghĩ gì, “Quận chúa...”

Ta lạnh lùng nhìn gã, “Lui xuống! Trong cung này không thiếu hình phạt, tuy ta chỉ là một Quận chúa nho nhỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, giờ ta không muốn nhìn thấy mặt người, lui xuống!”

Ánh mắt gã có những gì, ta không muốn nhìn.

Tới khi gã đi hẳn, ta mới ngồi xuống bên giường, kéo đấm tay đang siết chặt của Đông Dương, “Tuy gã là tổng quản của cả Dịch Đình này, nhưng không phải là người không có chỗ dựa, tại sao không nói cho ta?”

Nhìn tình huống hôm nay chắc chắn không phải lần đầu, với tính cách của Đông Dương, vì sao vẫn luôn nhẫn nhịn?

Nàng cúi đầu không nói gì, ta nắm chặt tay nàng, xót xa nói, “Nếu người không muốn nói cũng không sao, ta sẽ sắp xếp cho người ở bên cạnh ta, không cần về đây nữa.”

Ngưng một lát, ta lại tiếp lời với yên tâm, gã sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, bao năm ở trong cung, tuy ta không có khả năng tự bảo vệ mình, nhưng không phải không có khả năng khiến kẻ khác sống không bằng chết.”

Đột nhiên mu bàn tay có gì đó nóng nóng, Đông Dương òa khóc, ta dang tay ôm nàng vào lòng, bả vai dần bị nước mắt của nàng thấm ướt, mới nghe thấy nàng khẽ nói nô tỳ... muốn có chỗ đứng trong cung.”

Ta kinh ngạc đẩy nàng ra, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, “Vì sao? Người theo ta bao lâu, ta có khi nào trách móc người? Nếu muốn gì có thể nói với ta, vì sao lại muốn tự đứng vững trong cung?”

Nàng cắn môi nhìn ta, ta càng thất vọng, “Rốt cuộc là vì sao?”

Trong phòng rất lạnh, có lẽ là vì tuyết rơi mà nước mắt trên bả vai thoáng chốc đã lạnh tanh.

Rất lâu sau nàng mới lên tiếng vì Quận vương. Nô tỳ không như Quận chúa, từ khi sinh ra đã mang họ Võ, cũng không tài ba vượt bậc được Bộ hạ sủng ái như Uyển Nhi cô nương. Nhưng nô tỳ biết Quận vương cần gì, nguyện dốc hết sức mông.”

Ta nhìn nàng không dám tin. Người nàng gọi là Quận vương chỉ có một, Lý Long Cơ. Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào nàng đã vì Lý Long Cơ mà hy sinh nhiều đến vậy? Ta nhớ nhanh lại một lượt, tất cả đều là hình ảnh nàng suốt ngày cười, buồn, nhẫn nhịn, khuyên ta hãy quan tâm tới Lý Long Cơ...

Ta vươn tay lau đi những giọt nước mắt mới rơi của nàng, từ nhỏ nàng đã lớn lên bên Lý Long Cơ, tuy là nô tỳ, nhưng chắc chắn cũng sẽ quan tâm, cũng sẽ có tình cảm.

“Trong cung này không đơn giản như người nghĩ đâu, vừa này người cũng nói, từ khi sinh ra ta đã mang họ Võ, có thể coi là thân phận tôn quý, nhưng người lại chưa từng nhìn thấy ta vì sự sống đã phải quỳ gối cầu xin Hoàng cô tổ mẫu không biết bao nhiêu lần.”

Ta thấy ngực mình như bị đè nén, một lát sau mới tiếp lời, “Nếu người muốn, ta cho người về Lâm Tri Vương phủ. Tuy ta không thể nói, nhưng

Lý Long Cơ không phải là kẻ ngốc trong chuyện tình cảm, chắc chắn sẽ có ngày hiểu lòng người.”

Nàng rưng rưng nước mắt, bỗng bật cười, chúa sai rồi, Lâm Tri Vương phủ không thiếu mỹ nữ, nô tỳ không muốn chỉ ở trong một sân viện, suốt ngày đợi Quận vương thi thoảng nhớ tới nô tỳ, tới thăm nô tỳ, nô tỳ muốn giúp ngài ấy, giúp ngài lấy được thứ ngài muốn.”

Ta nhìn nàng, nụ cười này mới giống Đông Dương, dù trời đông giá rét nhưng luôn có ánh nắng chiếu rọi.

Trước kia người đặt tên cho nàng, liệu có phải cũng nhìn ra tính cách thực sự của nàng không?

“Tên của người là Lý Long Cơ đặt?”

Ánh mắt nàng trở nên ấm áp, gật đầu, lần đầu tiên Quận vương gật đầu ban cho nô tỳ cái tên này.”

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Ta không ngồi nổi nữa, bèn đứng dậy, “Chuyện của người ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, nhớ lời của ta, đừng làm gì lỗ mãng, nếu không rất có khả năng gây ông đập lại lưng ông.” Ta nói xong, mỉm cười an ủi nàng, đang định rời đi nàng bỗng gọi Quận chúa, ta ngoảnh đầu nhìn nàng.

“Quận chúa và Thọ Xuân Quận vương, có thật... có thật như những gì cung nhân bàn tán?” Ánh mắt nàng lấp lánh chờ mong, như thể đang đợi ta lắc đầu. Thỉnh thoảng Hạ Chí cũng sẽ kể vài tin đồn trong cung cho ta nghe, lời lẽ vô cùng tục tĩu, có lẽ đây chính là lý do khiến Đông Dương ngã bệnh, người mình nhất mực khát khao trong lòng lại bị người khác phụ bạc, chắc ít nhiều cũng thấy khó chịu.

Ta quay đầu đi, không nhìn nàng nữa, “Phải, mà cũng không phải. Ta và Thọ Xuân Quận vương bắt đầu quá sớm, người thực sự biết rõ nội tình cực

kì ít ỏi, có những lời không nên nói với người, ta sẽ không nói. Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nói xong, phía sau không cất tiếng nữa.

Lúc này ta mới mở cửa ra ngoài, trận tuyết này tới quá mau, không ít người trong cung vẫn mặc độc bộ cánh xuân mong manh. Khoác tạm một tấm áo choàng lên người, ta lên đường trở về, ngay từ phía xa đã thấy Hạ Chí chạy đến, cúi người nói với Nhi cô nương tới, nói Bệ hạ truyền các Hoàng tôn tới thưởng tuyết, lệnh Quận chúa theo hầu.”

Khi vào Phụng Thần phủ, hai tiểu nội thị đứng hầu một bên vội vàng bước lên gạt tuyết cho ta, ta có chút không yên lòng nghĩ tới chuyện của Đông Dương. Tính nàng quá mạnh mẽ, nếu ở lại trong cung, chắc chắn sẽ có ngày rước phải họa sát thân, có điều...

Chuyện này phải làm thế nào mới là tốt nhất đây.

“Tỷ tỷ.” Phía sau bỗng có người cất tiếng, ta ngoảnh đầu lại, hóa ra là Vĩnh Thái. Muội ấy mặc bộ cánh màu hồng cánh sen, áo khoác màu xanh cũng vương đầy tuyết, bước về phía ta tỷ, hôm nay vào cung muội đang nghĩ biết đâu có thể gặp được tỷ, không ngờ lại được như ý.” Muội ấy vừa nói vừa phấn khởi chạy lại, kéo tay ta.

Hai năm không gặp, muội ấy đã trở mã ra nhiều, tuy không có thiên tư như Khỏa Nhi, nhưng cũng xinh xắn cuốn hút. Nhất là khi muội ấy cười lộ lên, nụ cười vẫn ngây thơ không có chút toan tính.

Ta mỉm cười đưa tay nhéo má muội ấy thành mẹ rồi đấy, không được chạy như thế nữa.”

Muội ấy đỏ mặt, le lưỡi nói nội vẫn thấy mình còn bé lắm, đều tại Diên Cơ...” Nói xong mặt đã đỏ tới tận mang tai, ta phì cười, “Được rồi được rồi, ta biết rồi.”

Khi mới nhập cung, muội ấy chỉ là một cô bé, suốt ngày bám lấy Lý Thành Khí, thậm chí còn lén hỏi ta rằng có phải ca ca đẹp trai nhất không. Chớp mắt mà đã sắp làm mẹ, ngẫm lại cũng thú vị, ta thầm thở dài, nói nhỏ nội xem, ta chẳng qua cũng mới đôi mươi, vậy mà nhìn muội thế này luôn cảm thấy mình sắp bước vào tuổi tứ tuần?”

Muội ấy cười thành tiếng, không để ý tới lời trêu chọc của ta, nắm cổ tay cùng ta vào điện.

Bởi vì tuyết rơi đột ngột nên trong điện lại có lò sưởi, khắp nơi đông đúc nhộn nhịp, quần là áo lượt.

Ta vừa vào điện, mọi người đột nhiên im bật, tất cả đều nhìn về hướng này. Ta có phần kinh ngạc, đương lúc thấy kì quặc mới đưa mắt liếc sang phía Hoàng tộc Lý thị, khi nhìn thấy Vương Hoàn và Nguyên Nguyệt mới mỉm cười vỡ lẽ, thì ra hôm nay không chỉ có Hoàng tử Hoàng tôn, chư vương họ Võ, mà các vị Vương phi chính thất cũng đến.

Vĩnh Thái thấy vậy, lại thấy Hoàng cô tổ mẫu vẫn chưa tới, bèn lạnh mặt, “Chư vị Quận vương thân vương, trời lạnh quá hay sao mà không nói năng gì thế?”

Giờ muội ấy là con dâu họ Võ, lại là con gái ruột của Thái tử, nói ra lời này tất nhiên càng khiến không khí thêm phần gượng gạo. May mà Uyển Nhi che miệng cười, bắt chuyện trước, “Tiểu Quận chúa đúng là đang mang thai có khác, mau ngồi xuống đi.” Nàng nói xong lại nhắc chén kính Võ Tam Tư một bận, Võ Tam Tư lập tức bật cười vương còn tưởng chỉ có phụ nữ trong phủ mới thế, nào ngờ phụ nữ trên thế gian đều giống nhau, giống nhau cả.”

Ông ta nói xong bèn uống cạn, mọi người trong điện cũng tiếp tục cười nói, ai nấy đều đưa mắt đi.

Ta nắm chặt cổ tay Vĩnh Thái, ý bảo cùng ngồi xuống với ta, nói với về bất lực này có rất nhiều người, sao muội lại lỗ mãng thế?”

Vĩnh Thái nhìn ta tức anh áchng tưởng ta không biết vì cớ gì mà họ đều nhìn tở, chẳng phải là vì Thành Khí ca ca hẹn hò hàng ngày với tở mà lại không chịu lấy tở ư?”

Ta ngạc nhiên nhìn muội ấy, hai chữ “hẹn hò” tục tĩu là vậy mà sao muội ấy nói ra lại khiến người khác thấy buồn cười thế chứ. Câu nói đó như một thang thuốc bổ khiến chuyện của Đông Dương phai đi không ít, ta cười nói, “Muội nghe ai nói vậy?”

Muội ấy hừ một tiếng, “Đương nhiên là Đại ca và Diên Cơ rồi, hai người họ cứ khi nào uống rượu là lại nhắc tới chuyện này.”

Ta lắc đầu cười, nhìn sang Lý Thành Khí.

Chàng cũng đang nhìn ta, ánh mắt có phần lo lắng, tới khi ta nhìn về phía chàng nó mới dịu đi, khẽ nở nụ cười.

Ta mím môi cười, lúc này mới đưa mắt nhìn sang Vĩnh Thái, “Những lời đó muội nghe cho vui thôi chứ đừng để ý quá, biết chưa?”

Muội ấy nhìn ta chăm chăm, cực kì giận dữ, “Năm đó tở tở vì người ta mà bằng lòng gả cho Long Cơ ca ca, giờ cuối cùng có thể về cung, tại sao còn phải chờ? Muội thấy giờ người ta có thể có thiệp, quên hết tình sâu nghĩa nặng của tở tở rồi.”

Ta á khẩu không nói được gì, dở khóc dở cười, “Ta nhớ năm đó muội thích vị ca ca này nhất mà.”

Vĩnh Thái uống ngụm trà cho hạ hỏa, “Muội thích tỷ tỷ nhất.”

Ta bỗng thấy cảm động, trái tim trở nên ấm áp, “Được rồi, kiểu gì cũng sẽ lấy, không cần vội.”

Muội ấy tròn mắt nhìn ta, “Muội sắp có con rồi mà tỷ còn không vội.”

Ta quyết định không tranh luận chuyện này với muội ấy nữa, những điều phức tạp này tốt nhất không để muội ấy biết, nếu muội ấy biết, không hiểu có thể làm ra được chuyện gì nữa đây.

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhớ tới lời muội ấy vừa nói, “Đại ca muội và Võ Diên Cơ suốt ngày ở cùng nhau?”

Vĩnh Thái cười gật đầu, “Đại ca, tam ca và Khỏa Nhi tỷ tỷ không hợp nhau, nhưng lại thân với Diên Cơ, thế nên hai người họ suốt ngày tụ tập, kể mấy chuyện hay cho muội nghe.”

Ta nhìn vẻ vui mừng của muội ấy, cứ thấy có gì đó không ổn.

Tâm cơ của Lý Trọng Tuấn và An Lạc Quận chúa chắc chắn không phải tầm thường, ít dính dáng tới họ là chuyện tốt.

Lời muội ấy rỉ tai ta trên núi Long môn rất nhiều năm về trước đột nhiên hiện lên trong đầu, ta thử dò hỏi, “Những lời đại ca muội say rượu nói bấy năm ấy giờ có từng nhắc lại không?”

Vĩnh Thái thoáng sửng sốt, nghĩ một lát rồi nói, “Lần tỷ tỷ mắng muội té tát ấy ư?”

Ta gật đầu, có phần lo lắng nhìn chăm chăm vào muội ấy, muội ấy do dự một lát, mới khẽ nói nói, không chỉ đại ca và Diên Cơ, giờ ngoài cung đều đang đồn rằng có khi Bệ hạ muốn tặng thiên hạ này cho họ Trương rồi.”

Ta hoảng hốt, nắm chặt lấy tay muội ấy, có vẻ vì sắc mặt của ta không được tốt mà khiến muội ấy sợ ngây người, ngơ ngác nhìn ta, không dám nói gì. Rất lâu sau ta mới thở dài, nói một cách nghiêm túc tính mạng của mấy người, và cả đứa con trong bụng muội, tìm cơ hội nhắc nhở hai người kia, lời này muôn dân bá tánh có thể nói, nhưng là Hoàng tộc, họ tuyệt đối không thể nói nửa chữ!”

Muội ấy nhìn ta ngỡ ngàng, ta lại nói nhỏ hiều chưa?”

Lúc này muội ấy mới gật đầu, lẩm bẫm rồi.”

Ta vẫn có chút lo lắng nhìn nàng, nhưng ngoài việc khuyên nhủ ra thì không làm được gì hết cả. Chỉ mong hai đấng mày râu kia có thể quản được miệng mình, đừng rước họa sát thân vào người. Nghĩ tới đây ta bỗng thấy hơi khát, nâng tách trà nhấp một nửa, rồi lại liếc nhìn Lý Thành Khí, chàng dường như nhận ra vẻ mặt ta có thay đổi nên nhìn ta chăm chú ra chiều suy đoán.

Ta cười khổ lắc đầu, nếu chàng mà biết vị muội muội này nói mình như thế, không biết sẽ có phản ứng ra sao.

Có lẽ chàng cũng giống như ta, chỉ có thể cười gượng cho qua.

Yến tiệc qua được một nửa, mọi người đều đã ngà ngà say.

Hoàng cô tổ mẫu vẫn chưa xuất hiện. Phụng Thần phủ vốn có lệ miễn lễ quân thần, Võ Tam Tư ngồi nói rôm rả với Uyển Nhi, khiến mọi người thoải mái hơn hẳn, ta nghe câu được câu không, cuối cùng ngồi tới nổi lưng tê rần, tranh thủ không ai để ý bèn ra khỏi điện.

Trên thềm đá ngọc thạch có mười mấy nội thị đang dọn tuyết, sợ Thánh thượng chẳng may giẫm phải tuyết sẽ bị hạch tội chém đầu.

Một nội thị già thấp giọng răn dạy, vừa xoay người đi đã có thị vệ nhỏ hơn nhe răng trợn mắt huơ nắm đấm, ta thấy mà bật cười, thật đúng là trẻ con, trông mà khiến người khác vui vẻ.

Nhân lúc xung quanh không có ai, ta bèn đi men theo thềm đá, tới thẳng vườn đào.

Mấy hôm nay Uyển Nhi cứ khen hoa đào nở suốt, nào là nó đẹp nhường nào, rồi bảo ta rảnh hãy tới ngắm. Nào ngờ hôm nay lại có cơ hội, gốc đào khắp vườn đều được phủ một lớp tuyết tháng ba, ấy vậy mà lại càng khiến khung cảnh trữ tình hơn.

Vào ngày tuyết rơi nhiều như thế này, trong vườn không có ai.

Trên mặt tuyết cũng không hề có dấu vết nào, ta giẫm lên trên, chả mấy chốc đã ướt giày.

“Nàng cứ đi tiếp thế này, e rằng y phục cũng bị ướt mất.” Phía sau bỗng vang lên một giọng nói, tim ta thoáng lỡ nhịp, nhưng ta không ngoảnh đầu lại, chỉ nhắc y phục lên rồi bước tiếp ông sao, có chàng ở đây, dẫu xảy ra chuyện gì ta cũng không sợ.”

Tới khi đi được mười mấy bước, ta mới định ngoảnh đầu nhìn xem chàng ở đâu, nào ngờ eo bỗng bị siết chặt, cảnh tuyết ngập vườn trước mắt đã bị thay thế bởi đôi mắt đen nhánh đang mỉm cười.

Chàng lấy áo khoác trùm người ta lại ôm nàng đi.”

Tim ta như đập cực nhanh, im lặng một lúc mới khẽ nói những nơi như thế này mà chàng không sợ bị người khác nhìn thấy à?”

Chàng không nói gì, mãi tới khi bước vào một đình đá mới đặt ta xuống, phẩy những bông tuyết trên tóc xuống hộ ta, dịu dàng nói này thấy sắc mặt của nàng không được tốt lắm, có phải Vĩnh Thái đã nói gì không?”

Nói gì? Khi ta nghe những lời này rất muốn tranh luận, còn giờ lại chỉ thấy buồn cười.

Khi đối mặt với sinh tử, nếu còn so đo những lời đàm tiếu ấy thì đúng là sống uổng.

Tâm trí ta lúc là Đông Dương, lúc lại là Vĩnh Thái, không biết nên nói từ đâu. Chàng rất thông dong, khéo miệng lộ ý cười, chàng nhìn ta đăm đăm, tới khi nhìn ta đến nỗi ta phải ngượng thì mới thở dài, “Nói đi, nếu không biết bắt đầu từ đâu, vậy nói từ từ từng câu thôi.”

Ta ngẩng đầu lên nhìn chàng, nghĩ một lát rồi nóiôi, chàng có quá nhiều việc phải suy nghĩ rồi, không làm phiền chàng bằng mấy chuyện này thì hơn.”

Chàng khẽ mỉm cười, “Vừa nãy hình như có người nói, có ta ở đây, dầu xảy ra chuyện gì cũng không sợ cơ mà.”

Ta cười nhìn chàng, “Ta không muốn lấy mấy chuyện vụn vặt này ra làm phiền chàng, còn chàng đang tự chuốc lấy phiền đấy sao?”

Chàng cũng cúi đầu nhìn ta, “Nếu không thể giải tỏa ưu phiền cho nàng, sau này sao có thể lấy nàng làm vợ?”

Câu này của chàng lại khiến trái tim vừa mới ổn định của ta nhảy loạn, ta nghiêng đầu ngắm cảnh tuyết rơi xuống vườn đào, nghĩ một lát mới nói hai chuyện, đều liên quan tới chúng ta.”

Chuyện của Đông Dương, hai chúng ta không thể giải quyết được, cuối cùng ta vẫn nhắc tới chuyện Vĩnh Thái, “Chàng có biết... giờ hai chúng ta thường xuyên gặp gỡ trong cung, lại không kiêng dè người ngoài, từ trong tới ngoài cung đều đang đồn đãi những lời rất khó nghe.”

Ta cố gắng diễn đạt một cách nhẹ nhàng hơn, nhưng khi nói ra vẫn cảm thấy gai tai, không khỏi thầm cười khổ. Đúng là vẫn còn để ý, không biết là vì chuyện hôm nay của Đông Dương hay là bởi lúc này nhìn thấy Nguyên Nguyệt trong điện...

Chàng không đáp ngay, chỉ vươn tay ra ôm lấy ta, rất lâu sau mới dịu dàng nói, “Vĩnh An, nàng nói vậy bảo ta sao dám rời khỏi Lạc Dương?”

Ta nhìn chàng thắc mắc phải rời khỏi Lạc Dương? Hoàng cô tổ mẫu hạ chỉ muốn chàng về Trường An?”

Chàng lắc đầu, “Từ hồi thảm bại lần trước, Đột Quyết vẫn luôn sống lùi sâu về vùng Mạc Bắc, nhưng từ đầu năm đến nay lại nhiều lần xuất binh quấy nhiễu dân chúng, Hoàng cô tổ mẫu đã lệnh cho phụ vương làm đại soái, thống lĩnh chư quân Yến Triện Tần Lũng tấn công.”

Tương Vương làm soái, ai cũng biết đó là cái cớ bề ngoài cho triều thần và dân chúng.

Lý Thành Khí từng đánh bại Đột Quyết, giờ phụ vương lại làm soái, tất nhiên người dẫn binh xuất chinh sẽ là chàng.

Ta bối rối nhìn chàng hạ chỉ rồi ư?”

Chàng cười điềm đạm, “Vẫn chưa hạ chỉ, nhưng cũng chỉ nay mai thôi.”

Ta không kìm được nắm chặt ống tay áo của chàng, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng trước mắt đều là hình ảnh chàng từng bị thương ở tay, lòng ta đã ngổn ngang trăm mối, chàng thấy ta như thế, bèn ôm ta chặt hơn nghĩ nhiều, trải qua trận chiến lần trước Đột Quyết bị tổn thất rất nhiều, tạm thời không đáng lo.”

Ta lắc đầu, không nói gì, cố gắng khiến mình bình tĩnh lại.

Nhưng ta càng lúc càng thấy bất an, bỗng nhiên chàng khẽ nói nh An, ngẩng đầu nhìn ta.”

Ta vâng lời, ngẩng đầu lên nhìn chàng.

“Ngày đó khi ra trận, ta quả thật không có vương bận gì, chỉ muốn thể hiện hoài bão tuổi trẻ. Còn giờ đã hoàn toàn khác, ta có nàng, nhất định sẽ bình an trở về.”

Ta biết chắc sau này máu sẽ nhuộm đỏ giang sơn, trước lúc ấy chàng phải có thể lực riêng và binh sĩ tin cậy.

Những thứ này không ai cho chàng, chỉ có chàng tự mình tìm kiếm.

Sở dĩ Thái Bình chịu liên minh với chàng là vì trận chiến với Đột Quyết năm đó, chàng đã làm gì, lấy được những gì. Ta nghĩ tới cánh tay chàng quần vải trắng, lại thấy đau lòng, khẽ nói nước kia sao chàng lại bị thương?”

Không ngờ đến giờ ta mới có cơ hội hỏi câu này, điều càng không ngờ hơn là, khi cuối cùng ta cũng hỏi nên lời, chàng lại rời khỏi Lạc Dương, tiếp tục chinh chiến.

Chàng bình tĩnh trả lời là vào trận chiến chủ chốt, trước đó những võ tướng đã được phái tới lại tháo chạy đầu tiên, quân tướng trong tay ta mất hết sĩ khí, một Hoàng tôn Lý gia như ta nếu cũng chùn bước thì trận chiến này chắc chắn thất bại. Bởi vậy, bảo bị người Đột Quyết gây ra, không bằng nói rằng cố ý làm vậy.”

Ta nghe mà sợ hết hồn, nhưng câu cuối cùng còn khiến ta kinh ngạc hơn, “Chàng cố ý để mình bị thương?”

Chàng cười thản nhiên, chỉ có tướng soái xông pha mới có thể kích thích khí huyết nam nhi trong các binh sĩ.”

Lòng ta nhói đau, vươn tay nắm lấy cánh tay từng bị thương của chàng,
“Đại Chu có chàng, thật là may mắn, Lý gia có chàng, cũng thật may mắn.”

Ta cũng may mắn cỡ nào khi có được tình cảm sâu đậm của chàng cùng lời hứa sống chết có nhau.

Ta ôm lấy eo chàng, ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Chàng có vẻ không hiểu, cúi đầu nhìn ta chăm chú, lúc này ta mới hít thật sâu, nhón chân hôn một cái lên môi chàng, “Dù người khác có nói gì, chàng vẫn sẽ hiểu lòng ta.”

Chàng nhìn ta, làn tuyết trắng tinh, sắc đào đỏ rực như tan đi trong đôi mắt đen nhánh dịu dàng ấy...

Ngày hôm đó Hoàng cô tổ mẫu không đến, chẳng qua cũng là chuyện ban tiệc mà thôi.

Uyển Nhi ngồi trong phòng ta, liên tục cọ bàn tay lạnh cóng của mình vào tay ta. Cả một buổi tối, ta mới hơi ấm được một chút nàng liền xán lại làm ta lạnh tới phát run, cuối cùng, ta đành dờ khóc dờ cười mà đứng dậy, treo đèn đọc sách.

Nàng tựa bên người ta, tiện miệng nói nội có biết vì sao hôm đó Hoàng cô tổ mẫu của muội không tới không?”

Ta lắc đầu, chuyện triều đình, chuyện trong cung, nếu không phải nàng và Lý Thành Khí thỉnh thoảng nhắc đến thì ta vốn không có cơ hội được biết.

Nàng ngáp một cái, cười nói ày đó tuyết rơi, Tể tướng Tô Vị Đạo dẫn theo bách quan tới chúc mừng, nhưng lại bị thị ngự sử Vương Cầu Lễ trong điện ngăn cản. Ông ta nói, ‘Tháng ba tuyết rơi cũng được coi là đúng mùa, vậy

tháng chạp trời trở sớm lẽ nào cũng là điềm lành ư? ’ Đã thế còn chỉ thẳng vào mặt Tô Vị Đạo nói ông ta là tiểu nhân nịnh nọt, buồn cười vô cùng.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, “Bởi vậy trước Hoàng cô tổ mẫu bảo muốn ngắm tuyết, sau giận quá mà không tới?”

Nàng ôm tay ta, gật đầu là chuyện đáng mừng, vậy mà lại bị lão già Vương Cầu Lễ cổ hủ phá ngang.”

Ta ậm ừ, cũng cho rằng người này thật chẳng biết chọn thời điểm mà lên tiếng.

Uyển Nhi lại thở dài, “Hơn nữa, chuyện Đột Quyết đẩy binh đã đủ làm Hoàng thượng phiền não rồi, chúng ta đều mong lần thưởng tuyết này thật đông vui, nhưng lại thành công đã tròng hết cả.”

Ta nghe thấy nàng nhắc tới chuyện Đột Quyết đẩy binh, bèn nhớ tới lời Lý Thành Khí nói, nên thấy hơi buồn, không nói gì. Nàng đợi ta một lát, như thể nhận ra có điều gì kì lạ, bèn ngẩng lên nhìn taội sao vậy?”

Ta đáp qua, “Không sao ạ.”

Nàng chớp mắt, lập tức phì cười buồn phiền chuyện Tương Vương thống soái đúng không?”

Ta quả thật không giấu nổi nàng, cũng không muốn giấu nữa, chậm rãi gật đầu.

Nàng vươn hai tay ôm lấy tay ta, ngồi thẳng người dậy, nói nhỏ vào tai ta, “Kể cho tỷ nghe đi, muội và Lý Thành Khí đã... hay chưa?”

Ta sợ hết hồn, suýt nữa đẩy phắt nàng ra, cảm thấy bên tai nóng lên.

Nàng thấy ta không nói gì, bèn cười khúc khích Thành Khí phong lưu thiên hạ mà vẫn nhịn được tới giờ?”

Ta không đáp lời, có phần chột dạ, tiện tay lật sách, nhưng lại không đọc vào nổi một chữ.

Nàng nhìn ta chăm chăm một lúc mới nói tiếp là vì muội thực lòng không muốn?”

Ta nhìn nàng khó hiểu, nàng mím môi cười, “Được rồi, coi như ta chưa từng hỏi câu này. Ta là người chứng kiến quá trình hai người đi tới ngày hôm nay, tính muội thế nào ta còn không biết sao? Nếu sau này Lý Thành Khí phải chết, xem chừng muội sẽ không chút do dự mà đi theo hắn ta.”

Ta giật mình, không biết nghe câu này xong nên vui hay nên buồn, “Muội chỉ mong chàng được bình an.”

Nàng thở dài thườn thượt, không nói gì nữa, nhưng lại nhào lên bả vai của ta, rồi cất tiếng, “Không nói những chuyện không vui nữa, kể cho tỷ nghe đi, vì sao tới giờ vẫn chưa làm chuyện đó?”

Ta bị nàng hỏi mà không biết trả lời ra sao, trầm ngâm một lát mới đáp, “Không biết, có lẽ vấn đề là từ muội. “ Không phải là không có cơ hội, cũng không phải là không có tình cảm, nhưng chàng lại như nhìn thấu được tâm trí ta, nên chưa từng bắt ép.

Ta còn ngây người thì Uyển Nhi đã hươ hươ tay trước mắt ta, “Vĩnh An, là Hoàng tôn quý nữ, sao lại thế?”

Ta buồn cười nhìn nàngàng tôn quý nữ thì nên thế nào?”

Nàng khẽ nhếch môi, “Trong cung này, trên có Hoàng cô tổ mẫu, Thái Bình cô cô của muội, dưới có biết bao cung nữ, nào có ai không chìm đắm trong khoái lạc hưởng thụ?”

Ta ghen lời, đúng là sự thật, nhưng ta vẫn khó vượt qua vướng mắc trong lòng, ta cũng không rõ mình đang cân nhắc chuyện gì, trong cung này có

rất nhiều người từng tái giá...

Nàng cầm lấy quyển sách trong tay ta, nhìn ta chăm chú, “Vĩnh An, nói cho tỷ biết, vương mắc của muội ở đâu?”

Ta thấy rất ngượng, không hiểu sao nàng cứ nhắc mãi chuyện này, nàng đặt sách sang một bên, nắm lấy tay ta, “Muội sống trong cung từ nhỏ, không có mẫu thân ở bên cạnh, nếu ta không hỏi, muội không nói, e rằng đời này không ai có thể tháo gỡ vương mắc cho muội được.”

Mùi hương xông rất nồng, ta nhìn đôi mắt tựa làn thu thủy của nàng, bỗng thấy vô cùng xúc động, “Muội thật sự không biết, có lẽ là vì Lý Long Cơ. Muội luôn muốn dành điều tốt nhất cho Lý Thành Khí, nhưng cuối cùng lại bị ông trời đùa giỡn.”

Nàng thở phào, cười nói đúng như ta suy đoán, nhưng vẫn đơn giản hơn những gì ta nghĩ. Muội đã có vương mắc này, lại thêm mấy lời đàm tiếu trong cung, cho nên mới vậy.”

Ta bước xuống đất, đi chân trần ra thối tắt nển, rồi lại rúc ngay vào chăn gấm.

Nàng khóc dở mếu dở với đôi chân lạnh toát của ta, “Tỷ có lòng tốt giúp đỡ muội, ai ngờ muội lại đối xử với tỷ như thế. “

Ta cười đắc ý, “Tỷ hại ta mất ngủ một đêm, cũng phải chịu quả báo chứ.”

Nàng chịu thua rồi, nói tới đâu rồi nhỉ?”

Ta rầu rĩ nói ọc rồi, nói thật, muội thật sự không quá để ý tới mấy lời đàm tiếu đó, người suốt ngày bước trên mũi dao thì còn tâm trí đâu để tâm tới mấy lời tầm phào ấy nữa?”

Không hiểu sao Uyên Nhi lại im lặng, một lát sau mới thở dài đầy tâm sự rồi nói vậy ta hoàn toàn yên tâm rồi. Muội nói xem, kể ra sau này Lý Thành Khí sẽ trở thành kẻ địch của ta, ấy thế mà đến chuyện này của hân ta cũng phải xen vào? Tuyết rơi tháng ba đúng là chẳng có gì tốt lành...”

Tay chân ta lạnh ngắt, vậy mà nghe nàng nói lại thấy nóng bừng, quyết định giả vờ ngủ không nói gì nữa.

Đúng vào lúc đang mơ màng, nàng lại ôm lấy eo ta từ phía sau, khẽ nói người có thể tháo gỡ vướng mắc của muội, xem ra chỉ có mình Lý Thành Khí mà thôi.”

Không lâu sau, Thánh thượng thật sự hạ chỉ.

Hoàng cô tổ mẫu phong Tương Vương làm An Bắc Đại Đô kiêm Thiên Binh Đại Nguyên Soái, thống lĩnh chư quân Yến Triệu Tần Lũng tấn công đại quân Đột Quyết.

Đêm ấy ta ngủ rất sớm, nhưng cứ cảm thấy có người đang nhìn mình. Cố gắng giẫy giụa trong trạng thái mơ màng hồi lâu, cuối cùng cũng mở mắt ra, ta nhìn thấy một bóng hình mờ nhòa, gần ngay trong gang tấc.

Là Lý Thành Khí.

Ta sợ hết hồn, lập tức tỉnh ngủ, nhưng tim lại đập nhanh tới mức phát đau.

“Ta vốn chỉ muốn ngắm nàng rồi đi ngay thôi.” Lý Thành Khí cúi người xuống, khẽ chạm môi lên mặt ta, “Không ngờ lại khiến nàng tỉnh giấc.”

Ta ngồi dậy, tay bất giác nắm chặt lấy tấm chăn gấm, “Sao chàng lại vào cung muộn thế?”

Mặc dù ta và chàng đã không còn gì trói buộc, nhưng chắc chắn chàng không phải là người lỗ mãng tới độ nửa đêm vào cung chỉ để thấy ta. Bởi vậy chắc chắn có chuyện gấp.

Lẽ nào... ?

Không đợi chàng đáp ta đã hỏi, “Có phải chàng phải đi rồi không?”

Chàng hơi gật đầu, “Sáng sớm mai xuất phát, bởi vậy mới muốn tới gặp nàng.”

Ta nghe vậy, hoảng hốt thấy như đang nằm mơ, nhưng chàng lại đưa thẳng cho ta một đáp án, “Sao lại nhanh thế? Không phải hôm nay mới hạ chỉ ư?”

Chàng cười ày rồi kinh trên Thánh chỉ vốn đã được định từ nửa tháng trước, nhưng nửa đêm U Yến lại mật báo, Đột Quyết đã mang quân xâm lược, nên Hoàng tổ mẫu mới đổi ngày. “

Mang quân xâm lược?

Vén vén bốn chữ, nhưng ta biết chắc chuyện này không đơn giản như chàng nói. Ta bỗng có rất nhiều lời muốn nói với chàng, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy tất cả đều như tan biến hết, duy chỉ có bao nỗi lo lắng ập đến, đầu óc ta đã rối như tơ vò.

Trong màn chỉ có một ánh nến, khiến hai chiếc bóng mờ của chúng ta như hòa thành một, không rõ ai với ai.

Rất lâu sau, ta mới siết chặt tay chàngm nay ở lại cùng ta, có được không?”

Nói xong câu này, ta nhìn chàng đầy căng thẳng, không thể đưa mắt đi.

Chàng nắm lấy tay ta, tiến vào ôm ta, “Vĩnh An, đêm nay ta vào cung không phải vì muốn làm chuyện ấy, hãy tin ta, sau này chúng ta nhất định sẽ bình an, nhất định sẽ ở bên nhau.”

Ta nén không khóc, ra sức gật đầu.

Chàng lẳng lặng ôm ta một lát, mới buông ta ra, rồi đỡ ta nằm xuống đi.”

Ta không dám buông tay chàng ra, “Ngày mai khi nào chàng đi?”

Chàng chậm rãi đưa tay ra, vuốt lên mặt ta, rồi khẽ nói nàng tỉnh giấc, ta đã đi rồi.”

Ta biết chàng không muốn ta thao thức cả đêm, đợi tới giờ khắc xuất phát, nhưng chàng chắc chắn biết, dù có không biết, thì đêm nay ta nhất định sẽ khó lòng chợp mắt.

Thế nhưng, vì quá hiếu tính tình của đối phương, ta đành nhắm mắt vào, không nói gì, để chàng có thể quyết tâm ra đi.

Tới khi tiếng bước chân xa dần, ta mới mở mắt ra, bản thân nhìn lên đỉnh màn.

Nửa tháng sau, Uyển Nhi mới báo có tin chiến thắng từ U Yến.

Nàng nằm trên sập, ngửa mặt cười nhìn ta, ánh mắt lộ ra ý cười, nhưng lại không chịu nói cho ta biết nàng đã thấy những gì.

Ta hết cách nhìn nàng, “Thôi được rồi, muội không đợi nữa, dù sao có tin thắng lợi là muội yên tâm rồi.”

Uyển Nhi ra chiều ngạc nhiên thắng là tin thắng, lẽ nào muội không muốn biết hẳn ta bị thương nặng đến đâu à?”

Ta bỗng thấy tim mình bị ai đó quất thật mạnh, suýt nữa đánh rơi tách trà, nhưng khi thấy nụ cười vẫn đọng trên mặt nàng mới biết mình bị lừa.

Nàng cười lắc đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng đứng dậy sửa sang y phục, “Được rồi, mọi người nghe cho rõ đây, Đột quyết hay tin Tương Vương lĩnh soái, nhưng người dẫn binh lại là con trai cả của Tương Vương, Thọ Xuân Quận vương Lý Thành Khí, bởi vậy quân ta chưa đánh, chúng đã vội vã thối lui. Nghe kĩ, quận ta chưa đánh, chúng đã vội vã thối lui!”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, nụ cười của nàng rất ấm áp, như thể cảm động lây vậy.

Không đợi ta nói gì, nàng đã cười tủm tỉm bỏ nhónh An, mọi người nhìn thật đấy, cả may mắn nữa, đến ta cũng bắt đầu thấy ghen tị. Một nam nhi như thế, đừng nói là từ khi Hoàng cô tổ mẫu mọi người lên ngôi đến nay, mà ngay cả trước đó, cũng chưa có ai so được với hần ta. Người Đột Quyết vốn hung tàn là thế, vậy mà chỉ một cái tên lại có thể khiến bọn chúng sợ tới mức lui quân. Liệu đây có phải là tin báo thắng tuyệt vời nhất hay không?”

Tai ta đã nóng nóng, nghe từng lời từng chữ nàng nói, còn trái tim đã lấp đầy hình bóng của chàng.

Đêm đó Hoàng cô tổ mẫu ở lại trong Phụng Thần phủ, vừa hay Uyển Nhi không phải làm gì, bèn nhân thời gian nghỉ ngơi hiếm có chạy tới chỗ ta ăn tối, ăn trong có một canh giờ, rồi lại đòi uống rượu. Ta sai Hạ Chí, Đông Dương đi chuẩn bị rượu và đồ nhắm, còn nàng tự mài mực viết chữ bên án sách của ta, từng nét bút, từng con chữ đều vô cùng thướt tha.

Nếu nói chữ của Lý Thành Khí khí phách tài tình, thì chữ của Uyển Nhi lại phong nhã tới cực điểm.

Ta đứng bên cạnh nhìn, than thở ra, năm đó ở bên tỷ tỷ lại không chịu học hỏi bút pháp này, thật đúng là trẻ nhỏ thiếu hiểu biết.”

Nàng mỉm cười, đặt bút xuống, đúng lúc đang định nói, Hạ Chí đã nhắc y phục chạy vào. Ta giật mình, đang định hỏi chuyện gì nàng đã quỳ phịch

xuống đập đầuạ chúa, Vĩnh Thái Quận chúa sai người đến, nói là có chuyện gấp liên quan tới mạng người cần gặp Quận chúa.”

Ta sợ run, bỗng thấy lạnh cả người, “Mau cho nàng vào.”

Hạ Chí vội vàng đứng dậy, Uyển Nhi bỗng lên tiếngo nàng về đi, nói Quận chúa đã ngủ rồi.”

Ta nghe vậy lại càng sửng sốt, nhìn sang Uyển Nhi tỷ biết là chuyện gì ư?”

Uyển Nhi vốn không thích để ý tới chuyện của người khác, hơn nữa cũng chỉ qua lại xã giao với Vĩnh Thái, vì sao mới nghe vậy mà đã nói như thế? Giống như biết rõ có chuyện gì xảy ra.

Nàng thở dài, xua tay bảo Hạ Chí lui xuống, “Hôm nay ta ở lại chỗ muội, là vì sợ muội sẽ nhúng tay vào chuyện này.”

Ta nhìn nàng khó hiểu, nàng vươn tay ra, nắm chặt lấy hai bên cổ tay của ta, “Hoàng cô tổ mẫu của muội hạ mật chỉ, để Lý Trọng Nhuận, Võ Diên Cơ và Vĩnh Thái tự sát tạ tội.” Giọng nàng rất bình thản, nhưng lại như tiếng sấm đùng đoàng khiến ta không nói nên lời.

“Vì sao?” Ta nhìn nàng chăm chăm, “Vì sao Hoàng cô tổ mẫu lại hạ mật chỉ đó? Vì sao tỷ lại biết trước chuyện này? Vì sao tỷ biết lại không can ngăn? Vì sao? Nói cho muội, rốt cuộc là vì sao?”

Nàng siết rất chặt, như thể muốn mượn cơn đau từ cổ tay làm ta bình tĩnh lại. Nhưng ta sao có thể bình tĩnh?

Lẽ nào chỉ bằng những lời xằng bậy mà có thể khiến Hoàng cô tổ mẫu hạ mật chỉ lấy mạng ba tôn nhi? Huống chi Vĩnh Thái còn đang mang thai, đó là con cháu của hai nhà Lý Võ, mang trong mình dòng máu Hoàng tộc, đồng thời cũng mang máu mủ của Hoàng cô tổ mẫu... Ta hít thật sâu, giữ

bản thân thật tỉnh táo, ta không được rối loạn, nhất định phải làm gì đó, nhất định phải làm gì đó để cứu Vĩnh Thái.

“Vĩnh An, muội đừng nghĩ, cũng đừng quan tâm tới điều gì.” Uyển Nhi khuyên ta, “Chuyện này phức tạp hơn muội tưởng tượng rất nhiều, muội không làm gì được, cũng không thể làm được gì.”

Ta cười gượng gạo biết, trong cung này, bất kể ai chết cũng có vô số nguyên nhân, đều cần rất nhiều người ngầm xúc tiến mà thành. Nói cho muội biết, ai mới là người muốn lấy mạng họ?”

Uyển Nhi mím môi, như đang do dự.

Ta lắc đầu nhìn nàng, “Được rồi, buông tay muội ra, giờ muội không cần biết rốt cuộc kẻ nào tàn nhẫn đến nỗi làm được tới nước này, nhất định là anh em họ, nhất định là người Võ gia Lý gia.”

Ta thấy vẻ hoảng hốt thoáng lướt qua mắt nàng, ra sức giẫy khỏi tay nàng, “Chuyện này liên quan tới mạng người, tỷ hãy để ta đi cứu họ.”

Mắt Uyển Nhi lạnh đi, nghiêm mặt nói: ội định cứu kiểu gì? Tới xin Hoàng cô tổ mẫu của muội? Nếu Người đã hạ mật chỉ thì chắc chắn sẽ không cho bất cứ ai nói thêm nửa chữ. Tới xin phụ vương của muội? Ông ấy vốn không quyền không thế, khó mà bảo vệ được cho người khác. Tới xin Lý Thành Khí? Hắn đang ở U Yến xa xôi, e rằng Vĩnh Thái được chôn rồi hắn còn chưa nhận được mật chỉ. Tới xin Thái Bình? Hay là...” Nàng thoáng ngưng lại, rồi nhìn ta đoán, “Lý Long Cơ?”

Ta không thốt nên nổi câu nào, nhưng câu nói cuối cùng của Lý Long Cơ mang theo vẻ giễu cợt rất rõ ràng. Ta biết nàng sẽ không lấy chuyện giữa ta và Lý Long Cơ ra làm trò đùa, lẽ nào chuyện này thật sự có liên quan tới Lý Long Cơ?

Ta nhìn nàng không dám tin, “Thật sự là Lý Long Cơ? Là Lý Long Cơ làm?”

Nàng im lặng nhìn ta, ta thấy người mình lúc lạnh lúc nóng, bỗng thấy trời đất tối sầm.

“Không phải cậu ta.” Uyển Nhi bỗng lên tiếng, “Nếu nhìn bề ngoài, chuyện này chỉ là mấy đứa tiểu bối không biết giữ mồm giữ miệng, phỉ báng Thiên tử. Thực ra là Hoàng cô tổ mẫu của muội, hoặc nói thẳng ra là hai anh em họ Trương vì muốn chen ép phe Thái tử mà làm ra chuyện này.”

Anh em họ Trương...được Thái Bình Công chúa bày mưu? Hay là thánh sủng đang thịnh nên muốn đánh một giấc mơ đẹp như ‘mượn danh Thiên tử điều động chư hầu’? Ta không có thời gian để nghĩ sâu hơn, bèn hỏi Long Cơ đã làm gì? Hay là...” Hình bóng Lý Thành Khí hiện lên trong đầu ta, chàng đang ngằm qua lại với Thái Bình, chẳng lẽ... Không thể nào!

“Mật chỉ là ta viết.” Uyển Nhi nói thẳng, “Khi đó trong điện còn có mấy tiểu bối họ Lý, trong đó có Lý Trọng Tuấn, Lý Long Cơ và Khỏa Nhi. Đương lúc Thánh thượng nổi giận, họ chủ động dập đầu xin Hoàng cô tổ mẫu của muội giáng tội, nghiêm trị không tha.”

Ta không dám nói gì, chỉ nhìn vào mắt nàng, cho tới khi nàng khẽ gật đầu, ta mới cảm thấy người mình như mất hết sức lực, suýt nữa ngã ngồi xuống đất. Hai người đó tuy là anh chị cùng cha, nhưng từ nhỏ đã không thân thiết với Vĩnh Thái, nhưng Lý Long Cơ... Lý Long Cơ cùng lớn lên với Vĩnh Thái, từ Đại Minh Cung tới Thái Sơ Cung, hai người luôn như anh em ruột thịt!

Cảm giác tuyệt vọng không điểm dừng khiến ta nghẹt thở.

Ta nắm chặt lấy góc bàn, ép mình phải bình tĩnh, nhất định phải nghĩ ra có thể làm được gì.

Những lời Uyển Nhi nói câu nào câu nấy đều rất thấu đáo, người chỉ đạo trong chuyện này chính là Hoàng cô tổ mẫu và Thái Bình công chúa, hai người phụ nữ tôn quý nhất Đại Chu này muốn mạng ai, thì đồng nghĩa với việc người đó hết đường sống, ai cũng không thể ngăn cản. Lần trước nếu không phải Thái Bình chịu cúi đầu trước Hoàng cô tổ mẫu vì ta, e là ta đã sớm thành oan hồn trong cung...

Phải rồi, nếu là ý của Hoàng cô tổ mẫu, kẻ có thể khuyên Người chỉ có mình Thái Bình!

Nếu đó là ý của Thái Bình, vậy cũng chỉ có bà ta mới cứu được họ.

Ta không dám chậm trễ nữa, xoay người chạy về phía cửa, đang định gọi Hạ Chí thì bị Uyển Nhi kéo lại, muốn đi tìm Thái Bình đúng không? Bà ta là người thế nào? Bà ta là kẻ kiêu ngạo nhất trong cung trong triều, trừ phi muội có ích trong việc tranh giành Hoàng vị cho bà ta, nếu không bà ta chắc chắn không thèm nhìn muội thêm một cái.”

Ta thở hắt ra, như sắp khóc tới nơi, “Dù thế nào muội cũng phải thử xem.”

Nàng lắc đầu, ông được, muội không thể đi, dù không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho Lý Thành Khí. Hồi đó hẳn đã từ bỏ rất nhiều thứ mới có thể khiến Thái Bình vào cung cầu xin cho muội, giờ Lý Thành Khí đang ở Uyển xa xôi, nếu muội bị liên lụy trong thành Lạc Dương này thì hẳn phải làm sao? Ngộ nhờ Thái Bình mượn muội để bắt Lý Thành Khí từ bỏ nhiều thứ hơn thì biết làm thế nào?”

Nàng nói vậy chắc chắn không phải lo nghĩ cho Lý Thành Khí, mà vì nàng biết, Lý Thành Khí là điểm yếu nhất của ta.

Ta cắn chặt môi, bất giác vị tanh ngọt đã tràn vào khoang miệng.

Nàng vươn tay ôm lấy tan còn kịp, đêm nay mới hạ mặt chỉ thôi, Vĩnh An, vẫn chưa tới bước đường cùng.” Lời nàng nói nhẹ nhàng mà ấm lòng, dần xóa tan mọi nỗi sợ trong lòng ta, “Hoàng cô tổ mẫu của muội hạn trong vòng ba ngày, nếu trong ngoài cung đã có người muốn mạng của họ thì chắc chắn sẽ có người muốn giữ mạng cho họ. Muội yên tâm ta sẽ nghĩ cách cứu Vĩnh Thái, nhưng đêm nay muội nhất định không được ra ngoài, đây là lúc tin tức lan truyền nhanh nhất, muội nhất định phải ở lại đây.”

Ta để nàng ôm, ngăn người nhìn ánh nến. Nàng liên tục lẩm bẩm, nhưng ta không còn nghe vào tí nào nữa, sống hay chết, ta cứ tưởng bản thân nhìn đã quen, nhưng đêm nay nó lại đến gần thêm một lần nữa, vẫn không thể thay đổi. Ngày lên điện hôm đó mọi người mới chỉ khiến ta khó xử đôi chút, vậy mà Vĩnh Thái đã lạnh lùng buông lời mỉa mai, bao năm qua nàng vẫn không hề thay đổi. Nếu hôm nay đổi lại là ta, nếu nàng biết trước tin này chắc chắn sẽ bất chấp tất cả xông vào cung, bất chấp tất cả tới cầu xin.

Uyển Nhi kéo ta lên sập, không rời khỏi ta nửa bước.

Nhưng giờ ta chỉ muốn nhìn thấy chàng, lần đầu tiên trong mấy năm qua, ta rất mong chàng có thể ở bên giúp ta.

Ta muốn chàng nói cho ta biết ta nên làm thế nào, làm thế nào không liên lụy tới người khác, làm thế nào mới cứu được Vĩnh Thái...

Tuy nói có ba ngày tìm đường sống, nhưng ta không thể tiếp tục ngồi chờ nữa, chờ tới cuối cùng chỉ thấy Vĩnh Thái phải xuống suối vàng.

Ta sai Hạ Chí đưa mật thư tới phủ của Lý Thành Khí, dù biết chắc rằng chàng không thể nhận được trong ba ngày, nhưng dù sao cũng là một cơ hội... Nhưng khi đặt bút ta lại hơi do dự, ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, có điều lại không tìm được đầu mối.

Hạ Chí thấy ta do dự, khẽ gọi một tiếng Quận chúa, lúc này ta mới quyết tâm đưa nó cho nàng, “Đưa lá thư này cho anh trai người.”

Hạ Chí gật đầu, cất cẩn thận rồi bước nhanh ra ngoài. Ta ngồi xuống suy nghĩ rất lâu, mới đứng dậy dặn Đông Dương đi chuẩn bị cao hoa quỳnh, rồi cùng tới Hạng An Vương phủ.

Đông Dương không hề biết chuyện này, còn tưởng ta về thăm phụ vương thật, nên rất thích thú hỏi thêm đôi câu, có cần mang thêm xấp vải Hoàng thượng ban không. Ta không còn lòng dạ nào để ý tới mấy chuyện này, bèn gật đầu bảo nàng mau đi chuẩn bị. Hiện giờ Uyển Nhi đang ở bên Hoàng cô tổ mẫu, cũng chỉ có lúc này, ta mới có cơ hội xuất cung.

Thời tiết đang đúng độ cuối hạ sang thu, nhưng vẫn còn đọng chút khô hanh.

Ta xuống xe ngựa, không biết là vì hôm qua không ngủ đủ khiến sức khỏe giảm sút, hay là do không khí mà người đã đắm mồ hôi. Đông Dương thấy ta nâng ống tay áo lau mồ hôi, đang định nói gì đột nhiên dừng lại, ta giật mình, ngẩng đầu nhìn ra phía cổng mới hiểu nguyên do.

Lý Long Cơ đang ôm Vĩnh Huệ, cười tí mắt nhìn ta.

Ta nhìn đôi mắt phượng của cậu ta, trong đầu đều là những lời Uyển Nhi nói, ta bỗng thấy thật tức ngực, chỉ có thể ôm ngực đè nén cơn đau. Mặt cậu ta biến sắc, bèn giao Vĩnh Huệ cho Lý Thanh đang đứng bên cạnh, vội vã bước xuống bậc thềm bằng ngọc thạch. Ta nâng tay tỏ ý dừng lại gần, nào ngờ cổ tay lại bị cậu ta nắm chặt, “Vĩnh An, nàng sao thế? Có cần gọi thầy thuốc không?”

Ta không có sức gạt cậu ta ra, chỉ có thể nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh lùng, đau không nói nên lời.

Vẻ mặt Lý Long Cơ thoáng chốc trắng bệch, cuối cùng vẫn không nhìn được, dịu giọng dỗ dành gì vào trong rồi nói, được không?”

Nơi này là Hằng An Vương phủ, ta không muốn đôi co với cậu ta ngay ngoài cổng để người khác cười chê, miễn cưỡng nói ông tay ra.”

Cậu ta ngây người nhìn ta, rồi từ từ thả tay ra, ta không nhìn cậu ta mà bảo Đông Dương đỡ vào trong phủ.

Ta đi vào dọc theo con đường nhỏ, người hầu lục tục cúi người hành lễ, hai tiếng Quận chúa, Quận vương vang lên liên tiếp, nghe vậy ta biết Lý Long Cơ vẫn luôn theo sau. Ước chừng đi chậm một lúc mới thoải mái hơn chút, cho nên ta bèn nói với Đông Dương nay gặp Lâm Tri Quận vương ở đây, người hãy nghĩ cho kĩ đi. Người đi theo ta, hay là Quận vương?”

Nàng thoáng sửng sốt, rồi khẽ lắc đầu từ chối không biết.”

Ta ngừng bước, nhìn Lý Long Cơ cũng dừng lại ở phía đằng xa, “Đông Dương, người đang làm khó ta, cũng đang tự làm khổ mình.”

Mắt nàng như rừng rưng, một lát sau mới khẽ nói từ chối, nô tỳ là người của Lâm Tri Quận vương, còn Quận chúa sớm muộn gì cũng có ngày đi theo Thọ Xuân Quận vương. Dù ở lại nơi này, cũng không thể có được lòng tin của người.”

Ta đã sớm nhận ra suy nghĩ của nàng không hề đơn giản, nếu không Lý Long Cơ đã chẳng chọn nàng và Hạ Chí sắp xếp bên cạnh ta. Nhưng ta không ngờ, nàng lại thẳng thắn bày tỏ, nói ra điều băn khoăn của ta và Lý Thành Khí.

Lý Long Cơ phía đằng xa đứng rất thoải mái, không hề nôn nóng.

Nếu cậu ta biết suy nghĩ của Đông Dương không biết sẽ làm thế nào? Phản ứng ra sao? Ta đoán không được.

Ta nắm lấy tay Đông Dương, “Người không nói sai một chữ, dù sau này có giữ người ở lại bên cạnh, ta cũng chắc chắn không dám tin người hết lòng, sẽ không đối xử với người như chị em được nữa. Nhưng nếu để người trở về bên Lý Long Cơ.” Ta lại liếc người đằng xa, “Ta lại không biết cậu ta sẽ đối xử với người ra sao, liệu có đúng như những gì người mong muốn?”

Nàng do dự, cúi đầu hồi lâu mới nói, “Đời này nô tỳ chỉ muốn đi theo Quận chúa.”

Ta gật đầu, “Tới gọi Quận vương lại đây, hãy bảo ta có vài lời muốn nói riêng với cậu ta.”

Đông Dương vâng dạ, vội vàng chạy đi chuyển lời, lúc này Lý Long Cơ mới bước qua, nhìn ta chăm chúc nàng còn đau không? Sao đột nhiên lại có chứng bệnh này?”

Ta lắc đầu, ý bảo cậu ta nghe ta nói nay ta có chuyện muốn nhờ ngài, nhưng không phải cho bản thân ta.”

Lý Long Cơ không hề ngạc nhiên, lắc đầu, “Chuyện này đã định, giờ không ai có thể cứu được Vĩnh Thái.”

Ta nhìn cậu ta, “Chỉ cần đầu vẫn chưa rơi xuống đất thì vẫn có khả năng thay đổi. Bao nhiêu năm qua, nào có ai trong số Hoàng tộc họ Lý các người nói chết liền chết?”

Về mặt cậu ta bỗng trở nên khó đoán, nhìn ta dăm dăm hồi lâu rồi mới nói An, nàng chưa từng nói chuyện với ta như vậy, như thế chúng ta chưa từng quen biết, chưa từng...”

Ta cắt ngang, “Nếu không phải chính miệng Uyển Nhi nói, ta sẽ không tin ngài thật sự để mặc chuyện này xảy ra, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa, đẩy Vĩnh Thái vào chỗ chết!”

Nếu muốn tranh giành Hoàng vị, chắc chắn không thể sạch sẽ.

Nhưng cũng đâu cần hại con cháu hai họ Võ Lý, làm tới tuyệt tình như vậy.

Mi tâm cậu ta nhú chặt, lặp lại Uyển Nhi nói?”

Ta không trả lời, mà nói tiếp Long Cơ, ngài biết tính ta, ngộ nhỡ sau này thật sự có lúc phải đối đầu, ta sẽ tuyệt đối sẽ không mượn tình cảm ngài dành cho ta để gây sức ép cho ngài. Nhưng lần này, ta không xin ngài vì bản thân mình, ta chỉ muốn ngài nghĩ cho kĩ rằng Vĩnh Thái là em gái ngài, muội ấy không phải Hoàng cô tổ mẫu, cũng không phải Thái Bình Công chúa, muội ấy chẳng qua chỉ là thiếu nữ không dã tâm, một lòng muốn làm một Quận chúa họ Lý, làm một người mẹ tốt.” Ta cố gắng đè nén cơn giận, nhìn thẳng vào cậu ta, “Muội ấy là người cùng lớn lên bên ngài, cùng ngài chơi đùa.”

Chân mày cậu ta càng nhú chặt, trong ánh mắt đều tiềm tàng lửa giận.

Cuối cùng Lý Long Cơ lại không nói gì mà quay đầu bỏ đi, ta vốn đã không mong đợi gì ở cậu ta, cũng không lên tiếng gọi cậu ta lại. Nào ngờ vừa xoay người đi được hai bước, cổ tay đã bị ai đó siết chặt, kéo về phía sau, lọt vào trong lòng người ấy.

“Vĩnh An, nàng làm ta tổn thương.”

Tim ta đập nhanh, dốc sức giãy ra khỏi cánh tay cậu ta, nhưng lại bị ôm chặt hơn, “Nàng từng cười với ta, nói rằng nàng sẽ ở lại bên cạnh ta, nhưng nàng lại rời đi. Vĩnh An, sao lại đối xử với ta như vậy? Sao nói lời mà không giữ lời? Vì sao những lúc ta muốn cùng nàng nói chuyện, nàng lại luôn dùng lời lẽ gây tổn thương nhất để đuổi ta đi?”

Ta nhắm mắt lại, bỗng hình ảnh Lý Thành Khí lướt qua, và cả khi Vĩnh Thái kéo tay ta cười nói. Cuối cùng ta gần giọng nói là người của đại ca ngài, đời này mãi là như vậy.”

Lý Long Cơ lại siết chặt tay, “Nàng là của ta, đó là sự thật suốt đời suốt kiếp không thể thay đổi!”

Một câu nói, lại như một tia sét, khiến ta nghệt thờ.

“Lý Long Cơ.” Ta cắn chặt môi, “Đừng khiến mọi chuyện trở nên rắc rối nữa, buông ta ra.”

Lý Long Cơ im lặng, ta cũng không nói gì thêm, cho tới khi cậu ta buông tay, ta lập tức lùi về phía sau rồi nói, “Quận vương xin bớt giận, Vĩnh An cáo lui trước.”

“Đứng lại!” Cậu ta nhìn ta, khuôn mặt thâm sâu khó dò, “Chẳng phải nàng là người của đại ca ư? Nàng biết huynh ấy có mật lệnh thân tín không? Nàng tưởng chuyện gì huynh ấy cũng nói cho nàng hết ư?”

Ta sửng sốt, cậu ta lại nói tiếp, “Ngay từ khi còn là Vĩnh Bình Quận vương, huynh ấy đã có thể lực của riêng mình, năm ấy khi Thái tử yên vị từng hiến kế ép vua nhường ngôi, những chuyện này nàng có biết không? Nàng tới xin ta còn không bằng thử nghĩ, huynh ấy có thể cho nàng điều gì, huynh ấy thật sự đã cho nàng những gì!”

Ta ghen hòng không trả lời, nhưng lại như hiểu ra gì đó, đầu óc ngổn ngang trăm mối. Một lúc lâu sau mới đột nhiên nhớ ra, rất nhiều năm trước, chàng từng nắm tay ta viết một chữ. Trong mắt ta hiện lên chữ ấy, cả bài thơ chàng viết để che giấu nó, có chút không dám tin, “Ngài nói thật?”

Quả đúng là Lý Thành Khí từng nói, với nét chữ của ta, dùng một chữ kia có thể sai bảo tất cả người của chàng. Nếu đúng là vậy...

Lý Long Cơ lạnh lùng nhìn ta, “Từ trước tới nay ta luôn thành thật với nàng, có khi nào lừa nàng chưa?”

Nói xong câu này bèn phất tay áo bỏ đi, để ta ở lại một mình đứng ngây người nơi đó.

Đông Dương thấy cậu ta đi xa, bèn chạy lại, chúa có muốn tới thăm Hằng An Vương nữa không?”

Ta thần thờ gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Tới Thọ Xuân Vương phủ.”

Nàng ngạc nhiên nhìn ta, “Không vào trong ả?”

Ta cười khở lắc đầu, vào cửa không thỉnh an mà đã đi, quả thật bất hiểu, nhưng hiện tại không thể chậm trễ chuyện liên quan tới mạng người, đành để lần sau tới xin lỗi phụ vương vậy.

Tới khi đến Thọ Xuân Vương phủ, Hà Phúc hay tin ta đến bèn vội vàng chạy ra ngoài đón, rồi trực tiếp đưa ta vào thư phòng của Lý Thành Khí. Suốt dọc đường không hề nhìn thấy ai đặc biệt, ta khẽ hỏi, ông phi... hoặc nữ quyến trong phủ có ở đó không? Có gì bất tiện không?”

Y cười đáp, “Quận chúa không cần lo lắng, hơn nửa phủ này là cấm địa đối với nữ quyến, Quận vương đã không muốn gặp, thì không kẻ nào dám cãi lời.”

Nghe câu này xong, ta bỗng thấy lòng mình bối rối, không nói gì nữa.

Tới khi ngồi xuống rồi, y mới cung kính hành lễ, nãy ngoài kia sợ đông người lắm thị phi, xin Quận chúa đừng trách tội.”

Ta cười ngược, “Không cần hành đại lễ như thế, mau nói chuyện quan trọng đi.”

Y vội vàng đứng dậy bấm báo, “Hạ Chí đã đưa thư cho tiểu nhân rồi, tiểu nhân sẽ sớm gửi thư đi, nhưng...” Y hơi lưỡng lự, cuối cùng vẫn nói thật, “Chỉ e khi Quận vương nhận được thư, đã không thể cứu vãn nữa rồi.”

Điều y nói cũng là điều ta nghĩ, nhưng vẫn khiến ta hựt hẫng.

Lần đầu tiên ta gặp y là ở bên bờ Khúc Giang, khi ấy y đã là thân tín của Lý Thành Khí rồi, hiện giờ Lý Thành Khí không ở đây, ta cũng chỉ có thể tới hỏi y.

Ta không muốn kéo dài thời gian, hỏi thẳng vào vấn đề, “Người có biết mật lệnh thân tín của Quận vương không?”

Y gật mình, vội vàng gật đầu, “Tiểu nhân biết, nhưng cũng chỉ biết là có thứ này, chứ không biết rõ cụ thể ra sao.”

Ta thoáng im lặng, rồi nói ông phải là vật dụng, mà là một chữ, phải là chữ Quận vương tự tay viết, có đúng không?”

Y không hề bất ngờ mà đáp ngay, “Thưa phải.”

Ta đang cân nhắc, có nên hỏi tiếp hay không thì y đã biết ta đang nghĩ gì, cúi người nói, “Mật lệnh này rất quan trọng, Quận chúa muốn sử dụng thế lực bên cạnh Thánh thượng của Quận vương?”

Ta không ngờ y lại nói thẳng ra như thế, có chút khó xử.

Y không đứng dậy mà quỳ xuống, ta hoảng hồn, vội vàng nói người biết quan hệ giữa ta và Quận vương, có gì cứ nói thẳng, không cần phải quỳ như thế.”

Lúc này y mới ngẩng đầu lên nhìn ta, “Lời tiểu nhân sắp nói đây không phải là ý của Quận vương trước khi đi, mà chỉ là suy nghĩ riêng của tiểu nhân mà thôi.”

Ta thấy vẻ nghiêm túc toát lên từ y, bèn gật đầu nói đi đừng ngại.”

Y vẫn do dự, tới khi thấy ta gật đầu, mới khẽ thở ra, đập đầu thật mạnh, “Tiểu nhân biết, đối với Quận vương mà nói, Quận chúa còn quan trọng hơn cả giang sơn, nhưng chuyện này không chỉ ảnh hưởng tới nghiệp lớn

của Quận vương, mà còn ảnh hưởng tới cả tính mạng gia đình của ngài, ảnh hưởng tới toàn phủ, thậm chí là cả sinh tử tồn vong của phía Tương Vương.”

Ta nhìn chăm chăm vào y, “Nếu ta muốn cứu Vĩnh Thái Quận chúa...”

Y quả quyết, “Chỉ có cung biến, nhưng giờ thế lực của Thái tử không còn bấp bênh giống hồi mới vào Lạc Dương, giờ đã vô cùng khó đoán.”

Y ngưng một lát, lại nói, “Chắc chắn Quận chúa tường tận xích mích giữa Uyển Nhi cô nương và Thái tử. Hơn nữa hiện giờ Thái Bình Công chúa cũng không còn ần ần như năm xưa, xin Quận chúa cân nhắc.”

Sinh tử tồn vong, bốn chữ quá nặng nề.

Tách trà trong tay có hơi nóng, ta cố chịu đựng cơn đau khủng khiếp trong tim, run rẩy đưa tách trà lên nhấp một ngụm, lại thấy môi lưỡi của mình tê rần.

Đây là thư phòng của chàng, ta thậm chí còn nhìn thấy cảnh chàng ngồi sau thư án, ngẩng đầu nhìn ta.

Dù là ánh mắt tinh khiết ấm áp như trước kia hay ánh mắt dần đượm vẻ lạnh nhạt sau những cuộc giết chóc, thì chàng vẫn là chàng, vẫn là Lý Thành Khí vì ta mà không màng tính mạng, bảo vệ ta khỏi đàn ngựa phát cuồng. Nếu giờ chàng ở đây, chắc chắn sẽ không nói ra những lời này, chàng sẽ chỉ nói, “Vĩnh An, nàng cứ yên tâm, mọi chuyện đã có ta.”

Nhưng phía sau tấm màn khuất chàng đã phải làm những gì, phải thỏa hiệp bao nhiêu, chưa từng có ai nhắc đến.

Hà Phúc nói đến đó thì ngừng, né không kể ra những lợi hại trong đó, cuối cùng vẫn cho ta hai chữ “cân nhắc”.

Những năm qua ta đã chứng kiến bao chuyện, sao có thể không hiểu?

Ta im lặng bao lâu, y cũng cúi đầu, quỳ bấy lâu. Tới khi trà đã trở nên lạnh ngắt, ta mới chậm rãi đứng dậy nói, “Người nói đúng.”

Nói xong, ta khẽ liếc nhìn vị trí chủ tọa đang trống không, rảo bước ra khỏi thư phòng.

Khi về tới cung, ta đuổi mọi người đi, ngồi sau thư án.

Cơ thể ta lúc lạnh lúc nóng, nhưng không muốn cử động dù chỉ một chút.

Nửa năm trước ta còn nhìn thẳng vào Lý Long Cơ, nói đồng dục với cậu ta, nếu có một ngày, phải lựa chọn người thân của mình với Uyển Nhi, ta chỉ đành dứt bỏ Uyển Nhi. Nhưng không ngờ người đó lại là Vĩnh Thái, một Vĩnh Thái ngây thơ không hề toan tính.

Từ Đại Minh Cung tới Thái Sơ Cung, từ hồ Thái Dịch tới núi Long Môn, muội ấy đều từng kéo tay ta, có cười có khóc.

Muội ấy bảo vệ ta, yêu thương ta, tin ta, kính trọng ta, nhưng rốt cuộc ta lại không giúp được gì, cũng không dám làm gì.

Ta chỉ thấy mắt mình cay xè, từ từ nhòai lên bàn. Mê man không biết bao lâu, bỗng cảm thấy có người vỗ lên vai mình, khi ta ngẩng đầu lên, Lý Long Cơ đã đứng bên thư án, nhìn ta chăm chú.

“Muộn lắm rồi ngài còn đến đây làm gì?” Nói xong ta mới cảm thấy họng mình đau như thể bị thiêu đốt.

Cậu ta chậm rãi ngồi xuống, trong mắt lộ vẻ đau lòng nh An, Đông Dương nói cả bữa trưa lẫn bữa tối nàng đều không ăn.”

Ta im lặng không nói, cậu ta lại tiếp lời uyển này phức tạp hơn nàng tưởng nhiều, nàng nghĩ Hoàng tổ mẫu không hay biết gì? Trừ phi là Người quyết

tâm, nếu không chẳng ai có thể động vào cháu chắt ruột thịt của Người.”

Ta lắc đầu đi đi.”

Từ tối qua đến hôm nay, ta đã nghe thấy quá nhiều vương mắc cùng lợi ích, từng câu từng chữ cậu ta lặp lại, chẳng qua đang đắm sâu vào cùng một chỗ, khiến ta đau đến chết lặng.

Cậu ta vươn tay muốn kéo ta, nhưng ta lại nói trước, “Xin Quận vương tự trọng.”

Lý Long Cơ ngồi ngược sáng, đôi mắt càng thêm u ám, ta tránh ánh mắt của cậu ta, không nói gì nữa.

Cậu ta ngồi bên cạnh ta, ta cũng chỉ có thể ngồi yên, không muốn chất vấn cậu ta câu “nghiêm trị không tha”, hơn nữa những gì ta làm lúc này không khác gì cậu ta. Một người nghe lời Hoàng cô tổ mẫu, một người là từ bỏ cơ hội cứu người.

Chung quy, cũng chỉ tự bảo vệ mình mà thôi.

Rất lâu sau, cậu ta mới khẽ nói đưa nàng đi gặp Vĩnh Thái lần cuối.”

Ta ngoảnh đầu lại không dám tin, lặp lại lời cậu ta, “Ngài đưa ta đi?”

Cậu ta gật đầu, “Muộn thế này ta mới vào cung là để đưa nàng tới gặp Vĩnh Thái.”

Chỉ một câu nói đã khuấy đảo tâm trí ta, ta muốn khiến mình bình tĩnh hơn, muốn suy xét những thiệt hơn trong đó, nhưng cuối cùng mong muốn gặp Vĩnh Thái đã đè ép tất cả, sau cùng ta gật đầu nói, “Cảm ơn ngài.”

Cậu ta như đang cười, nhưng trong nụ cười có phần gượng gạo, “Ta máu lạnh tuyệt tình, không tim không phổi, lại có thể có được lời cảm ơn của nàng, đời này cũng không còn gì hối tiếc.”

Ta lẳng lẳng nhìn cậu ta, “Ngày sau ta nhất định trả ơn.”

Cậu ta mỉm cười, chống tay lên góc bàn đứng dậy, “Đi thôi.”

Sau lời ấy, cậu ta không hề nói với ta thêm một câu. Tới khi lên xe, nói nhỏ với người bên ngoài đôi câu, im lặng suốt quãng đường, tới khi đến cửa sau của phủ, cậu ta mới ra hiệu bảo ta lấy mũ trùm đầu che hơn nửa gương mặt, ta nghe lời cậu ta đội mũ vào, ngẩng đầu lên lại thấy cậu ta đang nhìn mình chăm chú.

“Có chỗ nào không ổn sao?” Ta nhắc mũ lên nhìn cậu ta.

Cậu ta lắc đầu, “Nhớ hồi còn bé, nàng cũng ăn mặc như thế ở trong Quốc Tử Giám. Thoáng cái đã ngần ấy năm rồi.”

Ta bỗng thấy xót xa, kéo mũ xuống che khuất đôi mắt.

Dù có không đành lòng, cũng phải chấm dứt, cũng phải tổn thương.

Một Hoàng vị đã đủ khiến hai anh em họ tương tàn, ta không muốn trở thành mối hận thứ hai.

Từ khi Vĩnh Thái lấy chồng, đây là lần đầu tiên ta bước vào phủ của nàng.

Ta không nỡ nhìn khung cảnh hoa cỏ đua sắc, nước chảy róc rách xung quanh, mà chỉ cúi đầu theo sát bước chân của Lý Long Cơ, đi theo người cầm đèn lồng dẫn đường, tới gần một hậu viện bị khoá.

Người canh cửa thấy Lý Long Cơ bèn lập tức cúi người hành lễ, đồng loạt khê hô Quận vương, cậu ta chỉ bảo mở khoá, rồi nghiêng đầu nói với ta, “Nhanh đi nhanh về, ta đứng ngoài đợi nàng.”

Ta nhìn vẻ mặt cậu ta, biết cậu ta không muốn vào trong, bèn gật đầu rào bước tiến vào.

Trong viện vô cùng yên tĩnh, dường như không có tiếng ai đi lại.

Ta đứng trước cửa phòng, do dự rất lâu, mới khẽ đẩy cửa ra. Trong phòng không có một ánh nến nào mà chỉ có ánh trăng xám trắng chiếu nửa căn phòng, nửa còn lại thì tối đen, xung quanh vắng đầy đồ bị đập phá, ta sợ nếu vào tiếp phải chẳng chỉ còn một thi thể lạnh lẽo, rất lâu sau ta mới cất tiếng gọi Vĩnh Thái.

“Tỷ tỷ?” Giọng muội ấy vọng từ trong ra, ta vội đáp, lúc này mới có sức mà đi vào. Muội ấy như muốn đứng dậy lục tìm thứ gì đó, nhưng bỗng ngừng lại, “Thôi, không để tỷ nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của muội nữa, mặt đất rất bừa bộn, tỷ đi chậm thôi.” Từng câu từng chữ của muội ấy đều rất rõ ràng, ngoài chất giọng khàn đặc mệt mỏi.

Mắt ta dần thích ứng với bóng tối, lúc này ta mới thấy muội ấy đang nghiêng người tựa vào đầu giường, như thể đang cười với ta. Góc tối âm u đó như thể nói lên muội ấy đã đi rồi, tựa như đang ở bên bờ suối vàng nhìn ta, tim ta đập chậm dần nhưng chân vẫn không ngừng bước, tới khi ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay muội ấy, mới hoảng hốt nhận ra lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi lạnh.

“Hoàng thượng đã hạ Thánh chỉ như thế, cũng chỉ có tỷ tỷ dám đến gặp muội lần cuối.” Nàng cũng nắm lấy tay ta, đôi tay ấy lạnh tới đáng sợ.

Họng ta đắng chát, thoáng chốc nước mắt đã trào ra, “Muội gọi ta là tỷ tỷ mười mấy năm, vậy mà ta chỉ có thể làm tới đây...” Bao lời như nghẹn nơi cổ họng, dù có áy náy thế nào cũng đành phải nuốt xuống.

Đời này nàng luôn cười, chỉ hận mỗi Hoàng cô tổ mẫu, cũng tốt hơn bị tất cả người thân phản bội.

“Đã đủ rồi, từ khi Bệ hạ hạ chỉ tới nay, cuối cùng cũng có người tới thăm muội.” Nàng cúi đầu, “Bao năm qua cuộc sống của muội quá viên mãn. Phụ vương mẫu phi quay về Thái Sơ Cung, anh chị em ruột thịt thường

xuyên ở bên, tuy đành phải buông tay Trương Cửu Linh theo ý Hoàng thượng nhưng lại có được một mối lương duyên khác. Năm ấy khi được gả đi muội khóc suốt ngất, phu quân luống cuống dỗ muội cả đêm, tới giờ vẫn không hiểu sao muội lại khóc thảm thiết đến vậy, nghĩ lại thật đúng là ngốc.” Nàng khẽ vuốt ve cái bụng nhô lên, cười khẽ, “Tỷ tỷ trước nay đều lường trước những việc chưa xảy ra, lời tỷ nói trên núi Long Môn năm ấy cuối cùng cũng đã ứng nghiệm rồi, chỉ tiếc cho đứa bé này.”

Nàng nói ngắt quãng, nhưng từng từ từng chữ như đang cứa nát tim ta.

Rất lâu sau ta mới nắm chặt tay muội ấy, muốn hỏi muội ấy có mong muốn gì không. Nhưng lời đến đầu môi lại phát hiện thật buồn cười, đời người phụ nữ điều quan trọng nhất là chồng con, thì cả hai sẽ chết cùng muội ấy rồi, còn gì nữa đâu? Muội ấy còn gì để mà lưu luyến nữa?

Nàng nhắm mắt, từ từ ôm lấy eo ta.

Cơ thể nàng gầy gò như co trong lòng ta, từ một tiếng nức nở khẽ khàng, sau lại thành tiếng khóc xé gan xé ruột, lấp đầy mọi góc trong phòng, cuối cùng khi thở không ra hơi, muội ấy mới nói uyển lời tới Thành Khí ca ca hộ muội... Muội sẽ chờ dưới tuổi vàng, chờ ngày huynh ấy lên ngôi Hoàng đế, chỉ huynh ấy mới có thể khiến nhà họ Lý thực sự bình an.”

“Được.” Tần mắt ta cũng đã nhòa mờ, cắn chặt môi không để mình khóc ra tiếng, chỉ ôm ghì lấy muội ấy, khẽ nói sẽ giúp chàng, giúp chàng hoàn thành mong muốn của muội.”

Bên ngoài dường như có người đang gọi tên ta, nhưng nàng vẫn ôm ta không chịu buông tay, ta cũng để yên cho nàng ôm, từng tiếng Vĩnh An vang lên như đang róc thịt, xé tim ta.

Vĩnh An Vĩnh An, cái tên này rốt cuộc có thể bảo vệ ai bình an?

Thành Khí, Thịnh thế vĩnh an của chàng, rốt cuộc còn phải chờ đến bao giờ...

Năm đầu Đại Túc, Thiệu Vương Trọng Nhuận, Vĩnh Thái Quận chúa, chồng của Quận chúa là Võ Diên Cơ vì bí mật tụ hội gièm pha hai anh em họ Trương mà bị Trương Dịch Chi tố cáo với Thánh thượng. Thánh thượng nổi trận lôi đình, mồng ba tháng chín, ra lệnh bắt ba người phải tự sát tạ tội.

Ta không ra ngoài từ ngày hôm ấy, vẫn ăn uống viết chữ như ngày thường, đọc những cuốn sách xưa cũ, nghỉ ngơi đúng thời gian. Tới khi muội ấy mất được mười mấy ngày, tin tức này mới truyền ra khỏi cung, không ai dám nói không ai dám bàn luận.

Một hôm dùng xong bữa trưa, ta vừa ngồi xuống sập, tiện tay cầm quyển sách đọc từ hôm qua lên bỗng nghe thấy có tiếng người thỉnh an. Ta bất giác ngẩng đầu lên thì thấy Lý Thành Khí đang bước dần về phía mình, trong đôi mắt ấy chan chứa nỗi đau vô ngần, ta bần thần nhìn chàng, không dám động đậy cũng không dám mở lời, tới khi được chàng ôm vào lòng ta mới nghe thấy tiếng tim mình đập, mỗi nhịp đập đều nặng nề tới đón đau.

Ta nghe thấy nhịp tim chàng đập cũng y như ta, rất lâu sau mới khẽ hỏi, “Có mệt không?”

Chàng ôm ta, thấp giọng nói nhinh An, đừng nói nữa, nàng không cần phải nói chuyện với ta, hãy để ta ôm nàng.”

Ta khẽ vâng, để mặc chàng ôm lên sập, ta áp vào lòng chàng, nước mắt bắt đầu không kìm được tuôn rơi, tới lúc thấm ướt cả vạt áo trước của chàng, mới nghẹn ngào lên tiếng, “Vĩnh Thái nói, muội ấy sẽ đợi chàng, đợi Thịnh thế vĩnh an của chàng.”

“Ta nghe thấy rồi.” Chàng khẽ vỗ về lưng ta, dịu dàng nói, “Ngủ một lúc đi, ta sẽ ở bên nàng.”

Chương 16

Năm đầu Đại Túc, Hoàng cô tổ mẫu di giá về Trường An, đại xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Trường An.

Trường An, “Trường trị cửu an” của thiên hạ.

Năm ấy khi di giá tới Lạc Dương, vị thầy già trong Quốc Tử Giám từng nhắc tới câu nói này của Lý Thành Khí. Thế sự đổi thay, nếu giờ đã trở về Trường An, lẽ nào Hoàng cô tổ mẫu thật sự đã hạ quyết tâm hoàn trả giang sơn lại cho họ Lý?

Ngày hôm nay mới sáng sớm trời đã âm u, tới bữa trưa thì tuyết bắt đầu rơi. Lúc ta tới không khí trong điện đang vô cùng rộn rã, một tiểu thị vệ cúi người lau tuyết trên gấu y phục và để giày giúp ta, ta nghiêng đầu nhìn sang chỗ chàng ngồi, chàng và Thái Bình đang nói chuyện gì đó, rồi như thể cảm nhận được mà ngoảnh đầu lại nhìn ta, khẽ mỉm cười.

Thái Bình khẽ nói gì đó, chàng nhìn ta, gật đầu đáp lời, khiến Thái Bình phải che miệng cười.

Tuy ta không nghe rõ hai người họ nói gì, nhưng có thể đoán được có liên quan đến ta, vội vàng nghiêng đầu né tránh, bước vào trong điện thỉnh an. Trương Dịch Chi ngồi bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu đang cười nói vui vẻ, thấy ta bèn gọi một tiếng Quận chúa. Lúc này Hoàng cô tổ mẫu mới cười, “Vĩnh An, nghe nói sau khi về đây con liền đổ bệnh tới tận bây giờ, có phải là vì không quen thời tiết ở Trường An không?”

Ta vội vàng mỉm cười lắc đầu, “Vĩnh An từ nhỏ đã theo bên Hoàng cô tổ mẫu, mỗi mùa đông tới là phải ốm nặng một lần, con đã quen rồi ạ.”

Hoàng cô tổ mẫu gật đầu, ý bảo ta ngồi xuống.

Ta vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ còn lại mỗi chỗ Vĩnh Thái thường ngồi. Bất giác ta bỗng thấy tim mình lạnh đi, nhưng vẫn bước nhanh qua mỉm cười ngồi xuống. Vừa bưng tách trà lên, đã nghe thấy tiếng Hoàng cô tổ mẫu gọi, bèn đặt tách xuống đứng dậy.

“Nhắc tới bệnh của con, vừa nãy Thái Bình và Thành Khí còn nói muốn Trẫm giúp nhà chùa xây bệnh xá.” Đôi mắt phượng của Hoàng cô tổ mẫu lấp lánh niềm vui, tựa nghiêng vào sập nhìn ta, “Con thấy thế nào?”

Từ sau khi Lý Đường khai quốc, có hòa thượng Hồng Phưởng xây bệnh xá ở chùa Long Hoa, quanh năm giúp đỡ những người ốm yếu bằng số tiền quyên góp được. Trải qua các triều đại đã có chút quy mô, nhưng dầu sao nguồn lực còn yếu, nếu được triều đình giúp đỡ chắc chắn sẽ là chuyện vô cùng đáng mừng. Thế nhưng Hoàng cô tổ mẫu lại cố ý nhắc tới Lý Thành Khí, như thế còn có ẩn ý nào khác...

Ta thoáng im lặng rồi mới cười đáp, “Từ nhỏ Vĩnh An đã không được khỏe, nên hiểu cảm giác bị bệnh lâu năm như thế nào. May mà được sinh là người họ Võ, có phúc được sống trong cung, có ngự y chăm sóc nên đỡ được bao vất vả. Thế nhưng những bách tính bơ vơ không nơi nương tựa, nhưng chỉ có vài ngôi chùa chịu giữ lại chăm sóc, còn phần lớn vẫn đang lưu lạc không được chữa trị.”

Ta liếc Thái Bình, nói tiếp, “Công chúa khoan dung từ bi, Hoàng cô tổ mẫu cũng là người tín Phật, nếu thật sự có thể giúp bệnh xá cứu trợ người nghèo, trẻ em mồ côi, kính lão dưỡng bệnh, thì đúng là đại hỉ cho thiên hạ.”

Tiếng nhạc phía sau tấm bình phong vẫn vang lên, không ngừng vang vọng.

Hoàng cô tổ mầu cười mà không nói, nhưng Trương Xương Tông lại mở lời, “Bệ hạ, Quận chúa nói rất phải, vi thần cũng cảm thấy những người đó thật đáng thương.”

Ta buông mắt, nghĩ lại những lời mình vừa nói, có lẽ không có gì sơ suất.

Một lát sau, Hoàng cô tổ mầu mới bật cười, “Được, Trẫm hạ chỉ ngay hôm nay, cho người kiểm tra bệnh xá của các chùa, giúp đỡ người nghèo, trẻ em mồ côi và những người già cả.” Người nhìn Lý Thành Khí, tiếp lời, “Thành Khí, chuyện này giao cho con.”

Lý Thành Khí đứng dậy lĩnh chỉ hành Khí tuân lệnh.”

Yến tiệc kết thúc, Bệ hạ giữ mình Thái Bình ở lại.

Khi ta đi ra khỏi điện, Đại Minh Cung đã trắng xóa một màu, bức tượng đầu con Ly[1] bằng đá ngoài cửa điện giờ đã bị tuyết phủ dày. Khi ta đương nghĩ qua chỗ Uyển Nhi xem thế nào, hay là tự mình đi về thì phía sau đã có người tới gần, “Muốn về ư?”

[1] Một trong chín người con của rồng.

Khi ta ngoảnh đầu lại, mới nhận ra bên cửa điện chỉ còn mỗi hai chúng ta, “Còn chàng? Xuất cung?”

Có vẻ như chàng rất vui, khẽ mỉm cười đáp, “Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, nên muốn ở bên nàng nhiều hơn một chút.”

Nghe chàng nói vậy ta bỗng thấy ấm lòng, khẽ gật đầu, “Tới hồ Thái Dịch đi, hôm nay tuyết rơi nhiều, có lẽ sẽ không có ai đến đó.”

Chàng đồng ý, dặn Hà Phúc đi chuẩn bị trước, cẩn thận chuẩn bị trà nóng bánh ngọt trong đình các ven đường.

Ta nghe vậy bỗng nhớ tới nhiều năm trước.

Khi Vĩnh Thái vô cớ gây rối, ta và chàng cũng cùng đi dạo quanh hồ Thái Dịch, khi ấy trời trở mưa rào, lúc này tuyết tản mạn trong gió.

Nghĩ tới đây, ta không kìm được nhìn trộm chàng một chút, nhưng lại chạm đúng ánh mắt của chàng. Đôi mắt ấy ngập tràn niềm vui, giống như đang nói chàng cũng nhớ tới chuyện đó. Chỉ một ánh mắt mà như quay ngược lại đêm ấy vào rất nhiều năm trước, ta thấy hơi ngượng ngùng, tới khi đi rất xa rồi mới thở dài, ta đói đến lạ, vậy mà vẫn phải cùng chàng đi dạo, bàn luận về phong cảnh của Khúc Giang.”

Lúc này chúng ta đã cách đại điện rất xa, quả đúng như ta dự đoán, vì hôm nay tuyết rơi nhiều nên hồ Thái Dịch rất yên tĩnh.

Ngoài mấy nội thị cung nữ thân tín đi theo ở phía xa thì không có bất cứ người nào khác.

Chàng dừng bước, khẽ nắm lấy tay ta, “Vĩnh An, tính ra quả thật ta nợ nàng rất nhiều.”

Ta không ngờ chàng dừng lại để nói câu này, không khỏi lườm chàng một cái, cố ý làm mặt lạnh, “Đúng thế, chàng nợ ta rất nhiều đấy.”

Ánh mắt chàng vốn đượm vẻ áy náy, giờ bị ta lườm lại cười nhẹ, “Ừm, bốn vương không có gì để báo đáp, e rằng đời này cũng không đủ.”

Mặt ta nóng bừng, nghiêng đầu nhìn đồng tuyết đọng trên nhánh cây cao, “Năm ấy vào lúc chàng đại hôn, ta từng oán trách bản thân mình. Xưa kia chàng gặp ta là vì mục đích gì, nói lời muốn xin ban hôn trên núi Long Môn có âm mưu gì, ta dường như đều có thể đoán được, nhưng vì sao vẫn bước từng bước tới gần chàng, mà không chịu trốn đi?”

Hình như chàng thấy tuyết ngày một rơi nhiều, nên kéo ta vào noãn các bên hồ, “Nàng cho rằng ta có mục đích gì?”

Ta nổi gót chàng, vẫn không trả lời. Tới khi vào noãn các mới thấy Hà Phúc đã đứng chờ ở đó từ lâu, thấy hai chúng ta bèn vội vã cúi người lui xuống.

Chàng tháo mũ trùm đầu xuống cho ta, phải đi những bông tuyết trên hàng lông mày, mỗi động tác đều rất chậm, rất dịu dàng.

Ta như có thể nghe thấy tim mình đang đập mạnh, quấy phá mọi suy tư, mãi tới khi chàng kéo ta ngồi xuống, ta mới cảm thấy chút hơi ấm từ lòng bàn tay chàng, ta càng không dám nhìn chàng, bối rối nói còn chưa nói xong.”

Chàng như bật cười, “VẬY NÓI ĐI.”

Ta nhìn tay chàng, khẽ nói, “Ta là Võ gia quý nữ, lại thân với Uyển Nhi, khi xưa chàng đối xử đặc biệt với ta như thế, chẳng qua là vì coi ta là một quân cờ của chàng, đúng thế không?”

Không gian im ắng không một tiếng động, chàng không đáp lời.

Ta yên lặng đợi chàng, tuy đã biết mục đích mới đầu của chàng, nhưng vẫn cảm thấy có phần xót xa.

Rất lâu sau, ta thật sự không chịu đựng cảm giác lo lắng bất an này được nữa, bèn ngẩng đầu lên nhìn chàng, lại thấy chàng khẽ thở dài An, chẳng lẽ trong lòng nàng ta lại là người như thế sao?”

Ta bị chàng hỏi đến sững sờ, chàng ôm lấy eo ta, kéo ta lại gần hơn, “Đó là sự suy đoán hồi đó của nàng, vậy bao năm trôi qua, hình ảnh ta trong mắt nàng có còn xấu xa như thế nữa không?”

Ta nghe mà có phần hoảng hốt.

Quả đúng những phỏng đoán đó đã có từ ngày xưa, bao năm qua ta cũng mặc nhiên cho rằng vậy là đúng, nhưng giờ nhìn lại, tuy những phỏng đoán

đó đều rất có lý, nhưng không phải là chuyện chàng sẽ làm. Nghĩ tới đây, ta cũng không nói nên lời, chỉ nhìn vào đôi mắt đen nhánh dịu dàng của chàng, ta đã thấy người nóng bừng, hoảng hốt và luống cuống xâm chiếm toàn bộ tâm trí.

Chàng không nói gì nữa, đặt ta lên sập, ánh mắt chan chứa quá nhiều tâm sự, nhiều tới nỗi khiến ta ngệt thở.

Ta nhắm mắt lại theo bản năng, cảm nhận làn môi chàng hôn từng tấc lên môi và khắp gương mặt ta, hai hơi thở dần đan xen vào nhau, không rõ là ai khiến ai bối rối.

Chàng trước nay không phải là người hay thể hiện tình cảm, nhưng chỉ cần cảm nhận được cảm giác nóng hầm hập hiếm khi có từ lòng bàn tay của chàng thì đã biết điều đặc biệt của ngày hôm nay. Ta và chàng, bao năm qua bị ngăn cách bởi bao người, giờ phút này cuối cùng cũng ở bên nhau.

Bàn tay chàng trượt từ mang tai vào trong nội y, nhưng đôi môi vẫn quấn quít lấy ta không rời, không cho ta một cơ hội nghỉ ngơi hay chùn bước.

Tim ta đập điên cuồng, như có gì đó đang muốn thoát ra, như đã nung nấu, đã nóng lòng suốt bao năm bao tháng, bào mòn mọi lý trí còn đọng lại trong đầu.

Dường như Lý Thành Khí đang đợi ta thích ứng, hoặc là kháng cự. Mỗi lần đụng chạm là mỗi lần không ngừng lưu luyến nơi mình đã lướt qua, cảm giác dịu dàng lại mãnh liệt chưa từng có ấy như khiến ta quên cả hô hấp.

Khoảnh khắc này, mọi sự rụt rè, hoang mang và sợ hãi, khát vọng bỗng trở nên thật xa lạ.

Cái ôm quá mạnh mẽ, nụ hôn quá nồng nàn, lại đan xen sự dịu dàng quý trọng lặng lẽ chảy trôi trong cảnh quấn quít dữ dội. Chàng mang trong mình thiên hạ, niềm tin chàng giữ vững, ta đã quen quá nhiều điều thuộc về

chàng, nhưng chàng lúc này lại vô cùng xa lạ, dấy lên khát vọng muốn đào sâu tìm hiểu trong lòng ta.

Một sự chờ đợi quá lâu, chúng ta đã đợi quá lâu.

Cuối cùng, hai gò má ta cũng ướt đầm, ôm lấy tấm lưng đầy mồ hôi của chàng, đón lấy nụ hôn của chàng. Không còn lo lắng không còn tránh né, mà dốc hết tình cảm vào mỗi tình trọn đời này, ta yêu chàng, từ buổi ban đầu ngây thơ đã yêu chàng sâu đậm, không thể chấp nhận ai khác. Tới khi chàng dịu dàng tiến vào, gương mặt ta đã vương đầy nước mắt, khi mở mắt ra đã thấy một đôi mắt chuyên chú thâm tình chạm sâu tới đáy lòng.

Khoảnh khắc ấy, ta sẽ ghi nhớ suốt đời.

Sự lưu luyến của chàng dốc hết vào buổi chiều tuyết rơi hôm nay, không chừa lại chút nào.

Trong lúc triền miên không dứt, chàng luôn gọi tên ta, lặp đi lặp lại từng lần, nhắc nhở ta rằng, đó là chàng.

Tới khi sức đã cạn, cảm xúc bình ổn, ta mới cuộn mình trong lòng chàng, áp sát vào ngực chàng, thẩn thờ nghe tiếng tim đập loạn nhịp. Chàng ôm ta như ôm một đứa trẻ, không ngừng hôn lên mặt ta, lắng lặng dỗ dành. Khoảnh khắc ngọt ngào này chỉ có hai ta chia sẻ với nhau, chỉ cần nghĩ vậy thôi đã thấy hạnh phúc.

“Tuyết đã ngừng chưa?” Ta ngẩng đầu nhìn chàng, sau đó nhìn thấy dục vọng trở lại trong đôi mắt chàng.

Đây không phải là chuyện kiêu ngạo nhất của một người phụ nữ ư? Trong mấy đêm yên tĩnh, Uyên Nhi từng thủ thi tâm sự chuyện thầm kín nhất cho ta nghe, khi ấy tuy ta đã từng trải, nhưng làm thế nào cũng không cảm nhận được cảm giác ngọt ngào trong mắt nàng. Nhưng chính vào những ngày tháng tới muộn này, ta mới hiểu, đây quả là niềm hạnh phúc của một người

phụ nữ. Người đàn ông mình yêu nhất bày tỏ khao khát thẳng thắn với mình.

Hôm ấy tới tận hoàng hôn chàng mới lấy chăn gấm bọc ta lại, ôm ta tới bên cửa sổ ngắm tuyết.

Ta nằm trong lòng chàng, mệt tới nỗi không mở nổi mắt, “Trời tối rồi.”

Chàng ừ một tiếng rất nhỏ, “Năm ấy ta gãy tay cũng vào một đêm tuyết rơi, tới khi phát hiện ra mặt thầy thuốc gần như đã trắng bệch, ta mới biết vết thương nguy hiểm tới nhường nào. Đêm ấy ta nghĩ, nàng đang làm gì? Đang đọc sách, luyện chữ, hay là đang ngủ?”

Tim ta nhói đau từng hồi, nhưng vẫn đáp lời chàng, dịu dàng nói thế thôi ư?”

Chàng nhìn ta say đắm, rất lâu sau mới cất tiếng, “Chỉ có thế, lúc ấy ta chỉ muốn biết, Vĩnh An của ta đang làm gì mà thôi.”

Tháng giêng năm hai Trường An, đại hội tuyển võ được tổ chức.

Mỗi lần Uyển Nhi nhắc tới đại hội tuyển võ lần này mặt đều tươi như hoa. Năm rồi nàng gặp một thiếu niên thi văn đứng trên điện, thông thuộc cổ kim, đối đáp trôi chảy, cũng chỉ cảm khái vài câu rồi thôi, nào ngờ lần này lại khác hẳn.

Ta tựa vào ghế, bỏ giày ra, rồi cuộn tròn người trên ghế. Đúng lúc đang nghe hay bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng thỉnh an, ngẩng đầu lên thì thấy chàng đang đi về phía ta, Uyển Nhi khẽ ho, vội vàng xuống sập thỉnh an, “Quận vương”.

Chàng vui vẻ gật đầu, “Không cần đa lễ.”

Nụ cười của chàng tuy rất nhẹ, nhưng khi tới chỗ ta lại như sâu vô cùng, như vẫn còn điều gì đó khác lạ.

Đột nhiên Uyển Nhi cúi người nói, “Vậ nô tỳ xin cáo lui.” Nói xong nàng quay sang liếc ta một cái đầy ẩn ý, ta đang lúng túng vì để họ chạm mặt, giờ lại dở khóc dở cười vì ánh mắt này của nàng. Tới tận khi nàng khuất bóng, Lý Thành Khí mới bước tới trước mặt ta, đưa tay chạm vào đôi chân trần của ta.

“Mới tháng giêng mà nàng đã để chân trần chạy khắp nơi, sẽ bị lạnh mất.”

Mặt ta nóng bừng vì bị chàng đụng vào, vội vàng đáp, “Tay chàng mới lạnh.”

Chàng chỉ cười nhìn ta, không nói gì. Bỗng Hạ Chí bước vào, đưa túi sưởi vào tay chàng, rồi lại hỏi có muốn dùng bữa tối ở đây không, chàng dặn dò đôi câu, nhưng đều là những thứ ta phải kiêng ăn hoặc không thích ăn. Đợi khi Hạ Chí đi rồi, ta mới từ từ mỉm cười, nhìn chàng nói, “Hạ Chí theo ta bao lâu, những điều chàng bảo đã thuộc lòng như cháo rồi, còn cần chàng dặn hết lần này tới lần khác nữa?”

Chàng áp tay vào túi sưởi, bước tới bên cạnh ta, tiện tay ôm ta lên đùi, “Ta sợ Hạ Chí không nhớ.”

Ta nhìn ra bên ngoài thỉnh thoảng có cung nữ đi qua, liền thấy không tự nhiên, giãy giụa này không phải là Thợ Xuân Vương phủ của chàng.”

Ánh mắt chàng chan chứa ý cười, đặt túi sưởi xuống, rồi lại thò tay nắm lấy chân ta, “Giờ còn lạnh không?”

Ta bị chàng dọa cho giật nảy mình, muốn tránh ra chàng lại nắm càng chặt.

Trong lúc lơ đãng, suýt nữa ta ngã khỏi người chàng, cuối cùng chàng ôm chặt lấy eo thì mới được cứu. Không hiểu sao ta bỗng thấy hồi hộp, tránh

không nhìn vào mắt chàng, thuận miệng nóiy hôm nay tổ chức hội võ, chàng đã đi chưa?”

Chàng gật đầu, “Đi rồi, quả thật rất đáng xem.”

Vừa nãy nghe Uyển Nhi nói ta đã thấy ngựa ngáy, giờ thấy chàng nói vậy lại càng muốn đi xem, “Chàng và Uyển Nhi kể làm ta cũng muốn đi xem.”

Chàng khẽ mỉm cười, “Được.”

Ta nhìn chàng vô cùng ngạc nhiêno thoải mái vậy?”

Chàng không hề để ý đáp, “Nàng muốn tới không phải là chuyện khó, chỉ cần đi theo ta là được.”

Ngày hôm sau chính là ngày thi bắn cung.

Hoàng cô tổ mẫu gần đây không được khỏe lắm, nên chỉ có Thái tử và Thái Bình lộ diện, nhưng chẳng qua cũng là đến xem chơi mà thôi. Khi ta và Lý Thành Khí tới, đúng lúc nhìn thấy hai người họ đang cúi đầu nói chuyện, Thái tử chỉ mỉm môi cười, còn Thái Bình chốc chốc lại cười rộ lên. Khi bà ta cười đến vui vẻ, tuy mọi người xung quanh không hiểu gì nhưng cũng cười phụ họa theo.

Khí thế ấy đã sớm vui lấp Thái tử.

“Thành Khí.” Thái Bình bỗng nhìn về phía này, “Nghe nói người từng múa kiếm trước mặt nhiều người trong Lâm Tri Vương phủ, khiến vương tôn triều thần phải thán phục?” Bà ta vừa nói ra câu này, những người có mặt tối hôm đó đều lên tiếng phụ họa.

Lý Thành Khí chỉ khẽ cười, đáp, “Hôm ấy chẳng qua là mượn võ kết bạn với Diêu đại nhân, nên chỉ làm cho vui thôi.”

Thái Bình bật cười, “Hôm nay là ngày thi bắn cung, vừa hay Diêu đại nhân cũng ở đây, chỉ bằng lát nữa hai người so tài thêm một lần nữa, đồng thời cũng để thí sinh dự thi được chứng kiến khí thế của Hoàng tôn họ Lý chúng ta, thế nào?”

Ta đưa mắt nhìn Lý Thành Khí, chàng thoáng trầm ngâm rồi mới gật đầu, “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thái Bình cười khen, rồi lại cúi đầu trò chuyện cùng Thái Tử.

Thấy ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Thái Bình, ta mới khẽ hỏi cô làm thế có ý gì không?”

Chàng nghiêng đầu nhìn ta, “Có lẽ có, mà cũng có thể không.”

Ta nhìn chàng khó hiểu, chàng thoáng dẫn đo rồi nói đây Long Cơ làm rất nhiều chuyện, ngấm ngầm bắt tay với đại thần, từng có người nói Tô An Hằng cũng bị đệ ấy sai khiến, dâng tấu xin Hoàng tổ mẫu nhường ngôi cho họ Lý.”

Ta sợ hết hồn, bèn hỏi tiếp, “Bởi vậy Thái Bình có ý muốn chàng trông chừng Long Cơ?”

Chàng khẽ gật đầu, “Mưu tính của cô cô quá sâu, không muốn Long Cơ làm loạn đại cục.”

Ta cười khờ nhìn chàng, “Mối quan hệ thiệt hơn trong đó chàng phải cân nhắc cho kỹ, chàng hiểu tính của Long Cơ, quá suy tính thiệt hơn.”

Chàng mỉm cười, không nói gì.

Ước chừng ngồi như thế được một lúc, Thái Bình mới bảo ra ngoài xem sao.

Mọi người nối gót theo sau, ta lại nhàn nhã đi phía sau cùng chàng, nghe chàng giải thích hội võ sơ bộ, “Hôm nay là bắn cung, mấy hôm trước là dùng thương trên ngựa, kiêu quan, vác nặng.”

Bên cạnh có người khom lưng thỉnh an, chàng gật nhẹ đầu, nói tiếp, “Muốn qua vòng sơ khảo còn phải kiểm duyệt vóc dáng, ngôn hành và tư chất.”

“Mấy môn thi trước không có gì mới lạ, mấy môn thi sau... đúng là phong cách của triều đình chúng ta.”

Chàng hơi nhướn mày nhìn ta, ta bèn nói, “Văn tài tuyệt đỉnh, võ lược xuất chúng, cũng không quan trọng bằng dung mạo.”

Lúc này chàng mới hiểu ý ta, cười than bằng một câu, nàng đã mắng hết những người vừa có tài lại tuấn tú trong triều rồi.”

Ta chấp tay rồi hà hơi vào, thời tiết thật lạnh, kể cũng khó cho những người dự thi. Chàng thấy ta vậy, bèn dứt khoát vươn tay ra, đặt đôi tay ta vào trong lòng bàn tay của mình, “Nàng từ nhỏ đã sợ lạnh, mà hai hôm nay lại là lúc lạnh nhất, về lều đợi ta trước nhé?”

Ta bĩu môi, “Ta muốn xem chàng bắn cung.”

Ta đã nghe người khác nói rất nhiều về chàng, nhưng tận mắt chứng kiến thì rất ít.

Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Quận vương.” Bỗng đằng sau có người lên tiếng.

Ta vội vàng rút tay ra, quay đầu thì thấy Diêu Nguyên Sùng, ông ta nhìn thấy ta cũng có phần ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường. Cỗ này Công chúa sai người tới gọi vi thần, muốn vi thần và Quận

vương so tài bản cung, thần ra sức từ chối nhưng không được, kính mong Quận vương thủ hạ lưu tình.”

Lý Thành Khí cười đáp, “Là Diêu đại nhân thủ hạ lưu tình mới phải.”

Diêu Nguyên Sùng vội vã lắc đầu, rồi lại chấp tay nói so kiếm năm ấy, vì thần từng than rằng một vị Hoàng tôn như thế mà không thể dẫn quân ra trận thì thật đáng tiếc. Đột Quyết không suy tính kĩ càng đã tới xâm phạm nước ta, hoàn thành mong muốn của thần, đồng thời cũng tạo nên tiếng vang anh hùng cho Quận vương. Không đánh mà đuổi địch đi hơn trăm dặm, chỉ mình Quận vương làm được, thần không dám sánh.”

Diêu Nguyên Sùng nói rất nghiêm túc, ta nghe mà không khỏi mỉm cười, liếc Lý Thành Khí một cái. Chàng như có cảm giác, cũng cúi đầu nhìn lại ta, trong đôi mắt đen như mực ấy chỉ có mỗi ảnh ngược của ta, “Vĩnh An, nàng muốn nói gì?”

Ta mỉm môi cười đáp, “Không có gì, ta chỉ nhớ tới màn múa kiếm của chàng dưới ánh đèn và ánh trăng năm ấy thôi.” Nói xong ta còn nhìn sang Diêu Nguyên Sùng cả kiếm thuật của Diêu đại nhân nữa.”

Diêu Nguyên Sùng liên tục nói đã bêu xấu bêu xấu rồi, ta lại tiếp lời, “Một người là Hoàng tôn họ Lý, một người là tài tuần trong triều, hai người đều không thể thua. Quận vương chính là uy nghiêm của Hoàng gia, nếu Diêu đại nhân quá khiêm nhường, há chẳng phải sẽ khiến những thí sinh dự thi kia hiểu lầm rằng Đại Chu không có chỗ cho người tài sao?”

Ông ta thoáng ngây người, rồi mới vờ lẽn chúa nói phải.”

Ta lắc đầu, “Ta chỉ nói bừa thôi. Thực ra chẳng mấy khi có dịp hai người lại so tài, nên không muốn ai khách sáo nhường nhịn ai cả.”

Lý Thành Khí chỉ cười, không nói gì nữa.

Sau khi Diêu Nguyên Sùng đi rồi, chàng mới điềm đạm nói, “Vĩnh An, ta thà rằng nàng giống mấy muội muội của ta.”

Ta nhìn chàng khó hiểu, chàng bật cười, lẳng lẳng nhìn ta, “Đừng suốt ngày nghĩ xem nên giúp đỡ ta thế nào, điều nàng cần nghĩ, điều nàng cần nghĩ, là làm thế nào sinh được con đàn cháu đống cho ta, cũng để trấn an phụ vương ta nữa.”

Giọng chàng rất nhỏ, nhưng từng chữ như nặng ngàn cân, ta nghe mà có phần hoảng hốt. Tới tận khi tiếng tim đập như sắp phá tung màn nhĩ, ta mới cúi đầu nóim đó không phải chàng nói, không muốn sinh con nối dõi, để nó cũng phải chịu nỗi khổ tranh giành Hoàng quyền ư?”

Giọng chàng vang ngay bên tai khi có nàng, ta ngày càng tham lam. Không phải Hoàng vị không phải quyền thế, mà là lấy nàng làm vợ, con cái đông vui.”

Nghe chàng nói vậy, người ta từ trong tới ngoài đều nóng ran, im lặng một lát, chàng lại nóiy là bảo Thẩm Thu tới khám cho nàng?”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của chàng lập tức vỡ lẽ. Ta vừa lúng túng lại vừa quần bách bèn đá cho chàng một cái, “Lý Thành Khí!”

...

Khi tới trường bắn cung, mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa từ lâu.

Ta nhìn thấy Lý Long Cơ ngồi bên cạnh Thái Bình Công chúa phía đằng xa, như thể đang nghe cô cô dạy bảo, sầm mặt mím môi không nói gì. Tới tận khi Lý Thành Khí và Diêu Nguyên Sùng thừ cung, cậu ta mới nghiêng đầu liếc sang, nhưng thái độ vẫn rất khó nắm bắt.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, ta thăm thử dài, bèn ngoảnh đầu lại nhìn hai người đang đứng sóng vai nhau trong trường bắn.

Lý Thành Khí đã cởi áo khoác, giơ cung lên. Sau khi tập trung nhìn vào bia bắn bèn kéo căng dây cung, vừa thả tay mũi tên đã bay vút đi xa, trúng ngay tâm bia. Những lời khen ngợi vang lên như sấm, mọi người còn chưa dứt lời, chàng đã bắn liên tiếp chín mũi, đều trúng ngay hồng tâm.

Ở chỗ của ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng chàng, chàng đứng dưới ánh mặt trời ngày đông, bên giày còn vương vết tuyết đọng, bắn xong ba lượt nữa chàng mới đưa cung cho nội thị đứng bên cạnh. Hai bàn tay ta nắm chặt lấy tách trà, nhìn chàng đăm đăm, đột nhiên chàng ngoảnh đầu lại nhìn ta.

Ta nở nụ cười hiểu ý chàng, chàng cũng nhếch môi, xoay người lại, nói gì đó với Diêu Nguyên Sùng.

Thái Bình rất thích màn so tài ngày hôm đó, bà ta lập tức căn dặn tổ chức yến tiệc trong cung, say tới đêm mới chịu thôi. Cũng bởi vì mệt mỏi cả ngày nên hôm sau phải đến khi sáng bảnh mắt rồi ta mới tỉnh giấc, vừa rửa mặt xong, Thẩm Thu đã lắc người tới thỉnh an, “Quận chúa, tiểu nhân phụng mệnh tới bắt mạch.”

Ta ngạc nhiên nhìn huynh ấy, rồi lại nhìn sang Lý Thành Khí đang uống trà bên cạnh, hai người đều cười tươi rồi nhìn ta, nhìn tới độ ta thấy chột dạ, chỉ có thể lờm Lý Thành Khí một cái, bất đắc dĩ ngồi xuống, đưa cánh tay ra.

Thẩm Thu ngồi cạnh sập, khuôn mặt rất nghiêm túc, cẩn thận bắt mạch.

Rất lâu sau, Thẩm Thu mới thu tay lại, nhìn sang Lý Thành Khí, “Nói thẳng?”

Lý Thành Khí gật đầu, “Nói đi đừng ngại.”

Ta nghe Thẩm Thu nói đã thấy kì lạ, bất giác căng thẳng nhìn Thẩm Thu chăm chăm, “Hai chúng ta còn cần giấu giếm ư? Huynh cứ nói đi.”

Huynh ấy trầm ngâm một lát mới cất tiếng, “Nếu Quận vương muốn có con, có lẽ phải đợi thêm mấy năm nữa.”

Ta giật mình, buột miệng hỏi sao?”

Lý Thành Khí lại đứng dậy, bước tới ngồi xuống bên cạnh ta, “Vĩnh An, đừng lo, cứ nghe Thẩm Thu nói đã.”

Ta gật đầu, lại nhìn Thẩm Thu, thấy huynh ấy như đang đắn đo, tâm trạng ta lại càng xuống dốc. Đang định hỏi, Thẩm Thu đã ngẩng đầu lên nhìn ta, “Khi còn ở trong Lâm Tri Vương phủ, có phải Quận chúa thường xuyên uống thuốc tránh thai?”

Nghe huynh ấy hỏi vậy, ta mới cảm thấy có phần khó nói, nhìn sang Lý Thành Khí, chàng chỉ khẽ nắm lấy tay ta, không lên tiếng.

“Phải.” Ta ngoảnh đầu nhìn Thẩm Thu.

“Hồi ấy thế cuộc còn chưa ngã ngũ, ta quả thật có uống thuốc tránh thai.”

Huynh ấy khẽ thở dài, “Dù thuốc đó có quý đến đâu thì vẫn tổn hại đến sức khỏe. Cho huynh vài năm, huynh sẽ thử điều trị cho muội tốt lên.”

Thẩm Thu nghĩ một lát, lại nói, “Bao năm làm bạn, huynh cũng không dám giấu, dù là huynh thì cũng chỉ có thể nói ‘thử’ mà thôi.”

Ta nghe vậy liền thấy hoảng sợ, những lời còn lại không nghe rõ lắm, còn Lý Thành Khí lại hỏi rất kĩ. Tới khi Thẩm Thu đi rồi, chàng mới trấn an ta, “Đừng nghĩ nhiều quá, nhiều nhất là khó có con, cơ thể không có gì đáng ngại. Chỉ cần từ từ điều trị là được.”

Chàng nói khiến ta xót xa, rất lâu sau mới nói, “May mà chàng còn có rất nhiều thể thiếp.”

Chàng khẽ mỉm cười nhìn ta, “Vĩnh An, mỗi lần nàng không vui, đều phải lấy những lời này ra nói để khiến ta khổ sở hay sao?”

Ta sứt sứt mũi, khóe mắt đã cay cay, cắn môi không lên tiếng.

Chàng cười vui vẻ, “Chỉ cần có nàng, giang sơn ta còn có thể buông tay, huống chi là những thứ khác.”

Giọng chàng êm ái vô cùng, nhưng lại khiến ta ngơ ngẩn.

Đây là lần đầu tiên chàng nói với ta lời này, ta không phân biệt được bản thân đang cảm động hay đang kinh ngạc.

Còn chàng lại như buông một câu vô cùng bình thường, chỉ cười nhìn ta điều nếu nàng muốn có con lắm rồi, thì bốn vương phải cố gắng hơn mới được.”

Ta kêu lên, lập tức đẩy chàng ra, nào ngờ lại bị chàng tóm lấy eo, đè xuống dưới.

Thấm thoát đã ba năm trôi qua, tháng giêng đã cận kề.

Hoàng cô tổ mẫu về Lạc Dương, dưỡng bệnh ở Nghênh Tiên Cung, Người vốn muốn mang ta cùng đi, nhưng Thấm Thu tính ngày e sẽ sinh ngay trong tháng giêng này. Không biết Lý Thành Khí dùng cách gì mà xin Bệ hạ ban chỉ hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đưa được ta ra khỏi Nghênh Tiên Cung, tạm thời ở lại Vương phủ chàng từng sống tại Lạc Dương.

Chân ta sưng phù cả lên, ta lại lười chẳng buồn xuống giường nên cả ngày Lý Thành Khí đều bế ta đi tới đi lui. Ta ôm lấy cổ chàng, cười hỏi nặng không?”

Chàng bèn giả bộ cau mày, nhưng chân vẫn bước chắc từng bước, đặt ta vào trong noãn đình, đắp cho ta một tấm chăn gấm rất dày rồi mới gật đầu, “Rất nặng.”

Ta vuốt ve phần bụng đang nhô lên, dịu dàng nói, “Con yêu, con chưa ra đời phụ vương con đã chiều con như thế, sau này biết làm sao đây?”

Lý Thành Khí chỉ nhìn ta rồi khẽ mỉm cười, đợi ta trêu đủ, mới than thở, “Dân gian có nói phu thê tình thâm có kiếp trước, kiếp này kiếp sau, nhưng chưa từng thấy ai nói chúng ta và con cái cũng có mối duyên ba kiếp này. Vĩnh An, nàng cảm thấy ta thương con hơn nàng ư?”

Ta nghe vậy thì ấm lòng, ấn lên ngực chàng, “Thế thiên hạ trong lòng chàng đâu? Con dân của chàng đâu?”

Chàng đứng dậy, chỉ về phía thành Trường An xa không nhìn tới, “Sau ngày hôm nay, thiên hạ sẽ không còn Đại Chu, mà phục quốc hiệu thành ‘Đường’.” Chàng quay đầu nhìn ta, nụ cười bên môi lan cả vào trong ánh mắt, bỗng như hai ta quay về khoảnh khắc ta và chàng đứng sóng vai nhau trên lầu các ở vườn hoa sen, nhìn yến tiệc Khúc Giang.

Khi ấy ta và chàng tự định hôn ước, mẫu phi của chàng vẫn còn ở nhân gian.

Tuy con đường vẫn khó đi, nhưng chưa từng tới ngõ cụt.

Ta biết ba năm nay chàng qua lại rất nhiều với Thái Bình, họ Lý lên ngôi chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ cần nhìn việc chàng có thể đưa ta ra khỏi Hoàng cô tổ mẫu là có thể đoán được bảy tám phần, nhưng không ngờ ngày

hôm nay, càng không ngờ là tới bây giờ chàng vẫn ở bên cạnh ta. Ta nghiêng đầu, cố gắng ngồi dậy, “Mọi người định làm thế nào?”

Chàng mỉm cười ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ta, “Đã làm rồi. Giờ này Thái Bình và Thái tử, Tể tướng Trương Giản Chi, Thôi Huyền Vĩ và các trọng thần đang gặp Hoàng tổ mẫu, sắp truyền ngôi rồi.”

Tim ta bỗng đập mạnh, tuy đã có chuẩn bị, nhưng sự ung dung trong lời chàng nói vẫn lay động lòng người, “Truyền cho Thái tử?”

Chàng khẽ mỉm cười, thoáng gật đầu, “Truyền cho Thái Tử.”

Năm ngón tay chàng quấn chặt lấy tay ta, vừa định nói thêm, bên ngoài bỗng vang lên tiếng cãi vã rất nhỏ. Chàng chuẩn bị đứng dậy thì đã có một bóng người rào bước tiến vào. Hà Phúc như thể vừa ngẩn vừa lui, không dám thật sự ngăn cản.

Ba năm không gặp, cậu ta đã trưởng thành hơn, đôi mắt phượng giống hệt Hoàng cô tổ mẫu ấy mang theo tia sáng sắc lẹm, không hề che đậy mà nhìn thẳng vào trong đình.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, cậu ta đột nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm về bên này, mím môi không nói gì.

Hà Phúc thấy ta ở đây lại càng sốt ruột hơn, y thở hồng hộc, quỳ dưới nền tuyết lạnh, “Quận chúa đang mang thai, không chịu nổi kinh sợ, xin Quận vương gỡ kiếm ra đã.”

“Gỡ kiếm?” Lý Long Cơ khẽ nhếch mép, “Ta và đại ca máu mủ ruột rà, lẽ nào còn cần làm chuyện này?”

Cậu ta tiến lên hai bước, Hà Phúc lại quỳ lui về phía sau hai bước, không ai chịu nhường ai.

Một người tiến một người lui, lần này cậu ta nổi giận thật, “Cút ngay!”

“Long Cơ.” Lúc này Lý Thành Khí mới buông tay ta ra, đứng dậy nhìn cậu ta, “Đừng trách Hà Phúc. Từ khi Vĩnh An vào đây ở, ta đã lập quy định phải gỡ kiếm. Dù là cô cô, Thái tử hay võ tướng theo ta bao năm, đều phải tuân thủ.”

Lý Long Cơ nhìn Lý Thành Khí, đầu tiên nụ cười tắt ngấm, sau đó đột nhiên lại bật cười sang sảng, ném bội kiếm bên hông xuống đất, “Đại ca nói phải, đệ nhất thời nóng vội nên hồ đồ.”

Lý Thành Khí chỉ khẽ mỉm cười nhìn cậu ta, “Không sao.”

Kiểm tuy đã gỡ, nhưng tâm trạng ta ngày càng chùng xuống, cổ ý ho vài tiếng, mới cười bảo Lý Long Cơ lạnh lắm, mau vào đây sưởi ấm đã.” Nói xong bèn quay sang nhìn người đang quỳ trong tuyết, “Hà Phúc, đi lấy tách trà nóng cho Lâm Tri Quận vương.”

Hà Phúc vội vàng vâng dạ, đứng dậy rồi lui xuống.

Không còn người ngoài mới dễ nói chuyện.

Lý Long Cơ bước vào đình, tự nhiên ngồi xuống cái ghế bên cạnh ta, nhìn chăm chú một lát mới hỏi An, mấy tháng nay ăn ngủ có được không?”

Ta gật đầu, “Ăn được, nhưng ngủ thì khó nói, đêm nào cũng phải tỉnh mấy lần.”

Ta liếc Lý Thành Khí, giấu nhẹm nửa câu sau, người khó ngủ ngon nhất là Thành Khí, mỗi lần ta tỉnh giấc chàng đều nhận ra, rồi vô cùng kiên nhẫn giúp ta xoay người, đỡ ta chìm vào giấc ngủ...

Lý Thành Khí cực kì thản nhiên liếc ta một cái, cười mà không nói.

Lúc này ta mới nhìn sang Lý Long Cơ, “Chuyện gì khiến ngài nổi giận đến vậy?”

Dường như cậu ta cười, nhưng vẫn giấu cơn giận đang âm ỉ, “Ta có vài chuyện muốn nói riêng với đại ca.”

Ta lại phì cười, “Ta thế này, ngài bảo ta tránh đi kiểu gì?” Nói xong bèn nhìn Lý Thành Khí, “Ta nghe được không?”

Lý Thành Khí đành mỉm cười lắc đầu, nói với Lý Long Cơ An thân mình bất tiện, không cần tránh đâu, đệ có gì cứ nói thẳng.”

Lý Long Cơ tiện tay cầm tách trà trên bàn lên, ta vội vàng ngăn lại, “Cái này ngài không uống được, đây là thuốc an thai của ta.”

Cậu ta thoáng sững sờ, bèn đặt xuống, “Vì sao phải an thai? Chẳng nhẽ có chỗ nào không ổn?”

Ta cảm thấy hình như cậu ta có rất nhiều lời muốn hỏi, vội vàng tránh ánh mắt của cậu ta, “Đàn ông con trai đâu nên hỏi chuyện này, nói chính sự trước đi.”

Nhưng cậu ta lại im lặng, không lên tiếng.

Bỗng chốc không khí trong đình có chút lúng túng, nhưng Lý Thành Khí vẫn rất bình thản, rót thêm một bát thuốc ấm đưa cho ta. Ta cầm lấy bát thuốc, khẽ nhấp một ngụm, “Nếu ngài thật sự có lời khó nói thì đợi Hà Phúc tới, ta sẽ bảo y đỡ ta về phòng, anh em hai người tới thư phòng nói chuyện riêng, được không?”

“Không cần.” Cuối cùng Lý Long Cơ cũng lên tiếng, “Hôm nay đệ tới, chẳng qua chỉ muốn hỏi đại ca vì sao lại nhốt đệ trong thành Trường An suốt mười mấy ngày, đối xử với đệ như trọng phạm mắc tội giết người?”

Ra là vậy, thảo nào cậu ta như muốn chĩa kiếm vào đây.

Ta cúi đầu tiếp tục uống thuốc, đầu óc đã nghĩ tới mọi tiền căn hậu quả. Ép Hoàng cô tổ mẫu nhường ngôi, đó là cơ hội ngàn năm có một, Lý Long Cơ tất nhiên sẽ biết, đồng thời chắc chắn cũng có mưu toan, nhưng nào ngờ lại bị Lý Thành Khí ra tay trước. Ta tin Thành Khí làm vậy, chỉ có trăm lợi chứ không hề có hại cho cậu ta.

Hôm nay tuy là cung biến, nhưng người duy nhất có thể đoạt lại giang sơn cho họ Lý chỉ có một - Thái tử Lý Hiến. Văn võ bá quan trong triều hơn nửa là người Hoàng cô tổ mẫu tự mình cất nhắc, nếu không phải là Lý Hiến, ai có thể khiến chúng đại thần bằng lòng ép Hoàng cô tổ mẫu nhường ngôi? Lý Hiến vào Đông Cung đã bao năm, từ lâu đã là người kế vị được thiên hạ công nhận. Dù là Thái Bình cũng chỉ có thể giúp Lý Hiến đoạt giang sơn về trước, sau đó mới tiếp tục mưu toan, hưởng chi là Lý Long Cơ?

Một đạo lý hiển nhiên như thế, ngay cả một người ngoài như ta còn hiểu, tại sao cậu ta lại không hiểu?

Chỉ có thể nói, cậu ta không cam lòng.

Lý Thành Khí chỉ cười than rằng, “Nếu không nhốt đệ lại, chỉ sợ lúc này đệ đã bị người ta coi là loạn thần tặc tử, tổng vào thiên lao chịu tội rồi.” Chàng nói rất bình thản, còn vẻ mặt Lý Long Cơ lại đổi sắc, “Đại ca mưu tính bao năm, sao có thể cam lòng nhường cho Thái tử?”

Lý Thành Khí cười lắc đầu, “Giờ vẫn chưa phải lúc.”

Lý Long Cơ nhướng mày, “Đợi khi Thái tử lên ngôi Hoàng đế, giang sơn ổn định rồi mới giết vua đoạt vị?”

Lý Thành Khí lại lắc đầu, “Có cô cô ở đây, Thái tử không ngôi vững được đâu.”

Lý Long Cơ hỏi tiếp, “Lẽ nào đại ca muốn giúp cô cô trở thành Hoàng tổ mẫu thứ hai?”

Lý Thành Khí nhìn ta, ta bị chàng nhìn tới hoang mang, “Nhìn ta làm gì?”

Lý Thành Khí dịu dàng đáp, “Đừng uống nhanh quá.”

Ta à thành tiếng, giờ mới phát hiện ra chỉ để ý nghe họ nói chuyện, bát thuốc đầy ắp giờ đã thấy đáy. Lập tức mang tai của ta nóng bừng, lấm bầm nói biết rồi.

Lúc này chàng mới nói tiếp chuyện vừa nãy, “Thái Bình chính là vũ khí đối phó với tân đế, chỉ vậy thôi.”

Lý Long Cơ trầm ngâm một lát, lại nói ững lời đại ca nói chẳng qua đều là suy đoán, Thái tử có Uyển Nhi và Võ Tam Tư tương trợ, giờ đã có thể lực tương đương với cô cô. Nếu đã danh chính ngôn thuận thừa kế Hoàng vị, triều thần tất nhiên sẽ ủng hộ tân đế, sao có thể để người khác tiếp tục thao túng?”

Lý Thành Khí cười mà không nói, ta cúi bát thuốc vào người chàng, tiếp lời, “Cô cô còn có Thành Khí.” Sau khi nhìn cậu ta một cách nghiêm túc, ta lại nói, “Và ngài nữa.”

Hi vọng cậu ta thật sự có thể đứng bên hai ta tới cuối.

Mọi chuyện Thành Khí làm, không hề có ý hại cậu ta, nhưng chưa chắc cậu ta đã nghĩ như vậy... Nghĩ đến đây, ta bỗng cảm thấy hơi lo lắng. Từng cơn đau nhói ập đến, ta nắm chặt tay thành quyền theo bản năng, hít vào thật sâu. Lý Thành Khí lập tức bỏ bát xuống, nắm lấy bàn tay đang siết chặt của ta, “Lại đau à?”

Ta cắn chặt môi, khẽ gật đầu, “Không khác mấy so với hôm qua, lát nữa sẽ đỡ hơn thôi.” Tối qua cũng như thế này, đột nhiên một cơn đau ập tới,

khiến mọi người đều luống cuống tưởng sắp sinh rồi, nhưng rốt cuộc lại không sao.

Có lẽ bị vậy là do vừa nãy ta nghĩ quá nhiều, hao tổn tâm trí.

Ta nhắm mắt lại, cố gắng phân tán sự tập trung của mình, không nghĩ quá nhiều, nhưng vừa đỡ hơn một chút, cơn đau lại ập tới dồn dập. Ta không kìm được mà rên đau, trở tay nắm lấy cổ tay chàng. Đang thở hổn hển thì ta bỗng cảm thấy ai đó ẵm ta lên, giọng chàng gần ngay bên tai, “Thấy máu rồi, nàng thử phân tâm đi.”

Ta cố gắng đáp lời, ôm lấy cổ chàng, nghe thấy tiếng chàng nói với Lý Long Cơuyện hôm nay đã là chắc chắn, nhiều lời vô ích, đệ về phủ trước đi, đợi Vĩnh An sinh xong ta sẽ tới tìm đệ.”

Nói xong không đợi Lý Long Cơ trả lời, ta cảm nhận được chàng đã cẩn thận bước về phía trước, vừa đi vừa vỗ về ta, “Đừng sợ, đằng nào cũng bị đau, bây giờ mới là dấu hiệu báo trước, khi đau dồn dập từng cơn...”

Ta nghe mà thấy buồn cười, gắng mở mắt ra nhìn chàng, “Đúng là có kinh nghiệm hản hoi, chẳng giống lần đầu làm cha gì cả, chàng có chuyện gì giấu ta phải không?”

Chàng bị ta nhìn đến dờ khóc dờ cười, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán ta, “Đừng nói nữa, sau này sẽ có lúc nàng phải khóc đấy.”

Ta bực mình chu miệng, đang định nói chột một con đau nhói lại ập tới, ta rên hừ hừ, nhắm mắt lại để chàng ẵm ta vào phòng.

Đêm ấy, có mấy lần ta đau đến muốn chết đi, mỗi khi nhớ tới câu chàng bảo sẽ có lúc ta phải khóc thì đúng là vừa khóc vừa cười, không biết bị giày vò bao lâu, mới nghe thấy có tiếng người hô, sinh rồi sinh rồi. Cơn đau chưa nguôi mà cơ thể đã mất hết sức lực, chìm vào mê man.

Ngày hai mươi ba tháng giêng năm đầu Thần Long, Thái tử giám quốc, đại xá thiên hạ. Ngày hôm sau, Thái hậu nhường ngôi cho Thái tử, khôi phục quốc hiệu thành “Đường”.

Cùng ngày đưa con đầu tiên của ta chào đời, đồng thời cũng là con cả của Lý Thành Khí, tên Tự Cung.

Ngày hai mươi sáu tháng mười một năm đầu Thần Long, Hoàng cô tổ mẫu mất tại Thượng Dương Cung thành Lạc Dương, hưởng thọ tám mươi hai tuổi.

Cuộc đời Hoàng cô tổ mẫu trải qua bao thăng trầm, ta bầu bạn với Người hai mươi mấy năm, được chứng kiến cảnh Người quyền khuynh thiên hạ tới kết cục bị ép nhường ngôi. Khi ta đang thay quần áo tang cho Tự Cung vẫn có phần không thể tin được, người phụ nữ duy nhất làm chủ thiên hạ này đã ra đi rồi sao?

“Tự Cung.” Lý Thành Khí ôm thẳng bé lên, dịu dàng nói, “Gọi phụ vương đi nào.”

Ta sức tỉnh quay sang nhìn chàng, “Nếu nói được thì phải gọi mẫu thân trước mới phải.”

Chàng hơi nghiêng đầu nhìn ta, nở nụ cười ấm áp hạnh phúc, cười tới khi ta thấy chột dạ, một lát sau mới gọi vú vào, đưa Tự Cung cho bà ta, “Đưa tiểu công tử xuống.”

Ta ngạc nhiên nhìn chàng, “Ta vừa đợi thẳng bé ngủ dậy, muốn ở bên con lâu hơn, sao đã bế đi thế?”

Lý Thành Khí đón tách trà Hạ Chí đưa qua, uống được non nửa mới nói, “Vĩnh An, nàng đã ở bên thẳng bé suốt ba đêm rồi.”

Ta nhìn chàng khó hiểu, chàng lại thông thả đưa tách trà cho Hạ Chí, “Mấy hôm trước ngồi tán gẫu với phụ vương, ông nhắc tới Tự Cung, ông bảo luôn cảm thấy con cái của ta quá ít ỏi.”

Ta nhìn đôi mắt không hề biến sắc của chàng, nghĩ không ra ý chàng nói là gì, nghĩ một lát rồi bảo, “Phụ vương muốn nạp thiếp cho chàng?”

Lý Thành Khí liếc ta một cái như có như không, nhưng Hạ Chí đã bật cười trước. Trước giờ nàng cư xử rất thoải mái với ta, ta cũng không coi nàng là người ngoài, bèn nhìn nàng, “Người cười cái gì?”

Hạ Chí rót thêm trà cho ta, rồi mới cúi người hành lễ, “Nô tỳ không dám nói.”

Ta cười, “Người thì có gì không dám nói? Nói đi, Quận vương sẽ không trách tội người đâu.”

Nàng giả bộ liếc trộm Lý Thành Khí rồi mới nói, “Dù là Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng hậu, hay là đương kim Thánh thượng ban thưởng, tính kĩ ra trong phủ ở Trường An đã có hơn hai mươi cơ thiếp rồi, Quận chúa còn chê ít ư?”

Nàng nói không sai, chỉ riêng năm nay đã được ban bốn năm người. Ta nhìn tách trà, nhìn Tự Cung, mấy tháng nay đi thăm phụ vương, ông cũng vô ý mà như cố ý nhắc tới chuyện này...

Lý Thành Khí bước qua, lấy tách trà trong tay ta đưa cho Hạ Chí, “Đang nghĩ gì thế?”

Ta lắc đầu, “Không có gì.”

Chàng mỉm cười, không nói gì, chỉ xua tay ý bảo bà vú và Hạ Chí cùng ra ngoài.

Ai ngờ bà vú mới bước tới cửa, Tự Cung hươ đôi tay nhỏ nhắn, nói bi bô, "Phụ vương." Giọng nói non nớt ấy khiến ta sợ hết hồn, vừa vui lại vừa giận.

Không ngờ thằng nhóc này vừa mở mồm đã học ngay hai tiếng phụ vương trước.

Chàng bước tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tự Cung, gật đầu hài lòng, "Không hổ là con trai bốn vương, trẻ nhỏ dễ dạy."

Ta á khẩu không thốt nên lời nhìn chăm chăm vào cặp cha con này, đang định đón Tự Cung từ tay bà vú đã bị chàng kéo tay lại, "Đừng vội, để bà vú chơi với con trước."

Ta kinh ngạc nhìn chàng, cho tới khi họ lui xuống khép cửa lại ta bỗng cảm thấy eo mình bị siết chặt, còn bị chàng ôm ngang lên nữa, "Thân là con cả, phải dốc hết chút sức mỏng để nối dõi tông đường."

Lúc này ta mới xâu chuỗi câu trước và câu sau lại với nhau, hiểu ý chàng rồi bèn dờ khóc dờ cười nhìn chàng, "Lần đầu tiên con trai cất tiếng đã gọi phụ vương, vậy mà chàng còn bỏ mặc."

Khóe miệng chàng ẩn chứa ý cười, kéo màn xuống, đặt ta lên giường, "Vĩnh An, hôm nay ta đã xin Thánh chỉ ban hôn, ngày mai sẽ chính thức chọn ngày lành tháng tốt với phụ vương nàng, lấy nàng làm vợ."

Ta ngây người, như thể có thứ gì đó trượt khỏi tim, ta nhất thời không tin vào tai mình, nhìn chàng chăm chú không chớp mắt.

Chàng cũng nhìn ta như thế, rất lâu sau mới cúi đầu hôn phớt lên môi ta, nói rất khẽ, "Sao không nói gì?"

Ta chỉ cảm thấy tim mình đập thật dịu dàng, vươn tay ôm lấy cổ chàng, rưng rưng cười nói hồi ta mười mấy tuổi chàng đã mang việc ban hôn ra dụ

dỗ ta, thoáng cái đã mười năm rồi, chàng bảo ta tin chàng thế nào?”

Vì trời chưa tối nên trong phòng chưa lên đèn, tấm màn buông xuống như che khuất hết thấy ánh sáng.

Khoảng cách gần đến vậy, chỉ có riêng gương mặt này vẫn rõ nét.

“Còn nhớ năm đó trong đại lao của Lai Tuấn Thần, chàng từng bảo ta hãy quên chuyện ban hôn đi.” Ta nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn dịu dàng của chàng, đoạn lẩm bẩm, “Giờ quên thật rồi, làm sao bây giờ?”

Tiếng cười của chàng vang lên ngay bên tai ta, mang theo chút dỗ dành, “Được rồi, nếu lỡ quên thật thì ta hỏi lại lần nữa, nghe nói nàng sinh vào mồng tám tháng giêng?”

Ta ngớ người, rồi bỗng nhớ ra năm đó chàng cũng hỏi câu này, cười thưa vâng.

Ánh mắt chàng lại càng vui hơn, “Vậy tới năm sau là tròn hai mươi ba rồi?”

Ta gật đầu, bỗng cảm thấy tay chàng trượt vào trong áo, thân nhiên kéo áo ta ra từ bên trong, rồi khẽ than, “Quận chúa không còn nhỏ nữa, bốn vương cũng gần ba mươi rồi, dưới gối còn có một đứa con chưa đầy tuổi, không biết người có đồng ý hôn sự này không?”

Ta không nhịn được phì cười, “Chuyện hôn nhân đại sự nào phải trò đùa? Để ta suy nghĩ mấy hôm.”

Chàng bỗng ngừng lại, ta mở mắt nhìn chàng, hơi ẩm tỏa từ hai thân thể lạnh lẽ dung hòa, tim ta dần loạn nhịp. Mà chàng lại chỉ im lặng nhìn ta, ta bị nhìn tới độ lúng túng, mặt nóng ran muốn giãy ra, nào ngờ lại bị chàng ôm chặt eo kéo lại gần hơn.

“Nỗi lo của phụ vương cũng có lý, Vương phủ lớn như thế mà chỉ có mỗi mình Tự Cung, cũng quá vắng vẻ.”

Chàng lại cúi đầu, khẽ mút vành tai ta, khàn giọng bảo, “Quận chúa nghĩ thế nào?”

Cảm giác tê dại ấy lặng lẽ chạy đến thẳng tim ta.

Ngoài màn vang lên tiếng còi cháy lách tách, rõ ràng là mùa đông vậy mà người ta đã ứa mồ hôi. Hơi thở ấm nóng ấy dịch từ vành tai tới bả vai, rồi rơi thẳng trước ngực, cuối cùng ta không nhịn được nữa mà cong người lên, bám chặt vào vai chàng. Tiếng rên rỉ đứt đoạn cũng không ngăn nổi nữa, cho tới khi chàng tiến vào, đôi môi mới được bao phủ.

Chúng ta thả mình trong dục vọng, quẩn quít triền miên, bào mòn mọi lý trí.

Từng lần rút ra dịu dàng rồi lại mạnh mẽ thúc sâu vào tận cùng, đều dùng toàn lực. Ta mê mang cắn lên vai chàng, thở dốc như bị đụng chạm tới tận tâm can. Ta bối rối, đến ngay cả đầu ngón tay bầu lấy chàng cũng bắt đầu run rẩy.

Chàng áp mặt mình lên má ta, đang lúc thở dốc còn hỏi ối tháng được không?”

...

Ta không nói nên lời, chỉ có thể ra sức bám lên lưng chàng, đè nén cảm giác run rẩy không ngừng, khẽ cọ lên mặt chàng, lặng lẽ xin chàng tha thứ.

Quá trình giày vò chiếm hữu quá lâu. Tay chàng hết mơn man rồi lại vuốt ve, không chịu ngừng lại, như thể muốn khắc sâu tất cả dục vọng lên từng thớ trên người ta. Ta nhắm chặt mắt lại, bị chàng giày vò tới độ muốn bật khóc, nhưng lại không tìm được mà cố gắng phối hợp.

Ta như nghe thấy tiếng chàng gọi tên ta, rất gần cũng rất xa...

Mồ hôi tuôn xối xả, chân găm lộn xộn nhẵn nhúm, lông mi cũng thấm ướt, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì ngoài đôi mắt chàng. Trong lúc mê mang, cao trào bỗng ủa tới. Ta không chịu được nữa, bèn bấu chặt lấy người chàng, “Thành Khí...”

Chàng cũng ôm chặt lấy ta, trong thoáng chốc trước khi kiệt sức, thúc mạnh một lần cuối cùng rồi từ từ ngừng lại ở nơi sâu nhất.

Hai ta vẫn quất quít lấy nhau, cảm giác mệt mỏi đã lan tới tận ngón tay, ta ôm eo chàng, tựa đầu lên hõm vai chàng, đến cả sức mở mắt ra cũng không có.

Đương lúc mơ màng, chàng lại khẽ cười nói, “Ngày mai tới gặp phụ vương nàng.”

Thần Long năm thứ hai, ngày mừng một tháng giêng, Thái Bình, Trường Ninh, An Lạc, Nghi Thành, Tân Đô, Định An, Kim Thành Công chúa cùng lúc khai phủ. Cùng tháng, ta và Lý Thành Khí cuối cùng cũng được tiếp nối tiền duyên, ta chính thức bước vào Thọ Xuân Vương phủ.

Tuy bảy Công chúa cùng khai phủ, người làm khoa trương chỉ có mình An Lạc, nhưng cuối cùng nơi đông như trẩy hội lại là phủ của Thái Bình Công chúa. Từ khi Hoàng thượng lên ngôi đến nay, Lý Thành Khí và Thái Bình ngày càng thân thiết, hôm nay là ngày mở tiệc khai phủ, tất nhiên cũng phải tới.

Mấy hôm nay Tự Cung ăn ngủ không tốt, chỉ nhào vào lòng ta bập bẹ gọi mẫu thân. Ta nghe mà xót xa, thấy xung quanh đã nâng chén chúc rượu, bèn nói với Lý Thành Khí ra ngoài nghỉ ngơi một lát, chàng gật đầu đi, lát nữa ta sẽ qua.”

Ta biết chàng phải giúp Thái Bình ứng đối chúng thần trong triều, không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu rồi bế Tự Cung rời khỏi bữa tiệc.

Mới đi được hai bước đã nghe thấy phía sau có người gọi, là giọng của Uyển Nhi. Không đợi ta quay đầu, nàng đã bước qua, khẽ cười nói Thành Khí thật đúng là chẳng chịu rời muội một tấc, muốn thăm Tự Cung cũng khó.” Nàng nói xong bèn cẩn thận ngắm nhìn Tự Cung trong lòng ta, ngạc nhiên lại mừng rỡ nói rằng bé này giống muội quá.”

Ta cười đáp, “Đúng vậy, ai cũng nói thế.”

Uyển Nhi đã không chịu được ngắm thêm chút nữa biết nói chưa?”

Ta gật đầu, “Ai ngờ lần đầu tiên thằng bé cất tiếng lại gọi ‘phụ vương’, nửa tháng sau mới biết gọi mẫu thân, chắc mấy tháng nữa có thể gọi tỷ là dì rồi.”

Uyển Nhi nhướn mày, bảo, “Thôi thôi, tỷ không dám để con cả của Thọ Xuân Quận vương gọi mình là dì đâu.”

Lời nàng nói một nửa là có ẩn ý, ta đương nhiên nhận ra, nhưng chỉ cười, không tiếp lời.

Từ khi Thánh thượng lên ngôi đến nay, vị trí Thái tử vẫn còn bỏ trống, triều thần dần chia làm hai phe, Lý Thành Khí và Thái Bình có ý phò trợ tam Hoàng tử Lý Trọng Tuấn, thúc phụ Võ Tam Tư và Vi hậu lại có ý đồ lập An Lạc làm Hoàng thái tử. Theo quan hệ giữa Vi hậu và Uyển Nhi, không cần nói cũng biết nàng sẽ đối đầu với Lý Thành Khí.

Tiếc rằng dù là Lý Trọng Tuấn hay là An Lạc, tuy là Công chúa Hoàng tử nhưng chẳng qua vẫn chỉ là quân cờ cho người khác mà thôi. Ta bế Tự Cung, đi dạo cùng Uyển Nhi thì gặp Lý Long Cơ đang bước về phía này, bèn vội vàng cúi người hành lễ, “Quận vương.”

Từ sau hồi gặp lần trước, cậu ta như lột xác thành một người khác, nói năng thận trọng, còn thêm mấy phần chín chắn.

Cậu ta lại gần hai bước, nhìn Tự Cung, đầu tiên là ngậy người, sau đó thì thào, “Thật giống nàng.”

Ta đáp một tiếng, cười nóa nây Uyển Nhi cũng nói thế.”

Cậu ta cười khẽ, khóe môi hơi cong lên thành một đường tuyệt đẹp, “Nếu ta cũng có đứa con trai xinh xắn như vậy, kiếp này không còn gì hối tiếc nữa.”

Ta cố ý tránh ánh mắt cậu ta, chỉ thuận miệng đáp, “Cơ thiếp trong phủ Quận vương đều đẹp tựa thiên tiên, con sinh ra nhất định cũng sẽ rất đáng yêu.”

Cậu ta vẫn mím môi cười, một lát sau mới nói, “Mặt thẳng bé tái quá, đang bị ốm sao?”

Ta gật đầu, “Mấy hôm nay ăn ngủ không ngon, thầy thuốc tới khám bảo không có gì đáng lo.”

Cậu ta lại hỏi thêm vài câu nữa, có vẻ như thật sự lo lắng, Uyển Nhi chỉ cười đứng nhìn một bên, rất lâu sau mới không nhịn được ngắt lời cậu ta, “Trước giờ cũng không thấy Quận vương quan tâm tới con mình như thế.”

Lý Long Cơ bật cười, “Uyển Nhi cô nương nói đùa rồi.”

Khi ta còn trong cung, hai người họ chưa từng thân thiết, đã thế năm ấy vì chuyện Trương Xương Tông mà vẫn như nước với lửa, vậy mà hôm nay hai người lại thản nhiên cười nói với nhau. Ta đứng ngoài quan sát, luôn cảm thấy có chỗ không ổn, đương lúc suy nghĩ thì Lý Long Cơ đã cúi đầu, đưa ngón trỏ chạm lên mặt Tự Cung, vẻ mặt bỗng trở nên dịu dàng, “Tự Cung có nhũ danh chưa?”

Ta lắc đầu, cậu ta lại nhìn Tự Cung thật lâu, khẽ nói, “Thằng bé giống nàng đến vậy, chắc chắn sau này sẽ rất tuần tú, gọi là Hoa Nô được không?”

Ta sững người, đương do dự thì Lý Thành Khí từ đằng xa đi tới, đáp ợc” , rồi khẽ cười nói với Lý Long Cơ cô đợi đệ đã lâu, mau vào thỉnh an.”

Vành mắt Lý Long Cơ cong lên, “Vâng.”

Lý Long Cơ bỗng nghiêng đầu nhìn ta, “Ta có thể ôm thằng bé được không?”

Ta cười gật đầu, lúc này cậu ta mới đón lấy Tự Cung từ trong lòng ta, dịu dàng gọi Hoa Nô. Tự Cung như hiểu được, lập tức cười tít mắt với cậu ta, cậu ta chơi cùng Tự Cung một lát rồi mới cẩn thận trả lại cho ta, bước vào phòng tiệc.

Uyển Nhi nhìn theo bóng hai anh em họ, khẽ nói, “Lý Long Cơ đối xử với Tự Cung rất đặc biệt.”

Ta cười, không đáp lời.

Nàng lại im lặng một lát, bỗng nói một cách nghiêm túc.

“Vĩnh An, nếu có một ngày ta và muội đối đầu, muội sẽ làm thế nào?”

Ta hựt hẫng, nhưng không thể trốn tránh câu hỏi này.

Không chỉ ta, mà cả những người đang uống rượu chúc tụng ở phủ Thái Bình ngày hôm nay, sau này đều có khả năng trở mặt với nhau. Thánh thượng ngồi trên Đế vị, nhưng con cái đều quá yếu ớt vô dụng. Dù Hoàng tổ mẫu đã đi rồi, nhưng để lại quá nhiều thế lực như hổ đói không ngừng rình rập Đế vị.

Quá nhiều.

Tự Cung như cảm nhận được, vươn tay xoa lên mặt ta, ta nhéo lòng bàn tay của thằng bé, lúc này mới tỉnh táo nhìn Uyển Nhi, “Nếu có một ngày phải đối đầu thì ngày tử thất bại muội sẽ liều mạng bảo vệ tử, đưa tử đi đến một nơi cách xa Hoàng quyền. Dù sao Thành Khí cũng là người họ Lý, soán ngôi thất bại chỉ có đường chết, muội và chàng sống chết có nhau, nếu chàng thất bại tử hãy thay muội bảo vệ Tự Cung.”

Mấy năm nay dù là Thánh thượng hay là Thái Bình, cũng đều lấy lý do con cháu ít ỏi mà liên tục gửi tặng mỹ nữ vào Thọ Xuân vương phủ. Lý Thành Khí không có lý do để từ chối, dứt khoát để họ ở chung một chỗ trong phủ, còn ta và chàng cùng ở nơi khác.

Tới tận bữa tiệc đầy tuổi của Tự Cung, ta mới gặp lại Nguyên Nguyệt.

Lý Thành Khí vốn nhất quyết không chịu để nữ quyến trong phủ lộ mặt, nhưng dù sao Nguyên Nguyệt vẫn là chính phi do Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng hậu ban hôn, dù thế nào cũng phải xuất hiện. Huống hồ, ngày hôm nay, từ chư vương họ Võ đến mấy người con trai của Tương Vương đều đưa chính thê đi theo, ngay cả phụ vương cũng mở lời, bảo Lý Thành Khí ít nhiều cũng phải chú ý tới lễ nghi.

Vì chàng đã nhắc trước chuyện này, nên khi thấy Nguyên Nguyệt trong bữa tiệc, ta không hề ngạc nhiên. Dù nói thế nào nàng vẫn là người vợ kết tóc xe duyên với Lý Thành Khí, ta đã lấy đi quá nhiều, cũng phải giữ lại chút thể diện cho nàng.

Bữa tiệc trôi qua phân nửa, ta bế Tự Cung vào phòng thay quần áo, bỗng nghe thấy tiếng Hạ Chí và Đông Dương thỉnh an ngoài cửa, hình như có gọi Vương phi. Ta không ngờ nàng sẽ tới gặp riêng ta, ngoảnh đầu lại thấy nàng chỉ đứng ngoài, không tiến vào.

Chuyện phải đến có tránh cũng không thoát. Ta thầm cười khỗ, sửa sang lại quần áo cho Tự Cung đầu vào đấy rồi mới đưa thằng bé cho bà vú, đứng dậy nóiu Vương phi đã tới thì mau vào trong thôi.”

Theo lý ta là trắc phi, đáng lẽ phải thỉnh an nàng, nhưng Lý Thành Khí từ ngày xin tứ hôn đã lập ra quy củ, ta và nàng địa vị không phân cao thấp. Ngày thường không gặp cũng không sao, giờ đối mặt lại thấy hơi xấu hổ.

Nàng chỉ im lặng nhìn ta, rất lâu sau mới bước vào, rồi đột nhiên cúi người, trịnh trọng hành lễ.

Ta sửng sốt, đang định sai người đỡ nàng dậy, nàng đã nóiim ấy ở Tam Dương Cung, khi Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng hậu ban hôn, muội muội đã từng nói, nếu sau này may mắn có ngày được cùng Quận chúa hầu hạ Quận vương, muội nguyện tôn Quận chúa làm tỷ tỷ.”

Câu này của nàng như khiến chúng ta quay về năm đó.

Đêm ấy ta tận mắt nhìn thấy Lý Thành Khí không thể tranh luận, không thể biện giải, quỳ gối dập đầu tạ ơn Hoàng tổ mẫu ban hôn, trước mặt quần thần chư vương tại hội ẩm Thạch Tông.

Khi ấy tim ta đau đến rỉ máu, còn nàng lại đạt được mong ước nhiều năm, mà giờ nhắc lại chuyện cũ, ta lại là người mừng vì có quý tử, còn nàng bị lạnh nhạt trong Vương phủ chỉ có nữ quyến, chẵn đơn gối chiếu.

Nếu luận sai, không có ai sai.

Rốt cuộc là ai phụ ai, ai nợ ai, sao có thể nói rõ?

Ta nhất thời không biết nên trả lời ra sao, còn nàng vẫn cúi đầu, lặng im không nói.

Khoảnh khắc im lặng này bị tiếng thỉnh an bên ngoài của Đông Dương và Hạ Chí đánh vỡ.

Lý Thành Khí bước vào trong, thoáng nhìn qua Nguyên Nguyệt, rồi quay sang nói với ta, “Tự Cung đã thay đồ xong chưa?”

Ta gật đầu đáp, “Thay xong rồi.”

Chàng bước qua, khẽ nắm lấy tay ta, nói nhỏ, “Nàng cũng vào trong mặc thêm đi.”

Ta nhìn chàng, chàng chỉ cười gật đầu.

Có ở lại cũng chỉ càng thêm xấu hổ, ta nghe lời chàng, cười đáp, “Vâng, chàng đợi thiếp một lát.”

Nói xong ta lập tức đi vào trong buồng, cố ý lấy hai bộ y phục ra, chậm rãi mặc thử.

Ta có thể loáng thoáng nghe thấy Lý Thành Khí nói chuyện, nhưng quá rõ ràng.

Tới khi thay xong bước ra ngoài đã không thấy Nguyên Nguyệt, đến bà vú và mấy người hầu cũng bị chàng đuổi ra.

Ta do dự một lát, mới hỏi chàng, “Nàng dù sao cũng là thê tử kết tóc của chàng, dầu thế nào...”

Chàng ngắt lời ta, dịu dàng nói, “Vĩnh An, bốn vương chỉ có duy nhất một điều hổ thẹn, đó là đến tận giờ phút này, vẫn khiến nàng phải khó xử.”

Ta nhìn chàng cười, “Đã bao nhiêu năm, trải qua bao lần sống chết, chàng nghĩ thiếp sẽ vì chuyện này mà khó xử?”

Chàng không vội tiếp lời, chỉ cẩn thận nhìn ta, nhìn tới khi ta thấy hoang mang, mới cười nói, “Mọi nữ quyến trong phủ vào ngày nhập phủ đều nhận được một bức hưu thư của ta. Sau này có thể lấy đó mà tái giá.”

Ta ngạc nhiên nhìn chàng, rất lâu sau vẫn không nói nên lời. Lúc này chàng mới gọi Đông Dương và Hạ Chí vào, cầm áo khoác cho ta, “Ngoài việc chính sự, mỗi ngày bốn vương chỉ biết ứng phó với hai người phụ nữ, Thái Bình và nàng.”

Chàng nói rất thản nhiên, nhưng lại nói ngay trước mặt Hạ Chí và Đông Dương, khiến ta có hơi xấu hổ, khẽ nói, “Thiếp có hỏi chàng mấy chuyện này đâu.”

Chàng không nói gì nữa, chỉ mỉm cười thắt dây áo choàng cho ta.

Khi vào tiệc, Thái Bình và Tương Vương đang thăm thì với nhau, thấy hai ta bước vào bèn ngẩng đầu cười nói người lâu quá rồi đấy, Vĩnh An.” Bà ta vươn tay chỉ vào bàn làm lễ Trảo Chu[2] , “Chúng ta đang đánh cuộc, người có muốn tham gia không?”

[2] Lễ chọn vật đoán tương lai cổ truyền của người Trung Quốc.

Ta nghe lời bà ta, đưa mắt nhìn xuống bàn.

Trên chiếc bàn rộng được phủ gấm màu đỏ tươi, bày đầy đồ vật dùng trong lễ Trảo Chu. Ta nhìn qua liền phát hiện thanh kiếm gỗ đã chuẩn bị từ trước không thấy đâu, mà ai đó đã đặt miếng ngọc phù điều binh thay vào.

Ta nhìn Thái Bình, ra vẻ tò mò, “Là ai hào phóng cho cả ngọc phù vào thế?”

Trảo Chu tuy chỉ để góp vui cho mọi người, nhưng bằng chiến công của Lý Thành Khí và thân phận của Tự Cung, thì có chút không ổn khi đặt thứ này lên.

Thái Bình cười, hếch cằm chỉ về phía Võ Tam Tư, “Là thúc phụ của người.”

Giọng bà ta bình thản nhưng vẫn mang theo ý đề phòng, Võ Tam Tư đang nhắc chén, nghe vậy bèn cười nói, “Dầu sao thằng bé cũng mang trong mình dòng máu của họ Võ ta, bốn vương chỉ muốn xem Tự Cung có nắm được binh quyền, làm rạng danh họ Võ hay không.”

Ta mỉm cười, không hỏi thêm.

Từ khi Thánh Thượng lên ngôi đến nay, Vi thị lộng quyền, lại ân sủng thúc phụ Võ Tam Tư, từ triều đình tới dân gian đều rỉ tai nhau nghe chuyện bí mật cấm kị trong cung, phần nhiều là về quan hệ mập mờ giữa Vi thị, Uyển Nhi và Võ Tam Tư.

Tuy ta không muốn tin, nhưng thấy sau khi Hoàng tổ mẫu mất mà ông ta vẫn có quyền thế như vậy thì không thể không tin.

Hiện giờ, người nhà họ Võ chỉ trông cậy vào mối Võ Tam Tư, dám nói tới cái uy của họ Võ trước mặt Thái Bình, cũng chỉ có mình ông ta.

Lý Thành Khí vốn chỉ mỉm cười lắng nghe từ đầu đến cuối, giờ mới cười lấy ra sáo ngọc trong người, bảo Hà Phúc đứng bên đặt vào, “Bổng vương tử nhỏ đã thích âm luật, hi vọng Tự Cung có thể chọn thứ này.” Chàng nói xong, bèn nắm nhẹ lấy tay ta.

Hạ Chí bưng trà nóng tới, ta đặt vào trong tay chàng, có chút lo lắng nhìn chàng, khẽ nói tiệc hôm nay thúc phụ đặt ngọc phù lên cũng bình thường, nhưng vào tai người ngoài sẽ trở thành chàng ham vọng binh quyền.”

Chàng đón lấy tách trà, cười khẽ, “Không cần lo, giờ cũng đã có rất nhiều lời đồn về bốn vương rồi, thêm một câu nữa cũng chẳng sao.”

Ta khẽ cau mày, nhìn bà vú ôm Tự Cung đi ra, sự vui mừng vừa nãy vơi đi, ngược lại còn thêm lo lắng.

Nhưng lời thúc phụ lại quang minh chính đại là vậy, cũng không thể không biết ngại mà bỏ tấm ngọc phù ấy ra trước mặt mọi người, cách duy nhất là Tự Cung không quan tâm tới nó, tuyệt đối đừng chạm vào cái vật nóng bỏng tay kia.

Cứ cười nói như vậy một lúc, bà vú mới bế Tự Cung tới.

Thằng bé vừa chạm chân xuống bàn đã vịn vẹo mấy cái không được tự nhiên, chậm rãi chuyển từ bò thành ngồi, nhìn ngó xung quanh, tới khi thấy ta mới vươn tay ra, bi bô gọi mẫu thân.

Ta vội vàng đáp lại, Võ Tam Tư lại ho khẽ một cái, cười bảo, “Đừng để ý tới thằng bé, kéo nhìn thấy mẫu thân lại chọn mấy thứ hương phấn thì mệt.”

Thái Bình nhướn mày, giễu cợt phần có gì không tốt? Để cái danh phong lưu mười mấy năm của phụ vương thằng bé nhường cho nó cũng được. Trông thằng bé giống Vĩnh An như đúc, nhất định họ Lý ta sẽ có thêm một tài tử phong lưu, khiến vạn giai nhân phải trầm thương trộm nhớ.”

Ta vội cười đáp lại, Tự Cung thấy ta không để ý đến nó, bèn chu miệng quay sang nhìn Lý Thành Khí, bập bẹ gọi phụ vương. Lý Thành Khí lại bình thản uống trà, không hề lên tiếng. Tự Cung cuối cùng cũng thấy tủi thân, rưng rưng nước mắt, không hiểu tại sao lại nhìn tới Lý Long Cơ phía đằng xa.

Gương mặt nhỏ nhắn đang buồn bã lập tức trở nên vui mừng, riu rít với cậu ta, không biết đang nói gì, thoạt trông có vẻ rất thân thiết.

Lý Long Cơ vốn im lặng, thấy Tự Cung như vậy liền bật cười, nói với bà vú, “Chắc tiểu công tử sợ người lạ, người mau ra đỡ thằng bé, chọn xong

thì bế xuống luôn.”

Bà vú vội vàng vâng dạ, đứng cạnh bên bàn, gọi tiểu công tử, cuối cùng cũng thu hút được thằng bé, Tự Cung bắt đầu ngó nghiêng những thứ trên bàn.

Một đứa bé thì biết gì, chỉ thấy cái này thú vị, cái kia cũng hay hay, nhưng chỉ vươn tay sờ một chút thôi, chứ không chịu cầm hẳn.

Ta nhìn chăm chú vào thằng bé, tuy bên cạnh còn có người hầu nhưng vẫn không yên lòng, sợ thằng bé không cẩn thận ngã xuống. Bởi vậy ta quên xem thằng bé cầm thứ gì, tới khi nghe thấy tiếng cười sang sảng của thúc phụ Võ Tam Tư mới sực tỉnh mà nhìn qua.

Tự Cung đang dừng trước ngọc phù, sờ sờ tỏ vẻ rất thích thú, dường như đã cầm tới một góc.

Tim ta lạnh toát, đang định nói với Lý Thành Khí thì đã nghe thấy Lý Long Cơ bật cười.

Mọi ánh mắt bèn đưa qua, cậu ta bỗng đứng dậy, “Bỗng vương thật ra có chút suy nghĩ riêng.” Chưa dứt lời đã đi tới bên bàn, cầm lấy tấm ngọc phù.

“Từ nhỏ ta đã học âm luật cùng đại ca, tới nay vẫn không có gì để báo đáp. Nay Tự Cung và ta có duyên, nếu sau này có thể cùng soạn nhạc tấu khúc thật đúng là tuyệt vời.”

Hành động bất ngờ này của cậu ta, khiến cả Thái Bình lẫn Tương Vương đều ngạc nhiên.

Lý Long Cơ lại như không thấy gì, đặt sáo ngọc của Lý Thành Khí vào tay Tự Cung, khẽ chạm vào bàn tay nhỏ nhắn của thằng bé, nào ngờ Tự Cung lại cười khì, vươn tay sờ sáo ngọc, rồi ôm hẳn vào lòng.

Đôi mắt tròn vo ấy cứ liếc sang Lý Long Cơ, như đang đợi lời ngợi khen.

Lý Long Cơ lắc đầu cười, cúi người xuống, cọ má lên gương mặt nhỏ của Tự Cung, rồi khẽ nói gì đó, cậu ta nói rất khẽ, không ai nghe thấy cậu ta nói gì. Ta nhìn một lớn một nhỏ từ đằng xa, lén thở phào nhẹ nhõm, rồi nghiêng đầu nhìn Lý Thành Khí, ánh mắt chàng cũng đang đong đầy ấm áp, khóe môi nở một nụ cười rất khó nhận ra.

Đầu tiên Võ Tam Tư sững sốt, rồi lập tức cười nói, "Đường đường một nam nhi, vậy mà lại bị hai huynh đệ người dượng thành phong lưu từ trong trứng nước."

Ông nói xong mọi người mới cười chúc mừng, Thái Bình cũng cười nhìn Lý Long Cơ lang ơ là Tam lang, bao trưởng bối ngồi đây vậy mà người lại..." Bà ta ngừng lại, không nói tiếp, chỉ lắc đầu cười bảoật đúng là trẻ con."

Lý Long Cơ chỉ cười, bế Tự Cung lên, đưa cho bà vú, lúc này mới quay về chỗ ngồi, nhắc chén rượu, vừa nhấp tay, vừa uống cạn với Lý Thành Khí ở phía xa.

Chương 17

Tháng ba hoa đào nở rộ, cuối cùng Võ Tam Tư cũng bắt đầu ra tay.

Đầu tiên là mua quan bán tước một cách trắng trợn, xây dựng thế lực, nội thị trong cung trên thất phẩm có hơn ngàn người. Những điều đó cũng không đáng kể, chưa đủ khiến Thái Bình và Lý Thành Khí bận tâm, nhưng khi ông ta ngày càng ép Ngũ vương[1], đến cả phụ vương ta cũng thấy khó lòng nhẫn nhịn.

[1] Vào năm 705, tức năm Thần Long thứ nhất, Tả vũ lâm tướng quân Kính Huy, Phụng các thị lang Trương Giản Chi, Hữu vũ lâm tướng quân Hoàn Ngạn Phạm, Loan đài thị lang Thôi Huyền Vĩ và Tư hình thiếu khanh Viên Thứ Kỷ cùng mọi người phát động chính biến, giết chết hai anh em họ Trương - sủng nam của Võ Tắc Thiên, buộc nữ Hoàng đế phải thoái vị. Sau đó, họ khôi phục ngôi vị Hoàng đế của Trung Tông Lý Hiển, lập lại quốc hiệu Đại Đường, Ngũ vương chính là danh xưng chỉ năm người này.

“Hôm nay phụ vương tới, là để nói chuyện Ngũ vương.” Ta cắn miếng bánh hoa mai trong đũa, rồi được chàng rót nước cho, “Năm ấy khi Thái tử và Thái Bình tiến hành cung biến, năm người này cũng xem như dóc ruột dóc gan. Giờ mới được phong vương chưa đầy một năm, mà đã bắt đầu áp đặt tội danh ‘có lẽ có[2]’ rồi?”

[2] Thời Tống, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Nếu nói công lao bảo vệ Lý Đường của Địch công vô cùng to lớn, thì năm vị Ngũ vương dám theo Thái tử giết hai anh em họ Trương, buộc Hoàng tổ mẫu nhường ngôi, công lao này cũng phải được lưu danh thiên cổ, vậy mà lại bị ép buộc tới nước này...

Chàng đưa tách trà tới bên miệng ta, “Dù sao Võ Tam Tư cũng là người họ Võ, thiên hạ đối họ, họ Lý xứng để, không có chút lợi lộc nào cho ông ta. Cho nên tất nhiên sẽ ghi hận năm vị này.”

Ta nghĩ câu được câu chẳng, tới khi một miếng bánh lại xuất hiện trước mắt, mới dở khóc dở cười, “Không ăn nổi nữa.”

Chàng khẽ mỉm cười nhìn ta, dịu dàng dỗ dành hãm Thu bảo nàng quá gầy.”

Ta ngạc nhiên, “Từ lúc nào huynh ấy cứ nói gì là chàng nghe vậy?”

Lý Thành Khí thấy ta nói mát, bèn buông đũa, bưng tách trà uống một ngụm rồi chậm rãi than, “Là lỗi của bốn vương, lo lắng quá độ.”

Chàng nói mập mờ khiến mặt ta nóng ran, lấy sách che mặt lại, cố tình không để ý đến chàng.

Mới được hai tháng mà ta đã vô cùng thèm ăn, không biết tới khi đủ tháng, liệu có ăn tới mức không cử động được nữa không.

Một lát sau chàng vẫn không lên tiếng, ta ngứa ngáy khó chịu, đành đặt sách xuống nhận thua trước, “Hôm ấy thiếp nghe chàng và Lý Thành Nghĩa nói chuyện, Trương Giản Chi là người của chàng?”

Chàng gật đầu đáp, “Không chỉ ông ta, Thôi Huyền Vĩ cũng vậy.”

Ta có phần bất ngờ, “Năm ấy nếu năm người này không có mặt, khả năng đảo chính thành công là rất ít, Trương Giản Chi và Thôi Huyền Vĩ là những nhân tố chính, vì sao chàng không lộ diện?”

Cuộc chính biến ấy mượn Thái tử làm lý do, nhưng lại có thế lực chống đỡ đằng sau. Ta vốn tưởng rằng trong đó Thái Bình lớn nhất, nhưng không ngờ bao năm qua thế lực của chàng cũng đã vươn xa đến thế. Nếu chàng lộ diện, đó chính là đại công, chắc chắn sẽ có lợi cho việc tranh giành ngôi báu sau này.

Chàng chỉ cười, không để tâm, “Quan hệ giữa ta và Thái Bình luôn phải cân bằng, nếu danh tiếng quá lớn, sẽ khiến bà ta đề phòng nhiều hơn.” Câu này rất hợp lý, ta vừa gật đầu, chàng đã thản nhiên bỏ thêm một câu, “Huống hồ, từ lâu Thẩm Thu đã nói, mấy ngày ấy có thể nước ối sẽ vỡ, tất nhiên lúc nào cũng phải ở bên cạnh nàng thì ta mới yên tâm.”

Ta nhìn vào đôi mắt vui vẻ của chàng, cười hồi lâu mới nói, “Đồ ngốc.”

Khóe miệng chàng cong lên, đang định nói gì đó đã có người thỉnh an bên ngoài.

Lý Thành Nghĩa rảo bước tiến vào, thấy ta cũng ở trong thư phòng thì thoáng ngẩn người, rồi bước lại gần thêm hai bước, “Vĩnh An, cơm trưa vẫn không đủ no?”

Ta thấy nụ cười thấp thoáng trong mắt cậu ấy, bèn liếc sang Lý Thành Khí, “Đúng rồi, bởi vậy mới tới thư phòng tìm xem có gì có thể lấp đầy bụng không.”

Cậu ấy lắc đầu cười, “Chị dâu thật là nói dối không chớp mắt, đồ ăn ở đây xem ra đều được chuẩn bị riêng, ta chưa từng thấy đại ca ăn mấy món bánh hoa mai này bao giờ.”

Chúng ta tán gẫu qua lại dăm ba câu, cậu ấy mới nói chuyện triều chính với Lý Thành Khí. Ta nghe đôi câu, tuy cậu ấy vẫn cười nhưng trong lời nói lại có ý đề phòng, ta bèn đứng dậy, bảo đi thăm Tự Cung rồi ra khỏi thư phòng.

Trong Ngũ vương có hai vị là người của Lý Thành Khí, giờ họ bị hại tới nước này, sao chàng có thể không bị tổn thất? Võ Tam Tư làm vậy, chắc chắn là để giảm bớt thế lực của Thái Bình và chàng, vậy Lý Long Cơ thì sao?

Đông Dương và Hạ Chí đi tới bên hồ chuyện trò cùng ta, đi được chừng một lát, ta mới nhớ ra hôm sau là sinh nhật của Vĩnh Huệ.

Nghĩ tới đây ta bèn dừng bước, “Nhân lúc trời còn sớm mau tới Trân Di Các xem thế nào.”

Đông Dương bèn phì cười, “Nô tỳ đợi câu này của trác phi lâu lắm rồi đấy.”

Ta nhìn nàng khó hiểu, nàng mới tỉnh nghịch hành đại lễ với ta, “Từ khi trắc phi có mang, đã hơn bốn mươi ngày nô tỳ không ra khỏi phủ rồi, đợi từ ngày hoa đào đua nở, tới ngày hoa khấp thành tàn lụi.”

Ta bị nàng chọc cười, phẩy tay bảo nàng đi chuẩn bị.

Tới khi lên xe ngựa, nàng vẫn không ngừng lải nhải, nói giờ không biết trong thành Trường An đang thịnh hành cách trang điểm, loại trang sức nào, rồi liên tục vén rèm, nhìn kĩ dòng người qua lại.

Xe vừa dừng, Vương Nguyên Bảo đã chạy tới đón, “Quý khách tới đây thật là điều vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

Ta thò đầu ra khỏi xe, nhìn tấm bảng hiệu phía trước, cười nói, “Nhà họ Vương giờ đã là một trong bốn hộ giàu có nhất thành Trường An, giờ ông vẫn phải vất vả tới cửa hiệu kiểm tra sao?”

Hạ Chí bước xuống xe, cực kì cẩn thận đỡ ta vào tiệm, Vương Nguyên Bảo cẩn thận nhường đường, “Hôm nay thật đúng là trùng hợp, vốn chỉ định ở trong phủ hạch toán sổ sách với các chương quỹ, nào ngờ Lâm Tri Quận vương sai người tới chuyển lời, nói muốn chọn quà sinh nhật cho Vĩnh Huệ Quận chúa, tiểu nhân tất nhiên phải đích thân tới dâng vật báu. May mà tiểu nhân tới, nếu không với tình trạng hiện giờ của trắc phi, ngộ nhỡ sảy ra sơ suất gì, tiểu nhân có chết vạn lần cũng không hết tội.”

Ta âm ừ, “Cậu ta tới rồi?”

Vương Nguyên Bảo gật đầu, dẫn ta vào bên trong, “Đang ở trong nhã gian tên Nghệ, hơn nữa còn đưa tiểu Quận chúa theo cùng, trắc phi muốn tránh, hay là...?”

Ta cười, “Đưa ta đi đi, hôm nay ta tới là có cùng mục đích với cậu ta, vừa hay tiểu nha đầu kia ở đây, để nàng tự chọn là được rồi.”

Ông ta vâng dạ, đưa ta tới trước cửa nhà gian, đang định bấm báo qua tấm rèm châu thì đã bị ta ngăn lại. Ta lắc đầu ra hiệu cho ông ta lui xuống, còn mình trực tiếp vén rèm bước vào trong, mới đi được hai bước, sau tấm bình phong đã có người lạnh lùng hỏi, “Kẻ nào?”

Nghe như giọng của Lý Thanh, ta nhìn Hạ Chí, nàng lập tức hiểu ý đáp lời, “Là trác phi của Thọ Xuân Quận Vương.”

Bên trong thoáng lặng đi, ta vừa định bước vào đã thấy một bóng người vụt tới, nhào thẳng vào lòng, “Tỷ tỷ.”

Hạ Chí hoảng sợ vội vàng ngồi xổm xuống, ôm lấy Vĩnh Huệ, “Tiểu tổ tông, thân thể tỷ tỷ ngài đáng giá ngàn vàng, không được xông vào như thế.”

Nàng không hiểu lắm, mếu máo nhìn ta, ta cười khom người, nhéo đầu mũi nhỏ của nàng nói, “Đã chọn được gì chưa?”

Nàng khoác tay ta, nửa lời nửa kéo ta đi qua bức bình phong.

Theo nàng đi qua bình phong, mới thấy bên trong không chỉ có mình Lý Thanh, mà còn có ba bốn thị vệ đứng xung quanh.

Lý Thanh thấy ta, vẻ mặt thoáng cứng đờ, ngẩng đầu liếc Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ lại như không để ý lắm, vẫn tựa bên cửa sổ, cười hỏi, “Nàng ốm sao?”

Ta lắc đầu, cậu ta lười biếng đổi sang một tư thế khác, càn tựa một cách thoải mái hơn, “Mấy tháng nay ta không ở trong Trường An, lúc này nghe Hạ Chí nói thân thể nàng đáng giá ngàn vàng, tưởng nàng không khỏe.”

Ta cười không đáp.

Vĩnh Huệ lượn quanh người ta một vòng, mới chỉ tay vào đồng châu báu bày la liệt trên bàn, “Nhiều quá, mắt hoa hết rồi.”

Ta bước qua, cầm lên xem, “Xem ra Vương Nguyên Bảo dốc hết của báu giấu kín ra rồi, toàn là hàng tốt cả.” Nói xong mới cười nhìn Vĩnh Huệ bên cạnh, “Bảo muội chọn một trong trăm có hơi khó, chọn hai được không?”

Nàng khẽ thốt lên, mặt mày lập tức hớn hờ, “Thì ra đây chính là chuyện tốt thành đôi. Tỷ tỷ tới thật đúng lúc, nếu cả người anh rể phong lưu lỗi lạc của muội cũng tới nữa là có thể chọn ba rồi?”

Nàng nói vui vẻ, nhưng ta nghe lại thấy xấu hổ.

Nếu không phải vì vướng mắc giữa ta và Lý Long Cơ thì nàng đã không bị Hoàng tổ mẫu ban hôn ngay khi mới được một tuổi, định chung thân từ sớm. Giờ nàng vẫn còn là một tiểu nha đầu, không hay biết vướng mắc trong đó, nhưng sau này thì sao? Nếu người khác nói cho nàng biết chuyện năm đó, liệu nàng có trách ta không?

Ta ngồi sang một bên, Lý Long Cơ đang định rót trà liền bị Hạ Chí ngăn lại, “Mấy ngày nay trắc phi không nên uống trà.” Nói xong nàng bèn bước lên hỏi người đứng ngoài có Hoa Lộ không.

Lý Long Cơ chỉ cười nhìn chúng ta, một lát sau mới nghiêng đầu nhìn con đường ồn ã.

Vĩnh Huệ mới chỉ bảy tuổi, tất nhiên không nhận ra bầu không khí khác thường trong căn phòng này, chỉ vui vẻ chọn này chọn kia. Tới khi chọn được cái mình thích bèn đưa cho ta xem, ta khen đẹp, nàng mới mừng khắp khởi đưa cho Lý Long Cơ, hỏi ý kiến cậu ta.

Sau hai ba lượt như thế, cuối cùng Lý Long Cơ không nhịn được cười, “Vĩnh Huệ, hôm nay ta dẫn muội tới chọn quà sinh nhật mà, giờ xem ra lại

thành công lao của tỷ tỷ muội rồi.” Cậu ta vừa nói, vừa ngồi xuống bên cạnh ta.

Vĩnh Huệ nói như thật, “Tỷ tỷ là tỷ tỷ ruột, còn huynh chỉ là phu quân tương lai của muội, chung quy vẫn kém một bậc.”

Ta ngạc nhiên nhìn nàng, Lý Long Cơ đã cầm một miếng bánh Nghênh Xuân, cắn một miếng nhỏ, khe thở dài, “Phu quân là người gần gũi nhất trên đời, hiểu không?”

Vĩnh Huệ gạt đầu cái hiểu cái không, rồi bước tới cạnh cậu ta, cười khúc khích chỉ vào nửa miếng bánh còn lại trên tay Lý Long Cơ, “Muội cũng muốn ăn.”

Tay cậu ta khựng lại, im lặng một lát rồi mới dứt nửa miếng bánh còn lại vào miệng Vĩnh Huệ.

Tiểu nha đầu ăn no, bèn cầm tách trà của cậu ta lên uống.

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Vĩnh Huệ, bỗng nóià ý đó cảm ơn ngài.”

Lý Long Cơ thoáng sửng người, rồi bật cười, “Ta làm vậy chẳng qua là vì hợp với Tự Cung thôi, giờ còn quá sớm để nói cảm ơn.”

Cậu ta nói rất thản nhiên, nhưng lại trực tiếp gạt bỏ quan hệ với Lý Thành Khí.

Vài năm trở lại đây mấy người em trai, em gái của Lý Thành Khí thường tới thăm hỏi, chỉ có cậu ta là chưa từng xuất hiện. Ta không hỏi, Lý Thành Khí cũng sẽ không nhắc đến, hai anh em họ bất hòa nhiều năm, sao giờ có thể thân thiết ngay được? Hiện tại trong triều chia làm hai thế lực lớn, Lý Thành Khí liên minh với Thái Bình, đương nhiên cậu ta sẽ đứng về phía Võ Tam Tư, cốt để thêm dầu vào lửa, ngư ông đắc lợi.

Ta ra hiệu cho Hạ Chí và Đông Dương lui xuống, Lý Long Cơ thấy ta làm vậy, cũng tiện tay cho thị vệ trong phòng ra ngoài, chỉ giữ lại mỗi Lý Thanh và Vĩnh Huệ.

Cậu ta nhìn ta cười, “Nàng muốn hỏi chuyện gì?”

Ta nhìn Vĩnh Huệ, cầm tách trà lên, khẽ nhấp môi, “Phụ vương ta từng nói, ngài có liên quan tới vụ án vạch tội Trương Giản Chi?”

Nào ngờ cậu ta lại càng cười thoải mái, “Quả nhiên là hỏi chuyện này. Vĩnh An, hôm nay nàng chịu vào đây, chịu gặp ta một mình, có phải là muốn hỏi rõ chuyện này không?”

Ta khẽ gật đầu, “Phải.”

Cậu ta lắc đầu cười, mãi lâu vẫn không lên tiếng.

“Võ Tam Tư là người thế nào, ngài rõ hơn ta, ta chỉ không muốn thấy ngài và chàng đối đầu thôi.” Ta nói nhỏ, “Ta chưa từng muốn mưu tính gì với ngài, chỉ mong thấy ngài bình an.”

Cậu ta ngoảnh đầu lại nhìn ta, đôi mắt sâu không thấy đáy, một lát sau mới đáp, “Không có mưu tính? Câu này đáng lẽ ta nói mới phải, nàng đã phản bội ta từ lâu rồi. Ngay từ lúc nàng còn ở trong phủ của ta, đã bắt đầu giúp Vương Nguyên Bảo, đúng không?” Cậu ta nói rất chậm, đôi mắt đã không còn ý cười.

Ta nhìn lại cậu ta, “Quả thật chuyện này ta có mục đích riêng, năm ấy giữ lại con cờ này, chỉ vì muốn bảo vệ tương lai của họ Võ...”

Cậu ta bật cười, ngắt lời ta, “Lúc nào nàng cũng có lý lẽ riêng, nếu chiếu theo những gì nàng nói, thì giờ ta qua lại thân thiết với Võ Tam Tư, chẳng phải cũng là vì họ Võ của nàng ư?”

Ta nhìn thẳng vào mắt cậu ta, đáp muốn trong lúc họ Lý đắc thắng thì có thể bảo vệ chút huyết mạch của họ Võ, tất cả những gì Võ Tam Tư làm đều đưa tới họa diệt thân. Còn ngài, lại đang lấy ông ta ra đối phó với anh trai mình.”

Cậu ta cười đứng dậy, chống tay xuống hai bên cạnh ta, khẽ nói An, dù có làm gì ta cũng nhất định sẽ thực hiện hôn ước với Vĩnh Huệ, nếu vậy phụ vương nàng và ta sẽ có liên quan. Giữa ta và đại ca, nàng không thể vẹn toàn cả đôi bên, có hiểu không?”

Ta nghe mà lạnh cả người, một lát sau mới nói sinh cùng một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau[3] ?”

[3] Được trích từ Thất bộ thi của Tào Thực, tác giả mượn hình ảnh dùng cành đậu để nấu hạt đậu ám chỉ việc anh em tương tàn.

“Nàng xem, từ mấy trăm năm trước, Tào Thực đã ngộ ra bí ai của Hoàng gia. Hoàng vị chỉ có một, đã có bao anh em ruột thịt chết dưới nó? Khi thiên hạ họ Võ, người hại chết Hoàng tộc họ Lý là họ Võ các người, giờ thiên hạ đổi sang họ Lý, nàng thật sự tin rằng chúng ta có thể tương thân tương ái, sẽ chia thiên hạ ư? Lý Thành Khí cũng hiểu điều đó, chỉ khi từng kẻ chết hết mới là lúc huynh ấy có được Hoàng vị.” Cậu ta lại tiến lại gần, hơi thở có phần gấp gáp, “Thánh thượng, Thái tử, cô cô, An Lạc, biết bao người họ Lý, liệu huynh ấy có nương tay?”

Còn chưa dứt lời, cậu ta đã vươn tay nắm lấy cổ ta, ta tránh không thoát, đành nắm chặt cổ tay cậu ta.

Muốn đáp, lại phát hiện ra từng câu từng chữ cậu ta nói, đều là sự thật.

Đột nhiên phía sau vang lên một tiếng vỗ, Vĩnh Huệ kêu lên thắng thốt, “Ồi chao, xong rồi.” Giọng nói ấy thoáng ngừng, rồi lại vang lên, “Tỷ tỷ, hai người đang làm gì vậy?”

Lý Long Cơ như ngừng thở, muốn tiến lại gần, nhưng cuối cùng lại nhắm mắt thở dài, “Đừng nhìn ta như vậy.”

Ta đưa mắt đi, không nói gì nữa.

Dường như Vĩnh Huệ nhận ra Lý Long Cơ không vui, không hỏi tiếp, chỉ chạy tới kéo tay ta, “Tỷ tỷ, mọi chọn xong rồi.”

Ta buồn cười nhìn nàng, “Vừa nãy còn do dự lắm mà, sao giờ đã chọn xong? Có cần đưa vài món mới lên nữa không?”

Nàng khẽ lắc đầu cần quyết đoán thì tự nhiên sẽ chọn được.”

Lời này rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến ta có phần kinh ngạc.

Mới bảy tuổi mà đã có suy nghĩ thế này, nếu là mười năm sau...

Ta nhìn Lý Long Cơ, cậu ta chỉ cúi đầu uống trà, dường như không nghe thấy, vẻ mặt không thay đổi nhiều.

Lúc dùng bữa tối Lý Thành Khí cố ý cho tất cả mọi người lui xuống, chỉ ăn với mình ta, ta chống cằm nhìn chàng một lát mới nói nay thiếp đã gặp Tam lang.”

Chàng gấp thêm thức ăn cho ta, “Cho nên nàng mới ủ rũ thế này?”

Ta ậm ừ, “Thiếp đã đưa quà sinh nhật cho Vĩnh Huệ tới phủ của phụ vương, lễ tiết vậy thôi, sau này không cần phải tới nữa.”

Chàng đặt bát đĩa xuống, lẳng lặng nhìn ta một lát rồi mới dịu dàng nói, “Vĩnh An, ta khiến nàng khó xử ư?”

Ta cũng buông đĩa, chống tay lên má, khẽ nói: “Ta cũng...”

Chàng như đang định nói gì, ta đã phì cười ra cũng không hoàn toàn là vì chàng. Khi thiên hạ mang họ Võ, phụ vương thiếp đã sống theo kiểu tránh được thì tránh, giờ là cuộc chiến giữa người họ Lý, ông sẽ không nhúng tay. Không tới còn hơn là khiến phụ vương phải giả vờ như không biết gì.”

Chỉ vì lời dặn dò của Thẩm Thu mà ta phải ở trong phủ cả ngày.

Lý Thành Khí cũng cố gắng ở lại trong phủ, nghị sự với người khác trong thư phòng. Ta rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn bám lấy Thẩm Thu học chút y thuật, Thẩm Thu bị ta bám dính đã nhiều lần chạy đi phàn nàn với Lý Thành Khí, nhưng lại hết cách khi Lý Thành Khí luôn thiên vị ta, cuối cùng Thẩm Thu đành chiều lòng ta, mang tới vài cuốn sách y huynh ấy tự viết cho ta giết thời gian.

Khi trời dần vào hạ, Lý Thành Khí đã sai người chuẩn bị đình hóng mát từ lâu, khi nào rảnh, sẽ chơi cờ với ta trong đình.

“Hôm qua Thẩm Thu còn cười bảo, nàng đã trở thành đệ tử chân truyền của cậu ta rồi.” Chàng thanh thoi nói, “Mấy hôm nay ta thấy lòng bồn chồn, chẳng hay có phương thuốc nào tốt không?”

Ta chăm chú nhìn ván cờ, không có thời gian để phân tâm, chỉ ậm ừ, “Tối rồi nói.”

Giọng nói dịu dàng của Lý Thành Khí vang lên, “Tối nay? Nàng không phải dốc sức nghiên cứu y học nữa à?”

Ta lại ậm ừ, thấy chàng chậm chạp không nói, bèn nhìn chàng thắc mắc, nào ngờ lại chạm phải đôi mắt đang cười túm túm. Mặt liền nóng bừng, khẽ vuốt lên phần bụng nhô lên của mình, cười đáp, “Mau xem này, phụ vương con lại dùng mỹ nhân kế với mẫu thân rồi.”

Lý Thành Khí dờ khóc dờ cười, lắc đầu khẽ than chỉ sợ nàng quên ăn quên ngủ mà ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Ta cười đáp, “Được, vậy chàng đưa thiệp ra ngoài dạo đi.”

Hai ngón tay của chàng gấp con đen, thông dong lại nhàn nhã, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Hôm nay là ngày cô cô đãi tiệc, dù ai có to gan tới đâu cũng không dám chọn lúc này mà gây rối, nàng lo gì chứ?”

Ta kéo tay chàng, trực tiếp đặt con đen lên bàn cờ, “Chàng thắng rồi.”

Lý Thành Khí lắc đầu, mỉm cười than, “Rốt cuộc vẫn bị nàng nhìn ra.”

Ta nhướn mày, oán trách thiệp chơi cờ kém hơn nữa cũng nhận ra chàng muốn nhường.”

Lý Thành Khí lại thở dài u sầu nàng chú tâm, chưa chắc đã thua.” Nói xong bèn cầm một trái vải bóc vỏ rồi đưa tới bên miệng ta, “Ở bên nàng, ta không muốn mưu toan, cũng không cần mưu toan.”

Ta há miệng, ngoan ngoãn ăn hết.

Có lẽ vì ở trong phủ quá lâu nên khi được chàng đưa ra ngoài ta vô cùng hào hứng.

Hạ Chí và Đông Dương chọn mấy bộ đồ cho ta, ta đều không thích, nhưng Lý Thành Khí tiện tay chỉ lại vô cùng hợp ý ta. Hạ Chí vừa trang điểm cho ta, vừa thở than biết thế này, trắc phi đừng làm khổ chúng nô tỳ nữa.”

Ta liếc nàng, “Nếu người chú tâm, thậm chí chưa chắc đã không bằng Quận vương.”

Hạ Chí thoáng sửng sốt, Đông Dương lại phì cười trước, “Trưa nay mới học được câu ấy từ Quận vương, sao đã áp lên chúng nô tỳ nhanh vậy?”

Ta nhìn vào gương đồng, lại nhìn Đông Dương, “Hôm nay người đi theo ta.”

Đông Dương cũng sửng sốt.

Ta không nói gì nữa, ra hiệu cho nàng về chuẩn bị.

Mấy hôm trước thấy Đông Dương để ý tới giá sách của ta, cố ý lấy mấy quyển Lý Long Cơ thích xuống. Chỉ một chi tiết rất nhỏ ấy đã khiến ta hơi hoài nghi quyết định của mình, nếu như năm ấy ta đưa nàng về Lâm Tri Vương phủ, phải chăng nàng sẽ không phải chịu nỗi khổ tương tư này nữa? Giờ ở bên ta, ngày càng cách xa người ấy, để nàng được thấy thêm đôi lần, âu cũng là an ủi.

Nào ngờ Lý Long Cơ lại mượn cớ bị bệnh từ chối tới tiệc rượu.

Vì cơ thể bất tiện nên ta mới ngồi một lát đã thấy mỏi lưng. Lý Thành Khí cẩn thận quan sát ta rồi nói đi dạo với nàng.”

Ta lắc đầu, khẽ đáp Trọng Tuấn và Khỏa Nhi đều đang ở đây, đương lúc náo nhiệt chàng đi sao được?”

Năm ấy khi Thánh thượng mới vào kinh, được sắc phong Thái tử, hai anh em này trông rất yêu thương nhau. Giờ lại cùng nhằm tới vị trí Thái tử còn bỏ trống, đấu ngoài sáng, lén tranh giành, vô cùng sôi nổi.

Lý Trọng Tuấn vốn tính ương ngạnh, nhưng rất biết cách sống, bước đầu tiên là lôi kéo Thái Bình và Lý Thành Khí. Đương nhiên, nguyên nhân ít nhiều cũng là vì Thái Bình vốn đã thèm khát Hoàng vị, sao có thể để yên cho cháu gái cũng mang phận nữ nhi như mình. Bởi vậy tất sẽ giúp đưa cháu trai này trước, đồng thời áp chế dã tâm của Vi thị.

Nhưng Lý Thành Khí lại như không để ý, đúng lúc đang định đỡ ta dậy thì đã nghe thấy Lý Trọng Tuấn cực kì thân thiện gọi đại ca. Ta cười trong bụng, nhìn Lý Thành Khí, nói nhỏ vào tai chàng, “Gã ta gọi chàng còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt đấy.”

Lý Thành Khí cười nhưng không nói, ánh mắt lại thêm phần yêu thương mà nhắc nhở.

Mắt hai ta giao nhau, ta vỗ nhẹ tay chàng, tỏ ý bảo chàng yên tâm.

“Nàng cứ đi dạo ở vườn sau, ta sẽ tới ngay.” Chàng cũng biết không thoát được, chỉ có thể kiên nhẫn dặn dò đôi câu, rồi gọi Đông Dương lại, dặn nàng phải trông chừng ta thật cẩn thận, tránh xa nước.

Ta nghe một lúc mới cười nhắc chàng, “Quận vương, chàng còn nói nữa, cái danh phong lưu sẽ bị chôn vùi mất.”

Chàng khẽ nắm tay ta, “Mau đi đi.”

Lúc này ta mới đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc.

Dinh phủ của Thái Bình đã được ban từ hồi Hoàng tổ mẫu tại thế, ít nhiều cũng có bóng dáng của Đại Minh Cung. Ta dạo ven hồ, nhìn đôi ba con cá bơi tung tăng, đang thích thú bỗng nghe thấy có tiếng người gọi, “Tam tấu.”

Giọng nói này không quen, nhưng cũng không lạ, hơn nữa chỉ còn một người có thể gọi ta như vậy.

Ta ngoảnh đầu lại, quả nhiên là Tiết Sùng Giản.

“Tam tấu.” Cậu ta lại gọi ta, giọng rất bình thản. Ta im lặng một lát rồi mới cười nói phải Sính Quốc Công đã nhận lầm người rồi không? Chắc đã uống nhiều rồi?”

Cậu ta bước tới, Đông Dương vội vàng cúi người hành lễ, “Sính Quốc Công.”

Tiết Sùng Giản chỉ liếc nàng một cái, lạnh lùng nói với lui xuống đi.”

Đông Dương vẫn không nhúc nhích, ta bèn cười, “Chẳng qua chỉ là một tỳ nữ, Sính Quốc Công cần gì làm khó nàng?” Nói xong ta nói với Đông Dương, “Lui xuống mười bước, để ta và Sính Quốc Công nói chuyện.”

Đông Dương vẫn không cử động, chỉ nhìn ta đăm đăm, “Quận vương đã dặn đi dặn lại nhiều lần, nô tỳ không được xa trắc phi nửa bước, kéo...”

Còn chưa nói xong, một tiếng quát vang lên, Tiết Sùng Giản đã tát nàng, “Lui xuống!”

Một cái tát ấy khiến Đông Dương suýt ngã, ta chỉ cảm thấy tim mình đập ngày càng nhanh ngày càng mạnh, khiến ngực như âm ỉ nhói đau, nhưng vẫn phải cười nói Đông Dương, xin lỗi Sính Quốc Công.”

Đây là phủ của Thái Bình, Tiết Sùng Giản lại là đứa con trai được bà ta yêu thương nhất.

Hiện giờ yến tiệc ở đây không chỉ có trọng thần trong triều mà Hoàng tôn họ Lý cũng có mặt, tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc.

Đông Dương lại liếc nhìn ta, đôi mắt vương chút hơi nước, cắn răng quỳ xuống, “Xin Sính Quốc Công bớt giận.” Nói xong lập tức đứng dậy nghe lời ta lùi ra sau mười bước, không chịu nhường thêm một bước.

Gió hè vừa nóng lại vừa ẩm, lòng bàn tay ta đã ứa mồ hôi, nhìn Tiết Sùng Giản bước qua, đứng trước mặt ta. Cậu ta không lên tiếng, ta cũng không thể nói gì, chỉ có thể mỉm cười nhìn cậu ta. Một lát sau, cậu ta mới cười nói, “Quả nhiên là người phụ nữ tam ca hăng hung nhớ, trong nụ cười giấu cả dao, đến ta cũng sắp không chống đỡ nổi.”

Ta tránh ánh mắt của cậu ta, thuận miệng đáp, “Tuy nơi này là phủ của mẫu thân ngài, nhưng mong ngài hãy kiềm chế một chút, Sính Quốc Công.”

Những năm còn ở trong phủ của Lý Long Cơ, ít nhiều cũng gặp cậu ta vài lần, kể cũng lạ, cậu ta là con đẻ của Thái Bình, mà không hiểu sao lại hợp với Lý Long Cơ, thậm chí còn vì Lý Long Cơ mà không ít lần trái lời mẫu thân, giúp Long Cơ lôi kéo triều thần.

Cậu ta gọi ta là tam tấu, có ẩn ý gì, oán hận nhường nào, ta sao có thể không nghe ra?

“Tam tấu.” Giọng cậu ta như thể mang theo sự mỉa mai, “Ta đã rất nhẫn nhịn đấy chứ. Con nô tỳ đó trước kia là thân tín của tam ca, vậy mà lại theo tấu phản bội huynh ấy, nếu không nể mặt tấu thì sẽ không chỉ là một cái tát thôi đâu.”

Ta quay đầu nhìn cậu ta chăm chăm, “Ngài vì tình nghĩa, không quản bao lần cãi lệnh mẹ, ta cũng chỉ vì tình mà chọn điều mình muốn. Tiết Sùng Giản, chúng ta vốn không liên quan tới nhau, cần gì phải nhắc lại chuyện cũ thay người khác?”

“Tình nghĩa.” Cậu ta nhếch mép, “Đầu tiên tam tấu gả cho em trai, rồi lại lấy huynh trưởng, tình nghĩa ở đâu ra? Lý Thành Khí không quản thiệt thòi liên thủ với mẫu thân ta chỉ để cướp người trong lòng của em trai mình, tình nghĩa ở đâu? Ngay cả Lý Thành Nghĩa, bị Lý Trọng Tuấn đoạt mất cơ thiếp mà giờ vẫn phải xưng huynh gọi đệ với gã, giúp gã giành ngôi Thái tử, thử hỏi tình nghĩa ở đâu?”

Ta né nửa bước, “Có những chuyện không cần phải giải thích với ngài.”

Cậu ta lại tiến lên một bước, nhìn ta với khoảng cách rất gần, “Hôm nay tam ca không tới, chính là vì tránh người! Đôi khi ta nghĩ, tại sao người lại may mắn đến vậy? Tại sao chuyện nào cũng được như ý? Còn người từng

là người bên gối của người kia lại luôn phải nhẫn nhịn, đến cả việc gặp mặt cũng sợ quấy rầy tới sự thanh tịnh của người?”

Ta mím môi, muốn nói vài lời, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

Trên thế gian này không phải mọi chuyện đều có lý lẽ, cậu ta thân với Lý Long Cơ, tất nhiên những gì nhìn thấy đều là sự đau khổ của bạn mình. Tranh cãi vô vị, cuối cùng cũng chỉ chuốc thêm oán hận mà thôi.

“Nếu Sính Quốc Công không còn việc gì khác thì Vĩnh An xin được cáo lui.” Ta miễn cưỡng cúi người, muốn đi qua người cậu ta, Tiết Sùng Giản lại không chịu nhường bước. Nơi này vốn ở bên hồ sen, hơn nữa vì lúc này năm lần bảy lượt lùi về sau nên giờ chúng ta đã tới sát mép hồ, không biết vì sao ta bỗng thấy sợ hãi.

Dường như cậu ta nhận ra sự trốn tránh của ta, lại tiến gần thêm một bước, nắm lấy cổ tay ta, “Giữa thanh thiên bạch nhật, tam tẩu sợ gì chứ?”

Lòng bàn tay cậu ta nóng tới đáng sợ, vẻ híp mắt lại ấy, giống y hệt Thái Bình...

Ta muốn rút tay ra, chợt nghe thấy mấy tiếng quát lớn.

Tất cả người hầu đều đang quỳ rạp ở Viên môn, ánh mắt Thái Bình chất chứa lửa giận, cảnh cáo, “Mau buông tay ra, giờ Vĩnh An đang mang thai, ai cho con càn quấy?”

Lý Trọng Tuấn cũng phụ họa, “Tiết Sùng Giản, mau buông tay ra đi.”

Nào ngờ bàn tay vốn buông lỏng của cậu ta lại càng siết chặt.

Từ nhỏ cậu ta đã tập võ, lúc này mạnh tay như thế khiến cổ tay ta đau rần, ta cố nhịn đau, cau mày nhìn cậu ta.

“Buông tay!” Lúc này Lý Thành Khí mới rảo bước tới gần, gương mặt chàng trở nên lạnh lùng, trầm giọng nhắc lại lần nữa, “Bốn vương lệnh cho người buông tay.”

Nói xong bèn bước lên hai bước, ánh mắt dán chặt vào mặt ta, ta khẽ lắc đầu, tỏ ý chàng đừng công khai đắc tội Thái Bình.

“Sao vậy?” Tiết Sùng Giản bật cười, “Chẳng qua ta chỉ thấy Vĩnh An suýt ngã, bèn tốt bụng đỡ dậy mà thôi, tại sao Thọ Xuân Quận vương phải tức giận như thế? Chẳng lẽ e sợ trắc phi của ngài rung động, lại muốn tái giá theo người khác?”

Lòng ta lạnh ngắt, đang định lên tiếng trách cứ bỗng nghe thấy một tiếng vang chói tai, kiếm trong tay Lý Thành Khí đã tuốt khỏi vỏ.

Thấy chàng làm vậy, bốn thị vệ theo hầu phía sau cũng tuốt kiếm. Kiếm đã tuốt khỏi vỏ, thị vệ trong phủ Thái Bình cũng biến sắc, ngay lập tức ánh đao sáng lóa nhất loạt hiện lên, bảo vệ xung quanh Thái Bình.

Kiếm tuốt khỏi vỏ, sát khí đã hiện, bên người chàng chỉ có bốn người, vậy mà có thể lấn át khí thế của mười mấy người bên kia. Ta nhìn chàng, căng thẳng tới độ sắp thở không ra hơi, chỉ có thể ra sức kìm chế, cố gắng gọi chàng là Thành Khí.”

Ánh mắt hai ta giao hòa với nhau.

“Thọ Xuân Quận vương có biết đây là chỗ nào không?” Tuy mặt Tiết Sùng Giản đã biến sắc, nhưng vẫn ngang ngạnh nói tuốt kiếm trong phủ Thái Bình, đến Thánh thượng cũng phải dẫn đo nhiều, không phải ngài say thật rồi chứ?”

“Sùng Giản!” Thái Bình vung tay, ý bảo đám thị vệ lùi về phía sau, “Buông Vĩnh An ra, xin lỗi ca ca con...”

Còn chưa dứt lời, Lý Thành Khí đã cất tiếng, “Đại Đường ta khắp trời nam đất bắc, bốn vương chĩa kiếm vào đâu, nơi đó chắc chắn máu chảy thành sông. Ba năm trước Đột Quyết không chiến mà lui, điều bọn chúng sợ là mấy chục vạn quân Tây Bắc, chứ không phải là triều đình quyền quý múa hát sênh ca cách xa ngàn dặm. Lời ta nói, ngươi hiểu không?”

Chàng nói rất chậm, từng câu từng chữ mang theo sự thản nhiên qua bao năm chinh chiến.

Nhưng chỉ một câu bình thường ấy, lại khiến hai mươi mấy thị vệ cầm đao phía sau Thái Bình phải run sợ, xung quanh lập tức yên tĩnh tới rợn người. Không chỉ ta, mà ngay cả Tiết Sùng Giản đang nắm chặt tay ta mặt mày cũng tái mét, một lúc lâu vẫn không thốt nên lời.

Chàng không nói gì nữa, mà thu kiếm lại, nhìn về phía ta.

Ta lập tức lấy lại bình tĩnh, rút cổ tay ra khỏi tay Tiết Sùng Giản, cố gắng giữ bản thân thật trấn định, bước từng bước vững vàng về bên chàng. Tới tận khi bị chàng nắm chặt lấy tay, ta mới dám thả lỏng hoàn toàn. Khoảnh khắc vừa nãy, đến ta cũng không dám nhìn thẳng vào chàng, nhưng giờ khi tay nắm chặt tay mới phát hiện, hóa ra tay chàng cũng rướm mồ hôi.

Chàng cũng sợ, sợ ta và đứa bé này...

Sự việc hỗn loạn hôm nay trôi qua rất nhanh, Thái Bình làm như không nghe thấy gì, chỉ sai người đưa Tiết Sùng Giản đi. Nhưng Lý Trọng Tuân phải rất lâu sau mới tỉnh táo lại, vô cùng khiếp sợ nhìn Lý Thành Khí, đến ngay cả lời hỏi thăm ta cũng mang theo sợ hãi.

Ta không muốn ở lại đây dù chỉ một chút, mi tâm đau nhức, tựa lên người chàng, khẽ nói, “Chúng ta về nhé?”

Chàng lẳng lặng nhìn ta một lát, cho tới khi ta siết chặt tay chàng, chàng mới tỉnh táo lại, dịu dàng nóiu này nàng còn gầy rồi như thế, ta sẽ không

bao giờ cho nàng ra khỏi phủ nữa.”

Ta rầu rĩ ừ một tiếng, nhưng tim vẫn đập rất nhanh, ta đột nhiên ôm ngực, “Hình như thiếp... không thở nổi.”

Chàng trở tay nắm lấy cổ tay ta như đang bắt mạch, nhưng giọng vẫn rất bình tĩnh, mắt lại nghỉ ngơi đi, ta bế nàng về.”

Còn chưa dứt lời ta đã thấy người mình nhẹ bẫng, nằm gọn trong lòng chàng.

Cảm giác đau đớn quá quen thuộc, ta cắn răng, lạnh tới run người.

Còn quá sớm, lẽ nào lại sắp sinh?

“Vĩnh An?” Giọng chàng vang lên bên tai ta, vẫn rất bình tĩnh, nhưng tay chàng đã bắt giắc siết chặt, “Có phải rất khó chịu không?”

Ta gật đầu, đang định nói thì một cơn đau kịch liệt ập tới, ta cảm thấy chân mình có dòng nước âm ỉm chảy qua, nên càng lo lắng hơn. Thế nhưng ta vẫn bắt mình phải tỉnh táo, nhào lên vai chàng, cố hết sức khiến giọng mình nhẹ nhàng hơnn trai chàng nhớ chàng quá rồi, không đợi được nữa.”

Chàng đáp lời, dịu dàng nói như ta thấy có khi lại là con gái.”

Tay chàng hơi run, nhưng bước chân vẫn rất vững vàng, chỉ trầm giọng hỏi mượn Thái Bình phòng để sinh con.

Tuyệt đối không thể để chuyện gì xảy ra, nhất là ở nơi này.

Bên tai ta liên tục vang lên những tiếng thỉnh an, Lý Thành Khí như đang dặn dò mọi người gì đó, giọng của Thái Bình, giọng của Lý Trọng Tuấn, dần hòa thành một.

Không ngờ lần này còn đau hơn lần trước.

Ta chỉ thấy mình tỉnh táo được vài lần, rồi lại lâm vào mê man, ta cảm thấy như đứa bé này vĩnh viễn không chịu chui ra. Cuối cùng khi hoàn toàn kiệt sức, ta cảm nhận thấy có người lau mồ hôi cho mình, tuy không mở nổi mắt, nhưng ta biết đó là chàng.

Tới khi mọi âm thanh đều không còn rõ ràng, ta mới dùng hết chút sức lực cuối cùng mở mắt ra, quả nhiên lọt ngay vào đôi mắt đen nhánh ấy...

“Là con gái.” Chàng để ta siết chặt tay mình, chỉ lẳng lặng nhìn ta, “Còn đau không?”

Khung cảnh trước mắt như nhòa dần, ta như nghe thấy tiếng mình đáp lại, rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Không ngờ bữa tiệc này lại bất ngờ đón đưa con gái đầu lòng của ta và Lý Thành Khí - Niệm An. Vì Thẩm Thu không cho ai đưa ta đi, nên Lý Thành Khí cũng ở trong phòng bầu bạn với ta, hai ta ở lại trong phủ Thái Bình tròn ba ngày, ta mới có thể ăn được vài món như bình thường. Nói là phủ Thái Bình, nhưng đồ ăn đồ mặc đều là những thứ quen dùng, cả ngày đều nhìn thấy chàng, nên cảm thấy cũng không khác bình thường là bao.

“Tiết Sùng Giản đã quỳ ở bên ngoài mấy canh giờ rồi.” Thẩm Thu chợt nói, thu châm lại, “Trong phủ Thái Bình này có thể khiến đứa con được bà ta sủng ái nhất quỳ như thế, trừ bà ta ra, e cũng chỉ có Quận vương mà thôi.”

Ta rất đổi ngạc nhiên, “Tiết Sùng Giản đang ở bên ngoài?”

Lý Thành Khí chỉ đáp chần cho ta, khẽ hỏing muốn nằm xuống không?”

Ta thấy chàng không để ý tới Thẩm Thu, lời tới bên miệng cũng phải nuốt xuống, khẽ liếc Thẩm Thu một cái, huynh ấy chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn ta vô cùng khó hiểu.

Tới khi Thẩm Thu lui ra ngoài, ta mới chạm vào tay chàng, dịu dàng nói, “Giờ đã mẹ tròn con vuông, chàng còn không chịu tha cho cậu ta, chẳng phải là cố ý làm khó cô cô ư?”

Chàng nắm nhẹ lấy tay ta, điềm đạm nói: “An, cậu ta quỳ càng lâu, sau này càng không có ai dám tới làm khó nàng, đây mới là điều ta muốn.”

Ta không nhịn được cười, “Quận vương, những lời chàng nói khi rút kiếm hôm ấy, có thể coi là đại nghịch bất đạo, thiếp thật không nghĩ ra ai dám tới làm khó thiếp nữa.”

Ánh mắt chàng trầm xuống trong phút chốc, nhưng dường như là ta nhìn lầm, một lát sau, chàng chợt cúi người xuống, chặn lại những điều ta muốn nói tiếp.

Tới khi về lại Vương phủ, Niệm An cũng được Thẩm Thu chăm sóc cho khỏe lại, bắt đầu có thể ôm ấp tay với ta. Tự Cung thường ngồi bên cạnh ta, không kìm nổi dán chặt mắt vào muội muội, vươn tay định chạm vào mặt con bé.

Niệm An một mực tránh né, cuối cùng cả hai đứa cùng khóc thét lên.

Ta nghe mà đau lòng, nhưng cũng không biết phải làm thế nào, dờ khóc dờ cười.

Vì không thể xuống giường, nên ta chỉ có thể nhìn mấy bà vú luống cuống đỡ hai đứa nhỏ, đương khóc long trời lở đất, Lý Thành Khí đã bước vào trong, đi tới vỗ về Tự Cung, đứa con trai vừa nãy còn khóc lóc ầm ĩ bỗng nín thinh, nhìn chàng nước nở gọi phụ vương.

“Người không biết còn tưởng thằng bé này không có mẫu thân.” Ta nhìn chàng vô cùng đau khổ, “Nên mới gần gũi với phụ vương như thế.”

Lý Thành Khí vốn đang đỡ Tự Cung, nghe ta nói vậy bèn bước tới đón Niệm An từ tay bà vú, “Hình như con gái cũng gần gũi với ta hơn.” Vừa nói vừa cố ý đưa tay chọc con bé, nào ngờ lại bị hai bàn tay của Niệm An tóm lấy, cho thẳng vào miệng mút.

Ta nhìn vẻ mặt có phần ngạc nhiên của chàng, không nhịn được phì cười, “Quả nhiên là rất thân.”

Chàng nhìn ta, vẻ mặt trở nên dịu dàng, “Ai cũng bảo Tự Cung giống nàng, ta lại thấy Niệm An càng giống nàng hơn.”

Ta nhìn chàng tỏ ý không hiểu, “Không phải con bé càng giống chàng hơn ư?”

Chàng khẽ mỉm cười, đưa má cọ lên mặt Niệm An, “Nàng nhìn ta đi, ta giống nàng nhất.”

Lúc này ta mới vỡ lẽ, mọi người trong phòng đều hiểu câu này, tất cả đều nở nụ cười ấm áp.

Ta ngượng ngùng, cầm sách lên giả vờ đọc. Tới khi bà vú ôm hai đứa nhỏ ra ngoài, chàng mới ngồi xuống bên cạnh ta, “Vĩnh An, không phải ta đã bảo nàng ít đọc sách đi rồi ư? Sẽ có hại cho mắt.”

Ta thở dài, hết cách, “Dân gian bảo có thai đầu là lúc mệt nhất, nhưng thiếp lại thấy lần này lại khổ hơn, không thể xuống giường, cũng không được đọc sách, vậy có thể làm gì?”

Lý Thành Khí cầm lấy quyển sách trong tay ta, “Đây là lần cuối cùng, đợi nàng khỏe lại rồi, nàng muốn đọc sách luyện chữ thế nào cũng được.”

Ta lại thở dài, “Nếu vậy sau này sinh thêm đứa nữa, chẳng phải sẽ bị chàng nhốt trong phòng?”

Chàng đứng dậy, đặt sách lên giá, “Một trai một gái là đủ rồi, không cần sinh thêm nữa.”

Giọng chàng rất thản nhiên, nhưng ta vẫn nhận ra có điều khác thường, ta nhìn bóng lưng chàng, luôn cảm thấy lời chàng có ẩn ý. Lý Thành Khí quay người lại, thấy ta nhìn như thế, không khỏi phì cười, “Thích trẻ con?”

Ta gật đầu, “Trước kia đã thích rồi, giờ lại càng thích hơn.”

Chàng như có điều suy tư, “Mấy năm nay họ Lý mất rất nhiều chi thứ, nhưng dù sao vẫn còn có để lại huyết mạch, nếu nàng thích trẻ con, đợi tới ngày hoàn thành đại sự, ta sẽ cho người chọn vài đứa thông minh lanh lợi nhận làm con nuôi, được không?”

Cách này, chàng chưa từng nhắc đến.

Ta cười gật đầu, “Cũng được, vậy nhà cửa cũng nhộn nhịp hơn, có điều,” ta nghĩ cẩn thận, “Không thể qua hết chỗ thiếp được, nữ quyến trong phủ nhiều là thế, nếu họ muốn, chưa chắc đã là chuyện không hay.”

Pủ có rất nhiều người, nhưng số người bằng lòng cầm hươu thư của chàng rồi đi rất ít, nếu đã tới tuổi mà không có con cái thì thật đáng thương.

Nghĩ tới đây, ta lại than thở, có một phu quân được nhiều người ao ước như vậy, không biết nên vui hay nên buồn...

Ta nhìn chàng, chàng cũng nhìn ta.

Rất lâu sau hai người cùng bật cười, ta nói làm vậy, xem ra chàng sẽ có cái danh phong lưu nhiều con trong sử sách rồi.”

Nói xong, nghĩ một lát rồi lại bỏ nhỏ, “Nhưng nếu chàng muốn lên ngôi Hoàng đế...”

Chàng bước về bên giường, khoác áo lên vai cho ta, “Bỏ trống hậu cung, chuyên sủng một người.”

Khỏe miệng ta không kìm được mà nhếch lên, “Người nói những lời như thế, thường không làm được Hoàng đế tốt.”

Chàng lại như không để bụng, chỉ mỉm cười im lặng.

Chẳng bao lâu sau, Thánh thượng hạ chỉ, lập Lý Trọng Tuấn làm Thái tử.

Ngay hôm hạ chỉ, Lý Trọng Tuấn mở tiệc tại Đại Minh Cung, nghe đâu Khỏa Nhi phá phách không thôi, dù sao hai người họ cùng là con ruột của Vi hậu, đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Mấy tháng nay Uyển Nhi luôn cảm thấy không khỏe, vì được thánh sủng nên lập phủ ngoài cung.

Ta chọn một ngày bình thường, bảo Lý Thành Khí cũng tới phủ thăm hỏi cùng ta, nào ngờ lại gặp được mấy vị quý nhân. Uyển Nhi bày chút rượu và đồ nhắm trong đình, gọi ta tới ngồi cạnh nàng, rủ rỉ mấy lời không đâu. Ta nhìn Võ Tam Tư đang cười nói liên tiếp cách đây không xa, lại nhìn sang mấy anh em họ Lý, thấy không yên lòng.

“Hiếm khi gặp được muội, vậy mà trông muội thấp thỏm chưa kìa.” Uyển Nhi khẽ nhéo tay ta, “Muốn biết họ đang nói gì không?”

Ta ngoảnh đầu, nhìn nàng, “Nói xem.”

Nàng khẽ mỉm cười, lột vỏ nho rồi nhét vào miệng ta, “Chẳng phải chuyện khiến Võ Tam Tư thích chí nhất hiện nay chính là đã ép được Ngũ vương đầu lìa khỏi cổ ư?”

Ta cắn thịt quả màu xanh, có hơi chua, bất giác nhú mào lại.

Chuyện Ngũ vương dù Lý Thành Khí không muốn nhắc đến nhiều, nhưng cả thành Trường An nay đã bàn tán rôm rả. Trương Giản Chi, Thôi Huyền Vĩ coi như tốt số, đã chết nơi đầu đường xó chợ rồi, ba người còn lại không biết có được tốt số như thế không... Nghĩ tới họ, ta bất giác nhớ tới Địch Nhân Kiệt đã mất nhiều năm, khẽ thở dài, “Họ Lý giành được thiên hạ về, cũng là nhờ năm người ấy dốc lòng dốc sức, ai ngờ phò trợ tân đế lại trở thành bùa đòi mạng mình.”

Nếu là phụ vương hoặc Lý Thành Khí, có lẽ năm người này đã trở thành rường cột của triều đình. Nhưng tiếc rằng thế gian này không có “nếu” , chỉ có những kết cục khiến người ta thốn thức không thôi.

“Tỷ đã từng khuyên Võ Tam Tư, làm quá tuyệt tình, ông trời cũng sẽ nổi giận.” Uyển Nhi tiếp tục lột vỏ nho, “Ba người, hai người bị lăng trì, muội đã từng thấy cảnh lăng trì chưa? Trái phải có hai người mài nhọn đầu trúc, róc thịt tới tận xương, sau đó đánh chết.”

Ta đang uống trà, muốn nói gì đó lại lập tức cắn môi, không cho mình lên tiếng.

Đáy lòng lạnh lẽo, suýt đánh rơi tách trà.

Lăng trì lăng trì, ta chưa nhìn thấy, nhưng cảnh tượng mười mấy năm trước suốt đời cũng không dám quên.

Uyển Nhi vẫn nói tiếp, ta nghe loáng thoáng thấy người còn lại bị ép uống thuốc độc liên tiếp, rồi bị giữ lại hơi thở cuối cùng không thể chết đi, rồi bị thuốc độc giày vò tới tận cùng, mười ngón tay trơ cả xương trắng như thế nào... Hình ảnh người phụ nữ đẹp tựa tranh thủy mặc liên tục hiện lên trước mắt ta, một giây trước còn cười đùa với ta chuyện ban hôn, một giây sau đã phải chịu chết.

Uyển Nhi vào cung từ nhỏ, quen thuộc với loại chuyện này, đương nhiên đã quên hết. Nhưng còn ta, bao nhiêu năm trôi qua mà cảnh tượng ấy vẫn như

ngày hôm qua. Đây là chuyện duy nhất Lý Thành Khí không biết, cũng là chuyện cả đời này ta không dám nói cho chàng.

“Vĩnh An.” Giọng Uyển Nhi từ xa tới gần, khẽ gọi ta, “Sao thế?”

Lúc này ta mới cảm thấy lòng bàn tay mình hơi đau, ta yên lặng nhìn thoáng qua, không ngờ móng tay đã cắm vào thịt, “Muội không sao, bỗng thấy trong người hơi khó chịu.”

Nhân lúc nàng không để ý, ta vội kéo móng tay ra, nắm chặt khăn gấm để cầm máu.

Nàng xoa nhẹ mi tâm, nói tiếp, “Muội còn nhớ nô tỳ Nghi Bình kia không?”

Ta gật đầu, “Sao vậy?”

Nàng cười, “Không sao, tỷ chỉ nghe nói là có thai rồi.”

Ta thoáng sửng sốt rồi mới thuận miệng hỏi, “Từ lúc đi theo Lý Trọng Tuấn, đã bao năm mà nàng vẫn không có tin tức gì, sao giờ lại đột nhiên mang thai?”

Nàng nghĩ một lát, mới nói: “Tôi tưởng ai cũng như mình sao? Dù người bên cạnh có làm gì, có tốt với muội ra sao thì tâm trí cũng chỉ trao trọn cho một người khác?”

Ta im lặng không đáp, để nàng nói xong, mới cười bảo, “Chẳng lẽ chàng không thế? Muội thì có gì tốt? Tốt đến mức có thể khiến chàng mạo hiểm hết lần này tới lần khác, nguyện nhường nhịn năm lần bảy lượt, thậm chí còn từ bỏ nữ quyền nhiều như mây trong phủ?”

Uyển Nhi vừa cười vừa lắc đầu, “Kể cũng phải, nếu tính ra thì Thợ Xuân Quận vương còn làm nhiều việc không đáng hơn muội.”

Nàng nói xong, nhắc lại chuyện Nghi Bình Trọng Tuấn thật ra rất sủng ái nàng ta. Đừng nhìn hãnh thường ngày hay bắt nạt nàng ta, chẳng qua hận nàng ta còn vẫn vương tình cũ, bao năm vẫn không chịu quên. Đúng là hồng nhan họa thủy, có người trong lòng còn muốn tranh giành Hoàng vị?”

Không hiểu sao ta lại cảm thấy lời Uyển Nhi còn có ý khác, nhưng không tìm ra manh mối, ta im lặng một lát mới cười đáp, “Nếu bàn về họa quốc, tỷ dám xưng đầu, chắc chắn không ai dám đứng sau.” Ta nói xong, liếc mắt sang Võ Tam Tư, cười mà không nói.

Hai ta lại nói vài chuyện vặt vãnh, mấy người nói chuyện say sưa bên ngoài giờ mới trở về.

Lý Thành Khí vừa ngồi xuống đã đưa tay gọi ta, ta vội đứng dậy ngồi xuống cạnh chàng. Một động tác nhỏ này mang tới rất nhiều lời trêu chọc của mọi người. Uyển Nhi là người cười thích thú nhất, “Quận vương, ta đã nghe nói chuyện hôm đó rồi, tốt kiểm bảo vệ vợ không khó, nhưng dám tốt kiểm trong phủ Thái Bình, lại có thể khiến con trai bảo bối của bà ta phải quỳ xuống xin lỗi, đúng là chỉ có mình ngài thôi. Ngài có biết chuyện này loan vào cung, đến Vi hậu cũng hâm mộ không thôi, suốt ngày cười bảo Bộ hạ không bằng.”

Ta nghe mà có chút thấp thỏm không yên, bèn nhìn sang Lý Thành Khí, chàng cười lắc đầu, bình thản bảo, “Lời đồn đãi ít nhiều cũng nói quá lên.”

Uyển Nhi chỉ cười, không hỏi tiếp nữa, quay sang nhìn Lý Long Cơra này không biết ai có nhắc hôm nay là sinh nhật của Tam lang?”

Lý Long Cơ không ngồi bên ta, mà ngồi cạnh Võ Tam Tư, hai người đang thăm thì qua lại. Nghe nàng nói vậy mới cười ngẩng đầu, hơi nheo mắt lại nghĩ một lát, “Thượng Quan Chiêu Dung không nhắc, bốn vương cũng quên, đúng là hôm nay.”

Uyển Nhi bật cười, “Thật trùng hợp, vừa hay hôm nay phủ có nhiều người, ta đã đặc biệt cho người chuẩn bị vài khúc nhạc mới, không biết Quận vương có muốn nghe không?”

Lý Long Cơ uể oải tựa sang một bên, nói một chữ “Được”.

Uyển Nhi vỗ tay, tức khắc đã có người chuẩn bị xong sân khấu ngoài đình, vũ nương và nhạc nương im lặng đứng hầu, như thể chỉ đợi một câu của Lý Long Cơ. Ta thấy tình hình này, cười nhìn Lý Thành Khí, khẽ nói, “Xem ra Uyển Nhi đã dò la từ lâu rồi, hôm nay cũng không phải trùng hợp.”

Lý Thành Khí cũng nhìn ta, như nghĩ tới điều gì, tới khi ta hơi nghiêng đầu quan sát nhạc nương mới nghe thấy chàng nói, “Di mẫu của Long Cơ vừa qua đời, có thể vì việc ấy mà nó không muốn đón sinh nhật.”

Ta thoáng sửng sốt, mới nhớ tới người phụ nữ đã sống cùng ta không ít ngày.

Với bà, ta vẫn luôn có khúc mắc, mỗi lần nghe thấy chuyện của bà đều trốn tránh. Nếu không tại bà, ta và Lý Long Cơ sẽ không... Nhưng giờ khi nghe tin bà mất, ngoài nỗi chua xót ra thì không còn gì khác. Những người ngồi ở đây, nào ai chưa từng nợ ai, có ai chưa từng mưu tính ai?

Người đã mất rồi, dù tốt hay xấu, năm tháng cũng không bỏ qua một ai.

Nghĩ tới đây, ta bất giác nhìn Lý Long Cơ, cậu ta chỉ nhìn nhạc nương suy nghĩ, không biết đang nghĩ gì. Khi ta đang định đưa mắt đi, cậu ta lại như cảm nhận được gì đó, quay đầu nhìn về phía này, trong đôi mắt như có vô số điều ập ủ, nhưng cuối cùng chỉ cầm tách trà, cúi đầu.

Ta bỗng thấy xót xa, cũng cúi đầu nhìn xuống tách trà.

Cho tới khi nhạc nương ôm đàn tỳ bà bước lên, cúi người thỉnh an, Lý Thành Khí chợt nói, “Hôm nay bất kể cậu ta nói gì làm gì, tạm thời cứ

nhường đã.”

Ta vâng lời, rồi lại cảm thấy lời chàng nói thật buồn cười, bèn ngẩng đầu lên nhìn chàng, “Tình nghĩa bao năm còn đó, chàng nghĩ hôm nay thiếp cũng sẽ làm khó cậu ta? Cậu ta là em trai chàng, chẳng lẽ không phải em thiếp ư?”

Chàng khẽ cười, đôi mắt trong trẻo hiếm khi có phần phức tạp, “Sau này nếu gặp nhau bằng thương kiếm, liệu nàng còn coi nó là em?”

Ta ngỡ ngác, nghĩ hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Khúc nhạc này đàn rất hay, ta nghe không khỏi say mê, tới khi nhạc ngừng đứng dậy, Uyển Nhi mới cười hỏi Lý Long Cơận vương, thường hay phạt đây?”

Lý Long Cơ như không nghe thấy, tới khi Uyển Nhi hỏi lại lần nữa, cậu ta mới hơi nhếch mép, “Đương nhiên phải thưởng!”

Uyển Nhi phất tay ra phía ngoài đình, nhưng mắt vẫn nhìn Lý Long Cơ, “Hình như Quận vương không thích náo nhiệt lắm? Chẳng hay vì sao ngài luôn không tập trung?”

Chẳng mấy khi Lý Long Cơ không nói gì, chỉ cúi đầu uống trà.

Bởi vì hành động bất ngờ đó của cậu ta mà không khí trong đình bỗng có phần gượng gạo, đột nhiên Võ Tam Tư cười lớn vỗ vai cậu ta, “Màn ca múa hôm nay là tấm lòng của Thượng Quan Chiêu Dung, dù có không thích cũng phải giữ thể diện cho người ta chứ.”

Lý Long Cơ đặt tách xuống, không hiểu sao lại nhìn ta, “Không liên quan tới Chiêu Dung, ta chỉ nhớ ra nhiều năm trước cũng từng được nghe đại tấu đàn một khúc.”

Ta bị cậu ta nhìn tới hoảng hốt, đây là lần đầu tiên Lý Long Cơ gọi ta như vậy, lại vào đúng ngày hôm nay.

Hơn nữa khúc đàn mà cậu ta nhắc tới, là khúc Quảng Lăng Tán ta đàn trong ngày sinh nhật của Lý Thành Khí.

Uyển Nhi bỗng bật cười, nhìn ta nói, “Vĩnh An, muội cũng từng chơi tỳ bà?”

Ta gật đầu đáp, “Hồi bé từng học, nhưng đã quên nhiều.” Ta ngưng lời, bỗng thấy mềm lòng, quay sang nhìn Lý Thành Khí, chàng như cũng đoán ra điều ta đang nghĩ, chỉ cười gật đầu.

“Nếu tam đệ không chê, ta sẽ đàn cho đệ một khúc, coi như là quà mừng, được không?”

Lý Long Cơ quay sang nhìn ta, ánh mắt lướt qua rất nhiều xúc cảm, có kinh ngạc, có vui mừng, nhưng cuối cùng lại hóa thành một nụ cười mệt mỏi, “Đa ta đại tấu.”

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, thi nhau bảo đúng là được hưởng nhờ phúc của Quận vương, ta đứng dậy trong tiếng cười nói, nhận lấy cây đàn tỳ bà trong tay nhạc nường, gảy thử vài âm. Những gì học được từ nhỏ đã quên từ lâu, nhưng cũng sẽ cố hết sức, chỉ mong có thể khiến ngày hôm nay của cậu ta có niềm vui nho nhỏ.

Tương lai thế nào, ai có thể đoán trước?

Không phải một khúc nhạc mới, chẳng qua chỉ phù hợp với khung cảnh thôi.

Bàn tay ta nắm chặt khăn từ đầu tới cuối đều âm ỉ nhói đau, cũng may không xảy ra sai sót gì. Khi ta đứng dậy đặt đàn xuống, mọi người đều khen không thôi, khoa trương như thể chỉ trên trời mới có, lại có người

nhắc tới Lý Thành Khí cũng am hiểu âm luật, khen rằng trời đất tác hợp, được mọi người xung quanh phụ họa, ta nghe mà dở khóc dở cười.

Nếu Lý Thành Khí chỉ ngang bằng ta, sao có thể nổi danh thiên hạ chỉ bằng một khúc nhạc từ thuở niên thiếu?

“Đa tạ đại tâu.” Rất lâu sau Lý Long Cơ mới lặp lại bốn chữ này, nói xong liền đứng dậy cung kính hành lễ tạ ơn. Ta vội vàng đáp lễ, cười đáp, “Hôm nay Quận vương lớn nhất, đã có mong muốn tất phải dốc sức hoàn thành, huống chi chỉ là đàn một khúc nhạc.”

Lý Long Cơ đứng thẳng dậy, trong đôi mắt tuyệt đẹp như thể có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại hóa thành một nụ cười, “Hôm nay mong ước không nhiều, đã được toại nguyện rồi.”

Ta khẽ gật đầu, bước về ngồi xuống bên Lý Thành Khí, nói nhỏ mà không sai chỗ nào.”

Chàng buồn cười nhìn ta, cũng đè thấp giọng Nha[4] của bốn vương, sao có thể sai được.”

[4] Bá Nha chơi đàn tuyệt hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi, sau trở thành tri kỉ. Khi Tử Kỳ chết, Bá Nha bèn đập đàn vào đá tan nát, thề trọn đời không đàn nữa vì đã hết bạn tri âm.

Ta bước đi trên một hành lang tối như mực, đây là con đường không được dùng nhiều trong Đại Minh Cung. Uyển Nhi đang dẫn ta đi. Lúc nào trong Đại Minh Cung đèn đuốc cũng sáng choang, đó là quy định từ thời Hoàng tổ mẫu, mấy năm nay ta không vào cung, nhưng ấn tượng về dãy đèn treo trên tường bên mé nước vẫn còn vẹn nguyên.

Bất kể Thiên tử có là ai, thì Hoàng cung vẫn như cũ.

Giữa chốn u minh như có người đang nói, đây chỉ là một giấc mơ, nhưng ta làm thế nào cũng không thoát ra được, đương lúc sốt ruột bỗng bị ai đó nắm chặt lấy tay...

“Vĩnh An?” Âm thanh ấy ở ngay bên tai, nỉ non gọi ta, mãi tới khi ta mở mắt ra được mới phát hiện Lý Thành Khí đã ôm ta vào lòng, “Ta vừa về thì thấy trán nàng ứa mồ hôi, như thế bị bóng đè.”

Tay chàng vẫn còn lạnh, đương định buông ra ta đã vô thức nắm về, “Thiếp mơ thấy Uyển Nhi, mơ thấy cảnh tượng năm đó vừa mới vào cung.”

Chàng cười rất khẽ, “Nàng có điều muốn hỏi phải không?”

Ta nhìn khuôn mặt bình tĩnh của chàng, cảm thấy bất an, im lặng một lát rồi mới lắc đầu.

Tuy mấy hôm nay chàng có phần lảng tránh, nhưng ai tới phủ, họ có thân phận gì, ít nhiều ta cũng biết. Phụ vương từng nói Lý Trọng Tuấn ngày càng bất mãn việc Vi hậu thiên vị An Lạc Công chúa, lén kết thân với trọng thần, trong số đó có không ít người là lão thần thân tín của Lý Thành Khí và Thái Bình.

Từ khi Hoàng thượng được khôi phục thân phận Hoàng tộc tới khi lên ngôi Hoàng đế mới được vài năm ngắn ngủi, không so được với thế lực Lý Thành Khí và Thái Bình gây dựng bao lâu nay, đương nhiên không thể lấy trứng chọi đá, cách duy nhất là áp chế chính con trai ruột của mình.

Thân là người đứng đầu Đông Cung, vừa không có thực quyền, lại bị chính em gái ruột chèn ép, nỗi hận này Lý Trọng Tuấn sao có thể nuốt trôi?

Ta nằm trên giường, vì giấc mơ thời niên thiếu đột nhiên ủa về này mà hoảng hốt, lại không dám trở mình khiến chàng tỉnh giấc. Lát sau chàng vươn tay ôm ta, kéo ta lại gần hơn, “Vĩnh An, nàng thường bảo người đi

nuôi nàg từ nhỏ tới lớn đang ở Lộ Châu, có muốn tới đây vài hôm không?”

Ta thoánq sừng sốt, vô thức nói, “Tự Cung và Niệm An chưa từng rời xa thiếp...”

Chàng ngắt lời ta, “Hai đứa sẽ đi cùng nàg.”

Sự sắp xếp đột ngột ấy đã nói trắng ra tất cả mọi chuyện.

Ta vốn định nghe lời thì bỗng nhớ tới giấc mơ đó, “Sở dĩ tình cảm cha con giữa Lý Trọng Tuấn và Bệ hạ sút mẻ, là vì Uyển Nhi và Vô Tam Tư đã làm ra không ít chuyện. Chàng muốn mượn tay Lý Trọng Tuấn để dao động Đế vị, nhưng nếu chính biến xảy ra thì người đầu tiên gã muốn giết là Vô Tam Tư, người thứ hai nhất định là Uyển Nhi.”

Lý Thành Khí im lặng một lát rồi mới nói, “Ta sẽ giúp nàg giữ lại tính mạng cho nàg ta.”

Ta gật đầu, đang định nói thêm lại chợt nhớ tới lời Uyển Nhi nói ngày hôm ấy. Nàg nhẹ nhàng nói ra hai từ “lãng trì” , vận mệnh mà thân mẫu Lý Thành Khí phải chịu mười mấy năm trước...

Ta cảm nhận hô hấp của chàng, vẫn còn tỉnh táo, “Có những chuyện, trước giờ chàng không hề gặg hỏi thiếp.” Ví dụ như cái chết năm đó của mẹ chàng, ví dụ như sao ta lại thất thân với Lý Long Cơ, chàng chưa từng hỏi nửa câu, là vì thật sự không để ý? Hay là không muốn ép ta phải nhắc tới?

“Vĩnh An.” Chàng khẽ nói, “Chỉ cần ta không hỏi, tức là ta không bận tâm, hoặc không muốn tìm hiểu thêm. Có những chuyện nói ra cũng không thể thay đổi, ngược lại còn ảnh hưởng tới những tháng ngày về sau, nàg hiểu được sao?”

Ta khẽ vâng, nhắm mắt lại, không nói tiếp.

Ta rời khỏi Trường An vào ngày mồng ba tháng bảy.

Mấy năm nay ở bên Lý Thành Khí, chưa từng thật sự ra khỏi Trường An, tới khi xe ngựa đi ngày càng xa, ta mới nhận ra những tiểu thương buôn bán nhỏ ven đường dường như đều tập võ. Nhìn nhiều, lại càng thấy bất an, theo tình hình này, mấy ngày nữa nhất định sẽ xảy ra một chuyện động trời.

Thẩm Thu lo Tự Cung và Niệm An quá nhỏ nên trên đường rất không yên tâm, cố ý cho hai đứa nhỏ uống ít thuốc. Hai đứa trẻ dọc đường cứ y như sâu ngủ, khiến ta rảnh rỗi chẳng có việc gì làm.

Nào ngờ ngay ngày hôm sau lại gặp một người quen cũ.

Vương Thủ Nhất.

Đi suốt một ngày trên con đường chòng chành, ta vừa xuống xe đã có người đi dọn dẹp trà lâu, tất cả đều căng thẳng đứng hầu xung quanh. Ta dặn Hà Phúc lấy thêm ít trà lạnh, chia cho các thị vệ bảo vệ trong tối lần ngoài sáng giải khát, đương lúc đón tách trà Hạ Chí đưa qua, ta bỗng nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài.

Vương Thủ Nhất chỉ có một thân một mình, đứng ngoài cửa nhìn ta, nhưng không thể tiến vào thêm một bước.

“Trắc phi, Hà Phúc nói người này không hề mang theo binh khí, chỉ có hai người theo hầu.” Đông Dương lại gần, khẽ nói, “Người có muốn gặp không ạ?”

Ta nghĩ một lát, dù sao cũng là người của Thái Nguyên Vương thị, dầu tương lai ai làm Hoàng đế, vọng tộc vẫn có địa vị vô cùng vững chắc, không thể quá thất lễ, gật đầu, “Chung quy cũng là người quen, để hản vào đi.”

Đông Dương vâng dạ, bước tới nói nhỏ đôi ba câu, Vương Thủ Nhất bèn được cho vào.

Y không hề khách khí mà ngồi hẳn xuống, tách trà Hạ Chí vừa rót đã bị y uống cạn, “Lý Thành Khí quả nhiên coi người như vật báu, những kẻ ở đây đều là những người trung thành nhất.”

Ta cười, “Hình như Vương tướng quân đang vội vã lên đường?”

Y nửa cười nửa không, “Sao thế? Người không biết vì sao ta lại tới Trường An? Cũng không biết vì sao mình phải rời khỏi Trường An?”

Ta không nói gì, chỉ nhìn Hạ Chí, Hạ Chí vội vàng rót thêm trà.

Khi còn ở trong phủ của Lý Long Cơ, y là anh trai của chính phi Vương Hoàn, ta chỉ là một tiểu thiếp tứ phẩm, y còn vì Vương Hoàn mà bao lần buông lời uy hiếp ta... Những ngày tháng ấy đã trôi qua rất lâu rồi, hiện giờ dẫu Vương Hoàn và Lý Long Cơ có chung sống hòa hợp hay không thì Vương Thủ Nhất đều phải mạo hiểm tính mạng, tranh giành Hoàng vị vì cậu em vợ này.

Mà cái gai trong mắt y là ta đây, dường như không còn liên quan nữa.

Ta thấy y lại uống hết một tách trà, bèn nói trong tương quân khăng khăng muốn gặp ta, chẳng hay có gì muốn nói?”

Vương Thủ Nhất như hơi đắn đo, “Chuyện giữa người và hai anh em họ ta không biết nhiều lắm, vốn tưởng người chỉ là một con cờ trong tay Lý Long Cơ, ai ngờ sau mới phát hiện ra đoán sai hoàn toàn.”

Ta ra hiệu cho y nói tiếp, y lại nói, “Người biết bao nhiêu người nói bóng gió với Lý Long Cơ, không tiếc bất kì giá nào cướp người ngay trên đường?”

Ta lắc đầu, “Giờ có vẻ rất bình yên.”

“Bởi vậy ta nảy lên một ý nghĩ kì quặc.” Vương Thủ Nhất nói thẳng, không hề giấu giếm, “Có vài mưu thần gợi ý cho Lý Long Cơ, không lấy con trai con gái của Lý Thành Khí mà là người, đủ thấy người có ý nghĩa thế nào với Thọ Xuân Quận vương, còn Lý Long Cơ thà chịu nguy hiểm, cũng nhất định không chịu lấy người làm lợi thế, đủ thấy cậu ta vẫn thật lòng với người như năm nào. Nên nếu cướp người đi, có lẽ sẽ rất hữu ích.”

Ta suýt sặc trà, cuối cùng không nhịn được cười, “Sau đó thì sao?” Người này thật đặc biệt, có trọng binh ở đây mà có thể thản nhiên nói ra mấy lời này, “Không có sau đó, Lý Thành Khí không để mọi thân tín ở lại Trường An như ta tưởng, còn những người đi theo người nào có ai không từng giết mấy trăm mạng người, chỉ e không bắt đi được, ngược lại còn rước phải họa lớn.”

Ta âm ừ, còn y lại ngày càng tò mò sao không cho mình một đường lui? Ngộ nhờ Lý Long Cơ thẳng thì sao?”

Ta nhấp từng ngụm trà, khi thấy đáy mới đặt xuống, “Nếu Lý Long Cơ thẳng thì cũng là sự nhượng bộ lớn nhất của Quận vương, hơn nữa chàng có năng lực bảo vệ ta và con cái trọn đời bình an, cần gì đường lui?”

Chàng làm vậy, đúng là vừa đấm vừa xoa, chỉ tiếc rằng không đoạt được thứ gì cả.

Ta lại nói thêm đôi câu, tỏ vẻ không muốn nói tiếp nữa, y mới ngượng ngừng rời đi.

Lên xe rồi, Đông Dương vẫn có chút lo âu.

Nàng không hề biết tại sao ta lại đi, hôm nay sau khi nghe những lời Vương Thủ Nhất nói, nàng mới thật sự biết chuyện gì sắp xảy ra. Ta nhìn nàng một lúc vậy mà nàng không hề phát hiện, tới khi Hạ Chí đưa tay khẽ đẩy nàng,

nàng mới như sức tỉnh từ cơn mơ, “Sao thế?” Nói xong bèn vỗ lể, lập tức cúi đầu.

Ta thuận tay lật sách, không hỏi gì.

Năm ấy khi để nàng chọn lựa, ta đã chấp nhận việc nàng tiếp tục ở lại bên mình thì phải hoàn toàn tin tưởng. Nghi người không dùng, dùng người không nghi.

Chúng ta vội vã đi suốt hai ngày trời, rồi mới nghỉ lại trong một căn nhà cũ tại một trấn nhỏ, hai ngày đêm rồi mới được nằm trên giường. Nằm xuống mới thấy cả người rã rời, tê nhức vô cùng, làm thế nào cũng không ngủ nổi nên ta quyết định đi ra ngoài thì thấy Hà Phúc đang canh ngoài cửa, vẻ mặt cũng nặng nề.

“Là hôm nay?” Ta có chút căng thẳng.

“Bẩm Vương phi, đúng là hôm nay.” Hà Phúc vội vàng cúi người đáp.

Xưa nay Hà Phúc vẫn gọi ta là “Vương phi”, giống hệt như Lý Thành Khí, chỉ công nhận ta là người vợ duy nhất của chàng.

“Hôm nay dù thắng hay thua, có tổn thất cũng là con cháu Bệ hạ.” Ta ngồi xuống ghế đá.

“Đúng như những gì vương phi nói, là tiểu nhân lo lắng quá rồi.”

Ta mỉm cười động viên, không nói gì nữa.

Hiện giờ người đang ngồi trên Hoàng vị là Lý Hiễn, mấy đứa con của ông ta được Thái Bình, Lý Thành Khí và Lý Long Cơ ngày ngày tâng bốc, chẳng qua chỉ là để tới cuối đi chịu chết. Con cái mưu quyền đoạt vị, tất nhiên là đại nghịch bất đạo, dòng tộc họ Lý sao có thể khoan tay đứng

nhìn. Nếu thuận lợi thì cuối cùng chỉ còn lại ba người kia, đó mới là trận đánh đáng sợ.

Tháng bảy không khí oi bức, mới ngồi một lát mà đã ứa mồ hôi.

Ta ngẩng đầu nhìn trời sao bát ngát, từ khi Đại Đường khai quốc tới nay, đều là anh em, cha con tương tàn, mỗi tấc trong thành Trường An đều là máu người mình. Đêm nay không biết lại phải giết bao nhiêu người, rồi tương lai sẽ thế nào?

Khi Hoàng tổ mẫu còn tại thế, ngày nào ta cũng thấp thỏm lo âu, chỉ sợ Người nghi kị rồi ban chết. Ngày nào cũng mong tranh chấp giữa hai họ Võ Lý mau trôi qua, có lẽ tình hình sẽ tốt hơn, giờ mới nhận ra điều này càng khiến ta lo lắng.

Bảo chàng lợi dụng máu mủ ruột thịt, thậm chí tới cuối còn tranh quyền với huynh đệ, sao chàng có thể vui vẻ đây.

Không biết vì sao trước mắt ta lại hiện lên cảnh tượng đêm đó, thân mẫu của Lý Thành Khí và Lý Long Cơ vì bảo vệ tất cả mọi người trong Đông Cung không hèn mà cùng nhận tội chết, nếu hai người nhìn thấy ngày hôm nay, hoặc là tranh đấu sau này, không biết ở trên trời sẽ cảm thấy thế nào.

Nghĩ nhiều quá, nên ngày càng thấy nóng.

“Mẫu thân.” Tiếng gọi non nớt vang lên từ phía đằng sau, là Tự Cung.

Giờ thẳng bé đã có thể tự đi được, nó cất bước chập chững đi về phía ta.

Niệm An trong lòng Hạ Chí có vẻ rất không vui khi anh trai có thể bước tới bên cạnh ta, bèn mếu máo. Thật đúng là...

Ta cười bất lực, Hà Phúc căng thẳng chạy qua, bảo vệ thân thể bé nhỏ của Tự Cung, nhất thời tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý lên hai đứa bé,

nổi lo cũng dịu đi.

Dù có ra sao, ta tin, chàng nhất định có thể làm tốt mọi chuyện.

Giống như bên hồ Thái Dịch năm đó, chàng kéo ta vào lòng, chỉ để bảo vệ ta chu toàn.

“Vĩnh An, tuy cung biến thất bại, nhưng mệnh trời đã nghiêng về phía Lý Thành Khí. Nếu không có gì bất ngờ thì trong vòng ba năm nữa muội nhất định có thể quay về Trường An. Vốn nên thao thức ngày đêm mong ngày gặp lại, nhưng kể ra, e đó cũng chính là lúc ta phải chết. Đừng cau mày, chuyện sinh tử muội đã nghĩ thoáng hơn từ lâu, ta cần chi tính toán?

Ta biết muội muốn hỏi nội tình lần cung biến ấy, chuyện đã tới nước này, không cần tìm hiểu sâu thêm nữa.

Lộ Châu tuy nhỏ, nhưng thần quý đủ cả.

Bảo trọng.”

Ta vừa gấp khăn lại Hạ Chí đã bước lên thắp đèn, ta liếc Lý Thành Khí, đưa mép thư hơ qua lửa, rồi ném vào trong chậu đồng.

Lần cung biến ấy, ta chỉ biết kết cục.

Võ Tam Tư chết dưới tay Thái tử Lý Trọng Tuấn, nhưng khi Thái tử mang quân vào cung thì tướng sĩ lại trở giáo, được Bệ hạ cảm hóa mà bỏ đao xuống...

Nói tóm lại, thất bại vô cùng nhanh chóng.

Ta đứng dậy, bước tới bên cạnh Lý Thành Khí, rút cuốn sách trong tay chàng ra. Nhi nói, Lộ Châu tuy nhỏ, nhưng thần quý đủ cả, dặn chàng

phải cẩn thận.” Chàng khẽ mỉm cười, liếc sang Hạ Chí, mọi người trong phòng vội vã cúi người cáo lui, chỉ để lại mỗi hai ta, “Nàng vẫn muốn hỏi chuyện đêm hôm đó?”

Ta gật đầu, ngồi xuống bên cạnh chàng.

Chàng đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, im lặng rất lâu rồi mới nói còn nhớ Nghi Bình không?”

Nghe vậy ta bỗng giật mình, bật thốt, “Nàng vẫn còn sống? Chẳng lẽ sau khi Lý Trọng Tuấn bị giết, Thành Nghĩa đã thu xếp ổn thỏa cho nàng?”

Lý Thành Khí quay lưng lại với ta, lắc đầu nói rồi, vào lúc chính biến, Long Cơ nắm trọng binh nhưng không đi cứu Võ Tam Tư, mà bắt hết gia quyến trong phủ Lý Trọng Tuấn. Không thể nói Lý Trọng Tuấn vì mỹ nhân mà từ bỏ chính biến, nhưng lại vì Nghi Bình sắp lâm bồn mà để vuột mất thời cơ. Sai một chốc, chính là đại sự sinh tử, ta và Thái Bình cũng bất lực.”

Lý Thành Khí nói rất đơn giản mà rõ ràng, nhưng sự nguy hiểm hôm ấy sao có thể nói hết chỉ trong dăm ba câu. Tuy đã bao năm ta và Nghi Bình không gặp lại, đến ngay cả chuyện nàng mang thai cũng biết từ chỗ Uyển Nhi, nhưng dù sao nàng vẫn là người bạn thuở thiếu thời vui vẻ nhất của ta.

Nàng lén nảy sinh tình cảm với Lý Thành Nghĩa như thế nào, rời khỏi ta, bước vào Đông Cung hiểm nguy rập rình, rồi mất đi đứa con đầu lòng, mà vẫn ở lại bên Lý Thành Nghĩa, không màng sống chết. Rồi lại bất lực như thế nào khi bị Lý Trọng Tuấn cướp đi, gả vào phủ Thái tử...

Giống như những gì Uyển Nhi nói, không phải ai cũng cố chấp, không thấy rung động khi được đối xử dịu dàng.

Nhưng ép dạ cầu toàn không phải là sai, ta không nhìn thấy những tháng ngày của nàng và Lý Trọng Tuấn, có lẽ là có tình cảm vợ chồng thật, rồi lại

có đứa con gấn kết. Nhưng sau đó thì sao? Vẫn không tránh khỏi cái chết.

Tim ta nhói đau âm ỉ, hỏi tiếp, “Còn Lý Thành Nghĩa thì sao?”

Lý Thành Khí quay lại nhìn ta, đẽ giọng nói cách đó hơn trăm dặm để áp chế trọng binh.”

Ta không lên tiếng nữa, thiên hạ này ngoài Lý Thành Khí, tình cảm của bất cứ ai ta đều không có quyền phán xét, dù là Thành Nghĩa không muốn quay về, hay là không thể quay về thì chuyện cũng đã qua.

Nghĩ tới đây, ta ngẩng đầu nhìn chàng.

Trùng hợp chàng cũng nhìn về phía tan nhớ chữ mà ta viết cho nàng chứ?”

Ta hơi giật mình, rồi chợt nhận ra chàng đang nói đến chữ gì, “Nhớ, lúc Vĩnh Thái bị ban chết, thiếp từng muốn dùng cách này để cứu nàng.”

Chàng nhìn ta, vẻ mặt bỗng trở nên nặng nề, “Nếu sau này có người lấy nó ra uy hiếp nàng, nhớ lấy lời ta, đối với ta, binh quyền Hoàng quyền đều không quan trọng bằng nàng.”

Tim ta bỗng chùng xuống, bởi vì lời chàng nói, bởi vì giả thiết chàng đưa ra.

“Nhớ rồi.” Ta khẽ nói, cố gắng để giọng mình thoải mái hơn.

“Long Cơ đang ở đây.” Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt dần ôn hòa.

Lý Long Cơ?

Ta nhìn nụ cười bên môi chàng, chợt nhớ tới tin đồn gần đây, cười theohe nói ở đây có một vũ cơ tên là Triệu Cơ, rất được Lâm Tri Quận vương sủng ái, vừa nãy phường chủ còn nói chúng ta tới thật đúng lúc, hôm nay chính là ngày hiến vũ cuối cùng của nàng.”

Nói xong bèn gọi Hạ Chí mở cửa sổ trong, cuốn rèm lên.

Lộ Châu tuy nhỏ, lại là nơi cực thích hợp cho việc hưởng lạc.

Món ăn ở đây không hề kém Trường An, kỹ nghệ của ca vũ nương ở đây còn hơn cả Lạc Dương, nếu có thể ở lại đây vài năm, không quan tâm tới tranh đấu trong nội bộ họ Lý, cũng xem như tự tại.

Chỉ tiếc rằng, không biết là thiên ý, hay do con người.

Chúng ta mới ở chưa đầy ba tháng, trong cung đã hạ chỉ với lời lẽ rườm rà, đại ý là khen thưởng huynh đệ Lý Thành Khí có công hộ giá, thăng quan tiến chức. Nhưng người sáng suốt đều hiểu, mấy câu cuối trong Thánh chỉ mới là trọng điểm, “Phong Lý Long Cơ làm biệt giá Lộ Châu, Lý Long Phạm làm biệt giá Lũng Châu, Lý Long Nghiệp làm biệt giá Trần Châu, lập tức khởi hành nhậm chức.”

Ngoài Lý Thành Khí, ba người anh em của chàng đều bị thuyên chuyển ra khỏi kinh thành.

Xem ra Bệ hạ đã thấy sợ, đưa hết con cháu đang độ trẻ trung của nhà họ Lý tới nơi xa, để tránh rước họa vào thân lần nữa. Chúng ta và Lý Long Cơ cũng nhờ Thánh chỉ này mà trùng phùng ở Lộ Châu.

Lúc này Lý Long Cơ đang rào bước tiến vào, những người có chút thân phận bên trong đều vội vàng đứng dậy, tươi cười chào đón. Ta nhìn cậu ta ngồi vào vị trí chính giữa từ đằng xa, không kìm được nói với Lý Thành Khí, “Thái Bình và chàng, hai kẻ nhòm ngó Hoàng vị nhất, Thánh chỉ lại không nhắc đến một chữ, cả ngày thông dong bên ngoài, chàng nói xem Bệ hạ đang nghĩ gì.”

“Nghĩ gì không quan trọng.” Chàng nhìn xuống phía dưới, thản nhiên nói, “Trong vòng ba năm, chúng ta sẽ quay trở lại Trường An.”

Ta nhìn xuống dưới theo ánh mắt của chàng, hai bên Lý Long Cơ có hai người ngồi, trông lạ mặt nhưng rất có khí khái của võ tướng, “Uyển Nhi cũng nói vậy, ba năm sau, chúng ta sẽ gặp lại ở Trường An.”

Còn nửa câu sau, ta không nói cho chàng biết.

Chàng hiểu tình cảm giữa ta và Uyển Nhi, nếu có thể chắc chắn sẽ dốc sức giữ mạng cho Uyển Nhi như lần này.

Trong đài cao, dần nổi lên tiếng nhạc.

Ta và dì đã hẹn đi dâng hương từ trước, ngồi một lát rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Nào ngờ vừa ra khỏi cổng phường, đã gặp ngay một cô gái rất trẻ, thấy ta bèn thoáng dừng bước, sau khi nhìn kĩ thì đột nhiên cúi người hành lễ. Ta cẩn thận quan sát gương mặt nàng, chắc chắn là chưa từng gặp, nên chỉ gật nhẹ đầu, bước lên xe ngựa.

Khi Lý Thành Khí không ở Lộ Châu, ta thường ở cùng dì.

Phu quân tái giá của bà, Vương Cao Trọng là người Cao Ly, điều vô cùng trùng hợp nữa là, sau khi Lý Long Cơ tới Lộ Châu, bèn trở thành một vị võ tướng rất được trọng dụng. Mới đầu là vì Lý Thành Khí nên dượng đối xử với ta vô cùng cẩn thận, sau có một lần ta tình cờ gặp Lý Long Cơ trong phủ ông, thì càng tỏ vẻ cẩn trọng hơn.

Cũng bởi vậy mà ở trong này ta thấy rất không tự nhiên, dần dà không tới đây nữa mà chỉ hẹn gặp dì bên ngoài.

Hôm nay, ta đương cùng dì dạo qua đình Đức Phong, tình cờ thấy một bóng người có chút quen quen.

Dì thấy ta dừng bước, bèn thắc mắc nhìn ta, “Vĩnh An, sao thế?”

Ta nhìn về phía xa, người con gái đó đã đi vào trong đám lính, “Không sao, chỉ nhìn thấy một người thôi.” Kể ra ta chỉ tình cờ gặp nàng trong phường ca múa, lại không biết tên tuổi, thân phận nàng ta ra sao.

Dì nghĩ một lát rồi hỏi, “Con đang nói tới Triệu Cơ?”

Ta lẩm nhẩm cái tên này, bỗng nhiên vỡ lẽ.

Ra nàng chính là người đó.

Nếu nàng đã ở đây, chắc Lý Long Cơ cũng vậy.

Ta sợ xảy ra chuyện, khẽ kéo tay dìm nay con thấy hơi mệt, hay là về đi?”

Dì là người tinh ý, lập tức nói không nói dì cũng không để ý, đi lâu vậy cũng nên về rồi.”

Ta cười, vừa bước được hai bước, đã thấy một võ tướng còn trẻ đi tới, chấp tay chào, “Phu nhân.”

Dì dừng bước, nóng dậy đi, ta chỉ đi qua thôi, không cần cố ý bước lên thềm an.”

Người kia đứng thẳng dậy, nói Tri Quận vương nghe thấy phu nhân đi ngang qua đây, muốn gặp phu nhân một lần.”

Hắn nhìn ta, rồi tiếp lời, “Còn đặc biệt dặn dò, mời vị tiểu phu nhân này cũng tới uống trà giải khát.”

Dì nhìn ta, như thể đang do dự.

Ta biết dượng cũng ở đây, còn Lý Long Cơ chẳng qua muốn mượn lý do này để gặp ta mà thôi.

Ta không muốn làm khó dì nên khẽ gật đầu, bước vào đình Đức Phong với bà, trong đình có rất nhiều người, có quen có lạ, phần lớn là danh sĩ ở Lộ Châu, có người còn từng tới phủ của ta tham kiến Lý Thành Khí. Ta nhìn gương mặt khó giấu nổi sự kinh ngạc, phỏng đoán thì không khỏi cười trộm, Lý Long Cơ vẫn là Lý Long Cơ trước kia, không bao giờ để ý tới suy nghĩ của người khác.

“Thì ra là đại tẩu.” Lý Long Cơ đứng dậy, cười tủm tỉm bước qua, “Vừa nãy thấy bóng lưng từ xa, không dám nhận bừa, nào ngờ lại trùng hợp đến thế.”

Ta vội vàng hành lễ, “Quận vương.”

Cậu ta gật đầu, đưa ta ngồi xuống vị trí bên cạnh mình.

Chỉ đôi câu hỏi thăm vậ thôi, cậu ta không cố ý bắt chuyện với ta nữa, mà tiếp tục ngắm cảnh làm thơ, bàn luận chuyện quốc sự với danh sĩ Lộ Châu, phụ tá và bạn bè.

Ban đầu mọi người vẫn còn câu nệ, sau thấy ta chỉ cúi đầu uống trà, bèn dần thoải mái hơn, bắt đầu ba hoa khoác lác.

Từ đầu tới cuối Triệu Cơ vẫn ngồi im bên cạnh, thỉnh thoảng thăm thì vài câu với Lý Long Cơ, nhưng lúc nào cũng như có như không nhìn ta.

Ta không biết rốt cuộc Lý Long Cơ muốn làm gì, nên chỉ đành giả vờ không thấy.

Khi mọi người nói tới sách lược trị quốc và hoài bão to lớn, Lý Long Cơ cũng chỉ im lặng lắng nghe, đúng lúc ta đang cân nhắc lý do để cáo từ thì cậu ta bỗng nhìn về phía ta, “Vĩnh An, nàng đã nghe “Đại Phong ca” chưa?”

Ta thoáng im lặng một lúc rồi mới cười đáp, “Đó là khúc ca được sáng tác nên sau khi Hán Cao Tổ đánh bại Hạng Vũ, lúc nhỏ ta đã từng nghe trong cung.”

Cậu ta ngẩng ngó chén ngọc trong tay rồi đột nhiên đặt sang một bên, rồi đứng dậy, ngâm khúc “Đại Phong ca” của Hán Cao Tổ.

Trước kia trong lúc vui đùa, ta cũng từng nghe cậu ta hát vài bài, nhưng chưa có lúc nào hăng say như hôm nay.

Hành động này có vẻ rất phóng khoáng, nhưng đó lại là ca khúc được viết nên sau khi Lưu Bang đắc ý, giành được thiên hạ.

Mọi người ở đây bất giác đều nín thở, kinh ngạc vì tham vọng trắng trợn của cậu ta.

“Ta hát thế nào?” Cậu ta nhìn ta.

Ta cười gật đầu, “Rất hay. Chỉ có điều năm đó khi Lưu Bang hát ca khúc này, tuy là kẻ thắng, nhưng phần lớn lại thể hiện nỗi sầu của người thắng.” Ta ngừng một lát, rồi nghiêm túc nhìn cậu ta, “Lấy được thiên hạ, nhưng tìm không thấy hiền tướng bảo vệ thiên hạ.”

Cậu ta nhìn thẳng vào ta, khẽ nóiang sồn dễ đánh nhưng khó giữ.”

Ta cố ý cúi đầu, không nhìn Lý Long Cơ nữa, “Hôm nay đẹp trời là vậy, Quận vương cần gì vì một khúc nhạc của người xưa mà buồn phiền?”

Nói xong ta bèn đứng dậy, cầm tách trà lên nói tiếp, “Trong phủ có vài việc vặt, không thể tiếp tục theo hầu.”

Lý Long Cơ nheo mắt, bước lên hai bước, cố ý để giọng mình nhẹ hơn vài phần, “Vĩnh An, ta muốn tới thăm Tự Cung.”

Vẻ mặt này của cậu ta cực kì giống tiểu Hoàng tôn từng vô ưu vô lo, chưa từng bị Hoàng tổ mẫu trách phạt, được mọi người yêu thương chiều chuộng năm ấy.

Người vừa nãy ngâm khúc Đại Phong ca cách ta rất xa, còn Lý Long Cơ hiện giờ, lại khiến ta không nhớ từ chối.

Chương 18

Từ sau ngày đó Lý Long Cơ mới gặp lại Tự Cung, không biết vì sao cậu ta lại thân thiết với Tự Cung đến thế, niềm hân hoan khi bế thằng bé đi khắp nơi chắc chắn không ít hơn người làm mẹ là ta.

Mấy tháng sau, Triệu Cơ cũng có mang. Bởi vì được Lý Long Cơ vô cùng sủng ái, cơ thiếp trong Lâm Tri Vương phủ đều cố ý muốn làm khó cô gái xuất thân từ ca kĩ này, còn nàng ta thường xuyên tới chỗ ta chơi. Ban đầu ta còn có ý tránh né, nhưng thấy nàng lẻ loi một mình lại mang thai, nên cũng mềm lòng, thỉnh thoảng còn sai người tới mời nàng ta tới, chia sẻ vài kinh nghiệm dạy con.

Hôm nay nàng ta đang trò chuyện với ta thì Lý Thành Khí đột nhiên về phủ.

Triệu Cơ sợ hãi đứng dậy hành lễ, Lý Thành Khí chỉ cười nhìn nàng ta, không nói câu nào.

Sau khi Triệu Cơ đi, ta mới nhìn chàng chăm chú, “Chẳng hay Quận vương muốn nói gì?” Ánh mắt chàng nhìn Triệu Cơ khi nãy dù chỉ thoáng nặng nề, nhưng vẫn khiến ta lo sợ.

Lý Thành Khí lắc đầu cười, khẽ nắm lấy tay ta, “Không có gì, ta chỉ đột nhiên muốn yêu vợ thương con, hoặc có lẽ vì ta quá lo lắng.”

Ta vỡ lẽ, cười ôm cánh tay chàng, “Ta cũng chỉ thấy nàng ta đáng thương, dù có được Long Cơ sủng ái tới mấy cũng không thể lúc nào cũng đi theo được, bị ức hiếp là điều khó tránh khỏi. Nếu một người phụ nữ muốn chinh đốn một người khác thì sẽ luôn có vô vàn cách không để lộ nhược điểm, dù Long Cơ có muốn trị tội cũng không được.”

Lý Thành Khí nghe ta lải nhải hồi lâu, mới tỏ vẻ buồn cười, “Nghe ra hình như nàng rất bức xúc.”

Ta thở dài, đang định nói tiếp thì vỡ lẽ ý của chàng, không khỏi bật cười, “Nghe người khác nói nhiều tự nhiên sẽ hiểu. Vĩnh An được Quận vương sủng ái, Vương phủ to là vậy mà không có một bóng nữ quyến nào, sao gặp rắc rối kiểu này được chứ?”

Chàng thoải mái tựa bên thư án, ánh nắng len lỏi qua khung cửa chiếu vào phòng, tạo nên những bóng sáng loang lổ.

Khoảnh khắc ấy chàng như quay về thời niên thiếu, ôn hòa như xưa.

Ta cười nhìn chàng, đột nhiên chàng nói, “Vĩnh An, là sơ suất của ta. Thời niên thiếu nàng ở bên Hoàng tổ mẫu luôn có Uyển Nhi bầu bạn, mà giờ đến một người nói chuyện cùng cũng không có.”

Ta vẫn đang nhớ lại dáng vẻ chàng năm đó, chàng nói vậy lại khiến ta dở khóc dở cười, “Ra là chàng suy nghĩ chuyện này. Nếu chàng thật sự áy náy thì hãy cho thiếp gặp Uyển Nhi đi?”

Trong lời nói có nụ cười, trong nụ cười sao không cất giấu điều muốn nói?

Giờ này ta không dám xin điều gì vì sợ ảnh hưởng tới đại sự của chàng, nhưng từ lúc ta mười mấy tuổi vào cung làm bạn với thánh giá, Uyển Nhi luôn dạy bảo, luôn bảo vệ ta. Rốt cuộc bây giờ nàng là địch hay bạn? Ta không dám nghĩ thêm.

Nhưng ta luôn có một cảm giác, nếu bây giờ không gặp, sau này sẽ khó thấy nhau.

Lý Thành Khí dường như không hề bất ngờ, trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói, “Ta sẽ sắp xếp.”

Ta mừng rỡ, không kìm lòng nổi ôm lấy tay chàng, cười đùa, “Phu quân đại nhân, đa tạ ân sủng của ngài. Ngài đoán xem vừa nãy nhìn thấy ngài, thiếp nghĩ tới điều gì?”

Chàng thuận thế kéo ta vào trong lòng, cúi đầu cười hỏi, “Nghĩ gì?”

Ta bỗng thấy mặt mình nóng ran, nhưng vẫn nói thật, “Nghĩ tới lần tình cờ gặp chàng trong phòng của Nghi Đô. Thiếp vẫn luôn muốn vẽ nên hình ảnh chàng ngày ấy, nhưng vẫn chưa thể hạ bút. Dù thiếu niên phong lưu đẹp tựa như tranh, nhưng lại có phong thái khó bút nào tả xiết.”

“Dù thiếu niên phong lưu đẹp tựa như tranh, nhưng lại có phong thái khó bút nào tả xiết?” Chàng lẩm nhẩm mấy lần, ánh mắt dần hiện vẻ dịu dàng, “Câu này khá giống với câu Trương Cửu Linh chòng ghẹo vũ nương đấy. Âm vận, bằng trắc hay vẽ đối, đúng là nước nào cũng tòi. Để giữ thể diện cho Vương phi, bốn vương đành ghi tạc câu này vào lòng thôi.”

Ta bỗng thấy ngại, cổ ửng đỏ hai tiếng, không để ý tới câu đùa của chàng. Chẳng qua nói tới Trương Cửu Linh, ta lại nhớ tới một chuyện.

“Hiện giờ con đường làm quan của Trương Cửu Linh đang rộng mở, không biết có còn nhớ Uyển Nhi tại Tam Dương Cung năm ấy?”

Đêm ấy, Uyển Nhi đích thân xin thánh dụ, khiến Trương Cửu Linh làm ra vẽ đối tuyệt vời kia.

Điều mọi người thấy là tài hoa của Trương Cửu Linh, mà không ai nhận ra tình cảm ẩn giấu trong câu “Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết”.

Chuyện năm ấy biến đổi bất ngờ, thậm chí còn liên lụy tới an nguy của ta và Lý Thành Khí, giờ Vĩnh Thái cũng không còn nữa, Uyển Nhi tuy được ân sủng, nhưng cũng như bước trên băng mỏng...

Nghe nói Trương Cửu Linh đã có vợ con, không biết hẳn còn nhớ Uyển Nhi không?

Nếu có thể còn giữ chút tình cảm, chắc chắn sẽ có lợi cho Uyển Nhi.

Lý Thành Khí khẽ mỉm cười, thay ta vén những sợi tóc buông rũ bên má lên, “Nếu nàng đã mở lời, ta nhất định làm theo.”

Ta nhìn chàng vô cùng kinh ngạc, “Làm thế nào?”

Chàng cười bảo, “Nàng bảo ta phải hỏi loại chuyện này thế nào? Đương nhiên là để họ gặp nhau, tháo gỡ vướng mắc của nàng rồi.”

Chàng biết điều ta nghĩ, ta bỗng thấy xấu hổ, “Đúng là chuyện này thật ích kỉ, nếu có người tới nhờ chàng bảo vệ hồng nhan tri kỉ năm xưa, có lẽ ta cũng sẽ tị nạnh.”

Chàng càng cười vui vẻ, “Trước nay bốn vương vốn bạc tình, kiếm đâu ra hồng nhan tri kỉ?”

Ngày mùng sáu tháng sáu năm Cảnh Long, thánh giá tới Tam Dương Cung, mở lại “Thạch tông hội ẩm”.

Một màu vàng sáng chói kéo dài hơn hai mươi mấy dặm. Ta ngồi trong đình hóng mát, nhìn Lý Thành Khí chăm chú, chàng bận tối mắt mà vẫn tỏ vẻ nhàn nhã, không bận tâm mà ngồi thưởng trà, tới khi ta thật sự không nhìn cười được nữa, chàng mới ngoảnh đầu lại nhìn ta, “Sao thế?”

Ta cố ý thờ dài, “Quận vương thật đúng phí bao công sức mời Bệ hạ tới đây.”

Chàng chỉ cười, lắc đầu hết cách, “Giờ Uyển Nhi là sủng phi, Trương Cửu Linh lại là trọng thần trong triều, ngoài cách này thì khó có cơ hội xuất cung.”

Ta bật cười, “Đa tạ Quận vương.”

Chàng cũng mỉm cười, ngày nay nàng chỉ cần lo ôn chuyện cũ với Uyển Nhi, chuyện còn lại không cần nghĩ nhiều.”

Ta vâng lời, rồi lại nghĩ, “Lần này Thái Bình và Lý Long Cơ theo hầu thánh giá, chẳng lẽ cũng là chàng sắp xếp?”

Lý Thành Khí lắc đầu, không giải thích, chỉ lặp lại một câu, “Chuyện còn lại không cần nghĩ nhiều.”

Ta thấy chàng nghiêm túc bèn không hỏi tiếp nữa, chỉ cần nghĩ tới việc ngày mai Uyển Nhi sẽ tới đây thì lại không nhịn được cười.

Cái gọi là “Thạch Tông hội ẩm” đã không còn phong lưu thoải mái như hồi Hoàng tổ mẫu, hình như triều thần cũng không có hứng thú lắm.

Hôm sau khi Uyển Nhi tới, ta đang ở trong đình hóng mát dứt bánh cho Niệm An, nàng lặng lẽ bước ra sau người ta, vừa ôm Niệm An lên, vừa cười khanh khách, “Xinh lắm, tuy không đẹp như anh trai nhưng vẫn là tuyệt sắc.”

Hạ Chí, Đông Dương vừa thấy Uyển Nhi bèn lập tức cúi người lùi xa hai mươi bước.

Ta giật nảy mình, cười nói người đều nói Tự Cung giống muội như tạc, tỷ tăng bốc thẳng bé như thế có phải đang khen muội trá hình không?” Nói

xong ta bèn lau miệng cho Niệm An rồi tiếp lời, “Nhưng dầu gì đều là con của muội, nếu tỷ muốn khen muội cũng đừng nên lấy Niệm An ra so sánh chứ?”

Mắt nàng cong lên, cười không ra tiếng.

Một nếp nhăn mảnh dưới đuôi mắt hằn lên dấu vết của tháng năm.

Dường như Niệm An cảm nhận được sự đặc biệt của người dì này, ê a sờ lên mặt Uyển Nhi.

Tới khi Tự Cung bước vào, thấy Uyển Nhi thì thoáng ngần ngợ, ta vẫy tay với thằng bé, “Nào, chào dì đi con.”

Tự Cung đi rất có dáng, cười sờ tay Uyển Nhi, “Dì.”

Đầu tiên Uyển Nhi bật cười, vừa thấy người ngoài đình, lập tức đưa Niệm An cho ta, thông thả lên đón, “Thọ Xuân Quận vương, Trương đại nhân.”

Lý Thành Khí mỉm cười gật đầu, bước tới gần đón Niệm An, ta nháy mắt với chàng, tỏ ý rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Trương Cửu Linh vừa thấy Uyển Nhi thì có phần sửng sốt, còn Uyển Nhi vẫn cười thản nhiên từ đầu tới cuối, còn liếc ta một cái đầy ẩn ý. Ta giả vờ như không thấy, tiếp tục đút cho Niệm An ăn, nghe ba người họ tán gẫu, như thể quay trở lại yến tiệc Khúc Giang năm đó. Khi ấy hẳn vẫn là một tiến sĩ còn trẻ chưa có chức quan, mà Uyển Nhi lại là nữ quan được Hoàng tổ mẫu sủng ái nhất, so với nay, đúng là một trời một vực.

Guồng nước không ngừng đổ nước lên mái đình, xung quanh đình như treo một tấm rèm nước mỏng, nước chảy tí tách khiến Tự Cung rất thích, không ngừng duỗi tay ra vuốt ve tấm rèm nước. Ta và Lý Thành Khí đều cười nhìn không hề bận tâm, ấy vậy mà mấy tỷ nữ lại có phần lo lắng, đứng kè kè bên cạnh để bảo vệ.

“Vĩnh An.” Uyển Nhi bất đắc dĩ cười nói, “Không sợ thằng bé bị lạnh à?”

Ta cười lắc đầu, “Thằng bé thích là được, con trai là phải nuôi thả, nếu cứ sợ này sợ kia thì mai sau sao có can đảm lên ngựa giết địch?”

Nàng khẽ thở dài, “Cũng đúng, mấy Hoàng tử trong cung được nuôi chiều quá, ngay cả đi cũng sợ vấp ngã, kém xe chú bác của mình.”

“Tự Cung cũng được chiều quá rồi.” Lý Thành Khí cố ý liếc sang ta.

Ta cười, “Biết rồi mà, lần sau Quận vương dạy thằng bé cưỡi ngựa ta chắc chắn không đi xem đâu.”

Chàng lắc đầu cười, “Sống an nhàn sung sướng cũng không phải chuyện tốt.”

Uyển Nhi bật cười, “Vĩnh An, muội đúng là một bà vợ hung hãn đấy, Quận vương muốn tự mình dạy con cưỡi ngựa mà cũng phải được sự đồng ý của muội. Dù sao năm ấy Quận vương cũng nổi danh từ thuở thiếu niên, văn thao võ lược, mã thuật kiếm pháp đều được sùng bái, nếu không sao có thể khiến Đột Quyết không chiến mà lui?”

Ta cười, “Năm ấy trong Đại Minh Cung không chỉ có một Lý Thành Khí.”

Đâu chỉ có chàng, năm ấy trong cung có bao Hoàng tử Hoàng tôn, có ai không phải trải qua thăng trầm, Hoàng tử Hoàng tôn Lý gia, nào ai không có danh tiếng. Chẳng qua rất nhiều người đã chết vì âm mưu trong Đại Minh Cung, không còn cơ hội để thể hiện khát vọng nữa.

Uyển Nhi hiểu hết, nàng cười, “Đúng thế, Hiếu Kính đế Lý Hoảng, Chương Hoài Thái tử Lý Hiền, thậm chí đến cả Tương Vương sống ẩn dật tiêu dao, nào có ai không khiến người khác ngưỡng mộ?”

Nàng không hề tránh né mà nhắc tới ba vị huynh đệ ruột thịt của Bệ hạ, duy chỉ không nhắc tới vị quân vương thiên hạ đang ngồi trên Hoàng vị...

Ta lắc đầu cười, không tiếp lời. Lý Hiền ới là Lý Hiền, ngài tạ thế đã lâu, liệu có ngờ được rằng thiếu nữ xuất thân từ Dịch Đình năm ấy, thiếu nữ mê ngài thành si, trải qua bao phong ba bão táp, ở bên hai đời Hoàng đế luận chính hành pháp, những gì nàng làm đã vượt xa ngài từ lâu?

Chỉ tiếc rằng Lý Hiền vốn có khả năng làm Thiên tử, lại sinh ra đúng thời điểm Võ gia đắc thế nhất.

Hiện giờ Võ Tam Tư chết rồi, họ Võ không còn cơ hội trở mình, nhưng còn họ Lý thì sao? Ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí, chỉ trách người họ Lý quá xuất sắc, dù là Thái Bình hay là chàng, hoặc là Lý Long Cơ đều được kế tục tham vọng Đế vương của Hoàng tổ mẫu.

Ánh nắng chiếu lên người chàng vẽ nên một đường viền mờ nhạt, tuy ta không thấy vẻ mặt chàng, nhưng có một dự cảm ngày càng mãnh liệt. Chàng càng tới gần Hoàng vị thì càng phải nhẫn tâm. Năm ấy nhẫn tâm để bảo vệ người thân, nay lại vì chính bản thân chàng, liệu chàng có làm được?

Niệm An bỗng vươn tay ra, ôm lấy cổ chàng, thơm lên má chàng, “Phụ vương.”

Lý Thành Khí bật cười, khẽ nhướn mày lên. Trương Cửu Linh và Uyển Nhi cũng không kìm nổi cười thành tiếng.

Bến phà Nguyệt Lạc.

Ta ôm đàn, ngồi trước Lý Thành Khí, bỗng thấy có phần hoang mang.

Chàng mặc bộ áo xanh, đeo đai ngọc, đôi mắt sáng tựa ánh trăng, hơi ngửa đầu uống rượu, “Không phải nàng nói học được khúc mới ư, bốn vương đã đợi nửa canh giờ rồi đấy.” Chàng vừa cười vừa nói, rõ ràng là đang trêu ta. Ta thấy nô tỳ và thị vệ đều cách xa hơn mười mấy bước, không thém giữ hình tượng, hươ nắm đấm với chàng, “Nói trước nhé, không được cười.”

Chàng nhìn ra ta không mấy tự tin, bèn trịnh trọng gật đầu, “Bốn vương không cười.”

Rõ ràng đã nói đâu ra đấy, vậy mà nụ cười trong đáy mắt càng sâu. Ta nói, “Uyển Nhi bảo khúc này là khúc Tiểu Kiều đàn vì Chu Công Cẩn khi xưa.” Ta thấy chàng muốn nói lại thôi, bèn tiếp lời, “Tất nhiên là thiếp biết Uyển Nhi bịa ra thôi, nhưng khúc này quả thật rất mới lạ, bèn học đàn cho chàng nghe.”

Lý Thành Khí mỉm cười, “Công Cẩn phong lưu, vậy mà lại ân ái nồng say với Tiểu Kiều mười mấy năm, quả rất đáng nghe thử.”

Ta hít thật sâu, tay vuốt nhẹ lên dây đàn.

Điều ta muốn nói là Công Cẩn xuất chinh, Tiểu Kiều lo lắng gảy đàn, chàng lại cố ý bẻ cong ý của ta, chỉ nói câu chuyện anh hùng mỹ nhân này đẹp ra sao. Lý Thành Khí ời là Lý Thành Khí, chẳng lẽ chàng nhận ra sự do dự của ta, nên bảo ta đừng ngăn cản chàng?

Ngón tay đàn nên những giai điệu réo rắt, nhưng tâm trí lại vô cùng bối rối.

Bao năm qua Đột Quyết luôn quấy rối biên cương, nhưng vì trận chiến năm đó mà không dám mạo hiểm. Nhưng đúng vào lúc ta đã quen có chàng ở bên, Tây Bắc lại báo nguy.

Từ sau chính biến Lý Trọng Tuấn, Vi hậu hạ lệnh thay một số lượng lớn lão tướng, hiện giờ võ tướng phần lớn đều xuất thân từ thế gia, chưa từng được đến chiến trường rèn giũa. Một tướng quân chưa từng thấy cát bay lang

yên[1] , sao có thể đẩy lui người Đột Quyết hung hãn? Dù có người dám xuất chinh, nhưng không ai có thể khiến chúng khiếp sợ như đội quân Tây Bắc cùng vào sinh ra tử với Lý Thành Khí.

[1] Khói bụi do người Đột Quyết cưỡi ngựa tạo thành.

Thành Khí, hôm nay thế lực của chàng đã lớn, sao còn đẩy mình vào chỗ hiểm.

Nghĩ tới đây, ta bỗng thấy rồi ren, ngón tay gầy trật nhịp.

Một hợp âm đột nhiên xuất hiện khiến ta kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chàng cười cầm sáo, đặt bên môi. Tiếng sáo véo von trầm bổng, mang theo nốt nhạc vừa gảy nhằm kia đi. Rõ ràng chàng mới chỉ nghe một lần, mà đã thuộc như lòng bàn tay, tiếng đàn hòa tiếng tiêu, không có đôi câu vài lời, lại nói cho ta biết đáp án.

Thiên hạ Lý Đường, không chỉ có non sông vạn dặm, mà còn có cả muôn ngàn con dân.

Chàng không thể, cũng không muốn để vó ngựa Đột Quyết giẫm lên đất Đại Đường.

Sáu ngày sau khi Lý Thành Khí đi, Hoàng thượng từ Tam Dương Cung khởi giá hồi cung.

Thái Bình Công chúa vẫn cực kì vui vẻ, giữ mọi người ở lại Tam Dương Cung bầu bạn. Vì quan hệ giữa Thành Khí và Thái Bình nên ta không muốn đắc tội bà ta, đành đưa Tự Cung và Niệm An ở lại, nhưng không còn chút hứng thú nào nữa.

Hôm nay Hạ Chí vừa bưng lên ít trà và điểm tâm, nhỏ giọng khuyên ta nên ăn nhiều hơn bỗng có một bóng người xuất hiện bên cửa, cười nói ảo dân vốn đang ở Quan Ngoại sống những ngày nhàn nhã, vậy mà lại nhận được nghiêm lệnh của một kẻ ỷ thế hiếp người nào đó, bắt phải tới đây khám bệnh cho một nữ nhân.”

Ta kinh ngạc quay đầu, Thẩm Thu đang cười tủm tỉm nhìn ta, “Đi mấy ngàn dặm xa tới đây quả rất vất vả, không biết có thể xin tách trà uống được không?”

Ta phì cười, “Mấy năm không gặp mà huynh vẫn y như thế, chẳng hề già đi.”

Từ khi Bệ hạ đăng cơ Thẩm Thu đã rời khỏi Trường An, mấy năm nay thi thoảng chúng ta cũng thư từ qua lại, phần nhiều là nói tới phong tục dân tình ở các nơi. Đôi khi ta cũng hỏi Lý Thành Khí, huynh ấy đã thành gia lập nghiệp chưa? Chàng chỉ cười lắc đầu.

Giờ gặp lại mà Thẩm Thu vẫn y như ngày mới quen, nét mặt vẫn vậy, gương mặt không đổi khác, đến ngay cả ngữ điệu khi nói cũng chẳng hề thay đổi.

Thẩm Thu phúi tay áo, đi vào rất tự nhiên, “Vẫn không bằng Quận vương. Mấy hôm trước huynh tới huyện Y khám cho nạn dân thì gặp đúng đại quân của Lý Thành Khí. Phu quân nhà muội vừa xuống ngựa, mấy đứa nữ tỳ bé tí của ta đã đỏ mặt, đỏ cả tai.” Huynh ấy thở dài, nói tiếp, “Vẫn là Vĩnh Bình Quận vương danh chấn thiên hạ năm xưa, không hề thay đổi.”

Ta nghe thấy Thẩm Thu tình cờ gặp chàng, bất giác có phần nôn nóng, “Chàng có khỏe không?”

Thẩm Thu nhìn ta cười ra nước mắt, “Ngoại trừ việc liều mạng vội vã lên đường, thì không có gì không khỏe cả.”

Ta bị cười đến ngượng, cũng biết bản thân mình lo lắng không đâu, giờ vẫn chưa tới biên giới Đại Đường, làm gì có chuyện gì xảy ra được chứ?

Nhưng mấy ngày nay ta vô cùng bất an, cứ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sắp đến.

Rốt cuộc là chuyện gì mới được?

Ta đương ngậy người chợt thấy cổ tay ấm, Thẩm Thu rất tự nhiên nắm lấy tay ta, cẩn thận bắt mạch, một lát sau huynh ấy mới buông tay ra, đón tách trà Hạ Chí bưng đến, “Xem ra mấy năm nay Lý Thành Khí đối xử với muội không tồi, cơ thể khỏe lên không ít, chỉ có điều tuyệt đối cấm uống rượu.”

Ta gật đầu, huynh ấy dẫn đo rồi mới nói, “Sức khỏe của muội đã không còn như hồi nhỏ nữa, đừng tưởng rằng uống ít rượu sẽ chỉ nổi vài cái mẩn đỏ thôi đâu...”

Thẩm Thu vừa nói được hai câu, Đông Dương đã vội vã bước vào, “Vương phi, sủng thiếp của Lâm Tri Quận vương đột nhiên sinh non, đã hạ sinh được một bé trai.”

Một câu này tựa như sấm đánh ngang tai, khiến ta sững sờ không thốt nên lời, mới được bảy tháng sao nàng đã sinh rồi...

Đông Dương lại nói, “Lâm Tri Quận vương cực kì vui mừng, nghĩ tới việc bình thường Vương phi và Triệu Cơ có quan hệ tốt, bèn đặc biệt sai người mời Vương phi tới thăm tiểu công tử.”

Ta thoáng sửng sốt, vô thức nhìn sang Thẩm Thu.

Hiện giờ đang ở Tam Dương Cung xa xôi, Lý Thành Khí lại đang cầm quân ra trận, nếu ta một thân một mình tới gặp Lý Long Cơ chung quy vẫn có điều không ổn. Nhưng nhiều ngày bầu bạn với Triệu Cơ, dù gì cũng có

tình cảm, Lý Long Cơ lại là em ruột của Lý Thành Khí, cậu ta không mời thì thôi, nhưng giờ cố ý sai người tới, nếu không đi thăm, về tình về lý đều không được.

Thẩm Thu như hiểu điều ta lo lắng, lắc đầu cười nói, “Tối sớm không bằng tối đúng lúc, tiểu nhân đi cùng Vương phi một chuyến vậy.” Nói xong bèn ung dung uống trà, rồi mới từ từ đứng dậy.

Thêm một người cũng yên tâm hơn phần nào.

Không phải là ta sợ Lý Long Cơ sẽ ngang nhiên làm chuyện gì, mà chỉ cảm thấy thấp thỏm không yên vì không biết sẽ xảy ra chuyện gì thôi.

Lý Long Cơ chỉ sai một nội thị đến, còn người cầm đèn lồng lại là tỳ nữ theo hầu Thái Bình đã lâu. Lão nô ấy thấy ta và Thẩm Thu cùng đi ra, bèn vội vàng tiến lên hành lễ, “Vương phi.”

Sau khi đứng dậy, mới nói bằng giọng rất nhõng nhẽa rời khỏi Tam Dương Cung, lệnh cho lão nô ở đây theo hầu Vương phi.”

Ta kinh ngạc nhìn bà ta, cười nói, “Đứng lên đi.”

Thái Bình đi rồi? Đi lúc nào?

Nghe thấy điều này, sự bất an vừa đè nén được của ta lại trỗi dậy.

Lý Long Cơ ở tại phía nam Ngự uyển, ngay sát rừng. Ta và Thẩm Thu lên xe, tới khi xuống xe, mới thấy trong ngoài hai bên cửa cung đều có binh lính đứng canh, vô cùng trang nghiêm, xung quanh yên ắng tới lạ thường, không có chút không khí vui mừng nào.

Ta trấn tĩnh lại, rảo bước vào trong, tới khi vào phòng mới thấy mấy tỳ nữ. Mọi người cúi người hành lễ, Lý Long Cơ như nghe thấy tiếng vang, bèn chậm rãi bước ra, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, “Vĩnh An.”

Ta gật đầu, hỏi, “Mẹ tròn con vuông?”

Lý Long Cơ gật đầu tròn con vuông, nhưng vì sinh không đủ tháng nên dù sao vẫn tổn hại sức khỏe, mấy vị ngự y ở đây đang bắt mạch cho hai mẹ con.”

Ta im lặng nhìn cậu ta, không nhìn ra bất cứ chỗ nào không ổn, dần trở nên nghi hoặc lẽ nào ta nghĩ nhiều rồi? Vừa hay Thẩm Thu bước ra từ phía sau ta, cúi người nói Quận vương không chê, tiểu nhân nguyện vì phu nhân thử bắt mạch một lần, bốc chút thuốc bồi bổ cơ thể.”

Lý Long Cơ hơi kinh ngạc nhìn Thẩm Thu, nhưng ngay lập tức đã mỉm cười, gật đầu nói, “Làm phiền rồi.”

Lúc này Thẩm Thu mới đứng thẳng dậy, thản nhiên bước vào bên trong.

Lý Long Cơ phát tay đuổi đám tùy nữ ra khỏi phòng ngoài, đột nhiên hỏi, “Vĩnh An, có phải trên đường tới đây nàng vẫn nghi ngờ ta?”

Ta sửng sốt nhìn cậu ta, không ngờ cậu ta lại hỏi trực tiếp đến vậy, thoáng trầm ngâm rồi đáp, “Phải, ta sợ ngài lấy Triệu Cơ làm cớ để làm chuyện gì đó, nhưng nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra mục đích ngài gọi ta tới đây.”

Cậu ta nhìn ta chăm chăm, như thể có rất nhiều điều muốn nói, ta tránh ánh mắt của cậu ta, tiếp lời, “Ngài cho người tới mời ta với lý do quý tử ra đời, về tình về lý ta đều không thể từ chối. Nhưng giờ tới rồi, lại không hề sốt sáng bảo ta vào thăm Triệu Cơ...”

Cậu ta chột cười, giọng khàn khàn, “Chỉ vì ta nhớ nàng, muốn nói chuyện riêng với nàng đôi câu.”

Ta sửng sốt, “Cho nên, ngài thật sự lừa ta?” Nếu vậy sao lại để Thẩm Thu vào trong kiểm tra?

Cậu ta lắc đầu, “Ta không lừa nàng, Triệu Cơ sinh non thật.”

Càng lúc ta càng không hiểu ý cậu ta, Lý Long Cơ lại tiến lên hai bước, ánh mắt dịu dàng hẳn đi, “Từ sau khi Lý Trọng Tuấn đảo chính, Bệ hạ đã đề phòng mấy anh em ta, hiện giờ đã ba năm trôi qua, nghi ngờ cũng giảm bớt. Thử nghĩ mà xem, hiện giờ bốn vương có quý tử, Bệ hạ sao có thể cản ta tạm thời về kinh, để phụ vương được trông thấy đứa cháu trai đại nạn không chết này.”

Một câu ấy như sấm đánh bên tai ta, ta nhìn Lý Long Cơ chăm chăm, không dám tin, “Vì để về Trường An, ngài cố ý thúc sản?”

Cậu ta không đáp, nhưng cũng không phủ nhận.

Gương mặt Lý Long Cơ dưới ánh nến vẫn tuấn tú như vậy, nhưng đôi mắt khế híp lại kia lại như Hoàng tổ mẫu năm đó, người đàn bà vì Hoàng quyền mà có thể mỉm cười giết chính con cháu mình. Ý cậu ta rất rõ ràng, muốn mượn con trai làm cớ để quay trở lại Trường An, nhưng vì sao cậu ta lại không thể đợi thêm ba tháng nữa?

Nghĩ tới đây ta như bắt được manh mối nào đó, nhưng chỉ thoáng chốc đã vượt mất.

Ta vừa không muốn tin, lại đau lòng vì cậu ta tàn nhẫn như thế, ta phải mất rất lâu mới bình tĩnh lại được, “Lý Long Cơ, những người phụ nữ bên ngài đều thật lòng thật dạ với ngài, nhưng với ngài, rốt cuộc họ là gì?”

Năm ấy Vương Hoàn sảy thai, cậu ta không hề quan tâm, mà giờ vì quyền lực, cậu ta lại biến điều này trở thành kế hoạch.

“Thê thiếp của bốn vương, tất nhiên phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu cùng bốn vương.” Cậu ta quay lưng về phía đèn, ánh mắt u ám tới đáng sợ, “Đây cũng là ý của Triệu Cơ, ta đã đồng ý với nàng ta, nếu lấy được thiên hạ thì đứa con sinh non này sẽ trở thành Đông Cung Thái tử.”

Ta từng sờ nhìn cậu ta, bao năm qua điều duy nhất ta không học được, chính là mấy điều thị phi trong lời cậu ta.

Vừa này còn thấy đau lòng thay cho Triệu Cơ, giờ chỉ thấy buồn cười.

Có lẽ đối với một người phụ nữ xuất thân từ phường ca múa, có thể cho con mình có cơ hội là chủ Đông Cung, đó là cơ duyên mười đời khó tu. Nhưng đối với những người sống trong Đại Minh Cung từ nhỏ tới lớn như ta, chứng kiến bao án oan, bao cái chết ngổn ngang dưới Đế vị, thì sao cảm thấy có phúc cho được?

Ta bỗng cảm thấy rất mệt, tránh ánh mắt cậu ta, “Chỉ cần đợi ba tháng nữa thôi, ngài cần gì vội vã tới thế?”

“Ba tháng? E là ba ngày cũng không đợi được.” Lý Long Cơ khẽ mỉm cười. Nhi đưa thư đến, ít ngày nữa trong cung sẽ xảy ra biến cố lớn, Hoàng tộc Lý gia sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Nếu để lỡ trò hay này, há chẳng phải tâm huyết bao năm đổ xuống sông xuống bể ư?”

Uyển Nhi? Tim ta đập chậm dần, bỗng cảm thấy có phần ghệt thờ.

Vì sao lại là Uyển Nhi nói cho cậu ta biết? Trong cung sẽ xảy ra chuyện gì? Trông có vẻ cậu ta đã sắp xếp từ lâu, vậy sao Lý Thành Khí lại không biết? Hay là chàng đã biết tất cả, nhưng lại cố ý coi nhẹ vì trận đại chiến với Đột Quyết?

Bao suy nghĩ rối ren như ập tới khiến ta nhất thời không biết phải làm thế nào.

Lý Long Cơ nắm lấy cổ tay ta, “Vĩnh An, về Trường An cùng ta.”

“Bởi vậy,” ta bỗng lên tiếng, “Ngài đã chuẩn bị từ lâu, muốn bắt ta về kinh?” Hai chúng ta quen biết từ nhỏ, ta không thể không hiểu tính Lý

Long Cơ, câu cậu ta nói vừa nãy tuy là câu hỏi, nhưng nếu không có sắp xếp trước, chắc chắn không thể bình thản mà nói ra sự thật như vậy.

Lý Long Cơ cau mày, “Sao nàng lại nói thế?”

Ta lựa lời cậu ta, nói tiếp, “Hiện giờ Lý Thành Khí đang cách xa mấy trăm dặm, Thái Bình đã về Trường An trước, chỉ còn mỗi ta và ngài ở lại Tam Dương Cung. Ngài ở lại tới giờ phút này không phải vì Triệu Cơ sinh con, lấy được cái cơ danh chính ngôn thuận để về kinh, mà còn vì đang đợi cơ hội...”

Đợi cơ hội đưa ta đi.

Ta đã nghĩ tới mọi khả năng, xem ra, ta thật sự có ích cho cậu ta. Bỗng nhiên ta nhớ tới một hình ảnh, khi Vĩnh Thái bị ban chết cậu ta từng nói rằng phải nàng là người của đại ca ư? Nàng biết huynh ấy có mật lệnh thân tín không? Nàng tưởng chuyện gì huynh ấy cũng nói cho nàng hết ư?”

“Ngay từ hồi làm Vĩnh Bình Quận vương huynh ấy đã có thế lực của riêng mình, năm ấy khi Thái tử yên vị từng hiến kế ép vua nhường ngôi, những chuyện này nàng có biết không? Nàng tới xin ta còn không bằng thử nghĩ, huynh ấy có thể cho nàng điều gì, huynh ấy thật sự đã cho nàng những gì?”

Ta bỗng thấy ớn lạnh, ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Lý Long Cơ biết, cậu ta vẫn luôn biết từ khi Lý Thành Khí trở thành Thái tử, từ khi được Địch công nâng đỡ đã ngầm xây dựng thế lực của mình trong Đại Minh Cung... Bởi vậy ngay từ lúc đó cậu ta đã dò xét ta xem có biết mật lệnh thân tín của Lý Thành Khí không.

“Năm ấy ta xin ngài cứu Vĩnh Thái, ngài chỉ nói mình bất lực, nhưng lại tiết lộ chuyện về mật lệnh của Lý Thành Khí.” Ta thấy mắt cậu ta thoáng hiện vẻ sùng sốt, nên càng chắc chắn với phỏng đoán của mình, “Khi đó

ngài đã biết, ta đã tới Thọ Xuân Vương phủ, kể từ ấy ngài bèn dò xét ta, dùng mạng Vĩnh Thái tới ép ta, xem ta có biết mật lệnh ấy thật không.”

Dường như ta đang mượn chính lời mình để quét sạch mọi phiền nhiễu trong đầu.

“Ngài hạ mình cầu toàn bao năm, dựa dẫm Thái Nguyên Vương thị, chỉ trong ba năm đã có thế lực của riêng mình ở Lộ Châu, nhưng ngài vẫn không đấu nổi Lý Thành Khí.” Ta dần lấy lại điềm tĩnh, cố gắng khiến bản thân mình thật bình tĩnh, “Khi chàng được Chương Hoài Thái tử ân sủng, ngài còn chưa ra đời. Khi chàng được sắc phong Thái tử, ngài còn đang nằm trong tã. Khi chàng bắt đầu bày bố thế lực của mình ở bên Hoàng tổ mẫu thì ngài vẫn chỉ là một đứa trẻ. Lý Long Cơ, điều khiến ngài không đấu nổi chàng là thời gian và thế lực chàng xây dựng trong cung bao năm.”

Câu cuối cùng, ta không nói.

Danh vọng. Thứ cậu ta thiếu chính là danh vọng.

Hiện giờ Thiên tử là người họ Lý, nếu cậu ta muốn soán ngôi phải cần một lý do danh chính ngôn thuận. Những mưu mô trong chuyện này tất nhiên ta không đoán được, nhưng ta biết, nếu cậu ta kéo được người đang ngồi trên ngai vàng kia xuống được thật thì vẫn còn thân phụ Tương Vương và huynh trưởng Lý Thành Khí, không có công lao hơn người thì sao có thể khiến bá quan văn võ trong triều ủng hộ Lâm Tri Quận vương Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ im lặng, chỉ chăm chú nhìn vào mắt ta, không hề trốn tránh.

Phía trong vọng tới những tiếng râm ran thảng thốt, như thể đột nhiên tình huống của Triệu Cơ chuyển biến xấu, một lát sau ngự y vội vã bước ra, vừa định mở miệng đã bị Lý Long Cơ nói trước, “Lui xuống!”

Vị ngự y đó sững sờ, quỳ phịch xuống, “Phu nhân...”

Lý Long Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, cắt ngang, “Được rồi, bốn vương chỉ có một câu, nếu hôm nay không cứu được tiểu công tử, đầu các người cũng không còn nữa!”

Người ngự y run bần bật, hoảng sợ liếc Lý Long Cơ, rồi lại quỳ lui vào trong điện.

Dần dà, tiếng hốt hoảng trong điện nhỏ dần, nơi này cũng yên tĩnh như thể cõi chết.

Lý Long Cơ ngoảnh đầu lại, cuối cùng thở dài nói, “Vĩnh An, mỗi lời nàng nói vừa nãy đều khiến ta nhớ lại những gì nàng nói bên ngoài Phụng Dương Môn năm ấy. Bao năm qua, phải chăng chỉ có duy nhất một lần đó nàng thật lòng bảo vệ ta, còn những lần khác đều là vì đại ca?”

Ta thầm thấy giật mình, vấn đề này, ta đã từng cho cậu ta đáp án chính xác.

Dù là lần ở bên ngoài Phụng Dương Môn... ta cũng vì Lý Thành Khí.

Cậu ta như thể đã quên mất, rồi hơi nhếch mép, “Vừa nãy nàng còn chưa nói xong, điều ta không đấu nổi đại ca còn có danh vọng. Bởi vậy, lần này ta nhất định phải lập công lớn trước huynh ấy!” Giọng cậu ta dịu dần đi, “Vĩnh An, đúng là trước kia ta có lòng dò xét, nhưng giờ ta đã đủ tự tin không cần thế lực của đại ca để chiếm Đại Minh Cung. Đưa nàng theo, là vì sợ nàng sẽ rơi vào tay kẻ xấu, nguy hiểm tới tính mạng.”

Ta nhìn cậu ta, trong đôi mắt ấy chỉ có sự dịu dàng dần lan tỏa.

“Nàng là người Lý Thành Khí sủng ái nhất, là mẹ của hai đứa con của huynh ấy, người có thể ép đại ca nghe theo sự chi phối chỉ có nàng.” Giọng cậu ta có phần chua chát, “Trong mắt nàng, dường như chỉ có mỗi ta bày mưu tính kế nàng, nhưng mấy năm nay người nhìn Hoàng vị như hổ rình mồi đâu chỉ có mỗi mình ta? Bây giờ không cần biết nàng nghĩ thế nào, cũng phải đi theo ta!”

Lòng ta bỗng chùng xuống, không ngờ cậu ta có thể nói ra những lời này.

Khoảnh khắc này như quay về những năm tháng Lý Long Cơ thật thà không giấu giếm ta điều chi, nhưng những lời này, ta có thể tin không?

Bỗng nhiên một tiếng ho nhẹ vang lên từ phía sau, Thẩm Thu cầm tấm khăn trắng thấm ướt, khẽ lau đôi tay tình hình hiện nay, ít nhất phu nhân cần ba tháng tĩnh dưỡng.” Thẩm Thu làm như không thấy Lý Long Cơ đang nắm lấy tay ta, nói rất thông thả, “Nếu Quận vương muốn về kinh, chỉ e vị phu nhân này không chịu nổi.”

Lý Long Cơ lại như không để ý lắm, chỉ buông tay ta ra, “Vậy dọc đường phải nhờ Thẩm tiên sinh rồi.”

Thẩm Thu mỉm cười, “Xin cố hết sức.”

Lý Long Cơ không nói gì nữa, lập tức dặn người chuẩn bị khởi hành.

Khi ta và Thẩm Thu bị mời ra khỏi chính điện đã có xe ngựa đứng chờ, ta biết đã không còn đường trốn nữa, chỉ cười khổ nhìn Thẩm Thu, “Lần này huynh tới đây, là trùng hợp? Hay là Lý Thành Khí cố ý sắp xếp?”

Thẩm Thu khẽ nhướn mày, cười đáp, “Tất nhiên là Quận vương cố ý hại ta rồi.” Huynh ấy chỉ vào xe ngựa, “Lên xe rồi nói.”

Thẩm Thu còn chưa dứt lời, trong xe đã vọng ra tiếng ai đẩy như tiếng Tự Cung, tới khi màn xe được vén lên thì quả nhiên Tự Cung nhô đầu ra, cười gọi mẫu thân. Ta đang đáp lại thì Lý Long Cơ đã mỉm cười bước qua trước, bế bổng Tự Cung lên, “Có muốn cưỡi ngựa với thúc phụ không?”

Tự Cung như thích lắm, ôm cổ Lý Long Cơ gật đầu, “Nếu mẫu thân đồng ý, Tự Cung sẽ cưỡi ngựa với thúc phụ.”

Ta ngăn người, đương lúc do dự thì Lý Long Cơ đã nghiêng đầu nhìn ta, như thể nhận ra điều ta lo lắng, “Dù là trên ngựa của ta hay là trong xe của nàng thì đều phụ thuộc vào ta, nếu ta muốn hại con nàng cũng không cần đích thân ra tay.”

Tự Cung chỗ hiểu chỗ không, tuy không hiểu lời Lý Long Cơ nhưng lại nhận ra ta lo lắng. Thằng bé nghĩ một lát rồi mới thử cam đoan thân, con sẽ nghe lời.”

Ta cười hết cách, gật đầu bảo, “Đi đi.”

Tới khi ta và Thẩm Thu lên xe, Niệm An đã giương hai tay bổ nhào vào người ta, cất giọng non nớt gọi thân.”

Bình thường vào giờ này Niệm An đã ngủ say, hiện giờ con bé cũng không cố được nữa, mặt mày mệt mỏi. Ta dịu dàng nói, “Ngủ đi, mẫu thân ôm con ngủ.”

Niệm An khẽ đáp rồi nhắm mắt ngủ.

Thấy con bé ngủ say, ta mới hỏi Thẩm Thuần Khí đã đoán được chuyện ngày hôm nay?”

Thẩm Thu gật đầu, cũng nói nhỏ khi nhận được tin cấp báo từ biên cương thì hãn đã chuẩn bị rồi.” Huynh ấy ngừng một lát rồi nói tiếp, “Vĩnh An, muội cũng biết, nếu biên cương có cấp báo, Lý Thành Khí nhất định phải xuất chinh, nhưng đối với hãn mà nói, muội quá quan trọng.”

Ta gật đầu, tiếp lời, “Lần này chàng hầu như mang hết thân tín đi, dù có để lại vài thân binh bảo vệ mẹ con muội nhưng vẫn không đủ an toàn. Mà thiên hạ này ngoài Lý Thành Khí, người có thể bảo vệ mẹ con muội chu toàn chỉ có Thái Bình và Lý Long Cơ.

Hai người này, vừa có thể bảo vệ chúng ta an toàn, cũng dễ dàng đoạt đi tính mạng của mẹ con ta.

Niệm An như mơ thấy gì đó, bỗng nắm chặt lấy tay áo ta, ta vỗ từ từ lên lưng con bé, nhỏ giọng dỗ dành. Một lát sau mới xoa nhẹ lên tay con bé.

Tự Cung rất giống ta, còn Niệm An giống Lý Thành Khí như tạc.

Ta nhìn gương mặt nhỏ của Niệm An, hình ảnh ngày đó bỗng hiện ra trước mắt, hiện lên vẻ mặt chàng cầm ngang cây sáo đặt bên môi.

Lý Long Cơ có mục đích, Thái Bình không có lòng soán ngôi sao cho được?

Thành Khí, giữa cô cô và em ruột, cuối cùng chàng vẫn chọn tin Long Cơ.

Ta nhìn Thẩm Thu, bỗng cười nói, “Chàng tin ai, đồng thời cũng là cho người đó cơ hội. Thẩm Thu, bằng tình bạn bao năm giữa hai người, huynh có nhận ra lúc chàng dẫn quân đi đã từ bỏ ngôi báu?”

Thẩm Thu thở dài, đáp, “Hiện giờ nếu Lý Thành Khí muốn tranh, Hoàng vị đã nằm gọn trong lòng bàn tay từ lâu rồi. Lý Long Cơ chịu bảo vệ muội, nhưng chắc chắn sẽ không chịu nhường cơ hội. Vương mặc lớn nhất trong lòng Lý Thành Khí chính là anh em ruột thịt của mình, muội cho rằng hẳn thật sự có thể hạ quyết tâm đối địch với Tam lang?”

Ta cười, lắc đầu, “Kể từ đêm chàng cứu muội ở hồ Thái Dịch, muội đã biết chàng có quá nhiều điều vương bận.” Khi đó chàng có thể mạo hiểm cứu một thiếu nữ không hề quen biết là ta thì sao có thể đành lòng giết cậu em trai chàng đã bảo vệ suốt hai mươi mấy năm?

Thẩm Thu nghe ta nói vậy thì vô cùng hứng thú, “Nói tiếp đi, huynh tra khảo Lý Thành Khí bao nhiêu năm cũng không hỏi được lần gặp đầu tiên giữa hai người như thế nào.”

Những chuyện này bảo ta phải mở lời thế nào? Ta lờm Thăm Thu một cái, cười nói huynh đợi chàng trở về rồi hỏi tiếp đi.”

Thăm Thu bực bội híp mắt, ta lại vờ như không thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tuy giọng Thăm Thu rất bình thản nhưng cũng không giấu nổi vẻ lo lắng. Không ai biết lựa chọn của Lý Thành Khí là đúng hay sai, hôm nay kẻ địch lớn nhất của Lý Long Cơ là Hoàng đế trong cung, sau Hoàng đế có lẽ sẽ là Thái Bình.

Vậy sau Thái Bình thì sao?

Nếu Lý Long Cơ may mắn ngồi lên Hoàng vị, liệu có chuyển mũi nhọn vào chính anh trai mình?

Trước giờ Thăm Thu đều rất tận tâm với người bệnh, thật lòng dốc sức cứu chữa.

Khi tới Trường An, Triệu Cơ đã có thể đi lại. Nàng vẫn tỷ tỷ muội muội với ta, nhưng đã bắt đầu nói bóng hời dò chuyện năm đó giữa ta và Lý Long Cơ. Đôi khi Đông Dương nghe được vài ba câu bèn nổi cáu, thậm chí còn cố ý làm vờ tách trà ngắt lời Triệu Cơ, hoặc trực tiếp mượn Niệm An ra làm lý do mà tiễn luôn khách về.

“Đông Dương.” Ta hết cách nhìn nàng, “Dù sao chúng ta cũng đang ở trong Lâm Tri Vương phủ, mọi sự khiêm tốn một chút.”

Đông Dương khẽ hừ một tiếng, cắt bắc đèn đi rồi nói, “Trên dưới phủ này nào ai không biết riêng viện này không thể bước vào. Triệu Cơ kia tưởng rằng mình đặc sủng nên có thể vào đây hỏi linh tinh sao?”

Nàng tức không chịu được, run tay cắt luôn cả cây nến...

Đúng lúc ta đang cười ngặt nghẽo, Hạ Chí đã vội vàng bước vào, mặt mày tái mét quỳ xuống đất.

Ta không dám cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

“Vương phi, tiểu công tử, ngài...” Hạ Chí nghẹn ngào, ta sững người, vội ngồi bật dậy.

“Là ai? Lý Long Cơ?” Giờ ta đang ở trong Lâm Tri Vương phủ, bao quân binh vây quanh bảo vệ, ngoài cậu ta ra còn ai có thể động vào Tự Cung?

Hạ Chí cắn chặt môi liên tục lắc đầu, rồi mới nghẹn ngào nói, “Khi nô tỳ tỉnh lại, tỳ nữ của phủ Thái Bình ở ngay trong phòng, nói tiểu công tử đã tới phủ Công chúa rồi.”

Là Thái Bình.

Ta muốn đứng dậy, nhưng chân lại mềm nhũn ngã xuống sập. Đông Dương muốn đưa tay đỡ dậy ta lại vô thức giãy ra, cảm thấy bên tai mình chỉ có tiếng tim đập, nặng nề như tiếng trống, như muốn phá ngực mà ra.

Căn phòng trở nên lạnh ngắt, chỉ còn lại tiếng lửa cháy lách tách khe khẽ trong lò sưởi.

Ta ngây ngẩn mãi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, “Thái Bình còn nói gì nữa?”

“Công chúa... Thái Bình nói tiểu công tử còn nhỏ, sợ chăm sóc không chu toàn nên mời đích thân Vương phi qua mới thỏa đáng.” Giọng Hạ Chí run lấy lấy, nói tiếp, “Còn nói hiện giờ Hoàng cung sắp đổi chủ, chuyện lớn đến thế, không nên kinh động tới Lâm Tri Quận vương thì hơn.”

Một lời đơn giản vậy lại đưa ra ẩn ý, ta phải đích thân tới phủ Công chúa, không được để Lý Long Cơ biết.

Chuyện phải đến rồi cũng sẽ đến.

Thái Bình muốn gặp ta, Tự Cung tất sẽ bình an.

Ta đề nén mọi phỏng đoán rồi bởi trong đầu, nói với Hạ Chí, “Có lẽ Thái Bình đã sắp xếp nội ứng đưa ta ra phủ, người đi truyền lời cho tỳ nữ đó, bảo ta thay đồ xong sẽ ra ngoài ngay.”

Hạ Chí do dự nhìn ta như muốn khuyên điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì mà lui xuống.

Nếu Thái Bình đã có thể đưa Tự Cung ra khỏi Lâm Tri Vương phủ thì không biết có bao nhiêu người đang giám thị từng góc ngách trong Vương phủ này. Những tên nội ứng này luôn ở trong Lâm Tri Vương phủ mà không hề bị Lý Long Cơ phát hiện ra...

Ta không dám nghĩ sâu hơn nữa, e là sủng tỳ thiếp thất của cậu ta không chừng.

Có thể đưa người vào đã khó, có thể lấy được lòng tin lại càng khó hơn.

Một khi đã dùng, chắc chắn đã tới bước đường cuối.

Dù là người bên cạnh ta, nhưng sao dám chắc rằng hoàn toàn trung thành...

Ta cúi đầu nhìn Đông Dương đang quỳ trước mặt, lúc này e rằng chỉ có mình người ái mộ Lý Long Cơ này mới có thể thật sự nhờ cậy.

Ta nhỏ giọng, như không thể nghe thấy, “Đông Dương, nghe rõ lời ta, trong vòng một canh giờ sau khi ta đi phải tìm được cơ hội gặp Vương Hoàn, không để bất kì ai biết, kể cả Hạ Chí. Người phải tự nói với Vương Hoàn, ta đang ở trong phủ Thái Bình.”

Người Đông Dương run lên, ta lại nói, “Dưới hòm sách là một xấp thư, người cất cho kĩ, nếu ta không thể trở về, thì năm ngày một lần đưa thư cho

các nhà thư bình thường, để chàng biết ta vẫn bình an.”

Nàng không thốt nên lời, khi ngẩng đầu lên nhìn ta, gương mặt đã đầm lệ.

Ta vươn tay, lau đi những giọt nước mắt ấy, “Đừng khóc, đừng để bất kì ai hoài nghi. Đông Dương, sự an nguy nơi biên cương, tính mạng của Quận vương, ta giao hết cho người.”

Vương Hoàn là chính thất của Lý Long Cơ, Thái Nguyên Vương thị cũng hoàn toàn đứng về phía cậu ta, có sướng cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nếu Vương Hoàn biết chuyện này, nhất định sẽ nghĩ cách báo cho Lý Long Cơ.

Mật lệnh của Lý Thành Khí vô cùng quan trọng, ngộ nhỡ Đông Dương bỏ mạng thì sẽ rơi vào tay kẻ khác... Chuyện này không thể mạo hiểm. Nếu Thái Bình đã có thể lực của mình ở Lâm Tri Vương phủ thì chắc chắn Lý Long Cơ cũng có người ở bên Thái Bình, dù Đông Dương không đi truyền lời thì trong vòng một canh giờ cậu ta cũng sẽ biết.

Mà Lý Long Cơ... có lẽ sẽ bất chấp tất cả để xông vào phủ Thái Bình cứu ta.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng cảm thấy đặng ngét, không ngờ ta trốn tránh tình cảm của cậu ta cả đời, mà giờ lại mong rằng cậu ta vẫn còn tình cảm với mình. Thậm chí còn sâu nặng tới mức có thể bỏ lỡ thời cơ bức vua thoái vị, tự mình tới cứu ta...

Lý Long Cơ, người nhất định phải đích thân tới gặp ta, dù chỉ là gặp một cái xác.

Dặn dò xong những lời ấy, Đông Dương vội vàng lui ra ngoài. Sau khi ta thay đồ xong, để riêng Đông Dương ở lại, rồi được Hạ Chí đưa ra khỏi

viện. Vẫn là lão nô đã gặp trước kia ở Tam Dương Cung, lão ta khom mình vắn an, đưa ta lên một chiếc xe ngựa nhỏ nhắn.

Năm ấy ta sinh non Niệm An ở phủ Thái Bình, Lý Thành Khí trút giận lên Tiết Sùng Giản, khiến đứa con được Thái Bình yêu thương hết mực phải quỳ trước cửa, rước lấy không biết bao nhiêu chỉ trích. Hôm nay ta lại vì Tự Cung mà đích thân tới đây bái kiến Thái Bình, chẳng phải là nhân quả tuần hoàn ư.

Vẫn là hồ sen giữa ngày hè, vẫn là những đình đài lâu các ấy.

Thái Bình cười túm túm ngồi trong đình, đang gắp một miếng bánh cắn thận đút cho Tự Cung.

Ta vừa bước vào còn chưa kịp hành lễ, Tự Cung đã vô cùng vui vẻ quay đầu lại, cười gọi ta, “Mẫu thân.”

Ta cười đáp lại, đưa tay tỏ ý bảo thằng bé qua đây, cu cậu lập tức bò xuống sập, để chân trần chạy qua, nhào vào lòng ta, khu vườn này của tổ mẫu đẹp quá, lúc này con được bế đi hồi lâu mà mãi vẫn không hết.”

Người thẳng bé dầm mồ hôi, nhưng lại cười rất vui vẻ.

Ta ôm thằng bé, cục đá đè nặng trong ngực cuối cùng cũng biến mất, dịu dàng nói đây được tiên đế ban cho tổ mẫu, xây dựng phỏng theo Đại Minh Cung, đương nhiên là phải đẹp rồi.” Ta nói xong, lau mồ hôi bên má cho Tự Cung, “Bình thường vào giờ này con phải ngủ rồi, để mẫu thân bảo người đưa con đi ngủ, ngủ dậy, trời tắt nắng hơn thì đi tham quan tiếp, được không?”

Thằng bé cười gật đầu, thơm chụt choẹt lên mặt ta, “Dạ được.”

Ta ngẩng đầu nhìn về phía Thái Bình và Tiết Sùng Giản, Tự Cung vẫn còn nhỏ, ta không hi vọng thằng bé nghe thấy những lời phía sau.

Thái Bình mỉm cười tỏ ý đã hiểu, dặn dò người bên cạnh đôi lời. Nào ngờ còn chưa dứt lời, Tiết Sùng Giản đã rào bước tiến lên, ngồi xổm xuống trước mặt mẹ con ta rồi cười nói: “Thức đưa con đi ngủ nhé, được không?”

Ta giật mình, Tiết Sùng Giản đã bí mật đưa mắt ra hiệu với ta, sau ám hiệu tinh vi đó, cậu ta chủ động đón Tự Cung trong lòng ta rồi đứng dậy thong thả bước ra khỏi đình.

Chỉ nhờ sự trao đổi trong khoảnh khắc ấy, ta đã biết, cậu ta muốn giúp ta.

Hoặc có lẽ không phải giúp ta, mà là giúp Lý Long Cơ.

Ta mỉm cười đứng dậy, nhìn sang vị cô cô đang cúi đầu uống trà kianh An tham kiến cô cô.”

Năm ấy Tiết Sùng Giản vì Lý Long Cơ mà đắc tội Lý Thành Khí, giờ có lẽ cậu ta thật sự có thể vì Lý Long Cơ mà đưa Tự Cung đi. Cậu ta không cứu được ta, nhưng lại có thể cứu người giam chân ta, vậy là đủ rồi.

Thái Bình gật đầu, đặt tách trà xuống, “Đứng dậy đi.”

Ta đứng dậy ngồi xuống vị trí đối diện bà ta, cười hỏi: “Nay cô cô có vẻ rất vui, xem ra sắp có chuyện vui thật rồi.”

Thái Bình nheo mắt, khóe môi mang theo nụ cười, “Vĩnh An, ta thấy người ở bên mẫu thân từ nhỏ tới lúc trưởng thành, chỉ cảm thấy người là một Võ gia quý nữ lạnh lợi lại đáng yêu, không ngờ bao năm trôi qua, người họ Võ kẻ chết kẻ tha hương, cuối cùng người vẫn đứng gần Hoàng quyền trong gang tấc, quả không đơn giản.”

Ta cười lắc đầu, không nói gì.

Thái Bình ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, “Có lẽ giờ này anh trai ta đã quy tiên rồi.”

Ta sững sờ, bà ta lại nói không hiểu vì sao Thành Khí lại để người ở bên cạnh Lý Long Cơ, lẽ nào người cô cô luôn bảo vệ nó như ta không bằng đứa em trai luôn đối đầu với nó?”

Ta cười, “Cùng là máu mủ ruột rà, sao lại không bằng?”

Thái Bình thở dài, “Thà nói cho người hết mọi chuyện cho xong, giờ bà chị dâu và đứa cháu gái vô dụng của ta đã phạm phải đại tội hành thích vua, muốn bắt chước mẫu thân ta lên ngôi Hoàng đế, là người họ Lý, sao ta có thể bàng quan?”

Thì ra...

Ta như sức tỉnh từ giấc mơ, vốn vẫn không hiểu “biến cố lớn” mà Lý Long Cơ nói là chỉ chuyện gì, thì ra tất cả mọi người đều để mặc Vi hậu hành thích vua, rồi lấy đó làm cớ diệt hoàn toàn con cháu Lý Hiến, giành lấy thiên hạ.

Ta nhanh chóng nghĩ tới mọi chuyện, Thái Bình lại thông dong đẩy một tách trà tới, “Thật ra dù người không tới, ta cũng đã nắm chắc bảy phần, giết Vi thị trước Lý Long Cơ, lập nên công lớn. Giờ Lý Thành Khí đã từ bỏ việc tranh đoạt Hoàng quyền, bằng thế lực trong triều bao năm của ta, Lý Long Cơ vẫn chưa phải đối thủ.”

Ta nhìn tách trà ấy, như thể đã chuẩn bị trước từ lâu, chỉ đợi ta đến uống.

Ta đưa tay chạm vào miệng tách trà, quả nhiên lạnh tanh.

Ta thả tay xuống, cung kính đáp, “Chỉ tiếc, cô cô là phụ nữ.”

Thái Bình nhướn mày, “Người từ nhỏ đã bầu bạn bên mẫu thân, lẽ nào vẫn còn cổ hủ như thế?”

Ta cười, “Có lẽ ông trời ban phước nên Đại Đường ta mới có bao người phụ nữ khiến đàn ông phải ngưỡng mộ, như bậc quân vương giống Hoàng tổ mẫu, như tài nữ giống Uyển Nhi, như một vị Công chúa giống cô cô, thậm chí,” gương mặt của Vi hậu hiện lên trong đầu ta, ta không khỏi cười khổ, “Là người có dã tâm ngút trời như Vi hậu. Vĩnh An không hề nghi ngờ chuyện phụ nữ tham gia triều chính, chỉ không muốn thấy Hoàng gia cốt nhục tương tàn mà thôi.”

Thái Bình mỉm cười, tỏ ý bảo ta nói tiếp.

Ta lại nói như Hoàng tổ mẫu, Người lập nên bao chiến tích lẫy lừng, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tâm ma của chính mình. Người không dám gần gũi Hoàng tử Hoàng tôn của mình, chỉ vì Người là nữ, luôn sợ có một ngày con cháu mình trưởng thành nên người, sẽ mượn thân phận đàn ông mà kéo Người xuống khỏi ngôi báu, vậy nên Người luôn sợ bóng sợ gió, vì bất cứ ai bất cứ một câu nào cũng có thể giết con cháu ruột thịt của mình không chút do dự.”

Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Thái Bình, “Nếu đặt cô cô và Hoàng tổ mẫu lên bàn cân, cô cô mà xưng đế, chắc chắn càng khó dung họ Lý, thậm chí còn ra tay đuổi cùng giết tuyệt con cháu họ Võ đã thất thế từ lâu.”

Ánh mắt Thái Bình thoáng qua chút cảm xúc phức tạp, nhưng chả mấy chốc đã bị nụ cười lạnh lùng nhấn chìm.

Bà ta không vội đáp lời, ta cũng không nói gì nữa.

Đột nhiên một thị vệ bước vào, khẽ nói bên tai Thái Bình mấy câu. Tên thị vệ ấy còn chưa dứt lời, mặt mày Thái Bình đã biến sắc, ném phắt tách trà trong tay, lạnh lùng nói: Được lắm! Mẫu thân ta đây còn không bằng một tên huynh trưởng khác họ!”

Tiếng vỡ vang lên, đám thị vệ nô tỳ đều sợ hãi quỳ xuống, không ai dám ngẩng đầu lên.

Còn ta lại thở phào nhẹ nhõm, bất giác mỉm cười.

Thái Bình ngoảnh đầu lại nhìn ta, ánh mắt lạnh lùng mà u tối, như thể không muốn nói với ta nhiều, bà ta nói thẳngnh An, nếu con trai người đã bình an ra khỏi đây thì ta đã không còn gì để uy hiếp nữa, chỉ còn mỗi mạng của người thôi.” Nói xong đưa mắt nhìn sang tách trà trước mặt ta, “Mật lệnh của Lý Thành Khí, hay là mạng của người, đều nằm trong tay người.”

Từ lúc ta tới đã chuẩn bị từ lâu, thậm chí còn ôm tư tưởng hi sinh hai mẹ con ta cũng không thể giao mật lệnh cho bà ta, huống hồ hiện tại Tự Cung đã bình an, không còn gì uy hiếp?

Ta nhìn vào mắt Thái Bình, phút chốc như nhìn thấy Hoàng tổ mẫu.

Khi ấy trong Đại Minh Cung, ta đã mấy lần cận kề cái chết trước mặt Hoàng tổ mẫu, nhưng tất cả đều vì bảo vệ Lý Thành Khí, nhưng hiện giờ người ta muốn bảo vệ không chỉ có chàng cô, hôm nay Vĩnh An tới đã không có hi vọng sống sót trở về. Tới, chẳng qua là muốn tìm cơ hội sống cho Tự Cung, giờ mong ước đã thành, không còn gì luyến tiếc nữa.”

Hơi nóng ập tới dồn dập, nô tỳ thị vệ quỳ khắp xung quanh, không khí yên ắng tới đáng sợ.

Thái Bình mỉm môi cười, “Vĩnh An, ta nói rồi, ta có bảy phần cơ hội, dù người giúp ta cũng chỉ như dẹt hoa lên gấm mà thôi.”

Ta cũng cười, “Vĩnh An cũng không phải kẻ ngốc, chỉ cần ta không giao mật lệnh thì Lý Long Cơ vẫn còn cơ hội giành được lợi thế, nhưng một khi ta đã giúp cô cô, không chỉ Lý Long Cơ, mà cả mấy anh em họ, bao gồm hai đứa con của ta, và tất cả mọi người trong phủ của phụ vương ta, thậm chí là họ Võ, đều sẽ trở thành con mồi của cô cô sau khi đăng cơ. Thứ cho Vĩnh An không muốn, cũng không thể giúp cho cô cô làm nên nghiệp lớn.”

Thái Bình đưa tay lên, chỉ vào tách trà trước mặt ta, “Được, ta cho người được toại nguyện.”

Trong mắt Thái Bình vẫn còn chút cầu may, nhưng trong khoảnh khắc ta bưng tách trà lên, nó đã hoàn toàn dập tắt.

Tâm trí ta bỗng tái hiện ngày ấy, Thành Khí cuốn ta trong chiếc chăn gấm, khê khàng kể lại đêm tuyết bị gãy tay ấy, chàng thấy mặt mày thầy thuốc tái mét, bèn biết mình đang ở ranh giới sống chết, nhưng lúc ấy chàng chỉ nghĩ tới việc ta đang làm gì, đọc sách, luyện chữ hay là đã ngủ? Mà giờ phút này, ta cũng có cảm giác giống hệt chàng, chỉ muốn biết chàng đang làm gì mà thôi.

Bao lần cận kề nguy hiểm, chỉ cần vượt qua lần này, đó chính là Thịnh thế vĩnh an mà chàng hằng mong muốn.

Trong tháng ngày chiến tranh, chàng có từng nâng chén uống rượu nơi sa trường?

Trong âm mưu tranh đoạt đối lừa, ta chỉ có thể lấy tách trà tìm đường thoát.

Ta nhắm mắt, ngửa đầu uống, rồi đặt tách trà đó lên trên bàn ngọc thạch, “Dù hôm nay thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng tới chiến trận nơi biên quan.”

Không biết Thái Bình dùng loại độc nào, chỉ thoáng chốc mắt ta đã mờ đi, như thể có vạn con kiến đang cắn xé con tim, truyền thẳng tới toàn thân...

Hình như Thái Bình đứng dậy, giọng cũng trở nên vô cùng mờ nhòe, “Vĩnh An, niệm tình người vì họ Lý bao năm, ta sẽ cho người một nơi thanh vắng.”

Ta siết chặt đấm tay, nhìn bóng Thái Bình khuất xa, vẫn không dám thở phào nhẹ nhõm.

Không thể động, không dám động, chỉ có thể cố gắng chịu đau.

Tới khi không gian trước mắt ta trở nên trắng xóa, ta đã lo tới hoảng hốt. Từ khi Hoàng tổ mẫu còn sống, Thái Bình đã được sủng ái, tới giờ nền móng đã vững chắc, nếu bà ta không phải phụ nữ, Lý Long Cơ sớm đã không còn cơ hội thay đổi tình thế. Nhưng chính vì bà ta là nữ, nên mới phải nhân cơ hội Vi hậu hành thích vua mà xông vào Đại Minh cung, tiêu diệt một đám tội thần để lấy danh vọng.

Long Cơ, nếu ngài không tới, sẽ không còn cơ hội nữa...

“Vĩnh An? !” Đột nhiên một nguồn lực lớn kéo ta xuống khỏi băng đá, ngum máu dâng lên cuồn cuộn mà ta cố đè nén cuối cùng cũng phụt ra ngoài. Chỉ hai chữ này, đã khiến ta chấn động tới mức hai tai kêu ong ong.

Cảm giác văng vất mãnh liệt như tràn tới đầy mỗi tắc thần kinh, ta chỉ biết mình được ai đó ôm lấy, nhưng lại không thốt nên lời.

“Vĩnh An...” Giọng Lý Long Cơ kề ngay bên tai ta, “Vĩnh An...Vĩnh An...”

Chỉ cần một câu này thôi, chỉ một câu này thôi.

Càng nôn nóng tim lại càng đập dồn dập, cổ tay cũng bị siết tới phát đau y như bị bẻ gãy vậy. Cậu ta vẫn không biết chừng mực, khi xưa ta vì cậu ta mà quỳ trước điện của Vương Hoàn, cũng bị cậu ta kéo tới nỗi đầu gối bị thương...

Rất nhiều rất nhiều suy nghĩ cứ trôi qua đứt quãng, không thể liên kết thành một, khi lực trên cổ tay ta không còn nữa, ta cũng mất đi tri giác.

Trong mê mang, ta như nhìn thấy Thành Khí.

Tấm áo phía trên đã được cởi ra, để lộ bao vết thương cũ chẳng chịt và còn không ít vết thương mới rất sâu. Ta chỉ liếc qua một lần đã không dám nhìn tiếp, đưa mắt nhìn lên gương mặt chàng, gương mặt quá đỗi thân quen, từ mi tâm hơi cau lại, tới sống mũi, tới đôi môi trắng bệch... Cảnh tượng này quá quen thuộc, mà ta lại không nhớ ra nó ở đâu.

Ta chỉ biết là chàng, thì thấy người mình không còn đau đớn nữa, ta bước qua rất nhanh, nắm lấy tay chàng.

Cánh tay chàng thoáng run lên, nhưng không mở mắt ra mà từ từ trở tay, khẽ nắm lấy tay ta.

Chỉ một động tác nhỏ vậy đã khiến ta nức nở thành tiếng, đau tới run rẩy.

Nếu mười năm trước ta không tự ý đặt tay mình vào trong tay chàng thì bao ràng buộc, bao nỗi bất lực đã không xảy ra.

...

Không đúng, không đúng, ta và Thành Khí đã thành thân rồi, chắc chắn đây không phải hiện thực.

Ta có Tự Cung và Niệm An, hai đứa bé biết gọi mẹ ngọt lịm...

“Vĩnh An.” Một giọng nói rất trong đang gọi ta, như thể đang chứng thực điều ta đang nghĩ, tất cả đã trôi qua rồi...

Như muốn thoát ra khỏi những ngày tháng khổ không bút nào tả xiết ấy, ta ra sức vươn tay ra, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng. Trong mê mang, ánh sáng như đâm vào mắt ta, đây là Đại Minh Cung? Không đúng, là phủ Công chúa của Thái Bình.

Một đôi mắt chan chứa niềm vui nhìn vào ta, không ngờ lại là Thẩm Thu đã bị máu nhuộm đỏ vạt áo, “Muội phun hết máu lên người lên mặt ta, năm đó

cứu vị tráng sĩ moi tim kia còn chưa thê thảm tới độ này.” Tuy giọng Thẩm Thu rất nhẹ nhàng nhưng nỗi buồn lại khó giấu trong ánh mắt, có lẽ huynh ấy đã phải dùng mọi cách mới có thể gọi ta dậy, nhưng độc Thái Bình ban, sao có thể đơn giản như thế?

Ta đè nén mọi suy nghĩ rồi bời, không dám chậm trễ nữa, đảo mắt tìm bóng Lý Long Cơ khắp nơi.

Cuối cùng ta mới phát hiện mình vẫn đang nằm trong lòng cậu ta, đôi mắt phượng ấy đã đỏ ngầu, không còn thần thái như xưa.

“Bệ hạ...” Giọng ta khàn đi, cậu ta lập tức trả lời, “Ta biết, Vi thị và Khỏa Nhi hạ độc Tam thúc, ta đã biết từ lâu, Vĩnh An, nàng không cần nói nữa...” Cậu ta nghẹn ngào, vội quay đầu sang chỗ khác.

Ta thấy cậu ta lén lau khóe mắt, bèn trêu nam nhi rơi nước mắt, sao làm được Hoàng đế.”

Lý Long Cơ ngoảnh đầu lại nhìn ta, đôi mắt ấy ngập tràn bi thương, không thốt nên lời.

Ta mấp máy ngón tay, cảm nhận được cậu ta vẫn nắm lấy cổ tay ta, bất giác cũng thấy xót xa, “Long Cơ, túi hương của ta.”

Cậu ta sững sờ nhìn ta, ta cau mày, lại cử động cổ tay.

Lúc này Lý Long Cơ mới sức tỉnh, vội vàng tháo túi hương ra khỏi eo ta, thấy ta nhìn chăm chăm vào tay mình, bèn hiểu ý mở ra, móc ra một tờ giấy đã được gấp gọn, rồi quay đầu lại nhìn ta.

Ta gật đầu, ý bảo cậu ta mở ra.

Trước khi tới đây ta đã nhắc bút khoanh tròn vào mật lệnh trên tờ giấy đầy chữ này. Ta đã chuẩn bị trước, nếu thực sự không chịu nổi nữa, vẫn phải

nắm chặt túi hương, để khi Lý Long Cơ nhìn thấy xác của ta cũng thấy luôn cái túi hương này.

Bằng tài trí của Lý Long Cơ, nhìn chữ của huynh trưởng mình, lại thấy chữ ta dùng bút đỏ khoanh lại, sao không đoán ra?

May thay, cậu ta vẫn tới đây.

Lý Long Cơ từ từ giở tờ giấy đó ra, khi nhìn thấy hàng chữ đó đột nhiên cứng người.

"Đây là, đại ca ngài tự tay viết." Ta từ từ điều hòa hơi thở trong ngực mình, cố gắng nói hết lời, "Trong đó có khoanh tròn vào chữ 'Niệm', chính là mật lệnh binh phù, thân tín trong cung của Thành Khí thấy lệnh như thấy người. Long Cơ," ta trở tay nắm lấy tay cậu ta, "Mau đi soán ngôi, tính mạng của con cháu phụ vương ngài, của con cháu họ Võ, ta giao hết cho ngài."

Vi hậu đã dám giết vua thì sao có thể không có sắp xếp trong cung?

Thái Bình lấy chồng từ thuở thiếu thời, phần lớn thế lực nằm ngoài Đại Minh Cung, ba phần bà ta không nắm chắc chính là nội ứng trong cung. Lý Long Cơ chỉ cần có nội ứng, tức là có cơ hội vào cung trước Thái Bình, diệt trừ yêu hậu!

Còn sau này, Lý Long Cơ có thể tha cho chúng ta hay không, đã không còn là việc ta có thể kiểm soát...

Lý Long Cơ ngơ ngác nhìn chữ kia, rất lâu sau mới cẩn thận gấp lại, đặt ta nằm lên chiếc sập của Thái Bình, khẽ chạm mu bàn tay vào mặt ta, dịu dàng nói từ của đại ca, ta nhận ra, trước và sau khi oan uổng bị Lai Tuấn Thần tống vào ngục, nét bút của huynh ấy đã có thay đổi rất nhỏ, Vĩnh An."

Về mặt Lý Long Cơ buồn bã lạ thường chỉ biết huynh ấy yêu nàng vô cùng, nhưng không biết ngay vào lúc ấy đại ca đã có thể cho nàng một lời hứa

như thế. Ta, thua xa huynh ấy."

Thấy cậu ta nhắc tới Lý Thành Khí ta bỗng thấy mềm lòng, khẽ mỉm cười nhưng không nói gì.

Bao năm qua dù là ở đâu, ta luôn mang theo tờ giấy này. Nét chữ đã khắc cốt ghi tâm từ lâu ấy mang theo lực ấn vô cùng mạnh, chỉ vón vện mấy dòng:

“Không sợ tình yêu chớm nở

Chỉ sợ giấc ngộ muộn màng

Khi đôi tay nay đã nắm chặt

Trọn đời trọn kiếp chẳng buông."

Trung Tông băng hà, Vi hậu lộng quyền, Lý Long Cơ cùng con trai Thái Bình Công chúa, Tiết Sùng Giản và vài người nữa dẫn vạn quân kị binh tấn công Huyền Vũ Môn, diệt trừ Vi thị. Ngày hai mươi tư, Tương Vương Lý Đán lên ngôi Hoàng đế, xưng là Duệ Tông, đổi niên hiệu thành Cảnh Vân.

Từ sau khi phụ hoàng đăng cơ, trong cung truyền ra mấy Thánh chỉ, muốn lập Lý Thành Khí làm Hoàng thái tử.

Nhưng vì trong phủ không có ai tiếp chỉ mà vẫn bị trì hoãn.

Ta vẫn đương cận kề cái chết, lúc tỉnh táo, lúc lại mê man. Mỗi lần mở mắt ra đều thấy cảnh Thẩm Thu cầm kim châm, cuối cùng ta thấy buồn cười, bèn thều thào ở huynh không phải ngại y, lại hầu hạ muội không quản ngày đêm, Thành Khí lại cách xa ngàn dặm, chẳng lẽ không sợ lời ong tiếng ve thật ư?"

Thẩm Thu dờ khóc dờ cười, đáp, “Năm ấy ta là diệu thủ thần y của Thượng Y Cục, đêm nào cũng vào thăm phòng của muội, nếu bị đồn đãi thì đã bị tù lâu rồi. Giờ già rồi, da thô mặt dày, cóc sợ!”

Ta mím môi cười, đang định cất tiếng thì Thẩm Thu bỗng thêm một câu, “Sau khi Bệ hạ đăng cơ, đại quân của Lý Thành Khí liên tiếp giành chiến thắng, hiện giờ đã khai hoàn về kinh, có lẽ đã không còn xa ngàn dặm nữa.”

Ta sửng sốt, hân hoan nhìn Thẩm Thu, nhưng vì tin vui tới đột ngột ấy mà tim đập nhanh, dần dà trở nên khó thở.

Thẩm Thu cau mày, đâm mạnh vào mấy huyết đạo, vê nhẹ châm rồi nói ở vui chớ buồn, nếu không dù sư phụ ta có nhảy từ quan tài ra cũng không cứu được muội đâu.”

Ta nghe lời huynh ấy, nhắm mắt lại, mới từ từ thở rai cho muội biết, muội có thể đợi chàng trở về không?”

Xung quanh yên lặng tới kì lạ, Thẩm Thu không trả lời câu hỏi của ta.

Ngay cả Thẩm Thu cũng không dám mở miệng, e là vô vọng rồi.

Ta thầm thở dài, nếu hôm đó Lý Long Cơ không mang theo Thẩm Thu tới thì ta đã sớm thành cô hồn nơi chín suối, hà tất phải tham lam đến vậy?

Ta mở mắt ra nhìn huynh ấy, “Muội có thể xuống giường đi vài bước được không? Cầm bút viết vài chữ?”

Thẩm Thu lắc đầu cười, “Muội muốn giả chữ Lý Thành Khí để từ chối ngôi vị Thái tử?”

Ta cũng cười, khẽ gật đầu.

Thẩm Thu lập tức dặn Hạ Chí chuẩn bị bút mực, còn bản thân thì cùng Đông Dương đỡ ta tới bên thư án.

Tuy đây là quyết định của Thành Khí, nhưng khi bút chạm vào giấy, ta bỗng thấy xót xa. Do dự hồi lâu, mới phỏng theo chữ chàng, viết nên ý của chàngôi vị Thái tử, quốc gia thái bình thì lập con trai đích trưởng, nếu quốc gia nguy biến thì lập người có công. Nếu không làm vậy thì bá tánh thất vọng, chẳng phải phúc cho xã tắc. Tam lang diệt Vi thị, dẹp yên loạn lạc, công cao hơn núi. Nay thần cả gan lấy cái chết xin Thánh thượng lập Tam lang làm Thái tử...”

Ngày hai mươi bảy, con trưởng Lý Thành Khí nhiều lần kiên quyết tỏ ý muốn nhường, cuối cùng Duệ Tông lập Lý Long Cơ làm Hoàng thái tử.

Chương kết

Nắm tay nhau đến trọn cuộc đời

Ở nơi lưng chừng núi, sắc xanh cao ngút trời.

Làn gió lay lắt cuốn bay lớp tro bụi trên bia mộ, dần lộ ra nửa mép giấy chỉ còn ba chữ “Mộng giai kỳ” viết vội.

Trương Cửu Linh vẫn tới đây.

Ta cúi người, nhặt ba chữ còn sót đó lên.

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì

Tình nhân oán dao dạ, cánh tịch khởi tương tư

Diệt chúc lân quang mãn, phi y giác lộ ti

Bất kham doanh thủ tặng, hoàn tâm mộng giai kỳ.” [1]

[1] “Trăng nhô trên biển khơi, cùng lúc ở ven trời

Tình oán xa vời mãi, đêm thâu tưởng nhớ hoài

Tắt đèn thương ánh giải, khoác áo thấy sương rơi

Không thể đây tay tặng, đành mơ gặp gỡ người.”

– Trần Trọng San dịch, bài thơ Vọng nguyệt hoài viễn.

Nếu bài thơ này của Trương Cửu Linh mà truyền ra, chắc chắn sẽ dễ dàng đánh cắp bao trái tim quý nữ thành Trường An.

Ta ngoảnh đầu nhìn Lý Thành Khí, “Trăm năm sau bài thơ này vẫn còn, liệu có ai đoán ra y viết vì ai không?”

Lý Thành Khí cười không nói, chỉ chăm chú nhìn ta.

Từ ngày chàng trở về đã như thế, không buồn không vui, chỉ ôm lấy ta, lặng lặng nhìn ta không nói một lời.

Bị chàng nhìn vậy ta có phần ngượng ngùng, quay đầu nhìn mộ của Uyển Nhi, khẽ nóim ấy khi thiếp và Long Cơ tranh cãi, từng nói nếu có một ngày phải lựa chọn giữa mạng sống người thân và Uyển Nhi, thiếp nhất định sẽ bỏ Uyển Nhi. Nào ngờ chỉ vì một câu nói, mà tỷ ấy thật sự phải chết.”

Nếu Thái Bình diệt Vi hậu trước, chắc chắn sẽ không động tới mạng của Uyển Nhi.

Nhưng khi ta và Lý Thành Khí thỏa nguyện cho Lý Long Cơ, đồng thời cũng đẩy Uyển Nhi vào lưỡi kiếm của cậu ta.

“Vĩnh An.” Chàng kéo ta vào lòng, dịu dàng nói, “Nàng quên Thẩm Thu nói gì rồi à, chớ vui chớ buồn?”

Ta âm ừ, bất đắc dĩ nói, “Huynh ấy còn bảo thiếp sẽ không đợi được tới lúc chàng về...”

Tay Lý Thành Khí bỗng siết chặt khiến tay ta đau nhói, ta đành xin thau...”

Chàng lập tức thả tay ra, nhưng lại không nói lời nào.

Rất lâu sau, ta mới dám ngẩng đầu lên nhìn chàng. Đôi mắt ấy đã phủ một tầng nước rất mỏng, hơi phấp hờng, ta đưa tay chạm vào khóe mắt chàng, nào ngờ lại có phần ươn ướt, “Vĩnh Bình Quận vương mười mấy tuổi đã vang danh thiên hạ, Thọ Xuân Quận vương hai mấy tuổi đã dẫn quân đại thắng Đột Quyết, Hoàng trưởng tử mấy tháng trước vừa nhường ngôi Thái tử, phu quân Lý Thành Khí của thiếp, sao lại trở nên yếu đuối thế này?”

Còn chưa dứt lời chàng đã cúi đầu, khẽ hôn lên môi ta, như tình yêu thương và chiều chuộng dành cho một đứa trẻ. Ta nhắm mắt lại, cố gắng đáp lại chàng, không để ý tới mấy trăm thân binh chỉ cách xa hơn mười bước.

Rất lâu sau, chàng mới khẽ thở dài bên tai ta, nói rất khẽ rất khẽ, “Nếu xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sinh tử không rời. Vĩnh An, nàng còn nhớ không?”

Ta đáp lời, mở mắt ra nhìn chàng, “Chàng luôn thích dùng mấy lời kiểu này gạt thiếp, sao thiếp không nhớ cho được?”

Nụ cười vẫn nở bên môi Lý Thành Khí, “Bởi vậy, nàng phải sống thật khỏe mạnh!”

Ta nhìn chàng không dám tin, “Chàng dám, nếu chàng dám làm ra chuyện ‘sinh tử không rời’ gì gì đó, kiếp sau thiếp nhất định sẽ lấy người khác!”

Chàng sững sốt phì cười, “Theo bốn vương thấy, kiếp sau nàng vẫn sẽ sớm xiêu lòng vì bốn vương như kiếp này mà thôi.”

Ta mỉm cười nhìn chàng, chỉ thấy ngón tay mình nóng lên, nhưng vẫn nói ra ước nguyện trong lòng: kiếp này thiếp là Võ gia quý nữ, tuy được hưởng mọi vinh hoa phú quý, nhưng cũng đã trải qua kiếp nạn sinh tử. Nếu thật sự có kiếp sau, chỉ mong được sinh ra trong một gia đình bình thường, đầm ấm yên vui.”

Chàng cười gật đầu, “Vậy bốn vương sẽ gánh củi bán buôn.”

Ta cười ra nước mắt, “Thôi, chàng cứ phong lưu thiên hạ là được, như thế mới là Lý Thành Khí.”

Chàng nhướn mày, “Được.”

Ta càng cười tới đặc ý, “Độc sủng?”

Chàng đáp ngay: “Sủng.”

Bao lời thăm thì phiêu tán giữa núi rừng bạt ngàn.

Sự chờ đợi này đã quá lâu, chúng ta đều đã chờ quá lâu.

Từ khi chàng hãy còn là phế Thái tử, ta đã quyết tâm phải bảo vệ chàng, giúp đỡ chàng. Ta khi ấy chỉ là một Võ gia quý nữ hữu danh vô quyền, thấy chàng mất mẹ, vào ngục, lại chỉ có thể khóc thầm, không dám cũng không thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ sợ liên lụy tới phụ vương. Đến ngay cả lời hứa với chàng cũng không dám giữ vững, chỉ sợ Hoàng tổ mẫu phát hiện rước lấy họa sát thân, chỉ có thể dập đầu cầu xin Hoàng tổ mẫu ban hôn với chính em trai chàng... Bao lần cách xa với vợ, những tưởng kiếp này vô duyên, chẳng ngờ cuối cùng vẫn được ở bên chàng.

Nhưng điều ta mong muốn đâu chỉ là ở bên nhau.

Đáng tiếc ta và chàng đều không phải người nhẫn tâm.

Ta vươn tay ôm lấy chàng, khẽ nói trong ngực hoa viên, khi nói với thiếp câu vốc đất mộ chưa khô hết, cô nhi rốt cuộc ở phương nào? ', thiếp đã biết chàng có rất nhiều vương bận. Thiếp chưa từng ngờ sẽ có ngày tự mình thay chàng từ ngôi Thái tử. Thành Khí, thiếp xin lỗi, Thịnh thế vĩnh an của chàng, thiếp khó lòng hoàn thành."

Chàng mỉm cười, nhìn thành Trường An dưới ánh nắng rực rỡ, "Nàng đã làm được rồi, làm được điều ta vẫn luôn mong muốn."

Ta nhìn chàng thắc mắc. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt chàng không còn vẻ lạnh lùng quyết tuyệt nơi sa trường, mà thoáng tựa lần gặp đầu tiên năm ấy, trong suốt như nước cầu ta muốn chưa bao giờ thay đổi."

Chàng khẽ cúi đầu, lặng lẽ nhìn ta, "Thịnh thế, Vĩnh An. [2]"

[2] Thời đại hưng thịnh và Võ Vĩnh An.

Năm đầu Diên Hòa, Duệ Tông hạ chiếu chính thức nhường ngôi cho Thái tử, Lý Long Cơ lên ngôi Hoàng đế, năm sau đổi niên hiệu thành Khai Nguyên.

Năm đầu Khai Nguyên, Thái Bình Công chúa mưu phản bị tru sát. Từ đó mở ra thời kì "Khai Nguyên thịnh thế".

Năm tư Khai Nguyên, vì tránh kị tên với mẹ đẻ của Huyền Tông, Chiêu Thành Đệ Hoàng hậu, Lý Thành Khí đổi tên thành Hiến, được phong làm Ninh Vương.

Tới năm hai mươi chín Khai Nguyên, Ninh vương Lý Hiến qua đời, Huyền Tông vô cùng tiếc thương, "Nghẹn ngào gào khóc, tùy tùng đều giấu nước

mắt”.

Hôm sau hạ chiếu phong Ninh vương thành “Nhượng Hoàng đế” [3].

[3] Hoàng đế nhường.

Cùng năm, Huyền Tông Lý Long Cơ tin dùng An Lộc Sơn, chấm dứt thời kì “Khai Nguyên thịnh thế” kéo dài tới hai mươi chín năm.

...

Cung đình máu đổ hận ngàn năm

Chi bằng xuất cung làm Nhượng Hoàng. [4]

[4] Trích Du Huệ Lãng của Hà Lượng Cơ.